

Giới thiệu Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!

Nam x Nữ: Tích Lăng x Lục Nan Hy.

Tên truyện: Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý! Tôi Vốn Dĩ Không Phải Vợ Anh..

Số chương: Đang ra.

Thể loại: tiền hôn hậu ái, hợp đồng hôn nhân, sủng, 1v1, sắc, nữ ngược, đô thị...

Máy bay từ từ chuyển động lên, nghiêng lên, có chút áp lực khiến cô có chút khó chịu nhưng lại nhanh chóng thẳng băng trở lại.

Mỹ dần dần xa trước mắt cô, cô cười tươi lắm nhắm "Good bye". Vì cô có biết được từ những người bạn ở đây bảo nếu cô nói "See you" thì là sẽ chắc chắn gặp lại nhưng nếu cô nói "Good bye" thì cô về sẽ không hy vọng gặp lại nữa đâu. Có lúc đầu nhìn ra thấy cả hai chỉ có ý nghĩa như nhau là tạm biệt nhưng không ngờ lại có sắc thái biểu thị khác nhau như vậy. Và cô cũng chắc chắn nghĩ rằng chắc hẳn cô sẽ không quay trở lại nơi này nữa, hiện tại cô sẽ mang cái bằng sáng giá tốt nghiệp nước ngoài này về mà chạy khắp nơi đi xin việc, giúp cho bà và mẹ cô có cuộc sống tốt hơn.

Nếu nói đúng ra lúc đầu, cô sẽ không định đi xa như nay, cô đã tính vào Thanh Hoa - Bắc Kinh, nhưng cô nghĩ lại học phí rất đắt đỏ, cô lại chẳng thể có điều kiện leo vào Thanh Hoa nói đầu, lấy lý do đó cô an ủi bản thân. Nghe báo có viện trợ cấp học bổng những năm đầu của Stanford nên cô liền nỗ lực hết mình mà giành lấy. Dù sao Stanford cũng là danh tiếng gấp nhiều lần Thanh Hoa cho nên cô cũng thấy không có gì tiếc nuối dù cô rất thích. Cô dù có cực khổ cỡ nào cũng phải cắn răng chịu đựng mà giành lấy cho bằng được. Bây giờ cô tốt nghiệp, thỏa mãn chiến lợi, trở về sáng giá. Cô chỉ là không tin được một đứa bị người khác chế nhạo không đầu óc và bình hoa lại có thể làm những việc như thế này, kì tích mà!

Cô dựa đầu thoải mái vào ghế nệm, cô muốn đánh một giấc thật khoẻ để trở về cho bà và mẹ thấy được cô luôn tràn đầy sức sống. Không phải nghĩ ngợi đến thời gian trước cô bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Lục Nan Hy trở về

- *Lục Nan Hy, cười lên đi!*

"Tách..." một khoảnh khắc ngọt ngào được lưu lại, nụ cười ai nấy tươi rói như nắng mùa hạ chói chang, trên mình vận lễ phục tốt nghiệp trang trọng và một cuốn giấy cuộn tròn.

Cô cầm khung ảnh lớn thực cẩn trọng mà đặt vào vali nhỏ gọn của mình.

Đây chính là tài sản duy nhất của cô, đây chính là kết quả chứng minh cho sự cố gắng, đồ biết bao công sức học tập của cô. Cô tuyệt đối sẽ giữ gìn nó vô điều kiện, vì còn lý do khác nữa là cô phải mang nó trở về cho bà cô và mẹ cô xem nó, mở lời có cánh khen cô như xưa. Vừa nghĩ đến thôi cô đã sáng mắt. Để xem trong phổ nhớ ấy năm xưa, còn ai dám khinh thường Lục Nan Hy cô vốn không làm nên trò trống!

Cảm giác thiếu thốn tình cảm gia đình lại tràn đầy trời dậy trong lòng cô một lần nữa và đây chính là cảm giác mà cô cảm thấy sợ hãi nhất và muốn nó tránh xa cô nhất. Chính nó là nguyên nhân chính khiến cô cảm thấy cô đơn nơi rộng tuếch hơi ẩm.

Ít nhiều gì, căn bản cô đã xa quê hương, xa người thân mà cô yêu thương nhất trong cuộc đời này, xa mái nhà lớp chộp chạy vật lo sốt vì thời tiết thất thường kia nhưng lúc nào cũng ấm áp, chẳng lúc nào khiến cô lạnh lẽo hay than phiền.

Mình có nên mang quà về cho bà không nhỉ? Cô vẫn còn nhớ rõ bà của cô thường hay đau nhức lưng với lại mắt không còn sáng nhưng vẫn thấy lờ mờ mà đi lại được thuận tiện nên cô đã thuận tay mua lấy hộp dinh dưỡng đầu của Omega 3 cùng với một số đồ tắm bộ khác. Cô quyết định dốc hết tiền ra mua hết lấy và chưa chút tiền vừa đủ để mua vé máy bay trở về Trung Quốc sớm nhất có thể.

Trong suy nghĩ của cô, tiền cô đang cầm trên tay, chắc hẳn khi trở về cô sẽ không cần dùng đến nên cô không tiếc một tờ nào mà giữ lại. Chỉ là đem hết tất cả "tài sản" dành dụm của mình nhiều năm qua mà tiêu hết tất cả, cô dường như còn có thể cảm nhận được nỗ lực của bản thân còn in rõ mùi hương trên từng tờ tiền.

Cô đã nhiều lần viết thư về cho mẹ cô và bảo không cần gửi tiền cho cô thêm lần nào nữa và nói dối rằng trường học ở Mỹ rất tốn bộ, nó bao luôn cả cho chi phí sinh hoạt cần thiết cho học viên nên mẹ cô không cần lo lắng. Bà cũng không hiểu biết nhiều nên liền tin lời cô nói mà không bận tâm đến tiền bạc nữa nhưng cô cũng hiểu rõ đây chẳng phải bà cồng lưng đi làm chất chịu để gửi tiền cho cô ăn học sao?

Hiện tại, cô dù gì cũng đã 21 tuổi, chẳng lẽ không thể nuôi sống bản thân. Nếu cô không sớm tự lập thì chắc cô đã sung sướng hết cả mắt vì nhờ gia đình và chết dần chết mòn vì đói và cá ỏm nặng vì thời tiết thất thường.

Cô khoá kéo hành lý nặng trĩu, nhìn ký túc xá cô dọn dẹp lại mới toanh trước mắt, quả thực khi xa nó cô vốn có chút không nề. Vì cô đã gắng bó với nó 4 năm, buồn tủi, khóc lóc hay than kẻ lảm nhảm một mình cô đều ở đây, nếu bây giờ rời đi, bảo cô không có chút tình cảm thì là nói dối. Nhưng chính niềm vui lớn lại lẫn át chút buồn bã của cô.

Cô đi xuống lầu nhỏ, nói đúng hơn chỉ là cái gác dài, cô còn có thể nghe mùi ẩm mốc của gỗ cũ, cô nhìn lại cũng không ngờ rằng chính mình đã ở nơi này chôn gói suốt 4 năm đầu. Bây giờ nhắm lại khiến cô phì cười. Chỉ là cô không muốn đến chỗ ở cũng phải tiêu tốn nên cô mới chấp nhận ở nơi này. Cô chỉ cần có nơi cất đồ và để ngủ nên cô không nhất thiết quan trọng hoá. Nếu muốn tốt cô có thể dời vào ký túc xá của trường.

Người giữ trước cửa, cầm thẻ của cô, xoa xỏ rồi cô lặng lẽ bước đi. Cô đã xoa tên khỏi ký túc xá, đó có phải là mình chứng cô đã tự do hay không? Cả người cô nhẹ như bâng mà vui vẻ đón taxi rời đi.

Cô vững chãi hành lý xong xuôi hết thấy, thở phào một cái thật mạnh, nắm chặt góc áo mà lên máy bay ngồi vào vị trí của bản thân. Cô đã ngồi máy bay được hai lần và cả cảm giác cả hai cũng khác biệt nhau rất nhiều, lúc đầu của cô là nước mắt nước mũi hoà lẫn nhau tèm nhem. Lần này lại là cười rộ lên, tò về thích thú và vui sướng.

"Airplane is preparing to take off. Please sit firmly in place, tighten your seat belt carefully, turn off your phone..."

"Máy bay chuẩn bị cất cánh. Quý khách vui lòng ngồi vững vị trí tại chỗ, thắt dây an toàn thật cẩn thận, tắt điện thoại cá nhân..."

Tiếng báo vang lên rất lớn, cô cũng nhanh chóng phối hợp làm theo, vốn dĩ không lạ lắm nên cô đã không cần nhìn hướng dẫn mà làm ngay tức khắc.

Máy bay từ từ chuyển động lên, nghiêng lên, có chút áp lực khiến cô có chút khó chịu nhưng lại nhanh chóng thẳng băng trở lại.

Mỹ dần dần xa trước mắt cô, cô cười tươi lắm nhảm "Good bye". Vì cô có biết được từ những người bạn ở đây bảo nếu cô nói "See you" thì là sẽ chắc chắn gặp lại nhưng nếu cô nói "Good bye" thì có vẻ sẽ không hy vọng gặp lại nữa đâu. Có lúc đầu nhìn ra thấy cả hai chỉ có ý nghĩa như nhau là tạm biệt nhưng không ngờ lại có sắc thái biểu thị khác nhau như vậy. Và cô cũng chắc chắn nghĩ rằng chắc hẳn cô sẽ không quay trở lại nơi này nữa, hiện tại cô sẽ mang cái bằng sáng giá tốt nghiệp nước ngoài này về mà chạy khắp nơi đi xin việc, giúp cho bà và mẹ cô có cuộc sống tốt hơn.

Nếu nói đúng ra lúc đầu, cô sẽ không định đi xa như nay, cô đã tính vào Thanh Hoa - Bắc Kinh, nhưng cô nghĩ lại học phí rất đắt đỏ, cô lại chẳng thể có điều kiện leo vào Thanh Hoa nổi đâu, lấy lý do đó cô an ủi bản thân. Nghe báo có viện trợ cấp học bổng những năm đầu của Stanford nên cô liền nỗ lực hết mình mà giành lấy. Dù sao Stanford cũng là danh tiếng gấp nhiều lần Thanh Hoa cho nên cô cũng thấy không có gì tiếc nuối dù cô rất thích. Cô dù có cực khổ cỡ nào cũng phải cắn răng chịu đựng mà giành lấy cho bằng được. Bây giờ có tốt nghiệp, thỏa mãn chiến lợi, trở về sáng giá. Cô chỉ là không tin được một đứa bị người khác chế nhạo không đầu óc và bình hoa lại có thể làm những việc như thế này, kì tích mà!

Cô dựa đầu thoải mái vào ghế nệm, cô muốn đánh một giấc thật khoẻ để trở về cho bà và mẹ thấy được cô luôn tràn đầy sức sống. Không phải nghĩ ngợi đến thời gian trước cô bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Võ oà

Bước ra khỏi sân bay, kéo vali theo sau. Cô có thể dường như cảm nhận được cơn gió "quê hương" của cô.

Không biết có ai như cô hay không? Cô còn có thể ngửi được "mùi hương" của Bắc Kinh, rất rõ rệt ở đâu mãi.

Nhìn khung cảnh quen thuộc, đô thị phồn hoa hoàng tráng trước mặt, ngược lại Lục Nan Hy cô thấy dễ chịu hẳn. Cô không hề cảm thấy lạc lõng như cô ở Mỹ, cô nhìn khắp con đường rẽ tới lui nhưng cô biết mình nên đi đường nào, nên đi đâu. Quen thuộc đến độ nắm như trở bàn tay.

Bắc Kinh này nơi nào cũng in dấu chân của cô, nhìn đâu cũng thấy hình ảnh của cô và ngay cả nhìn đâu nơi này, cô cũng nhớ tới...Bắc Từ Quang. Người mà cô dành hết cấp 3 để theo đuổi nhưng ngược lại anh ta chưa hề nhìn về phía cô một lần. Cô nhớ lại là đây nguyên vì anh ta ưa giao rắc hy vọng nhỏ nhoi cho cô khi cô không còn thích anh ta nữa.

Cô rải bước dần trên vỉa hè bóng mát, ngay cả nhắm mắt cô cũng có thể biết cô đang ở đâu!

Khung cảnh về đêm thì càng "đáng tiền" để chiêm ngưỡng, cô đã thăm xuýt xoa biết bao nhiêu lần mà nói nhưng ngày càng quen dần, cô chỉ còn cảm giác nó vô cùng bình thường.

Thứ gì mới mẻ, mình dùng cảm giác ngỡ ngàng và hào hứng nhìn nó nhưng khi dần thời gian càng lâu, thì bạn đã quen mắt nhìn với nó nên sẽ không cảm thấy nó đặc biệt như ban đầu nữa.

Giương mặt cô đồ lên vì nhìn thấy đôi tình nhân nắm tay đi rào rào trên đường, họ tự nhiên như không mà hôn nhau chôn đông người. Khiến cô ngượng không thôi, không dám nhìn đến nữa, tim cô cũng đập nhanh.

"Các người quá là yêu nhau đến không màng ánh mắt xung quanh, có dừng khi!"

Bây giờ chính cô cũng không biết đó là dừng khi hay là muốn gây chú ý? Nhưng sao họ phải làm như vậy! Chợt cô cảm thấy ngựa ngửa trong lòng, cười ngoác miệng.

Thật buồn cười! Cô 21 tuổi đầu, lại chẳng có nổi một nụ hôn đầu đời, đến cả hoàng tử cô chọn cũng không thêm ngó ngang tới cô. Cô có phải được gọi là cô công chúa bất hạnh nhất thế gian?

Cô là "độc" toàn thân, cầu độc thân.

Cô ngẫm lại, nếu cô là công chúa thì có sẽ không bất hạnh. Nói đi nói lại, dù gì cô cũng chẳng phải là một cô công chúa và cũng sẽ chẳng thể trở thành công chúa. Vì trong mắt mọi người, cô sẽ chỉ luôn luôn là bình hoa là đầu đất!

Quả thực, cảm tấm bằng này cũng chẳng thể thay đổi suy nghĩ sâu trong đáy lòng của cô. Sự kiêu hãnh vừa rồi chỉ là lớp gai nhỏ bên ngoài để bảo vệ sự tự ái nhỏ bé của cô. Lớp gai này, cô rất cần! Nếu cô có thể gai góc như nó thì càng tốt.

Lúc trước mỗi lần tâm trạng cô không tốt thì cô liền chạy vào vòng tay bà cô, ấm áp nhường nào. Nghĩ đến đây, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, cô muốn về nhà ngay và khí lạnh cũng thổi qua thường phục khiến cô có chút run rẩy rồi, cô rất sợ lạnh cho nên dù cô đầu đất cô cũng biết cô nên chạy đến nơi ấm áp ngay.

Ngôi nhà dây leo như cũ hiện ra trước mắt, trước mắt cô cảm động, ánh mắt hàn quang vì hạnh phúc.

Về nhà rồi! Cô về nhà rồi!

Chỉ có một từ duy nhất miêu tả tâm trạng cô lúc này: Võ oà.

Cô theo thói quen, mở cửa và đóng cửa lại. Bật cửa gỗ ra, liền hiện lên hình ảnh bà cô đang ngồi khâu áo bên lò sưởi nhỏ, cúi có chút cháy tàn, có lẽ cô nên đi thay. Còn mẹ cô thì tất bật gấp quần áo vào kệ. Vì muốn bắt ngờ nên cô không rõ ri chút thông tin nào mình sẽ trở về cho bà và mẹ cô biết.

Vì nghe tiếng bắt cửa cùng tiếng động di chuyển của bánh xe nhỏ vali. Cả hai người đều không hẹn mà cùng ngược lên nhìn cô.

Bỗng mẹ cô khóc và chạy đến ôm cô vào lòng. Cô cũng khóc, bà cô cũng khóc. Cả gia đình ngập tràn lửa ấm.

- Tiểu Hy, con đã trở về sao con?

Bà cô ngồi trên ghế đầu bật nguyền, gương mặt hiền từ biết bao, ánh mắt chiều mềm nhìn cô, cô có thể nhận thấy biết bao yêu thương.

Cô lau nước mắt, mọi thứ trước mắt rõ ràng hơn một chút, cô mới thấy rõ mẹ cô ôm hơn hẳn trước lúc cô đi. Đôi gò má xéch cao, cả người chỉ toàn da bọc xương làm cô đau lòng. Cô cũng siết chặt vòng tay ôm mẹ cô.

- Mẹ vất vả rồi, là Tiểu Hy không tốt, làm mẹ bận lòng rồi!

Cô buông mẹ ra, chạy đến ngồi xụp xuống chân bà, gối đầu lên chân bà thực nhẹ, bà khẽ vuốt ve tóc mây của cô.

- Hy Hy vất vả, con thực sự trưởng thành, không còn là Tiểu Hy bị người khác chê cười. Dù sao Hy Hy của bà không bao giờ thấp kém, con luôn luôn xinh đẹp nhất.

Cô kéo vali ra, mở lấy toàn bộ quà cáp cô đã tốn công đi hết siêu thị mới lựa chọn được hết thấy. Tình nghịch vui nhộn như một đứa trẻ chỉ là hình hài của cô hoàn toàn trưởng thành.

- Bà, con mua rất nhiều đồ bổ dưỡng nên bà nhớ phải tắm bổ hết tất cả, nhiều đến mức cả xương cũng chứa đầy thuốc bổ càng tốt, cả mẹ cũng vậy, nhìn mẹ gầy quá.

- À... ba... ông ấy có đến thăm mẹ lần nào không?

Mẹ cô im lặng, không trả lời, bà cô thì ngoảnh mặt. Bà cô từ mặt đứa con trai mình yêu thương nhất nên bà nhất quyết sẽ không dính líu tới chuyện này nữa. Và càng không muốn nhắc tới nhưng sự hạnh phúc này, đối với cô trước kia thì ông ấy có phần tốt nên cô muốn chia sẻ hạnh phúc của cô cho ông ấy để mong ông ấy sẽ tự hào về cô, khi có ai nhắc đến Lục Nan Hy thì ít ra trong lòng ông cũng có chút vui.

- Một vài lần lúc con vừa đi, sau đó lại không thấy đến.

Khoé môi cô nhếch lên, chứa đầy sự khinh bỉ, ông ta nhất định vui sướng với gia đình mới, còn đâu tâm tư mà quan tâm đến đứa con ghẻ lạnh như cô. Thôi không sao, ông ta tệ bạc với cô, đặc biệt với bà và mẹ cô cho nên cô sẽ đối lại với ông như vậy. Không cần thấy ngại.

Mẹ cô không quan tâm đến nữa, dẫn cô cùng vali vào phòng của cô. Ngõi phòng cũ mờ ra, chỉ khác là được dọn dẹp trở lại như cũ, chắc hẳn cô sẽ không tạo ra ỏ chuột như lúc trước. Có lẽ trở về, ý nghĩ của cô thập phần là có thay đổi ít nhiều.

- Mẹ ngủ ngon!

- Con ngủ ngon!

Mẹ cô vừa khép cửa phòng, cô liền leo lên giường, nằm ườn thoải mái.

Quả là ở nhà chính mình thì thoải mái nhất!

Cô liền thay đổi quần áo ngủ đơn giản, đặt khung ảnh cẩn thận lên bàn rồi leo lên giường ngủ ngay.

Cô phải ngủ!

Cô thiếp đi rất nhanh vì nhiều giờ ngồi máy bay khiến cô rất mệt mỏi, lưng ê ẩm cả lên, đau nhức không chịu được.

Lục Nan Hy, ngày mai có lẽ sẽ vất vả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bắc Từ Quang

- Bắc Từ Quang... ách...anh đi nhanh như vậy là để làm gì a?

Cô cố gắng đuổi theo tấm lưng cao ráo tuấn mỹ phía trước. Một bước chân của anh ta là cả một thước đối với cô cho nên cô phải vừa "phóng" vừa chạy theo, cả người nghiêng ngả như thế lúc nào cũng có thể ngã xuống. Cả thân người nhỏ bé của cô luôn hướng về phía trước, nhuếch môi mà cắn răng cố đuổi tới anh.

Bỗng anh dừng bước chân, xoay người trở lại, mặt nhăn mày nhíu đẹp đẽ mà nhìn "cái đuôi" của anh. Cô vì theo quán tính đâm đầu phía trước nên không kịp dừng lại đâu, khi mắt thấy anh dừng chân, cô một mặt vui vẻ, một mặt hốt hoảng.

Không được rồi, theo đà là cô đâm về phía anh. Cô lại không muốn anh nhìn cô càng chán ghét nên đã đạp hai chân về phía trước, cô cũng càng mong muốn nếu bản thân trượt chân thì cô nghĩ anh sẽ không ác độc mà bỏ mặc cô. Hay anh thấy cô ngã sẽ đỡ cô đứng dậy, gió hiu hiu, tóc cô bay bay trong gió, cảnh tượng vô cùng lãng mạn khiến cô mê muội mà chần chẫn làm như vậy.

Nhưng không ngờ, thứ lạnh lùng nhất là trái tim đàn ông và đặc biệt lạnh lùng đỉnh điểm là đối với người đàn ông không thích mình.

Cô đã ngã, cả lặn một vòng trên đất. Đồng phục trắng liền nhuộm bụi, như nhuộm đi màu trắng tinh khôi. Mồ hôi rơi trên trán khiến tóc cô ướt nhẹp, cô vẫn ngồi đó mà thờ hồn hèn, cô là đang chờ đợi tình cảnh anh sẽ đỡ cô nhưng lại không có, cô tủi thân mà đứng thẳng người tự bản thân và ngược lại còn nghe lời anh mắng bên tai.

- Lục Nan Hy, có phải cô là có vấn đề không? Tôi đã bảo rằng, tôi sẽ không bao giờ đáp trả tình cảm cho cô. Sao cứ mãi bám theo tôi, cô có biết cô có bao nhiêu phiền hà cùng ngu ngốc và chán ghét?

Cô lúc này đầu gối trầy xước, nổi đau không nhiều nhưng lại âm ỉ khiến cô khó chịu hơn là bị thương nặng. Trong lòng cô, tư vị phức tạp, mở môi muốn nói thì lại khép. Gương mặt xinh xắn đầy lúng túng.

- Em biết anh sẽ không đáp trả, nhưng anh với Châu Doãn vừa chia tay, chị ấy cũng không luyến tiếc nữa, vậy anh không thể cho em cơ hội sao?

Bắc Từ Quang tức giận, chau mày hít vào từng ngụm khí lạnh mà thờ ra mạnh mẽ. Nắm tay giờ lên rồi hạ xuống. Lúc đó, cô thể hiện rõ sự hãi, đáng về này của anh cô chưa nhìn qua bao giờ, đừng nói anh là sắp đánh cô! Không thể nào, người đàn ông lý tưởng mà cô yêu thích không thể lại làm chuyện tệ hại như vậy.

Anh vươn tai đẩy mạnh vai cô, khiến cô ngã quỵ về phía sau, cô có chút hoảng hốt mà quơ tay loạn thì anh liền kéo cô lại, giật mạnh khiến cô đau đớn và thót tim một phen.

- *Buông tay em ra...đau....*

Tay cô bị anh bóp chặt đến sưng đỏ, hiện tại toàn thân cô đều thương tích cộng đau đớn.

Người phụ nữ họ trong tình yêu, luôn không đủ lý trí để thắng đàn ông hoặc ngược lại.

- *Nếu đau thì nhớ cho rõ điều này, cô nhất định không được quên. Lúc...Nan...Hy...kẻ đầu đất như cô, đến cái đuôi của tôi, đối cô cũng không xứng.*

Nói xong, gạt phăng tay cô ra thực mạnh bạo lại khiến cô chao đảo nhưng cô đã nhanh chóng giữ mình lại, cô không dám đuổi theo nữa, lại sợ nghe lời mắng của anh. Là anh lúc đầu ra tay nghĩa hiệp cứu cô khỏi những lời dèm pha, nhưng cũng chính anh đã dùng những lời dèm pha đáng sợ nhất để đuổi cô ra xa anh.

Cô nhớ rất rõ câu này, đối với anh, cô cho dù có bám đuôi anh cũng không xứng.

Nói trắng ra thể hiện rằng anh sẽ không bao giờ thích cô! Có lẽ cô vẫn còn lơ mơ, vẫn chưa biết quần hay luy là gì nên cô bịu môi. "*Được, anh không thích tôi, thì tôi cũng liền không thích anh*".

Nếu ta ngây ngô mà nghĩ rằng cứ yêu hết mình đi, thì sẽ nhận lại hồi đáp nhưng không ngờ chúng ta lại làm ta bị lu mờ giữa hàng ngàn người vì yêu không có lý trí.

Cô chỉ tiếc cho cả thân hình mảnh mai của cô đã bao phủ đầy xước. Chắc hẳn mẹ và bà mà gặp cô bị thương, chắc hẳn sẽ rất đau lòng, nên cô đã tự rẽ vào hiệu thuốc đối diện mua bông băng cùng chai cồn xanh lét. Cô cầm nó trong tay, mặt cắt không còn giọt máu, cô biết sẽ rất đau. Nhưng cô lại mạnh mẽ dõ còn vào vết thương rồi băng thực lẹ lẹ như thể chạm một chút thì nó liền lại đau. Cô ngồi ở bên cây công viên đợi đến khi không còn đau, mới khập khiễng đi về nhà.

Cô vào phòng thờ phào nhẹ nhõm vì mẹ và bà cô đều không nhận ra, thế là cô cả ngày không ra khỏi phòng, cô không muốn khóc nhưng là nước mắt lại tự động lăn xuống má cô nóng hổi vì cô ứ khuất.

Cấu tạo cơ thể của người phụ nữ cũng như người đàn ông. Nhưng tại sao lại bảo phụ nữ mềm yếu hơn đàn ông? Là vì họ dễ nhạy cảm và rơi nước mắt. Đây chính là cấu tạo bị "đột biến" ngu ngốc dành cho phụ nữ. Lầy lòng đàn ông bằng về mềm yếu thương cảm vốn có.

Dù sao cô nhớ rất mau mà quên cũng rất mau, cho nên cô cũng không bận tâm đến chuyện cũ và mới mẻ hơn là cô không còn cảm thấy thích ở Bắc Từ Quang nữa.

Bắc Từ Quang ngồi ngắm trong lớp, cứ mãi nhìn ra sân lớn chói chang nắng, anh ta cũng không biết bản thân là đang đợi chờ cái gì? Có lẽ là thiếu "cái đuôi" của anh, bóng dáng nhỏ nhắn, gương mặt yêu kiều lượn lờ trước mắt anh, nay thiếu vắng lại không quen mắt. Nhưng nghĩ lại anh liền chau mày "*Cô ta phiền chết đi được, tiếc cái gì mà tiếc, tiếc cái đầu nhà họ Bắc mà đẩy*".

Mãng xong lại không cảm thấy dễ chịu hơn mà ngược lại càng bức dọc khó chịu.

Bắc Từ Quang mượn cơ đi vệ sinh mà đi vòng một vòng đến dãy hai, phòng vệ sinh được đặt ở cuối mỗi dãy phòng học nhưng vì hắn muốn thực hiện mục đích của hắn là đang muốn xem "cái đuôi" của hắn bây giờ đã trở thành cái đuôi của ai! Hắn biết rõ, ở tuổi cô như này thì thích ai cũng là choáng qua. Gặp người này liền thích, gặp người kia liền thích. Sẽ không biết thích duy nhất một người cảm giác thế nào đâu!

Anh đi lướt qua, nhìn thấy cô đang cười cười mà chơi đánh caro cùng với tên nam nhân có vẻ đẹp mắt nên liền cười lạnh.

Anh nhờ nữ sinh ngồi cạnh cửa ra vào, bảo cô ra nói chút chuyện, nói có người muốn gặp. Cô đang chơi vui thì bị làm phiền liền tức giận nhưng cô chẳng thể hiện và đáp lời. Cô thắc mắc dò ra cửa ai vậy nhỉ? Gặp cô thì lại là chuyện lạ hiếm thấy.

Bước chân cô cứng lại vì người muốn gặp cô là Bắc Từ Quang. Chính cô cũng không ngờ là anh lại tìm đến tận lớp để gặp cô.

Cô xoay người muốn trở lại phòng học thì hắn lại nắm tay cô kéo vào góc khuất phía xa, cô tức giận mà luôn luôn kháng cự thì hắn càng mạnh tay nắm chặt khiến tay cô lại sưng như hôm qua.

Ai cũng bảo cô ngoan hiền, không biết đáp trả nhưng dồn ép cô đến chân tường bức cô thì cô phản kháng là đương nhiên, không mấy khó hiểu.

- *Bắc Từ Quang, anh rốt cuộc muốn cái gì, lại muốn thương tổn tôi sao? Anh nên nhớ rõ những gì anh nói, đừng làm phiền tôi nữa, tôi thực chất không xứng làm cái đuôi của anh đâu cho nên đừng bận tâm đến tôi nữa.*

- *Cô...cô khá lắm...*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lãng tiếu thư?

- *Tiểu Hy, con mau thức dậy đi!*

Mẹ cô - bà giờ đi tắm rèm mùng, khiến cho toàn bộ nắng sớm phản chiếu vào phòng khiến ấm áp hơn hẳn nhưng cô lại thấy chói mà tiếp tục chui lại vào chăn mà tránh nắng làm phiền giấc ngủ của cô.

- *Mẹ, hôm...nay...chủ nhật Hy Hy kh...ông ph...ải đến trường, sẽ...không ai học hôm nay đâu...*

Cô lẩm bẩm mơ hồ, khiến bà không thể nghe được một chữ nào, chỉ loáng thoáng nghe Hy Hy gì đó mà thôi.

Bà mạnh tay giờ luôn cả chân, cô có chút chấn động, lìm dìm và ngủ tiếp.

- Nếu con không tỉnh táo nghe mẹ nói thì đành nói lúc mơ màng vậy, mẹ đang rất gấp, bánh mì mẹ để trên bàn cùng cốc sữa ấm. Nếu con thức thì nhớ đun sữa lại cho nóng, để sữa lạnh sẽ đau bụng. Rõ không?

Cô gật đầu rồi lại lật người ngủ tiếp.

Đến khi cô thức thì đã trưa rồi. Mẹ cô xào nấu ngoài bếp thơm nức, khiến cô không nhận được liền bị thu hút mà đi theo "tiếng gọi" của thức ăn.

Vừa ra khỏi cửa, trước mặt cô là sập lợp trong nhà đều là báo tin tức mới nhất. Cô thắc mắc mà ngoáy đi ngoáy lại, có lẽ vẫn chưa hiểu gì nên chép miệng đi vào bếp, đứng cạnh mẹ cô, cô cảm mùi lớn mà trở đồ xào trên chảo nóng, giọng điệu băng quơ hời ngang như thể cô không quan tâm lắm.

- Mẹ, đồng giấy báo lộn xộn kia để làm gì? Sao lại bừa ra khắp nhà như thế?

Mẹ cô nghe qua cũng không có biểu cảm gì, lau mồ hôi trên trán rồi tiếp lời.

- À...giấy báo đó à? Là mẹ vừa nhận công việc bán thời gian ấy mà.

Cô nhắm mắt cũng đoán ra, mẹ cô nói dối! Cô trần trối, sao mẹ cô lại không than vãn với cô, cô hiện tại có thể giúp cải thiện kinh tế gia đình. Cô nhìn người phụ nữ tất bật bên cạnh mà dâng lên cảm giác khó tả.

- Con có thể phụ mẹ được không? Cho con theo với, có lẽ tiến triển công việc sẽ cải thiện đấy!

Nghe qua, bà liền lắc đầu đẩy cô ngồi xuống ghế và lấy trong tủ lạnh rót cho cô một ly nước cam ép.

- Mẹ còn nhớ con thích nhất là uống nước cam ép, mau uống đi. Còn việc giúp mẹ thì không cần, ra đường lúc nắng thế này kéo cảm nắng mất. Với lại, còn mới vừa trở về, sao có thể để con làm...

Cô nài nỉ đến hết lời, bà vẫn không đồng ý, cô đành chỉ giúp bà phân loại báo ra từng thể loại để bà mang đi.

Trước mắt thấy như vậy, cô càng nói với lòng rằng cô phải có công việc, kiếm tiền ổn định mới được.

- Hy Hy, vào ăn cơm đi, mời bà cùng vào đi. Thức ăn nguội mất.

Mẹ cô đóng cửa rồi biến mất. Cô chờ dài một hồi đến bên cạnh bà cô đang đọc sách thì cô diu bà vào nhà bếp. Thức ăn đã được bày sẵn nên cô xới cơm vào bát cho bà cô rồi hai bà cháu cùng ăn cơm. Người gấp người nhận cứ thế mà hết buổi cơm. Cô không dám gấp bữa vì cô không biết mẹ cô đã dùng bữa chưa nên cô gấp có nơi có chỗ.

Đợi mẹ trở về, cô đã thay đồ sẵn hết rồi, cầm túi lên mà đi ra cửa, cô là đang định đi mua đơn xin việc để điền. Cô phải nhanh kiếm được một công việc, nếu không mẹ cô vẫn sẽ khổ cực hứng mưa hứng nắng để đi giao giấy báo. Công việc không mấy tốt chút nào.

Cô ra khỏi, lao rảo bước trên vỉa hè mát rượi gió, cô đang định đi đến nhà sách gần nhà, cô nghĩ chắc hẳn chỗ đấy sẽ có thứ cô cần - đơn xin việc làm. Cô nghĩ thứ đó bây giờ rất đa dụng, có lẽ nơi nào cũng có nên cô không cần tốn công tốn sức lo lắng.

Cô bỗng nhìn thấy trước mắt hiệu sách kia rồi, cô vẫy tay qua đường nhưng có ý lạ có chiếc Roll Royces phóng tới không hề giảm tốc độ khiến cô sợ hãi mà đứng ngơ ngẩn ở đấy, chân cứng như đá không thể nhúc nhích. Mắt cứ nhìn chiếc việt đã đẹp để đang tiến gần một gần.

"Chết, chết thật rồi, Hy Hy! Mày về Bắc Kinh chưa được một tuần cơ mà. Còn phải đi làm lo đỡ dằn cho bà và mẹ. Mày không thể dễ dàng chết như vậy đâu!" Cô lẩm bẩm, dù biết như vậy nhưng cô vẫn không thể di chuyển, chết đứng như vậy. Khi cô đoán nó lao tới, xé gió vun vút cô nhắm mắt, chỉ biết nhắm mắt và trong đầu cô hoàn toàn hỗn loạn, cả tiếng kèn xe chói tay dồn dập cô lại như không nghe thấy.

Cô luôn luôn đúng là bình hoa!

Bên tai nghe rõ ràng tiếng "Két...." thực mạnh, cô run rẩy mà ngã khụy xuống tại chỗ, nhìn đầu xe cách cô chỉ 5mm. Gần gớm! Cô hoảng sợ trừng mắt, lại ngẩn ra. Cô hiện tại hồn phách bay bổng chín tầng mây. Nét mặt yếu kiêu hoàng hốt sợ sệt in rõ. Chiếc túi cô cầm trên tay rơi xuống đất, đồ đạc của cô tràn ra đường khiến mọi người xung quanh chú ý đến mà từ từ hợp thành đông đứng vây xung quanh cô, cô lại như không có hồn mà ngồi ở đấy, hết thảy chờ đợi đều không có đứng.

Tiếng xì xào mọi người ngày càng dày đặc mới khiến người lái xe - nguyên nhân khiến cô trở nên ngây dại, xuống xe mà bọc bọc đến gần cô. Một thân tây trang gọn gàng ngồi hóm xuống. Đôi mắt cô ngơ ngác thì ngược lại người đối diện lại có chút cung kính.

-Lăng tiểu thư, cô sao lại ở đây, có sao không? Tôi không phải cố ý.

Lúc này, có người lay nhẹ cô, cô mới nhắm chặt mắt lại, cảm giác trông mắt cay khiến mắt cô hân quang, nước mắt đọng dưới khoé mắt ồ ạt trào ra như thủy triều, cô gạt nước mắt bắt ngờ này, có chút nhìn người đối diện bằng ánh mắt xa lạ. Bờ môi khẽ mím chặt.

- Lăng...Lăng tiểu thư? Anh nói ai cơ?

Anh đang tiếp chuyện...với tôi sao?

Cô chỉ tay vào chính mình, chuyện cô sắp bị xe đụng thì đã bị cô quăng lên trời xanh xa xăm rồi.

Người đối diện có vẻ khó hiểu, bạo gan chồm đến gần cô, nhìn sâu vào con ngươi cô khiến cô ngại ngùng mà đỏ mặt quay đi.

Cô đang mơ hồ không hiểu chuyện, thì có người đàn ông nghiêm túc tuân thủ áp gần mặt khiến cô không chịu nổi, tim đập mạnh mà quay đi. Người này nhìn cô như vậy thì không còn tò mò nữa, quả thực không phải Lăng Khẩu Thiên. Trong hiểu biết của anh, nếu anh dám to gan làm như vậy thì anh sẽ bị ăn một đám đến ê ẩm mặt chứ không như cách ứng xử ngại ngùng như hiện tại. Ánh mắt anh sáng lên, không ngờ lại có Lăng Khẩu Thiên thứ hai, nhìn sơ qua liền như hai giọt nước. Hẳn đối cô như vật thể lạ, đồng từ gần nỡ mà thích thú nhìn cô.

Hắn lẩm nhẩm "Lăng tiểu thư, ông trời thực sự giúp cô rồi, ban xuống một Lăng Khẩu Thiên thứ hai."

Cô ngược lại có chút sợ hãi với ánh mắt như vậy. Càng không thể tiếp thu cách nhìn cô như thế. Cô rút người như cuộn tròn, dáng vẻ của một con mèo phòng thân bất cứ lúc nào. Anh lúc này mới nhìn ra được, hoàn toàn không giống Lăng Khẩu Thiên. Quả thực vẻ ngoài nhìn vào liền không nhận ra nhưng khi tiếp xúc thì cả hai khác biệt một trời một vực.

- *Tiểu thư, đã làm cô sợ hãi rồi, thực có lỗi. Tôi là Tiểu A. Mời cô lên xe, tôi tiễn cô đoạn đường và đây là card để liên lạc với tôi.*

Cô cầm lấy và lúc này mới nhớ ra, cô còn phải đi mua đơn xin việc làm rồi trở về ngay kéo bà lại trông chờ cô. Ở nhà cô còn rất nhiều việc để làm.

- *Không cần đâu, nơi tôi muốn ở kia, không cần tiễn tôi. Việc vừa rồi cũng là ngoài ý muốn...*

Anh nhú mày, nhìn tấm thẻ trong giỏ xách của cô.

- *Cô là đang muốn kiếm việc làm sao?*

Cô giật mình, nhìn anh trước mặt, cô lau vết mồ hôi vì nóng trên trán.

"*Ách... Hôm nay ra đường, mình lỡ không mang theo tôi mất rồi! Huhuhuhh*"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Công việc nhẹ nhàng

- *Hiện tại, tôi có một công việc rất nhẹ nhàng có hơi nặng trọng trách, lương tùy cô định lượng. Cô có làm không?*

Cô nghe qua, có chút chần chờ cùng nghi ngờ, ai đòi làm việc nhẹ lại lương cao? Còn có hẳn nói nặng trọng trách, vậy rốt cuộc là cái gì? Lương cô được quyền định lượng, giấc mơ đẹp đối với cô sao?

Anh nhìn dáng vẻ cô, liền đọc được suy nghĩ của cô, liền nhếch mép cười tươi sáng vì biết rằng cô sẽ không từ chối dù bất cứ giá nào, dù sao nếu cô mà thật sự từ chối thì anh nhất định phải thuyết phục hay cưỡng chế cô đồng ý bằng mọi cách vì việc này chỉ có cô mới có thể làm được. Chỉ có cô mới có thể giúp Lăng gia đang nằm trong tay từ thần.

- *Thế nào? Nếu cô không đồng ý thì tôi...*

Anh liếc mắt nguy hiểm làm cô sợ sệt mà xua tay ngăn cản lại. Hắn đoán được xác suất cô đồng ý sẽ cao hơn, nhưng không hiểu cô đang lường lự điều gì.

- *Khoan đã...tôi còn chưa nói gì. Để tôi suy nghĩ đã.*

- *Tôi không có nhiều thời gian đâu, tôi...*

Cô liếc hạ mắt đẹp, gạt đầu đồng ý, ngoan ngoãn cùng hắn lên xe rồi đi. Mọi người xung quanh đã tản ra từ lâu khi không thấy cô bị làm sao, nên đường đã thông thoáng xe trở lại.

Anh vẫn chưa tin được vào mắt mình, vẫn luôn nhìn vào gương chiếu hậu, anh chỉ là thuận tiện dạo chơi một vòng cho khuấy khoả nhưng không ngờ lại mang về cho Lăng gia một chiến lợi phẩm lớn như vậy.

- *Cô tên gì? Cô có vẻ sống ở khu này nhỉ?*

Cô nhướn mày, chỉnh sửa tư thế ngồi của bản thân thực nghiêm túc, cô từ lúc lên xe đến giờ, cô căng thẳng mà nắm chặt tay giỏ xách mà siết chặt, tay đầy mồ hôi khiến cô cứ mãi phải thôi mát vào tay cho dịu đi sự hồi hộp. Cô căng dãn bản thân, cô sắp có công việc tốt, tốt nhất cô nên thể hiện cho tốt, như thế mới giúp cô lương cao.

Cô lần đầu ngồi trong chiếc xe sang trọng như vậy, cứ lác mắt mà nhìn xung quanh, hiếu kỳ mà ngó ngáy mọi góc ngách của xe, cũng không dám làm trầy xước chỗ nào nên cô để giỏ lên cả đùi mình vì cô có nhện ăn uống cả đời cũng chẳng đủ tiền để đền cho người ta.

Bỗng dưng nghe anh hỏi như thế cô cũng thuận miệng đáp.

- *Lục Nan Hy. Đúng, tôi sống ở khu này cùng với bà và mẹ tôi.*

Trả lời xong, cô mới cảm thấy không ổn mà nhăn mày mặt thành một đường, cô đúng là lạnh mồm, người ta đâu có hỏi cô sống với ai. Là cô tự chui đầu vào rọ, nếu chẳng may hắn là người xấu thì cô chính là tội đồ hại chính bà và mẹ của mình.

Chưa kịp phòng bị, thân xe quay 60 độ, rẽ vào sân lớn Lăng gia, cô theo đà ngã xuống nệm êm, bộ dáng chật vật hết chỗ nói, anh mở cửa mời cô, cô mới ngượng ngùng làm như cú ngã vừa rồi chưa có xảy ra, cẩn trọng mà bước khỏi xe khiến khoe môi anh giật giật nhưng lại không dám cười vì trên xe anh rõ ràng nhìn thấy cô hồi hộp lộ rõ, muốn cô thực sự thoải mái tuyệt đối.

Cô đã bị chói mắt bởi dinh thự nguy nga tráng tính khỏi ở kia, khoảng sân lát đá hoa cùng sỏi rộng lớn gần trăm dặm, có lẽ nhà cô chưa bằng một góc của cái sân này đâu, còn nữa phía xa còn đậu dàn xe hơi khủng khiếp như BMW, Bugetti, Auston, Mercedes- Benz, Ferari, Audi, Maybach,...

Cô há hốc, quá ư là sang trọng nhưng cũng rất phung phí. Có lẽ xe đó chắc hẳn cả đời cô cũng sẽ không có cơ hội đụng tới. Nhìn chúng cô ngay cả cái bánh xe không biết có đủ để mua hay không!

Trên dinh dinh thự có kỵ sĩ ngựa đứng sẵn, đây chắc hẳn là kiến trúc Phương Tây, vì ở Mỹ cô đi tới đâu cũng đều thấy dạng thế này.

Cô đang nhìn ngắm mọi thứ xa xỉ mà có trong mơ cô cũng không dám mơ tới thì có một ông lão cũng là một thân tây trang, từ tốn đi đến gần cô nhưng cô cứ mãi làm việc của cô nên không biết ông ta tới gần.

- *Tiểu thư, phu nhân đang đợi tiểu thư bên trong, đừng chậm trễ.*

Cô vội chú ý đi, con người cũng trở lại bình thường mà phản ứng lời ông gọi cô. Cô xoay người nhìn thẳng ông, ông có chút kinh ngạc và vui mừng vì cứ tưởng Lăng tiểu thư của ông đã tự động trở lại nhưng đối mặt với ông, một cô gái mềm yếu, xa lạ trong hơi thở thì ông liền thấy sự khác biệt. Ông gương mặt đã trở lại bình thường, không còn kinh hi như lúc nãy khiến cô có áp lực vô hình mà đi cùng ông.

Bước chân vào dinh thự, cảm giác yên ắng khiến cô rung mình. Ông lão đặt xuống chân cô một chiếc dép bông, cô liền biết là dép đi trong nhà nên xỏ chân vào ngay không mất thời gian. Cô một mực đi theo ông sát phía sau vì cô sợ nơi to lớn thế này nếu cô lơ là mất dấu thì chỉ có đi lạc.

Cô không biết bản thân có làm quá vấn đề không nhưng điều cô sợ là sự thật!

Toàn bộ bên trong dinh thự đều được dát ngọc thạch trắng, sáng loáng, bốn bề sáng đến khó tưởng. Đặt nhiều thảm lông mềm dưới chân, kiến trúc Phương Tây vào trong nhà mới rõ rệt nhất. Sự tôn quý hắt rõ.

Cô cứ thăm xuýt xoa suốt, cứ mãi nghĩ ngợi "*Khi nào bản thân mới đạt đến cảnh giới có được những thứ này nhỉ?*"

Cô được đưa vào một phòng lớn, mở cửa mặc ra, bên trong đã tràn ra mùi lan thơm ngát, khiến cô có chút bình tĩnh lại hơn mà bước vào. Cô nhìn thấy có một người phụ nữ trung niên, tay ôm chú thỏ trắng mà vuốt ve, gương mặt rất xinh đẹp nhưng lại nhăn nheo hết cả rồi, dù sao nét đẹp cũng không mất.

Mọi thứ từ xuong tủy đều bốc ra cho cô thấy một chữ: Quý tộc.

- *Cô ngồi đi!*

Cánh cửa phía sau cô đóng lại, mang theo tâm tư nặng nề của cô, cô có chút quay đầu nhìn chằm chằm cánh cửa thêu phượng rồi ngược trở lại, nghe giọng nói mềm mại như nhung đó mới ép nép mà ngồi xuống ghế sofa. Quả thực đây là ghế êm ái nhất mà cô từ lúc sinh ra đến giờ mới được ngồi. Nó được bọc nhung đỏ kéo dài tới chân, lớp nhung ngắn tạo cho cô cảm giác mềm mại dễ chịu vô cùng.

- *Cô tên gì?*

- *Tôi tên Lục Nan Hy.*

Bà cười nhẹ một cái từ tốn, cầm tách trà hoa cúc đưa lên miệng.

- *Cô có biết công việc của cô hiện tại chưa?*

Cô nhú mày, đã có ai bảo cho cô đâu mà biết! Cô lắc đầu, bà vẫn cười, ngoắc tay một cái, cái tên Tiểu A gì đấy đã xuất hiện cùng giấy tờ rườm rà đặt trước mặt cô.

Cô tò mò mà cầm lên vừa đọc vừa nghe Tiểu A trình bày, lời nói trôi chảy mà nhiều vô số kể làm cô có chút thần phục, hẳn quả là làm việc rất có chuyên nghiệp.

- *Tiểu thư của chúng tôi, Lăng Khẩu Thiên, đã một tuần trước bỏ trốn, đến nay vẫn chưa xác định được đang ở nơi nào, vì gấp gáp, với lại chính sự quan trọng nên chúng tôi muốn có sự hỗ trợ của cô, mọi điều, đều có trong hợp đồng. Công việc này đối với cô mà nói không phải nặng nhọc hay uy khuất. Chỉ là cô sẽ đóng vai Lăng Khẩu Thiên mà kết hôn giả với Tích gia - Tích Lăng, cô chỉ cần cho rằng cô chỉ nghỉ dưỡng 1 năm rồi lại trở lại như ban đầu khi chúng tôi tìm được tiểu thư Lăng Khẩu Thiên. Cô và cô ấy có ngoại hình giống nhau nên cô không cần phải lo lắng bất cứ điều gì, còn mọi việc rắc rối xảy ra ngoài ý muốn thì cứ để chúng tôi lo liệu, việc của cô chỉ có diễn làm sao cho thực giống tiểu thư Lăng Khẩu Thiên thì tiền liền thuộc về cô. Chưa kể còn...*

Cô nghe qua, kể cả kết hợp đọc thật kỹ hợp đồng, ngày càng mất mớ to. Đầu óc cô "bang bang..." cả lên. Đây là công việc cái quái gì? Làm sao dễ dàng như anh ta nói đâu? Tôi trong đầu khẳng quyết định, chắc sẽ không đồng ý đâu, công việc này thực sự rất mạo hiểm. Cô là cô xem tin tức nha! Báo chí rần rần như vậy, cô không biết cũng là quả dỏ tệ. Tập đoàn Tích thị là cô biết, tập đoàn đứng đầu thương giới hiện nay, hồ phong hoán vũ quyền lực nhất Trung Quốc. Chỉ tiêu hàng tháng kiếm được không dưới tỷ vạn, cô phiếu cũng cắt đứt cả tập đoàn khác, luôn luôn tăng vọt đứng đầu trong giới chứng khoán. Cô đồng muốn góp vào Tích thị không thiếu, chỉ là không dễ có nhiều tiền đã có thể góp cổ phần.

Quá mạo hiểm! Cô thực sự không dám đụng đến.

Cô chắc chắn bản thân không có khiếu làm diễn viên chút nào. Cái gì giả thì sẽ có ngày phải bại lộ, đến lúc đó hậu quả thế nào, một nữ nhân nhỏ bé trôi gà không chặt, địa vị càng không cần nhắc đến thì sao gánh nổi hậu quả đây?

Cô như vậy chẳng phải là bản thân tự đào cho mình cái hang để tự vẫn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Quá lợi cho cô

Cô hiện tại lúng búng tai óc, rợn cả da gà. Tập đoàn Tích thị to lớn như vậy muốn qua mặt liền qua mặt? Và cả Tích Lăng anh ta chẳng lẽ đã tiếp xúc với Lăng Khẩu Thiên qua, lại không nhận ra Lăng Khẩu Thiên giả, rốt cuộc đều không được.

Tiểu A nhìn thoáng qua nét mặt cô, nhận được cái liếc mắt của bà Lăng, anh liền bước lên một bước, có vẻ gần gũi nhằm mục đích khiến cô thoải mái sẽ dễ dàng suy nghĩ đơn giản hơn như họ đang nghĩ.

Cô càng nghe càng không dám nhìn họ, cô quả thực gan còn rất nhỏ, không dám bành trướng nhúc nhích đâu.

- *Lục tiểu thư, chúng tôi đảm bảo ra mặt cho cô, còn nếu mọi việc bại lộ, cô không cần lo lắng, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ, cô sẽ hoàn toàn không dính dáng đến chúng tôi. Dù sao cũng chỉ có 1 năm thôi, cô không cần lo lắng như vậy. Chúng tôi hiện tại có đề nghị tốt cho cô. Chúng tôi sẽ cấp cho bà và mẹ cô biệt thự Ngự Tây ở sát ngoài ô và cả chu cấp tiền mỗi tháng. Cho đến khi cô hoàn thành nhiệm vụ, là sau hết 1 năm chúng tôi tìm được tiểu thư trở lại thì cô liền nhận lấy một tài khoản chứa 100 vạn.*

Cô suy nghĩ lại, quả thực quá là lợi cho cô, dù gì nhân vật trước mặt cô, có tiền thì có tất cả. Không có hại ngược lại quá lợi, nhưng cô vẫn theo tự nhiên, nếu mọi chuyện bại lộ, họ sẽ đổ cho cô cũng không chừng, có lẽ lúc đó cô nên làm gì? Cô ngẫm lại tốt nhất không nên dính vào thì tốt nhất. Hiện tại cô có thể kiếm một việc làm nhân hạ hay vất vả đều có thể nhưng họ có nhắc đến sẽ cấp cho bà và mẹ cô một biệt thự Ngự Tây ở sát ngoài ô. Phong cảnh loáng thoáng khí trong lành, rất tốt cho hai người nhưng cô vẫn còn lưỡng lự.

Nếu thành công thì một bước lên voi, còn nếu thất bại thì không phải xuống chó mà là thấp hơn cả chó! Cuộc đời cô chẳng lẽ chưa đủ bất hạnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, cự tuyệt vẫn là tốt nhất. Ngôi nhà hiện tại của chúng tôi vẫn có thể sống. Cô nghĩ, nếu mẹ tôi biết những gì cô làm thì chắc chắn sẽ không vui, cô nghĩ họ sẽ không đồng

ý đâu. Không chừng họ còn buồn vì cô.

- *Cô nên nắm bắt cơ hội này, tôi nghĩ cô không bắt lợi chỗ nào, nếu gặp vấn đề thì như chúng tôi nói....*

- *Tôi nghĩ đi nghĩ lại...vẫn là cần có thời gian để suy nghĩ thêm.*

Cô nhắm mắt định thần, hơi thở dồn dập. Cô phải làm gì? Cự tuyệt không được, chấp nhận không cam. Cô cũng không phải là người thích thử thách mạo hiểm và hiện tại cũng không thể rút lui.

"Chúa ơi! Con nhớ con đi nhà thờ đầy đủ cơ mà. Con cầu nguyện người rất nhiều điều tốt, xin người giúp con với."

Bỗng dưng cô xuất hiện ảo giác, cô được phân thân ra thành hai ảo ảnh. Một bên bảo "Hy Hy, mày không nên như vậy, như vậy là vi phạm pháp luật, bại lộ sẽ vào tù, lúc đấy bà và mẹ sẽ càng đau khổ. Như hiện tại chẳng lẽ không vui vẻ sao?"

Cô gật đầu, quả thực hiện tại dù thiếu thốn nhưng gia đình cô rất hạnh phúc.

Một bên lại bảo với giọng điệu vô cùng nhấn mạnh khiến cô lại phải thay đổi suy nghĩ "Hy Hy, sai rồi. Họ đảm bảo họ chịu trách nhiệm hết thảy. Mẹ và bà được đi xa con phố ấy, con phố từ nhỏ tới lớn đều nhìn gia đình mày với ánh mắt khinh thường. Biệt thự Ngự Tây cùng chu cấp hàng tháng sẽ làm hai người có cuộc sống tốt hơn, đây chẳng phải là điều mày muốn sao Nan Hy? Cơ hội như vậy nắm lấy đi."

Cũng đúng. Thứ cô muốn hiện tại đã tự tìm đến cô. Nhưng cô sợ đối mặt với Tích Lăng. Theo như cô biết thì những tổng tài đứng trên hàng vạn người như vậy thì càng là độc đoán, sẽ không che dấu nổi bao lâu đâu, đó chính là điều đương nhiên. Với lại, mỗi con người khác nhau, nói đi nữa cô cũng không phải Lăng Khấu Thiên cho nên hoàn toàn diễn giống hệt cô ta là điều không thể. Đây cũng chẳng phải là một bộ phim dàn dựng mà là cuộc sống thật, cô sẽ phải..với anh ta.

Không thể! Cô như vậy thì sao còn dám lấy chồng, nỗi ô uế nhất của người phụ nữ là không còn cái ngăn vàng để dành cho.... nhưng...stop here...suy nghĩ cô sau khi ở Mỹ, tiếp xúc môi trường độc lập thì cô hoàn toàn thay đổi suy nghĩ, cái ngăn vàng không còn quan trọng trong mắt cô nữa vì ở nước ngoài, họ trước khi cưới sẽ sống chung như hai vợ chồng bình thường đến khi quyết định được thì sẽ cưới cho nên cô thấy như cơm bữa nhưng cô vẫn là có chút sợ hãi.

Tiểu A vẫn kiên nhẫn nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt cầu khẩn không nói nên lời khiến cô lúng túng, không biết phải làm gì mới đúng đây? Tình huống này...

- *Chúng tôi hiện tại không còn thời gian, sự phát triển và bộ mặt của Lăng thị đều nhờ vào cô, sự nghiệp chúng tôi gầy dựng phải được phát triển hơn hiện tại. Thời gian rất gấp rút, chúng tôi không thể đợi thêm đâu! Hơn nữa....*

- *Tiểu A, cho cô ấy ba ngày. Tiền khách được rồi.*

Giọng nói uy nghiêm cuối cùng cũng mở lời mà giải vây cho cô. Bà hiểu cô, cô đương nhiên sẽ không thích thích ứng. Nhưng tình trạng Lăng thị chôn chân, giá cổ phiếu ngày càng giảm càng khiến bà nôn nóng nhưng bà lại thấy dùng biện pháp thoải mái với cô có lẽ sẽ thành công thay vì liên tục thuyết phục khiến cô khó xử. Bà nhìn rõ con người cô hoàn toàn bảo không đồng ý nhưng bà không có cách nào chấp nhận cô không đồng ý.

Cô đi một mạch ra khỏi phòng, cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hơi thở của cô bình ổn trở lại. Cô không ngờ mình sẽ lại vướng vào chuyện oái ăm như hiện tại đâu!

Cửa mộc phượng vừa đóng, bà nắm chặt nệm nhưng bên dưới thân mà rả lësh.

- *Tiểu A! Mau tìm kiếm lực soát phạm vi rộng hơn cho tôi, không được nghỉ ngơi giây nào, làm việc thực tích cực, nhất định phải tìm cho bằng được Lăng Khấu Thiên. Còn chuyện Lục Nan Hy, cứ từ từ. Đừng ép quá đổi, sẽ khiến cô ấy càng áp lực mà muốn tránh xa chúng ta.*

- *Tuân lệnh, phu nhân.*

Anh nhân lệnh thì liền sắp xếp hợp lý rồi mới đi xuống gặp cô. Cô đang được quản gia già ban nãy đưa xuống bên dưới. Vừa đi ông vừa bảo cô.

- *Tiểu thư thực có ngoại hình giống như đúc với Lăng tiểu thư của chúng tôi.*

Cô cười cười rạng rỡ, cô nghĩ chắc hẳn khí thế của Lăng tiểu thư toát ra hoàn toàn tôn quý hơn cô, cho nên không thể bảo giống được. Cô đây là khiêm tốn đúng mực.

- *Không thể nào đâu, tôi chỉ là nữ nhân nghèo bình thường, sao có thể sánh với Lăng tiểu thư!*

Từ bậc thang ngọc bước xuống, trên vách được đính rất nhiều bức họa hay tranh ảnh, có cả hình Lăng gia xum vầy cùng chung một bức.

Nói mới nhớ, cô cùng bà và mẹ vẫn chưa chụp tấm gia đình nào, khi trở về cô phải làm một bức như vậy mới được.

Trời cũng dần tối, cô được Tiểu A mở cửa mời lên xe, cô cũng nôn muốn về nhà ngay, trong giỏ chứa đầy hộp đồng ban nãy, cô có chút cảm giác chán ghét không muốn nhìn đến, nhưng vẫn không dám để nó nằm dù chỉ một góc vì nó là thứ có khả năng cứu sống cả gia đình cô một đời sung sướng.

Quả thực hoàn cảnh nghèo nàn sẽ khiến con người đắn đo bội phần.

Trên xe, anh cứ tập trung lái, cô vẫn một mực nhìn ra cảnh hai vệ đường mà không nói lời nào, cứ thế cho đến khi tiến vào phố nhỏ nơi cô sống, dừng trước nhà cô. Cô cũng không ngạc nhiên, cả một ngày trời, một tập đoàn lớn như vậy muốn điều tra một người như cô quả thực không khó. Không chừng chỉ tám 5 phút, thì mọi thứ thuộc về cô cận kề đều nắm gọn trong một trang giấy rồi.

Cô xuống xe, một mực đắm đầu đi thẳng, không hề liếc nhìn Tiểu A. Khi thấy cô dần khuất anh ta lại nhỏ nhẹ lên tiếng.

- *Lục tiểu thư, mong cô sẽ đồng ý.*

Cô nghe như vậy, trong lòng đấu tranh tư tưởng dữ dội, sao trong cô lại xuất hiện cảm giác có lỗi thế này? Oái ăm thật!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chấp thuận đề nghị

Cô tự đứng vuốt ve bàn tay chai sần rám nắng của mẹ cô và mờ giọng ngọt ngào thực nhỏ như thể cô đang làm bầm cho cô nghe.

- Mẹ, nếu mẹ được chuyển vào căn nhà lớn hơn, tiền được chu cấp hàng tháng khỏi phải nặng nhọc đi giao báo hàng ngày thì...

Mẹ cô nhú mày, nhìn cô có chút khó hiểu, sao mới đi có một buổi mà trở về liền nói nhiều thứ kỳ lạ với bà như vậy. Chẳng lẽ có điều gì sắp xảy ra sao?

Trong lòng bà bất an.

- Hy Hy, con là muốn nói gì cái. Mẹ không hiểu cái gì cả. Con nhắc lại xem.

- Không có gì, chỉ là làm nhầm một số chuyện vương bận ấy mà. Con trở về phòng đây.

Cô mới chút như vậy đã bị dọa sợ, gương mặt tái xanh không giấu được vẻ sợ hãi. Cô bực dọc, sao cô lại dính vào cái chuyện rắc rối thể này cơ chứ?

Nhìn cô khuất dần sau cửa, mẹ cô mới lắc đầu khó hiểu mà nói với bà cô.

- Mẹ à, tâm tư của tuổi trẻ con thật chẳng thể hiểu nổi. Suốt ngày làm bầm lẫu bẫu.

Cô khóa cửa thật chặt để chắc chắn mẹ cô không thể xông vào. Cô liền lấy trong túi ra hộp đồng ra mà dòm ngó, cô đọc kỹ lại một lần nữa, vẫn là không có gì thất thường để cô phàn nàn, hoàn toàn đều có lợi cao chất ngất cho cô.

Liệu cô có nên đồng ý không đây? Quả thực cô nghĩ đi thì nghĩ lại, hoàn toàn cô không dính vào chuyện của họ. Tập đoàn Lăng thị lớn như vậy, họ đã chắc chắn sẽ ra mặt chịu trách nhiệm cho cô thì liền giữ lời. Nếu không, cô sẽ là mối nguy hại đối với họ, chỉ một vết nhơ như cô lan truyền ra ngoài thì Lăng thị liền sau một đêm biến mất khỏi thương trường vì thế họ hoàn toàn không thể ư hiệp cô điều gì.

Với lại, cô được sử dụng free chồng của người ta, một hàng cực phẩm như vậy, sao lại thiệt cái gì đâu? Dù sao, cô cũng đã nhìn thấy Tích Lăng trên báo chí cũng từng mơ ước anh ta là chồng cô tương lai, nhưng đâu biết hiện tại lại có thể trở thành sự thật. Nói tóm gọn lại, cô đồng ý thì cô sẽ phát tài. Một hai đều cô chiếm lĩnh.

Cô lắc đầu, xua đi suy nghĩ vừa rồi, cô hiện tại còn có thể có tâm trạng biến thái như vậy sao?

Cô có lẽ suy nghĩ quá xa rồi, cô còn không biết tiêu thư "rắc rối" kia quay lại lúc nào. Đây có lẽ là công việc tốt. Cô cứ đồng ý đi, cũng không chết ai!

Cô quay đầu, bắt gặp tấm ảnh tốt nghiệp đại học sáng gia Stanford, trong hình cô cười ngọt ngào, tự hào vô cùng. Nhưng nay về nước vẫn không làm được trò trống gì, lại đi đóng thế người khác như một con rối, công cốc thời gian!

Cô lẽ 1 năm sau cô cũng nên đi xin việc làm diễn viên cũng nên. Qua mặt được Tích Lăng thì cô là diễn viên xuất sắc rồi còn gì. Chả tốt cô đi đầu xuống đất!

Dù sao, ánh hào quang của tập đoàn Tích thị quá lớn, cô có dám xông vào không?

Mệt! Không nghĩ nữa, mắt cô đã không còn mở nổi rồi, cô liền nằm xuống rồi thiếp đi ngay, cô có thể cam đoan bản thân đã buồn ngủ thì cho dù hoàn cảnh nào cô cũng có thể ung dung mà đi gặp Chu Công ngon lành, mọi thứ xung quanh sẽ trở nên không liên quan đến cô nữa.

Cô đúng hơn có thể gọi biệt danh mới là "Con heo ngủ" được rồi đây!

Sáng, trời còn chưa lên cao, cô đã nghe tiếng lộp bộp của giấy được mẹ cô chồng lên cao để tiện vác. Thì cô liền khẳng định suy nghĩ cô lưỡng lự, cô sẽ đồng ý. Cô không thể trơ mắt nhìn mẹ cô vất vả đâu.

Đội bà đi khỏi cửa, cô ngáp một cái thật sáng khoái rồi sắp giấy báo ngăn gọn như cũ để bà trở về đỡ tốn thời gian bỏ ra để sắp xếp.

Cô nhớ mẹ cô bảo, bàn chân cô luôn luôn lạnh hơn bình thường cho nên cô thường xuyên phải mang vớ để bảo vệ nó. Cô vẫn không bao giờ quên vì nỗi sợ duy nhất của cô là lạnh lẽo.

Đáng lẽ cô nên giúp bà, thể hiện mình là đứa con hiếu thảo. Nhưng cô thuyết phục hết nước hết cái cũng không thể lung lay sự đồng ý của bà. Bà không muốn nhìn cô nặng nhọc cùng bà, từ nhỏ đến nay cô đã chịu ủy khuất đủ rồi.

Cô liền chạy vào phòng, lấy trong túi tấm card mà Tiểu A đưa cho cô, cô không bận tâm thời gian hiện tại là quá sớm mà liền nhấn máy gọi đến. "Tít...tít..." chưa quá hai giây đầu thì đã có người bắt máy. Giọng điệu vô cùng tinh táo không hề giống gái ngủ cho lắm.

- Alo.

- Tiểu A, là tôi - Lục Nan Hy.

- Tôi biết, cô cứ tiếp lời đi!

- Chuyện hôm qua, hộp đồng ấy...tôi...tôi đồng ý.

Cô rút cuộc mở miệng đồng ý cũng đã thấy nhẹ nhõm. Chẳng phải từ "đồng ý" quá dễ để nói sao, vậy tại sao nhiều người lại không dùng đến?

Đầu dây bên kia lộ rõ phản kích mà đáp lại.

- Chiều mai, cô dọn đồ đạc bản thân, chúng tôi sẽ rước cô!

"Hắc hắc...dọn đồ đạc là ý gì?"

- Dọn đồ?

- Đúng vậy, chúng tôi muốn chắc chắn cô hoàn toàn là Lăng Khẩu Thiên thứ hai. Ở Lăng gia sẽ thuận tiện hơn còn có cuối tuần này là buổi lại mặt với Tích gia, cô cần thiết phải như vậy rồi. Và cả ngày mai, tôi cũng sẽ cho người đến dọn nhà cô chuyển đến biệt thự Ngự Tây.

Cô há hóc, dễ như vậy, họ làm việc năng suất nhanh như vậy sao? Không cho chậm trễ một ngày nào.

Nhưng sao trong lòng cô vẫn không thấy an tâm nhỉ? Cô tự trấn an, chuyện này vỡ lẽ thì không liên quan đến cô, đừng sợ.

Có lẽ khi ngày mai, ngày mới bắt đầu cô sẽ có thêm một thâm niệm trong lòng như đinh đóng cột "*Cô là Lăng Khẩu Thiên! Ở hiện tại.*"

Chỉ còn ngày hôm nay để cô có thể giải thích với bà và mẹ. Nhưng cô lại không dám, chuyện gì tới thì tới, mặc kệ đi. Cô tự nhủ bất quá cô nói tiền dành dùm ở Mỹ cô có thể đủ tiền trở về mua nhà mới.

Ừ nhỉ? Dollar đương nhiên đắt hơn tiền tệ, cô đáng lẽ phải giữ lại mà đổi ra quy chế mà sử dụng, cô quả thực không có bao giờ sáng lên nổi!

Cô tự lấy gối mềm đánh vào đầu.

"Hy Hy, chừng nào mày mới khôn ra đây, mày khiến tao tức điên với mày!"

Suy nghĩ ngu ngốc của cô, chính là điều thú vị khiến người khác muốn tìm hiểu của riêng cô. Cho nên dù sao cũng gỡ rạc được đi phần nào. Cô chính là không muốn thừa nhận bản thân ngu ngốc!

Đầu đất mà có thể cưới Tích Lăng! Cô là đầu đất siêu đẳng nha! Ách...là tôi cưới hay thân phận Lăng Khẩu Thiên cưới Tích Lăng? Dĩ nhiên là...cái lý do thứ hai rồi.

Đầu đất dù sao cũng biết diễn!

Cô như thể không điều khiển được suy nghĩ bản thân.

"Lục Nan Hy mày đừng tự đa tình, vốn dĩ căn bản hợp đồng chỉ có 1 năm a! 1 năm trôi qua rất mau. Mày đáng lẽ nên thể hiện cho tốt, không nên có tâm tư khác phát sinh đâu!"

Cô biết, cô chỉ có giá trị lợi dụng, chứ thực ra trên thế gian này không ai cần cô trừ bà và mẹ cô ra. Có lẽ trở thành Lăng Khẩu Thiên là ông trời bù đắp cho cô một giấc mộng đẹp, cho cô biết cảm giác trở thành công chúa, tiểu thư giàu có là như thế nào! Sau đó, cô sẽ không phải buồn bã mà mơ mộng tới nữa.

Cuộc đời bất phàm thì sẽ có những điều siêu phàm ập tới.

Cô đứng dậy, đi rẽ vào phòng của bà cô. Bà thức rất sớm, đã nằm trên giường cầm quyển album hình của gia đình hồi xưa.

- Nan Hy, đến đây!

Cô lật lật chạy lại, nhìn thấy bà đang ngắm hình cô hồi còn nhỏ. Trước mắt cô là một cô bé phấn nộn trắng trẻo, hoa lệ lệ, mắt to tròn long lánh, đôi môi đỏ hồng bặm lại với nhau, khiến người khác yêu thích mà muốn nựng má và bế cô ngay tức khắc.

- Cháu thấy cháu đáng yêu không? Bà cứ lâu lâu lại lật ra một lần, cháu của bà, Tiểu Hy rất xinh đẹp.

Giương mặt hiền từ của bà cười lên, nếp nhăn trên mặt đã nhiều, bà đã lớn tuổi rồi, không thể sống cuộc sống thiếu thốn như hiện tại.

Cô hít thở sâu một cái "*Nhất định phải làm Lăng Khẩu Thiên thực tốt*"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Dọn đến Lăng gia

- Tiểu thư, xe đã chuẩn bị rồi, mau lên đi.

Tiểu A một bên nhắc nhở, cô mới chịu buông bà cô ra. Mắt ngấn lệ. Cô đã bảo với họ cô phải đi công tác một năm, cô đã kiếm được việc làm, họ điều cô đi và trả công hậu hĩnh cho cô

- Tiểu Hy, nhớ ăn uống thật tốt, giữ gìn sức khỏe.

Cô gật đầu, kéo vali phía sau lưng rồi rời đi!

Cảm giác này quen thuộc thế nhỉ! Giống như lúc cô tạm biệt họ khi du học.

Cô lắc đầu "*Chỉ có thể mày làm tốt hiện tại, bà và mẹ sẽ sống sung sướng như tiền. Có lên Lục Nan Hy!*"

Vẫn là chiếc Roll Royces đợi cô, cô bước lên, hiện tại đã không còn thấy thích nhất khi mới được nhìn đến như hôm qua. Mà trong lòng cô nặng nề, xe lăn bánh cô vẫn quay đầu nhìn bà và mẹ cô đứng ở cửa như cũ.

Cô buồn rầu suốt quãng đường đến Lăng gia. Tiểu A thấy cô như vậy thì càng không muốn mở lời vì chắc chắn cô sẽ có cảm giác bài xích với họ thêm. Đây chính là điều phụ nhân cấm kỵ.

Chiếc xe nghiêng 60 độ như cũ, rẽ vào Lăng gia nhưng cô đã bị cú hóm qua, không muốn mất mặt nên đã đề phòng trước một bước.

Cô được Tiểu A mời xuống xe như mọi khi và lão quản gia vẫn đã đón cô. Dẫn cô vào trong phòng của bà Lăng.

Đứng trước cánh cửa mộc phượng lớn, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác căng thẳng, khó chịu vô cùng, tay bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Cô bước chân chậm chạp bước vào, ngồi xuống sofa nhưng mềm, đã lấy hộp đồng đặt lên bàn cái. Tiểu A nháy mắt đến đưa cho cô chiếc bút. Cô cảm lấy có chút run rẩy nhưng vẫn

ông Lăng. Cô được hầu nhân mở ghế cho ngồi, cô bỗng cảm thấy không tự nhiên mà ngồi xuống.

- *Lăng tiểu thư, đây là Bác Lăng. Còn đây là Lăng Mạc - đại thiếu gia, còn bên cạnh là Lăng Thanh - nhị thiếu gia. Không cần phải ngại.*

Cô cũng nhanh chân, lúng túng mà đứng dậy khỏi bàn chào đi chào lại khiến ông Lăng cuối cùng cũng nở nụ cười thân thiện với cô.

"Đứa bé này, chắc chắn sẽ làm tốt", trong đầu ông chỉ có suy nghĩ như vậy. Ông biết cô sẽ giúp ông tốt ngoài sức tưởng tượng.

Cô cầm đĩa lên, đồ ăn ngon như vậy nhưng lại thấy không có món nào cô ăn ngon miệng. Ngồi bàn ăn với một đồng người xa lạ như vậy, bảo sao cô nuốt không trôi đâu!

Lăng Mạc từ đầu đến cuối đã chú ý đến cô, thấy ánh mắt cô cứ nhìn mãi món sườn xào ở giữa bàn thì tốt bụng xoay vĩa về phía cô. Cô cũng phát hiện ra mà nhẹ gật đầu với anh như thể đang cảm ơn anh.

- *Lăng Mạc, việc ở công ty vẫn ổn chứ?*

Lăng Mạc đặt đĩa xuống, ánh mắt dời đi khỏi cô, đặt ở ông Lăng mà cụp mắt, hai tay tự động đan vào nhau.

- *Vẫn ổn, dài ba hôm nữa sẽ có phái đoàn của Tích thị ký hợp đồng với chúng ta. Với lại ở hợp đồng 1 thì Lăng gia có xuất...*

Họ nói gì cô cũng không hiểu, chuyện gia đình họ, tốt nhất cô không nên dính dáng vào! Cô cứ càm cúi ăn, mặc dù không nuốt nổi nhưng vẫn không thể ra khỏi bàn ăn ngay bây giờ.

"*Ăn cơm với trướng chiến hành còn ngon hơn thế này!"* Cô than thở cùng nhẩn nha gương mặt, chu môi đáng yêu.

Bà Lăng liếc mắt thấy cô có vẻ không có nửa điểm hứng thú mà lắng tai nghe Lăng Mạc và Ông Lăng trò chuyện thì càng hài lòng về cô, cô thực biết cách thể hiện sự phép tắc của bản thân.

Trong đầu bà là cô chắc hẳn được dạy dỗ rất tốt, là một cô gái dễ lấy lòng người khác khiến cho bà có chút sợ hãi. Vì nếu Tích Lăng bị mê hoặc bởi Lục Nan Hy thì lúc đó mọi chuyện sẽ thế nào? Có phải sẽ rắc rối to không?

Bà hoảng hốt lắc đầu, không thể! Không thể nào! Bà nhất định phải ngăn cản chuyện đó xảy ra bất cứ giá nào. Bà mờ to mắt mà nhìn cô với thái độ đề phòng vô cùng. Người trong lòng của Tích Lăng nhất định phải là Lăng Khẩu Thiên của bà, không thể nào là Lục Nan Hy đâu!

Mặt bà bất chợt còn một giọt máu, rời bàn ăn mà vào phòng riêng cùng với Tiểu A, cô nhìn thấy một đoàn như vậy thì khó hiểu, nhướn mày nhìn theo.

Chính vì cô không thể ăn ngon nên cô dời sự tiêu khiển của bản thân mà đặt lên mọi người, cô lúc đầu nhìn thấy bà lăm lăm, sau đó bất an cuối cùng là như vừa nãy bỏ đi cùng Tiểu A.

"*Bà ấy cùng Tiểu A....vậy là có chuyện cho mày làm rồi đấy."* Cô có thể rút kinh nghiệm từ lần đầu là hề thấy bà cùng Tiểu A trò chuyện thì luôn luôn không có gì tốt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Buổi họp thường lệ Lăng thị

- *Lục tiểu thư, đây chính là những sở thích, công việc và tính cách của Lăng Khẩu Thiên cần cô ghi nhớ và cả những cử chỉ nhỏ nhặt phản xạ của Lăng Khẩu Thiên cô cần phải thuộc lòng, không được quên. Dần dần cô sẽ quen thôi, đừng lo lắng!*

Cô chống cằm suy nghĩ, phản xạ tự nhiên cũng có thể đóng giả sao? Cô thực sự không hiểu nổi, rốt cuộc Lăng gia đề cao cô tới mức nào? Dù sao phóng lao thì phải theo lao, nên cô cũng tò mò mà nhìn chòng chọc vào xấp giấy chữ chì chít.

Cái gì mà đua ngựa, súng hơi? Cô còn không dám nghĩ tới chứ nói chi giải trí bằng cái đấy! Cô có thể lờ mờ đoán ra Lăng tiểu thư này chắc chắn rất mạnh mẽ, cá tính, đối với cô thì hoàn toàn trái ngược nên khiến cô lo lắng. Lăng Khẩu Thiên mạnh mẽ, nổi loạn như vậy thì sao lại bỏ trốn, chẳng lẽ không còn hướng giải quyết khác? Là Lăng Tích đáng sợ hay Lăng Khẩu Thiên yêu thích người khác? Một cơ hội quý giá như vậy, nắm chặt Lăng Tích trong tay mà Lăng Khẩu Thiên lại không muốn? Rốt cuộc là thế nào?

Cô lại một lần nữa mặc kệ, chuyện nhà người ta, cô không cần hiểu đâu, cô chỉ cần xong việc rồi cầm tiền là được.

Cái gì mà khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nên xử sự thế này, khi gặp con vật Lăng Khẩu Thiên ghét thì phải làm thế kia và cả các mẫu chữ ký của Lăng Khẩu Thiên mà bắt buộc cô phải luyện mỗi ngày. Trời ạ! Những điều nhỏ nhặt như phản xạ lại được ghi chú cẩn thận như vậy chứng tỏ Lăng Khẩu Thiên không hề tự do như cô nghĩ, có lẽ Lăng Khẩu Thiên quá bị bức ép.

Và cô cũng không phải người máy sao chép người khác nguyên bản!

Cô đến giờ vẫn chưa tin tưởng được bản thân phải làm chuyện điên rồ này. Bỏ qua đi! Cô quăng xấp giấy lên bàn rồi rốt cuộc không thèm nhìn tới dù chỉ một lần. Cô đôi lúc cũng rất ngang bướng, chỉ 1 năm thôi thì cô cần hành cô như vậy không?

Cầm lấy mặt khác là lịch sử của Lăng thị. Cô nghĩ ngợi chắc hẳn tờ này phải đọc qua rồi, cô từ trước đến nay học thuộc bài đều học qua loa sau đó sẽ tự ghi nhớ, không cần miệt mài học tới học lui như người khác. Nói trắng ra là không phải cô thông minh hơn người mà là cô phát ngáy làm biếng!

Nhắm mắt, cô liền thiếp đi trên nệm lớn êm ái. Kỳ lạ, mỗi lần cô tính học cái gì đó tiếp thu vào não thì liền mất mớ không lên, chính vì thói này mà khiến cô gặp rất nhiều rắc rối khi còn đi học.

Mất sắp đóng lại thì cô liền giật mình, đánh vào đầu bản thân một cái cho tỉnh táo. Cô rời giường mà vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo. Nhìn gương mặt ướt sũng trong gương thì cô lại nhớ ra một chuyện buồn cười.

Cầm Như là đồng học với cô, Cầm Như mỗi lần đến lớp thì luôn trang điểm cho tươi tắn nhưng cô thì chuộng tự nhiên hơn nên vẫn chưa biết son phấn. Có lần cô vì học mệt mỏi mà vuốt mặt cho sáng khoái thì cô quay sang bên cạnh thấy Cầm Như cả gương mặt đỏ đần nhìn cô.

"*Tớ không dám vuốt mặt như cậu vì sợ trôi lớp trang điểm tớ dày công cả tiếng đồng hồ đâu!*" Khiến cô cười như muốn ngắt đi, khoe miệng giật liên tục đến đau bụng vẫn không thể ngừng cười. Đến hiện giờ, cô vẫn còn nhớ rõ "Cầm Như hát bội".

Cô lấy khăn vắt trên giá, lau đi nước trên động lại trên mặt, trở lại giường mà tiếp tục đọc cái đấy. Nhưng chưa bao lâu, cô lại chán mà bật TV lên xem phim truyền hình, hết phim truyền hình thì tới báo chí trực tuyến, hết cái này lại tới thời trang, cho đến khi cô buồn ngủ thì cô ngủ luôn.

Vậy xem ra, cô đọc chả được là bao! Cô thậm chí còn chả có khái niệm lạ giường là thế nào. Cô phì phò, ôm gối dài rồi mơ mộng, đi vào giấc ngủ sâu.

Sáng tinh mơ, cô còn chưa muốn dậy thì đã có hầu nhân vào mời cô dùng bữa sáng. Cô trong nháy mắt liền tỉnh táo, không dám ngủ nướng tiếp vì chính cô biết cô không thể buông thả tự nhiên.

Cô thay đồ gọn gàng rồi mới đi xuống. Buộc tóc gọn gàng cao lên cho thoải mái rồi theo sau hầu nhân, như cũ đi xuống phòng bếp. Cô khép nép vô cùng mà ngồi xuống.

Nhìn cháo bỏ trước mặt thì cô thấy có vẻ dễ nuốt nên cô nhìn thấy "chủ nhân" cảm muốn thì cô mới dám cầm lên mức cháo.

Vừa nuốt xuống một muỗng, thì có tiếng nói phát lên.

- *Lục tiểu thư, chốc lát sẽ xây ra buổi họp thường lệ của Lăng thị, cần sự có mặt của cô. Chúng tôi sẽ cho cô một xấp tài liệu, cô chỉ cần dựa vào nó là được, không cần căng thẳng.*

Lại một xấp tài liệu? Chẳng lẽ đầu óc cô chỉ để vào tài liệu! Cô máy móc gạt đầu rồi cầm cùi ăn tiếp.

Cô liên tưởng đến cuộc họp, sẽ có rất nhiều người nghe cô nói vậy quanh cô, cô còn chưa làm quen với môi trường đó, với lại cô cũng chẳng biết nói gì, chẳng lẽ mỗi lần nói là mỗi lần nhìn vào giấy. Còn có biết bao nhiêu cô đồng ở đây, cô tuyệt đối không thể nói bừa.

Cô bắt đầu thấy nuốt cháo không nổi nữa rồi, lại có nuốt rồi đi thay đồ ngay. Khi cô trở về phòng thì đồ đã đặt ở cuối giường. Cô an ủi bản thân nên vui vẻ lên đi, không nên lo lắng đâu, dù sao mọi chuyện này đều không phải chuyện của cô, chuyện của Lăng Khẩu Thiên.

Cô đi tắm thoải mái đầu óc, rồi mới quần khăn tắm ra khỏi, nhưng lại nhìn thấy Tiểu A đồng thời mở cửa đi vào, cô hốt hoảng không dám hét, Tiểu A lại không khỏi đồ mặt mà liên tục xin lỗi rồi lui ra ngoài. Cô lúc này đã trốn trong toilet không dám ra ngoài, càng là khoá chặt cửa cho an toàn.

Tiểu A nhớ lại hình ảnh cô chỉ quần duy nhất chiếc khăn tắm trên người thì mặt càng đỏ. Anh ta là chưa tiếp xúc qua nữ nhân nên có chút gượng gạo.

Nói ra thì có thể không ai tin nhưng là sự thật!

Cô nhìn vào gương, vỗ mặt bản thân cho tỉnh táo, sự hốt hải vẫn còn thể hiện rõ rệt.

"*Làm sao đây?*" Cô cắn môi, sợ sệt một lúc lâu. Nhìn ra tắm kính bên ngoài, khi thấy rõ sự an toàn mới dám đi ra ngoài. Cô cũng không ngờ tới phòng riêng của bản thân mình mà anh ta lại thoải mái đi vào như vậy. Cô cũng không nghĩ nhiều mà cầm đồ vào toilet thay, đơn giản là cô quên mang đồ theo khi vào tắm!

Khi xong hết thấy, cô nhìn vào tắm gương đứng lớn, phản chiếu hình ảnh cô vận bộ vest công sở đẹp mắt, nó rất vừa vặn với cô, cô đoán có vẻ rất đắt tiền vì nó bóng loáng và rất mượt mà, thân hình mảnh dẻ trắng nõn được vest ôm lại, tất cả đường pho ra khiến người nhìn ló mắt. Cô vẫn không cần trang điểm mà lập tức đi ra khỏi phòng và đi thẳng xuống lầu.

Nhưng đi một lúc, bước chân cô lại cứng nhắc vì nhớ lại ban nãy, Tiểu A! Thì cô lại không dám bước tiếp nhưng lại nghe tiếng hỏi hà của hầu nhân thì cô đành hết cách mà đi theo.

Ra khỏi dinh thự, Roll Royces đợi cô, Tiểu A lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra mà đối cô, mở cửa cung kính mời cô nhưng với cô thì lại là có tư vị khác.

Cô ngồi vững trên xe, xe lăn bánh dần dần rời khỏi Lăng gia, trong xe chỉ còn cô và anh ta. Không khí có hít thở, cô cảm nhận dường như là dần bị ít đi, cô cảm thấy không tự nhiên nữa, cứ nhìn thấy anh ta thì cô lại nhớ đến chuyện vừa rồi.

Chuyện mới vừa xảy ra đây mà, Tiểu A có thể xem như không có gì nhưng cô lại không thể đâu. Cô không thể như Tiểu A.

Tập đoàn Lăng thị rộng lớn dần hiện ra trước mắt cô, chuyện Tiểu A cô dần tạm gác đi, chuyện hiện tại cô phải lo lắng vì là đối mặt cuộc họp Lăng thị.

Đỗ trước cổng lớn, bỗng có thư ký đến dẫn cô vào trong, còn Tiểu A để xe cho bảo vệ chạy vào hầm rồi cũng nhanh chân theo sau cô.

Cô hiện tại, chẳng còn biết gì mà cầm tay bản thân đã đồ đầy mồ hôi trấn an. Cô luôn đề mắt ở thư ký mà đi theo vào phòng họp, nếu cô không chú ý thì cô sẽ không biết đường đến đây đâu.

- *Cô Lăng, mời!*

Thư ký cung kính mở cửa rồi đặt tay mời cô vào. Cô thở phào một cái, cô cầm chặt giấy chuẩn bị sẵn trong tay, trên xe cô đã có đọc qua, có vẻ hiểu được sơ lược cuộc họp này muốn bàn đến là cái gì nhưng vẫn không cảm hứng tưng.

Cô đi vào, ai nấy cũng đặt chú ý ở cô, khiến cô thờ gấp, cô biết ai cũng chú ý cô đến tư thái của cô nên cô cố gắng thể hiện bản thân bình tĩnh nhưng chính nhịp thở của cô đã bán đứng cô.

"*Trời phạt ơi, con mong người phù hộ cho con.*"

Ngồi đến vị trí Tiểu A đã hướng dẫn cô trước đó, sau cô đưa mắt nhìn một vòng những gương mặt xa lạ và dừng ở Lăng Mạc và Lăng Thanh. Lăng Mạc đón được ánh mắt của cô thì gạt đầu, cô bỗng cảm thấy âm áp mà an tâm hơn. Ánh mắt anh ta đen lấy sáng ngời như ngôi sao, khiến cô nghĩ đây là cô có thể tin tưởng được một lát.

Cô hít thở sâu một cái, lấy lại bình tĩnh, yên lặng mà nhìn "người này tung, người này hứng.". Chẳng lẽ đây mới thực sự là không khí của mỗi cuộc họp lớn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Oan gia - Tích Lãng

- Theo tôi thấy, hiện tại thu nhập của công ty vẫn đứng yên một chỗ, không biết suy nghĩ của cô Lãng như thế nào?

Cô lúc đầu có chút phản ứng chậm chạp vì cô đọc tờ liệu và suy nghĩ băng quơ. Khi nghe đến cô Lãng, cô vẫn không để ý như thể đang hỏi ai chứ không phải cô, đến khi cô nhớ lại, hiện tại cô là Lãng Khẩu Thiên, người đối diện bảo cô Lãng thì là nhất định là đang nói với cô rồi.

Cô ngại ngùng, đứng lên rồi lại ngồi xuống vì nhìn thấy nụ cười khiêm nhã xung quanh, cô cảm thấy có chút run rẩy, cô đoán chắc hẳn phản ứng ngu ngốc hiện tại đối với Lãng Khẩu Thiên là hoàn toàn không hợp nên cô nhanh chóng cười nhẹ một cái, mỉm cười mà nhìn Lãng Mạc.

Cô thấy gương mặt anh tú của hắn cười nhẹ một cái, gật đầu. Lại gật đầu? Nhưng cô lại thấy tự tin hơn.

"Lục Nan Hy, mày làm được, mày làm được, mày là siêu nhân, mày là siêu nhân. Cố lên!"

- Tôi cảm thấy, chúng ta nên cải thiện hơn. Làm việc chăm chỉ hơn nữa, thì chắc chắn tình hình tốt hơn. Tập đoàn Lãng thị chúng ta đứng đầu về công cuộc đổi mới, chưa chắc chúng ta sẽ để tình hình hiện tại chiếm lĩnh lâu. Lãng Khẩu Thiên tôi chắc chắn điều đó.

Giọng điệu cô không chút nào uy nghiêm nhưng lời lẽ có tính hiệu quả cao nên đã đỡ được cô trong thế khó hiện tại.

- Kết thúc cuộc họp.

Kể cả khi đã giải quyết xong, cô vẫn còn run ở cánh môi. Cơ thể cô nóng hổi phùng phực. Tâm trí hoang mang vô cùng, gương mặt xinh đẹp thêm chút mong manh yếu đuối càng thuận mắt người nhìn.

Ông Lãng lúc này mới mở miệng cứu cô một bước. Lúc đầu, nghe có người hỏi ý kiến cô, ông cũng không kịp lau mồ hôi rịn trên trán. Ông cũng là đang gấp gáp muốn kết thúc cuộc họp này.

Cô nghe thấy kết thúc thì vui sướng như điên mà không màng mọi thứ, gom đồ rồi bước ra khỏi phòng họp đầu tiên. Khiến mọi người thắc mắc mà nhìn theo cô. Không phải thường ngày Lãng Khẩu Thiên là người cuối cùng ra khỏi cuộc họp cùng ông Lãng sao? Với lại một người mạnh mẽ hiểu thẳng như Lãng Khẩu Thiên thì ban này chắc chắn đã thể hiện quyền hạn của mình rồi.

Cô đi ra ngoài, cả sau lưng cô cũng không dám quay đầu, tấm lưng cô ướt đầm mồ hôi. Cô liền chạy đi tìm thang máy để đi xuống bên dưới. Tầng 30 này quả thực rất cao, cô nhìn xuống mà hoa hết cả mắt.

Cô chạy vòng vòng vẫn chưa thấy thang máy thì cô quyết định đứng tại chỗ mà từ từ nghĩ cách thì đã thấy thư ký lúc đầu hốt hải chạy đến tìm cô. Cô mới vui vẻ mà nắm tay thư ký, vui vẻ như một đứa con nít đi lạc được người lớn tìm thấy.

- Cô Lãng, cô...?

Thấy được ánh mắt khó hiểu của thư ký thì cô nháy mắt hoảng hốt mà đẩy tay cô ta, lạnh lùng như cũ, mặc dù tim cô đang đập rất nhanh.

- Đi thôi, thư ký Tần.

- Vâng.

Thư ký thấy cô lại lạnh lùng như mọi ngày thì không mấy may để ý nữa mà đi trước cô dẫn đường.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, cô cũng không biết chỉ trong một buổi sáng mà cô đã thờ phào bao nhiêu lần, cảm giác như trở về từ cõi chết. Có ngày như này mãi cô sẽ đột quỵ tại chỗ mất. Không chừng sau này về chung nhà với Tích Lãng cô sẽ chết nhanh hơn!

Cuối cùng trước mắt cũng thấy chiếc Roll Royces rồi! Đây là thứ khiến cô luôn vui vẻ khi nhìn thấy vì cô biết nó là cái kết của các thử thách đối với cô.

Tiểu A vừa mở cửa, cô định vọt luôn lên xe nhưng phía sau lại có tiếng gọi.

- Lãng Khẩu Thiên.

Giọng điệu uy nghiêm vô cùng, mang theo sự ra lệnh là tám phần, nhưng như phản xạ tự nhiên, không đúng tên cô thì cô liền không quan tâm đến, cô đã sợ hãi lắm rồi cô chỉ muốn trở về nhưng lại bị Tiểu A ngăn lại. Cô nhủ mấy muốn nổi cáu, nhưng cô lo lắng vì nam nhân lại to gan dám nói ra tên họ Lãng Khẩu Thiên như vậy, nửa muốn quay đầu nhìn và nửa không. Nhưng rốt cuộc cô không thể lo vì Tiểu A vẫn không tránh để cô lên xe nên cô đành mỉm cười bắt an mà chậm chạp quay đầu.

Người đập vào mắt cô là ai mà khiến cô như muốn ngất thế này? Không ai khác, tổng tài trong truyền thuyết, siêu phàm hơn người Tích Lãng. Hẳn cả người vận tây trang cát may vừa vận, khí soái cùng tôn quý tỏa ra mạnh mẽ từ hơi thở và tận xương tủy.

Đây là bộ dạng "kim cương vương lão ngũ"*.

(*) Chỉ những người đàn ông độc thân, giàu có, tài giỏi.

Oan gia! Người cô không muốn gặp nhất đã xuất hiện rồi, nhiệm vụ của cô thật sự bắt đầu.

Quả thực hắn rất đẹp trai, cô như muốn hét lên "soái ca ca" nhưng cô đã kịp ngăn bản thân lại. Nhìn trên TV đã tuần tú nhưng bên ngoài càng tuần tú hơn. Hắn có làn da bánh mật khoẻ khoắn, môi bạc mím chặt, sống mũi cao挺 tể, tuấn tú và quyền rũ chết người. Bước từ chiếc BMW xuống thì càng thu hút ánh mắt người nhìn. Đôi chân thẳng tắp, cao hơn cô chắc tận hai cái đầu. Cô mà đứng bên cạnh hắn thì như thể bị cột đình cao che mất.

Cô quíu cả chân, không nhìn hắn ta nữa, chỉ là thân ảnh cao lớn, đầy khí phách tiến gần cô. Cô liếc mắt Tiểu A cầu xin, ánh mắt cô hẳn lên đầy đáng thương như thể "Cho tôi lên xe đi mà, làm ơn."

Nhưng đối với cô như vậy, Tiểu A vẫn một mực không cho cô lên xe. Cô cứng đờ người mà đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trước mắt một đoàn như vậy việc xảy ra, Tích Lãng nhủ mấy chặt, Lãng Khẩu Thiên có gì đó kỳ lạ. Tích Lãng vươn các khớp tay thon dài nắm chặt eo cô mà kéo đến gần hắn.

Mùi hương nước hoa nam tính xộc vào mũi khiến cô có chút khó chịu mà hắc xì một cái, cô chói với xấp ngã nên nắm chặt góc áo hắn, xong sẵn tiện lau mũi cô ướt nhẹp nước mũi đang chảy xuống mà không may nghĩ ngợi gì.

Hắn bệnh sạch sẽ tái phát, liền đẩy cô ngay lập tức như thể một thứ gì đó dơ bẩn, thư ký bên cạnh hắn, sợ hãi vô cùng mà tiến lên thay áo khoác ngoài mang theo dự bị cho hắn, nếu không hắn sẽ bốc hỏa mất. Nếu hắn mà bốc hỏa thì cả Tích thị sẽ mất một mối đến mất mạng.

Hắn nhìn cô chán ghét vô cùng. Còn cô thì bị hắn đẩy thật mạnh, cô chưa kịp thích ứng, té sòng soài trên đất, cô còn chưa tin tưởng hắn đẩy cô như vậy, ngồi lì đó mà ngơ ngẩn với những chuyện trước mắt thì Tiểu A đã tiến lên đỡ cô, thì thầm vào tai cô "*Nên cẩn thận hơn một chút, Tích tổng sợ nhất là dơ bẩn, tôi nghĩ cô có lẽ đã đọc xong những gì tôi đưa rồi chứ, Lục tiểu thư!*"

Cô nghe Tiểu A nói xong thì bặm chặt môi, trong đầu lại hiện ra cảnh cô hét nằm xem TV rồi ngủ thì liền đỏ mặt.

"Tôi còn chưa xem đến nửa trang."

Nhưng cô không dám nói, mau mau đứng thẳng người, xoay ánh mắt không hài lòng về phía Tích Lăng cao cao tại thượng đứng kia, như một đấng tối cao bậc nhất.

Cô thấy hắn toả sáng vô cùng. Là một người chắc hẳn hoàn hảo nhất vì hắn chiếm lĩnh hết về cái đẹp, sự nghiệp, quyền lực đều là bậc cao nhất. Hắn từ trên nhìn xuống bên dưới. Có lẽ sẽ có rất nhiều nữ nhân muốn leo lên giường hắn nhưng cô thì không đâu. Cô còn đạo trước nghe nói thứ tiêu khiển của hắn là mỹ nhân. Cô liền thay đổi cái nhìn.

Cô chỉ có một năm, sẽ không vấn đề đâu!

Cô ngay ngắn suy nghĩ thì liền bị Tích Lăng lên tiếng đánh gãy suy nghĩ, giọng điệu hắn đã thay thành tức giận, khí lửa phùng phùng.

- Đến đây.

Cô ngớ ngàng, nhìn hắn như chờ trông, hắn không giận có?

Cô như thể nghe đến liền không dám kháng cự, nhìn sâu vào con người hờ phách của hắn thì sợ vô cùng, run rẩy như con mèo mà đối với sự nguy hiểm của hắn. Sự mỉa mai thoát ra từ lời nói, khiến cho ai nghe cũng không thể kháng cự mà quy theo vô điều kiện.

Cô bị Tiểu A đẩy vì Tiểu A thấy cô cứ chôn chân tại chỗ, đến hắn cũng sợ Tích Lăng, bị khí phách của hắn đè ép xuống.

Cô khóc không ra nước mắt, nắm chặt vạt áo bản thân, đầu mũi cô vẫn còn hương thơm của hắn khi cô dùng áo của hắn để "lau mũi" ban nãy. Cô cũng có chút xấu hổ nên không tiếp tục đứng đó mà bước từ từ chậm chạp đến gần hắn.

Hắn không có thời gian để chờ đợi nên hắn càng thể hiện sự không nhẫn nại, mày kiếm đẹp ngày càng nhíu chặt.

- Tích Lăng, e...m em xin lỗi, e...m

Cô tính báo cáo sẽ đền cho anh nhưng khổ nỗi tiền đâu cô đền, một cái áo của hắn cô có làm công cả đời cũng không đủ, trừ phi lương cao, có lẽ sẽ có thể trả cho hắn. Chắc chắn khi cô hoàn thành công việc này, cô có tiền, cô sẽ đền hắn sau.

Cổ tay cô bỗng bị nắm lấy đau nhói như muốn bóp nát xương cô, khiến cô nhíu mày, có chút xuất xoa mà hít vào bụng toàn khí lạnh nhưng không dám rút tay về, cả người chặt vật vì hắn kéo cô mạnh bạo lên xe.

Tiểu thư Lăng gia bị như vậy thì còn mặt mũi nào nhưng người thực hiện là Tích Lăng cho nên hào quang đến hứng không kịp. Nên cô nhất quyết phải cắn răng chịu đựng, đây chỉ mới là bắt đầu đối với cô.

Hắn cho cô ngồi bên kia cửa sổ, còn hắn thì bên này cửa sổ, đôi chân dài vắt hình chữ ngũ 五, đáng vẻ thanh cao vô cùng. Khoảng cách giữa cô với hắn coi như thích hợp. Cô nhìn ra ngoài đến Tiểu A, Tiểu A gật đầu với cô.

Cô đã tiếp xúc với người Lăng gia bao lâu đâu, nhưng cái gật đầu của họ có đều hiểu rõ. Trong đầu cô, cái gật đầu đó vô cùng đơn giản, nó có ý nghĩa là báo cô làm chuyện đó đi, hay là cố gắng làm cho tốt.

Cô cười khờ trong lòng, ngồi định vị cho ngay ngắn rồi một mực nhìn xuống thảm lông dưới xe, không nhìn loạn nữa.

Hắn nhìn điệu bộ cô không quan tâm nữa thì liền tức giận mà cầm một gói thuốc Anh, đưa lên miệng một điếu mà hút, không mở cả cửa sổ xe khiến khói ngày càng dày đặc, cô vẫn gan lì ngồi đó không kêu ca, cay mắt thì cô nhắm mắt, nhưng ngày càng không chịu được nữa cô ho sặc sụa đáng thương đồng thời hét lên.

- Mở cửa sổ mau! Muốn giết tôi chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Cường hôn - Cường nộ hôn đầu

Cô ho sặc sụa, hắn vẫn ngồi yên đó hút thuốc một cách an nhàn, khoẻ mới còn nhếch lên một đường cong hoàn hảo nhưng cô lại không có tâm tư ngắm nghía nó đâu.

Cô vừa đưa tay quạt khói đi, vừa cố gắng hít khí trong lành để hồng bản thân không ngẹt thở mà chết.

Cô tệ hại như vậy, thư ký có chút nhìn Tích Lăng như đề hòi xin ý kiến của anh, nếu anh không có phản ứng thì liền cô có chết cũng không liên quan đến họ khiến cô tức tối vô cùng, muốn xù lông lên mà cắn người. Cô chịu đựng đến khi hết chịu nổi, gương mặt cô dần ngầy ngốc đi, kiệt quệ mà gục xuống ghế thì hắn mới ra lệnh mở cửa.

Cô như đứng ở cửa tử thần, hắn đập cô, cô liền chết, hắn kéo cô thì cô liền sống. Không được! Cô còn bà và mẹ cô, cô không thể để hắn tùy ý quyết định như vậy.

Cô ho khan liên tục, cô đánh thỉnh thịch thì thấy lồng ngực ngày càng đau, hắn liếc mắt quăng bỏ điếu thuốc, vươn tay thon dài mà vỗ nhẹ lưng cô, trên mặt hiện rõ sự có lỗi nhưng cô

vẫn thấy lạnh nhạt như cũ, cho dù có chút biến hoá cô cũng không nhìn ra.

"Chết rồi, kiểu này mày ho đến cuốn họng đều ra ngoài mắt. Quá khó chịu!"

Cô chỉ có thể đón nhận cái thiện ý của hắn, hắn cầm tay cô đang đánh vào ngực ngày một mạnh, dần dần cô mới bình thường trở lại. Cô định hình xong mới thấy tay cô đang bị hắn cầm lấy, nơi đó nóng rực khiến cô giật lại nhưng hắn lại không chịu buông, hắn hít thở rồi bất ngờ kéo cô vào lòng, khiến cô vừa thẹn thùng liếc lên thư ký đang chăm chú lái xe phía trước, cô đỏ mặt như gấc mà nhẹ đẩy hắn nhưng cô vẫn không sao thoát ra khỏi vòng tay mạnh mẽ đó.

Cô nhìn hắn vẫn là có chút kinh sợ cùng bị mê hoặc vì gương mặt quá mức tuấn tú kia. Trong lòng hắn đặc biệt nóng khiến cô đỏ mặt, áo cô sau lưng cũng ướt đẫm. Cô bị hơi thở của hắn phả vào mặt khiến cô sợ hãi mà nhắm mắt, cả người sụi lơ không còn sức lực mà vùi đầu vào lồng ngực hắn, nhưng nhớ lại hắn vừa rồi ác độc xém giết chết cô bởi khói thuốc của hắn thì lại khiến cô muốn cào rách mặt hắn. Hắn ngược lại cười thích thú khiến thư ký có chút không tin.

Là hắn đang cười thật sao? Đường như đi theo hắn suốt 5 năm, nhưng số lần thư ký thấy hắn cười qua là có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà hôm nay vì Lăng Khẩu Thiên mà hắn phá lệ cười!

- Mờ mắt ra. Tôi không xấu đến mức không vừa mắt.

"Tích Lăng anh mà nhận xấu chắc tôi đã trở thành hoa hậu lâu rồi." Nhưng sau đó cô lại thấy không đúng vì chắc đến vòng xử trí thì cô rớt mất rồi! Nhưng lại thấy thích câu nói đùa vừa rồi. Cô mờ hồ một mắt, sau đó mới mờ ra hoàn toàn, cô như một chú mèo đáng yêu trong lòng hắn, hắn quả thực đã có suy nghĩ đây không phải Lăng Khẩu Thiên. Nhưng hắn vẫn chưa dám khẳng định, chỉ là đang ngày càng quan sát cô.

Theo như hiểu biết hắn thì Lăng Khẩu Thiên trong mắt hắn sẽ có không có vẻ mặt mềm mại hay thẹn thùng thiếu nữ như thế, mà ngược lại là hoàn toàn cá tính khiến hắn không muốn đến gần. Mà hắn với Lăng Khẩu Thiên không phải gặp nhau lần đầu nên thấy cô gượng gạo, hắn liền nghi ngờ ngay lập tức.

- Lăng gia đã cho cô bao nhiêu tiền?

Hắn chỉ hỏi vờ như vậy để dò cô, cô thì có chút run rẩy. Sau đó là nỗi căm vì hắn là nguy cơ làm công việc cô mất đi.

- Cái gì? Anh nói gì?

Quả thực, Lăng Khẩu Thiên thì là Lăng Khẩu Thiên thôi.

Hắn rút lại toàn bộ nghi ngờ mà như đã sói tiến tới phủ lấy môi cô. Cô còn đang sợ sệt vì hắn đang có biểu hiện nghi ngờ cô, cô chưa kịp nói thêm thì hắn đã nhào tới hôn cô, cô tròn mắt vì đây là nụ hôn đầu đời của cô. Cô còn chưa xác định đối tượng thì cô đã bị hắn chiếm lấy một cách bá đạo và ngang nhiên như vậy, cô uly khuất không thể chấp nhận được, cô liền mạnh tay đẩy hắn, ngược lại hắn càng mạnh bạo và cắn môi mềm của cô khiến cô đau đớn nhưng một tiếng đau cũng không thể phát ra.

Hắn không bị cô đẩy mà xô dịch chút nào, hắn đẩy đầu cô như thể muốn cô tan chảy. Lưỡi hắn đi sâu vào khoang miệng thom tho của cô mang mùi hương thuốc lá mê người mà khuấy đảo, lưỡi cô bị hắn kích thích đến tê dại.

Cô bây giờ chỉ còn suy nghĩ *"Thì ra nụ hôn đầu của cô lại mạnh bạo và...môi hàm như vậy!"*

Cô nhắm mắt, không còn kháng cự nữa, mặc nhiên hắn muốn làm gì thì làm, hắn thấy cô ngoan ngoãn thì càng vừa ý, ôm chặt cô. Hắn cảm thấy như muốn điên dại và bất ngờ với chính mình vì hắn rất lâu đã không thấy sự ham muốn ở nữ nhân nhưng khi nhìn thấy cô thì nó đã hoàn toàn mạnh mẽ trời dậy.

Hắn mút môi cô như viên kẹo ngọt ngào, cũng cắn nó không hề nhẹ. Khiến hai cánh môi cô sưng đỏ, phồng lên một mảng đỏ ửng. Cô cảm thấy đau nhức thì đưa ngón tay lên, chạm nhẹ vào môi thì đau khiến cô xuyt xoa, cô không dám chạm đến lần nào nữa mà trừng mắt với hắn. Hắn tiện tay vén một vài sợi tóc loạn ướt trên trán cô, gương mặt trắng mịn cùng đôi mắt phương to xinh đẹp nhìn chăm chăm hắn khiến hắn có chút chột dạ.

Tôi làm bầm lều bầu "Hắc hắc... Kiểu này chắc không dám khép môi cả tuần đâu." Hắn loáng thoáng nghe thấy thì khoe môi giết dữ dội, cô chịu đau còn phải chịu hắn cười nhục mạ cô, cô càng tức giận mà mới chú ý đến cô là đang ngồi trong lòng hắn, cô có ý định đòi đi thì hắn đã trụ cô lại mạnh mẽ.

"Rốt cuộc anh ta muốn cái gì? Tên Tích Lăng vô nhân tính. Hừ... đừng tưởng tôi sợ anh, trong tay tôi không có gì nên tôi càng liều mạng đấy." Cô tức tối ngẫm nghĩ, không dám thốt thành lời, dù sao cô vẫn là không nên chọc giận hắn vì chọc giận hắn thì người chịu thiệt chỉ có cô mà thôi. Nên cô không dám kháng cự mà ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn, chỉ có mặt cô vẫn đỏ như vậy.

Hắn thấy rõ trong con ngươi cô có do dự toan tính, đây chính là điều anh không thích. Hắn nhìn cô liền thấy sự suy ngẫm mọi lúc mọi nơi của cô, hắn thích người phụ nữ bên cạnh hắn phải luôn thoải mái.

- Lăng Khẩu Thiên! Đừng căng thẳng. Tôi cần bản không thể ăn thịt em.

Nhìn cô khuyh nước khuyh thành thì anh càng mềm lòng đi, phá lệ đừng chơi trò cứng mềm với cô mà đi giảng hoà với cô.

"Bang...bang", đầu óc cô rối loạn, là hắn đang trấn an cô, hắn kêu cô đừng căng thẳng không an ủi thì bảo là dạng gì đây? Tim cô bỗng đập mạnh, cô muốn che dấu nhưng không thể.

Tay cô hiện tại hắn buông ra, không biết để đâu cho phải, lúng túng thì hắn liền cầm lấy tay cô mà đặt lên vai hắn, khiến cô càng cúi đầu vì căng thẳng và không ngờ rằng Tích Lăng lại có một mặt lãng mạn như vậy.

"Đây là giấc mơ, mày không cần tỉnh cũng được Hy Hy." Vì đối với cô trong mơ, cô mới có người ngoài phá lệ quan tâm cô như vậy, từ ngỡ ngàng cô chuyển sang cảm động buồn bã. Vì sự biến hoá thất thường của cô khiến hắn lúng túng mà không biết làm gì cho phải.

Con ngươi cô tràn đầy nước mắt, lúc nào cũng có thể rơi xuống! Nhưng cô đã nhanh nuốt nó xuống, hiện tại trong con ngươi cô chỉ tràn ngập hình ảnh nam nhân tuấn tú đến bức người trước mặt. Nhưng cô lại có chút nuối tiếc vì cô có thể ở bên hắn như hiện tại thì chỉ có ở trong thân phận "Lăng Khẩu Thiên" còn nếu cô trở lại thành "Lục Nan Hy" thì có mơ mộng thế nào cũng không chạm tới hắn. Hắn mãi mãi như các vì sao, cô chỉ có thể ngắm mà không thể với tới.

Cô liền muốn dành tặng cho bản thân một cái tát cho tỉnh táo vì cô đã quyết sống quyết chết là sẽ không bao giờ mềm lòng với Tích Lăng, cô chỉ có 1 năm để hoàn thành công việc! Cô không nên quên điều quan trọng này đâu.

"Lăng Khẩu Thiên" là viên kim cương được mài tinh xảo, chiếu ánh sáng lấp loè, còn cô chỉ là cục bùn thấp kém, đen nhem. Cô nên biết thân phận hơn là luôn so sánh. Cô cũng không phải ăn không ngồi rồi nhàn hạ. Mặc dù không làm tay chân nhưng cô làm việc trí não cùng tâm tư cảm xúc.

Cô lại yên lặng mà trầm ngâm suy nghĩ, hắn rốt cuộc nhìn không ra, cô là thế nào mà lại hồ một tý thì liền nghĩ ngợi say mê. Đáng về vô cùng khiến hắn "mất kiên nhẫn". Hắn nhìn lên đôi

môi mọng đỏ bị hấn gặm sưng đỏ, hương vị ban nãy có bao nhiêu ngọt ngào! Cùng chiếc lưới nhỏ hấn kia ngậy ngốc đáp trả anh. Nhìn bộ vest công sở cô mặc trên người, dáng vẻ gầy được tôn đẹp mắt khiến hấn càng muốn cô thoát phục hết thấy. Môi miệng hấn bỗng trở nên vô cùng khô khốc khó chịu.

Cô chỉ lo suy nghĩ mà không nhận ra, ánh mắt hấn nhìn cô đã biến hoá nhiều, trở nên si dại! Sau đó lại lại là trầm tư, trong lòng hấn nhiều tự vị khó đoán. Hấn nhẹ se se ngón tay vào nhau như thói quen mà nhìn ngắm cô một cách không che dấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nhất định sẽ không yêu

Cô cảm thấy mơ hồ khi không biết hấn định rốt cuộc là đưa cô đến nơi nào vì xe cứ chạy vòng vòng không có điểm dừng.

Cô vì ngồi trong lòng hấn nên không thể ngo ngoáy mà cứ nhắc cả người với một tư thế khiến cô nhức mỏi toàn thân, hoàn toàn không thể chịu đựng được nữa.

- *Tích Lăng, anh...em có thể ngồi trở lại chỗ ngồi của bản thân...*

- *Còn không phải đang ngồi? Tôi đâu có bắt em đứng.*

Hấn biết cô đã rất mỏi, nhưng lại thích trêu chọc cô. Cô cắn môi mà lườm hấn, hấn vẫn ngó lơ như không thấy, vẫn không muốn buông cô ra. Tư thế mờ ám vô cùng, nhìn vào như thể hai người và đôi vợ chồng son ngọt ngào.

Cô bỗng bất ngờ đẩy ra khỏi vòng tay hấn, mà trở lại chỗ ngồi khiến hấn mặt đen vì không thể ngờ những thứ trước mắt hấn thấy.

Cô cười ngượng ngùng với hấn rồi một mực không nhìn hấn nữa mà nhìn ra cửa kính xe.

Hấn thì cũng không nói gì nhưng mắt vẫn đặt ở cô. Cô cảm giác được cơ thể cô như đang có một ánh mắt tàn độc, nóng rực như muốn thiêu đốt cô, khiến cô tim đập nhanh, tay đồ đầy mồ hôi căng thẳng.

Cô khép mình hết mức có thể, khiến cho khoảng cách giữa hai người ngày càng rộng, hấn nhàu mày mà nhìn xuống khoảng trống đó.

Hấn nhếch mép, được! Cô có thể tự do ngồi nhưng không phải là tránh hấn xa như vậy.

- *Ngồi gần tôi một chút, Lăng Khẩu Thiên!*

Cô thờ dãi, lại dùng giọng điệu đó ra lệnh cô, cô lại phải quy theo mà xích lại gần. Cô nhất thiết làm theo đi nếu không cô ngồi trong vòng tay hấn thì càng không thoải mái như hiện tại.

"*Đây hấn ép người quá đáng!*" Nhưng cô vẫn thể hiện vẻ ngoài như không có gì, tươi cười miễn cưỡng khiến hấn tức điên.

Nụ cười của cô sao lại gai mắt Tích Lăng hấn đến thế chứ? Rõ ràng nụ cười đó khiến hấn cảm thấy hấn bị khinh bỉ.

- *Cô mà còn dám cười với tôi, tôi sẽ giết cô.*

Cô đang cười híp mắt, nghe thể liền muốn méo miệng mà ngất sắp xuống. Đến cười hấn cũng không cho sao?

Cô cơ mặt cứng nhắc mà nghiêm nghị như cũ, sợ hãi hơn thập phần.

Cô như ghi nhớ vào não thêm một thứ hấn ghét, chính là hấn ghét cô cười với hấn, cô sẽ nhớ và không dám cười với hấn lần nào nữa.

Lúc ban nãy, không khí còn đang vui vẻ thì hiện nay lại căng thẳng, ngột thở như vậy.

Xe rốt cuộc cũng dừng ở Lăng gia. Cô có chút vui nhưng không dám cười, cầm nín. Dù không phải nhà cô, nhưng nhìn thấy nó thì chỉ nghĩ đến một việc là cô có thể thả lỏng rồi. Chắc chắn cô sẽ vào báo cáo xong thì liền chạy vào phòng mà nằm xuống đánh một giấc thật ngon lành.

Cô không nhìn được, liền vươn tay mở cửa xe nhưng hấn liếc mắt một cái, thư ký của hấn khoá cửa, kêu một cái "Rụp...". Tiếng cửa khoá lại, khiến cô mở to mắt, mang luôn tâm trạng hưng phấn của cô kéo xuống.

Cô nhàu mày, "*Đây là tình huống gì? Hy Hy mày chắc hấn sẽ không dễ dàng mà xuống xe đâu!*" Cô nhất quyết ngang bướng ngồi đợi mà không nhìn hấn một lần.

Hấn cười nhạt, tăng hắng một tiếng để thu hút chú ý của cô. Hấn đưa tay thon dài gõ nhẹ vào môi, nụ cười của hấn tràn đầy kêu gọi cùng hấp dẫn khiến cô như muốn ứng nào.

"*Quá ác độc! Hấn có biết là hấn rất có mị lực hay không? Hấn là kêu mày hôn hấn a?*" Cô sợ cô sẽ ngã mất thôi! Cô lại liên tưởng đến những cảnh lãng mạn trước khi tạm biệt của phim truyền hình nhiều lần làm cô xao xuyến.

Cô không muốn hiểu mà phá lệ cười tươi với hấn.

- *Anh muốn uống nước? Em có thể mời anh vào nhà mà uống tách trà và ăn chút điểm tâm?*

Cô đã thành công. Nét mặt hấn dần dịu tợn, lồng ngực lên xuống, nhưng sau sự vui sướng tạm thời thì cô đã run rẩy.

Chỉ gọi mạnh miệng chính là Lục Nan Hy cô!

- *Nhìn tôi giống muốn uống trà, ăn điểm tâm?*

"*Rượu mời không uống, thích rượu phạt thì tùy cô, Lăng Khẩu Thiên, tôi không thích phụ nữ không nghe lời lắm đâu! Lâu lâu có thể để tạo hứng thú, mới mẻ thì có thể! Nhưng không thể lúc nào cũng chống đối.*" Hấn vừa nghĩ qua, liền chồm đến gần cô, cô nháy mắt biết chuyện thì liền trở mặt hốt hoảng không kịp phản ứng, hiện tại cô như bị đặt ở

nơi kín, không thể lách hay tránh hấn.

Phụ nữ chân tay yếu đuối như cô có thể độ lại hấn?

Cô chỉ còn cách ôm cột chờ chết, cô đưa tay chặn ở môi mình. Mặc dù nó còn sung, hấn vẫn không muốn buông tha a?

- *Em thực sự có việc phải vào nhà ngay, anh....*

Hấn mạnh bạo kéo tay cô, đau đớn mà cô đành quy theo hấn, không dám chống cự vì sợ hấn sẽ hành hạ cô ra cái gì! Dù sao cô là đóng vai giả mạo Lăng Khẩu Thiên, nếu cô có mệnh hệ gì bất quá nhà họ Lăng già là với cô vài câu, cho cô nghỉ dưỡng rồi thôi! Cũng không có vì cô mà nói đạo lý với Tích Lăng hấn.

- *Bác Lăng sẽ không chấp vật khi em ở bên tôi đâu! Cho nên cái gì quan trọng cũng không bằng Tích Lăng tôi.*

Đứng! Lăng gia rất muốn cô làm cho tốt, gả vào Tích gia một cách êm xuôi và cô chỉ có 1 năm. Bỗng cô cảm thấy tủi thân, nhưng cô cần tiền, họ cần cái về ngoài cửa cô giống Lăng Khẩu Thiên. Nếu về ngoài cô không như hiện tại thì còn lâu mới dòm ngó đến cô. Cái gì cũng có cái giá!

Hấn nhìn thấy hàn quang trong mắt cô, liền khó hiểu. Hấn bỗng nghĩ cô là đang sợ hãi, chẳng phải vừa hấn vừa mạnh bạo kéo tay cô đau nhức. Hấn biết rõ cô đau!

- *Sợ tôi? Hay là đau chỗ nào?*

Thư ký lại một phen rùng mình, thư ký của hấn từ trước đến giờ, chỉ thấy hấn máu lạnh trên thường trường, hạ người khác không nương tay, thâm độc vô cùng nhưng hôm nay lại nhìn thấy được vẻ quan tâm của hấn thì có chút không quen mà còn mang cho thư ký giật mình.

Cô đang nghĩ đến số phận hẩm hiu của mình mà buồn rầu rĩ thì bên tai vang lên lời nói của hấn. Như đánh thức cô, cô ngược mắt nhìn vào con người hờ phách sáng rực của hấn mà tìm lại loạn nhịp. Cô cảm động, cô đã cảm động lần thứ hai. Cô quyết định không đáp lời, cô im lặng trầm mặc.

Tích Lăng liếc mắt, thư ký liền mở cửa, cô thấy vậy liền muốn xuống xe, nhưng cô lại đứng sững tại chỗ, chưa dám bước xuống, cảm giác trong cô rất lạ lẫm, cô nghĩ hôn hấn một cái chắc chẳng sao đâu nhì?

Cô bỗng thở mạnh một hơi lấy tự tin, cô xoay người như chuồn chuồn lướt nước mà hôn nhẹ qua môi hấn rồi nhanh chóng nhảy xuống xe, không để hấn kịp nói gì. Hấn có chút bất ngờ nhưng cô đã đi khuất khỏi cửa lớn Lăng gia.

Cô chán động vì không tin vào mắt bản thân là chính cô đã làm như vậy. Cả gương mặt cô đỏ ửng, vui vẻ mà bước vào dinh thự, cô không cần người dẫn nữa vì cô ở Lăng gia cũng đã hai ngày, chẳng lẽ còn chưa biết đường về phòng mình ra thế nào?

Cô không để ý xung quanh nhưng hầu nhân để ý cô. Có vài người thì thầm "*Các người nói xem, Lăng tiểu thư xinh đẹp hơn mọi ngày rất nhiều.*"

"Vị cô ấy hay cười đấy."

Bà Lăng đang xem báo chí thời trang ở sofa thì gọi cô lại. Bà nhìn qua gương mặt cô ngại ngùng, đó ứng liền hiểu chuyện gì xảy ra. Chẳng qua biểu hiện của thiếu nữ khi yêu đối với gao cội như bà thì không gì là không biết, mà chỉ là không muốn nói thì có.

Càng ngày trong lòng bà càng hốt hoảng hơn.

Cô nghe tiếng gọi lại thì cô đã không còn cười, mà thay vào đó là gương mặt bình đạm, không mỉm không cười. Nghiêm túc hoàn toàn mà ngồi xuống đối diện bà.

Trong sâu thẳm tâm hồn cô lo sợ. Chính cô cũng không biết bản thân tại sao lại thấy bất an như vậy!

- *Lục tiểu thư, trong 1 năm cô đóng vai Lăng Khẩu Thiên, cô có thể tránh xa Tích Lăng càng xa càng tốt, không có cử chỉ thân mật thì càng tốt. Nhiệm vụ của cô chỉ là giúp chúng tôi mà gả suôn sẻ vào Tích gia. Chúng tôi không mong cô sẽ xảy ra tâm tư với Tích Lăng.*

Cô nghe qua như thể bản thân đang bị trách thì thấy uỷ khuất vô cùng, cô gặm thét tận sâu trong lòng " *Ách.... Tích Lăng anh ta mới là người chiếm tiện nghi của tôi!!! Đây là có sự nhầm lẫn a.* " Mặc dù như vậy nhưng cô mím chặt môi không phát ra tiếng nào.

Cô cần tiền! Có thể bảo cô hào nhoáng nhưng đây là sự chân thật. Còn bà và mẹ cô ở biệt thự Ngự Tây, đây sao lại là nơi được cấp cho ở dễ dàng như vậy cơ chứ? Đây chính là họ đang muốn quản lý cô tốt nhất thông qua người thân mà cô thương yêu.

Tại sao bây giờ cô mới nhận ra?

Người ta bảo cô ngu si là đúng! Cô đáng lẽ không nên buồn mới đúng.

- *Tôi biết giới hạn bản thân nên dừng ở mức nào.*

"Chỉ có nụ hôn đó, ngoài ý muốn phát sinh, chứ không phải mày muốn, đúng không?" Cô hỏi như vậy chỉ để bản thân an tâm, cô nhất định sẽ không yêu thích Tích Lăng.

Nếu cô ngu ngốc yêu Tích Lăng thì hợp đồng sau 1 năm hết hạn, cô sẽ phải làm sao?

Cô không dám nghĩ đến.

Có lẽ bà Lăng chỉ muốn tốt cho cô, chẳng lẽ cô trách nhầm bà ấy sao? Chắc chắn là cô trách lầm ý tốt tưởng bối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tiệc chúc mừng (1)

Cô quả thực là kẻ đáng thương, cô chẳng có nổi một người bạn để liên lạc, nhiều khi đi ngang nhiều quán trà, cô thấy người ta trò chuyện vui vẻ cô liền ước ao mình có thể trở nên như vậy.

Thôi bỏ đi! Cô xua tay đánh tan suy nghĩ ấy. Cô đúng là rảnh rỗi mà suy nghĩ tào lao vì cô hiện tại và trước kia đều không có thời gian để thành thói.

Không có bạn cũng không phải không tốt!

Cô lại cầm bút mà miệt mài nhìn ảnh mẫu chữ ký của Lăng Khẩu Thiên. Cô đã hoa mắt rồi, bỏ bút xuống lại cầm lên.

Cô suy nghĩ bản thân cô còn chưa chăm chú ký tên của cô hoàn hảo, nay lại ngồi giả chữ ký người khác. Lại còn phải chú tâm cực kỳ chú tâm, buồn cười.

Cô đã ký gần cả chục chữ ký, nhưng thẳng thẽ cái nào giống cái nào, cả trang giấy lấp đầy vết ngang vết dọc chi chít.

"Lăng Khẩu Thiên, cô có cần ký tên phức tạp như vậy không? Chẳng phải viết ra cái tên họ rồi gạch một đường là ký xong rồi sao? Tôi cũng không biết hiện tại cô ở đâu, cô có lẽ sung sướng sống cuộc sống tự do của riêng mình nhưng cô lại để một đồng rắc rồi ở lại và ông trời sắp xếp tôi gánh lấy. Tôi mong Lăng gia sẽ mau kiếm ra cô."

Sao tôi vẫn không hiểu tại sao cô lại bỏ trốn như vậy? Gã cho Tích Lăng không tốt sao? Hàng ngàn nữ nhân ao ước như vậy nhưng cô lại không? Thực sự không tin được. Tiểu thư của tụi cô quả thực suy nghĩ thế nào lạ lắm như vậy? Mặc dù tôi không có tiền, địa vị nhưng tôi có thể khẳng định tôi tự do hơn cô rất nhiều nha!

Còn có Tích Lăng tuấn tú đến như vậy, cô mắt mù rồi! Nhưng dù thế nào Tích Lăng cũng là của cô, cô có sáng mắt trở một chút cũng không sao!"

Cô bấu môi, vừa tập ký, vừa hờn dỗi lầm nhấm nghĩ ngợi một mình. Bỗng cô sợ hãi, chẳng lẽ cứ kéo dài như vậy thì nhất thiết phải nhốt cô ở bệnh viện tâm thần!

Mọi chuyện xuất phát là từ cô áp lực chứ đâu ra!

Đánh ngang suy nghĩ của cô là tiếng gõ cửa vang lên đều đều, có tính toán tiếng gõ, cô liền nhìn ra là Tiểu A. Cô thờ dài, nhìn lại bản thân chỉ khoác đơn giản một chiếc áo phông nhưng cô không thèm nghĩ nhiều mà mở cửa. Cô biết Tiểu A mà tìm cô thì chắc chắn là có việc cần dùng đến cô!

Tiểu A vừa thấy cửa mở liền đi vào trong mà ngồi trên ghế, vị trí cô luyện ký tên. Cô hốt hải vì anh ta đang nhìn chăm chăm vào nó, thế nào anh ta cũng thái độ với cô vì cô vẫn ký không ra gì! Đến cái sườn đơn giản cô còn không viết ra. Cô liền nhanh chóng bật mạng chạy đến vô tư giấy đi.

Nhưng anh ta đã thấy rồi, bây giờ giật lại còn có nghĩa gì đâu!

"Chết rồi!" Cô mím môi, nhìn Tiểu A ngại ngùng mà cười lên một cái.

- Lúc tiểu thư, cô cả ngày vẫn ký không ra?

Cô ngồi xuống giường lớn, nhìn Tiểu A rồi lại nhìn tờ giấy bị vô nhãn nhúm đáng thương trong lòng bàn tay mềm mại của cô. Lớ mớ gãi đầu, bấu môi ngây ngẩn.

- Chỉ là anh chưa nhìn tường tận từng chữ. Với lại tôi đã rất cố gắng, chuyện tập luyện thành thói quen thì phải có thời gian. Rõ ràng ràng là tôi có tiến bộ mà.

Tiểu A cụp mắt, không thèm đôi co với cô. Nhưng cô biết không phải đơn giản như vậy mà là vì Tiểu A không muốn mất thời gian nói chuyện không có nghĩa với cô. Cho nên có thể nghĩ theo hướng Tiểu A chê trách cô nói chuyện không có gì nên!

- Thôi! Không có thời gian nữa, đây là lễ phục, tôi nay chúng ta phải tham dự buổi lễ tổ chức chúc mừng dự án lớn hoàn thành của Lăng thị. Tin vui cho cô là cô không cần phát biểu ý kiến. Chủ yếu cô theo ông Lăng mời rượu từng bàn là thiết yếu.

Cô tò mò, mỗi lần thành công dự án là đãi tiệc sao? Quả là người giàu có thì cái gì cũng phủ phê sung sướng hơn người.

Nhưng họ có tiền, họ có thể sử dụng, việc đó không phải là việc thích hợp để cô kêu ca.

Cô gật đầu, Tiểu A cũng không còn lý do gì để nán lại lâu hơn nên cũng quay lưng đi.

Tiểu A vừa ra khỏi, cô liền nhảy lên giường làm trợn, đánh tay chân vào giường lớn mà nhõng nhẽo.

"Lát có Tích Lăng không nhi? Làm sao để giữ khoảng cách với anh ta đây? Mày hại mày rồi Hy Hy..."

Nhưng sau đó, cô lại bị thu hút bởi ánh dạ của lễ phục. Cô cam đoan cô có thể nhìn thấy nhưng chưa có cơ hội vận bao giờ, vì đồ mặc tiền như vậy chỉ có quy tộc mới kham nổi. Cô kiểm com hằng ngày còn khó khăn, nói chi khoác lễ phục lên người là cho ai xem đây.

Cô hơi run tay, khoe miệng cũng tự giác giương cao thích thú. Nói chứ, nữ nhân ai lại không thích vận váy đâu, cô cũng không ngoại lệ.

Nói đến váy, cô lại nhớ lúc nhỏ xíu, cô đã làm thân với Chu Mễ, cách nhà cô có mấy căn. Mặc dù san sát nhà nhau nhưng hàng xóm lại không mấy ai thân thiện mà ngồi lại trò chuyện đâu. Có hôm, cô để ý thấy Chu Mễ có một bộ váy công chúa dài tới gót chân, có tua rua phủ hai bên tay, cô thấy rất thích mắt nhưng cô biết Chu Mễ thuộc dạng khá giả, còn cô thì lại là khó khăn.

Hàng ngày, Chu Mễ cứ mặc đi mặc lại nó khiến cô nhìn thấy nó hầu như là mọi khi. Cô cứ nắm tay thành nắm đầu mà nhắm mắt không muốn nhìn nữa.

Cô chỉ mới 3 tuổi nhưng có khát khao rất lớn. Cô đến ngủ cũng nói mớ váy công chúa, đến gặt gà gặt gù, miệng lầm bầm toàn váy công chúa. Cô hiện tại nhớ lại liền xấu hổ. Mẹ cô vì suốt ngày thấy cô như vậy thì lo lắng, cô không sao đây chứ? Bà cố gắng kiếm tiền làm thêm mà mua cho cô. Nhưng khi nhìn thấy váy thì cô lại không thấy vui chút nào mặc dù cô rất muốn có như Chu Mễ nhưng vì cô biết mẹ cô phải vất vả lắm mới có tiền mua váy cho cô.

Đó chính là lý do, cô nhìn thấy chiếc váy đắt tiền trước mặt này thì cô run tay là vì thế. Cô đứng trước gương, ước thử lên người. Váy xẻ đuôi cá dài đồ rượu tình tế, làn da cô trắng nõn vận lên lại càng đẹp mắt. Gương mặt thanh tú dù không son phấn vẫn lung linh thoát tục.

Cô ngược lại không mấy để ý đến gương mặt đáng tiền của mình. Cô cảm thấy cô có đẹp để đi nữa thì cô vẫn bị cười nhạo. Cười nhạo chính là thứ cô ghét nhất. Cho dù cô có là bình hoa thì cũng không ai có quyền cười nhạo cô. Hiện tại, nếu bị như vậy thì cô sẽ không ngồi yên như lúc trước. Cô càng lao đầu vào đời, cô càng biết gương nanh vuốt bảo vệ bản thân.

Trước ngực, cổ áo trễ xuống một đường cong, thân váy bó sát kim cương lấp lánh, cả phần lưng của cô thì không một mảnh che, làn da bóng loáng lồ lộ, thân hình cô tiêu chuẩn vô cùng, đứng nghiêng sẽ thấy rõ thân hình chữ S nhiều người mơ ước.

"Không phải quá hở hang!"

Cô lăm nhăm, nhìn bộ váy xê lên xuống, chỗ nào cần che thì che khiến cô cười không ra nước mắt. Cô cũng chỉ có 49 ký. Cô khác nào bộ xương khô đầu. Nhưng chính vì thế mà cô vận cái gì cũng đẹp.

"Không tệ nhì? Hy Hy là mày đấy!" Cô cười với chính mình trong gương, nhún nhảy mà hát hò như một đứa trẻ.

Cô từ trước đến nay không có thói quen sử dụng nước hoa nhưng Lăng gia bắt buộc cô phải sử dụng vì đây là mùi hương Lăng Khẩu Thiên ưa thích. Clive Christian No. 1, cô nhìn sơ qua cũng không biết nó bao nhiêu đắt đỏ nhưng nhìn thấy bên ngoài chai nước hoa có đính kim cương thì cô liền không dám đụng đến. Xịt một ít cho có lên hờm cổ rồi thôi. Mùi hương quả thực đến cô cũng bị quyến rũ.

"Đắt như vậy chắc không dám tắm quá!"

Dù sao cô cũng phải tắm, khỏi nghĩ nhiều vì cô sẽ không thể không tắm. Cô chính là rất thích tắm, một ngày không tắm trên 3 lần thì chịu không nổi. Đây không phải là bệnh sạch sẽ đâu.

Lại là vấn đề tóc, cô cũng chẳng biết làm sao mà vén gọn lên rồi dùng dây chun buộc lại.

Bên ngoài truyền vào tiếng hầu nhân hỏi cô. Cô lúc này cũng xong hết rồi, cũng đang chờ có người gọi cô đây.

Cô thờ phào, vì lần đầu tiên cô ăn mặc như vậy đứng trước mọi người nên cô có hơi hồi hộp, cô cũng không biết đáng về cô như vậy là có thích hợp hay không, cô nhìn vào gương và xoay mấy vòng rồi mới ra khỏi phòng.

Hầu nhân nhìn thấy cô thì đứng hình, mắt toà sáng, miệng tự thốt lên.

- *Tiểu thư, người đẹp quá.*

Cô nhăn mày, nhìn từ trên xuống bản thân mà cảm thấy có chút mất mề. Ban nãy đứng ở trong phòng cô lại không thấy vấn đề gì nhưng khi ra ngoài thì cô lại thấy muốn cảm lạnh thế này không biết.

- *Thật không?*

Cô bước theo hầu nhân xuống dưới. Lăng Mạc và Lăng Thanh cũng đang chờ cô cùng xuất phát. Cô từ trên cầu thang nhẹ đi xuống từng bước, cặp chân trắng nõn, thân hình bốc cháy khiến họ muốn rớt tròng mắt ra ngoài. Cô lộng lẫy như một cô công chúa thật sự. Dung nhan mỹ mạo làm xuyên lòng nam nhân, về cười mềm yếu càng làm nam nhân muốn che chở.

Lăng Mạc và Lăng Thanh nhìn thấy cô xách váy khó khăn thì cũng có chút động lòng vì cô lần đầu mang guốc cao nên có chút không quen, Lăng Mạc phản ứng nhanh hơn, như một hoàng tử mà đặt tay cho cô khoác. Lăng Thanh cũng có chút ghen tỵ nhưng sau đó lại bỏ ra xe ngồi trước.

- *Lục tiểu thư, hôm nay cô xinh đẹp lắm!*

Cô đã ngưng ngưng, nay nghe lời này càng bị đỏ mặt. Tay nắm lấy cánh tay Lăng Mạc càng thêm lực đạo, nhìn sùn mặt hân hoan mỹ khiến cô tưởng tượng đến truyện Lọ Lem được hoàng tử dịu dàng vũ.

- *Cảm ơn anh, Lăng Mạc.*

Lăng Mạc rất chu đáo mà dịu dàng cô từng chút một, nhịp đi rất từ tốn và rất biết để mắt đến cô.

Ông Lăng và bà Lăng đã đi trước tiếp khách nên lượt sau chỉ còn cô, Lăng Mạc và Lăng Thanh. Cô rất tự hào thay Lăng Khẩu Thiên vì có hai người anh trai rất yêu thương cô ấy. Cô vì ở nhà là con một nên cô chưa biết cảm giác được anh trai hay chị gái chăm sóc rốt cuộc là thế nào!

Cả ba cùng lên chiếc Roll Royces và Tiểu A khởi động bánh lái, dưới màn đêm Bắc Kinh sáng chói lộng lẫy. Nhưng trong lòng cô nghĩ đến mình sẽ phải làm gì trong buổi tiệc thì trong lòng lại xuất hiện rồi ren.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiệc chúc mừng (2)

Trước khách sạn Hoàng Gia, cô bị về lộng lẫy của nó mà cứng người. Tiểu A mở cửa xe, cô vẫn bám tay bản thân mà ngồi yên tại chỗ khiến Tiểu A nhũn mày. Lăng Mạc nhìn Lăng Thanh đã nhanh chân vào trong. Lăng Mạc chỉnh sửa âu phục rồi liếc mắt đến cô.

Cô lồng ngực lên xuống, cô muốn khóc rồi, cô hồi hộp quá. Vì cô nhìn thấy phóng viên ừng ực bên trong nên cô càng sợ hơn. Lăng Mạc nháy mắt liền nhẹ nắm tay cô, cô có chút hoảng hốt, vô thức rút tay về nhưng Lăng Mạc đã nắm rất chặt, cô bắt gặp ánh mắt đen sáng như bầu trời sao trên kia làm cô có chút bình tĩnh lại một chút.

- *Tôi phải xuống xe rồi đứng không?*

Cô thờ mạnh một cái, hỏi mà trong lòng không cần có người trả lời, cô chỉ muốn hỏi để bản thân cô đang xác định mà thôi!

- *Tôi sẽ luôn phục tùng phía sau hỗ trợ cô.*

Tiểu A thấy cô chần chừ, mày liễu của cô run rẩy. Tiểu A lạnh lùng buông lời nhưng lại thành công mang lại sự mạnh mẽ của cô.

Cô nghe đến hân luôn bên cạnh để hỗ trợ thì an tâm hơn. Cô mau nuốt một ngụm nước bọt cho thoải mái hơn. Dường như nước bọt nuốt xuống cổ họng cô cũng thấy đắng. Cô có lẽ làm mất nhiều thời gian quá rồi, cô biết sắp đến giờ khai mạc rồi nhưng Lăng Mạc và Tiểu A không hề hối thúc cô, cho thấy đây là họ tôn trọng cô!

"Mày sẽ làm được, mày là siêu nhân, là siêu nhân." Cô không biết câu này cô đã tự an ủi bao nhiêu lần nhưng thực ra cô là tự lừa dối mình, cô vẫn run, biểu hiện dễ thấy nhất là hai

cánh môi cô run rẩy nhưng lại cố cười, bàn tay ướt sũng mồ hôi. Nhìn cô như vậy, khiến hai người càng nhìn càng thương cảm cô. Cô chưa bao giờ nói cô không thể làm gì đó vì cô biết cô không thể không làm.

Cô cười sáng lạng, bước ra khỏi xe. Cuối cùng Lăng Mạc và Tiểu A có thể thở phào, cuối cùng cô cũng chịu ra khỏi xe, bước ra khỏi vỏ bọc của bản thân, chịu tiếp nhận môi trường ngoài.

Cô mạnh mẽ đập gót cầm tay của Lăng Mạc thật chặt không buông như thể chỉ có như vậy cô mới không cảm thấy lạc lõng mà đi vào buổi tiệc. Cô biết cô sẽ gặp nhiều nhân vật không thể chạm của giới thượng lưu. Là những ngôi sao xa hơn nữa đối với cô. Cô tuyệt đối không thể gây ra rắc rối hay lúng túng, nhất là với cánh phóng viên.

Cánh phóng viên là bó rom, cô là tác nhân của cánh phóng viên.

Trên thảm đỏ, có nhiều ánh mắt đặt ở cô, cô thu hút sự chú ý rất mau, đang ồn ào nhưng cô vừa đi vào thì liền im bật khiến tim cô đập loạn nhịp, cô sợ hãi mà đổ mồ hôi trên trán dày đặc, có chút đập vào váy mà dựa vào Lăng Mạc, Lăng Mạc lại cẩn thận nhanh hơn đỡ cô.

- *Cảm ơn.*

Cô khe khẽ cảm ơn Lăng Mạc. Trong lúc Lăng Mạc đứng hình thì cô đã cười với phóng viên, chỉnh sửa đuôi lễ phục phía sau. Tiểu A lúc này đỗ xe xong cũng mau chóng quay trở lại mà dẫn trước cô. Cô buông tay Lăng Mạc nhìn anh ta cảm kích rồi chậm chậm, nén đau nhức nhối ở chân, cô nghĩ chắc bị phỏng rồi. Cô nghĩ đáng lẽ lúc đầu cô nên thay băng gạc để băng thì đúng hơn vì váy rất dài chắc chắn sẽ không ai nhìn thấy cô mang gì đâu.

Cô sáng mắt mà nhìn xung quanh phòng tiệc, được trang trí nghiêm trang vô cùng, gam màu trắng thanh nhã. Khiến cô mở mang tầm mắt.

Bỗng có một đoàn người nối đuôi tiến gần cô. Tiểu A cố nén người đứng gần cô, khe khẽ vào tai cô thật cẩn thận "*Người đi đầu là Chương tổng, trưởng nhân sự Lăng thị. Không cần để ý nhiều mấy người phía sau, cô chỉ cần cười chào khách khi với ông ta là được.*"

Cô nhẹ gật đầu, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nên cô đợi ông ta đến gần, cô đã nặng sẵn một nụ cười với ông ta, chủ động tiến lên mà chào.

- *Chương tổng, chúc ông một buổi tối thật tốt!*

Ông ta cười gật gù, nhẹ đưa tay ra để bắt tay với cô lấy lệ.

- *Lăng tiểu thư, khách khi quá rồi, chúng ta đều là người một nhà, không nên, không nên khách khí.*

"*Ách, ông với Lăng Khẩu Thiên thì đúng hơn, tôi và ông nguyên lai chẳng có gì liên quan đến nhau.*"

Cô nhìn người đàn ông già tuổi, tóc đã hoa râm, hơi tròn, bụng bia phệ xuồng khiến cô ghét mắt vô cùng. Với lại ánh mắt ông ta nhìn cô rất đáng trách, cô cố gắng không nổi da gà để bắt tay với ông ta.

Đây quả là cả một bầu trời già tạo. Ghét ai đó nhưng vẫn đối nhau như không có chuyện gì. Cô lúc này mới nhận ra thì ra cô hơn họ ở chỗ, cô có thể tự do thể hiện cảm xúc của mình. Cô không cần lo ngại nhiều thứ vì trong tay cô không có gì.

Cô cầm lấy ly rượu trong tay Tiểu A, cô không biết uống nhưng cô có biết Lăng Khẩu Thiên uống rượu rất mạnh nên cô bất chấp cầm lấy mà kính ông ta một ly. Chương tổng cười híp mắt khiến cô chán ghét vô cùng.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, không có bóng dáng đó. Nhìn ra cửa, khách ra vào ùng ùng nhưng vẫn không thấy. Cô nhui mày, cô quan tâm làm gì. Hắn mà tham dự thì ai cũng biết rồi, cô chưa nghe gì thì là hắn không tới hoặc chưa tới.

Cô xoay người nhìn thấy ông Lăng ở phía xa, cô nhớ lời Tiểu A dặn mà từ từ tiến lại gần ông, cô buồn bực nhìn xuồng váy cô lê thê lết thảm, quá thực thảm họa đối với cô, cô chỉ muốn hiện tại buộc váy cao lên, gờ luôn đôi giày cao gót làm cô đau chân muốn chết.

Nhưng vì hình tượng của Lăng Khẩu Thiên thanh cao, cô phải cố gắng rồi!

Tiểu A phía sau lại lăm bắm với cô "*Bác Dương trước mắt cô, Lăng Khẩu Thiên có mối quan hệ khá tốt với ông ấy. Cô cũng chỉ kính rượu và chào hỏi là được. Không muốn nói nhiều thì đừng nói gì thêm.*"

Cô lại gật đầu và làm theo như vậy. Cô tưởng tượng cô như một đứa con nít, như hồi nhỏ gặp người lớn, mẹ cô đều bảo đây là ai và dặn dò cô này nọ, không được phá phách làm loạn.

Nhưng cô chưa bao giờ tham dự một buổi tiệc hoành tráng như vậy bao giờ, bắt quá là mẹ cô nấu ăn ở nhà rồi mời khách lại nhà. Đôi khi gia đình nhỏ của cô chờ dài cổ cũng không ai đến, cô đói mồm meo nhưng không dám rên ri lời nào vì cô biết ai cũng đói chứ không riêng cô. Lúc đấy, ba cô mới ngăm ngui bảo cả nhà ăn, cô mới vui vẻ như bắt được vàng mà cầm đưa lên. Cô đủ hiểu họ khinh thường gia đình cô cỡ nào!

Nghĩ đến bà và mẹ, cô không biết phản ứng của họ thế nào khi chuyển đi đến nơi xa lạ như vậy, nên cô nhất quyết bản thân phải yêu cầu Lăng gia cho gặp họ một phen mới vừa lòng.

Nếu cô mà biết họ đối xử không tốt với bà và mẹ cô, cô không lo bởi thường hợp đồng, cô sẽ ngay lập tức đình chỉ. Xé hợp đồng thành trăm mảnh, vì cô cố gắng là đem lại hạnh phúc cho bà và mẹ. Nay cô có tiền nhưng họ sống không dễ chịu thì thà cô không cần làm nữa.

Ông Lăng cười với cô, đôi mắt nhăn nheo, đầy vết chân chim nhưng vẫn không thể làm lu mờ một thời đẹp trai tuấn lãng của ông. Ông tự nhiên khoác vai cô, làm cô có chút không tự nhiên mà cứng cả người nhưng không dám tránh xa. Dù sao đây chính là chủ nhân Lăng gia, cô không thể làm ông phật ý.

- *Bác Dương, kính bác một ly.*

- *Con bé này, càng lớn càng xinh đẹp, có thể gả cho Dương Chân được rồi đúng không ông?*

Ông Lăng có vẻ khó xử nhưng sau đó cười phá lên.

- *Ông đánh giá Khẩu Thiên nhà tôi cao quá rồi, con bé vẫn như con nít thôi! Thời gian chắc hẳn bỏ rơi con bé nên nó nhìn bề ngoài thì càng lớn nhưng tâm hồn lại là nhỏ tí.*

Cô cũng cười cười mà ực hết cả ly rượu vào bụng trống rỗng. Bụng cô rất tốt cô không sợ đau bụng nhưng sợ nó sẽ quặn lên. Cô đi thêm vài bàn nữa cùng ông Lăng. Nghe bên tai toàn lời khen cô xinh đẹp, cô phát ngấy. Lúc đầu nghe đến cô thừa nhận cô rất thích nhưng nghe nhiều quá thì không phải hay.

Đến giờ khai mạc, ông Lăng rời chỗ, dần bước lên sân khấu, ánh đèn dừng một chỗ, ngay chỗ phát biểu. Cả sân im lặng, tối đèn lại. Ai cũng hướng mắt đến phía đèn sáng. Ông Lăng chứng chạc đứng thẳng người, cầm micro kề miệng mà nói.

- *Xin chào tất cả mọi người, hôm nay Lăng gia tổ chức buổi tiệc này là ngụ ý chính muốn chúc mừng dự án khai thác đất đai của chúng tôi, có sự góp mặt của nhiều tân thị khác. Hoan nghênh chung.*

Ông vừa rời micro thì lại xuất hiện người dẫn chương trình mà tạo ra các trò chơi giải trí như bốc thăm, tìm vật bị che lấp, ảo thuật nhưng cô lại không thấy có gì thú vị.

Chết tiệt!

Nỗi đau ở chân khiến cô hít thở không thông, chỉ muốn tìm nơi nào đó ngồi nghỉ nhưng phía ngoài cổng lại có bóng dáng BMW sừng sững đậu lại, bảo vệ đứng xoay quanh mà hồi hả mở cửa, không dám chậm trễ. Đứng từ xa đã uy nghiêm như vậy!

Khiến cô không còn nhớ bàn chân đau rát mà mắt nhìn chăm chăm phía cửa, không có nửa điểm muốn dời mắt.

Buổi lễ người ta đã khai mạc rồi nhưng Tích Lăng mới đến, rõ ràng không tôn trọng chủ trì. Nhưng bất chấp hấn đến trễ, hấn vẫn được tiếp đón nồng hậu nhất ở đây, ai cũng đứng vây xung quanh hấn, nhìn hấn với ánh mắt ngưỡng mộ như thể hấn là vua chúa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Liệu một năm sau, anh còn nhớ đến em?

Hắn phong độ ngồi ngồi, gương mặt lãnh đạm bước ra khỏi xe, động tác đều hoàn mỹ như nhau.

Tây trang hấn ăn mặc thoải mái, thoát hai cúc áo, xương quai xanh nổi lên rõ ràng cùng làn da bánh mật khoẻ khấn vô cùng quyến rũ. Khiến nữ nhân xung quanh cô hò hét như nê.

Cánh phóng viên vừa thấy lão đại thương giới thực sự đến thì liền chạy đến như mèo gặp mỡ. Nhưng hấn lại khoác tay lên cửa xe, lạnh lùng nhìn đám phóng viên, khiến họ không dám tiến lên, đều lần lượt lui xuống.

Hấn quả là ác ma không ai dám đến gần. Một ánh mắt lãnh đạm của hấn bằng sự đồ mồ hôi của mười bảo vệ tân cánh phóng viên. Cô thầm xuyt xoa, ánh mắt đặt ở hấn vô cùng chăm chú. Cô cũng không biết bản thân lại có cái nhìn như vậy.

Bỗng ở cửa đối diện xuất hiện nữ nhân, xinh đẹp tựa tiên giáng trần, hờ tảo bạo hơn cô rất nhiều khiến cô cảm thấy tự dung mát mẻ hơn lúc nãy, cảm thấy nhột nhạt toàn thân. Cô không biết bản thân nhìn đến nữ nhân đó thì có cảm giác thế nào! Hay buồn thay Lăng Khẩu Thiên, Tích Lăng là chồng tương lai của Lăng Khẩu Thiên nhưng nay dự tiệc lại làm bạn tiệc với nữ nhân khác, nếu Lăng Khẩu Thiên ở đây thì có cảm giác biến hoá thế nào.

Nhưng cô nghĩ Lăng Khẩu Thiên bỏ trốn thì chắc hấn nếu hiện tại Lăng Khẩu Thiên ở đây thì sẽ hờ hững lướt qua như người lạ chẳng?

Cô chớp mắt liền nhận ra nữ nhân đó, là Lý Dân Sư - người mẫu ảnh được săn đón hiện nay, nổi danh rất mau chóng nhờ một bức ảnh chụp lên tung trên mạng, cô cũng không phải chú ý lắm nhưng một lần có lướt web thì tiện tay xem thôi. Mới thời gian ngắn nhưng sự tìm kiếm mục Lý Dân Sư là đứng đầu.

Tiểu tam của Tích Lăng, chắc chắn là kẻ thù của Lăng Khẩu Thiên.

Nhìn Lý Dân Sư cười ngọt ngào, lung linh vô cùng mà khoác tay Tích Lăng như một mỹ mạo tinh linh. Cô bỗng thấy có chút khó chịu, đây là cảm giác gì? Cô ghen à!

Không! Cô sẽ không rảnh để quan tâm chuyện ruồi bu này.

Cô tự an ủi "Lý Dân Sư chắc chắn không hợp bằng Lăng Khẩu Thiên, nếu không anh ta sẽ không cưới Lăng Khẩu Thiên rồi! Dù sao anh ta cũng yêu thích Lăng Khẩu Thiên hơn. Mọi chuyện này đều không liên quan đến mày Hy Hy, mày nên làm khán giả ngoài lề xem thôi."

Mí tâm đẹp cô ngày càng nhớ vì đau đớn. Cô không thể nhìn nữa, cô nhờ vào vị trí không ai thấy này mà vắt chân đi tìm nơi thoát thân và cũng là muốn hấn tránh xa cô càng tốt. Nhưng từ lúc bước vào, Tích Lăng liếc sơ qua liền nhìn thấy cô đứng ở góc khuất. Cô sao có thể thoát khỏi mắt hấn. Bỗng có lực đạo mạnh mẽ hồi thúc hấn đuổi theo cô, Tích Lăng lại muốn trêu chọc cô nhưng nhìn thấy cô cong cong vẹo vẹo người thì hấn nhủ này.

Hấn buông tay Lý Dân Sư, Lý Dân Sư cũng không dám kêu ca, Lý Dân Sư chỉ cần xuất hiện với anh một đêm thì qua ngày mai càng trở thành nữ hoàng nên cố gắng chụp với anh thật nhiều tấm ảnh vì cô cũng không dễ dàng gì mà được xuất hiện với anh thế này đâu, Lý Dân Sư phải cố gắng rất nhiều. Thấy anh không quan tâm càng khiến Lý Dân Sư hải lòng.

Thật đáng thương Lý Dân Sư!

Cô đi từ tốn dựa vào tường mà ra phía sau, cô đau quá nhưng nhìn thấy xung quanh vẫn có người, cô không dám cời giày ra khỏi chân nên vẫn phải cắn răng.

Bỗng phía sau vang lên tiếng gọi uy nghiêm quen thuộc khiến cô căng cứng cả người.

- *Lăng Khẩu Thiên!*

Cô bỗng tự dung sợ hãi, không quay đầu, ngược lại cắn môi mà thực mạng chạy, hấn phía sau cũng mau chóng bước theo cô phía sau.

Nhưng váy dài và giày cao gót như vậy cô quả thực trượt chọi với đá.

Cô chỉ còn cách vịn đuôi lồng thông phía sau lên cao khiến bộ dáng cô vô cùng buồn cười, cô định khom xuống cời đôi giày phiền toái làm chân cô sưng lên rất đau nhưng mắt thấy Tích Lăng sắp đuổi kịp thì không dám chậm trễ mà chạy tiếp, đến phía sau hậu trường là một cảnh hòn non bộ nhân tạo có ghế ngồi thoải mái nghỉ ngơi nhưng cô không ngờ nó lại có bậc thang, cô vì không đề ý mà dẫm vào vấy, giày cao gót để cao nhọn khiến cô không đứng vững, thân thể có lắc lư dữ dội và cả hơi men làm cô choáng, cô chẳng thể làm gì.

Cô hét lớn.

- Áaaaaaaaa.....

Tiếng hét thất thanh chứng minh cô sợ hãi, cô mà té xuống dưới thì nhất định phải gãy tay chân hay gương mặt méo mó thôi! Cô nghĩ đến cũng thấy tuyệt vọng, cô biết cô vùng vẫy thế nào cũng là kết cục phải ngã, nhưng cô ngược lại cô vòng tay ôm ấp ôm lấy cô. Cô theo bản năng sợ ngã mà chới với ôm vai người đỡ cô.

Là Tích Lăng!

Cô còn đang bất ngờ sao hán lại phản xạ nhanh như vậy thì hán đã bế ngang cô lên khiến cô hốt hoảng, nhưng rất chắc chắn khiến cô từ từ thả lỏng, cô vừa mệt vừa đau, tim cô đập nhanh khiến nhịp thở cô ngày càng nhanh và hồi hã.

Cô cả thân thể nóng rực như có ngọn lửa hơ qua cô. Cô cảm giác nóng vô cùng! Cô đỏ mặt mà không dám nhìn hán và đầu óc cô trống rỗng, cô cảm nhận rõ ràng từng ngón ray thon dài kia đang ôm lấy eo cô thật chặt.

Hán nhìn nữ nhân nhỏ bé thẹn thùng trong lòng thì càng động lòng, nhưng nhìn đến lễ phục táo bạo cô đang vận trên người thì nhúu mày kiểm chặt lại. Hán đưa mắt xung quanh, thấy băng ghế ngồi mới một tay bé cô đến đây rồi nhẹ đặt xuống như sợ làm cô bị thương.

- Là nghe tôi gọi, sao lại cố ý bỏ chạy?

Cô cảm giác chân thật vô cùng, đặt tay lên ngực cô phập phồng dữ dội, nghe thấy giọng điệu hán như tra khảo phạm nhân thì làm cô thấp phần sợ hãi, cô mím chặt môi, không biết phải nói thế nào cho phải. Không khí này chả khác nào là cô đang trong phòng thẩm vấn.

Chẳng lẽ cô trả lời hán là cô không muốn gặp hán hay tiếp xúc với hán? Cô không muốn làm bà Lăng thất vọng về cô?

Cô cảm thấy im lặng là tốt nhất, cô bạo gan quay đầu như thể không nghe Tích Lăng hán nói gì, khiến hán bức tức, vuron tay nắm chặt cầm cô, khiến cô nhất thiết phải nhìn hán khiến cô đau đớn vô cùng, nhưng không dám kháng cự. Cô biết nếu cô chống cự thì hán sẽ thực sự tức điên lên, cô biết hán là thích người khác phục tùng, không thích chống cự.

Cô cứ như búp bê không não, tùy hán muốn làm gì thì làm. Cầm cô như thể muốn nứt ra vì hán mạnh tay; cô có chút nhúu mày liễu, cánh môi phiến hồng run rẩy.

Nhưng hán đã sơ ý dẫm phải chân cô khiến cô đau nhói mà hít vào miệng từng ngụm khí lạnh. Cô đau đến nước mắt cũng ồ ạt chảy ra mặc dù cô liên tục đưa tay lau đi, cả gương mặt xinh đẹp cắt không còn giọt máu, môi khô khốc trắng bệch khó coi.

Hán ngồi khom xuống trước mặt cô, mùi rượu xộc lên mũi khiến hán nhúu mày, cầm chân cô mà đưa lên cao; mới phát hiện nó đã sưng đỏ thập phần và ở phần đầu ngón chân bị bong da gớm máu. Hán nhìn cô liền tức giận không nói nên lời.

Nữ nhân như cô quả thực ngu ngốc. Khiến hán phải thay đổi cái nhìn, nữ nhân trước mắt hán thật sự là tiểu thư đài cát sao?

- Cô nào tàn sao? Chân đau như vậy lại không chịu cởi nó ra.

Hán mắng cô xong, trực tiếp lấy giày cô mà quăng đi khiến cô tròn tròn mắt.

- Anh quăng như vậy, em lấy gì mang đây?

Hán không trả lời, đặt lên cô đầu gối hán khiến cô có chút chật vật, hán nhẹ đưa tay lên mà xoa bóp cho cô. Cô nước mắt ra càng dữ dội hơn ban nãy, hán lại nhẹ tay hơn, hán tưởng hán làm cô đau.

Nhưng không phải, cô là đang cảm động, không thể ngăn nhịp tim bản thân ngày càng nhanh.

Cô thắc mắc, cô có say mà hoa mắt?

Con gió thổi qua, khiến tóc mai cô bay loã xoã, mỹ mạo vô cùng khiến hán không chút rời mắt, cô lại ngại ngùng mà né tránh ánh mắt hán.

Hiện tại, xung quanh chỉ có hai người, chỉ phía xa hơn mới nghe tiếng buổi tiệc ồn ào.

"Lăng Khẩu Thiên, tôi có thể mượn người đàn ông của cô một chút không? Yên tâm, tôi chỉ muốn an ủi bản thân một chút."

- Tích...Lăng, cảm ơn anh.

Hán nghe cô gọi tên hán thân mật như vậy, cả người bỗng chốc cứng đờ, một giây sau, cô lại nhào đến bất ngờ ôm hán khiến hán chưa kịp tiếp thu mà ngã ngốc một chỗ.

Hán có thể cảm nhận được cơ thể cô mềm mại vô cùng mà sát dính vào hán khiến hán thở dồn dập, gương mặt tuấn lãng của hán phía sau cô biến hoá rất nhanh lại trở lại bình thường, chỉ là cả khoan miệng đều khô rát.

Hán đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, khiến cô dựa vào lồng ngực hán càng thêm tim đập nhanh; càng ôm chặt hán hơn. Chỉ có ở bên cạnh Tích Lăng, cô cảm thấy an toàn nhất. Vì cô biết, hán sẽ bảo vệ cô vô điều kiện.

Bỗng nụ cười cô cứng đờ, cô đang làm gì thế này, một giây sau cô liền hối hận bản thân làm như vậy. Cô nhận thấy bản thân ngày càng yêu thích Tích Lăng hơn, đây chính là điều khiến cô sợ hãi lo lắng nhưng nó cũng lắng lặng đến, cô lầm lẫm dù sao 1 năm cũng là thời gian không ngắn.

Cô bỗng lùi về thì liền bị hán giữ chặt khiến cô không tài nào nhúc nhích mình, cả cơ thể nhỏ nhắn của cô đều bị hán che lấp và cả lòng cô cũng bị hình ảnh tuấn tú gương mặt của hán che lấp. Hương nước hoa từ cơ thể hán xộc lên mũi cô, không còn cảm thấy khó chịu như ban đầu nữa mà thay vào đó càng thấy hán phong lưu tuấn trí.

Đúng chuẩn hình ảnh nam nhân cô yêu thích nhưng...Tích Lăng đối với cô mà nói, là cô trào cao té đau mà thôi!

Một giây trước cô còn ở thiên đàn bay bổng, giây sau liền rơi xuống trần thế hiện thực. Đây chính là điều cô phải thường xuyên nếm trải, không có cách khác chối bỏ.

"Liệu một năm sau, anh còn nhớ đến em? Nhớ đến em ngây ngốc ngẩn ngơ mà ôm anh như hiện tại." Cô bắt quá chỉ dám hỏi bản thân.

Bỗng con buồn ngủ ập tới, cô liền dựa vào hán mà thiếp đi, cô không thể chống chọi với sự ảo giác và mắt cô rất nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: "phụt....phụt";

Tịch Lăng đen mặt vở vai cô đang dựa vào ngực anh, cô vô lực mà hoàn toàn dựa vào bàn tay níu giữ cô, nếu không cô đã nằm sấp xuống nền đất lạnh thảm hại. Tịch Lăng cảm giác hần là đang bị cô lợi dụng, cô tưởng hần là cái gối à?

Cô đã không còn biết trời đất, tiếng hần gọi vẫn không thêm lên tiếng.

Hần ôm ngang cô lên ghế, cho cô nằm ở đấy, còn bản thân thì ngồi bên cạnh mà chờ cô dậy. Hần nhìn sùnn mặt cô đỏ ửng, cánh môi mím chặt, nằm co ro trên ghế. Hần cứ nhìn chòng chọc vào tư thế ngủ của cô. Đây là biểu hiện cô cảm thấy không an toàn, cô co ro để ôm lấy bảo vệ bản thân?

Hần thắc mắc, cô là đại tiểu thư Lăng gia sung sướng như vậy, đi đến đâu, ở đó đều cúi đầu với cô. Như vậy còn chưa đủ an toàn?

Hần xung quanh đều ả nấp nguy hiểm nhưng hần chưa giờ cảm thấy sợ hãi, hần là người rất có dũng khí. Cảnh bom đạn bay hần cũng đã từng trải qua nhưng chưa bao giờ hoảng loạn. Nhưng nay thấy cô run hai cái cánh môi thì tận sâu trong lòng hần run lấy bầy. Hần vẫn không hiểu được cảm giác hần đối cô là thế nào, hần không thể hiểu, cảm giác này rất lạ.

- *B...à...b...à...b...à...*

Nghe giọng cô lớ mớ lẩm nhảm, hần không thể nghe rõ là gì nên hần kê sát tai vào cô.

Cô đang mơ thấy bà cô đang gọi cô, cô không biết cảm giác bất an này là ngấu hứng đến hay thật sự như vậy. Cô thấy bà đứng ở đó nhưng cô có gọi thế nào bà cô cũng không trả lời cô, cô có réo té hết cả miệng cũng không quay lại nhìn cô. Cô khóc lóc chạy theo nhưng cô càng chạy bà cô càng xích ra bằng đấy cô chạy. Cô thấy lưỡi hái đỏ đầy máu me rơi từ trên xuống ngay nơi bà cô, cô chẳng thể đi đến, chỉ có thể chôn chân, nhìn nó mang bà cô đi.

Cô bất lực khóc, cô quý xuống mà vái lạy, đến trán cô cũng đỏ hần lên ghê người nhưng nó vẫn không dừng lại, nó vẫn đưa bà cô đi ngày càng xa rồi mất dần.

Hần lúng túng chân tay, quỳnh quáng không biết làm sao như một chàng thanh niên lúng túng trước nữ nhân, vội vươn tay cầm lên tay cô thì cô cầm chặt tay hần mà áp đầu vào.

Nếu ai có thấy hần và cô lúc này thì ôm bụng cười mất.

Hần thấy cô lại ngủ như vậy nên rút tay mấy lần nhưng đều không được, sợ sẽ làm cô tỉnh giấc nên hần cứ để tay như vậy.

Ấn tượng lúc đầu của hần với Lăng Khẩu Thiên là gì nhỉ? Lần đầu tiên hần gặp Lăng Khẩu Thiên ở buổi đấu giá trân bảo, Lăng Khẩu Thiên mạnh mẽ đập bàn mà ra giá mua đứt chiếc vòng ngọc trai thiên nhiên, là bảo vật của Từ gia gần 100 năm. Lúc đấy hần đã rất ngạc nhiên nhưng vẫn ngồi xem kịch, không muốn tranh vì hần lấy chiếc vòng ấy cũng chẳng làm gì.

Lần thứ hai là ở trường đua ngựa Tuần Trường Mã, Lăng Khẩu Thiên có vẻ rất thành thực đường đua như thể ngày nào Lăng Khẩu Thiên cũng phi ngựa ở nơi này, hần cảm thấy cô gái này rất thú vị nhưng vẫn không có hứng thú, trừ bỏ Lăng Khẩu Thiên cười với hần, hần cũng đi lướt qua như không thấy. Nhưng hần tin Lăng Khẩu Thiên sẽ mang về cho hần món lời, hần cá cược con hắc mã của cô, quả thực nó đã thắng cuộc. Chung cuộc năm ván, hần đoán đều không lệch chút nào. Năm con mã hần chọn mỗi lượt đều về nhất một cách thuận lợi.

Hần quả thực suy đoán đều không sai, lần nào cũng không sai. Lần đó giúp hần hạ đứt cả Từ gia, các thương nghiệp nghiên cứu đá quý gãy dựng lâu năm đều mất trắng mà rơi vào tay hần.

Hần tự cười nhạo, đẳng cấp và bản lĩnh của hần không phải là thể hiện ở việc giành lấy chiếc vòng ngọc trai, mà là ở chuyển nhượng toàn bộ sản nghiệp Từ thị bằng tên mới, chủ nhân mới là Tịch thị hần - Tịch Lăng. Tất nhiên bản lĩnh Lăng Khẩu Thiên là đủ lớn rồi nhưng hần là đàn ông, phải thay phụ nữ làm việc lớn hơn.

Lần thứ ba là ở đâu? Hần đã quên mất, vì hần không có ấn tượng với lần đó. Chỉ có hai lần trước, trong trí nhớ của hần có sự tồn tại của Lăng Khẩu Thiên, nhưng Lăng Khẩu Thiên hiện tại dường như vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Có thể nói xa lạ là tính cách của cô, còn quen thuộc thì chắc là gương mặt của cô không thay đổi. Chỉ là vẻ đẹp cô mềm mại hơn khiến hần thích mắt và cả sự nũng nịu đúng chỗ khiến hần trúng tim đen mà dân có hảo khí với cô.

Bổng Tiểu A ở đầu chạy xồng xộc đến, thờ gấp gấp mà nhìn hần, hần lạnh lùng nhìn Tiểu A khiến Tiểu A có chút trùng bước.

- *Tịch tổng, tôi nhận lệnh mang Lăng tiểu thư trở về Lăng gia.*

Hần liếc mắt đến cô đang ôm tay hần mà ngủ ngon lành mà quay đầu nhìn Tiểu A đang gấp gấp thể hiện ra mặt. Hần híp mắt đáng sợ, khí phách toả ra xung quanh hần ma lực khiến Tiểu A cũng phát khiếp.

- *Không cần, tôi quản được cô ấy. Cậu đi đi!*

Tiểu A nghe như vậy cũng chẳng thể nói gì nên quay đầu bỏ đi, chỉ thầm cầu nguyện cô đừng làm nhảm bậy là được. Đây đúng là lỗi của anh vì anh đã để cô tiếp rượu, đây là cô đã quá mệt mỏi nên không kim được thiếp đi. Đáng về ôm cánh tay hần ngủ thì đã quá rõ ràng.

Tiểu A trở về nhắn với ông Lăng, ông Lăng cười tươi nói với anh không cần bận tâm, ông đứng là rất cao hứng nhưng bà Lăng thì ngược lại, bà run lấy bầy.

Hần gọi thư ký Mộ đến rước hần, cuộc gọi vừa tắt cũng là có người thông báo với hần xe đã đến. Hần không cho ai chạm vào cô, chính tay hần bế cô lên. Khiến bao người trở mặt.

Hần cứ tưởng cô ngủ lâu như vậy, có lẽ tiệc cũng tàn rồi nhưng vẫn còn đông thế này, lý do đơn giản là hần còn chưa bước ra khỏi, ai dám bỏ về? Cánh phóng viên cũng thừa dịp mà chụp vài tấm ảnh mang cô rời đi.

Lý Dân Sư thấy cảnh này cũng cứng đờ người nhưng không dám chạy lại gần hỏi hần thế nào? Lý Dân Sư chỉ biết cụp mắt và tự trở về. Lý Dân Sư có lẽ lúc đầu đã hiểu tới cuối sẽ như vậy vì Lý Dân Sư có mơ hần đưa cô về thì cũng không thể.

Đồng hồ đính rồng kim cương trên tay hần chói loá, phát sáng càng thể hiện nam tính. Điểm đúng hai giờ đêm.

Hắn đưa cô đến dinh thự riêng của hắn, hầu nhân thấy hắn đưa nữ nhân về nhà thì ngạc nhiên vô cùng vì hắn luôn luôn không đem nữ nhân về dinh thự riêng. Nếu có thì hắn mang đến dinh thự Tích Viên. Nơi đây có số lượng hầu nhân gấp đôi nơi này để dọn dẹp bãi chiến trường sau đêm kịch liệt của hắn. Hầu nhân ở dinh thự riêng của hắn chỉ vờn vẹn 5 người, họ nghe nói Tích Viên lúc nào cũng như bãi tha ma. Trừ ban đêm ra thì buổi sáng vắng lặng như tờ, hắn rất ít ở nơi đây.

Vì ai cũng biết bệnh sạch sẽ của hắn nên không dám làm qua loa, mọi góc ngách đều không dám bỏ một hạt bụi.

Hắn mang cô trực tiếp đặt lên giường của hắn, hắn vào phòng tắm mà xả nước toàn thân, hắn phải tắm nước lạnh, nếu không cô sẽ chết với hắn mất, hắn thờ dòn dập nghĩ đến thân thể nõn nà của cô, khiến hắn không ngừng khó chịu.

Cô vì nằm xuống nệm êm mà càng dễ chịu. Cô lăn lộn, ôm lấy chiếc gối hắn nằm mà úp mặt ngủ tiếp. Vẫn không mấy mấy nghĩ gì.

Hắn tắm xong, chán người khô xong thì thay đổi đồ thoải mái mà đi ngủ. Hắn không ra thư phòng ngủ mà trực tiếp lên giường, nằm ngủ cùng cô. Cô đôi khi ngộ ngậy khiến hắn ngủ chẳng được lúc nào, hắn phát hiện nếu hắn ôm cô thì hắn sẽ không có cơ hội ngủ yên nên hắn quyết định nằm ngược hướng quay lưng về phía cô, hắn đến giờ vẫn không tin bản thân có thể dịu dàng và chịu đựng ai đó như vậy.

Hắn nhất quyết không đụng đến cô khi cô trong tình trạng không tỉnh táo. Hắn mà bất chấp đụng chạm cô như vậy khiến hắn thực không có mặt mũi nam nhân. Chẳng khác nào hắn cưỡng hiếp cô. Hắn thích nhất vẫn là người tỉnh ta nguyện! Cô tỉnh táo mà nhìn hắn ăn cô, hắn càng thích thú hơn là "lâm ăn" với cái xác trống rỗng đầu óc.

Hắn cầm điện thoại, nhấn một tin nhắn vờn vẹn cho thư ký Mộ, thư ký Mộ liền không dám chậm trễ mà đi giải quyết.

Hắn bỗng thấy cô lăn lộn dữ dội hơn, xoay người thì liền thấy cô quờ quạng mà kéo chiếc váy ra khỏi người cô. Hắn hít thở không thông, lồng ngực lên tiếng, nắm tay hắn nắm chặt với nhau kìm nén.

Cô cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, lễ phục kim tuyến dày cộm của cô, khiến cô không thể ngủ ngon được. Nhưng cô lại chẳng biết ai đó đang nhìn cô với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống cô, hiện tại cô chỉ còn sót lại đồ lót, nhưng cô lại ngày càng xích lại gần hắn mà tìm kiếm hơi ấm từ hắn, cô ngộ ngậy trong lòng hắn, gác chân lên hắn mà ngủ, hắn như bị bạch tuột như cô cuốn lấy *"phụt....", nhìn xuống thân thể cô trắng nõn mịn màng không tỳ vết, trong lòng hắn như có đàn kiến bò đi bò lại, hắn khó chịu chết đi được, khóc không ra nước mắt.

*cười không nhặt được hàm.

Hắn không ngờ Tích Lăng hắn lại có lúc phải khốn đốn như vậy!

Sáng tinh dậy, cô hoảng hốt vì xung quanh sự xa lạ ập tới, đây không phải Lăng gia, vậy đây là đâu? Cô đau đầu vô cùng, như bị búa đao bổ xuống như nhau, miệng cô vẫn còn mùi rượu nên mang cho cô một chút nhớ, lúc tối cô đi tham dự buổi tiệc chúc mừng dự án của Lăng gia, sau đó cô tiếp rượu, sau đó cô gặp rồi Tích Lăng, rồi sau đó....

Cô đánh vào đầu bản thân vì cô không thể nhớ ra sau đó có rốt cuộc làm cái gì. Cô nhìn xuống bản thân chỉ còn đồ lót thì càng hoảng hốt.

Cô sợ hãi gạt bản mình mà che chắn trở lại người cô vì cửa bỗng mở ra, thức ăn được mang vào khiến cô nuốt nước bọt nhìn thức ăn hương thơm ngào ngạt xông vào mũi cô, khiến tuyến nước bọt hoạt động mãnh liệt nhưng cô không thể để thức ăn làm mất đi suy nghĩ. Cô cần biết cô đang ở đâu mới được.

- *Lăng tiểu thư, mời dùng bữa sáng.*

Thấy hầu nhân cười, cô không hiểu chuyện gì mà tò mò nhìn hầu nhân đứng đó bạn bàn cho cô.

- *Lăng tiểu thư thực có mị lực. Đúng 4h sáng, chủ nhân đã rời khỏi giường ôm chiếc gối chạy vào thư phòng.*

Chủ nhân? Chạy vào thư phòng? Rốt cuộc là sao đây. Cô vô đầu, rối như tơ vò. Cô mò mẫm nhìn ngắm khắp cơ thể bản thân và cô cam đoan chủ nhân gì đó vẫn chưa đụng đến cô.

Bụng cô khua rộn rang vì chiếc bụng ẹp ẹp trống rỗng nhưng cô lại không dám xuống giường vì hầu nhân vẫn còn đang đứng đấy "chiêm ngưỡng" vẻ đẹp của cô một cách lộ liễu. Cô thẹn thùng mà gật đầu.

- *Ra ngoài đi.*

Cánh cửa vừa khép, cô liền nhanh tay vớ lấy chiếc áo sơ mi của hắn ủi thẳng thơm mà mặc vào, đến mùi hương của hắn vẫn còn vương trên áo khiến cô nhận ra, thì ra chủ nhân trong miệng họ bảo là Tích Lăng. Lúc đây cô mới an tâm, như hổ đói mà nhào đến bàn ăn.

Cô lúc đầu còn sợ sệt, sợ chuốc độc vào thức ăn cho cô nhưng nghe đến Tích Lăng thì cô an tâm hơn. Hắn thực tốt với cô. À không! Là Lăng Khẩu Thiên mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đã nói cấp cho cô, thì liền là của cô

Cô sốt ruột mà muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng sẵn cô đang bên ngoài, cô có thể đến thăm bà và mẹ cô tiện thể.

Dù sao áo sơ mi của hắn dài đến đầu gối cô, coi như hôm nay cô ăn mặc có chút quái dị đi, đợi khi cô đến dinh thự Ngự Tây thì cô sẽ tìm cách thay sau.

Nhưng trước hết cô phải nhai hết bánh mì trong miệng, cô nhìn xung quanh phòng hắn, quả thực nhạt nhẽo y như hắn. Không có gì bắt mắt cô, chỉ có căn phòng toàn bộ đều chủ đạo xám xịt một cục, cô có thể nghe mùi hương của hắn khắp mọi nơi và đặc biệt là mùi son tường mới.

Cô xoay người, cầm điện thoại của Lăng Khẩu Thiên đặt vào túi áo sơ mi lớn, cô như đang đóng phim hành động mà cẩn thận từng chút một.

Lăng Khẩu Thiên bỏ trốn còn để lại điện thoại, vậy có tìm cô ta đăng trời!

Nhưng cô cũng thấy điện thoại của Lăng Khẩu Thiên đặc biệt nhảm chán, hàng ngày đều chẳng có ai gọi tới hay nhắn tin gì cả. Chỉ có danh bạ đầy số liên lạc và hình ảnh cô ta tự sướng. Quả thực cô ta rất giống cô, chỉ có cô nhìn vào thì liền thấy khác biệt. Cô không hiểu là cô nhìn với ánh mắt của cô là không giống hay với cái nhìn khách quan.

Đây không phải là lúc cô nghĩ nhảm, cô mở cửa ra khỏi phòng, bên ngoài là đặc biệt đơn giản, nguyên cả dinh thự rộng lớn đều xám xịt khiến cô có suy nghĩ, chắc hẳn ta rất tiêu không ít tiền để mua sơn dầu nhỉ? Nhưng hẳn làm sao lại thiếu tiền, hẳn có thể sơn hết cái Trung Quốc này còn có thể, chứ nói chỉ chỉ có cái dinh thự nguy nga này.

Cô thắc mắc, hẳn cứng nhắc như vậy, chỉ số IQ cao ngất ngưỡng nhưng EQ lại thấp một cách thậm tệ, lại có nhiều nữ nhân muốn leo lên giường hẳn, yêu ập hẳn. Mê tiền, mê sắc, hay mê quyền lực của hẳn?

Cô phỏng đoán là có lẽ tất cả, con người ta rất có nhiều khát vọng mà, thứ gì không có được thì càng ao ước được có. Gián tiếp hay trực tiếp đều muốn đạt được.

Cô đã xuống hết một vòng cầu thang xoay, cô thắc mắc, rõ ràng những người giàu có, có tiền tài dư dả là để khiến họ mỏi chân hằng ngày a! Xây nhà lớn như vậy để làm gì, cô mới đi có một chút đã muốn đau nhức hết cả chân. Chẳng phải xây giống nhà cũ của cô là tốt nhất sao, đựng một cái liễn tới nhà bếp, đựng một cái liễn đến ngay phòng ngủ, tiện lợi vô cùng. Chẳng cần xoắn não để tìm kiếm, đúng là có tiền sinh rảnh rồi mà!

Cô thấy hầu nhân tất bật dọn dẹp thì không muốn làm phiền đến họ, vì cô cũng có làm qua các công việc này và thấy nó rất nặng nhọc, có khi cô xây xước quên mất thoa kem dưỡng ẩm tay chân thì liền bị nứt nẻ găm máu ghê người hay một thừ người.

Cô chỉ nói qua loa với hầu nhân một chút, rồi cô một mạch đi thẳng ra khỏi cửa, lại là cô phải cẩn rằng đi qua cái sân rộng vài trăm dặm, cô nhìn xa xa có cái hồ bơi lớn trong vắt như suối khiến cô muốn nhảy xuống tắm ngay dưới cái thời tiết oi bức này nhưng cô còn đang gấp.

May là đây nằm ở trung tâm nên taxi chạy vòng vòng tìm khách như nêm, việc cô tìm ra taxi không khó.

Ngồi trên taxi, cô luôn ngai ngừng nhìn lên tài xế trẻ, cô xem anh ta có nhìn cách ăn mặc quái lạ của cô hay không? Cô cũng có chút thẹn chứ không phải không có nhưng anh ta một chút cũng không để ý khiến cô thở phào nhẹ nhõm như băng.

Bỗng cô suy nghĩ đến vấn đề, khi cô đến dinh thự Ngự Tây, có người báo cáo lại với Tiểu A thì họ có tức giận với cô không? Hay bà Lăng nghe thấy cô vận áo của Tích Lăng, thì sẽ có suy nghĩ như thế nào? Nhìn cô ra sao? Là người đàn bà ti tiện a, hay nổi nóng với cô.

Cô xua tay, không nghĩ nữa, đợi cô thăm hai người họ trước rồi tính sau. Não cô hiện tại muốn nổ tung chỉ vì nghĩ trước lo sau. Cô vốn dĩ sinh ra đã ít suy nghĩ nhưng chính hoàn cảnh nó khiến cô trở nên lo sợ mọi thứ như vậy.

Quãng đường đến dinh thự Ngự Tây khá xa, cô nhàm chán nhìn ra khung cảnh bên ngoài đến ngấy người nhưng cũng chính cái nhàm chán đã khiến cô thông minh ra, cô nhìn lại, omg...có không có tiền mặt bên người, lấy gì trả tiền taxi? Thế nào họ cũng cạo trọc đầu cô.

Cô bắt đầu hoảng loạn, tay chân không biết để đâu nên cứ thay đổi tư thế ngồi liên tục, gác tay trắng nõn lên cằm mà bình tĩnh nghĩ cách, tài xế ngồi ngoài trước thẹn thùng mà lên lên xuyên qua gương chiếu hậu nhìn cô. Tài xế trẻ rất vui vẻ vì mới bắt đầu ngày đã có một nữ nhân xinh đẹp lên xe anh rồi, chắc chắn hôm nay số anh sẽ đỏ vì đắt như tôm tươi nhưng anh ta mà biết cô không mang tiền mặt bên người thì cô còn suy nghĩ đó hay không?

Cô cầm điện thoại trong tay mà run lên, tay cô đổ đầy mồ hôi vì đây là lần đầu tiên cô gặp trường hợp này. Cô ghét tính hoảng loạn của cô vì nó sẽ chẳng giúp ích được gì mà còn gây ra biết bao nhiêu chuyện phiền toái phát sinh khác.

Bỗng điện thoại run khiến cô xém chút nữa trượt tay làm rơi, cô nhìn màn hình nhấp nháy "Tiểu A" thì thở phào một cái liền nhanh tay tiếp điện thoại.

- *Lục tiểu thư, tôi đang ở dinh thự riêng của Tích tổng, hầu nhân báo cô đã đi từ sớm, cô đang ở đâu?*

Nghe giọng điệu của Tiểu A có vẻ gấp gáp lo lắng nhưng cô ngược lại vui mừng, cô có cứu tinh rồi nha.

- *Tôi đang trên đường đến dinh thự Ngự Tây, anh mau lại đây đón tôi đi. Mau...*

Nói xong, không đợi cô nói xong, Tiểu A đã nhấn tay kết thúc, liền phóng xe đến dinh thự Ngự Tây với tốc độ nhanh vì nghe giọng điệu cô trong điện thoại rất gấp gáp hỏi hà anh, Tiểu A cứ suy nghĩ cô chắc có lẽ gặp chuyện không hay gì đó.

Tiểu A nhấn ga mạnh hơn, anh xoay bánh lái thuần thục, chiếc Roll Royces réo gió đẹp mắt khiến người qua đường tán thưởng một phen.

Cô vừa đến dinh thự Ngự Tây thì đã thấy chiếc xe quen thuộc cùng Tiểu A đi lên, cô vui không tả xiết liền bảo tài xế đợi cô chốc lát, cô vừa xuống taxi liền quỳnh chân vồ vào cửa kính, Tiểu A nhìn thấy bộ dáng cô thế thảm khó tả thì nhủ mấy chặt. Nhưng cô không rảnh để ý đến biểu cảm của anh thế nào, cô liên tục vồ vào cửa kính cho đến khi Tiểu A hạ kính xuống.

Cô vuốt mồ hôi trên trán, gương mặt mỹ lệ dưới ánh sương sớm càng đẹp mắt.

- *Tiểu A, anh có thể cho tôi 50 tệ được không? Tôi cần gấp lắm, xin anh...*

Tiểu A nghe như vậy thì càng nhủ mấy, liếc mắt qua taxi đậu sừng sững đó thì liền hiểu ý cô mà khoé môi lạnh có chút giạt cao mà lấy tiền từ túi cửa xe đưa cô. Cô mặt mày mỹ mạo hơn hờ, xoay người đưa tiền cho tài xế đang đợi cô mà không chút kêu ca, xem như cô gặp người tốt!

Quả thực cô ăn ở hiền gặp lành. Nhưng cô suy nghĩ lại thời điểm cô sắp đến Ngự Tây thì hẳn đang ở dinh thự riêng của Tích Lăng, mà quãng đường đến Ngự Tây không phải ngắn, sao hẳn lại siêu phẩm đến mức thời gian ngắn ngủi như vậy đã đến được đây và đồng thời đuổi kịp cô.

Cô nhìn Tiểu A đang ngồi gác tay lên cửa kính chờ xem phản ứng của cô như gặp quý. Tiểu A đúng là không phải người! Cô cứ lăm nhăm đi lăm nhăm lại nhưng sợ Tiểu A nghe thấy nên cô chỉ nhép miệng thôi.

Nhưng nếu không phải người thì sao có thể đứng ở đây, giúp đỡ cô. Rõ ràng là người!

- *Cô ăn mặc cái gì? Chẳng lẽ tới qua hai người đã phát sinh "cái kia" rồi sao?*

Cô biết thế nào cô cũng sẽ bị dồn hỏi vào vấn đề này nên cô đã chuẩn bị tinh thần trước mà nhún người cầm vạt áo somi dài thông.

- *Vì lẽ phục khi nằm ngủ sẽ rất ngứa ngáy nên tôi thay ra, nhưng không có đồ thay nên tôi lấy đồ áo của Tích tổng thay vào. Tối qua, chúng tôi thực sự không có phát sinh cái sự gì, chính tôi cũng sẽ không dám mơ tưởng tới cái đó, xin Lăng gia yên tâm.*

Tiểu A nhủ mấy, anh ta rõ ràng đang quan tâm cô nhưng sao cô lại nghe ra thành đang cảnh cáo cô mơ tưởng.

Cô quả thực là rất dễ phòng Lãng gia rồi, từ khi Tiểu A nghe bà Lãng nói qua với cô về vấn đề phát sinh này nọ tuyệt tránh thì anh liền nhìn ra bà đang sợ hãi cái gì, những rõ ràng Lục Nan Hy dễ yêu hơn Lãng Khẩu Thiên, bà làm sao mà ngăn cản nổi, đến anh còn cảm thấy lời của bà Lãng đặc biệt chói tai gai mắt, anh đi theo bà lâu như vậy còn thấy như vậy thì huống chi là cô.

Tiểu A trầm nghĩ chắc hẳn cô nghe qua đã rất đùng chạm lòng tự ái bản thân.

- Tôi cần bản không có trách cứ cô, nếu những lời bà Lãng làm cô buồn thì tôi thay mặt bà ấy nói với cô một lời xin lỗi.

- Tôi cũng không có ý trách bà Lãng nên anh không cần xin lỗi tôi. Tôi tự biết rõ mình nên như thế nào cho hợp tình hợp lý.

Cô biết thừa những lời bà Lãng nói đều đúng sự thật. Cô chỉ có 1 năm hợp đồng, cô còn mơ tưởng cái gì. Cô đã ở ký hợp đồng được 4 ngày chỉ tóm gọn lại, cô chỉ còn 362 ngày để hoàn thành hợp đồng. Dù sao thời gian nó cũng trôi nhanh lắm.

Cô không thể quên. Cô hiện tại thấy Lãng gia đối xử cô không tệ, nếu cô có tâm tư khác với Tích Lãng thì chẳng phải khó coi lắm sao? Nhưng cô đếm từng ngày như vậy là biểu chứng cái gì, biểu chứng cô muốn rời khỏi công việc này mau chóng?

- Tôi có thể vào thăm bà và mẹ tôi không?

Tiểu A khoe môi nhếch nhẹ nhìn cô, khiến cô cảm thấy Tiểu A không còn cứng nhắc mà cô cũng thoải mái hơn.

- Tự nhiên, dinh thự này đã nói cấp cho cô, thì liền là của cô.

Cô nghe qua câu này, trong lòng an tâm thập phần, khẳng định cho cô một điều, thứ họ nói ra thì liền sự thật cái đó, tuyệt đối không lừa cô cho nên cô không được không tin cậy mà nghi ngờ, họ có rất nhiều tiền, cho cô nhỏ nhặt như vậy họ sẽ không tiếc.

Cô xoay người, đẩy cổng lớn nhưng lại bị Tiểu A gọi lại, cô đen mặt mà nhìn anh ta đứng đờ đẫn sát khí, đừng nói với cô là anh đối ý! Không muốn cho cô gặp nữa.

- Tôi không có ý gì nhưng cô định để bộ dạng hiện tại như này mà vào trong? Thấy hợp lý không? Chắc họ sẽ nghĩ chúng tôi hiệp đáp, khi dễ cô nên bộ dáng cô mới thể thâm thành ra như vậy. Đừng để chúng tôi mang tiếng.

Cô nhìn lại bản thân, à...thấy cũng đúng. Bộ dáng cô hiện tại ăn mày không ra ăn mày, hưởng thụ cũng không ra hưởng thụ mà ra hơn cả cái bang về bề ngoài. Vì tóc tai cô rũ rượi, buộc rối đơn giản lên cao, cả thân thể bao bọc áo somi dài rộng thùng thình, nhìn như mới đi đầu đá với ai đó, thể thảm vô cùng. Nhưng cô dù có ăn mặc bản hàn ra sao, hay chặt vật thể nào thì dung mạo cô vẫn toả sáng vô cùng.

Tiểu A vì chu đáo nên đã mang sẵn cho cô một bộ thường phục thay ngoài, cô mau chóng leo lên xe, đóng tất cả kiếng xe tối màu lại rồi vội vã thay trong khoan xe. Cô phải vất vả lắm mới mặc vào được chiếc quần jeans có vẻ rất chặt đối với cô, và chiếc áo phông bên ngoài. Cô cần rằng, sao Tiểu A lại không mang cho cô chiếc váy đơn giản nào đó, có phải cô chỉ cần xỏ chân vào là xong sao?

Cô thay xong hết thấy, mồ hôi rịn ra trán vì nóng, cô không may may để ý mà nhìn vào gương chiếu hậu chải tóc bản thân rồi búi cao lên thật gọn. Cô không thể chờ nữa, liền mở cửa và vọt vào trong, tiến vào chính diện Ngự Tây.

Cô thắc mắc, liệu tình thân và tình thâm, cái nào lợi hại hơn? Hiện tại thì cô không thể xác định cái nào lợi hại hơn nhưng cô chắc chắn cả hai đều quan trọng với cô, nhưng lại không thể xác định cái nào quan trọng hơn!

Cô tự đánh vào đầu bản thân và chửi loạn "*Tất nhiên tình thân quan trọng hơn chứ, mà đừng có mà nghĩ bậy, mà mới gặp Tích Lãng không bao lâu thì đã so sánh tình thân với tình thâm rồi à! Thật không có mặt mũi.*"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mao Tĩnh Ly cùng Quần Tam Mịch đối chọi

Cô đang ngồi thành thói ăn bánh quy thơm phức do Lãng Thanh làm. Lãng Thanh rất khéo tay, đồ bột trộn bột làm cô rất thích mắt. Loay hoay trong bếp, rất mau cô đã nghe mùi bánh quy thơm nức mũi.

Cô không nghĩ Lãng Thanh sẽ là tuiếp người biết nấu ăn làm bánh đầu vì lần đầu tiên cô gặp Lãng Thanh cũng chả có tý ấn tượng nào nên cô càng khẳng định Lãng Thanh sẽ không là một người ấm áp. Nhưng nếu ấm áp thì cũng không chắc sử dụng với cô nên cái này có thể cho cô đoán sai đi.

Hai khay bánh ngon lành trước mắt, cô nhớ đến Lãng Mạc vừa ra khỏi nhà ban nãy, vậy thì tiếc quá. Bánh ngon như vậy mà Lãng Mạc lại chẳng thể thử nhưng cô lại nghĩ lại vì Lãng Thanh không chỉ có làm hôm nay, tay nghề cao như vậy, thì chắc hẳn làm thường xuyên lúc trước nên khả năng Lãng Mạc thử qua rồi cơ bản rất cao nên cô không định chừa Lãng Mạc.

Cô nói như vậy chỉ giới nguy biện, rõ ràng cô nhìn bánh ít như vậy đảm bảo cô ăn không đủ.

Đang bỏ bánh quy xinh xắn vào miệng, răng cô còn chưa cắn xuống thì điện thoại của Lãng Khẩu Thiên reo lên, cô cũng có chút giật mình, xem chút đã nuốt trọn bánh quy vào cổ họng rồi! Cô còn tưởng ông trời đang phạt cô tội ham ăn.

Cô nhìn màn hình nhấp nháy "Mao Tĩnh Ly", cô vẫn không buồn nhắc máy vì rõ ràng cô chưa hề nghe Tiểu A nhắc đến người này. Không quen biết thì cô biết bắt điện thoại nói chuyện thế nào? Chắc chắn cô lơ mơ không biết gì thì Mao Tĩnh Ly chắc chắn nghĩ Lãng Khẩu Thiên bị ứng nào nên cô không muốn nhắc máy là điều đúng đắn.

Nhưng Mao Tĩnh Ly lại day dằng, lì lợm thế này, gọi cô mãi không dừng, có thể cô không nghe thì liền điện hết buổi cho đến khi cô nghe mới thôi. Cô bực tức mà bấm đồng ý rồi đưa lên tai nghe.

- Alo?

Cô dùng giọng điệu chả mấy thân thiện nhưng có lẽ Mao Tĩnh Ly không hề để ý mà liền vào vấn đề với cô, giọng cười khiến cô gai óc.

- Tối nay Bích Vũ, tớ đảm cậu chắc chắn thích thú. Hôm nay sẽ cá cược như mọi ngày, vì cậu chưa thua trận nào nên càng phải xuất chiến ra mặt cho tớ. Quần Tam Mịch cử bảo Lãng Khẩu Thiên cậu sao còn mặt mũi gặp cô ta sau lần ầu đã đó.

Lần ầu đã đó? Cái quái quỷ đã diễn ra?

Quần Tam Mịch?

Cô càng nghe càng hoang mang, toàn những nhân vật xa lạ đối với cô nhưng cô nghe rõ được sự tức giận của Mao Tĩnh Ly nhưng cô lại không muốn dính vào rắc rối của người khác, với lại cô chỉ cần lo việc gả vào Tích gia, còn chuyện khác thì chắc cô không cần để tâm nên cô liền gạt bỏ đi. Cô nhìn vào màn hình điện thoại một lần nữa, cô nhuếch môi vì cô nghe nặc mùi xu nịnh, chắc hẳn Mao Tĩnh Ly như mấy nhân vật trong phim mà cô hay xem, Lãng Khẩu Thiên có địa vị vô cùng cao trong lòng cô ta nên cô ta dâng Lãng Khẩu Thiên thành tín ngưỡng mà a đua xu nịnh không ngưng miệng.

- Mao Tĩnh Ly, tớ không rảnh đôi co với cô ta đâu với lại tối nay tớ bận. Đạo này bụng tớ không tốt nên không thể uống rượu càng là không thể đến Bích Vũ.

- Ách...Lãng Khẩu Thiên, chẳng phải lúc trở về cậu đã rất tức giận sao? Cậu còn bảo quân tử trả thù, mười năm chưa muộn với tớ, nay lại khước từ. Nay cậu đang thể hiện cái gì? Là sợ cô ta thật à? Niềm kiêu hãnh cao ngất trời của cậu là đang bị cô ta dìm xuống à!...

Bổng Tiểu A gõ cửa khiến cô dời tầm mắt, ít nhất trong cô cũng hài lòng vì Tiểu A không tự tiện xông vào phòng cô như trước nữa, sau lần đó cô cũng mất tự nhiên đi nhiều. Nhưng cô còn phải giải quyết Mao Tĩnh Ly, chắc chắn Tiểu A sẽ giúp được cô. Cô không nhanh không chậm mang dép vào mà chạy ra mở cửa cho Tiểu A.

- Lãng Khẩu Thiên, cậu còn đó không? Có nghe tớ nói không đấy? Lần này Quần Tam Mịch rất là khiêu khích cậu, cậu không thể không đến đâu...

Cô giờ điện thoại trước mặt Tiểu A, Tiểu A ngấm ngấm một hồi liền trực tiếp bấm bỏ cuộc gọi, cô tròn mắt nhìn Tiểu A thì Tiểu A đã vào trong ngồi mà cầm điện thoại trên tay cô trực tiếp mở khoá vào mục tin nhắn gửi cho Mao Tĩnh Ly.

- Anh đang làm cái gì?

Cô không thể trở mắt nhìn Tiểu A vì cô không nói gì mà im lặng hành động.

"Mao Tĩnh Ly, cậu có bản lĩnh thì tự hạ gục cô ta đi, đừng phiền Lãng Khẩu Thiên tôi gây rắc rối!" Đoạn tin nhắn được gửi đi, cô càng tức điên, vì sao Tiểu A lại làm như vậy?

Đây là tốt cho cô hay hại cô? Nếu Mao Tĩnh Ly trả đũa thì người chịu là cô chứ không phải Lãng Khẩu Thiên, thành ra cô hứng mũi sào chịu đòn dùm người ta. Cô sao có thể cam tâm đây!

- Nếu cô có bản lĩnh thì đi gây rắc rối giúp Mao Tĩnh Ly đi, sao lại chần chừ đợi tôi giải quyết? Và đây chính là hướng tôi giải quyết giúp cô.

"....." Cô thua, cô chả biết phải trả lời Tiểu A thế nào, cô thực sự không có bản lĩnh làm cái sự đó.

- Áu đã mà Mao Tĩnh Ly nói là cái gì? Có thể nói cho tôi biết không? Với lại Quần Tam Mịch đó là thế nào?

Cô thực sự không có tính tò mò hay soi mói chuyện của người khác nhưng đây là trực tiếp ảnh hưởng đến cô, cô cần phải biết.

- Lần đó ở Tam Sương động, Lãng Khẩu Thiên cùng với Mao Tĩnh Ly và Tử Lôu Mạng vô tình bắt gặp Quần Tam Mịch và đôi bên gây chuyện lục đục. Chơi một trò cá cược, Quần Tam Mịch thua trước ván bài của Lãng Khẩu Thiên, Lãng Khẩu Thiên ra điều kiện Quần Tam Mịch bao hết Tam Sương một ly. Cô ta liền tráo trở muốn sát đánh Lãng Khẩu Thiên. Nhưng không phải ở đó chỉ trở trối một mình Quần Tam Mịch nên càng gây náo loạn, động đến cánh sát đền. Nhưng Tam Sương không phải cánh sát muốn lao vào thì lao vào, an ninh nghiêm ngặt vô cùng nên bắt buộc Lãng gia phải chạy đến. Sau lần đó, báo chí ì ùng, Lãng Khẩu Thiên bị cấm bức ra ngoài và đóng tất cả các thẻ ngân hàng, không được bước ra khỏi Lãng gia nửa bước. Nhưng nay Mao Tĩnh Ly cô ta lại muốn gây chuyện ở Bích Vũ, Bích Vũ không phải là nơi muốn gây chuyện là gây chuyện, không chừng hôm nay cô đến đó gây sự một lần lập lại thì cô lẽ qua ngày mai Lãng thị sẽ gặp rắc rối chứ không đơn giản như Tam Sương.

Cô có chút run rẩy, làm cái mà động đến cánh sát nhúng tay, chắc chẳng đơn giản là náo loạn. Cô nhìn ra được Lãng gia cưng chiều Lãng Khẩu Thiên như vậy nên mới cho phép Lãng Khẩu Thiên thể hiện và theo đuổi cá tính mạnh mẽ nhưng nay lại cấm bức, cấm đủ điều thì chắc chắn chuyện này không hề nhỏ với lại liên quan đến cả cánh phóng viên.

"Hy Hy, mày không phải Lãng Khẩu Thiên, lần này mà lỡ gây chuyện thì mày phải tự gánh lấy" Cô thầm thờ phào, có cái nhìn căm kích về phía Tiểu A khiến Tiểu A muốn nổi da gà, bấu môi và đan hai tay vào nhau.

- Có đừng căm kích tôi, tôi chỉ là muốn cứu Lãng gia trước khi cô kịp gây rắc rối. Rắc rối này mà xảy ra Lãng gia sẽ không cứu nổi cô. Tôi chỉ là đoán trước được mà ngắt bỏ cánh xấu thôi!

Cô cười lạnh, ai lại quan tâm tới cô, vì cô hiện tại là gương mặt đại diện cho Lãng Khẩu Thiên. Họ không thể để cô huỷ hoại hay gây vết nhơ trong lúc Lãng Khẩu Thiên không ở đây. Cô sẽ từ từ mà hiểu, cô sẽ không tự cảm thấy bản thân quan trọng nữa.

Tự dưng, Tiểu A đưa chiếc thẻ vàng óng ánh trước mặt cô, cô nháu mày, không có đưa tay lấy. Sao lại đưa thẻ cho cô, họ tốt với cô, cô càng dễ phòng.

- Không cần nghĩ nhiều, ông Lãng muốn cô thoải mái hơn, ông muốn cô có thể đi mua sắm thành thời đầu óc. Nhìn thấy cô ngần ngại trong phòng mãi, ông ấy sợ cô sẽ tẩu hoả nhập ma, lấy đâu ra người thứ hai đồng Lãng Khẩu Thiên ngoài cô.

Vẫn là liên quan đến Lãng Khẩu Thiên, sợ không còn ai đóng thế Lãng Khẩu Thiên! Sao trong một ngày cô lại nghe câu đó nhiều lần như vậy, khiến cô phát ngáy.

Cô đưa tay cầm lấy, tâm trạng cô không mấy thay đổi hơn chỉ là cô biết trong thẻ đó có rất nhiều tiền. Cô có thể không đi mua sắm như lời ông Lãng nhưng cô có thể cắt đi mà sài cho chuyện khác.

Cô có trong tay nhiều tiền như vậy cô lại ngăn nước mắt nhớ lại cảnh hôm qua cô thăm bà và mẹ cô. Cô cứ tưởng hai người sẽ không muốn nhìn mặt cô nhưng họ lại hiểu chuyện khiến cô đau lòng không thôi.

Tiểu A thấy không khí bắt đầu trầm mặc thì liền đứng dậy rời khỏi. Cửa phòng vừa khép lại một cái "cạch...." cô liền ôm chân và rù đầu, úp mặt vào giữa hai đầu gối. Cô cảm thấy cô đơn vô cùng. Thân hình nhỏ nhắn của cô giữa căn phòng rộng lớn khiến cô càng thấy trống rỗng. Sự bất cân dân ngấm vào xương tủy cô. Cô đáng miệng nên không muốn ăn bánh nữa, cầm đĩa bánh còn ảm đặt lên bàn rồi quay người đi vào phòng tắm.

Cô lại chờ xả nước nóng đầy bồn, nhỏ vài giọt tinh dầu rồi coi toàn bộ đổ đặc. Thả mình vào dòng nước yên ả kia, hơi nước bốc hơi như cô đang ở tiên giới. Chỉ có cách này mới đủ an ủi tâm tư mệt mỏi của cô. Mùi hương nước hoa dễ chịu, làm kích thích trí não cô, cô nhắm chặt dựa vào thành bồn cảm nhận sự thoải mái. Đúng là làm người giàu rất tuyệt, cô nếu

không trở thành Lăng Khẩu Thiên thì sao cô có thể ngấm mình trong tình dầu thoải mái như vậy.

Điện thoại đặt bên bồn trắng trên đầu, cô ấn vào app nhạc, cô thấy app nhạc trống rỗng, cô bất ngờ vì Lăng Khẩu Thiên không nghe nhạc sao? Nhưng ai lại quê mùa như cô chứ, Lăng Khẩu Thiên là lên web để nghe.

Cô cảm thấy có quá nhiều thứ cô không biết, không cần thẹn với người khác, chính cô cũng thẹn với cô. Cô mặc rệp đến nỗi đến điện thoại cũng chẳng mua nổi nhưng cô thừa nhận là cô không sử dụng đến nên có hay không cũng được.

Cô nhớ lại, ba cô lúc trước là một giảng viên cao học. Cô nhìn thấy hình ảnh áo sơmi trắng, quần dài đen, tóc chải 7-3 của ông, nhìn ông thuần khiết như một thiên thần. Trong mắt cô, nghề giáo viên thanh cao vô cùng, dạy học bằng đạo đức và đối xử với học sinh bằng con tim nhưng cô không ngờ ông lại có thể vì hoàn cảnh tiền tài mà bỏ mẹ cô, đi tìm hạnh phúc mới, gia đình khá giả mới. Không muốn cùng mẹ cô mất thời gian thêm

Ông nhất định sẽ hối hận vì cô sẽ thay đổi tất cả!

Cô nhắm chặt mắt, khiến cho bản thân không được nghĩ ngợi nhiều nữa, cô không muốn nghĩ nữa nhưng cô không thể điều khiển suy nghĩ của bản thân cho trật tự, cô cũng rất đau đầu vì thói dễ bụng của bản thân.

Điện thoại lại một lần nữa reo, cắt ngang suy nghĩ miên man không điểm dừng của cô, tự dưng cô có chút bất an trong lòng, nhìn màn hình nhấp nháy "Tích Lăng", cô cười ra nước mắt vì chỉ có hân mới làm cho cô bất an. Cô liền nhận điện thoại, không dám chậm trễ vì cô biết tính kiên trì chờ đợi không có trong từ điển của hân. Hân chủ động điện cô là may mắn cho cô lắm rồi.

- Alo?

- *Đang làm gì?*

Cô bủi môi, điện cô chẳng lẽ chỉ có hỏi như vậy, cô đây cũng không rảnh nói hân. Nhưng cô lại không thể ngăn bản thân quy theo lời hân, cô nhất định không thể cự tuyệt. Nhưng chẳng lẽ cô lại bảo với hân là cô đang tắm, cô đang trốn trong phòng tắm ngấm mình?

- *Thay đồ, tôi rước em. Cho 5 phút chuẩn bị.*

Cô bực tức vì hân sao lại mở miệng ra lệnh cô nhưng cô chưa kịp trả lời thì cuộc gọi đã kết thúc. Cô có chút rủa mắng nhưng bản thân lại không dám chậm trễ mà xả nước lại thân thể rồi quần khăn chạy ra ngoài ngay lập tức, cô không quên việc Tiểu A sơ suất nhìn thấy cô lần trước, chuyện đó cứ như bóng ma đeo bám tâm trí cô nên cô cẩn thận khoá cửa rồi mới yên tâm lựa đồ ướt thư. Nhưng cô suy nghĩ lại, hân là muốn mang cô đi đâu? Việc gì cô phải ăn mặc cầu kì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cười một phen sống chết

Cô thay đơn giản chiếc áo phông cùng quần jeans, tóc tai buộc gọn lên cao khiến cô như trở lại tuổi đúng của bản thân, cô chỉ mới 21 tuổi! Sử dụng chút nước hoa lên người liền rời khỏi phòng vì Tích Lăng chỉ cho cô 5 phút.

Cô nhanh chân bước xuống lầu, bà Lăng đang đọc tạp chí thời trang cùng ông Lăng uống trà, hai người ngược mắt thấy cô thì nhíu mày.

Họ lăm lăm, cô ăn mặc cái quái gì? Cô mất thẩm mỹ tệ như vậy. Nhưng cái chính là cô định đi đâu vì trời bắt đầu tối dần.

- *Lục tiểu thư, cô định đi đâu, có cần tài xế đưa đi?*

Cô không thấy có vấn đề gì với cô nhưng ánh mắt họ đã nói lên cô thực sự bộ dáng rất thảm hại.

- *Không cần, là Tích Lăng cùng tài xế đến rước.*

Bà Lăng vừa nghe nhắc đến Tích Lăng thì không khỏi nhảy dựng lên gây gắt khiến cô lùi lại một bước, cô có chút sợ hãi nhìn bà, ánh mắt của ông Lăng cũng giống như bà Lăng khiến cô thờ dài.

- *Không được, ra ngoài với Tích Lăng cô lại dám ăn mặc như vậy. Tiểu A, mau chỉnh Lục tiểu thư lại mau, có lẽ Tích Lăng sắp đến nơi rồi, đừng khiến Tích Lăng chờ đợi, mau mau lên.*

Cô còn đang muốn cãi lại thì Tiểu A đã kéo hai vai cô đi, cùng nhóm hầu nhân tất tưởi chạy theo phía sau. Cô thực sự cảm thấy bản thân ăn mặc đâu có gì là khó nhìn. Cô không thể hiểu nổi bà ấy cùng Tiểu A đang "tích cực" kéo cô là cô làm cái gì không đúng?

Tiểu A mặt đen nhìn cô từ trên xuống, bảo hầu nhân vấn tóc lại cho cô, còn anh ta thì lựa đồ cho cô. Tiểu A mở tủ đồ "đa dạng" của Lăng Khẩu Thiên thì không hiểu nổi, cô sao lại không chọn mặc những thứ này, chẳng lẽ không thích. Tiểu A quyết định hôm sau sẽ hỏi cô thích mặc những gì mà thay đổi tủ đồ khác cho cô.

Tóc cô được hầu nhân chải từ đầu đến ngọn vô cùng chú trọng, nhưng cô thấy kiểu này cùng kiểu cô buộc ban nãy có gì khác chỉ là nó hơi trễ xuống và được đánh rối. Hầu nhân lại lao vào trang điểm cho cô.

Cô nghĩ nãy đến giờ chắc hân đã trôi qua 5 phút nhưng cô chắc gì Tích Lăng thật sự 5 phút sẽ chạy đến đây nên cô không gấp gấp nhưng ngược lại Tiểu A cùng hầu nhân gấp gấp.

Xong khâu tóc đến thay đồ, cô nhìn bộ đồ hồ hang Tiểu A đang cân nhắc cầm trên tay thì cô liền phản đối kịch liệt. Cô xám xít gương mặt xinh đẹp, cô nhất định sẽ không mặc nó đâu. Nhưng cô không thể không thay nếu cô còn không mau, đứng đây đòi co bướng bỉnh thì chắc chắn bà Lăng sẽ sót ruột mà tận tay chạy lên thay cho cô mất. Cô đành kim nén mà cầm đồ của Tiểu A mà chạy vào phòng tắm thay.

Cô cởi hết đồ, bắt đầu "hành trình" thay bộ váy này lên người vì cô thấy nó rất phức tạp. Cô phải mất rất nhiều thời gian mới thay xong nhưng nhìn vào gương cô lại không dám ra ngoài vì nó ôm sát cơ thể cô, ngực và mông đầy đặn nhô cao. Ngực hõm sâu táo bạo, cô thắc mắc dám thiết kế này, tiết kiệm vải đến thế sao? Váy chỉ dài đến đầu gối nên hiện ra đôi chân trắng nõn cân xứng. Cô không dám nghĩ đến Tích Lăng khi nhìn thấy cô thì sẽ phản ứng thế nào, hân chắc chắn sẽ nghĩ cô là muốn quyến rũ hân và trêu chọc cho cô không có mặt mũi

cho xem, nên cô quyết định nếu muốn cô ra ngoài thì phải cho cô chiếc áo choàng.

Cô nhìn thiếu nữ xinh đẹp trong gương, vừa thanh cao vừa lộng lẫy như nàng công chúa mà cô thường thấy trên TV, một vài sợi tóc mai rũ xuống mềm mại nhìn cô càng đẹp đẽ, cô có chút ngưng chậm vài "phút" mà ngo ngảnh nhìn gương.

Bên ngoài, hầu nhân gấp gấp hỏi hà cô.

- *Lăng tiểu thư, Tích thiếu gia đã đến nơi, cô mau ra ngoài đi.*

Cô nháy mắt, cả gương mặt đều thể hiện sự ép buộc không chút can tâm mà từ từ mở cửa đi ra. Tiểu A đang đứng xoay lưng về phía cô lăm nhăm nhìn vào đồng hồ đeo tay đến khi xoay người thì hoàn toàn đứng hình ngây ngẩn. Cô nhìn thấy ánh mắt của Tiểu A như vậy thì ngưng chín cả mặt, có thể đem "cà chua" của cô nấu canh rồi!

Cô cắn môi, Tiểu A biết đã làm cô khó chịu nên nháy mắt đã trở lại bình thường. Nhưng cô lại bước lên một bước, bước qua Tiểu A mở tủ lựa ngay chiếc áo choàng vài voan mềm mà khoác bên ngoài, cô nhìn vào gương thấy cũng hợp nên liền chọn lấy. Mùi hương trên người cô vẫn còn nồng nặc nên cô không cần sử dụng thêm nước hoa. Cô như bay chạy xuống bên dưới, cô vì kinh nghiệm hôm trước mà thay vào chân bản thân giấy để bằng màu nâu nhạt.

Bà Lăng nhìn bộ dáng cô có vẻ tiền bộ hơn ban nãy thì mới hài lòng cho cô đi. Cô thì chắc chắn lần sau nghe hần nói ra ngoài thì cô sẽ nhanh miệng từ chối vì một lần như vậy thì cô mệt là người mất.

Cô nhìn thấy BMW đậu trước sân, trong lòng cô có chút run rẩy vì nhớ đến hôm trước cô rời đi, cô còn chưa báo với hần một tiếng, liệu hần có dễ bụng mà trách mắng cô.

Cô cắn răng, chạy hết sân trong đến sân ngoài, nói gì thì nói, đây mới chính là nỗi ám ảnh nhất với cô, nhà rộng thì mỗi chân nên cô chỉ cần nhà nhỏ có thể ở là được. Trước khi lên xe, đối với ánh mắt lạnh lùng của hần thì cô đã chỉnh sửa trang phục lại lần nữa mà kéo áo choàng che hết người cô sau đó mới khum người lên xe, nhưng vừa đóng cửa lại thì cô lại không dám quay đầu nhìn hần và giọng của hần vang lên khiến cô có chút sợ sệt.

- *Trở 7 phút 20 giây. Chẳng phải lúc đầu tôi nói 5 phút sao? Khởi động xe.*

Thư ký nghe hần bảo khởi động xe thì liền khởi động xe không dám trễ nãi vì thư ký biết hần đang giận dữ.

Hần liếc mắt thấy cô ôm chặt chiếc áo choàng bên người thì nhủ mảy. Liền vươn tay kéo cô đến bên người. Cô vì hành động bất ngờ của hần mà giật mình nhưng khi định thần bản thân đã ngồi trong lòng hần. Hai tay cô tự giác buông áo choàng mà nắm chặt tay hần vô điều kiện, áo choàng trễ xuống, hần nhìn chăm chăm trang phục của cô, nhất là ánh mắt hần dừng lại ở hõm ngực sâu hút đầy mị lực khiến cô đỏ mặt dùng tay che lại, khoe môi hần nhuộm lên đường cong hoàn mỹ mà khum người gần đến gương mặt mỹ lệ của cô đang run rẩy, môi cô khô khốc mà liếm nhanh một cái rồi trần trối nhìn hần.

- *Chẳng phải em ăn mặc như vậy là cho tôi nhìn sao? Lại xấu hổ làm gì?*

Cô nghe Tích Lăng thì thầm như vậy muốn tức giận vì đây là cô bị ép buộc, quả thực cô đoán không sai, cô thực sự không muốn ăn mặc hở hang lộ liễu như vậy nhưng mùi hương nước hoa của hần tràn đầy xung quanh cô cùng lời nói quyến rũ của hần khiến cả người cô mềm nhũn, nhịp thở cũng tăng lên nhanh hơn. Hồn phách bay bổng đến việc trả đũa lời hần cô đã sớm quên lên chín tầng mây xanh. Với ánh mắt như muốn đốt cô thì cô không nhìn được, có chút đưa tay đẩy vào lồng ngực hần, hai cánh môi cô run rẩy.

- *Anh... biến thái.*

Hần ngược lại cười thích thú mà càng đến sát gần cô như muốn hôn cô lúc nào cũng có thể khiến cô run lên dữ dội mau tránh mặt đi nhưng hần đã trụ cô chẳng thể nhúc nhích chỉ có im lặng chịu trận tại chỗ.

"*Trời phạt ời, xin người cứu con*"

Cô chỉ có thể gieo hy vọng cho bản thân vì cô biết hiện tại trời phạt có hiện ra trước mặt cô cũng chẳng thể giúp gì cho cô nổi.

- *Tôi biến thái, sao có thể bằng tiểu yêu tình cảm dễ như Lăng Khẩu Thiên em. To gan dám quyến rũ tôi!*

Cô đang căng thẳng nhưng nghe đến Lăng Khẩu Thiên thì tâm trạng cô trùng xuống nặng nề ngay lập tức. Cô chợt nhận ra cô đã đi quá xa. Nụ cười trên môi cô cứng nhắc. Chỉ có cô là Lăng Khẩu Thiên cô mới có thể ở bên Tích Lăng, đáng lẽ điều này cô phải ghi nhớ cho rõ để cô khỏi phải tự đa tình và thất vọng.

Nhìn thấy biến hoá của cô thì Tích Lăng liền phủ môi xuống, hôn lên đôi môi mọng đỏ hấp dẫn của cô. Hần muốn hoà tan sự buồn bã trong đáy mắt của cô, hần muốn biến cô trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới. Trong lòng hần khi nhìn đến ban nãy cô hạnh phúc ngược ngùng, hần cảm thấy hạnh phúc theo nhưng khi thấy cô không biết vì lý do gì mà buồn bã ngay thì hần cảm thấy chua xót nhưng hần lại không thừa nhận, cố chấp không thừa nhận.

Cô cảm thấy ứa khuất vô cùng, nước mắt tự động chảy động tràn ra khiến thư ký phía trước cũng bất ngờ lúng túng.

Hần lại chẳng biết thế nào, rồi môi cô hôn lên mắt cô nhẹ nhàng mà đặt môi, cô càng khóc dữ dội, hần có thể cảm nhận rõ hương vị mặn mẫn ở đầu môi.

Cô sao có thể không cảm động khi hần quan tâm cô như vậy. Giống như có công tắc trong lòng cô, khi hần làm quá mức yêu thương với cô thì công tắc sẽ trễ xuống, cô sẽ liền động tâm mà khóc lóc. Hần không biết làm thế nào cho cô ngừng khóc thì rồi môi, dùng tay lau nước mắt cho cô, con ngươi hần tối sầm lại.

- *Dừng khóc. Tôi là muốn dẫn em ăn tối, em lại khóc thành ra như vậy.*

Xe dừng lại, nhìn nhà hàng Tứ Xuyên nổi đỏ, cô cảm thấy không nên khóc thêm nữa, cô không muốn khiến hần khó xử và cô cũng nhận ra mỗi lần cô khóc thì hần sẽ dịu dàng với cô, là ngoại lệ à? Cô rời khỏi hần, lau nước mắt động trên mặt. Cùng hần khoác tay đi vào trong, không còn nữa điểm muốn trách hần. Quản lý của Tứ Xuyên trực tiếp trình trọng chào đón hần. Chủ động dẫn dắt hần đến nơi đã đặt trước như đây tỏ với chủ nhân, còn cô thì lại khép nép đuôi theo sau hần.

Cô nhìn xung quanh, như tiên cảnh hiện ra trước mắt với thác nước kéo dài xung quanh cô và rẽ ra từng lối nhỏ, trong từng lối nhỏ đó sẽ là bàn ăn được đặt cạnh như thể hoà nhập với thiên nhiên. Đi qua chiếc cầu được gọi là "Mộng Mộng" như một giấc mộng trong cuộc đời cô, hần và cô ngồi tuốt ở phía chót, sau rặng liễu vắng người để cả hai thoả mái hơn. Vì ở đây rất đông người nên thấy hần chọn vị trí vắng vẻ như vậy cô rất hài lòng, thấy rõ sự chu đáo của hần lại hần cô tìm đập tình thích không thể kiểm soát.

Hần và cô ngồi đối diện nhau, bàn ăn không rộng cũng không nhỏ, trang trí lịch sự tạo nhã, phong cảnh hữu tình, không khí xung quanh ấm cúng làm cô tâm tình trở nên tốt như cũ.

Bỗng từ đầu xuất hiện hai dáng người, một nam nhân tuấn tú với mái tóc vàng rộm đẹp mắt, nữ nhân thì lại có gương mặt thích mắt người khác, hồ hăng hơn cô rất nhiều khiến cô thẹn nhìn chỗ khác, cô quả thực không có hồ tạo bạo như cô ta, vậy mắc cái cớ gì mà cô cảm thấy xấu hổ. Nghĩ đến, cô liền cười áo choàng mà vắt lên tay ghế thực tự nhiên như thể cô thấy nóng mà thay ra.

- Lão đại, cậu dám trốn dẫn mỹ nhân đi hẹn hò mà không báo tụi này một tiếng.

Hắn lạnh lùng như cũ không thay đổi, chỉ đặt ánh mắt lên cô, "thân thể" cô. Như thể xung quanh hắn chỉ có cô. Ngô Kỳ Phong không được hắn chú ý thì không mấy may trách cứ mà lạnh lợi đưa mắt về phía cô, từ từ tiến gần khiến cô dồn ánh mắt cầu cứu về phía Tích Lãng, nhưng hắn lại tỏ mò cô sẽ phản ứng lại thế nào nên phớt lờ ánh mắt cô.

Cô cắn môi mà phản ứng lại cái bắt tay của Ngô Kỳ Phong đưa ra. Bàn tay Ngô Kỳ Phong rất đẹp, rất nam tính và mùi nước hoa xõng xộc lên mũi khó chịu khiến cô có chút tránh xa Ngô Kỳ Phong

- Mỹ nhân, cô tên gì đấy?

- Tôi...tôi là Lăng Khấu Thiên.

Ngô Kỳ Phong liếc mắt hứng thú, cầm tay trắng nõn mềm mịn của cô không buông, ánh mắt dính chặt vào gương mặt phiến hồng không che giấu của cô, Ngô Kỳ Phong xuýt xoa ngăn người vì chưa gặp dung nhan mỹ mạo như vậy. Nhưng khi Tích Lãng nhận ra có gì đó không đúng thì tăng hắng một tiếng quyền lực khiến Ngô Kỳ Phong tỉnh lại mà gãi đầu lúng túng mà buông tay cô ra, mỹ nhân đứng sau lưng Ngô Kỳ Phong có chút giật dỗi mà khoác tay Ngô Kỳ Phong như thể sợ cô sẽ cướp anh ta và bấu môi, Ngô Kỳ Phong tự nhiên hơn là khoác vai thân mật với nữ nhân đó mà vuốt ve an ủi như cặp chim rừ đầu vào nhau.

Còn Tích Lãng thì đẩy ánh mắt đàng đàng sát khí vào cô, nếu hắn không làm như vậy thì cô định cầm tay của Ngô Kỳ Phong mãi sao? Cô quả thực không biết đạo lý, hắn đã ngăn tức giận như muốn phun khói.

- Lăng tiểu thư, tôi đã có một lần vinh hạnh được nhìn thấy cô biểu diễn đưa ngựa ở Tuấn Trường Mã, Ngô Kỳ Phong tôi lần đầu tiên ngưỡng mộ một nữ nhân. Có thể lúc nào rảnh mà biểu diễn lại cho tôi xem chứ? Tôi nhất định sẽ ngồi xem hết, không sợ lâu.

Cô bấm chặt hai tay lại với nhau, hiện tại con ngựa cô còn chưa biết hình dạng ra sao chứ đừng nói cô cưỡi nó mà biểu diễn cho Ngô Kỳ Phong xem.

- Được, được, không vấn đề.

Ngô Kỳ Phong càng tự nhiên đi lại gần câu cổ Tích Lãng khiến hắn nhủ mảy, cô lại có thể thấy cảnh này lần đầu tiên vì cô nghĩ sẽ có người dám làm như vậy với hắn a! Hắn nếu không tức giận thì sẽ đá Ngô Kỳ Phong xa trăm thước.

- Anh yêu, chúng ta lỡ gặp nhau như vậy thì quả là duyên trời định, có thể cho em ngồi chung bàn với được không? Lăng Lăng yêu dấu của Ngô Kỳ Phong, anh đáng yêu quá à.

Ngô Kỳ Phong cười sáng lạn, vẻ đẹp tây tây của Ngô Kỳ Phong thêm má lún đồng tiền càng thêm đẹp đẽ, Ngô Kỳ Phong véo má hắn khiến hắn muốn tức điên, lồng ngực lên xuống dữ dội. Còn cô thì không nhịn được cười, cô cười phá lên muốn đau bụng khiến hắn trừng mắt nhìn về phía cô, cô chợt nhớ hắn là không thích cô cười hắn nhưng cô vẫn không thể ngừng cười được, trừ khi Ngô Kỳ Phong dừng lại, nếu không sẽ hại cô cười đến chết.

- Ngồi xuống luôn đi.

Tích Lãng hắn thực sự tức giận rồi, hàn khí dày đặc khiến cô không dám cười nữa. Mà Ngô Kỳ Phong thì "tự nhiên như người điên" sắp xếp thêm ghế cho anh ta và nữ nhân đang đứng kia mặt mày như thể không sợ trời không sợ đất, kênh kiệu và điệu hạnh có đầu tư!

Thức ăn đã được dọn đầy bàn nhưng không ai đụng đũa nên cô phá lệ cầm đũa trước, gấp thức ăn cho từng người một. Cô đưa tay gấp cho Tích Lãng một miếng sườn xào cay thì Tích Lãng liền cầm đũa ăn như không có chuyện gì khiến Ngô Kỳ Phong trợn mắt thốt lên.

- Anh yêu, Phong Phong nhớ Lăng Lăng không có ăn cay được nha! Anh ăn vào mà chột bụng thì Phong Phong lo chết mất, sẽ ngày đêm thức vì anh đó, và mắt của Phong Phong sẽ thành gấu trúc mất. Xem chừng lúc đó Lăng Lăng không để mắt đến Phong Phong nữa mất! Lại sẽ ra ngoài kiếm mỹ nhân khác nha...huhuh...

"Khụ khụ..." Cô đang uống nước thì cô liền bị nghẹn, ho xõng xộc khiến Tích Lãng nhìn cô lo lắng muốn bước đến gần cô thì Ngô Kỳ Phong ấn hắn tại ghế nên không thể nhúc nhích, cô nhìn về phía hắn xua tay như thể cô muốn nói cô không có chuyện gì, cô lại muốn cười, nhưng cô không thể cầm cự được nên cô che miệng bản thân mà cười tởm vì cô không dám cười công khai. Thứ nhất là Tích Lãng hắn ban nãy mới quan tâm cô, thứ hai là hắn cảm cô không được cười trước mặt hắn và cô đã cố gắng kìm nén nhưng chuyện này là ngoại lệ bất khả kháng. Nghĩ lại đây là lần đầu cô cười một phen sống chết như hiện tại!

- Ngô Kỳ Phong, cậu còn dùng giọng điệu đó nữa thì đừng trách tôi vô tình...mà...đá cậu ra khỏi đây.

Hắn sao lại để Ngô Kỳ Phong làm mất mặt mũi như vậy, Ngô Kỳ Phong quả thực đã thành công làm hắn tức giận. May là xung quanh hắn ít khách thương gia ngồi ở vị trí này nên hắn không làm rùm beng, nhưng ánh mắt đầy thuốc súng của hắn đủ để thể hiện hắn muốn ăn thịt Ngô Kỳ Phong.

- Lăng tiểu thư, nước chảy mà đá vô tình, Lăng Lăng của tôi nhiều khi hay xấu hổ, cô đừng để tâm. Nhìn vậy chứ, tôi về là hậm hực nóng bỏng ngay ấy mà!

Hắn gặm gừ giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi phức hắc.

- Ng...ó K...y...Phong....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Kiếm ngày tốt, cử hành hôn lễ

- Tích Lãng, ta vốn muốn nói con nên mau chóng kết hôn với Lăng Khấu Thiên mà phát triển sự nghiệp được ổn định, người đời thường có câu "Phía sau người đàn ông thành đạt là bóng dáng của một người phụ nữ vững chãi" nên con hiện tại chưa lập gia đình nên ta chưa thể yên tâm.

Ông Tích dùng hết lời lẽ để khuyên hắn nên nhất định chọn Lăng Khấu Thiên vì ông nhìn thấy cô rất dễ nhìn và thuận mắt từ trong ra ngoài, gia đình gia giáo và điều kiện kinh tế cũng thương giỏi đều phù hợp với Tích gia, không có chỗ nào có thể kêu ca.

Bà Tích ngồi đối diện, nghe ông nói như vậy thì không chịu, quyết liệt phản đối. Cầm cuốn tạp chí đập xuống bàn thủy tinh, giọng điệu vô cùng tức giận.

- Sao lại là Lăng Khẩu Thiên, lúc đầu chúng ta đã chọn Lâm Quân Thi, tôi vẫn thấy con bé là hợp với Tích Lăng của tôi nhất. Con trai, con có thấy yêu thích con bé không? Nền nã, được giáo huấn kỹ càng, đi nhẹ nói khẽ như hoa như ngọc, gương mặt thì xinh đẹp khôi ngô. Cuối về chắc chắn sẽ không phụ lòng con. Tích Lăng, thấy thế nào?

Hắn đen mặt, nhớ lại Lâm Quân Thi làm bộ làm tịch trước mặt hắn và ba mẹ hắn khiến hắn nhũn mảy chán ghét. Hắn rất ghét nữ nhân là con rồi như Lâm Quân Thi là điển hình, hắn không thể sống chung với một người sống không đúng với bản thân chính mình.

Tiêu chuẩn hôn nhân của hắn không cao, chỉ cần thuận mắt hắn là được nhưng khổ nỗi ai trên đời khiến hắn thuận mắt. Hắn tự do tự tại qua lại rất nhiều nữ nhân nhưng hắn vẫn chưa tìm được ý trung nhân. Đối với người khác, miếng ăn là miếng tòi tàn nhưng đối với hắn thì nữ nhân mới là tòi tàn.

Hắn từng đứng trên cao nói vọng xuống, quãng tiền như một đức thánh thì liền có nữ nhân như nôm vẫy xung quanh hắn, hay tự nguyện leo lên giường hắn, làm công cụ ẩm giường chỉ để có thân có phận hay đơn giản là một đêm đôi lại tấm chi phiếu giá trị của hắn. Nhưng hắn từ trước đến giờ, chưa từng tiếc rẻ hay keo kiệt với nữ nhân nào nên họ không có gì phải than phiền khi nhắc về hắn.

Nữ nhân khi nghe đến tên hắn thì đều trung chung một bộ mặt là tươi như hoa mà tiếp đón hậu hình. Đặc biệt, công cụ ẩm giường của hắn phải còn trinh trắng hắn mới động tới, hắn bẩm sinh bệnh sạch sẽ, không thích sai đồ chung với người khác và cũng không thích ai sai đồ chung với hắn nên những ai sau khi từ giường hắn trượt xuống đều nhận lấy tiền hắn quảng rồi ám ảnh đến già!

Nói như thế, hắn là một con ác ma hung tợn?

Cả thương giới, ai lại không biết Tích Lăng hắn. Kể cả những nhân vật xương máu dầm dề, trụ trong thương trường lâu năm nhưng gặp hắn vẫn phải lịch sự chào hỏi một tiếng lấy lệ, không dám ngó lơ. Vì họ sẽ không biết được tài sản của bản thân tự dưng lại rơi vào tay của người khác không hiểu lý do. Hắn chính là con người biến tâm thị của người khác, cho dù có danh tiếng đến mức nào cũng đều có thể bị bản tay hắn tóm gọn, nói cho cùng bản tay hắn được các lão khác ví như vòng bùa vậy quyền lực. Chính là vụ Tử thị khiến họ cảnh giác cao độ.

- Bà không thể vô lý như vậy, tôi đã nhìn trúng Lăng Khẩu Thiên, con bé tốt hơn Lâm Quân Thi ngàn vạn lần, bà không thể ép buộc lựa chọn Lâm Quân Thi cho Tích Lăng được. Với lại, chúng ta xưa nay qua lại với Lâm gia như hai gia đình thân thiết, tôi thấy rõ được Tích Lăng đối Lâm Quân Thi như hai anh em trong gia đình. Đó là căn bản, còn tất yếu là hai đứa này nhìn chung vào liền chán không âm, gối không đối, như vậy thì biết chừng nào mới có cháu đích tôn nối dõi sự nghiệp Tích gia. Bà bảo cưới Lâm Quân Thi chẳng khác nào bà phá hủy hết con đường tương lai của Tích gia a?

Bà Tích tức giận đến phồng mang, trợn máng. Trùng mắt nhìn về phía ông, ông Tích bên kia cũng không thua kém gì bà. Tích Lăng chỉ biết im lặng nghe ngóng và xử lý công văn qua điện thoại, nhìn hắn có vẻ chả có hứng thú gì về chủ đề mà hai người đang cãi cọ.

- Ông đừng có mà nói càn gở, Lâm Quân Thi không phải vô sinh. Càng có tình thân thì sẽ có tình thâm. Lừa gần rom lâu ngày cũng bén, dù Tích Lăng không yêu thích nhưng đã là vợ chồng thì tự dưng có lực vô hình gắn kết chúng lại mà chính chúng cũng không hay.

Hai ông bà già Tích gia, quả thực không nói lợi hại là không được vì chỉ có hai người mà cả dinh thự Tích gia to lớn vang vang tiếng ồn, hầu nhân thì không dám đứng xem nào loạn chỉ có thể đi vòng vòng xung quanh mà lau dọn rồi tiện tay nghe ngóng và cũng không ai dám tụ lại bàn tán.

Ông Tích mặc dù kiên quyết bảo vệ quan điểm bản thân nhưng đích thị ông là một người đàn ông, đối với chuyện này của phụ nữ, ông không phải là đối thủ nên ông đuối lý, dần dần lợi thế nghiêng về phía bà Tích nhưng quan trọng nhất vẫn là hắn.

- Bà im lặng ngay cho tôi, tôi là chủ nhân của Tích gia nên tôi mới có quyền quyết định.

Bà Tích cũng chẳng chịu thua thiệt gì, nhượng mấy khoanh tay khiêu khích nhìn ông Tích khiến hắn cười ra nước mắt, hắn lúc này chỉ còn tượng tượng điệu bộ mềm nhệ như mây của hai người khi tiếp khách hay dự tiệc, quả thực hình ảnh đó quá xa với hiện tại.

- Chủ nhân Tích gia, tôi nói cho ông rõ, điều luật của bộ hôn nhân, khi kết hôn thì tài sản là của chồng công vợ, khi ly hôn tài sản chia đôi, nói chung tôi cũng là chủ nhân của Tích gia, mà chuyện nội bộ nhỏ nhặt trong nhà là của người phụ nữ nên chuyện này phải là do tôi quyết định.

Hắn nhũn chặt mày kiếm, cái gì mà đã kéo tới vấn đề kết hôn, ly hôn? Hắn không thể dễ mồi như vậy được, nếu không gia đình hắn sẽ tan nát mất.

- Con sẽ không chọn Lâm Quân Thi và...

Bà Tích cứng đờ người vài giây, sững sộ nhìn về phía hắn. Bà có nghe lầm không? Hắn nói là không chọn Lâm Quân Thi của bà, bà đau lòng ngồi phịch xuống ghế sofa nhưng vì bà đã quá hụt hoi, tổn nhiều công sức cùng nước bọt như vậy mà thằng con trai yêu quý của bà lại bảo không chọn cô gái bà nhìn trúng, đã thực sự đuối lý với bản thân.

Còn ông Tích thì vui mừng lúc đầu nhưng hắn lại kéo dài cái đuôi làm ông nụ cười cứng nhắc mà chờ hắn nói ra.

- Kiểm ngày tốt, cử hành hôn lễ với Lăng tiểu thư.

Ông Tích vui như vớ được vàng, mặt mày hớn hờ thể hiện rõ ràng sự chiến thắng với bà Tích khiến bà hít vào bụng toàn khí lạnh vì bà không can tâm, rõ ràng bà nhìn thấy Lăng Khẩu Thiên không bằng một góc của Lâm Quân Thi. Hầu nhân liền mau chóng bung nước lên cho bà vì nếu thiếu nước chút nữa bà sẽ chết vì khan cổ họng, vì tức giận.

Hắn thì thấy đã giải quyết xong, thờ phào nhẹ nhõm liền đạp gót ra khỏi Lăng gia mà lên xe cho thư ký khởi động xe chạy đi. Hắn đã không tin được bản thân hắn lại chọn lấy Lăng Khẩu Thiên. Có lẽ những ngày hôm nay, Lăng Khẩu Thiên đã thành công thu hút hắn, hắn gạt bỏ, nhất định không phải. Hắn chỉ nghĩ trong đầu, hiện nay xác suất đối tác tin cậy tốt nhất của Tích thị chỉ có khả năng cao ở Lăng thị.

Lăng thị chính là tiềm năng phát triển mà hắn nhìn thấy được. Hắn không dễ để ai lợi dụng trừ khi đôi bên cùng có lợi thì hắn miễn cưỡng. Hắn cũng không phải loại người phụ bạc, Tích gia cao ngất ngưỡng như vậy thì hắn lại nỡ để Lăng thị thế thâm sao? Hắn chỉ ít rất biết điều.

Hôn nhân đối với hắn mà nói, có cũng được mà không có hắn cũng không để tâm vì hắn thực sự không biết tình cảm rốt cuộc nó là cái gì. Hi nộ ái ố đều căn bản đơn giản có thể ném qua, hắn chưa bao giờ có cảm giác yêu một ai đó mà muốn lấy về trừ 2 năm trước. Hắn đã là một con người rất âm ập. Đã theo đuổi một nữ nhân đến quên mình, rốt cuộc cô ta vẫn không chọn hắn. Vì thế hắn suy nghĩ, hắn âm ập để phụ nữ lừng hắn. Hắn quan tâm để phụ nữ khinh rẻ hắn.

Hắn cảm thấy rất lạ ở chỗ hắn càng xem phụ nữ như đồ chơi thì phụ nữ càng xem hắn quý trọng cùng tín ngưỡng. Hắn thích cảm giác như vậy nên ngày càng hắn máu lạnh, khiến hắn không nhận ra. Hắn thực sự xem phụ nữ là đồ chơi mà hành hạ.

Và Tổng Tư Tình là từ khoá đối với hắn, là một vết nhơ hắn đã lỡ làm bẩn trên con đường hắn đi qua. Hắn khẳng định Tổng Tư Tình là một vết nhơ chính hiệu.

Nhưng từ khi gặp Lăng Khẩu Thiên, cô đã sưởi ấm trái tim hắn lại ư? Khiến hắn cảm nhận được nhiều tự vị phức tạp khó tả? Nhưng hắn vẫn nhất quyết không thừa nhận, hắn nghĩ đây

chỉ là suy nghĩ nhất thời của hắn như đối với Tổng Tư Tinh lúc đó.

Hắn còn nhớ rõ lời cô ta thét vào mặt hắn "Thà một ngày ở bên Tần Hi Ca trao hết tất cả, cũng nhất quyết không chịu một năm hương thụ ở bên anh, Tích Lăng."

Chẳng lẽ hắn giàu quá mà Tổng Tư Tinh ngại sai tiền ngựa giây tay chân?

Hắn nghĩ tới liền muốn cười nhạo và khinh thường. Tần Hi Ca, một nam nhân nghèo rớt mồng tơi, đến cái ăn hằng ngày còn không lo nổi thì lấy đâu ra tiền mà nuôi Tổng Tư Tinh cô ta, quả thực có sắc thì liền sẽ không có não! Tổng Tư Tinh lại là điển hình cho câu này.

"Túp liều tranh, hai quả tim vàng" hiện tại đã không có giá trị bằng chiếc nhẫn kim cương lấp lánh và xe hơi sang đâu! Có thể đóng cái lương hiện đại thì còn có khả năng tồn tại.

Sau đó một năm, hắn nghe người khác nói truyền tai nhau, Tổng Tư Tinh bị bệnh nan y vốn còn có mấy tháng ngắn ngủi, hắn vốn nghe qua không có tư vị gì và cảm thấy chán nản trước trò đùa của Tổng Tư Tinh, cô ta xem hắn là chồng chồng muốn xoay chiều nào thì xoay chiều đó? Hắn đã quay đi thì liền nhất định không quay đầu lại, đó là nguyên tắc của riêng hắn, tạo nên Tích tổng hiện nay cao cao tại thượng. Tổng Tư Tinh đang mơ mộng hắn lúc này sẽ vào thăm và nhắc lại chuyện xưa cùng trải qua hết thời gian còn lại sao? Đừng hòng nghĩ đến, có mơ cũng không có.

Tương như trong tiểu thuyết sao? Nhưng tiếc cho Tổng Tư Tinh đây lại là đời thực, vì là đời thực nên sẽ không bao giờ chứa yếu tố tiểu thuyết. Hắn không thích đọc tiểu thuyết, càng là đóng vai trong cuốn tiểu thuyết tệ hại của Tổng Tư Tinh tự mãn bản thân.

Cho đến khi Tần Hi Ca đến để cầu xin hắn vào bệnh viện thăm Tổng Tư Tinh một lần, hắn vẫn chưa bao giờ đặt mắt một lần ở Tần Hi Ca vì vốn dĩ Tần Hi Ca không có trình để hắn đặt mắt tới, xem như gió bay, chìm hút chỗ sủa qua tai. Hắn còn ác độc phun lời oan nghiệt khiến Tần Hi Ca nhìn hắn run rẩy, không ngờ hắn có thể vô tình ác độc đến mức này. Giương mặt tuấn tú kia đã xuất hiện bao nhiêu lần trong giấc mơ của Tổng Tư Tinh nhưng chắc chỉ mãi xuất hiện ở nơi đó thôi!

- Nói rồi cuộc có lẽ các người không đủ tiền đóng viện phí chữa bệnh đúng không? Đừng có mà giờ trò mèo khóc chuột, thấy sang bắt quàng làm họ vì mục đích xin tiền rẻ mạt, đối với tôi, tiền không thiếu nên tôi sẽ chấp nhận "từ thiện" viện phí cho cô ta coi như trả lễ khi cô ta mất, tôi không có mặt nhìn linh cửu, nên cậu không cần làm bộ làm tịch khóc lóc ở đây nữa, mau đi đi. Thời gian của tôi, một phút là cả trăm vạn nên đừng lãng phí.

Hắn thực sự trong lòng từ lâu đã không còn Tổng Tư Tinh, nay cô ta lại quay lại đóng cảnh tội nghiệp đợi chờ hắn. Hắn nhếch môi, không ngờ Tổng Tư Tinh lại có một mặt thấp kém đến mức này. Hắn còn mong cô ta ra đi sớm để hoá gờ vết nhơ cho hắn. Nữ nhân rẻ tiền như vậy vốn không phải thứ hắn chú tâm, là tự Tổng Tư Tinh tự đa tình hắn còn thương còn luyến tiếc.

Ngờ đâu, nước chảy đá vô tình, nước lại tràn sang dòng lưu khác chảy siết hơn, tích cực hơn.

Giương mặt hắn biến đổi phức tạp, hàn khí toả ra xung quanh nồng nặc làm thư ký Mộ có chút đồ mồ hôi lạnh. Đến nhúc nhích cũng không dám, quay vô lăng nhẹ vô cùng như sợ vô lăng đau. Mắt cứ đặt phía trước rồi len len đặt ở kính chiếu hậu, hít thở cũng không dám hít mạnh. Cảm giác áp bức vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Không được cả quãng đời không có lấy một ai nổi gót cùng

- Kem của Tiểu Hy này.

Cô thân hình nhỏ nhắn, dường như người khác nhìn vào sẽ tưởng cô mới chập chững biết đi nhưng cô đã 4 tuổi. Cô nhận lấy kem từ tay mẹ cô, cười híp mắt xinh đẹp vô cùng, tiểu oa oa mỹ mạo.

- Mẹ không ăn à? Hay mẹ ăn chung kem với Hy Hy này, rất ngon đấy.

Đôi mắt to tròn, cặp má phúng phính đưa tay trắng nõn chia kem vào tay mẹ cô nhưng mẹ cô lại cười nhẹ nhàng, xua tay với cô.

- Người lớn sẽ không thích ăn kem nữa, nên mẹ cũng không thích ăn đâu. Tiểu Hy là trẻ con cho nên thích ăn kem là chuyện đương nhiên.

Câu nói đó dần cô liền tin sái cổ, trẻ con rất biết học theo những câu nói của người lớn nên chúng ta nói gì đó phải cân nhắc cho thật kỹ càng. Trẻ con như là con khi vậy, chúng lẳng sân và năng động vô cùng, chúng thấy ta làm gì thì liền bắt chước theo y chang như vậy. Ngay thơ cùng đáng yêu là từ ngắn gọn nhất để miêu tả trẻ con.

Cô và mẹ cô dắt tay nhau đi trên vỉa hè mát gió, cô từ nhỏ đã rất nhạy cảm, cô cảm nhận được ánh mắt chán ghét của mọi người xung quanh chĩa vào họ. Cô thắc mắc, cô đã làm gì có lỗi sao? Cô như một đứa trẻ bị người khác bắt lỗi, cô không ăn kem nữa mà gục đầu nhìn xuống chân bản thân, cứ thế mà đi khiến mẹ cô thấy lạ mà dừng bước, nhửu mày nhìn cô. Cô lại mím môi thật chặt không chịu trả lời.

- Tiểu Hy, con cảm thấy không khoẻ chỗ nào sao? Nói mẹ xem nào.

Cô cảm thấy ứ khuất nên nước mắt ào ạt chảy ra cô liền lao vào ôm cổ mẹ cô khiến cây kem rơi xuống đất nhưng cô không còn để tâm trí để tâm đến cây kem nữa.

Cô lắc đầu, cô cảm thấy buồn vậy thì mẹ cô nghe qua không thấy buồn à? Cô không muốn mẹ cô buồn nên cô chọn im lặng cảm nín, cô sẽ xem như cô chưa thấy gì. Khi thấy cô không chịu trả lời, mẹ cô thấy nếu khó nói thì không cần nói nên mẹ cô tiếp tục dẫn cô đi nhưng ánh mắt cô vẫn đặt ở cây kem rơi trên đất bên kia, rõ ràng mẹ cô phải tốn tiền mới mua cho cô cây kem ấy, nay cô lại không quý trọng mà làm rơi thế kia, cô buồn rầu rĩ đến khi trở về nhà.

Nhưng trẻ con thì chuyện gì cũng không để bụng được lâu nên cô cũng không để bụng được quá lâu nên khi thấy trước sân có hố cát lớn, các trẻ con trong phố tụ tập lại với nhau có vẻ rất vui, cô liền hồn nhiên quên hết, thích thú mà muốn chơi cùng nên mẹ cô vào nhà trước, còn cô thì chạy lại đấy. Tâm trạng cô vừa hăng hái vừa có chút cảm giác rất lạ lẫm nhưng cô lại không hiểu đó là gì và đến bây giờ cô cũng không nhớ khi đó bản thân cô có suy nghĩ thế nào.

Cô còn chưa kịp ngồi xuống thì có thằng nhóc bụi bặm lớn nhất trong đám trèo mắt với cô khiến cô có chút sợ hãi mà giật tay bản thân trở về, chân cũng lùi về một bước.

- Con bé này, đi ra chỗ khác, mẹ tao mà thấy chơi với đầu đất như mày thì bà ấy mắng đấy.

Tại sao lại gọi cô là đầu đất? Cô khó hiểu nên cứ giương mắt nhìn thẳng vào thằng bé ấy, gãi đầu ngơ ngác như kiểu muốn hỏi lại, cậu đang nói gì đấy? Có một giọng nói non nớt khác

chen vào, sau đó mang theo nụ cười khinh bỉ dồn về cô.

- Ba nó bỏ gia đình nó đi, vậy chẳng phải nó là một đứa nghiệt chủng? Đầu đất là không có căn cứ, mà là nghiệt chủng, nghiệt chủng...

Những đứa khác hồ hoán, đùa vui trước nỗi đau của cô, đứa nào đứa nấy cũng giơ tay tán thưởng khiến cô nắm chặt tay thành nắm đấm, tức giận đến độ cả gương mặt đều đỏ lên chói mắt. Cô chỉ còn có suy nghĩ trong đầu có phải giết bọn chúng thì mới hả dạ.

- Đúng, đúng vậy.

Cô nghe đến ba cô thì cô liền thay đổi sắc mặt, xanh xao khó coi, vốn dĩ cô muốn bản thân không nghĩ tới nữa, đó là vết thương lòng đối với một đứa trẻ như cô.

Đến bây giờ có nhớ lại, cô cũng giật mình hoảng hốt một phen vì trẻ con lại có thể phun lời ác độc như vậy sao? Những đứa trẻ ấy đã bị nhồi nhét cái gì vào đầu liên quan về cô để chúng thể hiện sự ghét cay ghét đắng như muốn giết cô như vậy, bùa mê thuốc lú thì chắc không ác độc như vậy, hay khám nghiệm tư tưởng. Cô là đứa trẻ nhưng cô đã nhận thức được rất rõ. Không phải cô không biết.

Cô nước mắt chảy xuống, thét lớn vào mặt bọn chúng, tay quơ loạn xạ, cô nhất quyết không khiêm nhượng, cô nhất quyết không gục ngã, ngược lại cô còn muốn hi sinh tâm thân nhỏ bé này mà "chơi" với chúng một phen sống còn để bọn chúng biết thế nào là "nghiệt chủng" phản kháng.

- Nghiệt chủng cái đầu các người!

Thằng bé ấy cùng "đồng bọn" nghe xong liền tức giận, nhìn cô ánh mắt hung tợn vô cùng nhưng cô lại kịp suy nghĩ lại, thế nào bọn chúng nhiều hơn cô nên cũng đánh cô thành bao cát, cô liền vọt trốn vào nhà khiến bọn chúng mắng chửi ì ùng trước nhà cô, cô cũng gan bạo nghĩ nếu mắng mãi được thì cứ mắng với lại cái trò bói cát của tụi ấy cô cũng không thèm chơi đâu, bản đồ chết đi được.

Ngày hôm sau, những "bà mẹ bệnh con vô điều kiện" của các đứa ấy vào tận nhà cô mà lên án cô hiếp đáp bọn chúng, cô tức thở hồng hộc vì chính bọn chúng mới hiếp đáp cô, lăng mạ cô. Đó là cô còn chưa nói cho ai biết thì bọn chúng lại "vừa ăn cướp, vừa la lớn", thực không có mặt mũi. Mẹ cô không nở la mắng cô vì bà biết cô sẽ không làm những chuyện đó, bà nhìn thấy thái độ của cô thì liền biết cô oan ức nên bà chỉ cố cắn răng mà xin lỗi họ.

Bà thực sự không có tiếng nói đủ để bảo vệ cô cho khỏi uỷ khuất. Cô nhìn mẹ có hạ đầu xin lỗi như vậy mặc dù cô chả làm gì. Một đứa con nít 4 tuổi như cô tại sao nhìn thấy cảnh ấy lại đau đến như vậy? Răng cắn chặt, nhìn mấy người đó hiếp đáp mẹ cô.

Ông trời không cho không ai cái gì và cũng không lấy đi của người nào đó cái gì nên cô cũng không than thân trách phận.

Chẳng lẽ cuộc đời cô mãi mãi đều bị người ta sỉ nhục.

Lên đến cấp 3. Cô không có lấy một người bạn để chơi cùng chỉ vì ai cũng chọc ghẹo cô, nếu ai mà dám chơi với cô thì bị báo là xui xẻo đến tận mạng, cô đi đến đâu, mọi người đều cách cô gần cả phố.

Nhưng giữa đám đông trịch cô, dường như ông trời nghe lời cầu khẩn của cô mà phái xuống từ thiên giới một thiên thần để ra mặt bảo vệ cô nhưng cô lại không ngờ một mặt có thể làm thiên thần thì một mặt cũng có thể làm dạ quỷ.

Bắc Từ Quang là cái tên chôn sâu trong lòng cô với hình tượng vô cùng đẹp đẽ. Là một anh hùng, như superman phi phạm mà cô thường xem ở trên TV, là người đại diện chính nghĩa.

Cô nhìn thấy gương mặt Bắc Từ Quang anh tuấn đến siêu việt lòng của nữ nhân trong trường cô, cũng bắt đầu từ đó cô xác định cô yêu thích Bắc Từ Quang và hằng ngày lặng lẽ quan sát Bắc Từ Quang từ xa. Khi nghe tin Châu Doãn và Bắc Từ Quang bắt đầu một chuyện tình cảm ngọt ngào thì cô buồn bã vô cùng. Cô cứ nghĩ cô là người đến sau cũng có thể nhưng Bắc Từ Quang lại mắng vào mặt cô là sẽ không bao giờ đáp trả tình cảm của cô thì lúc đó cũng chính là Bắc Từ Quang giúp cô tỉnh ngộ.

Cô thoái chí rồi đúng không? Sau đó trong lòng cô bỗng nhận ra, thực ra cô có tình cảm với Bắc Từ Quang hay không? Chính cô cũng không rõ. Nhưng cô khẳng định cô có cảm động trước những gì Bắc Từ Quang làm cho cô, che chở cho cô nhưng Bắc Từ Quang lại không giành cho cô.

Cô còn muốn mơ mộng điều gì khác, người ta che chở cô như vậy là cùng, cô còn muốn lần xa hơn. Là chính cô sai trước cho nên cô không trề trách bậy người ta. Nhưng khi cô chấp nhận từ bỏ thì Bắc Từ Quang lại quay đầu trở lại bám dính cô khiến cô ùng ùng thét vào mặt Bắc Từ Quang "Rốt cuộc anh muốn tôi phải như thế nào anh mới vừa lòng đây, Bắc Từ Quang?"

Cô trong vai Lăng Khẩu Thiên, có thể nói cô đang cảm thấy rất chi là hạnh phúc, vì cô có những thứ từ trước đến nay cô ao ước. Nhưng nó vốn dĩ luôn luôn là danh phận của người khác mà cô tạm trú vào ấy. Như cơn mưa rào hồng ập tới, cô lại nhanh chóng trú vào nơi tạm bợ để chờ hết mưa.

Cô là một nhân vật thế thân không hơn không kém cho nên cô nhất định phải an phận. Không có quyền tư tình mờ ám, với lại bà Lăng hôm ấy nói khéo cô để cô biết đường mà tránh những lúc tiếp xúc với Tích Lăng, cô đều hiểu hết, chỉ là cô muốn bảo vệ lòng tự tôn của bản thân mà giả vờ như không có chuyện gì. Cô vốn tưởng "lớp gai" của cô rất dày nhưng thực ra nó lại mỏng đến đáng thương.

Cô đã biết bao nhiêu lần khóc ở trong lòng Tích Lăng, cuộc sống cô lúc trước rất khó khăn, tình cảm hơi ảm là thứ cô khan hiếm nhất nên khi có người thể hiện như vậy với cô, khiến cô không khỏi xúc động.

Tích Lăng rất tuấn tú, cô nhìn đến gương mặt ấy thì liền như sai khiến mà không thể rời mắt nhưng chính thân phận cô sử dụng hiện tại là đang nhắc nhở cô nên không được đặt mắt đến, cũng như cơn mộng ảo huyền.

Nụ hôn của Tích Lăng cũng chính là nụ hôn đầu của cô, lúc ấy cô như muốn thét lên vì cô lại vì Lăng Khẩu Thiên mà mất đi nụ hôn đầu, lúc đầu cô đáng lẽ nghĩ cô sẽ dành cho Bắc Từ Quang nhưng lại nhận ra Bắc Từ Quang anh ta một thiên thần đội lốt dạ quỷ thì cô lại thấy không xứng để cô dành cho anh ta nên rơi vào tay Tích Lăng xem như an ủi cô đi, xem như món quà tinh thần ông trời ban tặng cho cô.

Cô lúc trước xem phim cũng có xem ra tình cảnh hiện tại cô đang mắc phải nhưng không ngờ lại xảy ra với cô thật sự ngoài đời thật. Cô không phải là cô gái mơ mộng hám ảo mộng, tuyệt đối sẽ không. Thứ thực tế nhất trước mắt là cô phải lo được cho bà và mẹ, nhìn thấy mẹ cô hằng ngày giao báo nặng nhọc, cô không thể kim lòng. Với số tiền Lăng gia cho cô và chu cấp cho mẹ cô thì cô còn có gì để phàn nàn. Cô chính là nên biết ơn Lăng gia.

Cô còn nhớ rõ mẹ cô bảo khi cô lớn lên, cô sẽ không cần mẹ cô bảo vệ nữa mà sẽ có người thay mẹ cô bảo vệ cô thật tốt cho nên cô nhất định không được cả quãng đời không có lấy một ai nổi gót cùng. Chính vì cô thừa nhận cái thực tế nên không muốn thừa nhận cảm xúc thật của bản thân.

Người bạn đời quan trọng như vậy sao? Có thể gánh cả thế giới vì cô? Có thể tin tưởng tuyệt đối?

Cô lúc đấy nghĩ mẹ cô lo xa rồi nhưng bây giờ nhìn lại, họ thực sự đã già đi nhiều, không còn đi cùng với cô bao lâu nữa. Đây chính là điều cô có buồn cũng chẳng thể thay đổi nổi luật

tự nhiên. Bánh xe quay thời gian quay vẫn mãi, cái thứ gì cũng có thể bào mòn "bởi thời gian".

Có phải thời gian qua cô đã quá mức vô tâm nên hiện tại nhìn lại mới phát hiện ra điều ấy? Nhất định là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ai là người cho cô hy vọng?

"Ách.... tuần sau? Không phải quá gấp gáp a?" Cô thở hết lớn nhưng nhận được ánh mắt trừng lớn đả đả sát khí của bà Lăng thì cô liền khép môi lại, không dám tiếp lời nào mà ngoắt mắt lơ sang chỗ khác.

Ông Tích từ nãy đến giờ đã kịp quan sát kỹ càng cô, ông quả thực rất hài lòng vì cô quá đổi xinh đẹp rất hợp với Tích Lăng của ông. Đáng người nhỏ nhắn mảnh dẻ càng khiến ông vừa ý. Cô không có chỗ nào để bị trừ điểm trong mắt ông.

Bỗng ông chuyển mắt sang cô đang ngồi nghịch đám lông mềm hai lớp của thảm dưới chân say mê, vì cô lùa chân về bên này thì nó hiện lớp lông xám nhũ, khi đưa chân lùa về bên kia thì hiện lớp lông trắng sữa.

Dù cô đang thay Lăng Khẩu Thiên nhưng tâm trạng cô cứ hồi hộp vì cô tưởng tượng như cô đang đi ra mắt bố chồng tương lai của bản thân. Cho nên mỗi khi không còn việc của cô, ông Tích nói chuyện với ông bà Lăng thì cô đều nhìn xuống chân bản thân mà mím môi. Hai bàn tay đan vào nhau cũng ướt mồ hôi.

Thì ra tình cảnh không mấy chân thật nhưng cảm giác cô có gì chân thật đến như vậy. Cô thậm chí hít thở cũng không dám thở mạnh, ồ ếp đến độ muốn đau bụng.

- Lăng Khẩu Thiên, con thấy Tích Lăng nhà ta thế nào? Nghĩ gì nói đó, không cần khách sáo với ta, vì trước sau chúng ta sẽ trở thành người nhà.

Ông thoát nhìn ngoại hình già dặn y hệt ba cô nên cô muốn nghĩ đơn giản để thoải mái hơn, không có lý do gì khiến cô sợ sệt, căng thẳng trước ông nhưng cô vẫn không tránh được.

Cô vì run quá, hai cánh môi cũng run rẩy. Cô có chút phản ứng chậm chạp mà nhìn ông, thấy ông cười hiền từ với cô thì cô càng thấy hào khí mà bình tĩnh trở lại, chỉ có lâu như vậy cô còn chưa đáp lời thì bà Lăng gương mặt đã sớm cương cứng khó coi, dùng chân bên dưới đá nhẹ vào chân cô, cô đau điếng, lúc này cô mới định thần hồn phách mà nạt ra nụ cười.

- Tích... Lăng th...ực....sự....

Làm sao đây? Hắn ta làm sao mới đúng, quá có nhiều thứ để khen hắn, có thể viết giấy hay làm bản liệt kê nguyên một ngày trời cũng không hết, cô biết lựa cái nào nói cho đúng. Nếu quá phô trương, ngượng miệng thì cô biết khả năng cô có thể là con số 0. Với lại làm bộ làm tịch lấy lòng cũng không phải sở trường của cô.

"Hay là khen hắn đẹp trai qua loa đi là được nhì?" Cô nghĩ như vậy nhưng bản thân cô lại không nói như vậy.

- Biến thái.

Không khí chột trùng xuống, cô gây tội lớn rồi! Cô nắm chặt tay lạnh ngắt, không dám liếc qua nhìn ông bà Lăng đang hoảng hốt, còn ông Tích thì ngậy người nhìn cô, gương mặt hoàn toàn đờ ra choắt lát, hoàn toàn không có thể hiện biểu cảm gì nổi bật để cô xác định tâm trạng của ông mà dò tẩn số giải quyết theo.

Đây là ông quá ấn tượng, sao lại có nữ nhân dám nói con ông là biến thái? Ông càng ngày càng cảm thấy cô con dâu này khiến ông thích hơn rồi.

Ông bà Lăng cũng hoang mang tột độ không biết mở miệng giảng hoà thế nào, bà Lăng cứ liên tục đánh vào tay ông Lăng, còn ông Lăng thì không dám nhúc nhích thêm nhưng đột nhiên nghe tiếng bật cười của ông Tích khiến cô cùng ông bà Lăng không hện mà cùng ngây ngốc.

Cô nghĩ chẳng lẽ ông ấy giận quá hoá dại sao? Sao lại cười thành ra thế này, nhưng cô lại thấy nhẹ nhõm hơn vì ít ra cô cũng sẽ không được coi là kẻ phá hỏng mọi thứ khi ông Tích trở về. Cô sao lại nơm nớp sợ ông Tích ra khỏi cửa Lăng gia thế này, khi ông về thì bà Lăng sẽ mắng mỏ cô ra dạng gì đây? Cô cụp mắt đẹp, người cô mềm nhũn như cá đuối, cô quả thực "đuối như cá đuối".

- Háo, liền tuần sau bắt đầu hôn lễ, không bàn thêm. Chúng ta từ nay trở thành thông gia với nhau.

Ông Lăng khách sao đứng bật khỏi ghế trước một bước ông Tích, cả hai cùng bắt tay rồi tiến ra cửa, còn cô thì mau mau chạy lên phòng bản thân, cô thật sự không muốn nghe lời phản nản của bà Lăng đâu. Nhưng bà Lăng lại chớp chớp mắt vì biểu hiện của cô. Đáng ra bà tính khen cô một tiếng "đã vất vả" nhưng cô lại chạy mất không thấy tâm hơi đâu!

Cô cũng đã có thắc mắc qua, tại sao lại không có bà Tích đi cùng ra mắt, chẳng phải như vậy là rất không lịch sự sao? Như vậy chứng tỏ rõ ràng là gì, bà Tích rõ ràng không có thích cô. Chỉ có hai nguyên nhân khiến cô nghĩ bà ấy không thích cô thôi.

Một là bà ấy lúc trước đã gặp gỡ Lăng Khẩu Thiên nhưng vì thấy Lăng Khẩu Thiên quá mức mạnh bạo, cá tính như một nam nhân nhưng bà ấy thích nữ nhân đầm ấm nhỏ nhẹ nên sinh bất hảo với Lăng Khẩu Thiên.

Nói thật, nếu cô là mẹ chồng đi xem mắt thì cô cũng sẽ loại bỏ nữ nhân như vậy ngay lập tức. Nếu cưới người như vậy về nhà, không chừng cái cháo cũng chưa biết cảm thế nào nên chắc chắn sẽ làm phiền đến con trai cô. Vậy nói tóm lại, cô biết cảm cháo thế nào sao? Đúng, cô không biết thì cô có thể học, chỗ quan trọng là cô chịu học hay không thôi. Nhưng đến chuyện cảm cháo cô còn không biết thì cô biết làm cái gì ăn, làm gì nuôi cả nhà đây. Rõ ràng cô không có vô dụng như vậy.

Hai là, Lăng Khẩu Thiên bà ấy chưa gặp qua, bà lại để mắt nữ nhân khác, nữ nhân vừa ý bà.

Có lẽ là lý do thứ hai rồi vì cô dùng nên suy bụng ta ra bụng người. Cái mới thấy nhất là cô bảo Tích Lăng biến thái, ông Tích cười hiếp mắt. Không phải con dâu cá tính thì nhà chồng liền không thích. Là quan điểm đưa ra của cô sai. Với lại hiện tại đã là thời đại nào mà còn giữ quan điểm phải đầy đủ "công - dung - ngôn - hạnh" mới được cưới về hay "một đời thờ chồng" như thời đạo lâu về trước.

Cô cũng không phải con người cổ hủ, từ lâu đã theo quan điểm phương Tây phóng khoáng nên cô sẽ không để mắt đến những cái nhảm nhí đó nữa.

Cô còn nhớ rõ một câu chuyện "Quạt Mộ" của hiền triết Trang Tử, nhắc đến Trang Tử thì cô lại nhớ râm rập vì cô ấn tượng ông sống trong thời kỳ lịch sử có nhiều biến động dữ dội, một người "thà chịu kéo lê cái đuôi trong bùn" để giữ nhân cách và bản lĩnh, tâm hồn thanh sạch của mình giữa vô vàn tạp loạn xã hội.

Sao cô lại nhớ được ta? Cô đâu phải là người học giỏi về lịch sử hay văn thơ. Chỉ là cô chỉ giỏi ba mớ kiến thức mà lấy đầu nói đuôi, vỗ ngực xưng mình là hiểu biết.

Mỗi ngày, cô sẽ không tiếc tạo tinh thần buổi sáng bằng cách nhìn vào gương chính bản thân mình, vừa cười vừa khen ai lại xinh đẹp thế này. Đây chính là hành động tự mãn tự sướng nhất "thế giới!"

Nhưng đang vui vẻ thì cô lại yếu xìu xuống như cũ, lỡ ông Tích trở về hào hứng mà kể cho Tích Lăng nghe cô nói hần như vậy thì hần sẽ thế nào với cô, không dám nghĩ đến, cô là nhất thời to gan nay mới mường tượng hậu quả.

Cô tựa đầu vào gối, nhìn ra cửa sổ lớn, ngoài kia là thế giới rộng lớn biết chừng nào, mà cô chỉ là một con kiến đang đi tìm cho một một nơi để ẩn tở thật kiên cố và học cách để tha mồi như bao con kiến khác. Hay cô là một hạt cát nhỏ trên sa mạc, chỉ cần làn gió nhẹ cũng đủ để làm cô bay mất tích. Hiện tại, cô không cần lo nghĩ nhưng sau khi hoàn thành hợp đồng, cuộc sống cô sẽ thế nào?

Cô tự đánh vào đầu mình, thì cô sống như bình thường chứ sao, như mọi chuyện chưa có gì xảy ra, vẫn theo quỹ đạo bình thường, cứ như ban đầu cô tới làm sao thì ra về y như vậy, chỉ có cô có thể trải cuộc sống mình tốt hơn. Còn có, cô có thể thực hiện ước mơ của bản thân là mở một cửa hàng nhỏ bán hoa, đây là ước mơ thuở nhỏ của cô nhưng nay cô suy nghĩ lại, bán hoa thì lỗ nhiều hơn lời nên cô gạt đi ngay, tốt nhất là cô nên đi kiếm việc làm ở đâu đó và tiếp tục như vậy.

Hồi còn nhỏ, cô cứ nghĩ Trung Quốc là một trái đất riêng còn các nước khác cũng là một trái đất riêng biệt nhưng tất cả đều nói chung một ngôn ngữ, nay nhớ lại khiến cô phì cười ngoắc ngoe vì cô không biết ở đâu ra mà bản thân lại có suy nghĩ bá đạo và ngu ngốc như vậy. Cô còn nói, khi lên máy bay thì máy bay sẽ đưa cô ra khỏi vũ trụ mà bay qua các nước khác, cô còn mơ ước muốn lên máy bay để nhìn thấy vũ trụ nhưng thực ra tất cả các nước là cùng nằm trong một trái đất và cùng hít chung một bầu không khí.

Trẻ con quả thực rất có khiếu làm thiên tài nhĩ? Từ "con voi" có thể tưởng tượng thành "khùng long".

Cô đúng là, có thể trở thành nhà văn thực thụ rồi vì cô cứ có thời gian rảnh là cô liền ngồi ngẩn ra nghĩ ngợi biết bao nhiêu là thứ, cô cũng biết mệt chứ! Cô lại nghĩ đến những người thông minh "nhất thế giới" thì não của những người ấy có khác cô thế nào nhĩ? "Chắc nhân hơn!". Nếu bây giờ cho cô làm bảng thông báo nghiên cứu gì đó thì thà bắt cô chết còn nhẹ nhàng với cô nhiều. Cô nghĩ nghề nào cũng dễ, nhất là các nghề về năng khiếu như họa sĩ, nhà văn nhà thơ, ca sĩ, vận vận và mấy mấy nhưng thực ra nghề nào cũng có cái khó riêng của nó. Cô chưa từng thử qua nên các khía cạnh nhỏ của nó có không thể nhìn thấu được.

Cô bạn Smith chung phòng của cô khi cô đi du học, share phòng ở chung dù nơi ở rất tồi tàn nhưng đối với cô không thành vấn đề, thường xuyên véo má cô đau điếng và mắng cô nếu có cuộc thi cho ngôi cả ngày chỉ để suy nghĩ thì chắc chắn cô sẽ thắng giải nhất nhưng cô lại nghĩ Smith đã đề cao cô quá, cô chẳng những không biết phân biệt là mỉa mai hay tán thưởng có nhưng dù sao cô cũng chỉ có một biểu cảm là cười khi người khác nói về cô bất cứ thứ gì, đó được hình thành thói quen.

Dù sao trên đời này đã có rất nhiều người mỉa mai cô, có thêm một người cũng có thay đổi gì đâu. Cô từ trước đến nay bất cần với mọi thứ nhưng ai là người cho cô hy vọng, cô để bụng mọi thứ nhỏ nhặt lúc trước?

Là hần? Tích Lăng? Cô liền gạt bỏ, đương nhiên không thể là hần. Cục bùn đất như cô mãi mãi không thể xuất hiện trên viên kim cương sáng giá như hần. Cô sẽ mãi mãi là thấp nhất ở thế trần nhìn lên cao những vì sao sáng nhất... là hần.

Cô thần thơ bao lâu rồi nhĩ? Bụng cô kêu réo lên, cô lầm nhảm chẳng phải khi này cô đã dùng bữa tối rồi à? Cô nhìn màn hình điện thoại đã điểm 11h. Nếu bây giờ cô đi xuống dưới lục thức ăn thì cũng không nên, làm phiền hầu nhân nấu cho cô thì càng không đúng vì cô không phải là chủ nhân của cô, sao cô có thể sai khiến.

Cô tự dung thêm sùi cảo của hiệu Tiểu Mễng, chiếc sùi cảo mọng nước được hấp trong xứng lá mây thơm phức, khi giờ nắp thì khói bay đầy hương thịt bằm. Khi cắn ra, nước trong sùi cảo ồ ạt chảy ra, mằn mặn ngọt ngọt nếu dùng chung với dầu hào thì càng tuyệt vời. Khi cô còn chấp chừng biết đi thì cô đã được ăn ở đó và tới tận bây giờ vẫn còn bán và tên của hiệu vẫn y như vậy. Cô là muốn ra ngoài tự do bản thân một chút không biết Lăng gia có đồng ý cho cô không, nhưng cô chưa thử thì sao biết họ không đồng ý, họ cũng không xấu xa như cô nghĩ, với lại cô ra ngoài không phải mục đích xấu xa và họ cũng không thể bỏ cô chết đói được. Nói thật chứ cô ở trong Lăng gia đến buồn tay buồn chân.

Cô càng nghĩ càng có ước muốn mãnh liệt hơn lúc đầu, cô liền đi thay đồ ấm, khoác thêm chiếc áo lông dày cộm mới hài lòng vì cô nghĩ cô chỉ có thể nóng chết chứ không bao giờ có thể lạnh đâu. Cô vẫn không quên mang vớ bông bảo vệ chân bản thân, cô sẽ không quên đâu vì đây là thứ cô chẳng thể để nó lạnh cho nên thời tiết thế nào cô cũng phải mang vớ, trừ khi quá nóng bức thì cô có thể miễn cưỡng bỏ ra nhưng sau đó lại vẫn mang vào.

"Mình phải nói như thế nào mới có thể đây?" Cô bước chân đi xuống thang lầu có hơi lưỡng lự vì cô còn chưa chuẩn bị lời nói thật tốt, để họ bị cô thuyết phục tuyệt đối cho cô ra ngoài.

Như cô đoán, hôm nay Tiểu A lại trực đêm, cô nhìn thấu Tiểu A đang ngồi xem máy tính xách tay, gương mặt nhăn nhó như đang nhìn thấy thứ gì đó khiến Tiểu A khó chịu làm lòng tự tin của cô trùng xuống nhưng bụng cô song song đó cũng kêu rất dữ dội nên cô không thể rút lui.

Cô trấn an bản thân.

Tiểu A rất nhạy cảm, biết rõ ai đang nhìn mình nên Tiểu A quay đầu thì hình ảnh cô đập vào mắt, Tiểu A nhú mày vì cô tại sao vẫn chưa ngủ, mặc đồ như vậy là sắp ra ngoài? Khuya như vậy thì còn có thể đi nơi nào? Chẳng lẽ Mao Tĩnh Ly lại rủ rê cô?

Cô thấy Tiểu A đang nhìn mình thì cô hoàn toàn run rẩy, cô sao lại sợ Tiểu A cơ chứ? Nói đúng nhất không phải là vì sợ mà là vì sau cái ngày Tiểu A đột ngột xông vào phòng cô làm cô trở về sau liền ngưng ngưng khi cả hai ở bên khi xung quanh không có ai, cô là thân con gái, cô biết bản thân không dễ dãi, với lại Tiểu A mặc dù rất tuấn tú nhưng cô vẫn không có cảm giác thích anh ta và cô cũng chẳng biết con người Tiểu A thế nào nên cô không thể thôi để phòng. Ở Lăng gia không phải gia đình cô, cô một mình bảo vệ chính mình.

Nhưng Tiểu A là người bảo vệ cô, nói đúng hơn hiện tại là thân cận với cô nhất mà cô lại không tin tưởng thì quả là bất trở.

- Tiểu A, tôi có thể ra ngoài một chút không? Tôi sẽ trở về rất mau.

Tiểu A híp mắt nhìn cô làm cô rất căng thẳng, cố gắng cười thật tươi mà nhìn Tiểu A có vẻ nghi ngờ cô.

- Cô ra ngoài giờ này làm gì? Nếu cô nói thật, tôi sẽ cho cô đi, sẽ không cấm cản cô và cô chỉ việc cẩn thận. Nhưng nếu lý do liên quan đến Mao Tĩnh Ly thì bất cứ chuyện gì tôi cũng nhất quyết không thể đồng ý!

Cô kịch liệt xua tay, Mao Tĩnh Ly là ai, đâu phải "má" cô mà 11h kêu, là cô liền ra ngoài vì cô ta. Tiểu A là đang mỉa mai Mao Tĩnh Ly hay mỉa mai cô ngu ngốc.

- Tôi muốn đi dạo một chút, tôi...

- Cô có thể.

Cô ngạc nhiên, cô còn chưa có nói hết. Dễ dàng như vậy sao? Vậy mà khiến cô bù đầu bù cổ nghĩ ngợi lý do để trốn lọt ra ngoài. Tiểu A héc mắt qua lại thấy cô còn đứng đó thì dọa cô.

- Cô không muốn đi sao? Vậy tôi..

- Không có, không có đâu, anh đã đồng ý thì đừng có rút lời, một lời nói ra của một nam hảo hán thì là tứ mã nan truy.

Cô mau chóng "chuồn" ngay lập tức, đầu có "ngổ" mà đứng đấy mãi thêm nữa đầu. Tiểu A nhìn bóng dáng cô mà bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tên sao hoá!!!

Cô đi dọc theo con đường lớn, nhìn ngắm bên ngoài Lăng gia, quả thực rất mỹ lệ, không cần bàn cãi, các dinh thự lớn xung quanh chỉ có duy nhất Lăng gia là đèn sáng hết thảy cùng bảo vệ canh gác 24/24. Cô suy nghĩ, Lăng gia là cái quái gì mà phải đến mức này, cô thậm chí đã ở dinh thự riêng của Tích Lăng, nhìn sơ cũng chỉ vón vẹn 2 bảo vệ mờ cửa lớn cho Tích Lăng ra vào, cũng không có quá cầu kì phức tạp như Lăng gia.

Cô thế nói phô trương không nhỉ? Nhưng tại sao như vậy, cô còn chưa biết thì cô không thể nói lung tung bêu xấu và đó cũng không phải tính cách của cô.

Cô rút tay vào trong túi áo ấm dày cộm lông mềm, cô không nghĩ lại lạnh đến mức này, nhưng vì cô ăn mặc khá nhiều nên cũng có hơi ấm nhiều hơn là hơi lạnh, cô có thể chịu được. Cô vỗ tay trong túi mà nghĩ đến bà và mẹ cô, trời lạnh như vậy họ có mặc áo ấm hay không? Có được sưởi ấm tốt không?

Cô lơ mơ không rõ phía trước, chỉ biết ngơ ngẩn cảm đầu đi thẳng, khi qua một con phố vắng nhỏ vì không có đèn giao thông, cô đi thẳng qua luôn không may mảy may để ý thì có xe phóng ngang qua như muốn đâm vào cô mà bóp còi liên tục chói tai. Lúc này cô mới hoàn hồn, cô tròn tròn mắt to nhìn tài xế lái xe. Trong lòng cô ùng ùng lửa giận, cô đang tính mắng người đó không biết đạo lý hay phép tắc lái xe thì cửa kính hạ xuống là ngược lại cô bị mắng xối xả.

- Cô muốn chết đúng không? Tha cho tôi, tôi còn có gia đình để lo, kiếm xe khác mà chết, đừng gây họa cho tôi, đồ ngốc. Trẻ tuổi thế này cơ chứ, mặt mũi lại càng ưa nhìn...haizzz

Cô cầm nín hoàn toàn, chấp hai tay đầu hàng, không thể đáp trả được lời nào. Bà lão già nua kia thấy cô ngơ dại ra thì tưởng cô đã bị dọa sợ khiếp vía nên bà quyết định không chấp nhất thêm nên liền phóng xe đi. Cô nhìn lại bản thân, bộ dáng cô chật vật đến nỗi như muốn kết liễu bản thân sao? Cô chớp mắt nhìn ánh đèn đỏ phía đuôi xe đang dần nhỏ rồi mất dần với vẻ mặt khó hiểu sau đó cô bật cười, đang đùa cô?

"Cái bà này..." Cô tự cười rồi lại lẩm nhẩm, lâu lâu lại lắc đầu như bà cụ non. Cô không thể hiểu vì sao bà ta lại có cái nhìn về cô như vậy, chẳng lẽ vô ý đâm đầu vào xe người khác là cô ý chính muốn tự tử à? Cô quả là quá quái xẻo, đi đến đâu cũng bị "chính".

Về im lặng của con phố bên cạnh, giấy báo bay tán loạn, gió réo làm cô rùng mình, không lạnh vì thời tiết mà lạnh vì sợ hãi. Cô đổ mồ hôi lạnh, cô sợ nhất là sợ ma. Cô sợ ma đến độ đi vệ sinh phải có người canh bên ngoài, nếu nhất thiết có thể xông vào nhưng chỉ có thể là nữ nhân. Nhưng nếu cô lâu dần không nhắc đến thì tự cô sẽ quên đi và lâu lâu nhớ lại thì liền giờ chứng cũ.

"Ma còn chưa được các nhà khoa học vĩ đại công nhận, mà sao phải sợ Hy Hy? Đây là siêu nhân, cổ lên, đi qua đoạn đường này là ổn thôi!" Cô sợ đến nỗi chân cũng mềm nhũn ra, cô lẻ từng bước chân về phía trước, mắt vẫn loé xung quanh để phát hiện thứ gì lạ thì cô có thể bỏ chạy, vì giải pháp tốt nhất đối với cô là "tẩu" đi là xong.

Bỗng cô nghe tiếng bước chân của giày nam nhân, gương mặt cô trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Tay từ lâu đã chấp lại với nhau, "Nam mô a di đà phật, án ma ni bác mê hồng..." cô niệm loạn xạ, chỉ có như vậy cô mới phân tán chú ý của bản thân không quan tâm tới nữa. Trời lạnh như vậy mà tay cô vẫn đỏ mớ hôi.

"1...2...3" Cô đếm nhẹ rồi thoát cái bỏ chạy, như ma đuổi. Miệng vẫn còn lẩm nhẩm "tín ngưỡng" của cô. Không chỉ có thế cô còn hét toáng "Ma...ma...".

Cô vừa khuất bóng xa thì có người đàn ông vận com-lê có vẻ xộc xệch, đầu tóc rũ rượi, râu mép lúng phúng, nhìn chỗ nào cũng không ra sang trọng chỉ có chiếc vòng nam bạc trên cổ tay thì có thể nói người đàn ông này khá giả. Trên bàn tay xăm một con đại bàng lớn, vỏ cánh oai hùng. Người đàn ông đang từ sông bài ẩn của con phố này bước ra, thua trắng nên bực tức vô cùng. Giầy đen cứ thế đạp bước cùng về mặt khó chịu, tức giận và tay cầm chặt nắm đấm thì liếc mắt thấy có một nữ nhân đang làm những động tác kì lạ và luôn ngoảnh đi mọi hướng như thể đang đóng phim kiếm hiệp, tay nhỏ bầm các huyết đạo với nhau mà chĩa xung quanh kỳ lạ làm người đàn ông này nhũn mảy thật chặt. Hắn cũng không định quan tâm nhưng hắn đi tiếp thì tiếng giày vang vọng làm cô hoảng hốt, hắn bị tiếng la réo của cô mà chộc tức giận.

"Mày tưởng đây là phim trường sao? Ma quỷ cái gì cái con điên này, thật là, đã thua trắng mà còn gặp con ngáo đá chưa phê hết thuốc! Xem như hôm nay tao xui tận mạng." Vì ở đây vang vọng tiếng rất lớn nên người đàn ông này vừa bịch hai tai vừa mắng chửi cô, hắn tức như điên, lồng ngực phập phồng với ánh mắt giết người mà muốn đuổi theo nhưng may là cô đã mất hút không để lại chút phương hướng.

Hồng học ~~

Cô thở hồng hộc, tay chống lên đầu gối bản thân mà hít từng ngụm khí vào nhưng cô lại nhanh ngừng lại vì khí lạnh như vậy, cô hít vào trực tiếp từ miệng sẽ làm cô viêm thanh quản mất. Vì cô thấy khi thở vào mỗi lần như vậy, cổ họng cô rất đau thì thở gấp gấp nên không thể thở bằng mũi mà thở mồm lượng khí cô cần ngay lập tức. Nếu thở từ từ bằng mũi chắc cô sẽ bị sốc mà chết mất.

Hôm nay là ngày gì mà đen đui thế không biết? Chân cô muốn rã rời vì chạy như ma đuổi tận nơi. Và bụng cô lại khua trống dữ dội vì cô quá đói. Đến dạ dày cô dịch chuyển cô còn có thể cảm nhận được.

。。。 Cô có quên gì không nhỉ? Cô nhìn lại bản thân một lượt, cô khẳng định bản thân không có quên gì cả, tiền cô mang đầy đủ, điện thoại...à điện thoại đâu rồi? Cô mặt đen nhìn lại phía sau, không phải là đã rơi ở con phố ban nãy đây chứ? Cô muốn khóc cả lên, cô dỗi đánh lên ngực bản thân, nhưng cô chỉ đánh nhẹ để tự trách bản thân.

Lần này cô rắc rối to rồi đúng không? Cô thờ dài, chắc cô phải quay lại kiểm thôi, nhưng cô biết bắt đầu từ đâu? Cô cắn ngón tay cái của bản thân mà sợ sệt. Miệng lưỡi cô đắng chát, gương mặt ngơ ngác vô hồn nhìn mọi thứ trước mắt nhưng...

Cô có phải bị điên? Điện thoại lúc ra ngoài cô đâu có đem theo!!!!!!

Cái quái? Cô đâu có đem theo! Trí nhớ cô hôm nay làm sao thế nhỉ? Cô mau mau chạy đến Tiểu Mừng ngay tức khắc, không để cho bản thân kịp nhớ cái gì nữa, cô chỉ muốn ăn mà thôi. Trong đầu cô chỉ còn sủi cáo, sủi cáo mềm mềm...

Chiếc bụng nhỏ của cô hoạt động càng dữ dội, cô cảm giác bản thân đang dần kiệt sức. Chi cần băng qua con đường phía trước, chỉ băng qua đó thôi là cô có thể khoẻ rồi. Trung tâm Bắc Kinh hiện nay tối u một màu, vì quá giờ hoạt động của các trung tâm thương mại, giải trí nên đèn đã sớm không còn nữa. Cô chỉ có lơ mơ nhìn vào bóng đèn đường hiu hắt và có các hộp đêm vẫn còn đèn sáng. Lâu lâu còn có tiếng ồ ga của các quái xế.

Lúc cô vừa đi ngang qua hộp đêm Bích Vũ, đã có ánh mắt kịp nhìn đến cô, bắt gặp cô. Hần nhuech môi nhìn một cô gái ngo ngác với mọi thứ, như thể cô từ dưới quê lên thành thị. Hần sắp phì cười mất thôi. Ai bảo một tổng tài như Tích Lăng hẳn không thể qua đêm ở Bích Vũ? Thậm chí còn nhiều nhân vật đáng gờm khác đều tụ họp lại hộp đêm này.

Hần cảm giác rất rõ ràng, cái cảm giác khi nhìn Lăng Khẩu Thiên đã rất khác với cô gái hiện tại xưng là Lăng Khẩu Thiên kia nhưng hẳn lại nhanh chóng gạt bỏ đi suy nghĩ đó, hẳn mắng bản thân ngu ngốc vì trên đời này sao có thể có Lăng Khẩu Thiên thứ hai, giống về ngoại hình lẫn nhân cách. Với Lăng gia lớn như vậy, uy tín thì càng được nhắc đến, sẽ không có lừa gạt hẳn, tìm được một Lăng Khẩu Thiên y hệt như vậy thì cũng là bỏ ra rất nhiều công sức đi.

Chiếc báng gỗ xanh ngọc được tô son mài cổ xưa. Nhưng đi đến đầu ngõ đã nghe thấy mùi thơm xộc lên mũi kích thích tuyến nước bọt cô chảy càng mạnh.

- Chào quý khách.

Bà lão khi xưa đứng mức đồ ăn vẫn y như cũ, không có gì thay đổi chỉ có hiện đại hơn một chút là có máy rót nước tự động ở mỗi bàn. Cô đặt mông ngồi xuống ghế cây lùn, cởi áo khoác ngoài vì không gian bên trong rất ấm cúng, không sợ bẩn mà tự nhiên chuẩn bị bát đũa và gọi món.

- Bà cho cháu bốn sùi sùi cào cùng nửa con gà luộc xé sẵn.

Cô không quan tâm cô có ăn hết hay không mà cô chỉ muốn có đồ ăn ngay lập tức. Cô thích mắt nhìn "đồ nghề" ở kia, những "món nghề" này quả thực quá phức tạp, nồi nước lớn xối sùng sục, hương thơm tỏa vàng thơm nức mũi.

- Ngon miệng.

Cô gạt đầu ngu ý cảm ơn, thức ăn cô gọi đã được dọn lên bàn gỗ nhỏ một lượt, sùi cào toả hương thêm quyến rũ cô vô cùng khiến cô không còn gì trong đầu nữa, chỉ có mau "chiến" đồng thức ăn này.

Cô rót dầu hào rưới xung quanh, dầu hào trôi trên các viên sùi cào mọng nước lỏng lách làm cô nuốt nước bọt ừng ực. Cô cầm đũa tre lên, gấp một viên sùi cào đưa vào miệng, sùi cào mềm mềm dai dai làm cô không thể nhin được đã gấp thêm một cái nữa vào miệng. Cô ngón nghiêng thức ăn vào miệng nhỏ làm nó phồng lên đáng thương, nếu ai mà làm giống cô thì chắc chắn đã cháy cả nước mắt và ối hết ra rồi.

Cô đang bỏ đũa xuống, uống ngụm nước thì đã thấy bóng dáng "siêu" cao của Tích Lăng đang đứng bên ngoài, hẳn ta đang quan sát sơ lược cái quán cũ kỹ này, nhieu mây nhìn cô ngón thức ăn như thể nhìn đối cá tháng, có vẻ cô sau này sẽ không còn mặt mũi báo với hẳn cô là tiểu thư danh giá với hình ảnh hiện tại mà hẳn nhìn thấy. Đôi mắt cô vô tội chớp chớp mà nhìn chăm chăm hẳn, cô sặc nước mà ho dữ dội.

Cô không thể tin được sao hẳn lại ở đây!

Giày nam bóng của hẳn dẫm bước vào quán, cô nhìn qua sao lại có cảm giác hẳn cao quý đến nỗi chỗ nào bước qua cũng trở nên cao quý. Cô tự dung có suy nghĩ như vậy khiến cô cảm thấy có lỗi với bà chủ Tiểu Mễ đang bận rộn ở kia. Ở đầu mũi cô đã không còn hương thơm của thức ăn nữa mà là nồng nặc hương nước hoa có hơi pha chút rượu của hẳn.

Giương mặt đẹp đẽ của hẳn không chút biểu cảm khiến cô không còn có thích thú ăn thêm nữa dù đĩa thịt gà cô vẫn chưa đụng đến.

"Tên sao hoà này, làm mất hết cả hứng ăn uống." Cô thừa nhận cô không có bản lĩnh để mắng thẳng mặt hẳn nhưng không có ai cấm cô mắng hẳn trong suy nghĩ của cô. Dù hẳn không đứng gần cô nhưng cô vẫn không tránh khỏi áp lực, cô thực sự ghét chính cô thấy như vậy nhưng cô vẫn nhìn lại liên thay đổi tư thế ngồi của bản thân, ban nãy cô có thể thoải mái nhưng hiện tại không thể, cô liền khép hai chân lại, tay cũng đặt lên đầu gối, về tiểu thư lại trở về với cô nhưng hẳn nhìn thế nào cũng không ra ngược lại hình ảnh ban nãy thả ga của cô cứ chập chờn trong đầu hẳn.

Hẳn không hiểu sao hẳn lại thích điệu bộ của cô ban nãy hơn là điệu bộ cứng nhắc hiện tại. Nếu cô có thể là con người thật của cô kể cả khi ở bên hẳn thì có vẻ cô đã có nhiều điểm hơn trong mắt hẳn.

- Chàng trai, cô ấy là bạn của cậu sao?

Hẳn bị lời nói của bà lão gây chú ý nhưng khi hẳn xoay người thì bà lão liền đi đến cầm tay hẳn thân thiết vô cùng khiến cô giật mình tròn mắt nhìn tình cảnh trước mắt.

- Tích Lăng, lâu rồi ta mới thấy con đến đây? Đạo này rất bận rộn sao? À...đội ta một chút...Tổng Tư Tinh đạo trước có gửi ta mang cái này trao cho con nhưng đội mãi vẫn không thấy con đến nay bây giờ mới có dịp đưa.

Cô từ nãy giờ vẫn không dám thờ mặt, nhìn hẳn một chút cũng không dám rời mắt. Tổng Tư Tinh? Cái tên thật đẹp quá đi, nhưng cô lại nghĩ đến đây là tên của nữ nhân, chắc chắn không phải của nam nhân vậy thì nữ nhân này có mối quan hệ thế nào với hẳn? Nhưng cô nhìn qua liền nhận thấy đây không phải mối quan hệ đơn giản vì khuôn mặt của hẳn dành lại có vẻ không vui vẻ gì, hai tay dút vào ống quần đứng sừng sững trước tầm nhìn của cô. Không có thói lui hay tiến bước nào nữa, cứ thế mà trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tích Lăng, mùa đông năm nay thật lạnh...

Bà lão loay hoay tìm kiếm hộp quà năm ấy vì đã rất lâu mà trí nhớ bà ngày càng kém đi, không thể nào nhớ vanh vách mọi thứ được, nên có chút mất thời gian. Cô nhìn qua một thể, hẳn toàn thân lạnh băng, không hề quan tâm đến như thể đây không phải là chuyện của hẳn. Cô thắc mắc, vì sao nghe đến Tổng Tư Tinh thì hẳn lại như vậy? Có chuyện gì xảy ra sao? Hẳn đơn phương người ta? Người ta đơn phương hẳn? Hay cả hai yêu nhau?

Cô liền nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ hẳn đơn phương Tổng Tư Tinh vì cô không nghĩ hẳn lạnh nhạt như bản thân không có trái tim hay nhiệt độ âm áp thì hẳn sao lại có thể đơn phương ai đó được. Và chẳng phải hẳn muốn ai thì người đó liền ở trong tay của hẳn sao? Cần gì phải đơn phương, với lại hẳn rất không có tính kiên nhẫn nên càng làm cô chắc chắn.

Người ta đơn phương hẳn thì cô nghĩ cũng nên gạt bỏ vì nếu nghe đến người đơn phương mình thì biểu cảm hiện tại của hẳn là không thích hợp, hẳn có vẻ rất ghét bỏ và không muốn nghe đến, cô còn nhìn thấy nắm tay hẳn đang cứng lại trong túi quần, cô lắc đầu nhảm lại, từ trước đến nay trước mặt cô, hẳn chưa từng tức giận như vậy; còn có hẳn rất biết kiềm chế

bản thân.

Vậy là hai người yêu nhau nhưng đã đổ vỡ, cô thực sự nói qua có thể khen ngợi Tổng Tư Tình vì cô ta có thể chịu đựng và sở hữu tặng bảng này thì cô ta đã là số 1. Nếu nói đến người yêu của hần thì chắc chắn Tổng Tư Tình phải rất xinh đẹp nhĩ?

Cô ngạc nhiên với chính mình vì cô y như một Sherlock Homes suy đoán, có lẽ cô đã mê mẩn Conan đến mức nghiện, cô thậm chí đã tiêu tốn hết mọi thời gian rảnh rỗi của mình để "cày" phim, cô không ngờ cô đã là một nữ nhân không thích xem phim hoạt hình nhưng nay lại có thể "nghiện" đến mức này. Cô có thể rành vanh vách từng nhân vật một nhưng khổ nỗi cô xem có bao nhiêu tập đi nữa thì xem lại cô vẫn đoán không ra cách phá án.

Cô đang nghĩ cái gì thế này, cô phải tỉnh táo lại, hiện tại ở đây rất căng thẳng a!!!! Cô tự trách bản thân ngu ngốc, hiện tại còn có thể tự mãn.

Bà lão từ bên trong đi ra gấp gáp, miệng thổi bụi trên chiếc hộp trắng tinh không chút nhiễm bẩn làm cô đoán bà giữ kỹ đến mức nào, cô còn thấy trên chiếc hộp còn có vết mực chỉ đề "Tích Lăng". Ngụ ý của Tổng Tư Tình là gì cô không hiểu nhưng hần lại nhủ mảy, nhìn chiếc hộp đưa đến trước mặt hần có vẻ sẽ không tiếp nhận.

- Ta nhìn liền biết con muốn ta quẳng nó vào thùng rác nhưng con suy nghĩ lại đi, con bé đã quý xuồng cầu xin ta hãy giữ nó thật kỹ đến khi trao tận tay con, không thể để nó bẩn đen, làm tap đi về trắng tinh khôi của chiếc hộp này, nói xem...con còn muốn con bé thế nào mới hà dạ?

Hần khoé môi có chút nhuếch cao, ánh mắt thể hiện rõ ràng sự khinh bỉ làm cô lại thay đổi suy nghĩ.

- Tap đi về trắng tinh khôi?

Hần thấy Tổng Tư Tình ngày càng diễn xuất tốt mặc dù chưa qua trường đào tạo nào dám chứa. Còn lúc trước nghe Tổng Tư Tình bệnh nan y, vô phương cứu chữa nhưng tới nay vẫn chưa nghe báo tử, đáng lẽ cái lúc Tổng Tư Tình chết thì Tần Hi Ca đã âm i cả lên, hần nghĩ Tần Hi Ca chắc chắn sẽ không chịu cảm nín "cái miệng" bao đồng của cậu ta, rõ ràng..đây là một trò đùa nồng nặc mùi. Đã như vậy, lúc đó sao không nhận tiền của hần mà cả hai cao chạy xa bay hạnh phúc, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hần. Cả hai đều là rỗng túi mà còn làm mặt cao sang khiến hần chán ghét vô cùng, hần vẫn còn nhớ rõ lời nói của Tần Hi Ca kích động thẳng mặt hần và cả lời của Tổng Tư Tình gạt bỏ hần, cảm hận hận, cho dù Tổng Tư Tình làm vậy là có lý do gì đi chăng nữa, hần sẽ không thay đổi cách nhìn hiện tại về Tổng Tư Tình.

- Tích Lăng con đừng trách con bé, con bé chỉ...

Hần liếc mắt đến cô đang chăm chú quan sát hai người hần nói chuyện, hần cũng không muốn cô dính dáng vào chuyện riêng của hần.

- Chuyện này để nói sau đi, còn chiếc hộp thì tùy ý bà giữ thì giữ, quẳng thì quẳng, còn tôi nhận thì không thể.

Cô thấy ánh mắt hần cùng lời nói như vậy thì cô chỉ có một suy nghĩ, hần đang mắng cô nhiều chuyện, hần không tự nhiên trò chuyện là vì cô đang ở đây.

Cô ngán ngẫm lắc đầu, đêm nay cô đã gặp bao nhiêu lần chuyện xui xẻo rồi! Cô cũng rất mệt nên cũng không muốn can thiệp chuyện của hần, cô là không thèm! Nhưng trong lòng cô không hề dễ chịu, như có ngọn lửa giận nhen nhóm nên cô không thể không cầm chặt tay thành nắm đấm.

Nói trắng ra cô nhận từ hần cái nhìn như vậy, dù hần không nói nhưng cô cũng tự biết, cô bị thẹn hoá giận chứ thực ra cô rất muốn biết giữa hần và nữ nhân Tổng Tư Tình kia là thế nào. Nhưng có lẽ, hần xem ra không thể chia sẻ cho cô rồi, thôi thì cô nên là biết thân biết phận. Chuyện cũng chẳng phải của cô, cô từ trước đến nay không phải là kẻ thích soi mói chuyện của người khác, chỉ là cô tùy hứng như vậy cũng không nhiều.

Cô đưa tay lên mặt bản thân, cô ấn vào lên động tới xương bên trong, cô cười tươi vì cô chưa thể mặt dày đầu, cô xoay người cảm lấy áo choàng mà lấy ra ví tiền nhỏ, bên trong chỉ chứa vài tờ một trăm tệ và chiếc thẻ vàng của ông Lăng cho cô mấy hôm trước nhưng cô vẫn chưa đụng đến.

Cô định âm thầm đi lướt qua và để tiền trả ở quầy thì Tích Lăng đã ôm cô thật thân mật bên người khiến cô hoảng hốt, theo bản năng đưa tay đẩy hần nhưng thực sự rất khó để đẩy thành công hần, hần dính chặt như keo. Gương mặt yêu kiều của cô nhăn nhó, không dám chống cự tiếp nhưng không có nghĩa cô sẽ quy theo hần tuyệt đối.

- Đây là vợ sắp cưới của tôi. Cô ấy sẽ hay ghen đấy, nên không cần nhắc lại chuyện cũ đâu.

Ý gì đây? Sao hần lại lợi dụng cô thế này, mặc kệ hần dù sao cô cũng là vợ sắp cưới của hần thật, nhìn sườn mặt đẹp đẽ kia làm cô có chút lạnh lòng, vợ sắp cưới của hần là Lăng Khẩu Thiên, chứ không phải cô. Hần vì đang đối mặt với bà chủ Tiểu Mãng nên không biết sự biến hoá của cô, chớp mắt cô đã nuốt nước mắt chua chát vào lòng, chỉ còn nụ cười khép hờ cứng nhắc, nhìn vào ai cũng như mất. Cô có thể che dấu cảm xúc giới nhưng con người cô lại bản đúng cô.

"Cửa sổ tâm hồn" luôn luôn chân thật, cho dù có thế nào đi nữa nhưng ánh mắt vẫn sẽ không biết nói dối, tuyệt đối chân thật chỉ có khi không thể tin nữa.

Bà chủ lúc này mới để mắt đến cô, quả thực lúc đầu bà chưa nhìn rõ cô nay nhìn lại mỹ mạo đến ngạc thờ, nhưng bà lại buồn lòng thay Tổng Tư Tình, nữ nhân này từ lâu bà đã xem thành con gái ruột của bản thân, bệnh thành ra như vậy, lao tâm khổ tứ cũng không thể làm Tích Lăng trở về Tích Lăng lúc trước. Bà chỉ có thể chúc phúc cho cô và hần lúc này, bà sẽ không nhắc về Tổng Tư Tình nhưng nhất quyết bà phải thực hiện lời hứa với Tổng Tư Tình bất cứ giá nào, bà phải trao tận tay của Tích Lăng hần.

- Ta chỉ cần con nhận lấy nó, ta nhất quyết sẽ không nhắc lại Tổng Tư Tình lần thứ hai.

Hần thấy bà nhất định kiên quyết, không chịu thay đổi ý định quẳng nó giúp hần, được, hần sẽ tự quẳng. Hần khoé môi mông tạo một đường cong chói mắt, chìa tay ra nhận lấy chiếc hộp "u ám" kia. Tiếc thay nó lại là màu trắng!

Hần không nói nhiều xoay người mang cô rời đi, chỉ có đặt lại 1000 tệ ở quầy, cô xoa tay loạn dưới sự lôi kéo của hần. "Không phải 1000 tệ là quá nhiều a! Mình chỉ ăn bất quá không hơn 500 tệ." Cô lầm lũi mắng hần hào phóng thành tính, chắc trước mặt nữ nhân khác hần cũng phóng khoáng rút hầu bao như rác, quẳng chi phiếu như biển. Ra đến đầu hẻm, cô vì lạnh nên giắt tay khỏi hần, mau mau mặc áo choàng vào rồi mới đuổi theo hần phía sau, hần thậm chí không có đợi cô mà bước chân cũng không giây nào bước chậm lại chờ cô mà bỏ cô xa thật xa. Sao tạo hoá lại cho hần đôi chân dài đến như vậy mà khiêm tốn cho cô ngắn như vậy nhĩ? Thiên vị thật đấy.

Cô xoắn áo dài thườn thượt mà dùng hết bình sinh chạy thật nhanh. Trước mắt, chỉ thấy hần là đốm nhỏ phía xa thật xa. Dần đến gần, cô thờ hồng hộc, ngực cũng muốn đau vì hít khí lạnh gấp gáp. Cô thấy hần dừng lại thì cứ tưởng hần thực có lương tâm, thay đổi suy nghĩ mà đợi cô nhưng không, tầm mắt của hần đã dính chặt ngay thùng rác công cộng, cô đứng nhìn hần, như thể hần đang đứng ở thế giới tách biệt với cô. Áp lực vô hình như thể đang tồn tại, cô cảm thấy cô không thể chạm được hần. Hần hoàn mỹ như vậy còn có thì sao? Giấc mộng Nam Kha, đây đúng là giấc mộng Nam Kha với cô, một giấc mộng chớp nhoáng chỉ có vồn vẹn 350 ngày nữa.

Hần quẳng hộp quà đi không chút tiếc nuối, hần thuận tiện liếc nhìn qua cô, thấy cô ngán ngơ nhìn con đường phía trước khiến hần nhủ mảy. Hần phá lệ gọi cô một tiếng "Lăng Khẩu Thiên", cô cũng chẳng quay đầu nhìn hần hay phản ứng lại chút nào với hần. Hần sẽ đi về phía cô, hần đến gần cô cũng chẳng hay biết, cô chỉ có thể cảm nhận mùi hương của hần đang tiến gần cô nhưng dòng suy nghĩ miên man của cô mạnh mẽ vô cùng khiến cô không còn biết gì nữa, cô nhắm tịt mắt, cô sợ hãi vô cùng.

Hần định mở miệng mắng cô nhưng lại nhìn thấy cô gương mặt nhuộm đau thương như chiều vàng hoàng hôn xuống, con người lóng lánh hơi nước, nụ cười gấu cọt vô cùng. Hần đang ngắm nghía cô, mỹ lệ như bầu trời sao đêm, giá trị hàng triệu vạn để có cái nhìn một cái. Nhưng "mỹ nhân" này của hần, vẫn chưa bao giờ có nụ cười thật lòng để dành cho hần. Chẳng

phải chỉ có nụ cười sao?

Cô nhận ra bản thân thất thần, cô mở mắt tìm kiếm hân thì cô giật bản người vì hân đứng rất gần cô, chỉ cần ngược mặt thì cô sẽ nhìn thấy hân, cánh môi bạc hân mím chặt nhìn xuống đỉnh đầu cô mà muốn ôm chặt cô vì hân cảm nhận được cô có chút run rẩy, cô như con thỏ con đi lạc giữa thế giới hoang dã rộng lớn, còn hân là chúa sơn lâm, chúa tể. Hân tự cảm giác được "sứ mệnh" của hân là sẽ bảo vệ cô. Hân bỗng ngỡ ngàng trước suy nghĩ của bản thân, cô đột nhiên vùi đầu vào ngực hân khiến hân có chút giãy giụa trong tâm trí.

Trái tim hân như có lớp băng đóng lớp lớp bên ngoài, chỉ một chút sưởi ấm của cô thì không thể khiến nó trở lại ấm áp như ban đầu nhưng như có lông vũ khiến hân trong lòng ngứa ngáy, hân không thể không đổi lại cô.

Cô đang muốn gì? Cô muốn giây phút như thế này dừng lại.

- Một năm sau anh sẽ làm gì?

Hân cảm vai cô, không có ý đuổi cô ra khỏi ngực hân chỉ là hân muốn nhìn thấy biểu cảm gương mặt của cô để biết cô nghĩ gì. Một năm sau hân sẽ làm gì? Cô hỏi như vậy là có ý gì?

- Em không cần biết tôi làm gì, một năm sau em sẽ là vợ của tôi tròn một năm.

Lời lẽ đẹp đẽ như vậy căn bản không dành cho người thừa thãi như cô, lời ngọt ngào như vậy nhưng cô càng nghe càng buồn. Đúng, cô làm vợ cho hân tròn một năm và chỉ có một năm.

Trong con người hân, chỉ còn hình ảnh cô. Hình ảnh nữ nhân nhỏ nhắn mỹ lệ đang khép người trong lòng hân. Cô mong manh đến nỗi hân bóp chặt tay thì cô liền bị bóp nát. Hân nghĩ đến giây thì lại nhớ hình ảnh đã man khi nãy của cô, hân lắc đầu cười toe toét vì cô ăn như vậy mà vẫn gầy trơ xương, chả bù cho mấy diễn viên nổi tiếng, đã phải nhìn ăn khổ cực thế nào để thích hợp với tính chất công việc. Hân nhớ Trác Tiêu Đồng đã xanh xao mặt mày thế nào mà gọi hân nửa đêm cầu xin một chiếc pizza thịt xông khói. Nói ra mới biết Trác Tiêu Đồng đã nhịn ăn cả tuần lễ để tham gia chiến dịch gầy đó hân quên mất rồi nhưng điệu bộ của Trác Tiêu Đồng thực sự thê thảm như người mất hồn, nhắc đến đồ ăn thì Trác Tiêu Đồng như rơi chín tầng địa ngục.

Hân nhìn lại đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, chắc gần sáng, tầm 4h56. Hân định mang cô trở về Lăng gia thì cô lắc đầu, cô nói hân, cô muốn ngắm mặt trời mọc nhưng cô không mong hân không thích nhưng bắt buộc phải ở lại cùng cô. Cô nói hân có thể về trước nhưng hân dù sao cũng là nam nhân, đầu đội trời chân đạp đất, đầu thể nhân tâm bỏ cô thế này một mình. Hân cùng cô tản bộ dọc theo con đường dốc để đi lên đồi cao. Cô ngưng ngừng chạy lên nắm tay hân, dung nhan mỹ mạo không ngăn được đồ lên khiến hân không khỏi tim đập mạnh vì lâu rồi hân mới có cảm giác này, có người bắt lấy tay hân mà chạy trước như thế này. Hân nhìn tóc cô bay trong gió, khoe miệng cong tuyệt đối, hân cười thành tiếng hoà vào tiếng cười của cô. May là cô không có phát giác hân cười, nếu không cô lại có đứng hình mà mê mẩn hân khiến hân lại có cơ hội chế cười cô.

Chiếc hộp được quăng ở kia, nắp hộp bị bay đi, chiếc hộp méo mó, hình ảnh của một nam nhân vừa ngây ngô vừa tuấn tú nằm trên đồng rác nhưng cũng thật cảm thấy tách biệt với đơ bản.

"Tích Lăng, mùa đông năm nay thật lạnh..."

Cô lễ sau dấu 3 chấm kia là "...cũng không lạnh bằng anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Tôi vừa bỏ đi em đã không chịu được cô đơn?

"Người ta thường bảo, những cặp đôi cùng sống sánh bên nhau ngắm mặt trời mọc, nhật từ thì sẽ cùng sống với nhau đến đầu bạc, đến thiên trường địa cửu." Cô đã thường rất nghe nói nên cô muốn đổi lòng gạt người, cô muốn cùng Tích Lăng ngắm nhật từ, trong lòng cô thầm niệm nếu như cô làm như vậy, hân sẽ càng yêu thích Lăng Khẩu Thiên nhưng cô lại đổi lòng vì cô thực ra muốn cô cùng hân, chính là Lục Nan Hy cùng hân ngắm nhật từ. Có thể thay đổi tự nhiên một lần không, cô muốn hiện tại cô trở về là Lục Nan Hy để đổi hân.

Cô được hân công trên vai, toàn thân cô nóng ran nhẹ bằng, khoe mắt nặng trĩu cứ như muốn thiếp đi nhưng cô sợ mọi thứ sẽ như giấc mơ khi cô tỉnh lại thì sẽ không còn gì chi ngoài mệt mỏi. Bỏ vai của hân rất rộng, cô gác đầu như trên chiếc gối êm ái cũng không cảm giác sẽ trượt ngã, lưng hân rất ấm, tay rắn rỏi của hân ôm chặt cô.

- Tích Lăng... nếu...

Cô định hỏi hân "Nếu em là em, anh có phá lệ thích em không?" nhưng cô nhanh chóng chặn miệng bản thân lại, cô hỏi như vậy chắc chắn hân sẽ nghi ngờ cô bị điên hoặc sẽ lộ chuyện ra, cô là không muốn bị đi tù, cô còn rất trẻ tuổi nha!!!

Hân nghe tiếng cô gọi hân, hân dừng lại sai chân, đầu hân quay nhẹ một bên, cô mím môi, gấp gấp chữa lại.

- Nếu anh đi chậm như vậy, xem chừng chúng ta trễ đấy!

Hân muốn căn nhắc mắng cô, hân phải đi chậm như vậy là vì ai? Còn phải neo một vật cồng cênh là cô trên lưng đấy. Hân nâng cô lên một chút cho cân bằng lại, không rảnh đôi co với cô, đi tiếp. Ánh đỏ đã dần lên, nhuộm cả cô và hân một màu đỏ chói, cô không biết cảm giác có thể nào nhưng cô sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này, khoảnh khắc hân công cô đi dưới mặt trời mọc, cô êm đềm cứ thế mà được hân công lên tới đồi lớn.

- Một không?

Cô nhìn lại phía sau, quãng đường đi qua đã rất dài, nhưng hân lại chẳng nói chẳng rằng câu nào nên cô cũng cảm thấy có chút áy ngại, hít sâu một hơi lấy dũng khí mà đưa tay mà lau đi mồ hôi mỏng lên trán hân. Hân ánh mắt có chút sùng sốt, nhìn bàn tay trắng mịn non mềm của cô đang cẩn thận lướt trên trán hân nhưng hân lại không có ý định trả lời cô nên cô bủn rủn tay về khiến hân bỗng cảm thấy có chút mất mát.

Lên đến đỉnh đồi, hân thả cô mạnh xuống, cô dùng từ "thả" còn nhẹ, nói trắng ra là hân "quăng" cô như rác bần trên người hân vậy. Cô liếc mắt trừng hân, hân ngược lại không chút biểu cảm gì mà nhìn thứ đồ chói ở phía xa, cô cũng vì chói mà nhìn theo ánh mắt hân, lấy tay che đi bớt nhật quang.

"Chúa ơi!" Cô muốn hét lên vì quá đẹp, cảnh thiên nhiên hùng vĩ này quả thực khiến cô say. Nhưng quan trọng hơn, cô và hân cùng đứng bên nhau, như hai tình tứ cầu chạm vào nhau, cô dùng cảm hơn mà dang tay ôm bóng lưng cao ráo của hân. Hân cũng nhắc cả người nhưng không có nửa điểm nào thể hiện hân muốn đẩy cô ra. Hân không dám xoay người để cô bắt gặp hân vì đây là lần đầu tiên hân ngại ngừng trước nữ nhân.

Cô dựa vào lưng hắn cũng đỏ mặt như muốn đốt cháy hắn, tim cô đập nhanh, ngực phập phồng dữ dội, cô muốn hắn nghe nhịp đập của cô vì hắn mà thành, cô nhắm cụp mắt. Cô thích hắn thật à?

Cô dù thế nào cũng không có dũng khí dùng thân phận bản thân ở bên hắn. Với lại, phá vỡ hợp đồng là điều cô không muốn nhất. Cô chẳng phải cảm lòng không được thích hắn sao? Nhưng nay cô lại thốt ra cái gì? Lời lẽ cơ thể này là cô đang tự "bán đứng bản thân" bản thân cô?

Hắn thắc mắc, tại sao cô luôn luôn dùng cả tên họ mà bộc lộ với hắn mà không phải là đại từ nhân xưng, chẳng lẽ không phải Lăng Khẩu Thiên thì từ "em" khó dùng hơn? Hắn cảm nhận được cái ôm của cô, rất khó tả đối với hắn, không chỉ đơn giản là cái ôm mà là cái gì đó lớn hơn nhưng hắn vẫn chưa đoán ra được.

- Tịch Lăng, tuần sau chúng ta sẽ cưới nhau. Uhhh...Lăng Khẩu Thiên cùng Tịch Lăng sóng tay đi lên lễ đường...

Cô như thể đang kể cho ai nghe về chuyện của Lăng Khẩu Thiên, chứ không phải của cô, hắn càng nghe càng sai. Hắn nhảy bèn đoán ra lời mờ nhưng vẫn chưa dám xác định điều gì. Giọng điệu cô sao lại thành ra thế này, hắn nghe qua đều là buồn bã, chẳng lẽ cô không thích được gã cho hắn à? Hắn lưu loát xoay người, cô có chút giật bắn người vì cứ chỉ đột ngột của hắn, tay cô vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm hắn nhưng hiện tại đã là đang gơ ra không trung trống rỗng, cô chưa kịp phản ứng thì môi đã bị phủ xuống. Hắn luôn đối với cô như vậy, tưởng môi cô là khối kẹo mềm mà gặm cắn tùy thích hắn.

Cô dù rất đau nhưng cô bám vào tay bản thân cũng nhất quyết không kêu lên tiếng nào, vì cô biết hắn sẽ không thích cô kêu ca. Mây nét núi của cô run rẩy nhưng lại nhanh chóng giãn ra. Hắn thu mọi thứ vào mắt, bỗng lửa giận ừng ực khiến hắn nắm chặt tay cô như muốn bóp nát nó đi, hắn trụ cô xuống nền cô làm cô đau điếng rồi cắn môi cô như cũ nhưng lần này lại là muốn nhai nát môi cô khiến cô không khỏi thở gấp. Hắn như một ác ma ở trên người cô khiến cô sợ hãi, có ý muốn kháng cự nên cô đẩy hắn, hắn lại vì thế mà càng tức giận. Con người sáng như con hổ muốn nghiền nát cô, hắn mạnh tay đi xuống cơ thể cô khiến cô có phản ứng mà kháng cự càng dữ dội, hắn ngược lại không vì thế mà lại đẩy tay nhỏ bé của cô, hắn đẩy một cái thì tay cô trật đau, cô mở to miệng để hít thở dồn dập.

- TỊCH LĂNG...MAU TỈNH CHO TÔI...um...aaa

Cô hét toáng lên, sợ sệt và nước mắt cũng rơi xuống nhưng mọi thứ hắn đều như không nghe vẫn như cũ, hắn thấy khuôn miệng của cô đang quá mức phiền phức hắn lại ngậm môi cô, nhưng tay lại chưa bao giờ nhẹ nhàng mà lần trên cơ thể cô. "Con xin người, trời phạt ời hãy cứu con...huhuhh".

- ư...buông...r...a...

Cô cố gắng hết sức giật tay khỏi sự khống chế của hắn, cô hiện tại mệt mỏi toàn thân, ở mọi lại càng đau đớn khiến đến đưa lưỡi liếm môi cũng không dám, cô cụp mắt nhìn hắn, nhìn vầng trán đẹp của hắn mà cầu mong hắn có thể ngừng hành hạ cô, cô không biết cô đã làm gì cho hắn giận nhưng nếu hắn cần thiết cô sẽ xin lỗi hắn thực chân thành.

Hắn ghét nhất là có người kháng cự hắn, hắn như muốn bóc hoá khỏi đầu, hắn một tay hạ xuống xé rách áo của cô đang mặc, môi cô rỉ máu, mùi tanh nhẹ lan toả cả khuôn miệng hắn và cô. Cô ngừng kháng cự, ánh mắt bất lực cùng vô hồn lạnh mất đi hướng khác, hắn sao có thể đối với cô khủng khiếp như vậy? Cô buông lỏng tay, đồ dẫn vô cùng, gió man mát thổi qua làm cô lạnh lẽo, áo cô chỉ còn hai mảnh yếu ớt, cúc áo đều bật ra hết khó coi, cô như muốn điên lên nhưng không có sức lực để nổi điên. Rõ ràng lúc này chẳng phải rất tốt đẹp? Cô này còn mơ tưởng cùng hắn sống đến thiên trường địa cửu nhưng nay cô lại cười khinh bỉ ý nghĩ của cô.

Hắn như tỉnh lại, hắn nhìn vào con người đen sáng của cô vô cảm, gương mặt phờ phạc như không còn cảm giác với mọi thứ. Hắn tay cũng tự giác buông tay cô, hắn nhìn thấy lần đồ chói trên tay cô khiến hắn chớp mắt hối hận.

- Lăng Khẩu Thiên, nhìn tôi.

Cô cười nhẹ trong lòng, hắn lại giờ trò quyền lực mà ra lệnh cho người khác. Cô vẫn nằm yên như vậy, không có nhúc nhích liếc mắt nhìn hắn. Tóc tai cô rũ rượi xuống vai, tóc con có khi bay tứ tung làm cô càng xinh đẹp mỹ lệ. Môi cô gúm máu sưng ghê người, nhưng hắn để ý cô chẳng kêu đau tiếng nào. Hắn thấy cô lì lợm không nghe lời thì vươn tay nắm chặt cằm cô, cô lại nhủ mảy vì đau mà nghe theo nhìn hắn, gương mặt tuấn tú này, trước mắt cô, có thể một phút là thiên thần, một phút là ác quỷ.

Giấc mơ của cô trở về hiện thực, như một tấm kính đẹp đẽ...bị vỡ nứt.

Cô quay mặt về phía hắn nhưng cô nhắm cụp mắt lại, hắn nổi trận lôi đình quăng cô sang một bên, bỏ đi một nước. Bỏ lại cô cùng ánh mặt trời non đỏ mê người. Cô lúc này phá lệ không mở mắt, nhưng nước mắt cô chảy xuống hai má nóng hổi. Lần đầu tiên cô sợ đến như vậy, cô cầm lấy hai mảnh áo duy nhất mà lì lợm không mở mắt. Hắn nhất định không quay đầu, không nói không rằng bỏ đi. Cô ngồi trên nền cỏ, cô cảm giác lạnh lẽo vô cùng dù xung quanh rất ấm áp. Cô hiện tại bộ dạng thê thảm vô cùng, cô hiện tại cũng không muốn ai đi thấy bản thân, cô nằm khép mình lại, ôm chặt bản thân, cứ thế mà dựa đầu vào cỏ êm mà hưởng thụ một chút yên tĩnh giúp cô bình tĩnh trở lại.

Tiểu A đứng đằng xa, nhìn cô đang co mình mà ôm bản thân nằm ở kia, bộ dạng không khác mới từ địa ngục trở về. Tiểu A cũng không muốn làm phiền cô nên Tiểu A ngồi xuống mà quan sát cô từ xa. Tiểu A biết cô hiện tại sẽ không muốn ai nhìn thấy bộ dạng thê thảm cô nên Tiểu A sẽ nhất quyết không đến gần. Từ khi cô ra khỏi Lăng gia, Tiểu A luôn theo sát phía sau cô, cô hôm nay đã "vất vả" rồi! Nhưng Tiểu A có chuyện cần phải báo cô ngay, nếu không sau này cô sẽ hận bọn họ, cô sẽ hận. Tiểu A sẽ không làm theo lời bà Lăng là giấu cô.

Tiểu A bứt rứt không thôi, nhìn cô rồi lại nhìn xuống dưới chân. Cuối cùng cũng quyết định cất bước lại chỗ cô. Cô nghe tiếng gầy nện xuống cô cứ tưởng hắn sẽ quay lại nhưng người cô nhìn thấy là Tiểu A, cô bỗng cảm giác an toàn hẳn, chỉ có Tiểu A là toàn tâm toàn ý bảo vệ cô "trong 1 năm". Nhưng cô có nhìn lại bản thân, mau chóng cầm lấy vạt áo mà che chặt, không ngại Tiểu A nhìn thấy hành động này của mình.

- Lục tiểu thư, tôi...tôi có chuyện muốn nói với cô.

Lại chuyện gì đây? Lại có chuyện gì gặp ứng mà không thể nói thẳng thừng với cô, cô hí hóp mắt sưng đỏ nhìn Tiểu A khiến Tiểu A càng thêm không thể nói ra. Sao Tiểu A có thể nói chuyện bà cô vừa mất hồn rạng sáng hôm nay, Tiểu A trong dự đoán cô sẽ diễn tiết lên mà ruộng bỏ tất cả nên Tiểu A vẫn không dám mở bất cứ lời nào, nhưng cô thì khác, cô hồi hộp cùng ánh mắt mong chờ chuyện của Tiểu A, cô bỗng có dự cảm không lành. Chuyện khó nói với cô không nhiều, chỉ có liên quan tới bà và mẹ cô, không lẽ hai người họ gặp chuyện không lành.

Cô gắng gượng toàn thân đau đớn đến gần Tiểu A, nắm chặt tay anh ta, hai mảnh áo lát phất trong gió càng thêm đau thương. Trong đầu cô chỉ còn giấc mơ lưỡi hái hôm đó. Cô càng thêm gấp gáp mà dựa vào người Tiểu A, Tiểu A nhủ mảy kiểm, vươn tay đỡ cô.

- Tiểu A, anh mau nói cho tôi, chuyện gì?

Nghe giọng cô hốt hải, Tiểu A biết cô đã đoán được một ít nên không giữ nữa mà mạnh dạn nói cô, Tiểu A sẽ có cách từ từ an ủi cô.

- Lục tiểu thư, bà của cô...vừa.....mất vào rạng sáng.

Bà của cô? Bà cô mất rồi! Bà cô còn chưa nhìn thấy cô bước vào lễ đường của bản thân, chưa nhìn thấy cháu ngoại, chưa nhìn thấy cô cười hạnh phúc bên chồng cô và cô cũng chưa gặp bà lần cuối. Chưa kịp chụp một tấm ảnh gia đình hoàn chỉnh. Sao bà lại nỡ bỏ rơi cô như vậy, còn mẹ cô phải làm sao khi ở Ngự Tây một mình đây? Cô ngược mắt nhìn Tiểu A,

con người cô lỏng lẻo nước mắt, mọi thứ phía trước nhòe đi, cô cảm giác bản thân như đang ở nơi ảo mộng nhưng vòng tay Tiểu A đỡ cô nên cô không cảm giác hư ảo nữa, trước mắt cô chỉ còn lơ mơ gương mặt của Tiểu A còn bên tai thì vang vọng tiếng gọi của bà cô.

"Tiểu Hy, ta cho cháu tiền này, hôm nay đi học nhớ mua bánh kẹo mà ăn."

"Tiểu Hy, học đừng gắng sức. Uống ly sữa này đi, chân cháu không chịu được nhiệt, nhớ phải mang vớ vào."

"Tiểu Hy, ta biết con có nhiều điều cất giấu trong lòng không muốn nói."

"Tiểu Hy, cháu của ta là tuyệt nhất, là xinh đẹp nhất."

"Tiểu Hy....."

Sao lại thế này, ông trời đang trừng phạt cô?

Cô sốc toàn tập, không nháo không loạn mà cô lại chết đứng, nước mắt không điều khiển được rơi dày đặc trên má khiến cô không còn cảm giác gì nữa, mọi lực đều dựa Tiểu A đỡ cô, cô khoẻ miệng nhếch cao như tự giễu bản thân cô. Tiểu A thà nhìn cô điên loạn khốc la còn dễ chịu hơn là nhìn thấy cô như vậy. Im lặng chính là nỗi đau tột cùng lớn nhất, chính là nỗi sợ hãi nhất. Tiểu A không ngại ôm cô vào lòng, cô cũng không buồn đẩy ra, cô hiện tại đầu óc trống rỗng, không còn biết gì ngoài những lời nói của bà cô.

Ánh đỏ trên vai cô như làm cô dần trùng xuống, cô còn nhớ bà cô ngồi ở lơ lửng, trên tay lúc nào cũng cầm quyển album ảnh của cô hồi nhỏ, có lúc ngớt miệng bảo cô xinh đẹp, song, lại bảo cô đáng yêu thập phần.

Hắn, sau khi thư ký Mộ quay xe đến, hắn đã sớm bức nên đã lên xe nhưng xe vừa lăn bánh, hắn lại đột nhiên ra lệnh dừng xe vì cô, hắn nhanh chân quay lại bế cô lên xe nhưng trước mắt lại thấy Tiểu A đang ôm cô, cô cũng dựa vào ngực của Tiểu A mà gục mặt vô cùng thấm thiết, hắn càng giận hơn lúc trước, lồng ngực lên xuống, hít vào toàn khí lạnh.

- LĂNG KHẨU THIÊN.

Cô không nghe, cũng không muốn nghe, vẫn vô lực dựa vào Tiểu A, nhưng Tiểu A lại có phản ứng nhưng nhìn cô như vậy không nỡ buông ra. Tích Lăng hắn thấy một màn như vậy, mày kiếm nhíu chặt đến muốn đập vào nhau, Tiểu A biết hắn đã giận tột cùng nên cô chú ý lay cô nhưng cô thùy chung không có phản ứng, cô như đã chết thật sự, chỉ có cơ thể vẫn còn hơi ấm để cho cô biết cô còn sự sống.

Trong đầu cô không còn cô là Lăng Khẩu Thiên nữa, cô không muốn làm Lăng Khẩu Thiên nữa, cô không muốn nữa.

- Không...không....tôi không muốn làm Lăng Khẩu Thiên nữa, mau...mau lên....đưa tôi đến gặp mẹ tôi....T...iểu A..... tôi...không muốn làm nữa...không cần tiền nữa....huhuh...không cần nữa...

Cô phá lệ, giọng nói ỉ nhò như muỗi kêu, giật lấy một bên áo của Tiểu A, Tiểu A nghe từng lời nói của cô như đánh thẳng vào hắn, cô cầu xin thảm thương khiến Tiểu A cũng nhắm cụp mắt lại nhưng hiện tại, Tiểu A nên xử sự làm sao cho vừa lòng cả Tích Lăng và thuận lòng cô đây?

Bác Kính xinh đẹp này, đối với cô luôn luôn màu sắc rực rỡ, nhưng hôm nay lại đen xì một màu trống rỗng. Lòng cô xé nát như chiếc áo của cô đang vụn. Cô cầm chặt chiếc áo rách rưới, tay cô hằn lên đỏ ửng. Gương mặt xinh đẹp của cô hiện tại không còn hồng hào sức sống mà là một màu trắng bệch.

- Tiểu...A...hức hức....đưa tôi đến Ngự Tây lập tức...tôi...xin anh...

Tiểu A vẫn không nhúc nhích, cô buồn bức tột độ, cô nổi nóng, trong suy nghĩ của cô Tiểu A vốn dĩ không xem trọng lời nói của cô à? cô mở miệng cầu xin, Tiểu A vẫn không xem lời nói cô có trọng lượng nào. Đờ! Tiểu A không đưa cô đi thì cô sẽ tự đi, cô còn chưa có bị liệt hay tàn phế. Nghĩ liền làm, cô đẩy mạnh Tiểu A, Tiểu A không nghĩ cô làm như vậy thì liền không kịp phản ứng té ngã xuống đất, cô thoát khỏi vòng tay Tiểu A thì liền một mực chạy thẳng không thèm nhìn lấy Tiểu A một cái nào, Tích Lăng đứng đó như chờ trông nhìn cô vô hồn. Hắn vốn muốn đuổi theo cô nhưng bước chân của hắn lại cứng nhắc một chỗ, cứ thế nhìn cô rồi quay lưng lên xe, không còn do dự nữa.

Tiểu A nói đúng là không dám chạy theo cô. Sợ cô sẽ làm chuyện gì đó dại dột nhưng cô đâu có điên, cô là con một nếu cô tự tử thì mẹ cô phải làm sao, bà cũng tự tử theo? Cô chợt có chút suy nghĩ đến bà cô, ông ta nghe tin bà mất liệu ông ta có vác cái xác đến thấp nển nhang, nếu có thì cô có thể miễn cưỡng gọi một tiếng ba thân ái một chút nhưng nếu ông ta không vác mặt đến thì cô hứa trời có sập cũng không muốn dính líu đến ông ta, mặc xác ông ta chết thì chết, sống thì sống. Đùng bao giờ gọi cô một tiếng con gái nào vì quá là buồn cười.

"Con đường phía trước là đến Ngự Tây, con đường phía trước....là đến Ngự Tây...chính là con đường này..." Cô cứ lầm nhảm rồi bước đi như vậy, cô chỉ còn chiếc áo khoác lỏng to bên ngoài để che đi sự xấu hổ của cô. Bước đi loạng choạng như một nữ nhân bết rượu, say xin không khác. Cô quả thực như say rượu thật sự vì tâm trí cô quay cuồng điên đảo.

Tiếng kèn xe vang lên bên tai, đúng hơn chặn đường cô. Cô nhẹ nhàng đi lách sang một bên, không có muốn để ý nhưng vẫn dai như đĩa là bóp kèn in ỏi. Cô quay phắt người, không phải Tiểu A mà là Tích Lăng, chiếc BMW đen bóng sang trọng đang ngăn đường cô, cô định giơ tay chỉ thẳng mặt thì cô liền hạ xuống ngay lập tức, hiện tại cô đã quá nhiều chuyện xảy ra, cô không muốn cự cãi vô dụng với hắn. Hắn cũng không có ý định buông tha cô, như một ác ma cầm lưỡi hái, lúc nào cũng có thể gạt lấy mạng sống của cô như chiếc lưỡi hái trong mơ đã hái đi mạng sống bà cô.

- Lên xe, tôi không muốn nhiều lời với em

Cô cũng vậy nên cô mau chóng ngoan ngoãn lên xe, nhưng vừa yên vị trí, cô đã thẳng thừng yêu cầu cô muốn đến Ngự Tây. Nếu hắn không đồng ý thì cô sẽ rời xe nhưng cô có thể dễ dàng rời xe với hắn sao? Nhưng cô chắc chắn cô sẽ làm mọi cách để xuống xe nếu hắn ép bức cô.

Hắn vươn tay đỡ đầu trên kính, nhìn cô, khoẻ môi nhếch cao, liếc mắt ra lệnh thư ký nghe theo cô mà lái đến Ngự Tây. Cô cảm giác nguy hiểm, sao hắn có thể dễ dàng như vậy nghe theo cô, cô có chút cảm thấy khó ở, đối với ánh mắt hắn cùng nụ cười kia cô có chút rùng mình rùng rẩy.

- Tôi mới vừa bỏ đi, em đã không chịu được cô đơn?

Đây chính là mục đích chính hắn quay lại? Để lãng mạn cô? Vậy thì cô sẽ không đáp lời vì cô biết hắn sẽ không chịu nghe cô giải thích, còn hắn thì ngược lại hắn lại khao khát muốn nghe hơn bao giờ hết. Thấy cô im lặng, đây là mình chứng gì? Cô ngầm đồng ý với hắn sao? Hắn biết Tiểu A với cô không có quan hệ gì hơn là chủ nhân với vệ sĩ nhưng như ban nãy đã không còn tính chất công việc nữa, mà là quá thân thiết. Người phụ nữ của hắn thì chỉ có thể thân mật với hắn.

- Sao không trả lời, tôi đoán đúng hay nhầm? Hay trúng tim đen, hay em bị cảm?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 26: Đừng bao giờ trở lại đây nữa

Dinh thự Ngự Tây ở trước mắt, cô gắng gượng không khí phức tạp căng thẳng hiện tại, cô không dám thở mạnh, có chút quay đầu thì nhìn thấy xe Tiểu A phía cô, cô thờ phào, cô định cười với hắn thì cô nhớ lại hắn đã từng nạt cô không được cười với hắn.

Hắn thấy cô có phần do dự nhìn hắn, cô nghĩ cô có nên chồm đến chủ động hôn hắn hay không? Cô không nên làm tốn thời gian thêm, hắn chồm đến phủ môi cô, cô đau đớn vì môi cô còn sưng đỏ gớm máu. Cô có chút nắc nệ nhưng hắn đã phủ môi cô nên cô không thể phát ra tiếng, hắn cứ nghĩ cô không kêu là không đau nên vẫn mạnh bạo như cũ khiến cô đau muốn chết. Khi hắn định rời đi, cô lại chồm đến giữ lại đầu hắn, lưỡi cô quấn lấy lưỡi hắn nóng bỏng khiến cô có chút trầm mê, cô ngu ngơ mút môi hắn rồi lại liếm môi hắn, học theo cách hắn mà xoay lưỡi trong khoang miệng thơm tho của hắn. Tay cô cứ giữ ở sau gáy hắn, cô cảm thấy cơ thể bản thân nóng rần rần nhưng cô sực tỉnh lại, cô có chút lưu luyến rồi khỏi môi bạc hắn, hôn nhẹ lên má hắn.

Mùi hương thiếu nữ thơm tho tự nhiên vẫn còn ở đầu mũi hắn khiến hắn mê muội. Cô hôn má hắn một cái thẹn thùng khiến hắn tim cũng đập mạnh, chưa kịp phản ứng thì cô đã xuống xe và đi khuất sau cửa lớn. Hình bóng nhỏ bé đó đã đi vào lòng hắn sao? Không thể...

Thư ký Mộ nhìn thấy lệnh của hắn thì khởi động xe không dám chậm trễ, thư ký này giờ muốn nổ mắt vì hình ảnh nóng bỏng phía sau ghế, thư ký Mộ đã rất mệt mỏi phải úp đầu vào vô lăng. Nghe hắn bảo lái xe thì thư ký Mộ vui như bắt được vàng.

Cô vừa đi vào thì không khí ám đặc đã xông vào cô khiến cô rơi nước mắt, cô đi lên lầu, hầu nhân dẫn cô đến phòng nghỉ lớn, vừa đi vào cô đã nhìn thấy mẹ cô gục trên giường, hai mắt sưng húp, khóc đến gra trái giường ướt một mảng lớn, cô khóc càng dữ dội, bà cô bất động nằm đó, gương mặt luôn luôn cười với cô mỗi khi thấy cô thì giờ đây bất động nằm đó, không nói không rằng nữa lời nào mà nhắm mắt xuôi tay, trên khoe môi vẫn còn vương một nụ cười nhạt khiến cô nhìn vào càng thêm khó chịu, đây là lỗi của cô, cô bứt rứt không thôi, nếu cô luôn ở bên bà thì cô đã có thể gặp bà lần cuối.

Cô bứt rứt nắm tay chặt thành nắm đấm, cắn răng mà vô lực khụy xuống ngồi dưới nền lạnh mà ồ ạt nước mắt chảy ra, cô muốn hét lớn để thoát lòng bản thân nhưng cô không thể. Mẹ cô nghe tiếng nắc thì quay sang nhìn thấy cô ngồi đó, nước mắt nước mũi tèm nhem, bà vô hồn nhìn cô khiến cô sợ hãi mà chồm đến cầm lấy tay bà, bà không nắm lại mà bà gạt đi.

- Mẹ...đừng làm con sợ....

Bà ánh mắt hình viên đạn nhìn chăm chăm cô, lòng bà đau như cắt, nhìn cô đã không còn ốm yếu như trước nên có chút vui lòng nhưng bà cô đang nằm đó, bà không thể vui vì vì cô.

- Hy Hy...đi đi...đừng...bao giờ quay trở lại nơi này nữa... bà của con...mẹ sẽ thổ táng rồi cùng kiến, không cần con ở đây.

- Hức...không...con muốn cùng mẹ thổ táng bà...con không đi...huhuh...con không muốn đi...mẹ....đừng xa lánh con...

Cô nghĩ mẹ cô là đang trách cô, cô càng uất ức khóc lớn. Tiểu A đứng ở phía cửa nhìn tình cảnh này không biết làm sao thì mẹ cô đã liếc nhìn Tiểu A ra dấu cho Tiểu A mang cô đi. Nói thật, bà có chút trách cô, thực sự rất buồn về cô, nhưng bà không nỡ trách cô ngoài mặt nên bà chỉ có thể làm như vậy.

Tiểu A gật đầu, máy móc đi vào mà bề cô ra nhưng cô nhất quyết liều mạng giãy giụa, cô còn chưa đụng bà, cô sao có thể đi như vậy?

- Tiểu A...buông tôi ra...tôi muốn chạm vào bà tôi một lần thôi... Tiểu A...

Cô thành công thuyết phục được Tiểu A, cô liền nhanh chóng lồm cồm đến bên giường, cô vẫn quỳ trên đất, vươn từng ngón tay chạm chập chạm vào gương mặt trắng bệch thiếu sức sống của bà, quả thực bà đã đi rồi, bà không lừa cô. Cô nhớ lúc nhỏ bà bảo cô "Trên thế giới này, sự sống và cái chết không đáng sợ, Tiểu Hy, thứ đáng sợ nhất là không thể sống với người mình yêu. Thiên thần chỉ giáng xuống trần thế một lần trong đời, nhưng người quay trở lại thiên giới đã khổ đau vô cùng vì thiên thần phải lòng một nữ nhân xinh đẹp nhưng nữ nhân này không yêu thích thiên thần. Lúc đấy, thiên thần mới nhận ra cho dù có là thiên thần đi chăng nữa cũng chẳng có được trái tim của người khác. Cho nên lúc ta về thế giới bên kia, ta được gặp ông thì ta rất vui, ta không ví ta như thiên thần nhưng ta đã rất vui về thì vì ta có được trái tim của ông ấy cho nên lúc đó Tiểu Hy không được khóc, biết không? thiên thần đáng yêu của ta? Thế giới bên kia không phải thế giới đau khổ mà là nơi vĩnh hằng của hạnh phúc." Lúc đấy cô còn chưa biết gì cả nên không mấy may nghĩ đến lời bà nhưng nay bà đi xa cô thật, bà đi về thế giới bên kia với ông. Cô nấc lên từng đợt đau đớn, cô gồi đầu lên bàn tay bà, vẫn lạnh vô cùng. Cô tuyệt vọng, nhìn sang mẹ cô không nhìn cô mà ánh mắt hoàn toàn đặt ở bà.

Cô mím môi, cô không quen như vậy, cô chưa bao giờ bị mẹ cô lơ như vậy, cô đau đớn xoay người nhìn Tiểu A, giọng nói nhỏ vô cùng như kiến.

- Đi thôi. Tôi không có ý nghĩa ở đây nữa rồi.

Mẹ cô cũng không ngờ cô nói như vậy, bà nước mắt rơi là chẳng nhìn cô bước ra khỏi phòng, môi mấp máy "Hy Hy" nhưng không thể thốt thành lời, bà nhìn cô, trong ánh mắt như xuất hiện cô từ nhỏ được bà bóng bẻ mỗi ngày, khi một tuổi chấp chững bước đi, lên đến sáu tuổi thì đi học tiểu học, sau đó đến lớn hơn, cô học trung học, rồi cao học. Đến khi cô trưởng thành như hôm nay. Bà cười một chút, bà muốn yên một chút.

- Mẹ, Tiểu Hy của mẹ đã sai rồi! Chúng ta thực chất không cần tiền đúng không mẹ? Nhưng con cũng xin lỗi cả hai người.

Ra cổng lớn, cô quý xuống chân Tiểu A mà cầu xin anh thổ táng bà cô thật đàng hoàng nếu không cô sẽ cả đời này không thể sống tốt. Tiểu A không thể lay cô đứng dậy thì cũng quý xuống cùng cô, cô không thể đứng dậy, cô phải thổ táng cho bà cô thật tốt. Cô biết cô không thể yêu cầu Lăng gia quá đáng một cái gì hay cho mẹ cô ở cùng và cô cũng không muốn vì chắc gì họ đã đối xử tốt với mẹ cô bằng ở Ngự Tây.

- Đừng làm như vậy, Lục tiểu thư, đây là chuyện chúng tôi nên làm, cô đứng lên trước đã.

Cô khóc lóc như mưa, đối diện là lồng ngực ấm áp của Tiểu A, cô không kén chọn mà ngã vào lòng Tiểu A, hiện tại cô chỉ cần có nơi để gục vào mà khóc cho thoải mái. Tiểu A có chút kích động, lòng lạnh giá Tiểu A từ từ mở ra tiếp nhận cô nhưng Tiểu A một chút cũng không dám nhìn cô vì Tiểu A cứ tưởng từ lâu hắn đã không còn thích thú một cái gì trên đời nữa nhưng nay lại sinh lòng với cô, Tiểu A vẫn là không chấp nhận được sự thật, vẫn còn ngỡ ngàng với cảm giác của chính mình. Tiểu A khuôn mặt nghiêm nghị có chút nhăn nhó, phá lệ tay đặt lên vai cô mà vỗ nhẹ, an ủi cô. Tình cảnh này đến hầu nhân cũng không dám nhìn. Hầu nhân ra vào như nếm mà không ai cả gan ngó đến cô và Tiểu A dù chỉ 1 lần, chủ cả như vậy, hầu nhân như các người là không nên chú ý. Chỉ cúi đầu chào rồi đi thẳng.

Cô nắm lấy áo của Tiểu A mà vô manh, cô đã khóc đến độ hai mắt sưng như hai quả cà chua, nay đến mẹ cô cũng không muốn nhìn cô, cô còn ý nghĩa gì nữa. Cô sống cũng không còn ý nghĩa gì, lúc này cô còn nghĩ không còn bà nhưng cô còn mẹ cô. Hiện tại cô đã mất hết, mất hết. Không còn ai ở bên cô.

- Tiểu...A....hức...hức....tôi không còn ai nữa, không còn ai bên tôi nữa...

Tiểu A lại không thể bảo còn có anh ở đây nhưng thứ anh có thể cho cô là ôm cô và để cô khóc cho đã, cho thoải hết tất cả trong lòng cô để cô nhẹ con đau lại. Tiểu A cũng chưa bao giờ phải dỗ dành nữ nhân nên đối với cô hiện tại chỉ có nhip nhẹ vào vai xem như cho cô một chút tin cậy và ấm áp. Cô khóc đến độ mặt mũi cũng đỏ chói lên, tay lau má cũng khô rát. Cô bầu vào đùi bản thân bầm tím nhưng không thấy đau chút nào, cô là ham phủ phục bạc. Mẹ cô nói đúng, cô có lẽ không xứng ở đây thật!

Tiểu A nhận thấy cô tự hành hạ thì nhanh chóng cầm tay cô lại, cô muốn hét lên nhưng nhanh chóng dùng tay chặn miệng bản thân. Mẹ cô mà nghe thấy thì chỉ có buồn hơn thôi, cô nên có lương tâm một chút. Đừng khiến bà phiền lòng hơn nữa vì cô. Cô ghen đi, quá mức một mối cùng yêu ót, cô tự dùng hai chân mềm nhũn rồi mất đi cảm giác và ngất đi. Tiểu A hoảng hốt, loạn xạ kêu cách mấy cô cũng không tỉnh, cô ước bản thân có thể ngủ một "mộng ngàn thu" sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Tiểu A bế cô rời khỏi Ngự Tây vì Tiểu A thấy chắc không thể để cô ở lại Ngự Tây được, khi cô tỉnh thì cô lại nhớ và sẽ khóc tiếp tục. Roll Royce dần dần rời khỏi Ngự Tây. Mí mắt cô ướt đầm, Tiểu A phải dùng khăn mềm nhẹ nhàng lau cho cô, đây là điều cơ bản chắc chắn Tiểu A chưa tiếp xúc nữ nhân cũng phải hiểu, mắt sưng thì không thể chạm qua bằng khăn khô. Trần cô nóng ran nên Tiểu A phải hầu nhân hầu hạ cô thay đồ, còn Tiểu A thì lâu lâu lại đến kiểm tra nhiệt độ sốt của cô một lần. Bà Lăng cũng lo lắng sốt ruột mà mới bác sĩ liên tục vì cô vẫn mãi không giảm nhiệt độ cơ thể, cả người cô cứ nóng ran như bếp lửa, lâu lâu lại run, hai răng cô đánh vào nhau cầm cập. Bà sợ cô nóng quá có bị đứt cái gì thì toi chết. Mà cô thì không thể chết, nếu chết thì bà cũng nhất quyết chạy đua từ thần mà giật cô trở lại. Tính cho đến cùng, sự quan tâm không xuất phát từ hảo tâm mà đối cô.

Đến khi cô tỉnh lại đã là buổi tối. Mí mắt cô nặng trĩu, cô muốn ngồi dậy nhưng có tốn bao nhiêu lần thử bật dậy nhưng không thể. Cơ thể cô không còn sức để động dậy, cô cảm thấy ẽ ẩm, toàn thân cô ẽ ẩm ướt mội, nóng ran như muốn thiêu đốt cô, cô đẩy cái chân lớn đập trên người cô cho ra nhiệt. Cô vì ban này run lập cập nên Tiểu A mới đắp chăn cho cô. Nước bọt cô nuốt vào cũng khó khăn, cổ họng như muốn bốc cháy.

- Chết tiệt!

Cô lẩm mẩm rửa bản thân, tay cũng cảm lấy chiếc khăn nóng trên trán cô quẳng đi. Cô hiện tại là cục gỗ vô dụng.

Tô cháo bò thơm phức từ tay Tiểu A đến gần, mùi hương hấp dẫn khiến bụng cô kêu dữ dội. Nhưng cô lại nhần tâm quay đầu sang chỗ khác, được, cô bệnh thì cứ cho cô chết, không cần săn sóc cũng không cần khoẻ lại.

- Lọc tiểu thư, tôi hầu cô ăn. Cô phải ăn để lại sức.

Cô vẫn không xoay người lại, cô ương bướng nhất quyết không ăn. Tiểu A hết cách, cũng không thể bắt buộc cô há miệng ăn hay thồn vào miệng cô nên Tiểu A đành bùng bỏ ra ngoài, ra đến cửa cô chút ngoáy lại nhìn cô nhưng cô vẫn đưa mắt nhìn ra cửa sổ chung thủy không nhúc nhích, Tiểu A lắc đầu, cuối cùng cũng khép cửa lại, trước khi ra cũng không quên bật lò sưởi cao hơn một chút vì sợ cô lạnh mà nhiễm hàn thì bệnh càng nặng. Cô cô đơn vì gian phòng rộng gấp hai cái nhà cũ của cô, nó trống rỗng 4 bức tường, cô chỉ tay 4 góc, cô nhớ cái lò sưởi và ghế nằm bà cô hay ngồi, nhớ cái bếp nhỏ lúc nào cũng thơm mùi tỏi cháy và cả nụ cười trên môi bà và mẹ. Căn nhà đó, dù không lớn không đẹp nhưng luôn luôn tràn đầy lửa gia đình.

Cô lồm cồm muốn xuống giường nhưng cơ thể cô là cô không thể cân bằng bản thân nên cô ngã phịch xuống, toàn thân đau đớn, cô xoa bóp tay và bóp chân cho hết tê, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bản thân không thể làm gì ngoài tuyệt vọng. Chẳng phải cô là con người không bao giờ tuyệt vọng sao?

Cô đi đến khoá trái cửa lại, cô không muốn ai hiện tại làm phiền cô, khi họ lấy chìa khoá sơ cua mở thì cô không chắc nhưng hiện tại cô cứ khoá đi, mở ra tính sau. Cô bước đi từng bước cảm giác hư ảo vô cùng như thể cô đang bước trên không vì bước chân cô nhẹ hững như lướt mây. Cô đi tìm miếng vải trắng cột lên đầu, bà cô mất, cô phải để tang bà. Cô ngồi bệt xuống góc phòng hăm hiu tối đèn, chỉ còn nương theo ánh đèn ngoài ban công đẹp để soi vào phòng. Tiểu A định vào thay khăn cho cô, bật mở cửa nhưng cô đã khoá. Tiểu A nghĩ cô có lẽ không muốn ai làm phiền nên Tiểu A cũng không nhất thiết đi vào, có lẽ Lăng gia đã làm phiền cô quá rồi. Nhưng vẫn đứng ở đó nhìn vào chậu nước nóng trên tay, hai mắt cũng đã mờ xuất hiện hàn quang, Tiểu A giật mình, đây là vì cô sao?

Cô bộ dáng thê thảm, vận bộ ngủ dài tay chân đang giữ ấm nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo hàn khí, cô run rẩy như cũ. Lâu lâu ho khan, cô phải dựa vào tường để giữ bản thân cân bằng nếu không cô sẽ lao đầu về phía trước. Cô không ngờ bản thân bệnh hoạn lại ra nông nổi này. Khăn tang trên đầu cô làm cho căn phòng lớn thêm cảm giác đìu hiu. Cô lau đi nước mắt khô trên má, sự nóng rất khó tả len lỏi trong cô, vừa đau vừa ẽ, cô không khỏi xuýt xoa, méo mó hàm. Cô họng cô khô khốc như muốn rỉ máu nhưng cô nhất quyết không uống vào ngụm nước nào nhưng dù cô không muốn cũng không thể cưỡng lại nhu cầu cơ bản của con người.

Cô cười lớn, cả gian phòng đều vang tiếng cười u ám của cô, nghe qua không ai cảm thấy vui vẻ mà ngược lại đa phần là chế giễu. Hầu nhân đứng bên ngoài rợn tóc gai như muốn bản tán nhau cho cô vào bệnh viện tâm thần điều trị.

Người ta nói tiền là tất cả nhưng không phải có tiền là có tất cả. Cô vì tiền mà chạy theo phù phiếm để lo cho bà và mẹ nhưng có thật sự suy nghĩ của cô chỉ đơn giản như vậy. Lần đầu tiên cô biết được cảm giác mất đi người thân là như thế nào. Trở lại vấn đề là cô thực sự rất khát. Cô trước mắt mọi thứ lu mờ, cô chấp chững đi đến bàn lớn, cô cầm ly nước uống mà run rẩy, cô yết hầu khô như sa mạc nóng, cô nuốt nước xuống rất khó, cô lỡ trượt tay mà chiếc ly rơi xuống đất. Miễn ly văng tứ tung, cô giật bản mình liền ngồi bệt xuống. Tiếng vang gòn gĩa đánh thức Tiểu A bên ngoài. Tiểu A như một người điên mà muốn lập tức phá cửa, không nói gì nhiều mà mạnh bạo phá cửa, cửa bật ra khiến cô đang nhặt vệt mảnh thì đã trượt vào tay cô, máu cô rơi xuống khỏi ngón tay mảnh khảnh trắng nõn. Cô lại chẳng có cảm giác gì, chỉ thấy như một chút kiến cắn rồi thôi, cô vẫn tự nhiên mà gom miến sành dù bản tay đã gom góp máu. Hoàn toàn không có cảm giác đau như dự định. Tiểu A nhìn thấy khăn tang trên đầu cô thì càng không chịu được mà chạy đến cầm tay cô mà nắm chặt khiến cô nhũn mảy, chỉ muốn cô dừng làm mọi hành động ngu ngốc. Cô ngơ ngậy chống cự, cô không muốn Tiểu A kim cô lại như vậy, cô khó chịu nhưng cô làm gì còn sức lực đâu, cô mặc kệ để mặc Tiểu A giữ lấy cơ thể của cô.

- Lọc tiểu thư.

Tiểu A xoay cô đối mặt anh, cô liền nhắm cặp mắt, cô không ngờ cô chỉ muốn uống nước thôi mà đã gây ra nhiều chuyện phiền phức như vậy.

- Lọc tiểu thư, cô không cần mang khăn tang.

Cô mệt mõi thở dài, thều thào.

- Anh mà gỡ nó xuống...tôi nhất định sẽ chết...cho anh xem

Tiểu A nghe một đoàn như vậy, đầu óc "bang..." lên một tiếng, không trả lời mà vươn tay lấy dĩa mà bế cô lên giường trở lại, cho hầu nhân dọn dẹp "bãi chiến trường" cô gây ra ban này. Cô vẫn nhất quyết không chịu ăn uống.

- Ra ngoài.

Tiểu A nhìn cô mãi, không nở ra ngoài vì sợ cô sẽ lại khoá cửa, sẽ lại làm rơi vỡ cái gì đó mà làm tổn hại bản thân nhưng nghe cô nói như vậy, dù muốn nán lại cũng không thể ở lại được. Cánh cửa vừa khép lại, cô thờ phào một cái, hơi nóng liền lan toả cả căn, cô lại một lần xốc ra khỏi người. Cô sợ bóng tối, cô lờ mờ tìm công tắc đèn thì điện thoại Lăng Khâu Thiên sáng đèn, cô đành trở người, nhìn màn hình số lạ, cô cũng không muốn bắt nhưng tay lại tự động bấm tiếp, cô cũng đưa lên tai nghe thử, nếu ai đó mà điện nhầm thì cô sẽ mắng cho một trận, quên mình là ai luôn.

- Alo?

- LĂNG KHẨU THIÊN....

Tiếng thét trong điện thoại làm cô chưa kịp phản ứng đã làm rơi điện thoại xuống tấm trải bông lớn dưới chân, cô định khom xuống thì cô bỗng hoa mắt, trước mắt đom đóm giăng đầy trời, cô ngất đi vì kiệt sức trong khi điện thoại vẫn không ngừng gọi tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hợp đồng thứ hai?

Một lễ đường sang trọng với phong cách phương tây, nền trắng thấp sáng dày đặc cả gian phòng bao lớn với hoa tươi rải rác khắp nơi, cô biết để có hoa tươi như vậy thì rất đắt đỏ, dù sao tiệc cưới của Tích gia cũng không thể đơn sơ.

Khách khứa với số lượng cô tưởng tượng họ mời chắc cả cái Bắc Kinh đều muốn ồ ạt đến đây. Lúc đầu, Tiểu A đã có nhắc nhở cô, tụ họp ở đây đều là nhân vật không đơn giản, cô nên thận trọng đừng nên gây sự với ai nhưng cô nghĩ lại, anh ta là kẻ gây rối tội đồ sao mà nhắc nhở như vậy, cô cảm thấy có chút tổn thương nhẹ nhưng cũng không thể phân bác. Vì cô có nghe qua câu "Niệt tình cộng ngu đốt ra phá hoại."

Dàn xe khủng mà có trong mơ cô cũng không được thấy đã đậu kín cả sân Hoàng Gia, ngay cả thu hút người đi đường phải dừng chân vài giây nhìn vào như đang chiêm ngưỡng "kì quan thế giới". Đến độ cô là chủ bữa tiệc mà cô còn thăm xuyết xoa.

Cả cuộc đời này, chỉ có ý nghĩa khi được lên xe hoa một lần, đeo trên mình sự sở hữu của hôn nhân mà bất cứ nữ nhân nào sau khi kết hôn đều nhận thấy và sống trọn đời với người mà mình tin tưởng, chỉ vậy là đủ.

Nhưng với cô thì sao? Thôi bỏ đi. Hôm nay cô phải là một người thực sự vui vẻ, mọi thăng trầm đều bỏ qua hết thảy. Dù sao cô cũng còn 345 ngày tung hoành, cô còn 345 ngày hy vọng. Coi như cuộc đời cô có nghĩa 345 ngày và sau đó thì sẽ có ý nghĩa khác.

"Lăng Khẩu Thiên, tôi là người giúp cô đi lên lễ đường nhưng 345 ngày sau thì có mới chính là cô dâu cưới vào cửa thực sự của Tích Lăng. Cho nên cho dù cô có bỏ đi vì cái gì chẳng nữa, sau khi trở lại hãy đối xử tốt với Tích Lăng."

Cô không biết cô có hy vọng ngược hay không? Đáng lẽ cô nên mong Tích Lăng đối xử tốt với Lăng Khẩu Thiên, sẽ không đối xử giống cô vậy. Cô dù sao chưa gặp qua Lăng Khẩu Thiên nhưng cô đoán được, Lăng Khẩu Thiên không thích bị áp đặt hôn nhân nên mới bỏ đi như vậy hay có thể cô đoán sai. Đến nay lý do bỏ đi cả Lăng gia đều chưa ai rõ nhưng trong ai cũng lơ mơ đoán với một lý do khác nhau.

Sau tất cả, cô không ngờ cô có thể qua mặt được Tích Lăng. Tích Lăng tin tưởng cô là Lăng Khẩu Thiên một cách không hoài nghi. Cô có chút vui có chút buồn, đây chính là lý do cô cảm thấy có lỗi với Lăng gia - cô vừa mong Tích Lăng không nhận ra cô và vừa mong Tích Lăng phát hiện cô không phải Lăng Khẩu Thiên, mong anh tiếp nhận con người thật của cô hơn là giả dối nhưng hẳn điều đó không bao giờ xảy ra đâu.

Cô vận chiếc váy cưới đuôi cá dài ra đến cửa, ôm ngang ngực với tấm lưới mỏng cao đến cổ. Màu xanh ngọc làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, các điểm xuyên được kết thêu các cánh hoa nhí trải dài hết đến chân, có khi là đính kim cương sáng sủa ánh ngọc trắng. Cô ngồi trước gương, nhìn bản thân mà có chút ngỡ ngàng, đó là cô sao? Cô không ngờ cô có thể nhìn xa hoa hơn một chút, cô không dám đi lại nhiều vì sợ chiếc váy này vướng vào đầu đồ hòng vì cô biết nó rất đắt tiền, đây là Lăng gia đặt thiết kế riêng biệt, trên đời chỉ có một cái. Chỉ là cô quá may mắn, vận may trước Lăng Khẩu Thiên.

Thiếu nữ 21 như cô, chưa từng có bạn trai. Chưa từng ôm ấp hay hôn một ai đó nhưng khi cô trở thành Lăng Khẩu Thiên, cô có thể thực hành những thứ đó với Tích Lăng, một người cô chỉ có thể ngắm nhìn từ xa. Liệu những ngày đó, cô có cảm lòng bản thân được mà không luyến hân? Cô đành để chuyện gì tới thì tới, nếu tới cô cũng bất khả kháng, cô cười cười ngợt ngào, nhìn vào gương lớn.

Cô chớp mắt vén sợi tóc mai rũ xuống, dù sao cô cũng có chút "nhan sắc". Sao cô lại sợ cô không sống nổi? Tấm bằng Stanford của cô chẳng lẽ để ở không, cô chắc chắn sẽ có một công việc tốt sau khi "trải nghiệm" hết cái hôn nhân chết tiệt này. Cô lại nhớ đến bà cô, đáng lẽ bà phải nhìn thấy cô bước vào lễ đường. Cô còn chưa thành gia lập thất và sanh cháu cho bà bỗng chúc phúc thì bà đã xa cô. Con người cô hân quang, mọi thứ trước mắt cô mờ đi, lập loè nước mắt, cô mau chóng nuốt xuống vì sắp đến giờ cô phải ra ngoài.

Cô dù sao cũng có chút hồi hộp cùng căng thẳng, cô sắp đứng trước bao nhiêu người, cô mồ hôi lạnh ra đầy tay, cô cầm ly nước tu hết một lượt. Cô không sợ bản thân sẽ đi ngoài vì cô sắp chết khát. Cô vừa nghĩ đến Tích Lăng nắm tay cô này nọ trước bao nhiêu cặp mắt soi bên dưới, chưa gì hết mà cô đã ngượng chín mặt. Hai cánh môi phồng hồng của cô cười tươi, quả thực cô vẫn là thiếu nữ 21 chưa tiếp xúc qua ai bao giờ.

- Lăng tiểu thư! Đã đến giờ.

"Uy...cô lên Hy Hy." Cô lúc nào cũng tự trấn an bản thân và tự dọa bản thân sợ hãi.

Đến giờ rồi sao? Cô lồng ngực thở hỗn hển, hai chân tự mềm nhũn ra. Hầu nhân đứng vây xung quanh cô chỉnh sửa lễ phục vô cùng cẩn thận, tóc cô được xoắn tự nhiên hai bên làm cô cảm thấy nóng nực nhưng cô không dám động đến vì đã tạo hình tóc rồi, cô không thể phá đi "công trình" suốt 4 tiếng đồng hồ của cô. Phía sau đàn người đứng đỡ váy, cô có chút khó khăn đứng thẳng người, quá là cực khổ vì độ đẹp của nó tỉ lệ thuận với độ nặng.

Đi đến cầm tay cô lên lễ đường là ông Lăng, mặt mày ông cười sáng lạn nhìn khách khứa nhưng không nhìn cô, cô mím môi mặc ông nắm tay cô, cô không nắm lại tay ông. Tiếng ồn chiếu thẳng vào chính diện, cô nhắm mắt, hít một ngụm khí để trấn tĩnh bản thân, cô cảm giác như đang đi trên con đường gai nhọn không khác.

"Bình tĩnh, không có gì phải căng thẳng. Thả lỏng và cười thật tươi. Chúng ta chỉ làm lễ 20 phút."

Tiểu A nhẹ nhàng đi lên, môi mông nhếch cao, liếc mắt nhìn cô dung nhan mỹ mạo đang nhũn mày khó coi. Cô nghe được giọng Tiểu A thì cảm thấy nhẹ nhàng hơn hẳn, cô bắt đầu cười, có vẻ Tiểu A đã cho cô một viên thuốc trấn tĩnh, cô bớt hồi hộp mà từng bước chân chắc chắn hơn. Tiểu A quả thực không phải thiên thần, cũng không phải ác quỷ, chỉ là cứu tinh tâm trạng, viên thuốc an thần tuyệt vời nhất.

Cô nhìn xa xa, là thân ảnh Tích Lăng đang đứng ở kia, cao cao tại thượng, đẹp đến ngất người nhìn, hẳn sao có thể xinh đẹp đến như vậy? Hẳn như bước ra từ trong truyện, ảo ảo thật thật mà cao ngạo ngất trời, khí thế vô song lâm liệt, làm cô chà có tí nào là chân thật. Hắn vẫn vận vest như thường lệ nhưng hiện tại cô nhìn hắn, lại có cảm giác khác. Bên cạnh còn có đức cha nhà thờ làm lễ, cùng quyền sở đầy mọ trên tay ông. Đây là cảnh ư xuất hiện trong giấc mộng và cả tưởng tượng của cô. Cô lúc nào cũng mơ tưởng về cảnh này và hôm nay nó đã xuất hiện nhưng cô chỉ là một nhân vật phụ trong bộ phim có đóng thế, cô là nữ phụ độc thế á? Cảnh này vừa quen thuộc và vừa xa lạ, cả nam nhân chiếm biết bao nhiêu lòng ái của nữ nhân ở kia cũng không phải sẽ trở thành hôn phu của cô.

Cô cần nghĩ chỉ cho xa xôi, chỉ cần có hợp đồng trong tay thì gián tiếp nhắc nhở cô, đừng vượt quá phép mà cô có thể.

Cô đã chính thức bước vào vị trí chính của buổi lễ, trước mắt cô là Tích Lăng. Hắn sao lại vô cảm như vậy, không có gì cho là hắn đang vui hay đang buồn. Khoé môi bạc kia mím lại nhẹ nhàng mà nhìn cô, con người hồ phách của hắn sóng sánh như nước mùa thu nhưng lại mang cho người ta cảm giác bí bách.

Cô tránh ánh mắt hắn, nhìn xuống khách bên dưới, cô liếc mắt đến mọi góc ngách dù nhỏ cô cũng không bỏ qua, cô không thấy mẹ cô đâu, bà có lẽ còn giận cô nhiều lắm. Cô nước mắt sắp nhỏ xuống y phục thì cô mau chóng nuốt xuống, lúc này cô không thể khóc. Sóng mũi cô cay mà nhìn xuống chân bản thân chung thủy không ngược lên.

- Con - Tích Lăng. Có đồng ý lấy Lăng Khẩu Thiên làm vợ hay không?

Tiếng nói cắt đứt suy nghĩ của cô. Cô nhìn hắn, hắn nhìn cô, như thể đang muốn hỏi ngược lại cô, cô có muốn lấy hắn không? Cô tất nhiên có, cô sợ hắn chán chường làm mất vui, nhẹ gật đầu như gió thoảng mây bay mà ngại ngùng đỏ mặt, hắn nhếch môi cười một cái mới đáp lại "Có."

- Con - Lăng Khẩu Thiên. Con có đồng ý lấy Tích Lăng làm chồng hay không?

Cô ngược lại không có nhìn hắn mà trả lời nhanh vô cùng, như vậy là đủ cho hắn nhìn ra tâm ý của cô. Sau đó là trao nhẫn, cô thắc mắc sao còn chưa hỏi thề non hẹn biển gì đó thì đã đến bước này, sau cô mới nhận ra, thì ra Tích gia và Lăng gia muốn buổi tiệc này thật nhanh chóng, không muốn phức tạp, cả phóng viên cũng không được bước vào lễ đường nửa bước và cả...sở đồ cũng không có đăng ký thì vợ chồng cái nổi gì.

Cô nhìn chiếc nhẫn không to không nhỏ nhưng liền biết giá trị thế nào trên tay bản thân, có nó tự dung tay cô trở nên khác hẳn, đó chỉ là cảm giác của cô. Vòng đính kim cương xung quanh làm nổi bật lên màu huyết đỏ như tơ máu, cô có chút nghịch mà xoay xoay chiếc nhẫn một chút. Đây chính là sở hữu hôn nhân cô nói đến, ngón tay áp út của cô không còn trống nữa, nhưng nay đến thời điểm này, cô mới nhận ra, sở đồ hôn nhân mới là sở hữu vô hạn.

Hôm nay ai bước vào lễ đường? Là cô, cho nên sự thiêng liêng này cũng áp vào người cô. Cho dù cô có thể thân đi chẳng nữa nhưng cô hôm nay là cô dâu, còn Tích Lăng hôm nay là hôn phu của cô không chối cãi gì, cô là nên ích kỷ trong tư tưởng một chút. Cô vui vẻ biết chừng nào, cười híp mắt nhưng cô không dám nhìn Tích Lăng vì là hắn cảm cô không được cười với hắn, thật là một con người quái gở nhưng nhiều lúc cô cũng cảm thấy hắn đáng yêu đấy chứ, chỉ là ít khi bộc lộ ra ngoài, cô tò mò vì sao hắn lại trở nên như vậy?

Cô rất tự hào vì ai cũng nhìn cô bằng cặp mắt ngưỡng mộ nhưng đây chỉ là vinh quang tạm thời nhưng cũng đủ làm cô vui vẻ tạm thời.

Cô trực tiếp chuyển đồ đặc đến dinh thự riêng của hắn - Cẩm Viên. Trước khi đi, bà Lăng còn cầm tay cô thật chặt mà bảo cố gắng làm thật tốt, thực sự không cần bà Lăng nhắc nhở cô cũng biết bản thân nên làm gì.

Ai ngờ, về đến Cẩm Viên, hắn quảng cho cô một cái hợp đồng rồi bỏ đi mất dạng. Cô cụp mắt, lồm cồm đến bàn.

Quả thực cô đoán đầu sai, hắn luôn biết làm cô máu hóng dồn lên não. Cô từ đầu cũng không có ý nghĩ bản thân sẽ phải ký đến hai bản hợp đồng, chẳng phải nói miệng cũng được sao, hay sợ cô lật lọng, hắn biết rõ cô không có khả năng đó. Hắn dư khả năng nắm thóp cô, mắc có sự gì phải ký lăng nhăng giấy tờ.

"Điều 1: Tuyệt đối không được cười với tôi.

Điều 2: Tuyệt đối không được chống cự, kháng cự mọi hình thức với tôi.

Điều 3: Ra ngoài phải xin phép trước, không được qua đêm bên ngoài.

Điều 4: Cấm hỏi những chuyện tôi không muốn hay không thích trả lời.

Điều 5: Tuyệt đối không được giấu tôi bất cứ chuyện gì, lỡ em có mệnh hệ gì đó tôi không chịu trách nhiệm..."

Cô tức điên lên, muốn hét thật to cho vỡ cái óc nhà này vì hắn thực sự là một tên bệnh hoạn. Cái gì mà có mệnh hệ không chịu trách nhiệm. Được! Cô thề dù có mệnh hệ gì, cô trở thành ma cũng đi ám hắn cho mà xem.

"Điều 6: Không được đến gần tôi khi chưa cho phép ngoại lệ tôi đến gần em thì có thể.

Điều 7: Không được xen vào chuyện riêng tôi.

Điều 8: Không được qua lại hay dòm ngó với nam nhân khác.

Điều 9: Không được tự ý bước vào thư phòng của tôi dù nửa bước và đến Tích thị phải báo trước.

Điều 10: Bắt buộc em phải nhớ các điều khoản này.

Điều 11: Sẽ còn có nhiều điều khác được bổ sung sau."

Cái tên này, đi chết đi là cùng. Phúc hắc dồn quái gở không chịu được. Cô không biết hiện tại bản thân nên khóc hay nên cười. Cô càng đọc càng híp mắt chặt, vậy toàn bộ đều hắn có lợi, còn cô có cái gì đâu. Cô phải bài nại hắn cô mới vừa lòng, cô phải đợi hắn trở lại thêm vào lợi ích của cô và...cũng như của Lăng Khẩu Thiên. Nếu đã là hợp đồng thì phải là hai bên đều có lợi, không thể lợi ích dồn về một phía, hắn đây là quá thể hiện sự chiếm hữu độc tài của hắn, cô sao có thể sống nổi đây?

Nhưng trước khi đợi hắn, cô phải sắp xếp đồ đạc đã, đây là lúc cô giấu đồ cá nhân bản thân thích hợp nhất. Đồ đạc thường phục thì cô vất vào giá áo như bình thường, nhưng còn hợp đồng, giấy tờ tùy thân, ảnh chụp các thứ cô lại giấu vào chiếc bao bì như xấp tài liệu bình thường, sau cô đặt xuống, đẩy vali lên trên. Thở phào một cái nhìn thành quả, chớp mắt cô chỉ nghĩ, vậy là ổn rồi. Mắt cô vẫn cứ dừng ở nhẫn trên tay cô, có chút cảm giác lạ lùng hết thấy, còn có cảm giác nóng ở nơi đó mà không hiểu nguyên do. Cô vội lắc đầu, đánh một phát "thăng tay" vào đầu bản thân.

"Mày thích đến thế sao? Hắn ta là một con ác quỷ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Dựa vào điều 11, tôi bổ sung điều 12

- Tích Lăng, chẳng phải như vậy là quá đáng lắm sao? Các điều khoản này chỉ có anh có lợi, không có điều gì cho em cả, hợp đồng thì có tính chất đối tác cho nên cần đôi bên cùng có lợi.

Hắn quăng cho cô hợp đồng mà bỏ đi không nói không rằng lời nào, trong khi đây là đêm tân hôn của cả hai, hắn không xem trọng cô có thể hiểu nhưng cái hợp đồng quái gở này làm cô không muốn nói thì không thể. Cô có biết một cuốn tiểu thuyết rầm rộ có tên "Em nấu tình yêu thành món canh" thì nay cô nếu có cơ hội sẽ mơ mộng một chút mà viết một quyển tương tự có tên "Em nấu hợp đồng thành món canh" để thồn vào miệng hắn món canh đấy cô nấu.

Hắn bắt chân chéo nhau mà ngồi trên giường êm, gra giường trắng phau, không chút nếp nhăn làm cô tưởng tượng hắn chắc hẳn rất khác khe với hầu nhân và dù sao cô cũng biết hắn vốn dĩ bệnh sạch sẽ. Cô hiện tại vẫn chưa thể thay cái váy chết tiệt này, cô còn phải đi sắp xếp đồ đạc của bản thân, dù sao cũng không có gì nhiều, chỉ duy nhất một chiếc vali nhỏ đựng những thứ cô cảm thấy cần thiết và cần thiết mang theo, cô đã thành bản tính, từ nhỏ đã không thích xe xua hay rườm rà.

Cô không phải dạng người "ăn cho mình, mặc cho người" nên cô cứ thấy thoải mái thì cứ mặc, không cần để ý người khác nghĩ thế nào về cô vì cô không có trần như nhộng, có gì xấu hổ. Kiểu cách mỗi người đa dạng, cô không cần ngưng khi mọi người chú ý đến cô. Cô từ lúc nhỏ đến nay, chưa đụng đến cái gì gọi là đất tiền hay số lượng có hạn gì đó nên cô cũng thấy có cũng được mà không có cũng không sao, cô thuộc dạng cho gì thích đấy nên cô sẽ không đòi hỏi nhiều. Nhiều khi gọi cô đơn giản thì cũng không phải!

Cô một tay chống nạnh, một tay cầm hợp đồng xem như thể muốn rót hai tròng mắt xinh đẹp của cô. Cô có chút lạnh sống lưng, cảnh tượng đó thực kinh dị vô cùng. Cô cũng không muốn như vậy đâu! Cô quả thực chỉ có cô mới có suy nghĩ bá như vậy.

- Đối tác? Đôi bên cùng có lợi?

Hắn khoanh tay, mày kiếm nhíu chặt một đường, cô vì quá mỏi chân mà ngồi xỏm xuống nền nhà ấm áp ngược nhìn hắn như một vị vua ngồi trên cao còn cô là quần thần dâng tấu bên dưới, cô lặc đầu liền đứng lên trở lại, cô sẽ không chịu thấp thế hơn. Nhưng cô suy nghĩ lại, điều cô nói đâu có gì là lạ lắm mà hắn nhìn cô như thế đâu.

- Đúng, em nói không phải à? Đôi bên phải cùng có lợi thì mới hợp tác được lâu dài. Dù sao anh cưới em vào cửa, là vợ, anh không thể ức hiếp em tùy tiện được.

- Tôi không cần cô hợp tác, mà là bắt buộc cô phải ký nó. Tôi càng không biết thế nào là đôi bên cùng có lợi.

Cái gì? Hắn phúc hắc con người hồ phách nhìn cô như đang cười nhạo cô, cô nhíu mi tâm đẹp. Hắn đùa cô? Là hắn đang nói cô không xứng để hắn coi là đối tác hay khinh thường cô không đủ thực lực để sánh tầm với hắn. Nhưng đúng là cô không xứng nhưng dù sao cũng là vợ hắn, cũng nên được tôn trọng một chút.

Theo luật "hôn nhân" nhà nước ban định, vợ chồng phải tôn trọng nhau nhưng có vẻ hắn không tôn trọng cô là mấy.

- Ký mau, tôi không muốn chơi trò lạc mềm buộc chặt, chúng ta còn chưa có tiếp xúc quá bao lâu, với lại vợ chồng thì còn chưa trải qua...đêm...tân...hôn đâu.

Hắn cố gắng nhấn mạnh từng chữ. Cô nhíu mày chửi mắng.

"Ai thèm chơi lạc mềm buộc chặt với anh à? Tự đa tình ảo tưởng!"

Cô mặc dù nghĩ vậy nhưng cũng không có nói ra, hắn nhìn vào mặt cô, biểu cảm của cô thể hiện rõ cô là đang thầm mắng hắn. Hắn như nổi gút trong bụng cô, cái gì vừa loé lên trong cô hắn đều đoán ra vì cô dễ lộ tất cả vào cử chỉ bản thân.

- Tôi không tự ảo tưởng, là em mới tự ảo tưởng.

Cô nhìn hắn tròn trĩnh mắt như gặp ma. Cô muốn có tôi bên mình ngay lập tức.

Nhưng cô lắm, "ma quỷ" như hắn thì thành tình, đâu đơn giản tôi mà trừ khử nổi đâu. Ít nhất không làm hắn sợ, nhưng tạm thời có thể khiến hắn tránh xa cô.

Cô thấy hắn tức giận thì mỉm môi, cầm bút giận dữ như có như không mà ký vào, có chút do dự nhưng dù sao cô cũng đặt bút xuống nhưng gắng xoay qua hắn khiếm nhường mà bảo hắn có thay đổi thì hắn lại có ý không nhìn cô, cô thờ dãi rồi ký xoẹt một đường, cầm đưa hắn mà không có ý vui vẻ nào.

"Ký thì ký, tôi sợ gì anh. Dù sao chuyện này là của các người, tôi chỉ là vị khách dài hạn."

Hắn dù có chút khó hiểu nhưng cũng không để ý mấy lời cô nói, cho là cô tức giận mà nói hươu nói vượn làm sao lắng tâm trí hắn. Hắn khoé môi có chút nhếch cao nhưng nhìn vào nơi cô ký tên thì muốn đứng dậy đè chết cô một mạng cho hả giận.

- Cô đang đùa tôi? Ba bốn đường nguyệt ngọc? Cô tưởng đang chơi trò chơi con nít?

Cô là chưa có tập sao chép được chữ ký của Lăng Khấu Thiên, ai bảo cô ta khó khăn chữ ký đến vậy đâu, cô nhớ lại ngay lúc bản thân lười biếng hết xem phim lại ăn ô mai, cô có chút gãi đầu nhìn hắn.

- Ký cũng đã ký, anh nổi điên cái gì?

Hắn từ bên người, quăng lên bàn xấp giấy mới tinh còn nóng trước tầm mắt cô.

- Ở đây còn rất nhiều, muốn giờ thì sợ cô không có sức thôi.

Ai bảo cô gờ trờ, nói đúng là cô ký không có ra. Cô cũng không thể ký chữ ký của tên cô vì sau này Lăng Khấu Thiên trở lại thì phải nói làm sao. Cô run rẩy cầm bút một lần nữa, áo cưới đây làm cô nóng nực mà ra mồ hôi càng nhiều. Từ nhỏ đến lớn tuyến mồ hôi ở tay cô ra nhiều gấp mấy lần người khác nên hiện tại, tay cô ướt đầm, có thể nếu cô căng thẳng sẽ làm rơi bút xuống sàn mất. Hắn quan sát cô, thấy cô lại có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, hắn không biết đã bao nhiêu lần trong hắn xuất hiện cảm giác này rồi.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng ký một lần nữa. Đặt bút xuống vẫn là mấy đường nguyệt ngọc như con nít đùa bỡn, cô lại kỳ lạ kiên nhẫn hơn, ngồi mằn mò cuối cùng cũng có một tấm ra hồn, cô nhìn lại xấp giấy bản thân ký cũng đoán phỏng chừng hơn 10 tờ. Cô vui như bắt được vàng, gấu xấp ký dở kia vào ngăn bàn bên dưới để cô "tẩu táng" nó sau, xoay người thì hắn đã biến mất. Trong toilet lại truyền đến tiếng nước chảy róc rách thu hút cô.

Cô nhào người ra một môi, cô cũng muốn thay cái váy này ra khỏi người. Cô nhìn xung quanh gian phòng của hắn, lúc đầu và hiện tại cô nhìn thấy nó đều có một cảm giác, không có gì thay đổi chỉ là lần đầu hơi hoảng sợ nhưng lần này lại là quen dần. Cô thậm chí còn nghĩ tới chắc hẳn hắn sẽ không trang trí phòng hoa hay dán đèn đầu và có cả đèn. Chưa có cái từ gì hơn chữ đạm bạc để miêu tả.

Cô trải người trên giường hần, hít hương thơm thuần chất con người hần, mùi hương nam tính lần đầu tiên cô ngửi được lại thu hút mê muội cô đến vậy, cô biến thái mà ôm luôn cả chiếc gối hần gối đầu. Nhưng cô lại có cảm giác cộm cộm ở tay thế nhỉ? Cô nhìn chiếc gối, bên trong có màu đục đục như mặt sau của một tấm ảnh chụp tay. Cô khó hiểu, một phần là tò mò chiếm lấy cô nên cô không ngần ngại mở dây kéo của gối, có chút hơi hộp mà đưa tay vào, quả thực đó là một tấm ảnh, không phụ lòng của cô.

Cô có chút cứng người nhưng vẫn quyết định lật lên xem, đập vào mắt cô là một nữ nhân đang cười ngọt ngào, hai bên má là lúm đồng tiền sâu hóm cùng một nốt ruồi ngay khoé mắt, yêu kiều lại xinh đẹp vô cùng. Khuynh nước khuynh thành đến độ ai nhìn cũng mê mẩn hay ngẩn ngơ vài giây.

Cô nhìn đến chỉ có thể thốt "Thần tiên ti ti a!!!"

Và hần ngồi bên cạnh nữ nhân đó, hần cười tươi vô cùng, tay còn làm chữ V bên cạnh, nét mặt hần khá ngây ngô nhưng sự ngây ngô đó cũng không sao kìm hãm được vẻ tuấn tú của hần. Hần lúc trước và hiện tại đều đẹp đến hộp hồn nữ nhân. Nhưng sao hiện tại, cô lại không thấy hần cười như vậy, ngược lại hần chưa bao giờ cười để cô nhìn thấy. Đây là tấm ảnh ngoại lệ. Hần cùng nữ nhân một nam trang tử một nữ quốc sắc thiên hương, như hai người được họa sĩ miêu tả chân dung chân thực.

"Đây là Tống Tư Tinh sao? Là một Tống Tư Tinh làm hần điều đúng?" Đối với cô nghĩ, chỉ có Tống Tư Tinh mới có thể làm hần cười tươi như vậy, cô so ra đẹp không bằng một nửa nhưng cô chắc chắn sẽ không tự ti vì mỗi người một vẻ, với cô không phải xấu không có nam nhân dòm ngó. Nếu không vì dung nhan mỹ mạo hiện tại thì sao cô có thể có được công việc này.

Hần đã từng là một nam nhân đuổi theo tình yêu, ngây ngô cười tươi như một đứa trẻ hay thần thờ huyết sáo tạo trò. Chỉ là sao hiện tại lại thành ra như thế này, một con người lãnh băng không tim không phổi. Hần đã hi sinh một giai đoạn thanh xuân của bản thân để trở thành một người đàn ông lãnh đạm

Cô từng đọc qua một quyển truyện khi đi thuê sách ở thư viện trường, cô đã rất ấn tượng.

"- I missed you.

- Anh cũng nhớ em

- Ý em là... em đã bỏ lỡ anh.

Cô bỏ lỡ anh 3 năm, sau đó lại bỏ lỡ anh"

Liệu cô suy nghĩ lúc đấy, "anh" có hận "cô" hay không? Thì hiện tại cô có thể trả lời "Hận."

Tiếng mở cửa của hần làm cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, cô liếm môi một chút, xoay người thì bắt gặp hần đang trong tình trạng chỉ có chiếc áo tắm bên người, tóc còn ẩm ướt mà nhỏ giọt xuống cổ và mặt hần. Làn da bánh mật khỏe khoắn, đôi môi bạc mím lại, đẹp đẽ như một bức tạc. Cô dần cảm thấy phản ứng sinh lý của cô xuất hiện, cô nhìn hần không chớp mắt, nhất là cô đặt mắt ở lồng ngực cơ bắp của hần cùng gương mặt tuấn tú kia.

Thân thể cô nóng ran, cô như bị kim châm trời chập bởi chiếc váy vương vãi này, cô như muốn xé nó ra thành trăm mảnh. Cô bần rùn tay chân mà không dời tầm mắt, hần nhuech mép cười nhìn cô, cô như một con thú hoang đói khát nhìn hần, sự thèm thuồng của cô thể hiện rõ hai chữ trên trán.

Mùi xà phòng bạc hà từ hần thơm mát, làm cô có chút thoải mái, cô chớp mắt và cảm thấy con ngươi cay xè khiến cô nhắm cup mắt xuống, cô cũng không biết cô đã bao lâu chưa chớp mắt đầu. Cô hoảng hốt cất tấm ảnh trên tay sau làn váy dày, cầu nguyện hần chưa nhìn thấy gì cả, rồi giả bộ như không mà đối mặt hần. Hần không có nghi ngờ gì mà ngồi xuống cạnh cô, cô vì bất ngờ một bên giường bị lún xuống thì cô nhuech người qua một bên.

Cô vẫn chưa có biểu hiện thì hần đã dúi chiếc khăn lớn vào tay cô, cô có chút khó hiểu nhưng nhìn tóc hần đang ướt đầm thì cũng dần hiểu ra nhưng hần là đang kêu cô lau tóc cho hần a? Có thể tin không đây.

Cô bỏ ngồi dậy, từ từ đưa khăn đến tóc mềm của hần mà thật nhẹ nhàng mà lau như sợ tóc của hần hay da đầu hần bị chà xát sinh đau. Cô hiện tại cảm thấy thế nào? Tim cô đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài một phen, gương mặt đỏ như gấc, đỉnh đầu vẫn còn xộc lên mùi hương bạc hà dễ chịu. Cô từng chút hít hà thật nhẹ, cô cảm giác như ảo như mộng.

Hần ngược lại thấy cô quá mức, cô lau tóc cho hần nhưng lại như đang phui nước giúp hần, nhưng hần cũng không có nói gì chỉ là muốn cô lau như vậy thôi, cái này gọi là tự dưng có hứng thú.

Gian phòng lạnh lẽo này của hần dường như đang ấm dần. Hần không cần nhìn cũng biết cô thẹn đến đỏ mặt rồi. Hần thực sự rất muốn nhìn thấy cô, nữ nhân này luôn luôn không chịu được lời trêu ghẹo của hần. Liên không nói hai lời, hần một tay trụ cổ ngã xuống đệm, cô giật mình mà đưa tay lên ôm cổ hần, hai cánh môi đỏ mọng run rẩy. Hần áp sát gương mặt đẹp đẽ của hần đến gần cô, cô thờ hồn hên, nói cũng không dám, chỉ có mắt là nhắm lại nhưng sau đó cô lại nhanh chóng mở mắt ra, chỉ là hành động vô thức nhưng lại khiến hần xuất hiện tia hải lòng.

Con ngươi hổ phách của hần đối cô, cô có thể nhìn thấy hình ảnh của cô phản chiếu trong con ngươi sáng của hần, như một tinh thể sáng rực.

- Lăng Khấu Thiên....

"Ừm...sao?" Sao giọng của hần lại biến đổi như vậy, nó như một viên thuốc hoà rượu đậm làm cô say, ngược lại cô không quen và có chút sợ sệt nhìn hần, cô trả lời hần bằng giọng mũi thật nhỏ như thể cô đã nghe hần gọi cô. Hần sao có thể như vậy, muốn biến cô thành miếng thịt rán a? Da trần của hần bóng loáng dưới ánh đèn sáng chiếu thẳng vào mắt cô, cô có chút né tránh, nhìn vào đầu mũi cao chót vót của hần chạm mũi cô, cô nuốt một ngụm nước bọt mà than "sao lại khó thờ thế này?"

Ánh mắt hần nhìn cô tê dại, long lanh tinh ý, lồng ngực cô chuyển động dữ dội, hai cánh môi vẫn chưa bao giờ hết run rẩy, hần vươn tay nhả nhóm, nghịch vài lọn tóc mây của cô, làm cô rung mình một cái, hần chưa có ý định dừng lại, đưa ngón tay xuống vuốt dọc theo cánh môi cô. Cô nhột nhột vô cùng nhưng không dám thốt lời nào. Tấm màn tim cô bị hần làm nhiễu loạn, cô lấy dũng khí, không thể nào kìm được mà đưa ngón cao đầu phủ môi hần vì đây là hần lỗi quyền rũ cô trước, xem như cô bị thôi miên đi. Chân cũng quắn chặt hần như một con bạch tuộc, cô như không thể kiểm soát bản thân mà cắn nhẹ môi hần, hần đẹp đến độ cô không uống chút rượu nào mà vẫn cảm thấy choáng váng say say, tỉnh tỉnh. Cô càng mứt mạnh, môi vị nồng nồng của thuốc lá từ hần làm cô càng khao khát, một loại khao khát xa lạ chiếm lấy cô, cứ thế mà đắm chìm không lối thoát. Hần tựa như chất gây nghiện mà quẩn lấy cô.

Hần bất ngờ đến độ thơ thần, mặc cô mút lấy môi bản thân, hần tưởng tượng như có chú mèo nhỏ đang trêu chọc hần, lưỡi liếm cô nhỏ nhắn, đỏ mọng thêm thường, môi mềm như tơ mà vụng về quẩn lấy lưỡi hần. Hần thật sự không tin trước mắt mình; cô - một nữ nhân hay tự thẹn đến vậy mà lại bất ngờ quẩn lấy hần, quả thực nằm ngoài tưởng tượng. Hần từ từ giãn nở đồng tử, đưa tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô, cô không cuốn hút về ngoài như Tống Tư Tinh, mà cô ngây thơ, từ từ lấy lòng vũ kích thích hần mờ lòng với cô, nhưng như vậy cô đã thành công, cô đã thành công làm vực dậy bản năng "săn mồi" của hần. Bản năng đàn ông của hần, như oang oang một tiếng, như một con sói hoang trời dậy. Hần đè cô xuống dưới thân, mạnh mẽ mà chiếm lấy cô.

Cô chói với mà ôm cổ hần một lần nữa, hần đã hôn xuống cổ cô khiến cô không nhịn được mà rên khẽ một tiếng hoang ái nhưng sau đó lại thấy bản thân thật dâm loạn. Sao từ miệng cô có thể thốt ra như vậy. Mùi hương cơ thể của cô khiến hần càng thích thú, nó nhẹ nhẹ như hương lài thơm mát quẩn lấy đầu mũi hần. Hần vươn tay nhanh chóng cởi bộ váy rườm rà khỏi người cô, cô như thoát khỏi cảm giác bị nhốt chặt, lộ ra khuôn ngực nhỏ nhắn như không của cô, nhô ra có chút "khêm tốn" và đỉnh hồng như đang kêu gọi hần, hần ngăn ra mà

nhìn nó khiến cô đỏ mặt che đi, cô hít thở mạnh mà muốn đẩy hắn. Một tay che ngực bán thân và một tay đặt ở lồng ngực hắn dùng sức. Hắn cười nhếch mép một cái tuần lẳng khiến cô không có đường đỡ mà như một con gấu bông vô tri vô giác nằm đó chờ hắn tới "hành hạ".

Hắn một động tác thành thực, ngậm lấy đỉnh hồng của cô khiến cô ưỡn người một cái mà rên rì. Hắn ngậm một bên ngực, còn một bên tùy ý nhào nặn khiến cô có chút đau, nhưng một bên đau một bên kích thích thành ra cô cũng không thấy đau lắm, khuôn miệng nhỏ nhắn không ngừng xuyt xoa. Cô lần đầu tiên trải qua cảm giác như vậy, vừa nhột nhột vừa kích tình. Tay hắn xoa vùng bụng xẹp lép của cô, răng cở ý nhay nhay đỉnh hồng làm cô kêu khẽ một tiếng, sau đó lại trêu đùa cô phải thét lên hắn mới buông thả. Có phải với bao nhiêu nữ nhân hắn cũng làm như vậy?

Kinh nghiệm tình trường giường gối của hắn đến đâu, cô không quan trọng, chỉ cần hắn không bao giờ nhắc đến nữ nhân khác trước mặt cô. Dù sao, cô hợp đồng kia cô cũng đã ký, cô không thể ghen bất cứ giả nào.

Hắn cắn nhẹ vào eo cô, cô đau đón mà cắn chặt răng lại với nhau. Tay quơ loạn xạ và trừng mắt nhìn hắn đang nhếch mép.

- Không tập trung, em sẽ còn đau hơn nữa.

Lười hắn lia đến đâu, cô hóp bụng, thở khó khăn đến đấy, máu cô tuần hoàn lưu động hơn ngày thường gấp ngàn vạn lần. Hắn không phải là muốn thâm hiểm hết cơ thể cô chứ? Đây là quá mức giới hạn, hắn chiếm tiện nghi cô quá thể.

- aa...anh quyền gì...cấm em không tập trung?

Hắn tay đưa vào nơi bí ẩn cuối cùng của nữ nhân, chiếc quần lót đen mỏng manh bị hắn xé rách nát, vùng tam giác của cô phơi bày trước mặt hắn không che dấu làm cô vừa thẹn vừa ỷ khuất mà bĩu môi.

- Dựa vào điều 11, tôi bổ sung điều 12: Cấm em mất tập trung.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tắm ảnh thời niên thiếu

Hắn đang nhìn chăm chăm vào nơi tư mật của cô, cô bản năng khép chân lại, tay đẩy đầu hắn cách ly thân dưới của cô. Cô đỏ mặt hừng hực như lửa giận mà muốn tát cho hắn một chữ đờ. Hắn làm vậy là đang sỉ nhục cô.

- Anh...tên khốn... đánh chết anh...tên biến thái...

Cô không phải là nữ nhân tùy tiện, và đây cũng là thứ không phải nam nhân muốn thấy là thấy. Lòng tự trọng của cô đang bị hạ thấp 50%. Cô cảm giác bản thân như hàng sale hạ giá cuối tuần. Cô liều mạng đánh loạn, hắn đen mặt mà kim hãm cô lại, cô là không có khả năng chống lại nên trở mặt nhìn hắn ỷ khuất cùng cảm phẫn. Cô đã thử giật tay khỏi hắn mấy lần nhưng là không thể nào thoát khỏi.

- Trước sau chuyện này cũng xảy ra. Em đang vi phạm điều 2 của hợp đồng. Em dù có xấu hổ thì cũng không giúp ích gì đâu. EQ cao cũng phải biết dùng đúng chỗ, không nên lãng phí.

Hắn trườn lên sát tai cô mà thì thầm khiến cô muốn kiếm cái lỗ chui vào "Nằm dưới thân tôi, hạ thân nằm trong hạ thân, EQ của em là hữu dụng nhất, Lăng Khẩu Thiên".

Cô muốn hét lên, tên biến thái này sao có thể không biết lý lẽ thế này. Hắn cứ tưởng cô mèo vờn chuột nhưng thật ra cô muốn tránh né thật. Chỉ vì một hợp đồng đóng thế mà cô bỏ mất cái giá của nữ nhân thì cô quá lỗ chứ đâu có món hời nào đâu. Mặc dù tư tưởng cô không quá cổ hữu nhưng nếu sau này cô lấy chồng, nếu không còn cái "đờ", thì chồng cô sẽ nhìn cô với ánh mắt như thế nào.

Hắn cứ thích gọi tên như vậy nhưng cô luôn mong mỏi nếu hắn đổi lại hắn bảo là Lục Nan Hy thì cô sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Cô cảm giác không đúng, nằm bên cô mà cứ ni nỉ Lăng Khẩu Thiên, như thể hắn đang ngoại tình trước mặt cô, là cô tự ghen với Lăng Khẩu Thiên, nữ nhân trời nổi ở đâu không ai hay ai biết. Sao hắn có thể làm cô mất hứng vậy chứ? Cô tâm trạng tuyệt dốc không phanh. Cô tưởng tượng Lăng Khẩu Thiên giỏi xa cô hơn cả mấy con phở.

- Tích Lăng. Em mệt rồi, muốn đi tắm.

Hắn đang mãi nhìn cô, gương mặt lại rơi vào trầm tư suy nghĩ của cô, nhưng thời điểm nghe cô nói đến muốn đi tắm thì suy nghĩ liền khác, nháy mắt liền đồng ý với cô, một tay nhắc bông cô mang vào nhà tắm, một bước tiến thẳng.

- Được, vào nhà tắm cũng là một ý tưởng không tệ đâu.

What?!

Hắn đang nghĩ cái gì, hắn đang ám chỉ là làm cái "kia" trong nhà tắm à? Cô là muốn đi tắm, ý nghĩ đi tắm thuần chủng, chỉ là xối nước rồi tắm xà phòng rồi vịn đồ vào, còn hắn đang nghĩ...

- Khoan đã, ý em.....aaaa.... nghe em nói đã...Tích...Lăng...aaa...

Hắn khuôn cô trên vai rộng của hắn, vùng bụng cô cắn khó chịu, hắn làm cô chóng mặt vì máu dồn lên não. Cô ngược lại không còn sợ sệt mà tức giận. Cô đánh thành thịch vào lưng hắn nhưng cũng chẳng si nhê gì, cô là trứng đang chống chọi với đá, chỉ sợ trứng bể tan nát còn đá chẳng bị làm sao. Nên tốt nhất biện pháp là cô nên mềm mỏng.

Hắn đánh vào mõng trắng nõn của cô một cái đau điếng đến độ cô chảy luôn cả nước mắt ra ngoài. Vừa xong, hắn đập cửa, như một ác ma quăng cô vào bồn tắm nước nóng đang toả nhiệt, hơi nước tiếp xúc da cô làm cô nhạy cảm vô cùng, giật mình tỉnh thì dùng tay che đây cơ thể rồi o ép bản thân vào một góc nhìn hắn bằng con ngươi để phòng. Hắn híp mắt dài dầy mùi thuốc súng nguy hiểm, hắn là đang nhìn bộ dạng cô là muốn thế nào đối hắn.

Hắn không nói nhiều, leo ngay vào bồn, đẩy cô lên cao ngồi trên thành bồn, cô hoảng hốt mà đưa tay nắm vai hắn, hắn như một người khổng lồ còn cô là một con mèo bé nhỏ tuy hắn muốn làm gì thì làm. Hắn lại một lần nữa nhìn vào tư mật đồ au của cô như đang khiêu mồi hắn, cô thờ hồn hên cũng vì thế mà hai mép môi của âm huyết nhếch cao lên xuống. Cô càng đè chặt vai hắn càng làm hắn hưng phấn, hắn liếm khoé môi, liếc mắt nhìn cô, cô cụp mắt không nhìn hắn thì hắn không nói không rằng chồm xuống sát hoa huy*t cô như muốn đụng

môi vào, cô hoảng hốt mặt dịch càng chảy ra trước mắt hắn, cô ngo ngậy khó chịu vì hơi thở nóng của hắn phả vào môi hoa huy*t nóng bỏng. Cô không biết làm gì mà lúng túng tay chân.

- Tích...L...ăng chúng ta từ từ nói được không? Anh...um.....áaa.....

Bỗng hắn đưa lưỡi sát vào đầu hoa huy*t mà mút dọc xuống khiến cô quay mặt sang bên cạnh, nhìn cánh cửa lớn mà thờ dốc, mông cũng ngụyt lên xuống không ngừng, mắt cô nhắm chặt không dám mở ra dù chỉ là hé một tí. Cô giật người như bị kích điện không khác.

Khoái cảm này, quá xa lạ, cô không thể chịu nổi, không thể kiềm chế được. Cô run rẩy dưới cái lưỡi của hắn rất nhanh mà khuấy đảo lỗ huyết nhỏ làm cô như muốn điên dại. Cô không chống cự nữa mà nằm nhào người ra, sụi lơ không còn chút sức lực. Tay cũng thả lỏng mà đặt xuống bồn nước, bồn nước nóng phả vào tay cô mới khiến cô có cảm giác chân thật. Cô mím môi, một chút cũng không dám nhìn đến hắn. Hắn sao có thể ngậm cái "đồ", cô thực xấu hổ chết đi được.

Hắn ngược lại không cho cô thoải mái, năng suất làm việc càng nhanh hơn, lỗ huyết mút mạnh, đưa lưỡi mút hai mép môi hoa huy*t tách ra, cô bán năng khép chân lại thật chặt mà hét lớn, hắn vẫn không buông tha cho cô, hắn đưa tay chọc vào lỗ huyết bên dưới mà ra vào, đưa tận 3 ngón để mở huyết nhỏ của cô, loại cảm giác thốn thốn ập đến. Cô cố gắng cầm lại tiếng rên rỉ nhưng vẫn không cầm được tiếng ni non bật ra, cô không nhìn được. "Không cần...aa....không cần".

Không được, cô sắp đến cực điểm, cô cảm nhận được dòng khí bản thân sắp trào ra, cô không thể để hắn biết được, cô sau này sẽ thế nào nhìn hắn đấy. Mươi cái hổ cũng không đủ đầu.

- Em...sắp ra...aaa..um..tránh..

Bụng cô hóp lại tuyệt đối, chỉ để nhìn lại nhưng không thể, hắn vẫn không buông tha, đưa lưỡi rà xoát lên xuống đầu hoa huy*t đáng thương, ngoại cả hoa huy*t như muốn ăn vào miệng. Cô càng nhìn càng kích thích, dâm thủy càng tiết ra nhiều. Cô muốn dùng chân đá hắn nhưng cô không còn sức nữa. Bỗng cô hét lên một cái, khí của cô tràn ra, cô đã đến khoái điểm. Cô giật giật hoa huy*t, dòng khí trào ra bóng loáng, chảy xuống mông nhón nhón. Hắn nhìn dòng khí kia, đưa lưỡi vuốt dọc theo cánh hoa huy*t nhỏ xong dùng tay thoa xung quanh hoa huy*t tạo độ trơn, còn cô cả người đã mềm nhũn khó coi, cô không còn biết gì nữa, cô chưa bao giờ có cảm nhận này, cảm giác sung sướng chất đầy trong cô, cô cụp mắt cảm nhận nó, tay vẫn còn đặt trên đỉnh đầu mềm mại của hắn, tay vò vào hai ba nhánh tóc của hắn, như đang tiêu khiển.

Hắn liếc mắt nhìn cô, gương mặt hoàn toàn ngây ngốc ra không khác không có hồn, hắn liền đứng thẳng người như một dũng sĩ, cầm cự vật bầm tím ngắt to lớn, nhắm ngay lỗ huyết cô mà xoa xoa, lâu lâu lại cứ như bị lỗ huyết hút vào, kêu "ốp...ốp" khiến cô muốn độn thổ, chết quách cho xong, cô đang mê mẩn thì cảm nhận được có một cái gì đó to lớn đang muốn xâm chiếm lấy mình, nhưng cô chưa kịp hoàn hồn ngăn cản thì...

Hắn đâm thẳng cự vật vào, cô cảm giác bản thân như bị đâm thủng ra, xé trăm mảnh đau đớn, cô nắm tay thành nắm đấm, mảy mềnh nhả chặt. Hắn nhìn qua, hoa huy*t nhỏ như muốn ép chết "con cưng" của hắn, đây là cô lần đầu tiên? Nếu vậy thì hắn vinh hạnh quá rồi.

Hắn nhìn cô càng thêm trân trọng, nếu cô mà không có dòng máu này chảy ra, thì hắn nhất định đêm nay sẽ đá cô ra khỏi Cẩm Viên, cô chảy nước mắt rờn rờn ni non nãn ni hắn mau chóng rút ra nhưng hắn sao có thể rút ra đây, hắn đã khao khát dâng cao đến miệng lưỡi khô khốc. Hắn cố gắng kìm nén mà dừng lại chốc lát để cô thích nghi cự vật của hắn. Cô tưởng tượng ai đó đang nhét đá vào cô, vừa đau vừa ê ẩm. Hắn vươn tay lau nước mắt cho cô, vén sợi tóc mai loạn. Hắn an ủi cô, bên dưới cự vật cũng nhẹ nhàng mà ra vào thật nhịp nhàng. Hắn lại đưa tay vuốt ve đầu huyết để cô bớt đau đớn một chút, nhưng vẫn đau không thuyên giảm. Đến độ, cô không dám nhìn xuống nơi đó nữa, không dám nhúc nhích cục cựa dù chỉ nhấc tay.

Hắn không nói nhiều nhưng những hành động như vậy lại có thể làm trái tim cô tan chảy. Hắn có thể không cần nói nhiều nhưng cô có thể hiểu hắn. Hắn không cần mở lòng với cô nhưng cô...thích hắn, từ lúc đầu là thương cảm.

Cô khoe mắt đỏ hoe, hàng lông mi cong vút ướt đầm. Cô cắn môi mà từ từ cảm thấy thích nghi một chút, cô nhìn hắn kìm nén mà mím môi hiểu cho cô thì cô cảm thấy trái tim bản thân đập thình thịch, cô chồm đến hôn lên môi hắn, cô mặc kệ hoa huy*t đang có cự vật đau nhói nhưng cô vừa chuyển động thì lại đau đến khó tả. Hắn đáp trả cô mãnh liệt, cự vật bên dưới cũng di chuyển mạnh hơn rồi dần liên tục nhưng cô từ từ không còn cảm thấy đau mà thấy khoái cảm hơn nhiều lúc đầu.

Thì ra, nữ nhân nào sau khi trải qua đêm đầu, đều miêu tả tâm trạng y hệt nhau. Đau thật sự nhưng cũng khoái cảm thực sự. Dòng tơ máu của cô sóng sánh dưới bồn nước ấm yên ả. Đập vào mắt hắn, hắn càng cắn môi cô nồng nhiệt, nụ cười có như không chớp nở trên môi đẹp hắn. Hắn đưa tay đẩy đầu cô sát vào hắn, cô cụp mắt đáp trả hắn, môi lưỡi quấn nhau, bầu không khí nóng vô cùng. Lưỡi hắn như thần thánh mà khuấy đảo khoan miệng cô một cách thuần thực cùng sáng khoái. Mùi hương bạc hà của hắn thoang thoảng trên đầu mũi cô. Cô ôm lấy chiếc lưng trần bánh mật trước mắt mà cảm nhận cự vật đang mạnh dần di chuyển trong cô. Bắp chân nhỏ của cô bị hắn kìm chặt. Không hề nhìn ra bản thân bộ dáng thế nào.

Cô buông môi hắn, thờ dốc mạnh bạo, hắn như điên mà ra vào, cô cảm nhận được va chạm hạ thân đang dần nóng lên làm cô sợ hãi nhưng cô không còn sức la hét, cô rên khe khẽ lên từng tiếng, cô sợ sẽ hư mất.

Tiếng điện thoại của cô bỗng vang lên inh ỏi, nhưng hai người cô đâu ai để ý đến, tiếng chuông reo không ngắt quãng một chốc lát thì tắt hẳn.

Hắn ôm cả cơ thể nhỏ của cô, ra vào đều đặn nhịp với hắn. Cả cơ thể cô đang đưa, ngực bị hắn nắm lấy mà nhào nặn. Cô không ngờ có thể khoái cảm như vậy. Cô không còn ngượng nữa, dần bị cuốn theo mà dậm chân rộng ra hơn để hắn dễ dàng di chuyển cự vật.

- Hừ.....

Hắn gầm lên một cái, bắn dòng tinh nóng hổi vào sâu trong cô, cô rùng mình, cảm giác bản thân nặng nề, nắm chặt tay hắn đang cầm tay cô, cô cảm nhận rõ nó bắn sâu đến độ nào, từ cung có chăng? Cô sẽ có thể có con với Tích Lăng đúng không? Cô sẽ không tin sinh lý hắn yếu đâu. Cô bỗng dừng vui vẻ hắn lên nhưng hai mí mắt của cô đã nhắm dính chặt vào nhau, hắn đang cảm nhận khoái cảm thì cô đã gục trên tay hắn mà mê mải thiếp đi, cô đã kiệt sức và cần vào nước biển gấp, hắn nghe hơi thở đều đều của nữ nhân dung nhan mỹ mạo gục ngã trong lòng hắn, nhìn cô tỉnh khiết đến độ muốn tan chảy, hắn sao mỗi lần nhìn cô thì mỗi lần lại có cảm giác khác nhau? Không cưỡng được liền chồm xuống hôn lên cô một cái, hắn cũng có một môi, tấm cho cô xong thì ôm cô ra ngoài.

Trong lúc hắn bế cô lên giường, hắn đã nhìn thấy tấm ảnh của hắn và Tổng Tư Tinh dưới lớp váy dày của cô, hắn nhủu mảy mà bóp chặt eo cô, khiến cô ngụyt một ngụm khí lạnh mà nhủu mảy đẹp. Hắn nhìn cô ân đường xô lại sau mới từ từ buông lỏng tay. Hắn nuốt một ngụm nước bọt xuống, vò tấm hình lại không chút nào gọi là luyến tiếc hay đau thương, nhắm chuẩn xác mà quăng vào thùng giấy đối diện, cao ngạo mà quay đi.

Hắn ra sân thượng, nhìn ngắm bầu trời đầy sao trên kia, miệng ngụyt điếu cigar Cuba phì phò. Hắn cầm ống quẹt, cầm tấm ảnh hắn cùng Tổng Tư Tinh có chút nhăn nhúm, hắn cười nhạo khinh bỉ, quẹt lửa mà nhìn nó từ từ bị lửa đốt đi không chút luyến tiếc, xoay người liền như không có chuyện gì. Tàn tro bay phấp phới giữa trời đêm Bắc Kinh lộng lẫy.

Ở đâu đó, một nữ nhân với chiếc đầu không còn nhánh tóc nào nữa, mang một chiếc mũ len đỏ thất nơ xinh xắn, ngồi trên chiếc xe lăn tự động, nhìn phố đêm Bắc Kinh từ trên lầu cao của bệnh viện nhân dân Bắc Kinh, hai cánh môi xăm xít bầu chặt vào nhau, xinh đẹp quá mức nhưng cũng là tàn lụi quá mức, như một đoá hoa hoè nhỏ, dù còn màu sắc nhưng là không có sức sống. Cầm tấm ảnh thứ hai y hệt tấm hắn đốt đi, mà vừa cười vừa khóc. Hai năm qua, nữ nhân này vẫn luôn như thế này phương thức mà ngắm nhìn hắn...qua một tấm ảnh của thời niên thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đích thị là tiểu phiến toái

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa reo đánh thức cô. Cô nhúu mày, lẩm nhẩm tên hỗn đản nào lại phiền cô như vậy. Cô lơ mơ quơ tay loạn tìm tiếng chuông điện thoại đang kêu lên inh ỏi. Nhúu mày đẹp mà nhìn màn hình sáng, là "Tứ Lâu Mạng".

À...cô có nghe qua tên này một lần, nhưng mà ở đâu ấy nhỉ? Dường như cô đã quên và chẳng có tý ấn tượng nào. Song song đó, cô không phải không có tính bất máy nhưng vẫn reo dai dẳng không nghỉ mặc dù cô đã tắt âm.

- Alo.

Trong điện thoại phát ra tiếng tăng háng khản đặc, cô cứ tưởng là một nam nhân nhưng câu sau thì lại không phải, là một nữ nhân. Cô suyt nữa thì bật ra "anh là..." rồi mất. Cô nhiều khi nhắc nhở bản thân, chuyện gì cũng từ từ, cô mà giữ nguyên hấp ta hấp tấp thì chỉ có hư bột hư đường.

- Thiên Thiên, chúng ta cả tháng chưa gặp, trưa nay đi uống trà thấy sao? À...mà quên mất, cậu làm hỷ sự cũng không thông báo với bọn tớ, cậu có còn xem tui này là bạn không đấy?

Cô thờ dài thườn thọt.

- Không phải tớ không thông báo đâu, là do Tiểu A tớ đã dặn dò kỹ càng nhưng buông ra anh ấy vẫn không nhớ...haha cho nên không thông báo kịp đấy mà...thông cảm một chút.

Cô còn biết trả lời thế nào, đành phải đổ tội cho Tiểu A. Cô cũng nghĩ Tiểu A sẽ không trách cô đâu nhỉ? Dù sao cô mượn danh hân đồ tội nhỏ nhặt như này cũng là không có chuyện gì.

- Mà này, lúc trước cậu bảo tớ Tích Lăng không phải thích con trai đồng tính? Nay lại đồng ý cưới hân, cậu có bị úng não không đấy? Nhưng dù sao, cũng món hời không nhỏ, tớ nghĩ mẹ cậu chắc không bỏ qua đâu. Một đời này không biết gả cho ai thì gả cho hân cũng không tệ, cậu nay thành bà hoàng rồi nhé, còn có đêm đầu cậu có thấy...cái kia bao nhiêu cm?

Tiếng cười trong điện thoại truyền ra làm cô đỏ mặt, cái gì mà bao nhiêu cm, đang đùa cô à? Chồng của cô mà lại thối mất làm gì. Với lại, Lăng Khẩu Thiên thật sự cho hân là đồng tính? Hân sao có thể đồng tính cơ chứ, Lăng Khẩu Thiên chắc chắn nhìn hân lãnh đạm không gần nữ giới nên cứ nghĩ hân yêu thích nam nhân nhưng thực ra, hân dành cả Tích Viên để dẫn tình nhân qua đêm, lão luyện chán gỏi. Dù sao trời có sập, hân có đồng tính cô cũng không tin, không phải không tin mà là không thể tin nổi.

- Nhảm nhí. Tớ nghĩ tớ không thể đi...

- Cậu có lương tâm một chút đi, mấy tháng liền chưa gặp rồi, dành chút thời gian nhàn nhả nói chuyện phiếm, nhớ lúc gần đây gặp, cậu bảo tớ tồn mĩ ăn liền cho cậu làm gì vậy? Tớ cứ tưởng cậu mở cửa hàng tiện lợi mĩ ăn liền. Tớ không nghĩ cậu có thể ăn được hết chỗ đó đâu. Rất nhiều đó. Mà bỏ đi, quan trọng là chiều nay cậu tham gia đi. Nếu không tớ sẽ nghĩ hân là áp bức cậu không cho ra đường.

Cô lẩm nhẩm, hân thực sự là không cho cô ra đường khi chưa xin phép. Với lại cái gì mà tụ tập bạn bè không quan tâm hân gì đấy, cô nhưc đầu chết đi được, cô vẫn không nhớ cái gì với cái gì. Tận 29 điều, muốn thuộc đầu phải dễ, đầu phải như míc cháo vào miệng là xong đâu. Nhưng Tứ Lâu Mạng nhắc đến mĩ ăn liền, là Lăng Khẩu Thiên chắc hân chuẩn bị cho chuyện "du ngoạn" đấy. Có đầu tư!

Cô chẳng hiểu sao, Lăng Khẩu Thiên chọn bạn rất hay, Mao Tĩnh Ly và Tứ Lâu Mạng thật sự rất giống nhau, đều dai như một con đĩa nước.

- Chỗ cũ, cậu mà không đến thì tớ và A Ly sẽ tìm đến cậu.

"Tít...tít" Cô day nghiêng nhìn vào màn hình điện thoại tắt ngấm đi. Cô còn chưa kịp nói gì hết. Cô không biết cô có nên báo lại cho Tiểu A nghe hay không, nhưng cô nghĩ lại, sao phải báo lại. Cô cứ như vậy phụ thuộc thì cũng không tốt. Chuyện này cũng là chuyện nhỏ, chỉ là ra ngoài gặp mặt trò chuyện phiếm một chút, không có gì to tát. Cô là có thể lo liệu tốt. Nhưng rắc rối ở chỗ, chỗ cũ trong lời nói của Tứ Lâu Mạng là ở đâu?

Cô lắc đầu, mặt mõi voãi~~

Cô nhìn sang bên cạnh, hân đã đầu mất dạng, tự dung cảm thấy trống trải, "thèm" hơi ấm của hân. Cô nhớ lại hình ảnh hôm qua, cô và hân, cái kia... cô vén chần, toàn thân cô là vết bầm tím và trên cổ là rõ ràng nhất, nhếch người hạ thân đau nhức khó tả, kiểu này chắc cô không dám đi vệ sinh luôn mất. Bông cửa phòng được đẩy ra, một bà quản gia già nua, đây là lần đầu tiên cô gặp bà ấy. Cô có nhớ lúc đầu, cô có xuống dưới sảnh chính cũng chẳng thấy đâu.

Trên tay bưng lấy một bát thuốc đen ngòm, bốc mùi có vẻ đáng lăm, cô giật bản mình mà lấy chần che lại bản thân, và ngẫm nghĩ, không phải là mang cho cô uống đó chứ? "Nhìn xem, đen ngòm thế này, ai uống cho nổi". Cô chỉ có nghĩ nhưng nếu bắt cô uống thì cô biết cô cũng sẽ uống nhưng cô cầu trời nó không đắng như cô nghĩ, nhưng cô có bệnh gì mà phải mang thuốc vào cho cô.

- Phu nhân, thuốc chúng tôi đã xác xong, cô mau uống đi.

Cô mờ to mắt nhìn bà đặt chén thuốc trên bàn, nuốt một ngụm nước bọt, toàn thân ê ẩm mà ngã người xuống giường trở lại. Cảm thấy cơ thể rỗng tuếch.

- Tôi có bệnh gì sao? Sao phải uống thuốc chứ? Nhìn xem, tôi hoàn toàn không có việc gì.

Cô hỏi thì hỏi như vậy nhưng không có ý định không uống. Tích Lăng sẽ không độc hạ cô.

Bà thoát nhìn gương mặt khá hiền từ, già dặn, có lẽ làm ở đây rất lâu năm, bà tự nhiên đi đến cửa sổ kính mà mở chốt khoá rồi bật ra cho khoáng đãng. Nghe cô hỏi như vậy, trước mắt cô chút cứng người nhưng nhanh chóng cười mỉm xua tay.

- Đùng hiểu lầm, chỉ là thuốc bồi bổ, hồi phục thể trạng. Đây không phải là thuốc để chữa bệnh đâu. Tôi ra ngoài, cô mau thay đồ, uống xong rồi làm gì thì làm.

Bà vừa ra khỏi cửa, cô rồi tung rồi mù không biết làm gì. Trước hết cô phải mặc đồ cái đã, cái cây trần trụi không có lá thì thật kì cục, nhưng từ hôm nay, cô không còn là con gái nữa, mà là phụ nữ. Trên đời này ai cũng sẽ trở thành phụ nữ, dù sớm hay muộn nên cô buồn làm gì mà mặt. Cô nhìn trên sàn, đã không còn cái vali nào, cô cứ tưởng mặt mà xanh mặt chạy đi kiểm, nếu không có thì cô biết vận cái gì đồ đâu. Thì ra đã được hầu nhân sắp xếp vào tủ hết thảy thẳng thớm.

Cô mau mau chọn lấy một cái áo cao cổ để che đi mây mưa đêm qua với quần ôm dài. Đây có lẽ đã trở thành tác phong của cô, càng đơn giản càng tốt. Càng tối giản càng tiện.

Cô chạy ra ngoài nhưng dấp trúng bậc cửa, cô nằm dài ra sàn, hoa huy*t đau nhói, khuỷu tay cũng đầy xước đau nhói. Móng cô thì chả biết tá sao, chỉ có cô đứng dậy không nổi. Đầu tóc cô rối mù, tóc loà xoà trước mặt khiến cô bực tức mà rủa vài tiếng. Cô quyết định là nhất định có thời gian rảnh, cô sẽ cắt phanh cái mái tóc dài phiền phức này đi, dù sao cô trong bộ dạng tóc ngắn không tệ và cũng tiện hơn tóc dài rất nhiều.

Cô xoa xoa móng rồi đứng thẳng người dựa vào tủ quần áo lớn, cô xoa bóp khuỷu tay một chút, đi đến uống chén thuốc kia, một hộp nuốt sạch, quả thực không ngoài cô dự đoán, quá đắng, bởi vậy mới có câu "Thuốc đắng dã tật" không sai. Vị uống vào là đắng, khi tan dần, cái hậu vị càng đắng gấp 10 lần lúc đầu. Cô nhăn mày nhăn mặt muốn quăng chén thuốc kia đi nhưng công sức người ta bỏ bỏ cho cô, cô không nỡ lãng phí. Cô chỉ biết thuốc bôi bỏ vì nghe người ta nói chứ cô cũng chả biết thứ cô uống vào là gì.

Cô mãi nghĩ mà đã quên công việc của mình, cô phải ra ngoài gặp Tứ Lâu Mạng nhưng còn chỗ cũ thì sao đây? Cô nếu hỏi Tứ Lâu Mạng thì chắc chắn Tứ Lâu Mạng sẽ nghi ngờ cô. Cô hiện tại phải hỏi ai đây, hay cô gọi cho Mao Tĩnh Ly?

Không, không. Cô chợt loé lên suy nghĩ, gần đây có một quán trà mới được ấn định mở cửa, cô là thấy nơi đó không gian mát mẻ lại với nhiều khoan phòng kín đáo thoải mái, cô bảo đảm Mao Tĩnh Ly và Tứ Lâu Mạng sẽ thích cho mà xem. Bỗng điện thoại cô có cuộc gọi đến, cô giật mình mà xem một chút là làm rơi điện thoại, cô nhìn vào màn hình "Tích Lăng" thì có chút bất máy chậm trễ, hẳn là có chuyện mới điện cô?

- Alo?

- Tối nay tôi trở về dùng cơm

Cô biết hẳn sắp cúp máy thì vội ngăn lại "Khoan đã..."

- Có chuyện gì?

Hắn một bên nghe thư ký Tần thông báo, một bên ký văn kiện liền tay như một cỗ máy, nhưng trong đầu cứ nhớ hình ảnh cô nằm dưới thân hắn mà cười ngọt ngào nhìn hắn, hắn như muốn phát điên mà muốn gặp cô ngay lập tức.

- Em...em muốn ra ngoài vì Tứ Lâu Mạng muốn cùng em đi uống nước.

- Cứ bảo tài xế đi, phải trở về sớm.

Cô nghe như thế dịu dàng thì hoảng hốt, hẳn sao có thể ôn nhu như vậy với cô, cô chắc hẳn đã nghe nhầm đi, hẳn chắc đang phá lệ vui vẻ nhưng hắn đồng ý thì đã tốt rồi. Cô tâm trạng vui vẻ hẳn, liếc mắt thấy cuộc gọi vẫn chưa kết thúc, cô âm áp, khoe miệng gương cao, cũng tiện tay thay tên liên lạc thành Lăng Lăng vì cô thấy đề Tích Lăng thì quá là không có thiện ý, nhắc đến cái tên này cô lại nhớ đến bữa ăn tối hôm đó, Ngô Kỳ Phong đã làm cho cô sống dở chết dở vì cười.

- Cảm ơn ông xã của em

Đây mới là lần đầu tiên cô tắt máy trước, hẳn thì lại chưa tin những gì bản thân vừa nghe thấy, vừa muốn hỏi cô vừa nói cái gì thì cuộc gọi đã tắt, hắn giật giật khoe môi khiến thư ký Tần cảm thấy khó hiểu nhưng mãi mãi vẫn không dám hỏi hắn. Cô vừa gọi hắn là "ông xã", là chính tai hắn nghe thấy, nỗi khát khao gặp cô ngày càng lớn, hẳn sẽ phải nhịn tới chiều mới có thể. Hắn lại nghĩ đến đôi gò bồng mềm mại thơm tho thì yết hầu lên xuống khó chịu, tay cầm cây viết cũng chẳng nổi. Quả thực, cô không còn là tiểu yêu tinh nữa, mà đích thị là tiểu phiến toái.

Cô làm phiền đến cả tâm trí của hắn.

- Alo? Chúng ta thay đổi chỗ gặp đi. Chỗ cũ hai mãi cũng chán, lâu lâu cũng muốn đổi mới một chút. Chúng ta đến quán trà vừa ấn định mở cửa ở đầu lộ XX đi.

- Được thôi, miễn cậu chịu đi là được, vậy 10 phút nữa có mặt. Tớ cũng có đến đấy một lần, đợt tớ nói lại với Mao Tĩnh Ly đã.

Cô cầm chiếc túi vải theo bên mình, như sóc mà chạy như bay xuống dưới nhà. Cô lâu ngày mới được ra ngoài tự do như vậy, cô nói không vui là cô nói dối rồi.

- Phu nhân, khuỷu tay của cô...để tôi đi lấy băng cá nhân.

Cô ban nãy chỉ xoa xoa bây giờ mới nhìn kỹ lại một lần nữa. Nó bị bật máu mất rồi, cô đau móng ề ầm té "ạch..." như vậy, cạ khuỷu tay xuống nền nhà, không trầy cũng uống phí đi. Hẳn nhân chạy như bay mà sức thuốc thay băng cho cô rồi mới vừa lòng cho cô ra ngoài.

Cô nghĩ Tứ Lâu Mạng và Mao Tĩnh Ly chắc đã đến hẳn rồi, cô là đến trễ nên cô ngó mắt xung quanh, cô còn chưa gặp họ bao giờ, sao biết nhận dạng mà vui mừng như đã diễn trước đây. Hay cô nhìn xem, bàn nào hai người mà ngóng ra cửa thì chắc chắn là đang ngóng cô nhưng cô thấy bàn nào cũng hai người, có khi là một tốp người, cô lấy tay đánh vào đầu bản thân, mệt hết sức~~

- Lăng Khẩu Thiên...ờ đây...

Giọng nói có chút quen quen, cô nhìn ngang qua, là đối diện cô hai nữ nhân đáng người mảnh khảnh non nớt, một nữ nhân mặt mày có chút không có sắc khí, còn một nữ nhân thì trang điểm lòe loẹt vụn vãi dài. Cô nhìn mãi không ra, ai là Mao Tĩnh Ly, còn ai là Tứ Lâu Mạng và khi ngồi xuống cạnh thì cô nên mở lời tiếp thế nào? Nhưng nhìn qua cô liền có thể đoán qua là tiểu thư đài cát, vì là bạn hữu thân thiết với Lăng Khẩu Thiên thì có ai là làm thường đâu.

Cô cười có chút cứng nhắc mà đi đến. Cầm chiếc túi xách dùng sức đến đồ tay.

- Hai cậu...đến lâu rồi nhỉ? Tớ đến trễ một chút.

Đối lại cô là hai cặp mắt ngó liêng liêng cô, cô có chút mất tự nhiên, tay nắm lại càng dùng sức.

- A Thiên, cậu hôm nay...không phải có vấn đề gì chứ? Từ khi nào học được "cách làm người đáng hoàng" vậy? Cậu như vậy khách sáo là cái gì a?

Cô chớp mắt liền cười tươi.

- Tớ muốn một ly trà nóng cùng một ít chanh tươi nhuyễn.

Mao Tĩnh Ly đến gần, bỗng cô cảm thấy áp bách. Cô nhắm mắt, thờ phù phù lấy lại tinh thần, rồi mở trở lại.

- A Tứ, nhòm A Thiên xem, có phải tươi tắn hơn không? Với lại, mặc áo kín đáo như này hình như không phải tác phong của cậu, có phải là che giấu dấu tích đêm xuân không?

Cả hai cười xa xa nhưng cô nhìn ra họ không có ý định lật xem nên cô mới yên tâm thả lỏng người. Cô gương mặt trắng bệch, tách trà nóng vừa bùng ra thì cô đã nhanh chóng cầm lên mà hộp vải ngum.

- À...tớ có trò này, không biết hai cậu có tham gia không?

Tứ Lâu Mạng liếc mắt xinh đẹp, tay giờ chữ V ngược mà đưa sát vào khuôn mặt tinh nghịch. Cô với Mao Tĩnh Ly không hẹn mà nhìn nhau đồng thời, cả hai nuốt một ngụm nước bọt mà thốt lên.

- Chắc chắn là không đúng đắn trò chơi rồi!

- Này này, A Tứ, đây là quán trà chứ không phải là quán bar mà phóng túng. Cậu mà lạng quạng, tớ và A Thiên che trời cứu cậu không nổi, với lại di Liên mà biết cậu lại như vậy, đánh cậu không tàn tật thì cũng hôn mê. Với mỗi nguy hại nhất là...cậu biết rồi đó. Tứ thị hiện tại đang ngầm tranh nhau chức tổng quản, cậu mà lơ mơ thì mất trắng như chơi, công sức đó

sông đỏ bể. Các cỗ đông khác dường như không có thiện ý với cậu mấy bằng Tứ Ngân Hạo, dù sao tên ấy cũng là nam nhân, xem như được điểm hơn cậu là đương nhiên.

Mao Tĩnh Ly ngậm viên kẹo chua, chép miệng nhìn Tứ Lâu Mạng gương mặt cười quả thực không đúng đắn, nhìn vào liền biết Tứ Lâu Mạng là đang nghĩ cái gì trong đầu ngay.

- Cậu đừng có đùa tở, chỉ là một trò chơi nhỏ, đâu đến nỗi như vậy. Nghe cậu bảo, tở cứ tưởng là tở sắp làm chuyện tà trời gì đó mà che trời không thấu. Nếu cậu rảnh đến vậy thì đi về mà ga ông anh rể của cậu đi. Hắn ta nhìn cậu ánh mắt cũng không tệ, sắp chảy nước dãi đến nơi khi nhìn thấy bộ ngực "khủng" của cậu rồi.

Mao Tĩnh Ly cười ha hả không chút dòm ngó xung quanh nhưng cũng may là vắng khách, nếu không còn ai gán cho Mao Tĩnh Ly danh tiểu thư nữa đâu.

- Cháy nhà! Cậu còn bảo, không phải nước chảy, đá lại để ý sao? Chị ta lấy loại đàn ông như vậy cũng đáng...

Cô nhàm chán đến độ muốn ngáp lên ngáp xuống vì những thứ Tứ Lâu Mạng và Mao Tĩnh Ly đối cô như vịt nghe sấm, hoàn toàn không hiểu chuyện gì ra chuyện gì, nếu nghe thêm chỉ tổ đình tai nhức óc bù đầu bù cổ nên cô quyết định mặc họ chìm trong thế giới riêng mà cãi nhau và tám chuyện, còn cô thì đặt mắt ở chậu lan trắng trước cửa, vờn mình đón nắng tươi tắn, cánh hoa thuần khiết trắng sữa đẹp mắt.

Nơi này cô kịp nhìn ngắm một chút, quán trà này là được trang trí theo phong cách thuần Nhật, nơi cô ngồi là một gian riêng được ngăn cách xung quanh bằng một màn vải dày trang trí hình 3D các cô nàng la lị (loli, các cô nàng búp bê của Nhật) hay bút sáp màu Tiểu Tân chu mộng. Đây là anime mà cô cũng rất thích, nếu hỏi cô hình ảnh đặc trưng nhất để miêu tả cậu bé bút sáp màu Tiểu Tân thì cô sẽ trả lời ngay là thích khoe móng, lúc nhỏ vì phim hoạt hình này chiếu trên TV rất hạn chế tập nên cô phải đi thuê truyện thêm để đọc.

Bà cô đã mất được một tuần lễ, từ tuần trước đến nay cô vẫn không dám gặp mộ cô, cô biết bà là trách cô nhiều lắm. Bà cô lúc trước, hay vẽ vào giấy chú mèo máy ú hay bút sáp màu Tiểu Tân này cho cô, bà biết cô rất thích nên đã dán đầy phòng cô. Cô còn nhớ cô đã ôm bà và hôn má bà. Hình ảnh lúc trước ấm áp biết bao, có phải là chính cô phá vỡ hết tất cả không? Mất cô từ từ nhoe đi trước mắt nhưng cô mau chóng nuốt xuống vì hiện tại ngay nơi này cô không thể khóc được.

Ở cửa, bỗng tiếng chuông vang lên, đây là điều đặc biệt được nói đến, ở cửa được bố trí một hệ thống chuông giật dây tự động và dán thêm một tấm màn dày xanh phía trước. Khi có khách vén màn, dây cửa thì chuông sẽ được đẩy và phát tiếng động. Lúc này chủ quán mới bảo "Chào mừng quý khách". Đây là cảnh rất quen mà cô thường thấy trên phim ảnh.

Nam nhân đi vào vừa nhìn liền thuận mắt, tuấn tú cũng không phải mà xấu xí càng không đúng. Nhìn đến liền không muốn dời mắt. Vặn trên người chiếc áo somi xanh ngọc thoát hai cúc thoải mái quyến rũ. Cầm trên tay chiếc áo vest khoác ngoài, bộ dáng vô cùng thành đạt, có sức quyến rũ vô cùng mị lực. Với hương nước hoa rất nồng. Cô thắc mắc, có phải anh ta sử dụng chắc hẳn nửa chai nước hoa nên mới toả hương nồng nặc như vậy.

Chiếc mũi cao, bờ môi mông mím lại, cô vẻ rất xinh đẹp nhưng cô nhìn thế nào cũng vẫn thấy không có sức thu hút như Tích Lăng. Hắn ta là đẹp hơn gấp một trăm lần, là cực phẩm của cực phẩm

Cực phẩm như vậy, Mao Tĩnh Ly và Tứ Lâu Mạng lại là nhan không* nên sao lại không bị thu hút. Cả hai đều cô đơn chưa có mảnh tình vắt vai hiện tại nên hai cặp mắt sáng rỡ, tiếng nói chuyện bỗng im ngưng khiến cô cảm thấy có chút không đúng.

(*) cuồng trai đẹp.

Mao Tĩnh Ly thời điểm nhìn qua cùng Tứ Lâu Mạng thì đứng khựng người, bật dậy xong quay sang nhìn cô, khiến cô nghi hoặc, không hiểu chuyện gì ra chuyện gì. Cô cảm giác vô cùng bất an, mím môi. Đến tên nam nhân đó cũng nhìn cô với ánh mắt vô cùng trầm tư, khiến cô suy nghĩ lại, là quen biết a? Hay quen biết Lăng Khẩu Thiên. Nhưng nhìn hai người bên cạnh thì cô liền đoán ra là có quen biết với Lăng Khẩu Thiên rồi, làm cô thờ phào một cái nhẹ nhõm nhưng mà tại sao ánh mắt lại khác lạ như này? Chẳng nhẽ mối quan hệ quen biết không tốt sao? Nếu hiện tại cô ra mặt ngu ngơ thì thật không hợp. Thay vào đó cô lơ mặt sang chỗ khác, thà cô làm ngơ.

Tứ Lâu Mạng hít thở sâu một cái, nhỏ nhẹ thì thăm với cô.

- A Thiên, đến nay cậu vẫn còn trách Dương Kha Hạo sao? Là cậu phủ người ta trước. Thời điểm cậu cắt đứt liên lạc, Dương Kha Hạo là luôn miệng quan tâm cậu nha. Cậu đúng là nhẫn tâm, một mặt nhẫn tâm, một mặt không khá ái. Cậu lợi dụng xong liền kiếm cớ phui mộng bỏ chạy. Tên này cũng đẹp trai như này, là cậu quá lãng phí, nhưng xem ra lão công hiện tại của cậu là chắc chắn bỏ xa.

"Ách...tên này là tên quái nào nữa?" Cô như muốn khóc đến nơi, kêu trời không thấu. Lợi dụng a? Bà Lăng với Lăng Khẩu Thiên lúc trước ra sao, hoàn toàn cô không thể hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Châu Diêm Vương

Nam nhân đó nét mặt cười hiền hoà, vờn tay xoa thái dương có vẻ mệt mỏi.

- Thiên Thiên, em cũng ở đây a? Trùng hợp quá thể.

Cô theo phép lịch sự, chẳng lẽ anh ta là hướng cô nói chuyện mà cô không dòm đến thì ngại quá. Với lại, anh ta và cô cũng chẳng liên quan gì đến nhau, bắt quá chào một cái cũng không chết ai đi.

- Thật là trùng hợp. Dương Kha Hạo, chào anh.

- Em lại thích khách sáo, chúng ta không phải mới quen biết nhau.

Anh ta có ngụ ý cô cũng không hiểu, thà cô không muốn hiểu. Ánh mắt nhìn cô kiểu rất kỳ lạ, khiến cô cảm thấy không thể ngồi yên, cô đưa tay vuốt đầu mũi ngại ngùng.

Không khí nặng nề quá, chứa toàn khí CO2, cô hít thở không thông một lát chắc cô té xỉu tại chỗ. Mặc dù cô không biết chuyện gì nhưng anh ta cứ nhìn xoáy cô như vậy mãi, cô là không thể chịu đựng được. Giết cô đi còn thoải mái hơn.

Anh ta ngược lại càng tự nhiên mà ngồi xuống cạnh cô, cô như phản xạ tự nhiên mà bật dậy khỏi vị trí ngồi ban thân, khiến Mao Tĩnh Ly cùng Tứ Lâu Mạng dòn ánh mắt về cô như hoảng hốt. Cô thì như chim đứt cánh, loay hoay, vờn tay vuốt tóc xấu hổ, gương mặt cô đỏ rần rần lên một mảng lớn.

Chiếc túi cô đặt cạnh Dương Kha Hạo, cô cũng không dám xoay người lấy đi. Cô hiện tại muốn rời khỏi nơi này lập tức nhưng tự dưng cánh tay cô bị nắm lấy, cô giật bản mình giật khỏi nhưng không thể, cô bắt khả kháng quay đầu lại.

- Thiên Thiên, anh đưa em về đi?

Cô sao có thể đồng ý, lên xe không gian chỉ có hai người, cô sao có thể chịu nổi đây?

- Không cần. Xin anh tự trọng một chút. Đừng tự ý chạm vào tôi.

Không khí đang rất căng thẳng nhưng may mắn là Tử Lâu Mạng lại gỡ rối giúp cô.

- Dương Kha Hạo, A Thiên là hiện tại không thích hợp gần nam nhân, cậu ấy sẽ gặp rắc rối mất, với lại chuyện đã cũ mềm như giẻ rách lau nhà, anh còn muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn cậu ấy quỳ xuống xin lỗi à? Đàn ông thì không nên như thế mà tính toán với phụ nữ rạch ròi đâu.

- Tôi còn chưa có nói gì quá đáng, việc gì các cô lên tiếng?

- Anh.....

Mao Tĩnh Ly bên cạnh cũng tức điên khi nghe câu ấy, không ngờ Dương Kha Hạo có thể đều như vậy. Có thể muốn đứng dậy mà cầm ly nước ép tát thẳng vào mặt anh ta nhưng cô đã nhanh chóng ngăn cản, thôi, cô là nên để anh ta chửi cô về còn hơn là gây chuyện, nơi này là mới khai trương, không thể vì cô mà xui xẻo nguyên một năm còn lại được.

- Không vấn đề, một cuộc trở về, tôi có thể "ban" cho anh.

Dương Kha Hạo nghe thế cười nhạt, mắt híp dài mà nắm chặt tay co kéo đi. "Anh ta không thể làm gì tôi." Cô còn chu đáo nhấn lại cho hai hảo hữu của cô. Cô theo đã tới trước, Dương Kha Hạo lại cao lớn như vậy, cô là không thể đuổi kịp nên cứ như tha mà mà bị Dương Kha Hạo kéo. Cô tức giận thật sự, đây là lần đầu tiên từ sau khi trở thành "Lăng Khẩu Thiên Thiên" cô tức giận. Cô mặc bản thân đau, quyết chết giật khỏi tay Dương Kha Hạo và cô cảm nhận các khớp xương cô như muốn vỡ vụn, điều đó cho cô biết nguyên do là Dương Kha Hạo đã nắm rất chặt, không quan tâm cô có thoải mái hay khó chịu.

- Tôi có thể tự đi...màu...buông ra.

Tiếng cười của Dương Kha Hạo vang lên khiến cô gai óc, tay cô, anh ta thả lỏng nhưng tuyệt không có nửa điểm buông ra. Cô quả thực nhìn Dương Kha Hạo bằng cặp mắt khác. Lúc này, lần đầu tiên gặp anh ta, anh ta như con của ánh mặt trời, chói lóa cùng âm áp nhưng hiện tại xem ra, đã thủ không khác. Cô nuốt nước bọt gấp gáp ra sức chống cự.

- Đồi bại thời điểm trước, em là tự nguyện có thể leo lên giường tôi nhưng nay em lại khác. À...hay kiếm được nam nhân nào bao nuôi tốt hơn chăng? Hay một lão già trạc tuổi ba em, em cũng muốn?

Cô không ngờ Dương Kha Hạo có thể phun lời hạ tiện như vậy. Cô như muốn giáng cho Dương Kha Hạo một cái tát, lồng ngực cô phập phồng căm phẫn. Xinh đẹp cực kỳ, hai má đỏ ửng, đôi Dương Kha Hạo cảm ghét cùng kính bĩ. Thì ra Dương Kha Hạo tốt đẹp chỉ là cái "mác". Cô cho rằng cô không phải là Lăng Khẩu Thiên đi, nhưng cô nghe lời này thì cô chắc chắn nữ nhân nào cũng tức tối.

- Miệng lưỡi ác độc cùng bề ngoài hiện tại của anh...quả thực một trời một vực.

Dương Kha Hạo cuối cùng cũng để ý đến cái áo che khuất cổ của cô, mắt anh ta cứ đặt chăm chăm không che dấu vào cần cổ trắng nõn của cô. Anh ta càng đắc ý mà hù dọa cô. Cô thực trùng bầy của anh ta, gương mặt trắng bệch khó coi, biểu cảm phản ứng của cô đã bán đứng cô, xác nhận cho ý nghĩ của Dương Kha Hạo anh ta đã chính xác.

- Tôi biết em đang che dấu cái gì. Nên đừng khiến tôi mất hứng.

- Mất hứng? Việc tôi phải để tâm anh hứng phần hay mất hứng?

Cô vẫn gan lì không ngừng dùng dấy tay khỏi anh ta.

- Đau~~ aaaa....

Dương Kha Hạo đột nhiên ôm chặt lấy cô, cô mất chữ O mồm chữ A kinh ngạc. Cô không vùng vẫy nữa, cảm nhận Dương Kha Hạo cánh tay đang ôm sát cô cô về không có nửa điểm buông ra.

- Xin lỗi em nhưng Thiên Thiên, em lì lợm cáu kỉnh như vậy không chấp nhận anh là cái gì à? Em có thể cho anh một lý do được không, cho dù giả dối cũng can tâm vì ít nhất anh cũng biết được lý do em rời bỏ anh.

"Ông thần ơi, ông đi mà hỏi Thiên Thiên của ông, con làm sao biết đây?" Cô làm sao có thể biết được. Nhưng giọng nói của Dương Kha Hạo có vẻ đang cầu xin cô, cô không thể kim lòng được, cô mặc dù không vươn tay đáp cái ôm của Dương Kha Hạo nhưng cô có ngã đầu vào vai anh ta như để an ủi vì hiện tại cô cũng không biết làm gì hơn cho Dương Kha Hạo, hiện tại Lăng Khẩu Thiên không có ở đây, muốn lý do gì cho Dương Kha Hạo vừa lòng.

- Dương Kha Hạo, anh...để chuyện này nói sau đi được không? Em hiện tại đang có việc gấp nha...

- Một lần muốn gặp em liền khó, em muốn chừng nào mới cho tôi câu trả lời thích đáng.

Cô chỉ còn một cách duy nhất. Cô lau vệt mồ hôi trên trán ướt đẫm một cách khó khăn.

- Năm sau, chính là một năm nữa, tôi sẽ trả lời anh.

Đứng! Năm sau, một năm nữa cô sẽ trở lại cuộc sống của cô, trở lại là một Lục Nan Hy và rời xa Tích Lăng của cô. Cô thở dài một hơi, Dương Kha Hạo vòng tay siết cô càng chặt hơn trước, anh ta không hiểu tại sao lại là một năm nữa mới có thể nghe, chẳng phải vô lý lắm sao?

Cô cũng dần thấy không khí lắng xuống, cô biết Dương Kha Hạo đã bình tĩnh hơn nhiều, vòng tay này đối với cô là cô quá khách khí mà tiếp đón nó. Cô đưa tay vỗ nhẹ lưng Dương Kha Hạo, cô cảm nhận rõ ràng tay cô vừa chạm, Dương Kha Hạo bỗng cứng đờ ngay lập tức sau đó phản ứng mãnh liệt lại mà ôm cô.

Cô nhận thấy dường như ánh mắt chú ý đến hai người ngày càng nhiều và có ánh mắt gì đó cô cảm nhận nó rất tàn độc, ác khí đến nỗi cô thờ không nổi, muốn đốt cháy cô và phan hôi cô thành trăm mảnh. Cô hoảng hốt, theo phản xạ tự nhiên giật bản mình đẩy Dương Kha Hạo ra xa bản thân. Dương Kha Hạo vì không phòng bị trước mà bị cô đẩy bất ngờ xuy té xõng soài nhưng may là Dương Kha Hạo có thân thủ nên cũng đứng vững sau vài giây. Còn cô hoảng loạn, không biết làm gì, đâm đầu ra đường lớn mà chạy, cô cũng chẳng biết cô nên chạy đi đâu, chỉ là cô muốn thoát khỏi nơi này, thoát khỏi ánh mắt này, thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Đường lộ lớn vào giờ cao điểm hết sức kẹt xe, đông đúc đến nỗi con kiến cũng không lọt nổi, phía trước cô là đường cao tốc, cô biết bao nhiêu xe phóng nhanh với tốc độ có khi lên đến 141km/h. Cô vẫn không biết sống chết mà đâm đầu bỏ chạy, ánh mắt vô hình kia dường như ngày càng gắt gao bám lấy cô, ánh mắt Dương Kha Hạo nhìn cô chết trân, Dương

Kha Hạn mau chóng muốn đuổi theo cô nhưng đã bị Mao Tĩnh Ly cùng Tử Lâu Mạng cầm lại cứng ngắt như còng cua đá.

Mao Tĩnh Ly và Tử Lâu Mạng vốn dĩ không yêu thích Lăng Khẩu Thiên là mấy, chỉ là thuận tiện làm chân chó a dua dựa hơi để lấy cái tiếng bạn thân thiên kim tiểu thư Lăng gia. Nay cơ hội đến, thà hai người không tự xử cô mà là cô tự đâm đầu nên Mao Tĩnh Ly cùng Tử Lâu Mạng vui vẻ cao hứng đến chừng nào, sao để dễ cho Dương Kha Hạn chạy ra cầm lại có được.

Nam nhân khi bị thất thế, bị giam chặt thì cũng chẳng thể ăn thua gì nên là Dương Kha Hạn là vô phương cứu chữa, bất khả kháng một chỗ, bất lực nhìn cô rồi lại nhìn Tử Lâu Mạng với Mao Tĩnh Ly ánh mắt có thể giết người ngay lập tức. Tâm địa của nữ nhân quả thực ghê gớm hơn ai hết.

Cô tâm trí quay cuồng, chỉ còn biết nắm chặt túi xách, chạy đâm đầu về phía trước, cô muốn về nhà, cô chỉ muốn đi về nhà của cô. Cô bỗng "ong...ong..." trong đầu, cô hiện tại ở nhà nào, cô không còn nhà nữa. Cô đứng sững tại chỗ thờ hồng học, lau đi mồ hôi trên trán, không biết bản thân đứng ở nơi nào, cứ trầm mặc mà trầm tư trên đường. À...cô nhớ rồi, xuyết nữa cô quên mất, cô còn muốn tối nay cô tự vào bếp nấu bữa tối cho Tích Lăng. Cô đánh vào đầu bản thân một cái, gương mặt xinh đẹp nhăn nhó mà lục tung túi xách để tìm điện thoại. Cô ấn tìm số điện thoại của Cẩm Viên. Cô dường như bỏ mọi thứ xung quanh mình mà chỉ tập trung ở màn hình phát sáng nhỏ. Đưa điện thoại lên tai mà đợi phản hồi bên đầu dây bên kia.

Bỗng có một tay lái say xin mất khống chế điều khiển phóng ngang nhiên trên đường, nhiều xe đi sau biết được mà tránh đi nhưng cô thì sao đây? Cô đang mỉm cười ngọt ngào mà nghe điện thoại, không hề biết mối hiểm họa đang đến với mình.

Cô phát cáu vì Cẩm Viên lại không nhắc máy của cô, cô phải thông báo để họ không cần nấu đồ ăn tối. Cô còn nhanh đi chợ để tránh các hàng cá tôm tươi bị dọn sớm. Cô không khác một nữ nhân không bình thường mà lắm nhảm, cô vẫn còn hoảng, chưa bình tĩnh lại như ban đầu. Có nhiều người lái xe đối diện hoảng hốt nhìn chiếc xe như điên phóng lên cùng nhìn cô. Cô vẫn không nghe tiếng ma sát của xe với mặt đường như hét lên mà vẫn kiên trì gọi mãi cho Cẩm Viên.

"Chết tiệt!!!" Cô thầm mắng, mồ hôi trên trán và tay cô đã rịn ra. Cô như có phản ứng trở lại, cô giật bản người khi nhìn thấy chiếc xe đang như tên lửa phóng đến cô không chút ngập ngừng nào hay phanh gấp, cô tròn mắt, chân cứng đờ, cảnh tượng giống lúc Tiểu A suýt đâm cô như lúc trước nhưng thời điểm đó cô may mắn còn hiện tại cô chỉ còn đường chết. Chân cô cũng sụi lợ, cô biết bản thân nên bỏ chạy nhưng cô không thể nhắc được chân, như thể cô bị đóng đinh tại chỗ. Trước mắt cứ nhìn nó, không thể làm gì hơn.

"Tích Lăng...cứu em...Tích Lăng...."

Cô thật sự hoảng sợ đến mức nước mắt cũng tràn ra khoe mắt. Cô còn chưa có muốn chết. Cô không thể nào may mắn tận 2 lần. Cô không tin được bản thân lại thăm niệm Tích Lăng cứu cô, cô trong tâm trí chỉ có hình ảnh mạnh bạo cùng gay gắt lạnh lùng với cô. Nhưng cô dường như suy nghĩ nhiều rồi, vì hần hiện tại chắc cũng đang bận họp, đầu thế như siêu nhân mà bay ra cứu cô. Cô cup mắt, việc gì đến cứ đến, cô sống cũng không có nghĩa, vậy cứ chết đi!

Cô mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng gương mặt xinh đẹp của cô đã trắng bệch khó coi cùng nước mắt cứ tuôn ra như suối, chứng tỏ cô không hề mạnh mẽ như ý nghĩ. Quả thực, cô luôn cho rằng bản thân sẽ mạnh mẽ nhưng cô chưa hề.

- LĂNG KHẨU THIÊN...

Tiếng gọi trầm như vậy là của ai, khàn đặc khó nghe như vậy, có mị lực như vậy là của ai, không ai khác là Tích Lăng của cô. Cô mừng như điên, nước mắt càng chảy nhiều hơn, cô chưa bao giờ cảm thấy ấm lòng như lúc này, hần đang lại chiếc xe từ bên dưới lên, hét lớn giận dữ, trùng mắt với cô. Tay lái hần cũng run đi vì sợ có sẽ bị đâm trúng bởi chiếc xe kia, với nước mắt có cứ liên tục chảy như vậy làm hần đau xót không thôi, càng đạp ga thật nhanh mà căn chiếc xe mất điều khiển trước khi đến gần cô.

Mọi người hiện tại đã dừng xe đằng xa mà lác đác nhìn cô, ai nấy cũng thầm bàn tán bảo cô ngu ngốc, sao lại không né đi, nhưng chân cô đã tê cứng, việc chạy hoàn toàn không có khả năng

Rầm...

Cô nhắm chặt mắt, tiếng kim loại va vào nhau, các mảnh vỡ văng tung toé. Hai chiếc xe đâm vào nhau với một lực rất lớn đến nỗi không thể nhìn rõ hình dáng ban đầu. Khói bắt đầu bốc lên gay gắt, cô run rẩy, lồm cồm bò dậy, cắn răng bò đến chiếc BMW trước mắt, cô cắn môi đến rỉ máu, hần đang ở kia, là Tích Lăng đã chặn chiếc xe đó cho cô. Cô luôn luôn mang đến phiền toái cho hần.

- TÍCH LĂNG....T...ích Lăng...

Cô hét lớn, nhìn thăm cảnh trước mắt mà muốn nôn, mùi dầu xăng tràn xa dưới lộ đầy đặc. Tiếng còi của cảnh sát cũng dần đến gần, cô hiện tại không còn quan tâm cái gì ngoại trừ Tích Lăng.

Cô đến gần, nhìn vào kính xe nát bét kia thì chẳng thấy hần đâu, cô khóc càng dữ dội hơn, cô quỳ xuống tại chỗ, dùng tay đánh vào cửa xe mà khóc lớn. Người dân thấy cô như vậy càng khó hiểu, có vài người chạy đến khuyên can cô nhưng cô đều bỏ ngoài tay, sống chết không chịu rời đi, cô như thể khóc thương người thân bị tai nạn, nhiều người lại nhìn cô bằng ánh mắt đồng cảm thương hại.

"Tiểu thư, mặt mũi đẹp như vậy sao lại đại đột như thế."

"Lăng tiểu thư, chỗ này chúng tôi sẽ giải quyết, mời cô ra khỏi hiện trường để chúng tôi dễ dàng xử lý."

Khu vực xung quanh bị bao vây bằng vải cách ly, cô ngày càng sợ sệt hơn lúc chiếc xe kia sắp đâm cô. Tích Lăng của cô ở trong kia, cô phải nhìn thấy được Tích Lăng. Cô đưa tay móc chiếc kính vỡ, mảnh nhọn đâm vào tay chảy máu đầm đìa mà cô vẫn không để tâm, nước mắt hoà lẫn vào máu trên tay đau đớn nhưng cô không có nửa điểm nhủu mảy kêu đau.

Cảnh sát nhìn cô trần trụi, không dám chạm vào cô vì sợ có kích động, với một lý do là sinh lý nam nhân, hầu như đều là lực lượng trẻ, nhìn thấy nữ nhân dung nhan mỹ mạo như cô thì đỏ mặt, một số không dám nhìn đến, nhưng toàn bộ đều giả làm tịch làm mặt nghiêm.

Tiểu A cuối cùng cũng chạy đến, thấy cô bộ dáng thế thảm như vậy, không chịu được mà lác đác ngăn cản, chạy đến định kéo cô nhưng thấy cô khóc lóc thảm thiết nên cũng chết đứng tại chỗ như Tử Hải, cô muốn nhìn vào tấm kính kia, nhưng nó cứng quá, cô không thể có sức lực phá vỡ nó, ngược lại nó lại làm tay cô bị thương. Cô xoay người, nhìn thấy Tiểu A thì mừng hơn hờ quýnh quáng cầm tay Tiểu A, vé cầu xin.

- Tiểu A...huhuhuh....Tích Lăng ở trong đó, xe...cu...à Tích Lăng... là do tôi...anh ấy ở trong kia...tôi..

Chẳng lẽ những người cô thương yêu dần dần rời xa cô? Cô không can tâm, hai chân mềm nhũn, Tiểu A đỡ cô, liếc mắt đến cảnh sát, họ hiểu được liền đi vào xử lý. Cô nhìn thấy xe được đưa đi, cô khóc lóc như mưa, càng dữ dội hơn. Với tay theo nhưng đã bị Tiểu A ôm chặt lại. Khoé mắt cô đỏ hoe, hai má đỏ chế uớt đầm.

- Tiểu A...Tích Lăng...a....nh ấy trong đó...đừng để họ mang đi..

- LĂNG KHẨU THIÊN, hôm nay em lại cá gan trù tôi chết?

Cô hoảng tỉnh, ngưng bật tiếng khóc, xoay đầu nhìn chung quanh, tìm kiếm giọng nói hùng hồn ban nãy, thân ảnh đập vào mắt cô đang cầm một cây nạn, một bên chân bó lại ở bắp chân lớn rắn chắc, cô mừng như điên, đẩy mạnh Tiểu A mà chạy đến hân vô điều kiện. Cô muốn ôm hân thì trong một khoảnh khắc nhỏ chợt nhớ lại, trong điều khoản của hân, hân không cho cô đụng chạm vào hân tùy tiện nên cô chỉ còn cách cắn môi, không dám được vui vẻ mà nhìn hân, nhưng hân lại không cho cô cười với hân nên cô hết cách, chỉ có thể cười mà nhìn chung thủy xuống chân.

Hân nhìn thấy cô kì lạ, không nhìn hân mà lại nhìn xuống chân, hân ừng ừng lửa giận, quát tới tấp vào mặt cô khiến cô cảm nhận được độ nghiêm trọng của sự việc này.

- Tôi vốn dĩ sợ em trong nhà ngọt ngào, cho em ra ngoài, em lại gây ra chuyện thế này, lần sau đừng hòng tôi đồng ý với em lần nào đâu. Lên xe mau, kéo paparazzi kéo đến.

Hân đã bị thương thành thế này mà còn quan tâm đến đám phóng viên à?

"Phù...may quá...xém chút thành gà cháy." Hân bức tức lắm bầm lâu bầu, lọt vào tay cô, cô càng muốn bật cười, cô tìm nỡ hoa, cho dù cô ở đâu, cô cũng không thấy lo lắng, cảm giác của cô, hân luôn ở bên cô. Cô tự giác đi đến đầu hân, tay nắm lấy vai hân nhẹ nhàng, cô không dám mạnh tay, đi từng bước một. Hân nhìn cô trừng mắt, cô là đang xem hân thành đũa nhỏ mà đối sao, cô ngược lại không chút sợ hãi mà mím môi thì thầm.

- Em cứ tưởng anh...đi châu Diêm Vương mất rồi.

- Cô...

Hân không có ý định giằng co với cô nhưng vô tình liếc mắt xuống thấp, mảnh nhọn của kiếng đâm vào lòng bàn tay trắng nõn, vết máu dày đặc, hân gầm gừ. Cô sao không nói hân, cô định giấu hân? Nữ nhân này, chuyện gì cũng phải để hân nhắc nhở.

- Mộ Phi, băng lại vết thương cho phu nhân, còn đứng đó...

Thư ký Mộ thấy hân tự dung phát điên thì sợ vô cùng mà nhanh chóng không dám chậm trễ cầm hộp cứu thương chạy đến.

- Không cần, em ổn mà...

Cô xoa tay, nhìn thư ký Mộ ngại ngùng, vừa muốn đưa tay vừa muốn rút trở về.

Dù cô có nói thế nào, hân vẫn giữ nguyên ý định cho thư ký Mộ băng bó cho cô. Hân nhủ mày nhìn cô, cô lại không dám nhìn hân mà cắn răng đưa tay cho Mộ Phi. Thư ký Mộ cầm lấy tay mềm trắng nõn của cô không dám có chút tư tình, đối với ánh mắt hân, thư ký Mộ chỉ có thể cầu nguyện quá trình băng bó cho mau. Hoàn thành hết thấy, cô gương mặt nhăn nhó vì thuốc bôi vào vết thương làm cô ê ẩm khó chịu nhưng với mức độ cô có thể chịu đựng được, chưa đến mức tè dầm.

- Tiểu phiền toái, về nhà.

Hân sao lại dám gọi cô như vậy, cái gì là tiểu phiền toái? Trình độ gây chuyện của cô cũng chưa đến mức đấy đâu. Nhưng về sau, nói rõ ràng đơn giản nhưng lại đánh vào đúng tâm cô, đây là câu cô muốn nghe nhất sau bao nhiêu lần gục ngã. Cô đã quên sạch sự việc mới thì xảy ra. Chạy theo phía sau hân, vết thương bị động, cô lại xuất xoa nhưng sợ không đuổi kịp hân nên cô vẫn miệt mài chạy theo, cô lăm lăm, hân đã như vậy nhưng tốc độ vẫn như bình thường, vẫn đi nhanh như thể ma đuổi.

Tiểu A nhìn cô phía sau ngậm ngùi như bị cho ăn cám, lắc đầu, đi theo cảnh sát xử lý mọi việc ổn thỏa cùng, cuối cùng Tiểu A vẫn thốt cô quả thực phiền toái hết chỗ nói. Mới xa cô mấy ngày, cô lại gây chuyện cho anh có việc làm.

Lên xe, hân vẫn ngồi cách cô hai ghế ngồi, cô nhận thấy hân lạnh lùng như vậy suốt quãng đường đi, không có nửa điểm muốn trêu chọc cô theo thường lệ nên cô chút không quen, ngứa ngáy mà muốn làm hân chú ý cô. Cô từ từ sít lại gần hân, hân một mực để mắt ngoài cửa sổ, không hề có nửa điểm muốn quan tâm cô vì hôm nay hân đã quá mệt mỏi, cô nhìn xuống chân hân, không nhìn được mà chạm đến.

"Chắc đau lắm!!!" Đương nhiên là rất đau. Cô dù không phải bị nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được.

Hân đến nay vẫn chưa hết bàng quang, ban nãy nếu hân đến trễ hay chệch một giây nào thì mọi chuyện ra sao đây? Cô quả thực tiểu phiền toái, vẫn mãi là tiểu phiền toái. Nhưng hân lại cười đắc ý, hân tính toán chưa bao giờ sai, lần này cũng vậy, cảm đoán sai lý nào. Hân là tiện trên đường đến toà quốc hội Bắc Kinh, lại bắt gặp cảnh không muốn nhìn thấy là cô "gian dũ" với nam nhân, ôm lộ liễu như vậy, hân hít thở không thông mà nắm chặt đệm xe, hân đang quan sát nghiêm ngặt thì cô tự dung chạy như điên loạn trên đường cao tốc, hân cũng muốn điên lên, hai con ngươi như muốn đỏ lửa bốc cháy, nhìn các tay lái bên dưới phóng nhanh lên, tìm hân như ngừng đập, hân chưa bao giờ có cảm giác căng thẳng dù bất cứ hoàn cảnh nào nhưng lần này hân lại xuất hiện căng thẳng, vẫn không chịu thừa nhận cảm xúc này là vì cô.

Chân hân cũng không nặng lắm, bắp chân chỉ bị thương một chút, và 5 mũi nhưng đối với hân là chuyện vô cùng bình thường, nhưng cô lại thấy khác. Cô xuất xoa cho hân, như thể người bị thương là cô, hân cụp mắt, may là cô không có chuyện gì, nếu không, hân sẽ không thể chịu nổi rằng người nằm dưới thân hân, người vợ trên danh nghĩa gia tộc của hân không lành lặn hay đang chôn dưới đất lạnh kia.

- Tích Lăng, em xin lỗi.

Cô hít mạnh một hơi, bạo gan mà cầm lấy tay hân đang đặt trên ghế thả xuôi xuống. Cô cắn môi, về mặt tạ lỗi, tim cô đập thình thịch, chậm chạp nhìn vào mắt hân, con ngươi hổ phách toả sáng lạ thường nhưng lại không dừng ở cô, không đặt ở cô. Nếu ban nãy cô thật sự xảy ra chuyện, liệu hân có đau buồn hay không? Chắc hân là không.

Hân bất ngờ nắm chặt cánh tay cô, động đến vết thương, cô đau đớn vô cùng mà nhăn nhó dung nhan mỹ mạo, ngang nhiên hân đem cô ngồi vào lòng hân, cô ngại vết thương nên cứ muốn rời khỏi nhưng hân lại giam cô rất chặt nên cô biết, cô hạn chế di chuyển hay chống cự và cô chợt nhận ra cô không còn bài xích với hân. Cô cho rằng hân là "trâu bò", vô cảm giác nên không biết đau nhưng ai bảo hân không đau đâu, dù sao hân cũng là con người bằng xương bằng thịt rõ rệt ban ngày như này, mỗi lần cô muốn đứng thẳng người, hân giữ chặt cô, hân lại thăm xuất xoa một tiếng nhỏ, mồ hôi trên trán cũng dày đặc, cô mím môi, không dám làm gì nữa, hít thở cũng không dám mạnh, chỉ mong đừng vô tình đụng đến vết thương là ok.

Hai má cô phồng hồng, chớp chớp mắt phượng đẹp, tim cô đã muốn chạy ra ngoài lượn chọc vòng, đầu óc rối loạn cả lên, ngón từ cũng bay bằng đầu mắt, trống rỗng, cô như say đi.

- Tích Lăng, ban nãy...à.... anh còn đau không?

Hân khoe miệng giết giết, tay nắm lấy bắp tay cô càng dùng lực, hân không biết cô không biết thật hay cô giả vờ không hiểu.

- Từ nãy đến giờ, mới trôi qua 10 phút kể từ khi tôi bị thương, em có nghĩ vết thương nào lại hết đau nhanh như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Em cứng đầu với tôi sẽ không có lợi ích nào

- Còn bị thương chỗ nào?

Hắn nhìn cô từ trên xuống, hẳn vì muốn quan tâm cô nên mới kéo cô sát đến gần để hẳn có thể nhỏ nhẹ mà cô nghe rõ, hẳn thích thì thào vào tai cô, ngửi thờ hương thơm lài của riêng cô. Cơ thể trắng nõn không tí vết của cô, nay lại tay chân chụa vết xước đáng thương, có nơi rỉ máu, hẳn biết cô rất sợ đau nên hẳn càng để tâm đến.

Cô đang hồn bay lơ lửng trên mây, nghe hẳn nói như vậy, cô rộn ràng hết cả người, hai má đỏ như gấc, xua tay với hẳn.

- Em không có bị thương, dù sao...anh mới là người bị thương hơn em. À...tôi nay em sẽ nấu bữa tối, ban nãy em tính điện về Cẩm Viên bảo không cần chuẩn bị bữa tối nhưng gọi mãi vẫn không có ai bắt máy...

- Theo như tôi biết, em chưa bao giờ vào bếp, hay đụng đến một con dao nào?

Cô chưa kịp nói hết, hẳn đã cắt ngang cô. Cô có chút ngớ ra nhưng nhanh chóng chữa lại.

- Không biết là sẽ nhất định cả đời không biết à? Em là có tập qua, với lại, em đâu có nói em nấu là xuất sắc, nhất định để ăn.

Hắn im lặng, không nói lời nào nữa, cứ thế vòng tay ôm ngang eo cô, mắt lại lia ra cửa sổ, cô nhìn hẳn từ trên xuống, quả thực tệ hơn cô. Nếu hẳn có mệnh hệ gì thì cô biết làm sao đây? Cô nghĩ đến đã muốn rót nước mát, hẳn vì cứu cô mà chiếc xe hàng trăm vạn kia cũng không cần, ngược lại hẳn cá cược luôn cả tính mạng để chặn đầu xe kia cho cô. Cô phải làm sao mới trả cái ơn nời cho hẳn. Đến cái áo vest kia, cô còn chưa có khả năng chi trả đền cho hẳn nời, nói chi chiếc BMW kia. Cô suy nghĩ, nợ ngày càng dồn chất như vậy thì chừng nào cô mới trả hết.

Tiền đối với cô mà nói của quý nhân loại nhất đời.

Xe sắp đi chuyển qua trạm thu phí, đối diện đó cũng là cái chợ nhỏ, cô đã từng rất nhiều đi vào đây cùng mẹ cô để mua nguyên liệu nấu ăn hàng ngày. Từ cái rẽ hay hàng chợ nào có đều thuộc lao, khó mà quên được. Nói đến đây, phải nói đến thịt mỡ lò của di Trương là tuyệt cú mèo, thịt ấy là trực tiếp mổ lợn đem ra, nóng hổi, tươi ngon bỏ rẽ. Cô không phải sợ thịt già.

- Thưa ký Mộ, cậu dừng ở đầu đường bên kia giúp tôi.

Hắn tỏ mò hip mắt nhìn cô, thư ký Mộ liếc qua gương chiếu hậu xong thì cũng gật đầu với cô, nhanh rẽ tay lái qua trạm. Cô lấy tay tạo hình chữ V quẹt mũi tình nghịch.

- Em đã nói là muốn nấu buổi tối cho anh mà. Phải đi chợ.

- Chẳng lẽ Cẩm Viên thiếu thốn đến mức phải tự thân em đến chợ mua? Em có thể sai người làm đi, Cẩm Viên nguyên liệu được nhập trực tiếp, không phải hàng em muốn mua là mua,...không hợp vệ sinh. Chính xác nhất là tay em như vậy thì còn có thể nấu nướng? Thư ký Mộ, trực tiếp về Cẩm Viên.

Cô lấy tay đỡ đầu bán thân, sao cô lại quên mất, hẳn bệnh sạch sẽ nặng như vậy, chắc chắn nghe đến đồ chợ thì hẳn không muốn ăn là đương nhiên nhưng cô nấu cô cũng phải rửa sạch cơ mà. Với lại, ăn đồ chợ cũng không có chết được, mình chứng là cô này, từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn đồ được mua từ siêu thị đắt đỏ, nhưng cô vẫn trưởng thành bình thường, có lẽ với đời sống thượng lưu ngâm muốn vàng như hẳn lại là khác, nhưng cô không thích cách hẳn suy nghĩ, quá mức kiêu ngạo, nói như hẳn, người nghèo khó không có tiền để ăn như hẳn thì hằng ngày đều ăn đồ không hợp vệ sinh?

Cô nhìn lại, à...đúng rồi, tay cô như này thì phải làm sao đây, không lành lặn thì nấu kiểu nào được, đang cao hứng bỗng tụt hứng không phanh. Hắn nhìn ra được cô ỉu xiu như "bánh bao chiều" nhưng hẳn cũng không muốn để tâm. Chú ý của cuộc hôn nhân này đối với hẳn là vô vị "tuyệt đối", phương châm của hẳn là nếu cô không làm gì hẳn cảm thấy gai mắt thì hẳn nhất quyết không làm khó cô. Chỉ là lừa gần rom lâu ngày cũng bén, hẳn nhất định ít nhiều cũng có tình cảm với cô. Còn cô thì...gục trước hẳn là cái chắc. Cô sao có thể thoát khỏi mị lực của hẳn đâu.

Suôn mặt mỹ mạo kia, cô chăm chú nhìn đến quên giờ giấc, quên cả việc bán thân hiện tại muốn làm và nói gì. Hẳn đã nhiều lần trêu chọc cô, có phải chứng tỏ hẳn cũng có thích cô không? Nam nhân này lòng dạ cô quá khó đoán, nhưng cô cũng không có mơ tưởng gì nhiều vì cuối cùng cô biết cô sẽ bị thiệt. Cô từ trước đến nay biết đoán lòng người sao? Cô cười thầm, sao có thể.

Tay cô băng bó, cả người đau nhức, áo ống cổ cao thì bó bịt chặt, cô thể thấm, quá mức thể thấm. Chỉ là nhớ lại, cô cũng không hiểu vì sao cô lại hành xử như vậy. Cô chẳng lẽ có bệnh tật gì sao? Hay bị động kinh hay rối loạn não. Cô không dám nghĩ nữa, lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ vừa rồi, cô nghĩ...cô chắc bình thường mà, bệnh hoạn cái đầu cô!

Mỗi lần lên xe, cô đều bị bắt buộc ngồi trong lòng hẳn, đây chẳng lẽ lời nguyên à? Không lúc nào cô có thể thoải mái ngồi một "giang sơn" riêng của cô. Nhưng nếu như ban nãy, hẳn không để ý cô thì cô liền không quen. Cô sắp ngiên mất rồi, nhưng quả thực cảm giác ngồi trong lòng hẳn, 10 lần y như 1, cô đều tìm đập tình thích, hai má đỏ chói mắt, cả người nóng ran như lửa đốt. Lý do là tại sao?

Hình như, hẳn không định tuần trăng mật luôn rồi. Cô chả nghe hẳn đã động đến lần nào, cô nghe mẹ nói, đi ba cô được gả vào nhà giàu nứt đổ đổ vách, cỡ tuổi đấy mà nắm được một tiểu khai* thì quả thực phúc phân kiếp trước để lại, mẹ cô ưa than thở, cô mặt mũi xinh xắn thế này, vóc dáng mảnh khảnh dễ chuộng, chẳng lẽ không thể may mắn như đi ba cô. Chẳng những nắm được, còn được yêu chiều cung hết cỡ nời, đi tuần trăng mật mới về được hai tháng. Haizzz...

*tiểu khai: đại gia.

Nhưng không phải cô hợp mộng rồi lại vỡ mộng à? Cô là có gặp qua "chú ba" kia của cô qua, chính là dạng phú nhị đại*, không thể nói cô là ghen ăn tức ở được. Cô thấy lạ ở chỗ, họ hàng của mẹ cô đều một là giàu, hai là được đại gia bao nuôi hay vợ được nhiều tiền của, nhưng chỉ riêng mẹ cô lại cực khổ như vậy, yêu lấy một giáo viên thấp kém như ba cô, không có tiền đồ, đã vậy lại không biết quý trọng, phủ lại mẹ cô, người đàn ông này đối với cô mà nói, cô không muốn nhìn đến nữa.

*phú nhị đại: con ông cháu cha.

Dù sao họ có giúp đỡ thì mẹ con cô cũng không cần, nên họ không giúp đỡ thì càng tốt, mẹ con cô khỏi phải mang họ một cái ơn, để sau này có dính phải chuyện gì, cũng không đứng đầu cô mà tra tội, bảo giúp này giúp nọ, kể công dài còn hơn xó tầu dâng vua.

Cô đâu phải nhờ người ta giúp đỡ thì mới sống nổi đâu, nếu cô bám họ thì cô đâu cần phải làm cái việc không ra việc như này đâu, đóng giả Lăng Khẩu Thiên để kiếm tiền. Cô đang

rảnh rỗi, công việc nhàn hạ nhưng "đánh đổi" khá nhiều, lương thì gọi là ngắt ngưỡng nhưng nếu đổi lại, ban đầu lúc gặp Tiểu A, thì cô sẽ rẽ hướng khác đi, không cần chần chừ và đi theo vì nó tóm lại, công việc này cô không thích đâu nhưng cô nghĩ dần dần cô sẽ thích nó đến cả 1 năm sau cũng không muốn hợp đồng kết thúc.

- Đến nơi lâu, em còn muốn ngăn ra bao lâu?

Suy nghĩ của cô bị tắt ngấm, cắt ngang bởi giọng nói mệt mỏi của hắn, cô thầm mắng hắn thực phiền phức nhưng chính cô mới là phiền, thà cô ngăn, hắn gạt cô qua ngang một bên rồi đi xuống, đằng này cô nắm chặt tay hắn không buông, ngồi trong lòng hắn cứng ngắt. Nhưng chuyện này là do ai a? Là hắn ép buộc cô phải ngồi như vậy, sao hắn không gọi bé cô vào luôn đi. Nhưng cô nhớ đến hắn là vì cô mà bị thương ra thế này, nói ra cũng không quá nặng nhưng hắn như cứu cô một mạng, vì với tốc độ mất kiểm soát kia, cô lại ngồi một đồng dưới đường, nếu cứ thế đâm đến thì cô mất mạng hoàn toàn có thể xảy ra. Chính vì thế cô không muốn chọc hắn tức điên, thay vào đó nhẹ nhàng rời khỏi hắn, đỡ hắn từ từ xuống dù tay bàn thân bị thương, hắn nhìn thấy cô nghiêng răng đau đớn, nhanh có ý muốn đẩy cô, cô lại giả hoạt bám chặt hắn không buông, cả hai thành ra hắn đỡ cô chứ không phải cô đỡ hắn nữa. "Đã không có lực đạo còn muốn thể hiện." Hắn đã vốn muốn cười nhạo cô nhưng là trong lòng hắn đang rất vui vẻ, cô phải hay không cô là đang lo lắng cho hắn.

Hầu nhân thấy hắn như vậy, ai cũng hoảng hốt chạy đến nhưng không dám chạm vào hắn, chỉ có thể đợi cô dịu hắn vào rồi mới bung thuốc than, ngồi đợi hắn sai khiến. Hắn gọi bà quản gia đến dặn dò không được rò rỉ tin hắn bị thương cho ra ngoài, đặc biệt là Tích gia, nếu mẹ hắn mà biết thì chắc chắn làm khó cô, người của hắn, sao có thể để dễ bị xem thường như vậy đâu.

Hắn chưa gì cũng đoán ra bà sẽ cay nghiệt Lăng Khẩu Thiên, day nghiêng báo cô xui xẻo, đem mặt tốt của Lâm Quân Thi kể với hắn, dù hiện tại hắn đã có hôn thê. Dù sao người quyết định là hắn, hiện tại hắn thay đổi vẫn là được nhưng hắn không muốn, đơn giản trong thâm tâm hắn hướng về cô. Hắn nhớ đến lễ cưới kia, mẹ hắn cũng không góp mặt, bà giận thì giận nhưng đã làm cho Lăng gia có vẻ hiểu nhiều hơn một chút về sự không hào vui về của bà.

Cô lại mệt mỏi vì hắn không cho ai đụng đến hắn ngoại trừ cô nên cô nhất thiết phải dịu hắn lên phòng, đây chính là cái bất tiện "nhà rộng" như cô nói. Cô đã phải dùng 10 phần công lực cha sinh mẹ sanh để có thể "bám" vào hắn.

Hắn nhếch mép, để xem, hắn dạy dỗ cô như thế nào? Hắn vốn dĩ có thể đi bình thường, vết thương nhỏ như vậy là đối với hắn như kiến cắn nhưng hắn lại muốn làm khó dễ cô, người của hắn, chỉ có hắn mới có quyền chính. Hắn nhận ra là hắn dịu cô mới phải nhưng ít nhất cô cũng mệt và đồ mồ hôi là được. Cô cũng nhận ra hắn chơi khăm cô nhưng cô chẳng có đường nào để bãi công, chỉ có thể cúi đầu phục vụ, dùng một bên tay còn lại mà dỗ dành

- Lăng Khẩu Thiên, tôi muốn uống nước.

- Lăng Khẩu Thiên, lấy xấp văn kiện tôi để trên bàn chính ở tầng 2.

- Lăng Khẩu Thiên, tôi muốn đi vệ sinh.

Cô thờ hồng học, một muốn chết được, cô không dám chậm trễ, sợ hắn khó chịu mà dịu hắn vào toilet dù cô đã kiệt sức, vào rồi, hắn không chịu tự mình "đi" mà yêu cầu cô cời quần, cho hắn "đi". Hắn sao có thể quá đáng như vậy.

- Mau lên, là tại em nên tôi mới khó khăn di chuyển như vậy, em phải chịu trách nhiệm, phục vụ từ A đến Z kể cả "đi". Cấm không được chậm chạp.

Cô khóc không ra nước mắt, tay từ từ mò nắm đến cời patuya quần hắn trong hời hộp, nuốt nước bọt ừng ực căng thẳng, cô kéo một cái "xẹt...." cô đã muốn ngắt đi vì không khí giữa hai người rất nóng, cô bỗng dưng bị dón thể vào tường, hắn đưa tay chặn ngực hắn, tránh đầu khỏi tầm mắt hắn, một mặt muốn la hét, một mặt không dám. Hai mặt cô đã đỏ nay càng đỏ hơn, nhịp thở cô nhanh hơn bình thường, lồng ngực lên xuống mạnh mẽ không chút che dấu, thậm chí là cô bị hụt hơi, mùi hương bạc hà dễ chịu cứ xông lên đầu mũi cô khiến cô ngày càng mê muội.

- Em xấu hổ cái gì? Chúng ta lên giường cũng đã rồi, cơ thể em tôi nhìn qua tất, có gì để em che dấu?

"Cái tên này, ngày càng không biết thẹn!!!" Lên giường? Cô xấu hổ muốn chết, muốn đào một cái hang mà chui xuống. Cô khẳng định, có chết cũng không rút tay đang đẩy hắn đâu.

- Nhìn thì nhìn a! Mặc xác anh, em vẫn muốn anh tự trọng, mà không phải anh muốn...

- Em vi phạm điều...

Cô chưa đợi hắn nói hết, đã cắt ngang hắn, nhảy vào lời hắn ngồi, hắn tưởng hắn có điều luật là cái gì cũng có thể bắt bẻ cô?

- Khoan đã...em biết rồi...không được chống cự nhưng đây là chống cự có điều kiện, phản xạ tự nhiên.

- Được, miệng lưỡi cũng khéo, thà một giây trước tôi để em mất mạng chỗ đó đi, tôi đỡ gánh nặng nhưng...hiện tại không nói hợp đồng với em nữa, mà là tôi ra lệnh em

Cô liếc mắt thật khéo, nhìn ra hắn là sắp tức giận, núi lửa sắp trào, hoá diêm son sắp bùng nổ. Cô là không nên tiếp tục chọc vào ổ kiến lửa. Giọng điệu hắn từ từ thay đổi đi, hắn không có tính kiên trì, này giờ giằng co với cô là quá sức tương đương với hắn. Hắn nhìn thấy trong mắt cô ngại ra, cô là đang suy nghĩ cái gì đó, hắn nghĩ có vẻ là một cái ý tưởng điên rồ nào đó sắp nảy ra, hắn liền chồm đến cản nhẹ vào cổ cô một cái, cô giật bản mình, rên khẽ một cái, cả người sùi lơ mà rơi vào trong lòng hắn, hắn không có đi đến nỗi cô mà trực tiếp bế cô ra ngoài, cô không dám cự vì nghĩ đến hắn bị thương, cả chân hắn cũng rất đau, vết thương cũng rách tươm ra, máu đỏ chói vết trên gra giường thắm màu, hắn không chút để ý, mạnh như một tên khổng lồ bế một con kiến như cô.

Cô đoán qua, hắn là muốn cái kia với cô a? Mới hôm qua xong, nay hắn lại muốn. Aaa~~ hắn sinh lý đòi hỏi cao như vậy!!! Mà không phải cô tình nguyện, hắn đều áp bức cô đến cô xuôi theo hắn.

Nữ nhân trước mặt hắn, mắt nhìn thấy nhưng tâm hồn lại xa mấy con phố, hắn nhìn cô, vậy mà cô lại không có phát hiện ra, vẫn nhìn trần nhà xám xịt, nghĩ bâng quơ. Hắn đối mặt với dung nhan mỹ mạo trắng nõn dưới thân, hắn tự dung lại nhớ thời điểm cô dựa vào vai Dương Kha Hạo, hắn điên tiết, cô là nữ nhân của hắn, tuyệt đối không được ai tiếp xúc gần với cô, đơn giản hắn không cho phép, hắn độc tài vô điều kiện.

Hắn không có màn dạo đầu, trực tiếp xé rách quần áo của cô, cô hoảng hốt, chưa bao giờ nhìn thấy hắn một mặt mạnh bạo như vậy, trực giác mách bảo đợt này cô không xong rồi, cô nắm chặt gra trải giường, cô là bất khả kháng nhục nhích, hắn hung hãn đâm cự vật vào hoa huyệt khô khốc của cô, hoa huyệt*đó chói bầm lên một mảng như muốn chảy máu đến nơi, cô đau đớn, muốn hét lên nhưng nhanh chóng đưa tay bàn thân lên răng để cắn, kim hãm lại tiếng ồn. Cô là người rất sợ làm tổn hại bản thân hay đau đớn nhưng cô bất chấp bản thân cần như vậy vì cô quá đau. Hắn biết cô đau nhưng hắn vẫn không dừng tốc độ ra vào, mà sát ngày càng mạnh hơn ban đầu, cô đau điếng, mồ hôi túa ra trên trán dầy đặc. Dấu răng trên tay coi ngày càng sâu, sắp chảy máu mất, nơi đó tụ lại một vệt máu bầm. Cả hai tay cô hiện tại sắp thành phế vật.

Cô thắc mắc sao hắn lại sớm nắng chiều mưa như vậy? Cô là chưa có làm gì để hắn như vậy với cô, cô ư khuất muốn khóc nhưng lại không thể khóc, nếu cô khóc hắn sẽ càng cười nhạo cô. Cô cương quyết không phát ra tiếng động, không rên lời nào, tay vẫn nắm chặt gra nệm như cũ không buông, dùng sức đến đỏ hết cả tay. Hắn ngược lại không thương hương tiếc ngọc, từng cú thúc của hắn như trời giáng vào lỗ huyệt của cô, nơi đó khô khốc, hắn lại ma sát nhanh như vậy, lỗ huyệt cũng sắp trầy trụa đến bậc máu. Hai hàm răng cô cắn chặt lại với nhau, cô cố gắng chịu đựng, rồi sẽ qua, cô thầm niệm sẽ nhanh qua, nếu cô chống cự hay la hét thì hắn sẽ càng tức giận, cô là người thiệt thân, hiện tại hành động của hắn là trừng phạt cô.

hoa huy*t cô đau rất, đau đến khó thở, hần sao có thể tàn nhẫn làm như vậy với cô? Cô dần không còn cảm giác nữa, ngất ra, biết cô có nói gì thì hần cũng không có dừng lại nên cô quyết định không nói gì thêm, hần là đang mong chờ cô mở miệng cầu xin hần, hần nhất định phải nghe lời nỉ non từ cô. Hần làm như vậy, cô và hần đều đau như nhau, nhưng hần biết cô sẽ thấp phần đau đớn hơn nhưng vẫn là lì lợm quyết không dừng. Hần tức tối, đưa tay bóp cằm cô thật chặt, cô mau vờn tay cầm lấy tay hần, hần bóp ngày càng chặt, cô đau muốn rơi nước mắt lúc nào cũng có thể.

- Vì cái gì lại không nói? Em cứng đầu với tôi sẽ không có lợi ích nào đâu.

Từng ngón tay hần in lên da mặt non mềm của cô, vết đỏ chói mắt cùng dấu hôn khắp người. Cô gắng gượng cho thân dưới bớt động đậy, đưa tay đỡ bản thân lên cao một chút, liếm khoé môi khô khốc, cặp mắt ẩm ướt hân quang nhìn hần.

- Nếu...em cầu xin, anh sẽ dừng lại đúng không?

Cô dò đoán, nếu thật sự như vậy cô sẽ không ngại cầu xin như hần muốn, hần ngược lại cười trào phúng, cô tự biết đi, không nên là hần gạt đầu bảo đúng, vậy tự tôn của hần để ở chỗ nào.

- Tất nhiên...không.

Cô cup mắt, cười nhạt, thấy chưa...cô biết hết, hần sẽ không vì nghe lời cô cầu xin mà dừng lại cái trò thú tính đau đớn của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Em ngoan hơn, có nhận ra không?

Cô nghĩ đã bao lâu rồi nhỉ? Thậm chí nhấc ngón tay cũng không nổi, toàn thân đau như muốn vỡ ra làm hai, hạ thân ê ẩm nhưng lại mát mát, ươn ướt, đưa tay nhẹ quẹt một đường nhẹ, chỉ nhẹ như vậy nhưng cô run rẩy, đau như vừa từ địa ngục trở về, thì ra nó là thuốc bôi. Là hần bôi cho cô? Xem như hần có lương tâm, nhưng vừa đánh vừa xoa thì cô không cần. Trò chơi này của hần, cô không muốn chơi lần thứ hai và nhất định sẽ không dám chọc tức hần.

Cô nhìn trên bàn lớn, khối bốc lên là...cô đoán ra mà, là lại bát thuốc đen ngòm đó, cô không hiểu, chẳng lẽ sau khi làm chuyện đó xong thì phải lại phải uống. Cô là nhớ lại muốn tự vẫn cho xong, vẫn còn nhớ rõ nó đắng thế nào mà nói. Sau khi uống xong, hậu đắng vẫn dư âm mãi, có ngậm bao nhiêu viên đường cũng không hết đắng, liều lượng nó được sắc thể nào thì cô không biết nhưng cô đoán ngày càng đặc thì phải. Nhớ lại quân gia bảo cô là thuốc bổ, vậy nó bổ đến cỡ nào? Cô chỉ là viện có đề bản thân không muốn uống, muốn trực tiếp đổ đi, nhưng suy nghĩ đó vừa nhóm lên, là đang sắp tới bước thực hiện thì hầu nhân bước vào, thờ dài một cái, nhìn hầu nhân bưng bát thuốc kia đến, niếm nở nhìn, có chút nhìn xuống thân hình trắng nõn đầy vết hôn chỉ chít của cô nhưng nhanh chóng cảm giác đáng thương.

- *Phu nhân, thuốc đã được hâm nóng lại, cô đã thức rồi thì uống ngay kẻo thuốc sắc lại càng đắng.*

Cô lầu bầu, bĩu môi "*Chẳng lẽ bình thường thuốc nó ngọt sao? Các người giỏi mà thử!*" Cô mặc dù nghĩ là vậy nhưng vẫn đưa tay nhận lấy bát thuốc, đưa lên miệng hớp một ngụm, đúng là khó mà nuốt xuống yết hầu, cô nhanh chóng lấy tay nắm mũi lại, nếu không sẽ phun ra mất, sau đó cố gắng đồ hết bát mà nuốt một lượt xuống. Cô gương mặt trắng bệch, bụng khó chịu, cảm giác muốn nôn cứ trào cuộn cuộn lên, nhanh chóng cầm lấy hai viên đường ngậm vào. Mắt nhắm chặt, không dám mở ra, cô lại chẳng biết thứ kinh hoàng cô đã uống được hai bát kia là thuốc huỷ thai, chứ chẳng phải là thuốc bổ gì cả. Thuốc này không phải thuốc tây nên nó không có tác dụng phụ, hoàn toàn làm từ thảo mộc nguyên chất cho nên tác dụng gấp đôi.

Chuyện này hần hoàn toàn không hề hay biết, mọi nguồn ngành là bà Tích gây ra, bà đã âm thầm dặn dò quân gia trông chừng cô từng chút một, phải chắc chắn rằng sau khi hần và cô làm cái kia xong thì phải uống vào. Bà âm mưu, bà biết Tích Lăng hần bên ngoài ra vào giao hữu với rất nhiều nữ nhân, việc lên giường bê bối của Tích Lăng bà cũng nắm rõ, lên báo trang đầu là vô cùng rất dễ nhìn thấy. Sẽ có người giám sát Tích Lăng cho bà, đều thông báo hết mọi hoạt động của hần, bà không sợ Tích Lăng biết và hần cũng không ngại cho bà biết, hần làm gì thì có gì để che dấu đâu, bà thích quản lí thì hần cho tự nhiên nhưng động vào chuyện của hần thì hần sẽ không ngồi yên đâu. Bà cay nghiệt đến độ không muốn có mang bào thai của Tích gia. Bà biết rõ hần là không ưa thích gì Lăng Khẩu Thiên, chỉ là may mắn cho Lăng Khẩu Thiên được hần chọn.

Bà nghe tin cô uống thuốc đều đều thì cười trào phúng. Cô mà còn uống mãi thì cơ hội mang thai rất thấp, dù sinh lý của hần mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể hình thành trứng chứ nói gì đến mang thai.

Cô về miệng cô đã hết đắng, cô đau nhức ươn người, cô đói sắp ngất tới nơi, hầu nhân mau chóng đi dọn bát thuốc. Nhưng thấy cô đi đứng khó khăn thì nán lại chốc lát đỡ cô. Cô xoa tay bảo không cần, cô có thể tự đi đứng, cô chưa tới mức cần người dìu dắt. Hầu nhân vẫn không đi mà dìu cô, cô lúc này mới không tiếp tục từ chối mà chỉ vào toilet, cô là muốn thay đồ cho thoải mái.

- *Cảm ơn.*

Cô lập tức đóng cửa một cái "rầm...", cô nôn thốc nôn tháo, cô vỗ mạnh vào ngực, cố gắng nôn hết mọi thứ trong bụng nhưng cô nôn chỉ toàn mật xanh, thuốc không ngờ tiêu hoá nhanh như vậy. Cô xoa vùng bụng dưới, lấy nước xúc miệng sạch sẽ vì nếu cô chậm trễ một chút, mùi tanh cô vừa nôn sẽ khiến cô nôn tiếp tục. Cô mờ bòn rữa, hất nước vào mặt cho tỉnh táo, cô có chút say sẩm mặt mày mà ngã dựa vào tường lạnh lẽo, kiệt sức, hạ thân bị động đậy lại khiến cô cắn răng, rên rì ngồi sụp xuống tại chỗ, nhìn lại bản thân không có chỗ nào gọi là lành lặn. Mây liêu cô nhủ chặt, tay đặt trên thành bồn tắm trắng phếu, nhìn gương phản chiếu trước mắt là một bản thân trắng toát không có sức sống, ồm đến độ các gân xanh cũng nổi lên rõ rệt, da bọc xương. Cô nhắm mắt, đây chỉ là mới bắt đầu, còn rất nhiều ngày nữa, cô sẽ phải cố gắng.

Chỉ vì tiền...mà cô điều đứng.

Toilet tối om không chút đèn, cô ngược lại không còn sợ nữa mà đòi lại, muốn ngồi ở đây hơn, chỉ có ở đây, không ai thấy cô, sẽ không ai làm phiền.

"Rột..." bụng cô lại kêu ó ó đòi ăn rồi nhưng cô hiện tại đi đứng không nổi nữa. Cô cố gắng gượng vịn thành bồn đứng thẳng, nhưng ba bốn lần vẫn không được, cô thà ngồi yên cho đỡ một chút, nếu cô còn tiếp tục thì đau chết, còn muốn uống nước, cô họng cô khô khát. Chắc phải ra ngoài, không thể ngồi yên đây nữa. Cô lấy hơi, đứng dậy 1 lần, vịn tường mà lần từ từ ra khỏi như một bà cụ yếu thế, hay xuýt xoa đề làm tâm trí bản thân bị đòi chú ý, sẽ không còn đau.

Hầu nhân vẫn đứng đó chờ, nhìn thấy nét mặt cô không khoẻ, không khỏi lo lắng, linh quỳnh tay chân dìu, cô xoa tay, cười tỏ vẻ bản thân rất khoẻ, chỉ là nếu có thể nói ra, sẽ thét lên "tôi sắp chết rồi này!!!"

- *Làm ơn...lấy...tôi ly nước.*

Vừa cầm được ly nước, uống không kịp thở như thể lâu năm chưa được uống giọt nào, nhưng vì chưa kịp thích ứng nên ho sòng sọc, nước tràn ra đến mũi. Cô còn chưa hết ho, đã vừa nghe tiếng xe chạy vào sân, cô một mặt hoảng hốt, mau chóng đuổi hầu nhân ra ngoài, làm quần áo xộc xệch trở lại mà leo lên giường, đắp chăn giả vờ đang thiếp đi. Nhưng mí mắt lâu lâu lại vờ mở tí hí để nhìn hán cô vào hay chưa.

"Cạch...", cô có chút run rẩy, mau nắm lấy góc nhỏ của chăn lớn mà nhào chặt ướt đầm. Mắt nhắm chặt, môi mím lại nhưng nhanh chóng thả lỏng, thở đều vì sợ hán sẽ phát hiện cô là đang đóng kịch.

Mùi rượu nồng nặc bay lên vờn trên đầu mũi cô, dù cô không uống một giọt nào, ngửi đến cũng muốn say mềm. Là hán uống rượu à? Hán thân ảnh cao lớn xiêu vẹo nhưng đặc biệt không bao giờ ngã, vẫn có chút tỉnh táo để nhìn mọi thứ xung quanh chỉ là nhìn đến có chút lả như lá trước gió. Gương mặt tuấn dật của hán dù không bật đèn cô vẫn có thể mường tượng đường nét xinh đẹp đó, không chút sai lẫn vào đâu. Hán quăng trên nền nhà chiếc vest khoác ngoài, một mực tiến thẳng vào toilet. Có giờ chân, híp mắt nhìn quanh, nghe tiếng nước chảy mới dám rời giường, trong lòng luôn như con thỏ sợ chúa sơn lâm vồ lấy, cứ lâu lâu lại nhìn cửa toilet mà hai chân nhào đi, chạy đến cầm lấy áo vest của hán, phui bè mặt một cái, mềm mại, đúng là đồ có giá trị có khác. Cầm vào liền có thể phân biệt ngay. Cô thậm chí không dám mạnh tay hay làm va vào đâu, làm xước cọng chỉ nào, trần trọng, đặt áo của hán lên đầu mũi mà ngửi ôi lấy, cô dường như nghe được loáng thoáng mùi hương nước hoa nhẹ của nữ nhân, khoẻ môi cười nhẹ, hán là có thể, cô không thể cầm được, càng không thể chất vấn hay ghen với hán, cô là cái gì? Vợ hay bạn đều không phải. Cô đặt nhẹ nhàng như tờ xuống sofa đối diện, nặng đầu với suy nghĩ kia mà loay hoay một chút, cửa phòng bất ngờ mở ra, cô sợ hãi xoay người định nhảy lên giường thì chân không may va phải cạnh bàn, đầu gối cô bật máu, ngã nhào trên đất, không còn chút mặt mũi nào mà nói, cô sụp mắt lại, định thần. Lầm nhảm trời ơi đất hời!

Cô đợi lâu quá, vẫn chưa có động tĩnh gì, chỉ có cô cảm nhận được đầu gối cô đang ướt át máu. Cô vô thức đưa tay lên bịt miệng vết thương, miệng vô thức nhẹ xuyết xoa một cái, máu thấm vào vết thương cũ của cô cho nên vết thương càng làm đau thêm. Hán từ này đến giờ khoanh tay dựa vào tường lớn mà nhìn xem cô đang định làm gì. Hán đã tắm rửa, cũng thập phần tỉnh táo, chỉ có làm hán như đầu một chút. Cơ thể cơ bắp bóng loáng màu bánh mật hấp dẫn thu hút ánh nhìn của hán làm cô chẳng may nhìn đến, nuốt nước bọt ừng ực một cái, một giây sau liền hối hận, lại rụt đầu xuống như cũ. Hán nhuech khoẻ môi gương cao, tâm tình có vẻ rất tốt, có lẽ sẽ không có làm gì tổn hại đến cô trừ khi cô chọc tức điên hán hay không hiểu ý hán mà ngang bướng giống vừa rồi. Hán rời bước, vô tình nhìn thấy đầu gối cô một mảng máu, chảy ra khắp các đốt tay ngày càng nhiều, môi khô khốc mà mím chặt lại với nhau để chịu đau, hán nhìn cảnh này, hán lại phá lệ không thể chịu được, trong hán bắt ép buộc hán phải tự tay xử lý vết thương. Hán nhíu mày, vươn tay bật đèn, bộ dáng thê thảm rõ rệt đập vào mắt hán, hán nắm chặt nắm đấm, cuộn cuộn khí tức một cách không rõ, hán ngày càng bộc phát tức giận dễ dàng và tùy tiện mà hán không thể nào điều khiển được nó.

- Có phải...em chán ghét tôi lắm không? Là bà Lăng ép buộc em gả cho tôi đúng không?

"....." Cô có chút chậm chạp phản ứng, nhìn vào con người hồ phách của hán mà hoảng sợ một chút, chối chết cắn chặt môi mà lắc đầu. Hán là không thể cho cô nói dối vì cô không tránh ánh mắt hán đối cô nhưng thái độ phản ứng của cô thực sự rất chứng mất hán. Như thể cô luôn muốn chậm nhịp để hán chờ đợi có phản ứng.

- Ly hôn?...tôi sẽ không cưỡng ép hay bắt buộc em bất cứ chuyện gì, nói đi...tôi sẽ thanh toán....

Hán đưa người gần cô hơn, cô dường như có thể nghe được nhịp thở của hán, nóng bỏng, mùi hương nam tính của hán dễ chịu, cuốn tâm hồn lên chín trời xanh. Cơ mặt hán giãn nở, khoẻ môi tạo một đường cong hoàn mỹ nhưng là thập phần dọa cô chứ không phải thực lòng cười với cô. Cô bắt giác nhuech lùi một chút, máu trên đầu gối vẫn thuần thực chảy xuống bê bết, cũng không ngờ lại nặng như vậy. Hán cũng không để tâm, vẫn nhìn cô như vậy một cách khó hiểu. Cô trong lòng căng thẳng, suy nghĩ lấp đầy ngón ngang, hán là nhắc đến ly hôn, cô không thể để chuyện đó xảy ra đâu, công sức và mọi thứ của cô sẽ tiêu tan. Cô hiện tại cái gì cũng không còn ngoại trừ hán, ánh mắt hán quang, ngược mắt nhìn hán, môi cô cũng thắm đỏ mọng lên mà mím chặt. Hán có chút hoảng hốt nhưng đồng tử của hán vẫn không có chút biểu hiện, tay hán phía sau nắm chặt thành nắm đấm vì ánh mắt kiên định quật cường nữ nhân trước mặt.

Cô lại không nghĩ ngợi nhiều, một bước chồm tới siết ôm hán. Hán ngạc nhiên cùng ngỡ ngàng vài giây, dính lấy hán như bạch tuộc đeo bám, vì hán quay khác hướng nên cô không biết phản ứng của hán thế nào, chỉ có thể đoán mò mà dò. Hai cơ thể dính chặt vào nhau, cô nóng vô cùng, do dự vừa muốn buông ra và vừa muốn ôm lấy hán không muốn buông.

- Em không muốn thì không cần miễn cưỡng, tôi biết đây chỉ là cuộc hôn nhân vụ lợi, đôi bên đều có mục đích, được rồi...để tôi giải quyết vết thương cho em...

Cô tức giận thờ hồng học, hán còn chưa nghe qua ý kiến của cô mà đã nói một lèo như vậy. Nhưng đây quả thực là cuộc hôn nhân vụ lợi của Lăng gia, còn cô thì chỉ là con rối nghe theo chỉ dẫn hợp đồng mà làm lấy lương.

- Em có dừng khi ôm chặt lấy anh dù anh không cho phép, anh còn có thể nói em vì mục đích mà cầu tiến cuộc hôn nhân này?

Cô im lặng, đến độ hồi thờ của nhau cũng nghe rõ mồn một. Có vẻ hán đã tin lời cô, nhưng lại không chắc chắn lắm. Nhưng hán lại chẳng có động thái nào làm, làm cô có chút bồn chồn, tay cô đã nhẹ nắm thành nắm đấm chặt.

Cô thờ chậm lại một chút, bỗng hán một tay trụ cô xuống mạnh mẽ, cô hoảng hốt đưa tay ôm cổ hán, cô thắc mắc sao hán lại yêu thích làm cái hành động này thế cơ chứ? Làm cô giật mình. Cô thờ gấp khó khăn, ánh mắt trần trối nhìn.

Hán đưa ngón tay gần đầu mũi cô, ngực cô ngày càng phập phồng vì nhịp thở ngày càng gấp, nhiệt độ cơ thể ngày càng nóng, phản ứng sinh lý cô đúng ra, dữ dội hết sức, khiến cô xấu hổ muốn đào hố chui xuống đất.

Hán nhuech mép nhìn ra như cười giễu cợt, sao có thể đẹp đến như vậy, cô đang căng thẳng, tự dưng đoạn mạch của cô bị thẳng băng một đường. Đầu óc trống rỗng, thì ra hôm nay cô mới nhận ra một điều, cô mê mẩn nam nhân là đến độ xem chừng quên đường về nhà hay quên mất bản thân là ai. Không thể chấp nhận được, hán đẹp như vậy, nếu khi đối thíc cô đâu thể ần đầu, lắc đầu trấn an bản thân, ra sức cắn môi để kìm chế sự kích động nhưng độ hấp dẫn của nụ cười đó cô không thể phản lại được. Quá hoàn mỹ, ông trời dường như ưu ái cho hán quá nhiều.

- Em ngoan hơn, có nhận ra không? Có vẻ đau lắm đúng không?

Thờ hỏi ai nghe qua câu này liệu có trào phúng hay không? Nắm tay cô càng nắm chặt, nhưng ánh mắt vẫn mềm mại nhìn hán không chút gọn sóng, đối với hán cười nhạt, cô sẽ ngược lại im lặng.

- Còn có thể không ngoan được?

Hầu nhân cuối cùng cũng được phép vào mà xử lý vết thương trên người, cô thân thể nơi nào cũng có băng dán vết thương, không có mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Sợ là sợ cái gì? Có tôi ở đây, ai dám ăn thịt em

Qua mấy ngày, cô về đã lành lặn vết thương ít nhiều nhưng vết thương trên đầu gối thì hình như không chút tiến triển nào. Cô cầm lấy chiếc khăn gấm bản to son thuy xám nhạt khoác lên vai nhỏ, ngồi yên trên sofa không chút tạo tiếng động nào, phòng ốc yên tĩnh. Mắt nhìn tằm thắm dưới chân mà mê say. Như một con mèo cuộn lông ngoan ngoãn nằm đấy, không xác định được ngày qua ngày.

Cửa phòng được đẩy ra, cô biết, tự nhiên như vậy chỉ có hân trở lại, nhưng sao hôm nay lại trở về đột xuất. Hân có bao giờ đâu, một là gờ tan ca nhưng rất hiếm, hai là tối mịch hay rạng sáng mới có hứng trở về. Cô không thể nắm tiếp vì hân đã dừng lại vài giây đặt mắt đến. Hân từ trước tiếp xúc với cô, so với hiện tại khác một trời một vực, hân đêm qua là muốn đánh thức tính cách ương ngạnh của cô, nhưng mãi vẫn không thể, cô vẫn trở trơ ra như một con búp bê sứ, không hồn không phách. Hân có thể nhìn ra được đây là hai người nhưng hân vẫn không tin được điều bản thân nghĩ đến.

Cô bỗng chốc hoảng sợ, hân là phát hiện ra cái gì a? Trong một nốt nhạc, liền có năng lượng khắp người, không còn ủ rũ nữa mà vui vẻ chạy đến bên người hân, cố gắng thể hiện bản thân thực có sức sống. Hân ngày càng nghi ngờ, là đang giấu hân cái quái gì mà hân chưa đoán ra được.

Hân khó chịu, muốn bóp nát cô ngay lập tức. Hân nắm lấy cằm cô, dùng sức hết sức, cô nhăn nhó mặt mày, ngày càng không thể chịu được. Tay nắm lấy bàn tay hân cũng dùng sức nhưng vô pháp kháng lại khiến hân buông tay.

- Cô có biết, cô gương mặt khó nhìn, đáng ghét lắm không?

Cô nghe đến cụp mắt, không biết trả lời thế nào, cũng không biết phản ứng thế nào cho đúng, đành im lặng, như không nghe không biết, chỉ có đau mới khiến không thể yên được, cơ hàm cô đánh lại, nhắm chặt mắt, hân càng mạnh tay, cô nghe đến đứt tay hân kêu "rắc...rắc", cô mau chóng mở mắt ra, hân quang đối với con người hồ phách gần đó.

Hân có ngàn vạn lần cũng không dám nhìn vào mắt cô, chính nó là thứ khiến hân mềm lòng đi nhưng chung quy hân không nhìn đến vẫn là không thể làm bản thân cảm cự lạnh nhạt.

- Tôi đã nói cô không được nhìn tôi ánh mắt như vậy, cô là làm bộ làm tịch không nghe?

Hân hiện tại, có nhìn cũng không cho cô nhìn, cô đành lơ mắt sang chỗ khác nhưng nếu làm như vậy, biết hân sẽ lại nổi khí xung thiên vì nghĩ không tôn trọng hân, cả nhắm cụp mắt, hân cũng không cho. Cô là tiền thoái lưỡng nan, không biết phải làm thế nào cho phải cho đúng. Nhưng may ra, hai giây sau, hân nhân chạy vào gối rồi. Là Tích lão gia đến thăm nom con dâu. Hân nghe đến Tích lão gia liền nhăn mày, không nói không rằng một bước đứng thẳng bệ cô đặt trên giường lớn. Ánh mắt vẫn không rời cô một chút nào, chỉ có cô mím chặt môi, trong lòng tư vị phức tạp không muốn nói, ngay lập tức muốn tìm nơi vắng mà hét thật lớn, xả tạp niệm ra khỏi người, nó lấp đầy cô như quả cân ngàn tạ, dù cân nặng không tăng nhưng cân nặng lòng dạ tăng vọt. Thờ cũng không thông.

Cánh cửa được khép lại, thân ảnh của hân biến mất sau cửa, cô mừng như muốn khóc, như điên mà ngay tức khắc, thời điểm này có thể trùm chăn lên mặt mà hét lớn, không ngại tổn thương thanh quán vì chỉ có làm như vậy mới có thể thoải mái hơn một chút "nhỏ".

Cô có phải một ngày nào đó sẽ bị điên loạn không?

Một độ tâm xuân cô bình thường, một độ tâm đông cô không tỉnh táo.

Nhìn lại, bản thân vẫn còn vận bộ đồ ngủ tã tời của đêm trước, đêm kinh hoàng đó đối đó là bất khả quên được đâu. Theo phép, cô là phải chào đón ông Tích, không thể để mắt người duy nhất đứng về phía cô bệnh vực được. Cô gấp gấp xuống giường, sợ tốn thêm nhiều thời gian nên liền chạy đến tủ đồ lựa lấy chiếc váy dài đơn giản dễ mặc vào là được và quan trọng là phải lịch sự kín đáo hết sức, một bước nhanh như chớp phi vào toilet, buộc tóc đuôi ngựa cao, sau nhìn kiểm tra bản thân trong gương.

Đi xuống thang lầu men trắng dài, cô ánh mắt từ xa đã nhìn thấy ông Tích mặt mày cười tươi đối bà quản gia trò chuyện tán nhạn, bên cạnh là bà Tích vẻ mặt khó chịu, xem tạp chí thời trang, mỗi lần xem hết một trang, lật mạnh như muốn xé nát, nhìn ra hờn dỗi cái gì cô không biết nhưng vô thức có cảm giác bất an, hân từ trong thư phòng bước ra, cô theo phản xạ ngoáy đầu lại nhìn đến, hân đã từ lúc nào thay ngoài chiếc áo phông cùng quần ống rộng dài thoải mái, nhìn hân hiện tại lại có tư thái khác, là lần đầu nhìn thấy hân vận thường phục. Bà Tích quả thực sinh khéo hết sức, nhưng lại sinh ngay ông thần hay nổi đoá với mọi thứ. Quả là có tư chất ông chủ

Hân nhìn thấy ánh mắt cô cứ nhìn mình chăm chăm, có chút khựng người, nhăn mày nhìn lại bản thân có chỗ nào không hợp lý. Giây sau, bắt chập ánh mắt cô, hân nét mặt thoải mái cười tươi, đi đến ôm eo cô mà từ từ đi xuống, như kiểu thương hương tiếc ngọc đối cô. Cô giật mình, tay hân đặt ở eo cô không yên, làm cô hiểu ra. À...hân là đang đóng kịch, che mình làm thí hài mua vui cho ông bà Tích. Cô biết ý hân như vậy, không dám lộn xộn, một mặt cũng cười tươi. Hân nhón từ trong bếp chạy ra, thấy cô và hân khoác tay đi xuống, liền như cổ máy đã được cài cố định, khắp người xuống 90 độ, cúi đầu cung kính.

- Chủ nhân.

Vừa nghe tiếng, ông Tích là người phản ứng đầu tiên, nhìn đến cô và hân hạnh phúc khoác tay thế kia, khoái chí mà cười, bà Tích thì dè bĩu môi, cũng đưa mắt liếc ngang dọc cô một cái song vẫn là đặt mắt ở hân. Cô bước chân có chút cứng nhắc, không muốn bước thêm nhưng hân lại ép buộc cô; nhịp bước cô chậm nhưng hân lại cố tình theo nhịp hân, làm khó khăn tiếp nhận chùng nào nhưng trên mặt vẫn phải lộ ý cười.

Cười không phải lúc nào nhìn đến cũng dễ chịu. Cũng là một nụ cười nhưng mang rất nhiều ý vị thâm sâu. Cô nhìn bà Tích cười nhưng cô khó chịu vì bà đang cười trào phúng nhìn nơi tay cô khoác cánh tay hân. Như muốn đốt cháy cô, sự ghét bỏ hiện rõ trong ánh mắt tàn độc của bà ấy. Nhưng đứng về góc độ đó, cô là đã bị qua, hân là một chuyên gia đối với cô bằng phương thức y hệt nên cô đã không còn lạ lẫm, không cảm thấy nề hà gì mấy. Hiện tại đứng trước mặt, hân còn chưa buông tay cô, cô cố cười gượng gạo một chút, muốn rút tay về nhưng hân lại nắm chặt, càng gẩy gựa thì càng đau đến đến nhủu mày bỏ ý định muốn thu tay về mà mặc hân muốn cầm thì cầm lấy.

- Bà thấy chưa? Hai cái đứa này...ay yaa trước mặt chúng ta mà vẫn chưa chịu tách ra, tình nồng ý ngọt như vậy.

Bà Tích bĩu môi, nhìn đến tay hân cầm lấy tay cô nhỏ nhắn chắc nịt thì bĩu môi.

- Trước mặt như vậy, sau lưng thế nào thì còn chưa rõ, ông đừng có mà vui sớm. Tôi là đang đợi...

Ông Tích nghe lời này thì liền như quả cà bị quăng vào lửa, tức giận, mặt mũi thoi phồng lên, cô cũng có chút lùi lại phía sau một chút, về ngăn người nhìn về bà Tích, bà vừa nhận ra ánh mắt cô liền hung hăng trừng cô một cái. Cô núp hân về sau lưng lớn của hân, cô chỉ có thể như vậy mới thấy an toàn được, như một con thỏ đang nguy hiểm đối chọi với đại bàng lớn. Hân cảm nhận được sự khản trương của cô, hân có chút giương mày cao, khoe môi cũng nhướn lên một chút cười khẩy nhưng nếu nhìn kỹ thì hình như không phải.

- Bà...để tôi tỉnh sau, ăn nói cho cẩn thận...Thiên Thiên con đừng để ý, chỉ cần dưỡng thật tốt, sinh cho ta một đứa cháu đích tôn là Tích gia quá có phúc.

Cô hiện tại mới thấy rõ, bà là ghét thật sự, cô bàn tay nhỏ đang cầm chặt góc áo hân vô điều kiện, chỉ là không thấy hân đang thăm khó chịu vì hành động này.

Hầu nhân nhỏ nhẹ lễ phép đi từ trong ra, nhìn mọi người từ tốn lên tiếng, cô là hết sức vừa lòng vì ở Cẩm Viên này, hân là chủ nhân nhưng hân không coi trọng cô, ngược lại hầu nhân ở đây lại chưa có ai xem nhẹ cô.

- *Com trưa đã chuẩn bị. Mời lão gia cùng mọi người dùng.*

Tích Lăng hần nhảy bèn, ôm ngang hông cô, cô tay phía sau buông thả xuống, tim đập thành thịch dù biết hần chỉ giả vờ đóng kịch.

- *Là Lăng Khẩu Thiên nghe ba mẹ sẽ đến Cẩm Viên. Sáng sớm đã ra lệnh hầu nhân chuẩn bị thực tốt, ban này còn đứng khuya tay múa mép dưới bếp một hồi.*

Cô thay đổi ánh mắt, nhìn nửa mặt hần đang cười tươi say mê tít, không muốn rời mắt, là hần đang nói giúp cho cô sao? Hần chẳng phải chán ghét cô lắm? Cái ôm của hần không mạnh cũng không nhẹ, chỉ là tiện tay đặt lên mà thôi, không có chút dùng sức nào. Chỉ là nơi nào hần chạm qua, cô đều cảm thấy muốn bốc cháy ở đó. Cô ngây ngẩn ra đó, đến độ hần liếc mắt nhìn xuống bất giác cô đang muốn chảy nước miếng nhìn hần, cô vẫn không nhận ra, vẫn còn đang ngắm nhìn, sống trong thế giới ảo tưởng màu hồng của bản thân. Hần nhủ mày, bóp chặt eo cô, cô đau điếng muốn nhảy cẫng lên nhưng chỉ ngón chân lên xuống mà thôi, thắc mắc hần lại muốn giờ trở? Hần có chút cúi người thấp xuống, ánh mắt đáp ngay ngực cô mà nhìn, không hề kiên kị rằng ông bà Tích đang ngồi đây, cô nhìn thấy như vậy thì luống cuống tay chân, ngưng ngưng đỏ mặt muốn tránh, cười gượng nhìn ông Tích cũng đang cười thẹn nhìn hai "vợ chồng" cô.

- *Ánh mắt ban này có ý gì khi em nhìn tôi như vậy? Tôi là xinh đẹp đến mức em không cảm lòng được?*

Hần mặt đỏ mặt cô, dung mạo tuấn tú hợp hồn người nhìn, mùi hương bạc hà thơm mát lại thoang thoảng vào mũi cô dễ chịu, hần nhuếch mép nhìn cô đang ngây ngẩn đối hần. Muốn vươn tay trêu ghẹo ngực cô phập phồng nhưng hần nhìn thấy cô thẹn đến độ cúi gằm mặt, tay như có như không muốn che lại ngực mình trước tầm mắt hần, không thể che dấu vào đâu xấu hổ đến độ muốn đào hố chui vào. Hần cũng không có đặt tay đến. Xem như hôm nay hần tha cho cô một mạng đi!

- *Tích Lăng, con không định cho chúng ta dùng cơm, tình chàng ý thiếp chừng nào mới dứt được đây? Mẹ đòi rồi...*

Bà không nói nhiều, một mặt quẳng quyền tạp chí vừa rồi lên bàn thủy tinh kêu một tiếng lớn rồi bỏ đi theo sau hầu nhân. Cô có chút giật mình, nét cười trên gương mặt cũng cứng đờ lại khó coi. Theo sau là ông Tích lắc đầu nhìn mà nổi đóa. Cô chân không bước nổi, hình như đã hình thành "bóng ma" với bà Tích. Hần quay mặt, tay vẫn đặt trên eo nhỏ của cô, nhìn xuống thì thấy rõ vẻ mặt của cô sợ đến độ mặt xanh đi, hần tự dung có cảm giác bức tức, lửa trong hần đang thâm bùng phát, lại bóp chặt eo cô một cái nữa khiến cô nhủ mày, hít toàn khí lạnh vào bụng. Cô thầm mắng hần một tiếng nhưng may là chưa thoát ra miệng.

- *Lăng Khẩu Thiên, em sợ là sợ cái gì? Dù đóng kịch nhưng có tôi ở đây, không ai dám ăn thịt em...ngoài tôi đâu.*

Dù lời này hần nói ra không có chút nhân nhả, tình cảm nhưng lọt vào lỗ tai cô thì ngứa ra vài giây, là có cảm giác khác, ý chính của hần là bảo vệ cho cô. Cô nhìn kỹ lại, nam nhân này mở miệng nhiều khi độc mồm độc miệng, độc đoán phúc hắc nhưng thực ra con người bản chất cũng không tệ. Cô nhớ lại, đã biết gì về hần đâu, chỉ có biết là CEO của Tích thị cao cao tại thượng, cũng cái tên Tích Lăng trên bảng vàng, ngoài ra cô còn không có biết gì khác. Thứ cô biết hạn hẹp như vậy thì sao có thể khẳng định hần con người thế này thế kia? Nhưng cô khẳng định được điều duy nhất - hần là con người lúc mưa lúc nắng, lúc hạn lúc giông, bên cạnh, cô phải xoay theo hần chóng mặt nếu không cô sẽ ngơ ngác vì tốc độ thay đổi quá nhanh.

Cô trách mình, biết rõ hần đóng kịch qua loa nhưng sao vẫn động lòng trong từng câu từng chữ như vậy? Khả năng kiềm chế của cô quả thực là sơ cấp quá, mất hết cả mặt! Không phải nam nhân không tiếp xúc qua đâu, chỉ có nam nhân trơ tráo như hần thì chưa.

- *Tôi thực tình phản ứng sinh lý của em, đỏ mặt đến như vậy thực khiến cho người khác có ý vị khác.*

Cô hiện tại không tránh đi đâu được, chỉ có thể dựa vào lúc hần lơ là, chạy bên mát, chỉ là có hơi luyến tiếc. Cả nơi eo, cô vẫn còn cảm giác hần đặt tay như cũ. Hần nhìn theo bóng lưng nhỏ của cô, giấy sau liền quay lưng, cảm áo vest thông dong ra khỏi cửa mộc phượng lớn đi mất cùng Mộ Phi chờ sẵn xe bên ngoài.

Vào đến bếp thì ông bà Tích đã cầm đĩa ăn từ lâu, cô ngại ngần cúi người, chỉ là không biết có nên vào ngồi cùng hay không vì cô vẫn còn ngại bà Tích. Xoay ngang dọc, thắc mắc sao hần còn chưa đi vào ăn, hần lại lên thư phòng ư?

Ông Tích gấp miếng gà xào cay, cũng ngó nhìn tìm kiếm.

- *Thiên Thiên, Tích Lăng đâu? Không gọi nó ăn cùng sao?*

Cô वो tay bản thân, chính cô còn không biết hần ở nơi nào, thì hầu nhân bên cạnh cười niềm nở, chỉ tay ra cửa.

- *Ban này, thiếu gia có việc gấp phải ra ngoài. Dọn dọn mọi người ngon miệng.*

Cô trong con người thất vọng, theo cô thấy hần rất ít khi ăn cùng một bữa. Có khi một ngày nhìn thấy hần không quá ba lần, bắt quá nếu cô muốn nghe giọng hần thì phải kiếm có gọi điện, nhưng nếu cô điện đến mà không biết nói gì thì hần sẽ lạnh đi, mắng cô một trận vì làm mất thời gian.

- *Nếu vậy con cũng ngồi xuống ăn đi.*

Cô ánh mắt không dám nhìn đến bà Tích đang nuốt cơm không trôi vì sự xuất hiện của cô, bà nhai cơm có chút dùng sức và chậm lại tưởng tượng như đang day nghiêng người khác. Cô không dám thở mạnh, ngồi xuống cũng chậm chạp. Hết cả quá trình ăn, bắt quá dụng đĩa chỉ có dăm ba lần thì buông đĩa. Ăn hết cơm thì cũng là hết việc nán lại nên ông bà Tích sau bữa trưa là ra xe về luôn.

Trước khi lên xe, ông Tích có kéo cô nói chuyện riêng, nói hiện tại phải mau lên mà sinh cho ông một đứa cháu đích tôn, ông tay chân ngứa ngáy muốn bồng cháu quá rồi. Nhưng sự thật là ông cũng hám cháu lắm, lâu ngày dài tháng, ông lại cùng các bằng hữu đánh cờ thường trà, trong đó chỉ có ông là không có cháu trai để nhắc đến. Mỗi lần ngồi hóp trà mà nghe các ông ấy nhắc đến cháu trai mình thế nọ thế kia thì ông liền muốn nghiêng răng ken kết khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hần lo lắng bằng phương thức khác

- Phu nhân, hôm nay người vẫn thức khuya đợi chủ nhân sao? Sức khỏe người đang yếu...em nghĩ người nên đi nghỉ sớm, khi chủ nhân về em sẽ là người thông báo cho phu nhân.

Cô ngồi lẳng lặng ở trước thềm cửa lớn đá phiến, gạch lát đỏ. Mắt mãi mãi nhìn ở cửa lớn mà đợi, đợi một thân ảnh cao ráo một chút, mặt mũi tương đối đẹp đẽ, tính tình trái gió trở trời, thích hành hạ người khác trở về. Ngoài đường lớn, xe chạy ngang rất nhiều, nhưng lại không có tiếng kèn xe quen thuộc de vào sân như cô mong đợi, cũng không có ánh đèn pha

của xe chiếu thẳng lên Cẩm Viên cho cô biết hần đã trở lại.

Dù đã khuya, nhưng cô còn thức, không có hầu nhân nào dám đi ngủ. Họ đủ thông minh để biết được tính tình chủ nhân của họ, dù không thích phu nhân nhưng người bảo vệ phu nhân theo cách riêng của người, luôn dành cho phu nhân một cái nhìn ưu ái, khó để ai dễ dàng làm khó dễ, cho nên họ quyết không được phạm sai sót đâu. Kiểu này là thuộc âu yếm một chút nhưng dặt dẹo một chút.

Một hầu nhân nhỏ tuổi nhất, mặt mày thanh tao như gió mùa hạ, tóc luôn quàng cao, thắt bím thả dài xuôi xuống ngang lưng, nhưng ngược lại, khác xa với mặt mày là có một vết đen bên má phải, dù vậy nhưng vẫn không dấu nổi vẻ xinh xắn vốn có, hồn nhiên khiến người khác không còn để ý đến khiếm khuyết kia. Từ từ cầm áo khoác dày đến che chắn cho cô, cô có chút hoảng hốt, này giờ cô chỉ toàn nghĩ đến hiện tại hần là ở xó nào? Hai ngày qua hần không về là ở công ty hay đi đâu? Sao lại không trở lại Cẩm Viên, cô là làm trái ý hần cái gì a? Cô vươn tay vịn chiếc áo trên vai cho chắc chắn, mắt ngơ ngác vì đã buồn ngủ đến nơi, hai mí mắt cứ như đánh tranh với nhau nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, cứ gan lì đấu tranh với cái "buồn ngủ".

Cô biết cô sẽ đợi được hần, ôm cây đợi thỏ, chắc chắn sẽ gặp được thỏ.

Bước chân của hần sẽ tự động trở về Cẩm Viên, "gia đình" của hần và cô. Cô chỉ là đoán mò, cô biết bao nhiêu lần thì thầm câu này nhưng hần rốt cuộc có trở lại đâu?

Mất nhìn thấy hầu nhân nhỏ, cô chớp mắt nhìn đến vết đen bên má phải, nhưng mau chóng lơ mắt đi vì cô biết em ấy sẽ ngại. Đồi mắt trong veo chiếu thẳng nhìn vào cô, cô có chút không tự nhiên mà quay mặt đi. Nói ra, cô cũng có chút lạnh, nhưng ngồi lâu dần tê dại với cô cũng chưa từng xem hầu nhân trong Cẩm Viên này là hầu hạ cô nên chưa bao giờ cô yêu cầu ai làm điều gì cho bản thân. Cô cứ quen như vậy, biếng đi lấy áo nên thôi.

Nhưng sao cô phải đợi hần, thâm tâm cô cứ luôn hiện hình ảnh của hần, hần cười, hần đáng ghét, hần mím môi, hần nhui mày, hần trêu đùa,... sao lại đa dạng hình ảnh trong đầu cô thế này? Là hần chắc chắn bỏ bùa cô.

Cô ôm tay chân, mái tóc dài rũ xuống bên lưng, dung nhan mỹ mạo nét buồn, mắt phượng đắm đắm nhìn từng lượt xe qua lại. Đêm ngày càng dày đặc, sương ngày càng lạnh, dường như cô lơ mơ biết được, hần bản thân sắp ngồi đến mệnh đém.

Thích hần? Cô không có. Nhớ hần? Cô không có.

Đối lòng.

Cô sao lại không có đâu. Không có sao phải đợi, không có sao phải ngắm, không có sao lại phải ngồi đấy chịu lạnh mãi không chịu vào đâu.

Cô dường như để tâm ai cũng đều có biến cố. Y như gian nan mới biết hy vọng, "han hy".

Trời tịch mịch, trong lòng càng tịch mịch, rồi ai cũng bỏ cô mà đi, từ bà, đến mẹ. Cô còn ai đứng phía cô đâu? Hiện tại, Ngự Tây nửa bước chân cô cũng đâu dám đến, mẹ thấy cô sẽ tức giận. Quang lệ dần xuất hiện dưới đáy mắt sâu, cô còn không muốn tuông xuống, đành đoạt nuốt vào trong, xung quanh cô hầu nhân nhiều như vậy, nhìn cảnh này sẽ nghĩ cô thế nào? Thương hại cô là 100%.

Nhìn cô như kiểu, chàng đi binh chiến chiến trường xa cách hơn ngàn vạn dặm chân, thiếp ở gia cố, đan len thêu thùa khăn tay đợi chàng bình yên trở về, mong có ngày gia đình đoàn tụ. Cô thâm cười, độ suy nghĩ nhảm của cô đã tăng level mới mất rồi, chắc tương lai nhà vẫn không xa nữa đâu. Quệt môi, cô ngáp một cái dài~~ phản ứng sinh lý, nước mắt túa ra, cô dậm đi cũng là nghe tiếng động cơ xe đang dần tiến gần, chỉ có đèn pha là tắt ngủm, cô chỉ có thể nương theo ánh đèn xung quanh bệ tường cao Cẩm Viên mà lơ mơ nhìn xa. Cô cứ mãi bĩu môi, mờ đèn như vậy vừa lãng phí vừa vô dụng nhưng nay cô mới thấy cô nói hoàn toàn sai, nó là có tác dụng mới được gần như thế, nhưng chỉ để nhìn như vậy thì cũng có thể nói là có lãng phí đấy.

Cô vui mừng hớn hờ, có thể nói như điên như loạn, muốn nhảy cẫng nhưng còn muốn giữ thể diện nên còn có thể kiềm nén nổi. Hôm nay, cô mới có thể đợi được, chỉ có hôm nay, cô mới đúng. Cô quên mất bản thân buồn ngủ uể oải cỡ nào, đến áo khoác rút khỏi vai cũng không hay biết, chạy một mạch thực nhanh lên phòng, chui vào chăn, không dám hí hoáy dù một chút. Hầu nhân thấy cô chạy như ma đuổi thì gương mặt ai cũng chất chứa đầy nỗi tò mò cùng khó hiểu. Cô đi khuất cũng là hần đi tới, hầu nhân đứng hình vài giây, hần là áo quần xộc xệch, sơ mi thả lỏng cúc áo trễ 3 cúc dài, có thể lơ mơ nhìn thấy lồng ngực cơ bắp bánh mật bóng lưỡng, thơm ngon y chiếc bánh kem đang gọi mời cô. Tóc tai rũ rượi hai mái dài, môi mông mím lại, đôi mắt sắc lẹm độc đoán không thay đổi, đẹp để hút hồn người đối diện đến mê mẩn. Sức hấp dẫn thoát từ hần không thiếu, mị hoặc luôn có thừa. Tay cầm chiếc áo vest khoác ngoài, lễ thể bước chân vào trong, có chút híp mắt kì lạ nhìn hầu nhân tập trung đầy đủ ở nơi này, không còn sớm đâu, nhưng thôi, hần không chút hỏi han nào, nhanh lướt qua và quăng chiếc áo lên không trung một cách ngạo mạn rồi khuất dần sau thang lầu dài.

Hầu nhân xanh mặt, tay chân quỳnh quáng chụp lấy chiếc áo của boss đang rơi xuống, không dám để rơi. Ai nấy thờ phào một cái, nạn qua nhưng dư âm sợ hãi vẫn còn. Dần khi cô trở thành chủ nhân thứ hai của Cẩm Viên, hầu nhân ai cũng tò mò về hần với cô mỗi đêm, không phải vì cái kia làm tình mà là cách hần đối xử với cô. Dù tò mò nhưng không một ai dám lên lút nhìn thấy, chỉ cần nghe thấy hơi hần từ xa thì đã chạy vạn dặm tránh đi, càng xa càng tốt, tránh họa rồi.

Cửa mở ra, như tấm màn đen đóng lại trong lòng cô, rõ ràng cô đã như thế nào quyết tâm đợi hần về, xong khi hần trở về, cô lại không dám đối mặt hần. Cô hiện tại, sao lại thấy mâu thuẫn? Như có thuật thôi miên, cô vừa đặt đầu xuống gối thì liền như ngủ ngay lập tức, mí mắt có nặng nề, cô cứ chống chọi lại thì trước mắt dần xuất hiện ảo giác, cuối cùng cô cũng không thể kháng lại, liền ngủ sâu đi.

Hần dựa vào sofa, không có mở đèn, liếc mắt tìm kiếm, cứ như đã hình thành thói quen, trở về Cẩm Viên thì phải nhìn thấy cô một cái.

Hần lẳng lẳng, bước đến bên giường thực nhẹ như sợ làm cô tỉnh giấc, hần biết cô rất dễ giật mình tỉnh dậy. Hôm nay hần phá lệ, không muốn làm khó làm dễ cô. Trên khuôn mặt hần rõ sự mệt mỏi, thần trí như muốn quay cuồng. Hần đã điên cuồng lăn lộn trong đồng văn kiện 2 ngày trời chẳng ngủ nghe gì mấy thời gian. Hần dù gì cũng là sức người bỏ ra, đâu phải robot làm việc theo lập trình sẵn nhưng trong mắt người khác nhìn vào, hần với robot chả khác gì mấy.

Nhìn ngắm gương mặt cô, hơi thở trầm ổn, làm cho xung quanh hần càng thấy rõ yên tĩnh. Trong lòng hần ngổn ngang tư vị, nữ nhân này, hôm nay không có đợi hần, hần trở về thì đã ngủ mất tiêu rồi. Nhưng hần không có chút nào trách mắng, mấy giây sau muốn đưa kéo chăn cho cô, sau lại rút tay về thực nhanh không chút chậm trễ, là chính hần e ngại bản thân hần.

Hần một bước vào toilet, cởi toàn bộ quần áo ra, hần chưa bao giờ cảm giác dễ chịu như thế này, hần càng làm việc mệt thâu đêm suốt sáng, hần ngược lại không chút buồn ngủ mà là càng tỉnh táo hết thấy. Não hần kích thích toàn bộ cơ thể hưng thú. Vòi sen phun nước, nước bắt đầu rơi xuống tóc hần, tràn xuống cơ ngực. Mắt vô ý liếc ra cửa sổ kính mỏng trong đối diện, chỉ bên trong nhìn ra thì thấy rất rõ nhưng ngoài nhìn vào thì là không thấy một cái gì, là hần thiết kế như vậy để khi ngâm mình trong bồn, có thể uống rượu ngắm Bắc Kinh về đêm. Cẩm Viên là trung tâm, sao có thể lãng phí đâu?

Hần mím môi chặt, nhìn về phía đèn sáng biểu thị "Bệnh viện nhân dân Bắc Kinh". Mặc cho nước cứ chảy mãi vào mặt khó chịu, hần vẫn đứng ngây người như vậy. Cảm giác cô đơn và trống rỗng bỗng ập đến, hần là chưa có chuẩn bị tinh thần tiếp nhận, một mặt hoàn toàn lấp đầy đau khổ cùng tuyệt vọng. Hần sao có thể có cảm giác này? Hần có cái gì là không có đâu? Hần là chưa bao giờ bỏ cuộc đi tìm cái đó! Cái mà hần không thể có ngoài tất cả. Nhưng dần hần nhận ra, bà ấy nói đúng, hần có thể có tất cả trong tay nhưng thứ đó hần không có. Cái ai cũng có, chỉ có hần không thể có được.

Cái đó đang nói là cái gì?

Hắn nhắm cặp mắt, đưa tay vuốt ngược tóc lên, nước ồ ạt rơi xuống càng nhiều, đưa tay tắt vòi. Quần đơn giản áo tắm, lau tóc mà đi ra ngoài. Đang sáng, bỗng tối thui một màu, hắn không quen, có chút ảo giác trước mắt của đèn. Quảng khăn lớn sang một bên, thay đồ ngủ ra, không còn quan tâm cô nữa, tùy tiện nằm lên giường mà nhắm mắt, không quan tâm tóc có ướt hay khô.

Bên cạnh hòm xuống, nệm lớn có chuyển động, cô có chút thay đổi tư thế ngủ, xoay người mà ôm lấy cánh tay hắn, thấy ẩm, cô lại càng bạo gan nhích gần đến, gối đầu lên hắn như một con mèo đi tìm ổ lót bông ấm. Hắn nhủ mày, trong mắt có chút hoảng hốt, ngược lại hắn không có rút tay về mà là đặt ở đấy, còn sợ kinh động cô tỉnh giấc mà không có chút cử động vô thức giữ nguyên tư thế. Cô đối mặt với hắn rất gần, trước mắt, hắn có thể nhìn thấy dung nhan mỹ mạo của cô, mắt phượng cặp xuống đẹp đẽ. Hơi thở ngọt ngào của cô nhỏ nhẹ, lắng xuống xung quanh hắn, mùi hương thơm ngọt của cô, hắn lại nuốt nước bọt một cái, miệng lưỡi khô khốc. Nhưng mí mắt cũng nặng trĩu, hắn cứ như vậy mà ngủ say đi.

Bao lâu rồi hắn mới có thể ngủ ngon như vậy, vào sâu giấc ngủ, có thể vào được giấc mơ?

.....

Cô tỉnh dậy, mặt trời vẫn chưa có lên cao, cảm giác thứ cô gối đầu rất khác, nhìn lại thì là cánh tay của hắn, cô không biết hắn có bị tê hay không, cô chắc gối đầu lâu rồi nhỉ?

Liên không nghĩ nhiều, đưa tay xoa xoa ngay chỗ cô gối còn hây nóng, nhưng nhìn lại, hắn lúc ngủ cũng nhủ mày chặt, hắn là đang khó chịu hay mơ thấy cái gì khó chịu, không vừa ý? Cô không kìm được mà đưa tay vuốt nó thẳng ra, muốn xua đi mệt mỏi cho hắn, nói cho hắn biết còn có cô ở đây cùng với hắn, ngón tay nhạy cảm của cô vừa chạm đến hắn, như có điện giật tiếp xúc với da khiến cô giật tay một cái. Bỗng chốc tay cô bị hắn nắm lấy rất nhanh, như thể hắn đã có đề phòng trước, đôi mắt hồ phách mở ra, sáng kì lạ, cô hoảng loạn run rẩy, sợ sệt như đứng trước hổ dữ.

- Anh đừng hiểu lầm em a...em chỉ là muốn...ừm...à...nó....mày anh nhủ lại..

- Chẳng lẽ có mấy ngày đã không chịu được? Lợi dụng lúc tôi ngủ mà âm mưu hãm hại tôi?

Cô lúc đầu là ngại ngùng, thẹn thùng nhưng giây sau, thời điểm nghe hắn phun ra lời này, ánh mắt hoàn toàn chứa đựng tuyệt vọng, thì ra trong suy nghĩ của hắn, cô ở dạng này. Đợi hắn không đề phòng, hãm hại hắn.

Nỗi sợ nhất của cô, là nghe những lời "phi báng" của hắn. Hắn là hiểu lầm cô ý tốt. Nhưng cô biết, cô có thanh minh gì chẳng nữa, hắn sẽ không lựa chọn tin tưởng. Thì ra, cô đợi hắn về, chỉ là có thể nghe những lời nói khó nghe này.

Hắn thấy cô im lặng, ngẩn ra. Tức giận mà bóp chặt tay cô, cơn đau bùng phát làm cô nhủ mày, miệng xuýt xoa, nhưng không có chống cự rút tay đi. Dần dần cô đã thành quen, tự nhiên sẽ không rút tay khỏi mà mặc hắn cầm lấy vì cô biết sẽ càng làm hắn giận với cô sẽ đau đớn hơn trước. Hắn một mặt thấy cô cam chịu thì càng nổi lửa phừng phừng.

- Vỡ kịch hôm trước, đến hôm nay đã chán chường diễn tiếp? Hết kịch bản? Muốn tôi viết hộ?

Cô nước mắt đã muốn tràn ra khoe mắt đến nơi. Không được! Cô phải kìm nó lại, nó mà rơi xuống thì lòng tự tôn của cô không còn được nhắc đến nữa. Hắn sẽ xem thường cô mất. Cô cặp mắt chặt, dù vậy nhưng mí cô ẩm ướt, mặc nhắm, nó vẫn muốn tràn ra khỏi. Cô vừa cần mồi vừa sợ hãi.

- Không muốn nhìn tôi? Vậy tôi phải càng làm cô nhìn thấy tôi. Mở mắt ra.

Hắn trước cười nói chế giễu, sau ra lệnh một tiếng, khiến cô không muốn cũng phải quy theo, giọng điệu hắn quá mức quyền uy. Cô vừa lìm đim mờ con ngươi tự do, nước mắt ào ạt rơi xuống như thác, hắn có chút hối hận, dù không biết hối hận cái gì nhưng trong lòng hắn khó chịu, như ai cầm gậy thọc mạnh, thật mạnh. Cô dù nước mắt rơi xuống nhưng gương mặt hoàn toàn vô cảm, ý chí không phải muốn khóc mà do nó tự ý tràn khỏi khoé mắt. Nhìn sơ qua, kiên quyết về mặt, hắn nhìn vào liền biết hắn sắc sảo trách nhảm cô nhưng hắn đã rút lại không kịp, liền phóng lao thì phải theo lao, thà để cô nghĩ hắn độc ác không có tim gan.

- Già vờ mènh khóc chuột là cho ai xem? Ngán ngẫm, cô lại muốn giờ trò, nói cô biết, tôi là dạng người không có tính thương hương tiếc ngọc. Nhìn cô làm đáng thật đáng ghét.

Hắn dù nói vậy, mắng cô thậm tệ nhưng trong lòng chưa bao giờ vui vẻ, hà dạ. Tay cô hắn ngày càng dùng sức chứ không có buông lỏng giây nào, cô không còn đau nữa, mà là tê dại đi. Cảm giác được bàn thân nóng ran, miệng lưỡi đặc sánh lại, đầu óc quay cuồng, cô không nói không rằng, ngắt xuống. Hắn là không hiểu chuyện gì, thấy cô như vậy thì mau chóng buông tay, ngồi dậy mà đỡ cô ngồi vào lòng hắn. Lo lắng, chạm vào cô thì nhiệt độ nóng hổi làm hắn thót mình một phen. Đưa tay vỗ nhẹ vào mặt cô, cứ thầm gọi "Khẩu Thiên...Thiên Thiên...". Nhưng cô vẫn không tỉnh lại, đầu óc cô nặng nề, như cái xác không hồn. Hắn thì như ôm lấy cái "lò" vì nhiệt độ cơ thể cô ngày càng tăng chứ không giảm. Hắn đã thiếu ngủ nay gặp chuyện này thì càng mệt mỏi, khuôn mặt anh tuấn gầy gò xanh xao.

Hắn mau chóng kêu gọi hết hầu nhân, điện cho bác sĩ Trương đến một chuyến.

Ông Trương không dám trễ trễ, nhận điện thoại thì chạy đến ngay, khám sơ qua cho cô. Lắc đầu.

- Thiếu gia, cậu làm gì để có ấy nhiễm lạnh thế này? Đã sức khỏe đang yếu...nhưng không cần quan ngại, sốt sẽ giảm, bệnh sẽ hết, chỉ cần uống thuốc và tịnh dưỡng một chút. Không cần lo lắng, không cần.

Ông Trương vô ý liếc qua hắn, thấy cơ mặt hắn ngày càng trầm đen lại, sắp run rồi nên đã sửa đổi lại, cô là thực sự không có chuyện gì nhưng ông nhìn qua tình trạng cô, đã hai lần gặp cô, mà lần nào cũng tệ như vậy.

Hắn gật đầu cho cô lộ, tiễn ông Trương đi khỏi, hắn mới nhớ lại, "nhiễm lạnh?", tại sao cô lại nhiễm lạnh? Sức khỏe yếu ớt, nhất định là hầu nhân hầu hạ không tốt. Hắn liếc mắt qua một đoàn hầu nhân đứng đó cúi đầu.

- Tại sao lại nhiễm lạnh? Các người để cô ấy ngoài mưa ngoài gió? Coi tôi không ra gì? Không còn quy phép nữa?

Hắn lực đạo mạnh hết một cái, giọng điệu 8 phần là uy hiếp, nghiêng răng ken két tức giận, hầu nhân ai nấy thót tim, run rẩy xì xầm với nhau, trong đó chỉ có hầu nhân nhỏ, vì bị gọi dậy khi còn sớm, chưa đủ giấc nên uể oải nhưng một chút cũng không dám than phiền.

- Thưa chủ nhân, phu nhân là chờ người trở về, nhất quyết ngồi ngoài thềm lớn, mặc chúng tôi ngăn cản...

Hắn càng nghe càng lúng búng lỗ tai, không đợi cô nói xong.

- Các người...tôi đang chứa bọn đầu đất? Biết cái gì tốt xấu?

Hầu nhân nhỏ, cả bước chân cũng sắp đứng không nổi, hơi hơi xoay về phía sau mọi người đang khép nép mà cầu cứu. Nước mắt cũng túa ra ghen ngào vì bản thân uỷ khuất, rõ ràng khuyên can nhưng Nan Hy không chịu đi vào, cô nhất quyết muốn ngồi ngoài lạnh, đây là gián tiếp làm khó hầu nhân rồi.

Quân gia cuối cùng cũng lên tiếng, kéo hầu nhân nhỏ ra sau lưng, nhằm muốn làm hấn người giận một chút, gương mặt hoàn toàn xanh rồi trắng.

- Chủ nhân, bớt giận một chút. Hiện tại phu nhân đang bệnh, hãy để nơi này cho phu nhân nghỉ ngơi, tránh ẩm ỉ.
- Tôi đã cho bà xen vào? Càng ngày càng không biết quy củ.

Hấn ngoan độc, tay nắm đầm chặt, thấy cô thở gấp gấp một chút, trán ngày càng nóng thì tức giận như muốn điên lên, thét lên. Hấn nhìn ai nấy đứng đó, số lượng nhiều nhưng lại toàn thứ vô dụng, chứa chặt nhà. Có một mình cô thôi, số lượng hầu nhân gấp đôi, lại chăm sóc không được.

- NGHỈ HẾT, ĐỪNG CÓ Ở LẠI ĐÂY CHUỐNG MẮT ĐỒ KHỐN.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thuế giá trị gia tăng một nụ hôn

Hấn canh trực bên giường, không rời nửa bước, chính tay vắt khăn nước nóng mà thay thường xuyên trên trán cho cô. Cô lại mê man đã nửa ngày trời không tỉnh, hấn ngày càng lòng như lửa đốt, mãi mà không thấy cô có động tĩnh gì dù chỉ một cái nhúc nhích ở đầu ngón tay.

Nhiệt độ cơ thể cô chưa hề giảm xuống, trước khi đi, ông Trương còn dặn, cô không được để thiếu nước nên hấn hiện tại, cầm muỗng nhỏ, chấm chút mứt từng muỗng bón vào miệng cho cô, dù hấn không biết cô có uống được hay không.

"Buzz...buzzz" điện thoại hấn rung lên, hấn, đó là điện thoại chính, hấn không thể không tiếp, liền cầm lấy mà bắt máy, không nhanh không chậm, khoan thai mà bắt.

- Tích tổng, 2 canh giờ nữa, bắt đầu cuộc họp trực thuộc.

Nghe đến phải rồi đi, hấn liếc mắt qua cô, đầu ngón tay bấm lại với nhau, nhăn mày.

- Gọi Tích Phán Hạn thay thế vị trí chủ quản. Hôm nay bận.

Nói đoạn, không đợi đối phương trả lời, liền trực tiếp tắt máy, nổi đó là tắt nguồn, hấn không muốn bị làm phiền thời gian này.

Đối với hấn Tích Phán Hạn là mưu sâu, muốn chiếm lấy vị trí quan trọng trong Tích thị nhưng là vô phương, người chủ này mà nói, hấn coi không bằng cây đinh ba lạng. Tham vọng thì cao nhưng năng lực thì kém cỏi.

Kể đến cũng phải nói trong 78% của Tích thị thì Phán Hạn cũng nắm giữ hơn 20% bù vào, tuy là lúc đầu ấn định cùng nhau hợp tác nhưng dần dần càng thấy rõ Phán Hạn không có kỹ năng lãnh đạo, ông Tích là đương nhiên quy thành chủ tịch hội đồng. Hấn không phải vì quan hệ sâu xa mà trở thành CEO hiện tại, là hấn du học trở về thì liền xin đơn vào Tích thị công bằng như mọi người, trải qua phỏng vấn, bắt đầu từ một nhân viên không tên tuổi như ai, chính năng lực mới nhiều năm lên được chức vụ này. Cho nên, từ đầu không ai biết hấn là ai nhưng khi trở thành CEO thì ai cũng không có gì để nói vì ai cũng nhìn thấy hấn là quá mức tài trí, không có gì để bàn tán hấn đi đường vòng.

Hấn không phải kiêu ngạo nhưng đến mức nào có thể thì sẽ nêu cao tự tôn bằng cách chứng minh rõ ràng.

Hấn lại nói Lăng Khấu Thiên thời điểm này 26 tuổi, vậy là lúc hấn đang cao học ở Toronto thì Khấu Thiên đang bắt đầu học lên cao trung..

Cô bỗng ho khan một tiếng, hấn đang suy nghĩ thì bị cắt đứt, mau chóng cầm lấy khăn trên đầu cô mà thay khăn mới, cô từ từ lim dim rồi mở mắt tuyệt đối, nhìn trước mặt, thấy hấn, ngồi che lại đường sáng từ kính hắt vào, cô tưởng như bản thân đang nhìn thấy thiên đường, còn có thiên thần đang ngồi trước mặt cô. Cả người của cô ê ẩm, đến nói lời nào cũng là biếng nói.

Hấn ngược lại nhìn thấy cô tỉnh lại, tâm tư có chút nổi lên tia vui vẻ, hấn cứ tưởng cô sẽ mê man thêm dài ngày, còn dự định mang văn kiện về Cẩm Viên xử lý, nhưng may là cô đã tỉnh rồi.

- Khát nước?

Cô nghe như vậy, cảm giác cổ họng đầy nước, không có khát khô, liền lắc đầu, dưới đáy mắt xuất hiện vô hình hàn quang, như một lớp thủy tinh mỏng lấp lánh, ánh vào tim hấn. Lốp băng của hấn dần dần tan nhưng hấn lại không chấp nhận, vẫn gan lì giữ lại lớp băng cuối cùng của nó.

- Nếu đã khỏe, vậy thì để hầu nhân lo liệu, tôi chỉ ngồi ở đây vài phút trước xem xét...

Hấn vừa muốn rời đi, đứng thẳng người, sửa sang áo vest khoác ngoài thì cô đã nhanh chóng vươn tay, chơi với cổ găng nhưng chỉ nắm được góc áo của hấn nhưng chỉ là một vụn nhỏ như sợi tơ chỉ mềm dầy. Hấn không nhận ra, cô lại điên cuồng giữ lấy nhưng không vững chắc, hấn liền bước, liền rơi khỏi tay cô. Con người cô đuối buồn, cô gượng cười một chút, giữ nguyên tư thế nằm sấp như vậy, đây chứng tỏ cái gì? Cô không thể nào nắm giữ được hấn, với tới hấn. Nhưng sao cô không nghĩ, hấn có thể dừng bước đợi cô hay dừng lại vì cô?

Hấn biết là cô nắm lấy góc áo hấn nhưng không tới, chỉ là đang đợi một tiếng gọi của cô, suy cho cùng, hấn đợi mãi cũng không có lấy một tiếng, uly khuất mà bước mạnh đi, không nán lại thêm một chút nào.

Lúc này, khoe mắt cô mới thực sự trực trào nước mắt ra ngoài, ho khan thêm một tiếng nhưng lại là kiềm nén âm thanh cho nhỏ lại như sợ ai đó nghe thấy, nhưng thực chất cô đến ho cũng không còn hơi. Cô cứ nằm sấp như vậy mà mệt dần rồi lại thiếp đi.

Lại thêm một buổi tối trôi qua, hầu nhân là có trở lại xem cô rất nhiều lần nhưng lần nào cũng thấy cô đang ngủ mê nên không muốn gọi làm phiền cô nhưng nhìn thấy thân thể cô nằm sấp xuống thì có chút khó hiểu nhưng một chút cũng không dám động đến cô.

Cô cảm giác bản thân bí bách, bỗng rơi xuống từ trên cao, chơi với, đánh thức cô từ giấc mơ trở về hiện tại, khó chịu sắp phát khóc, con người lừ đừ. Nước bọt cũng đông lại, cảm thấy nuốt vào cũng là việc khó khăn.

Căn phòng rộng lớn tối om này, chỉ có một mình cô cùng rèm cửa xám lỏn, lâu lâu lại rung chuyển một chút vì gió mạnh. Bụng cô trống rỗng, kêu ừng ục, đau dạ dày lại truyền tới, cô nín thở khô khốc, muốn gọi ai đó nhưng vừa ền người cao lấy sức thì lại xiu xuống. Cô vừa tính làm lại động tác như vậy một lần nữa thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, cô vươn người

về trước, nghiêng người nhìn ra cửa, là hân. Cô nắm tay cầm chặt chân đắp trên người, nhìn hân một cách rất bất an.

Nói tiếp hân là hầu nhân bụng vào tô cháo bỏ nóng hổi, cô vừa nhìn thấy đồ ăn thì liền như ánh mắt đều dính chặt vào nó, hân là nhìn ra được, khoé miệng nhếch cao, nhìn gương mặt cô ngờ nguếch đáng yêu thì liền muốn trêu chọc một phen.

Hân tự dung ban nãy trong lòng cảm thấy có lỗi vì cô bệnh như vậy, không phải một phần là do hân sao? Hân liền không thể điều khiển tâm trí bản thân quan tâm vấn kiện, mà gấp gấp đình chỉ mọi thứ chỉ để trở về Cẩm Viên với tiêu yêu tình.

Hân vươn tay mở đèn, nhìn thấy gương mặt xanh xao, dù vậy vẫn không ngăn được vẻ xinh xắn vốn có. Nhìn cô, liền có cảm giác thương hương tiếc ngọc. Ngồi xuống, vén tay áo cẩn thận, trực tiếp cho hầu nhân ra ngoài, hân thì một tay cầm tô cháo lên. Cô nhìn khó hiểu, định bụng là hân định hành hạ cô bằng cách quơ loạn cháo trước mặt cho cô thêm thương chứ không có ý định cho cô ăn đâu. Nhưng hành động tiếp của hân lại là cầm muỗng, quấy cháo cho nguội đi một chút, khời bốc lên nghỉ ngút thơm mùi hành, bỏ bằm nổi ván lên trên mặt hấp dẫn thị giác cùng dạ dày cô rất nhiều, chỉ mới ngửi mà dạ dày đã đau nhói và thất lại. Cô nhui mày, hân là nhận ra cô đói lắm rồi, không dám chậm trễ nữa, cứng nhắc múc một muỗng cháo vừa ăn, bản thân thôi nguội cẩn thận, cô trước đã muốn bóng mắt, đừng nói hân định bón cháo cho cô đâu. Hân xác định chắc là nguội rồi, mới đưa lại gần miệng cô, ánh mắt ôn nhu phi thường, cô thì chết trân tại chỗ vì sốc, hân là không thể như vậy đối cô, đây chắc chắn là ảo giác, là cô bệnh mà sinh ảo giác. Mặc dù là ảo giác, cô cũng muốn sống trong ảo giác, miệng có chút há ra ăn lấy cháo, vị ngọt cháo tan trong khoan miệng, cảm giác khoẻ trong người rất nhiều.

Hân lại làm y như vậy động tác rồi lại đưa đến gần cô, cô vẫn còn chậm chạp phản ứng, khi ăn vào muỗng cháo, cô mới thấy chân thật, chỉ là chưa thể tin nổi, phản ứng chậm như vậy, cứ mãi nhìn chứ không ăn lấy hân đưa tới, hân có chút nhui mày, là cô không thích hân bón? Ghét hân đến độ, nhìn thấy hân ăn uống cũng không được. Vừa nghĩ đến, hân đã muốn tức điên, nhưng khi hân vừa buông cháo vào tô thì cô đã nhanh chóng yếu ớt nắm lấy tay hân, lực đạo mỏng manh như gió nhưng nơi cô chạm đến, hân thấy nóng vô cùng, cô biết hân muốn rời khỏi, không có kiên nhẫn chờ đợi. Cô ngày càng nắm chặt không buông, hân lại một chút không dám nhìn vào mắt cô vì hân sợ hân sẽ lại xiêu lòng.

Cô thấy hân lơ đã, buồn bã cầm bàn tay thon dài, đẹp hết tạc tượng của hân, dùng tay của hân, điều chỉnh cầm lấy muỗng rồi múc cháo bỏ vào miệng cô, hân cứng nhắc tại chỗ, nhìn cô một đoàn như vậy, một cổ đáng, lòng hân như ai đó cầm búa đập ra làm hai, nhìn nữ nhân trước mặt xanh xao gầy gò, chỉ là ngọn gió mạnh cũng có khả năng bay đi mất dạng. Dung nhan mỹ mạo, đôi môi đỏ mọng, chậm rãi nhai cháo, nhìn hân ánh mắt mong đợi có, buồn bã có.

Cô ăn hết, lại cầm tay hân mà múc thêm lần nữa, cứ như vậy cho đến khi cháo vơi cạn, cô mới luyến tiếc buông ra, từng ngón tay sắp buông hết, cô không nỡ mà nán lại một chút, nhưng ánh mắt hân nhìn cô rất ráo thì cô lại không dám cầm lấy nữa mà ngay lập tức buông ra, hân không có cầm lấy tay cô mà là lấy ly nước đến. Cô cầm lấy, uống một hơi hết nửa ly là đủ, bụng căng tròn no nê. Liếm mép như chú mèo no say làm hân đen mặt, không còn gì để nói nhưng hân lại chịu ngồi nhìn cô như vậy thoải mái hết ngày, chính hân cũng nhận nại gián tiếp bón cho cô hết tô cháo còn gì. Sau vươn tay lau khoé môi anh đào nhỏ nhắn giúp, cô ngờ ngác đi vài giây.

Cô chợt nhận ra cái gì đó, gấp gấp nhìn hân.

- Có phải anh cũng đói bụng không? Để em xuống bếp chuẩn bị tô cháo khác cho anh...chắc chán nhà bếp còn.

Cô vừa định lê thân nặng nhọc xuống giường thì hân cũng kịp trả lời.

- Không có đói, ăn ở ngoài rồi.

- À ~~~ ăn ở ngoài...

Không có gì nói, không khí lại lâm vào tẻ tẻ, hân vẫn như vậy nhìn vào khoảng không vô định, còn cô thì nhìn chăm chú sùn mặt đẹp để của hân mà say mê. Cô muốn tìm chủ đề để hai người trò chuyện với nhau nhưng cô có suy nghĩ nát óc cũng không có ra, cô bình thường đâu phải con người ít nói, nay muốn kiếm một chủ đề nhỏ cũng nghĩ không ra, thực muốn hiện tại vô đầu bứt tóc cho hả giận.

- Tích Lăng, bác Trương, nói em bệnh tình thế nào? Có nghiêm trọng không anh?

- Cảm mạo, nghỉ ngơi một chút.

Lại nói hết, hân sao lại tiết kiệm lời với cô như vậy chứ?

- Nhìn anh một môi quá, xử lý vấn kiện chắc hân rất bận rộn...hay anh nằm đây nghỉ ngơi chốc lát đi.

Cô chỉ vào nơi giường bên cạnh mà mặt mày ưu tú đỏ cả lên một mảng xấu hổ. Hân lại chẳng nói gì, cứ chăm chăm nhìn thẳng xoáy thẳng vào cô, dù cô có lơ mất đi, cô cũng cảm thấy ngượng. Tay chân cứ cuống quýt nắm chặt vào nhau, cảm giác tê ngứa toàn thân. Hân vậy mà cũng làm y theo lời cô, khoan thai đi đến nằm xuống bên cạnh, mắt vẫn trần trần mở, cô nhìn không ra là hân đang vui vẻ hay tức giận, cô chỉ còn biết tìm bản thân đập thành thịch. À...cô xuyết nửa quên mất, cô là đang bị bệnh, kêu hân nằm chung thế này là cô hại hân, cô sẽ lây bệnh mất.

- Tích Lăng, anh nằm đây đi, em sẽ qua phòng khách nằm, anh sẽ bị lây bệnh của em..

Cô xoay lưng về phía hân, cảm giác bản thân đã khoẻ hơn một chút, đang tìm kiếm dép mang vào thì nghe thấy tiếng hân lạnh lùng vang lên làm cô có chút ngưng trệ.

- Không cần, lại gần đây.

Cô là không tin vào tai mình vừa nghe qua cái gì, hân là kêu cô lại gần hân a? Mỗi ngày càng mím chặt, tay đã đỏ mề hôi ướt nhem, từ từ nhìn hân, hân vẫn không có biểu cảm gì thể hiện, chỉ đã nhắm mắt, và nghe hơi thở đều đều, cô biết, hân là đã mệt mỏi lắm rồi, là cô định bụng chủ yếu là muốn tránh mặt cô nên mới như vậy, là 2 ngày hân ít ăn ngủ, nhìn quảng thâm mất lan rộng, khuôn mặt tuần tú hốc hác, môi mỏng luôn luôn mím chặt, nhìn đến, cô lại không kiềm được mà vuốt ve nhẹ nhàng tóc trĩu xuống của hân đến tận tai. Thực sự, hân quá là đẹp để, đến độ không thể rời mắt, hân từ bức họa ra tới, ngàn vạn lần không thể chạm với, ánh mắt dần dần hân quang, đa sầu đa cảm. Bỗng có một lực đạo mạnh, kéo cô vào trong lòng hân, nằm gọn như vậy, cô hoảng hốt ôm lấy vai bản thân, tay hân đã ôm ngang eo cô, nước mắt ban nãy kim nén cũng ồ ạt chảy xuống trên áo hân ướt đẫm, cô nhiệt độ tăng cao gấp đôi bình thường, mùi hương bạc hà của hân bao trọn lấy cô, vừa dễ chịu vừa dễ mê.

Cô đã nói nếu nằm gần cô sợ sẽ bị lây hân bệnh mất, nhưng hân là không có màng tới chuyện đó. Hân chủ đạo là muốn nằm cạnh cô, sao cô phải rời đi khác. Thực sự là không cần.

Đây thực sự là lần đầu tiên, cô được nằm trong lòng hân thế này, kể ra cũng có cảm giác lạ lẫm. Thi ra nằm thế này ấm áp hơn đắp cái chăn kia rất nhiều nhưng liệu sẽ có mấy lần được như này đâu. Cô vui vẻ đến mức, con buồn ngủ cũng thức tỉnh luôn rồi. Cơ thể bản thân cảm thấy bay bổng, lành bênh không chân thật. Hơi thở đều đều của hân phả lên đỉnh đầu cô không nhanh không chậm.

Hân sùn mặt đẹp để thế kia, dù chạm bao nhiêu lần cũng đều có một cảm giác chung, đều là ảo mộng.

- Ôm tôi.

Trên đỉnh đầu xuất hiện lời nói tình như không, bá đạo phúc hắc như vậy nhưng lại làm làm cô thốn thốn. Nghe đến lời đó, cô đứng lại tâm hồn ngẩn ngơ vài giây, giọng nói hân khi nghĩ

lại, không có độ ngân tình cảm gì mấy, chỉ có bức ép ra lệnh, trong đầu ý nghĩ này nên mới dám vươn tay ra ôm lấy hắn, cơ thể hắn khi tay non mềm như tàu hủ mịn của cô chạm đến, hắn có chút run lên một cái, hiện tại, sao hắn lại thấy bình yên? Lực đạo ôm ngang eo cô tăng lên, cô nhú mày quay mặt vào ngực hắn môi mím chặt.

Hắn lúc lâu dường như đã ngủ rồi đi, cô có chút đưa tay đánh nhẹ vào eo hắn, bạo gan chồm đến gần hắn, không kim được hôn lên má hắn, cô lúc đầu có chút phản ứng nhanh nhưng nhìn lại là hắn không có phản ứng gì. Xung quanh yên lặng đến tĩnh mịch.

- Tích...Lãng...anh ngủ rồi?

Cô đợi hai giây, trong dự định của cô là hắn chắc chắn ngủ say rồi, ai ngờ đến...

- Rồi.

Vừa nghe đến, cô hoảng hốt, rụt trở lại vùi mặt vào ngực hắn, tay chân lú quíu, thì ra hắn chưa có ngủ đâu, hắn sao có thể trả lời để làm cô ngượng chín mặt như vậy, đáng lẽ phải cho cô một mũi một chút, cô nằm ngọ nguậy, hắn khoé môi giật giật, tăng hắng một tiếng làm cô cơ thể cứng đờ.

- Không phải ngại, tôi sẽ không trách em...hôn trộm tôi đâu.

Cô hiện tại muốn đánh cho hắn một cái, sao có thể phúc hắc như vậy, cô dù gì cũng là nữ nhân a? Da mặt sao có thể dày như hắn đâu, hiện tại là không thể nhắc đến mặt mũi tự tôn trước hắn rồi, cô lại trách bản thân sao có thể không kim được trước mỹ mạo cảm dỗ mà gục đổ. Cô khóc không ra nước mắt, cơ thể nóng rực. Bị hắn ôm lấy càng chặt - muốn dính chặt vào nhau, ngực cô mềm mềm như rau câu, cứ ma sát vào hắn, làm cô càng ngượng ngùng.

- Ngủ mau, tôi rất cuộc cũng không có tính thuế giá trị gia tăng...một nụ hôn, rất hào phóng~~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Mất hết tất cả

- Có vẻ sau khi khoẻ lại, phu nhân khẩu vị cũng khá hơn nhiều rồi, chủ nhân chắc hẳn đã an lòng hơn. Chứ người còn không mau khoẻ thì chủ nhân rối loạn lên mất, cứ chạy từ công ty đến rồi vội vã trở về, chưa bao giờ chúng tôi nhìn thấy chủ nhân lo lắng như vậy cả.

Cô vừa định mức cháo vào miệng thì dừng ngang, hắn thực sự lo lắng cho cô đến mức như vậy sao? Hôm nay chỉ ăn cháo mạch nha như bình thường nhưng lại thấy ngon miệng như vậy, trong đầu cô còn rõ ràng hình ảnh đêm qua, trong lòng xôn xao muốn gặp hắn.

Cô đưa tay ngoắc lấy nữ hầu nhân nhỏ, cười tươi như hoa anh đào rạng rỡ, thực sự hôm nay cô gương mặt hồng hào phấn nộn xinh đẹp sức sống trở lại rồi, uống ngụm nước vào liền nhỏ nhẹ vào tai hầu nhân nói nhỏ "Này, em gọi điện cho chủ nhân, bảo tôi lại phát sốt đi."

Hầu nhân nhỏ che miệng, ngạc nhiên tròn tròn mắt.

- Phu nhân...người đang là muốn nói dối...

Cô gật đầu.

- Tôi chịu trách nhiệm mà, làm giúp tôi đi, chà nhẽ tôi phát sốt, tôi điện đến, anh ấy tin ư?

- Nhưng!!! Nói dối chủ nhân sẽ không hay đâu, rất đáng sợ, phu nhân cẩn thận một chút... hôm trước...

Cô mặt buồn bã xua tay, chắc hẳn phải chơi trò "thuyết âm mưu" rồi.

- Thôi, không được thì thôi vậy, tôi vốn dĩ chỉ muốn gặp anh ấy...

Hầu nhân nhìn cô như vậy, lại là không kim lòng, nhìn dung nhan mỹ mạo diễm lệ buồn thiu thiu, rừ rượi đầu tóc mềm mại nhìn vào bát cháo ngoáy ngoáy đáng yêu, lại là xiêu lòng một chút, cắn móng tay theo phản ứng rồi nhanh chóng gật đầu nhưng là quá miễn cưỡng.

- Phu nhân đừng buồn, em làm...

Nói đoạn, hầu nhân nhỏ liền chạy đi, đi đến ống điện thoại nhưng có chút do dự.

Cô thì nhìn theo bóng lưng nhỏ dần xa, tươi cười mon tron.

- Chủ nhân, phu nhân lại phát sốt, cứ ở trong phòng khoá kín cửa, chúng tôi lo lắng nên gọi thông báo cho người một chút an.

Hắn vừa nghe đến, trong lòng "bang bang..." một tiếng, cúp máy nhanh gọn, cô là vẫn chưa khoẻ a? Nhanh chóng gấp gọn văn kiện sắp đầy trên bàn, quay lưng liền cầm áo vest đi.

Cô thì mau chóng nghe theo hầu nhân lên phòng khoá cửa kín mít, nằm trên giường trùm chăn lên người, hơi nệm vẫn còn mùi hương của hắn khiến cô dễ mê nhưng là nghĩ đến hắn sắp trở lại thì tim cứ đập thình thịch thịch, cộng với hơi thở gấp gáp, dần dần cảm giác đầu cô ề ảm đi.

Khoảng đáng khuê phòng, dương quang chiếu thẳng qua tấm kính dày, ấm áp rất ấm áp.

Chưa đến năm phút, đã nghe tiếng bước chân của hắn dồn dập kéo đến, cô mau chóng nhắm mắt. Nghe tiếng mở khoá cửa, sau đó lại đóng, hắn liền đi đến bên giường, nhú mày giờ nhẹ đi tấm chăn, đưa tay lên trán cô, giật thót tim, sợ sẽ bị lộ mất, liền mờ mắt cảm lại tay hắn.

- Lại phát sốt sao? Sáng đến vẫn chưa xuống giường? Để tôi gọi hầu nhân mang cháo đến...

- Ừm...không cần đâu, chỉ là hơi nhức đầu loáng choáng một chút.

Hắn nhủ mày rậm, khuôn mặt tuấn đạt phong tình vạn chủng đến. Đưa tay nắm lấy cánh tay cô đang ngăn lại.

- Ăn uống vào, tôi không muốn ôm người gãy trơ xương.

- Vậy ý anh, thích người mấy trăm ký mới ôm vừa người?

Cô hôm nay tâm trạng khá tốt, nhìn hắn sắc mặt dễ nhìn, liền nổi hứng đầu khâu.

- Nhìn em hiện tại, 50 còn chưa đầy tới, đòi lên mấy trăm là không có khả năng.

Cô là muốn nói nó muốn chết đi được, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, đồng tử hồ phách sâu hút như vì sao sáng vình hằng trên kia đều tụ tập vào đấy. Cô còn chưa nghĩ hiện tại nó đẹp thế kia nhưng hắn mà biết được thì sẽ mây mù giăng lối, biến thành ác quỷ giống nhau, cô là chơi trò mạo hiểm rồi.

Hắn nhìn sơ qua, liền biết cô là khỏe mạnh, muốn ra ngoài rồi, là hắn sao có thể qua mặt được đâu. Quá quắc, dám lừa hắn nhưng hắn lại không một chút nổi nóng, chỉ lo lý do của cô là quá vụng về đi.

- Từ hôm ấy đến nay, không có trở về Lăng gia lần nào, hay hôm nay một chuyến đi.

Cô liếc mắt không vui, cô không muốn đến Lăng gia, là Lăng gia cô phải xem sắc mặt từng người, không có tự do. Nhưng nghĩ lại, cô là muốn biết chút tin tức từ việc họ tìm kiếm Lăng Khẩu Thiên ra sao rồi. Cô là có chút ích kỷ, muốn Lăng gia tìm thấy Lăng Khẩu Thiên lâu một chút, không cần gấp gáp, nuốt một ngụm nước bọt định thần, nhẹ gật đầu, về mặt không chút nào thể hiện hào hứng, hắn lại không mấy may để ý, cứ thế quay đi vào nhà tắm. Cô cứ nhìn mãi bóng lưng cao lớn kia, càng ước muốn thời gian trôi chậm, là đã có tình cảm với hắn, mặc dù hắn đáng ghét đấy, nhưng sao không thể không rung cảm, tay đặt lên tim đập thình thịch mới cho cô cảm giác chân thật. Cao cao tại thượng, lời nói chưa oan nghiệt nhưng là đôi lúc lại đáng yêu như vậy.

Vẫn là cô chậm chạp tò ý không muốn đi, nhưng khi hắn ngoái đầu, bản năng cô sợ sệt nhúc nhát nên chân liền đi về phía trước bằng đến lên xe. Cô cần gì phải căng thẳng đâu, hợp đồng thời hạn còn đó, hay đâu thể gãy vỡ có chuyện gì, là cô có lợi thế, ngang cơ nhau nga.

Xe chậm chậm khởi động bánh lái, thân dần lùi lùi lại và rẽ chạy nhanh. Trên đường, suốt quãng đường đi, hắn chỉ có nhìn vào văn kiện, tuyệt không có nói với cô lời nào, cô còn ngỡ ngàng, chẳng phải ban nãy hắn còn đang vui về?

Cô thực sự nhiều lúc mắng hắn sớm nắng chiều mưa, không tìm không phôi. Nhưng nhìn lại, hắn như vậy là phải có lý do, hắn thường xuyên nổi nóng, hành động thô bạo với cô là vì cô thực sự không nghe lời hắn, cãi bướng. Là cô nhận ra nhưng quyết vì tôn nghiêm bản thân mà cảm nín không khuất phục.

Nhưng cô đâu biết, mọi nam nhân đều không thích lên giường với cây gỗ vô tri vô giác, thụ động, không rên rĩ, không cảm xúc, đó thực là ám ảnh.

Nghĩ tới nghĩ lui, thì đã thông hành đến trước Lăng gia, chỉ còn việc đi vào thôi. Vẫn là quán gia như cũ mở cửa xe, nhưng cô không biết hắn có phát hiện hay không? Lừa dối thể nào cũng không bằng tình thân, trong khi đó, quán gia thân thiết với Lăng Khẩu Thiên như vậy, nay gặp lại gương mặt chỉ có tôn kính như bao người khác. Không có mừng rỡ. Nhưng cô liếc mắt thì thấy hắn đã chồm xuống xe nên cô thờ phào một cái. Đường như long trọng một chút, hầu nhân sắp lớp đầy sân trước, cô đang nghĩ đến phong cảnh thời xưa, khi vừa vì hành thi an dân sẽ rạp đầu cúi chào, kính cẩn quỳ rạp, nhưng đây là nhẹ hơn, hầu nhân chỉ có xếp hàng với cúi đầu chào thôi.

Tích Lăng đi trước, không có nắm tay cô, hay khoác eo tự nhiên như cô tưởng, đây chính là hắn ý vị sâu xa nhưng cô đây não ngắn nên không hiểu được. Vừa vào đến cửa phượng mộc lớn, đã phòng khách có rất nhiều người, náo nhiệt như một buổi tiệc nhỏ, có rất nhiều nam nhân nữ nhân cầm bia rượu đùa giỡn, hắn đưa tay vào túi quần, thân ảnh mỉa mai, mày kiếm nhíu chặt, hắn không tin được bản thân thấy cảnh hỗn độn gì đây?

Nhưng rất nhanh tất cả đều chú ý đến hai người, hắn cong môi, ra ý gật đầu chào mọi người, ai nấy cũng muốn đỏ mặt quay đi chỗ khác, hắn là xinh đẹp hợp hồn người nhìn, cô trong lòng giảm chua nhẹ, cắn môi, tay vào vào nhau không biết xả tức giận ở đâu? Là hắn luôn ga lăng với tất cả nữ nhân, ngoài cô.

Đến thời điểm, có một nữ nhân rất xinh đẹp, vận chiếc váy đen tuyền lấp lánh chưa che hết đến đầu gối, đi đến thuận tay ôm lấy hắn, hắn hết cười lập tức, trong mắt lãnh băng trở lại, hắn là không thích người khác tùy ý như vậy, là nữ nhân đó phát hiện hắn là tức giận, vừa định buông, khoe môi đỏ cười tươi nhưng là hắn nhớ đến cô đứng sau lưng, nên rất nhanh ôm lại nữ nhân ấy.

Cô mặt mày xanh mét khó coi, nước mắt sắp trào ra, hàn quang dưới đáy mắt dày đặc, tay vô đi vào lại góc áo đến độ tay, là hắn đang qua lại nữ nhân trước mặt cô. Nhưng cô mau chóng nuốt xuống, cô cứ coi như không thấy không biết đi, dù gì hắn và cô cũng không có lâu dài đâu. Nước mắt nuốt xuống, dù thể mặt mày đỏ hoe là vẫn còn, hàng mi ướt đầm.

Hắn mau chóng buông ra, nữ nhân đó lưu luyến hết sức, cầm lấy vạt áo hắn nhỏ nhẹ, nũng nịu.

- Tích Lăng, dạo này không thấy anh đến Bích Vũ nữa, có phải làm việc bận rộn hơn không? Em biết anh là liều mạng làm việc quên mình... lo cho sức khỏe anh mà...

Hắn không có ý định trả lời, là cô khuất lưng hắn nên không biết, từ đầu đến cuối hắn đều lạnh nhạt một thế. Tay đẩy mạnh nữ nhân ra, xoay người, trần mắt nhìn nữ nhân nhỏ bé đứng sau hắn, o ép thể nhìn xung quanh mọi người với con mắt xa lạ, e ngại.

Nan Hy bất giác nhìn đến, hít mũi một cái thật cay, cười nhẹ một tiếng như nói cô ổn. Hắn trong lòng sinh sôi lửa giận bùng bùng. Rất nhanh, Lăng Thanh bên trong đi ra ngoài chào đón, đúng là hai nam nhân trưởng thành thương giới, rất khác người. Đối mắt nhìn nhau, Lăng Thanh không chút sợ sệt khi nhìn hắn, ngược lại còn rất tự nhiên đi đến nắm tay cô, cô có chút muốn rút về nhưng Lăng Thanh nắm chặt.

- Em gái, lâu quá không gặp, có phải quên mất Lăng Mạc và anh rồi.

Cô nhìn thẳng vào mắt Lăng Thanh, luôn như vậy, đôi mắt này luôn cho cô cảm giác bình tĩnh và an toàn. Nơi bàn tay ma sát da thịt, cô có chút run nhẹ, nóng hổi.

- Đúng là!!! Là anh muốn tiễn em theo chồng còn nói ra về thương tiếc a?

Cô bủi môi, buông lỏng tay, nhưng Lăng Thanh nhận ra, lại nắm chặt như cũ. Tích Lăng nhận ra cái gì đó không đúng lắm nhưng cô đã nhanh rút tay về một cách ngượng ngùng. Cô thay đổi đề tài chủ ý, thay đổi không khí giọng gào này, chỉ tay về phía trước.

- Buổi tiệc này, là...

- Lăng Mạc hứng lên tổ chức thôi. Ba mẹ trên lầu, lên trên nói tiếp.

Cô cùng Lăng Thanh đi lướt qua hắn, hắn cũng không có bước theo, đi xa quá tới hai bước, cô nhủ mày, xoay lưng lại, hắn cứ đứng ở vị trí cũ nhìn cô. Cô chớp mắt liền rời Lăng Thanh, không sợ hắn giận, nắm lấy bàn tay thon dài của hắn mà kéo đi, hắn trong mắt kinh ngạc có, hốt hoảng có nhưng chỉ tồn tại hai giây. Cô không biết hắn giận gì ở cô hay thấy chỗ nào không ổn, nhìn hắn như vậy, cô rất đau lòng. Lăng Thanh nắm chặt tay thành nắm đấm, trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt là vẫn ung dung cười cợt.

Tay hần nắm lại cô cũng rất chặt, như mãi không muốn buông ra, cô cứ lâu lâu lại nhìn đến nơi tay nắm lấy. Lén cười trộm đỏ mặt rất nhiều lần mà nói.

Quả thực, lên trên ông bà Lăng ngồi ở sofa xem tin tức ngày mới. Là cao quý bộ dạng hết sức, vừa nhìn đến, cô bị ép thế, rụt lại như rùa rụt cổ. Là không muốn hần nhận ra, liền ngăng cao đầu, hít một hơi mạnh một cái, tay cũng buông ta từ lâu rồi.

Ông Lăng chính là một mặt vui mừng như cá chép thấy trước mặt long môn.

- Con rể, mau ngồi xuống, lâu rồi mới gặp nhỉ?

- Cũng lâu.

Hần không có chào hỏi mà là đi trực tiếp đến ngồi, còn có bộ dạng xải chân như ngọc. Chỉ có làm mọi người không dám hít thở mạnh. Lúc hần trả lời, khoé môi nhuếch nhẹ.

Bà Lăng về mặt danh cứng nhìn cô, cô lại cúi đầu, Lăng Thanh vỗ nhẹ mu bàn tay cô trấn an. Cô ngược lên nhìn vào Tiểu A nhưng Tiểu A lại không có nhìn cô.

- Khấu Thiên, con...à đi lấy nước mời Tích Lăng.

"Tiểu A...cùng đi đi." Bà Lăng nhép miệng nhỏ, Tiểu A không có biểu hiện nào. Cô thì nghe như vậy rất vui, nuốt một ngụm nước bọt, giọng gao rồi đi.

Tiểu A ánh mắt dao động, nói đuôi phía sau ra tới, trên hành lang lớn, Tiểu A bắt lấy tay cô, cô hoảng hốt một cái, miệng nhỏ liền bị tay Tiểu A chặn lại, cô thảm oán, thực chẳng lẽ mạn tý nào, nhưng vừa nghĩ đến thì mau chóng xua tan ngay. Đối mặt Tiểu A gương mặt ôn nhu như nước, sóng mũi như làn nước cao, khoé miệng it cười nhưng nay lại cười thực rục rở. Nhưng mắt vừa nhìn đến cô vẫn gây guộc, cô vẽ như gây hơn trước khi Tiểu A nhìn thấy cô đầu tiên, đồng tử tối lại, hít thở mạnh. Cảm thấy không đúng, chỉ một chút sơ suất liền không ngăn được. Cô sợ hãi toàn tập, Tiểu A liền mau chóng buông cô ra, mắt nhìn thẳng cô không giấu giếm.

- Lục tiểu thư, cô ốm hơn trước.

Cô sờ sờ gương mặt mình, cô trấn an mà cười một cái.

- Có sao? Mau lên, bên trong đang chờ, giúp tôi cùng lấy nước đi.

Cô liền như con bướm lướt thướt hồng thân chạy mất. Tiểu A cũng không chấp nhất, cứ như chưa có chuyện gì mà từ tốn đi phía sau.

Tích Lăng tay đặt lên đầu gối, chân này vắt chân kia, dựa lưng vào sofa, anh tuấn nhìn đồng hồ vàng phượng trên cổ tay sóng sánh.

- Hay là sẵn tiện bữa nào rảnh rồi, chúng ta cùng đi xem dự án bên Triệu thị thì...

- Không phải tôi nói không thích chủ đề này sao?

Dù lời hần nghe qua mà nói rất tôn trọng ông nhưng còn khí phách thì hoàn toàn ngược lại.

Quảng tạp chí lên bàn lớn, đưa mắt nhìn xung quanh, rồi trở lại nhìn vào chiếc bàn thủy tinh như cũ, chỉ có tâm trạng trùng xuống. Sát khí bùng bùng, không hề để ai vào mắt.

Thời điểm cô trở lại, nhìn đến ông bà Lăng cùng Lăng Thanh mặt mày trắng bệch, cô cũng hiểu một chút phép tắc mà đi vào không tạo tiếng động nào, đặt nước xuống, cắn môi căng thẳng, không khí sao lại tệ thế này? Là lúc cô đi đã xảy ra chuyện?

Có hầu nhân hốt hải chạy lên, mặt mày xanh mét.

- Nhị thiếu gia đang gây gỗ bên dưới, là một đám người ồn ào pha chuyện làm thiếu gia tức giận, lão gia, người mau xuất hiện phân xử lý lẽ...

Ai nấy nghe đến thì càng mặt mày, đã dần nghe thấy tiếng ồn truyền lên, hần vẫn không có nhúc nhích, thay vào đó Lăng Thanh đã chạy xuống ngay lập tức, ông Lăng mau chóng xoay sang hần.

- Chuyện không có gì hết, ta mong con không bận lòng gia giáo phức tạp.

- Cũng chẳng có gì, pha chuyện phá rối huyền ảo là chuyện thường tình.

Là hần nói có hai mặt nghĩa, ông Lăng nghe đến một mặt vui, một mặt tức giận. Còn cô đẩy tai nghe vậy thì là nghĩ như vậy. Nhìn đến hần, hần cũng nhìn đến cô, cô bất giác giật mình một cái, mới xoay người chạy xuống chung.

Là hần đang định không nhúng tay vào, ngồi yên như không có chuyện gì, để sỏi đầu đá lẫn nhau cho thoả thích nhưng là thấy cô ăn com nhà lo chuyện thiên hạ nên cũng tức tốc nói đuổi theo.

Xuống đến, omg...khôn cảnh hoảng loạn, bàn ghế chật vật bày rập trên đất, không khí vui vẻ ban nãy mất hết không còn tăm hơi, là mọi người đứng thành hai dãy dài nhìn vào một tốp 3 người đang náo loạn, trong đó tên đề tóc phồng phênh loạn là Lăng Mạc, đầu tóc rối tung rối mù, liều mạng nhảy xổng xộc tới đòi hơn thua.

Cô nghe chuyện, bất bình. Là cái tên Thất Long Phát vì ban nãy thấy Tích Lăng hần, đang sẵn rượu muốn già điên, mắng chửi Lăng Mạc cướp lấy ý trung nhân khi còn trung học, Lăng Mạc đang uống rượu, men say nồng nặc, nay nghe đến có người dám nói bòn thiếu gia như vậy nên đến đánh người, là cô nghĩ đây là chuyện thường nhưng có tên bạn bên cạnh Trình Trần đến quát cho Lăng Mạc một đám, bên miệng Lăng Mạc có chút đỏ, hình như là máu. Nhìn qua thì Lăng Mạc yếu thế.

Cô nhìn thấy một nắm nắm định giáng xuống tiếp, cô định bụng chạy vào ngăn lại vì nhìn thấy mọi người, ai cũng không có ý can ngăn. Nhưng vừa tính di chuyển bước chân về phía trước thì eo cô đã bị cánh tay choàng qua ôm ngược lại phía sau, cô đưa tay quơ loạn, là hần, nhìn thấy hần thì giá nào tìm cô cũng loạn nhịp, nhưng là chuyện cấp bách là Lăng Mạc. Hần nhìn ra được, trừng mắt đáng sợ, không sợ mọi người xung quanh, chồm đến gần dung nhan mỹ mạo cô mà đe dọa.

- Dám đến gần, mang thương tích, không xong đâu, vừa mới khoẻ rồi giường, cô đừng gây thêm gánh nặng, hảo nhất ở yên một chỗ xem kịch.

Gánh nặng? Là hần nói cô gánh nặng...

Lăng Thanh đi đến bên cạnh Lăng Mạc, chặn lại nắm nắm mạnh kia, đến Lăng Thanh thời điểm nắm lấy còn có chút nghiêng ngả chứ nói chi nữ nhân như cô yếu đuối, là hần nói đúng nhưng ngôn từ hần sử dụng lại là con dao đâm cô một nhát, hoàn toàn lãnh đạm vô cảm, giọng điệu vô tình băng hàn làm tim cô muốn đóng băng nhịp đập, nhưng là bán sống bán chết lơ nhịp vì hần, có băng cũng không ngăn được, quá mạnh mẽ cơ hồ là chẳng bao giờ ngừng.

- Đứng ở Lãng gia, lại dám làm náo, bôi nhọ người Lãng gia?

Thất Long Phát nghe đến xằng xộc cười, là bộ dáng như phát điên, là say không đứng nổi nhưng lại như rót xuống nước nắm lấy cành gỗ, loạn choạ không đứng thẳng được. Như tầu hải làm mọi người một phen cười nhạo. Trình Trần xấu hổ, là Thất Long Phát thuê Trình Trần tiền a dua theo nhưng là hiện tại biết thế yếu liền thả bỏ câu, vào bên lành. Cúi đầu với Lãng Thanh.

- Là tôi chẳng biết hấn ta, là đưa tôi tiền để bên vực theo, là tôi nhận sai, xin thứ lỗi trước Lãng nhị thiếu gia.

Dù khách khí đến như vậy nhưng là Lãng Mạc nhất quyết không chịu bỏ qua, cười một cái, rất nhanh trả Trình Trần hai nắm đấm liên tiếp nhau, Trình Trần ngã xuống nền đất lạnh, không dám thể hiện nhiều liền bỏ chạy ra ngoài. Chỉ còn Thất Long Phát bị phản, nghiêng rằng nghiêng lợi, ngày càng đứng không nổi, tệt hơn ban nãy.

Hắn cũng thấy nhảm chán, chẳng nói chẳng rằng ai câu nào, chỉ có nhìn khoáng không "Về trước." rồi kéo tay cô đi, ông Lãng nắm tay thực chặt, nhìn theo bóng lưng hắn mà chẳng thể làm gì được, thả ụ khuaát cũng không thể để cơ đồ đi xuống.

Cô vừa lên xe, xe vừa lăn bánh đi ra khỏi sân lớn Lãng gia, trong lòng còn chưa hết khó chịu, nay bỗng phanh gấp, cô bị theo thế ngã về trước, cô còn chưa định hình chỗ ngồi vững nhưng là hấn híp mảy ôm chặt cô lại, vừa ngược mắt thì thấy hình bóng quen thuộc ập tới, là ông ta, là ba của cô, là người bỏ gia đình mà ra đi, là người mà cô quyết định không nhìn đến nữa, nhưng là hấn ngồi bên cạnh, là ông ta sẽ khiến chuyện cô đang làm đổ sông đổ bể. Mau chóng đẩy tay hắn, hấn càng ngày càng giữ chặt, thay vì nhìn cô thì nhìn nam nhân già nua trước xe, hấn khí dày đặc.

- Mộ Phi, xuống xem.

- Khoan đã...

Cô bắt ngờ hết lớn, tay hấn đặt ở eo cô dùng sức lớn, cô đau đến độ muốn rơi nước mắt, trần trần nhìn hấn. Nhưng cô biết là ông ta sẽ nghĩ cô không đáng hoàng, là sống cuộc sống mới nhờ kim cương nuôi dưỡng, cô không thể để hình tượng bản thân sụp đổ đâu. Nghĩ đến đây, hình ảnh ông đội tuyết dày chỉ để mua mẩu bút chì cho cô lúc mới tiểu học hiện về, lúc ấy cô đã quyết định, khi trưởng thành, chắc chắn cho ông cuộc sống tốt, không để ông ụ khuaát.

- Quen biết?

Lời nói của hấn luôn luôn là thứ cắt ngang suy nghĩ của cô, cô nuốt hết xúc động vào trong, thay vào đó hoàn toàn bình thản.

- Là chú làm vườn, chăm sóc cây cảnh làm việc trước kia, để em nói chuyện với ông ấy, hay anh trở về trước đi...

- Xuống xe.

Là cô định đồ ngọt hấn, không ngờ hấn lại lãnh đạm gương mặt, muốn đóng cứng mọi người, quát một tiếng, thay cũng buông eo cô mà đặt trên đùi, tùy ý vuốt ve mẩu vải mịn. Cô lúc này cũng đen mặt đi nhưng cũng rất nhanh chóng xuống xe lập tức, ba cô vừa nhìn đến cô ra khỏi xe thì liền rời khỏi trước đầu xe, chạy đến bên cạnh cô lập tức. Cô mắt cứ nhìn mãi BMW rời đi xa.

- Tiểu Hy, nam nhân ban nãy....con còn dám làm chuyện đồi bại gì? Tương trở về từ nước ngoài du học là ngon sao?

- Ông im ngay, đã từ lúc ông lựa chọn mục già kia, chẳng phải quan hệ chúng ta cũng đứt đoạn rồi? Hiện tại mở miệng, còn dạy đời tôi, sợ chưa đủ thâm niên như ông a?

Cô trong mắt muốn mở lớn, cô là sao có thể mở miệng lời này đối với người sinh thành ra mình, nhìn lại ông thường phục bình thường, màu sôn cũ khiến cô đứt ruột nhưng là lòng căm phẫn che mắt hết tất cả, đem tội lỗi cái chết của bà đổ dồn lên đầu ông, trong mắt cô chỉ có mẹ là đáng thương nhất...

- Tiểu Hy.... con còn muốn lừa mình dối người khi nào mới chịu tỉnh ngộ hết thấy? Là ta lúc đầu chủ ý bỏ đi sao? Là con hiểu hết, thấy hết nhưng là tại sao vờ không muốn hiểu? Mẹ con mới chính là người tàn nhẫn nhất, còn chưa nhận ra sau quãng thời gian dài?

- Mẹ tôi, ông có thể nói ra tùy tiện như vậy sao?

- Tiền thuốc thang cho bà ai gửi hàng tháng với bưu thư không có tên người gửi, là con đi học, ai gửi tiền qua đây? Chẳng lẽ mẹ con với nghề giao báo dạo mà còn có thể đủ tiền lo chu tất mọi việc, nói ra cũng đúng, bà ấy còn có thời gian cho tình nhân của mình...

Đúng thật, cô có thấy lúc ấy có người gửi bưu thư đến, lại là tiền như mọi khi, nhưng cô không biết nên thắc mắc, vì sao không có tên người gửi, mẹ cô chỉ là trả lời qua loa là do gửi tiền lương không cần phức tạp như vậy. Là bà đem suy nghĩ tội tệt về ba gieo rắc vào não cô, làm cô với ông ấy có bức tường rất "dày" che chắn giữa. Là bà... bà cần có cô để chiếm ưu thế hơn.

Cô nhớ đến ngày đó, bà ấy hét vào mặt cô là đừng đến gặp bà nữa, là bà ấy nói thật, đó không phải giận lấy, đó là bà ấy thực sự ghét bỏ tằm chán là cô. Cô cũng muốn cười nhưng cười không nổi, khoe môi giết nhưng là nước mắt ồ ạt chảy xuống chưa bao giờ ngừng.

Cuối cùng cô nên trách ai? Ai mới là người đáng trách nhất? Cảm giác không còn ai bên cạnh, không còn ai để tin tưởng dồn đến, cô ôm đầu lắc đầu như điên dại, tiếng lòng vỡ vụn, đâm chích vào tim đau nhói, là cô từ đầu đến cuối, không có ai là thực sự dối tâm. Có, có bà nhưng bà cô đã mất, mất hết tất cả.

- Tiểu Hy....

Ông chỉ có thể đứng như vậy nhìn cô, không dám chạy theo, không dám lại xuất hiện vào cuộc đời cô, là cô hiện tại không thể để ông che chở nữa, là cô sẽ không tin tưởng ông nữa, từ hai hôm trước ông tình cờ nghe tin được bà mất, ông suy sụp toàn tập, chỉ trách người đàn bà tàn nhẫn kia - mẹ cô con người máu lạnh, muốn che dấu ông kể cả mẹ của ông mất.

- Trầm Phương Lan, bà...bà có thể tàn nhẫn như vậy là do đâu? Ha ha ha Trầm Phương Lan....32 năm qua, rốt cuộc thứ tôi nhìn thấy trước mắt thì bà là người thế nào? Tôi vẫn không hiểu, ha ha ha...tại sao?

Tiếng cười lớn của ông, dù nghe qua hoan hỷ nhưng là gằn kỹ, nó bi ai thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Con cò bị xoay vần

Cô bước trên đường lớn, cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, là cô bản lĩnh cũng nhỏ, mới không nhìn ra được bản thân chỉ là con cò bị xoay vần chuyển thế.

Cô là con người sống trong ký ức, từng hình ảnh như cuốn phim quay chậm trong đầu chiếu về những hình ảnh đẹp mà mẹ cô, bà và ba cô đối tốt. Nhưng đó là thứ cô không muốn nhất, như điên tiết, muốn đập vỡ mọi thứ trước mắt. Cô bất lực, ven đường suy sụp tại chỗ, ngã quỵ xuống, ánh mắt tê dại nhìn ra đường lớn, cứ xe này tới, xe khác đi, cũng như những người cô yêu thương, cứ đi lại rồi đi xa cô, sau đó mất hút.

Đầu tóc cô một búi rối, quần áo xộc xệch bụi bặm, nhưng như vậy, vẫn không ngăn được xinh đẹp, vẫn là một bộ đáng mỹ nhân.

- Mỹ nhân, ngồi đây một mình, khốc lốc thế kia thực sự thương...hay để anh đỡ dành em được không?

Bất ngờ, từ đâu đấy, xuất hiện một tốp 5 người, xăm hình nở rộ trên vai và bắp chân làm cô sợ hãi, mặt mày bặm trợn, khí thế hung tợn. Cô mau chóng co rúm người, mặt mày xanh mét, tay nắm chặt góc áo vô mạnh, nước mắt vẫn cứ rơi, nay mắt mờ to, nước mắt rơi càng dữ dội. Thấy tên to nhất ngồi xổm xuống, chồm đến gần, cô liền như chú thỏ tức giận, đứng thẳng người, tay che chéo nhau đặt trên vai bản thân tạo cảm giác an toàn.

- Tôi không quen biết các người.

- Sao khách khí như vậy? Là xa lạ sẽ thành quen biết rất nhanh. Ở đây đâu ai là không biết Hoá Phường Đại Sơn, mỹ nhân là nên chiều ý đại ca, sớm hưởng vinh hoa phú quý.

Là một tên nhanh nháo, thấy cô lơ là nhìn tên trùm sợ sệt, liền bước đến nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

- Mỹ nhân, thơm thật đó.

Cô hoảng hốt, xoay mặt liền vươn tay tát vào mặt tên đấy một cái "bang..." lớn, tên đó tức giận, trừng mắt nhìn cô, mắng chửi một tiếng, vừa định tát trả, cô biết cô thể lực nữ nhân là bất khả kháng chống cự, với kia tận 5 tên to xác, cô nhắm mắt chịu đựng, chưa gì đã có âm thanh âm ỉ dội vào cô, bốp kèn inh ỏi, bọn chúng liền bỏ chạy hết, cô là không tin tưởng được đường lớn thế này, lại xảy ra chuyện như vậy. Quả là cái mèo gì cũng có thể xảy ra.

Cô đang mất hồn, vẫn còn sợ sệt, nam nhân lái chiếc Maybach phía trước, lập tức xuống xe, lấy áo vest bản thân khoác cho cô, biết cô đang sợ sệt mà không dám quan tâm quá mức, còn đang hoảng đến độ giữ khoảng cách để độ không cảm thấy chịu, nhìn qua liền hiện ra nét anh tuấn nho nhã, phong khí quý tộc, còn mặc cả áo blouse trên người, mùi hương thuốc khừ trùng pha lẫn cam thảo nhẹ nhẹ, sức hấp dẫn không thể nào cưỡng lại được nhưng là cô một đường không có nhìn đến, vẫn còn nhìn khoảng không vô định. Là nam nhân đó vẫn chờ cô bình tĩnh lại, là tầm giây sau, cô liếc mắt, hình ảnh thuần khiết kia rơi vào mắt, đồng tử toàn bộ đều hình ảnh của anh ta.

Là cô từ nhỏ rất thích bác sĩ, nhưng là học lực không cho phép. Cô mím chặt môi một bộ chăm chú, là để ý áo blouse, anh ta mặt mũi bộ đáng đẹp để thế nào cũng không có nhìn đến.

- Tiểu thư?

Là nam nhân này không hề tỏ ra quá nhiều, chỉ là cứ nhìn dung nhan mỹ mạo của cô lộ liễu mà nhìn mãi như vậy, là cô không nhận ra, nếu không cô lại sát nhập cho anh ta tội danh biến thái gióng những tên vừa rồi mất, vừa nghĩ đến liền lơ mất đi nơi khác, là nên phòng ngừa hơn chữa bệnh.

Cô nhưng là nghe đến rồi nghĩ lại, sao tốt bụng đối với người bản thân không quen không biết được đâu, đây chính là thời hiện đại, là cứu người muốn đền ơn. Nhìn lại bản thân có đem gì bên mình đâu. Ngoài hơn 200 tệ, nghĩ đến lại liền đưa tay lấy ra.

- Tôi hiện tại không có đem nhiều tiền hay bất cứ thứ gì giá trị, ở đây chỉ có gần 200 tệ...

Anh ta muốn ngắt liền với cô, nhìn bộ đáng như vậy mà lại cảm chưa tới 200 tệ từ một nữ nhân? Là cô cố ý không cho mặt mũi? Sao có thể đối xử với ân nhân của mình như vậy?

- Nữ nhân phải cẩn thận một chút.

Nói xong, liền quay lưng bỏ đi, không có ý định để nghị đưa cô về nhà hay nói dư lời nào vô nghĩa. Chỉ là bước chân một bước, quay phắt lại nhìn rồi quyết định bỏ đi luôn. Cô trong mắt vừa lòng, nhưng Maybach vừa đi mất, lại nhìn trên vai chiếc áo vest xám tro cô đang khoác kia, đường may vừa vặn, cô còn có thể ngửi được hương thơm của nam nhân đó, thật lạ, anh ta không hỏi tên cô cũng như thông tin liên lạc, xuất hiện như một thiên thần áo trắng không nhiễm bẩn, giúp đỡ cô rồi rời đi. Nhìn vào ánh mắt anh ta, là không có ý niệm nào rung động trước cô, cô là không có trù ý nào chán ghét.

Từng bước từng bước trên đường, cô cũng quên luôn những chuyện buồn đi, ban này cô có chú ý áo blouse của anh ta, là bệnh viện Nhân dân Bắc Kinh, tiếc là chỉ có địa điểm như vậy. Chỉ là nhìn để trả lại áo sao?

Nhìn lại, là bản thân đang đứng trước tiệm sách nhỏ Hàn Hàn. Là quyết định đến đó, hơn 200 tệ này, đọc sách dư thừa nhỉ?

Đến trước cửa, cô chép miệng than phiền, xe ai mà đậu chắn hết cả cửa vào, cô cời bỏ giấy đặt cẩn thận lên kệ, đi vào trong.

Nhìn bên ngoài thì tiệm sách này cho thật nhưng là vào trong, không gian đọc sách thâm sâu vào trong, bên ngoài là gian lựa chọn sách. Nhìn qua vắng vẻ vô cùng, có một bóng dáng rất quen mắt, chỉ là nhìn lâu cũng không có nhận ra.

Cô còn đang ngẩn ngơ nhìn chằm chằm người đó thì cô chủ Hàn Hàn này đã đi ra đến, à...là bà lão hiền hậu, gương mặt từ tốn. Hỏi cô là muốn đọc truyện nào? Để bà lấy cho nhanh. Cô ý nghĩ một bụng đen tối, đặt tay lên quầy, về mặt cực kỳ nghiêm túc muốn phì cười, có chút gượng miệng nhưng là nói ra.

- "Qua đêm với tổng tài phúc hắc", "Hợp đồng hôn nhân thâm quyền", "Làm việc chung sống với Bạch thiếu".

Không phải nói, đây là niềm yêu cuộc sống của cô, thời đi học, cô giỏi nhất là ở lĩnh vực này, "đọc truyện" tiêu khiển, trà dư tửu hậu nhất.

- Đợi ta một chút.

Bà lão nhìn cười mà đi lấy sách cho cô, cô cả gương mặt hồng hào, tiếp tục xoay nhìn nam nhân quay lưng kia, cô đang kiệt sức vì vất óc lướt qua từng người trong đời đã gặp nhưng mãi vẫn không nhớ, chẳng lẽ người này cô quên nhanh vậy sao? Anh ta mà nghe qua cũng không tin được đâu.

Vừa nhận được sách, cô liền cầm lấy, chạy đến bàn phía sau nam nhân ấy ngồi xuống, cô chắc chắn cô quen người này nhưng cô vẫn chưa định hình là ai, sao có thể gọi xác nhận được.

Vì ở đây không có ai, cô muốn ngồi ở đâu là vô tư lự đi, cô có chỗ ngồi, lại nháo nhào ra khỏi, đi không xoay người thẳng về phía trước, ngồi trước bàn nam nhân kia đang ngồi, ban

nãy đi ngang, có vẻ nam nhân ấy không có đọc sách, mà là xử lý văn kiện. Cô có chút ngạc nhiên nhưng là chưa có kịp nhìn mặt.

- Lục Nan Hy...

Nghe được có người gọi, cô xoay người ngay lập tức, thì ra....nam nhân đó là Bắc Từ Quang. Tại sao Bắc Từ Quang mà cô lại nhận không ra? Cô quên thật rồi sao? Là từ lúc đây cô ngã, thì tình cảm của cô trút cạn?

- Lâu quá không gặp, chào anh.

Cô lạnh lùng không để ý đến lễ nghĩa, chỉ đơn giản chào qua lại, tiếp tục ngồi xuống đọc sách của mình, tâm trí hoàn toàn không có nghĩ đến Bắc Từ Quang. Bắc Từ Quang ngược lại quan sát cô, thăm trở mắt, lúc trước cô đã xinh đẹp, nay lại càng xinh đẹp, là lúc trước ruộng bỏ không chấp nhận cô là anh ta mà ả? Hiện tại mới nhìn ra, cô là hoàn mỹ nhất, là anh ta để trượt mắt cô.

Liền đẹp ngay văn kiện một bên, đi đến phía trước, ngồi xuống bên cạnh, cô là bất ngờ trong mắt nhưng hai giây sau liền loại bỏ cảm xúc này, vô cảm hoàn toàn. Tay nắm chặt cuốn sách trong tay.

- Một lát, anh đưa em về được không?

- Không cần, đi taxi cũng thoải mái.

Bắc Từ Quang mặt mày tuấn tú nhắn nhỏ, không hài lòng.

- Chẳng lẽ lâu ngày gặp lại, em vẫn không muốn nói chuyện với anh sao? Một chuyến xe em cũng đề ý?

- Tôi và anh còn có chuyện để nói sao?

Cô nói rồi, cô nhất định sẽ không quên câu "Có giỏi thì đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa".

- Là lúc trước anh có lỗi với em.

- Đúng không? Tôi là không có nhớ ra.

Là bao nhiêu năm gặp lại, mối hận giữa cô và Bắc Từ Quang được gỡ bỏ, cô không ngờ bản thân hiện tại có oai như vậy. Là không tin chính mình có thể đứng lên phản kháng.

Cũng không còn hứng đọc truyện dù trong đây, các trang sách đều kêu gọi nóng bỏng. Cô một mực đứng dậy bỏ lại Bắc Từ Quang trần tráo ngồi ngược nhìn. Cô vừa gom sách lại, vừa ý dỗi đi, tay liền bị Bắc Từ Quang hung hăng nắm lấy. Cô nhủ mày, không có cảm giác gì gọi là rung động, là thăm mắng chửi, không có hảo khí.

- Buông...

Cô giật tay khỏi, là không có sức lực nổi, mặt mày tức giận, nổi lửa phừng phừng. Bắc Từ Quang nhìn thấy cô một mặt như vậy, lôi kéo cô ra khỏi, truyện tranh rải rác trên sàn, không kịp theo nhịp, cả cơ thể cứ dòn bước về phía trước, tay cô bị nắm chặt đau nhói.

Ra khỏi, cô lấy đồ bản thân, tay cứ bị Bắc Từ Quang nắm chặt, Bắc Từ Quang liếc mắt đến chiếc áo cô cầm trên tay, ánh mắt nổi lửa càng hung hăng.

Hình như Bắc Từ Quang là quen biết bà chủ nơi này nên đi ra thân nhiên, thậm chí đồ đạc văn kiện chông chát bỏ ở đấy, chỉ tội bà sẽ nghĩ cô xem free, trốn không trả tiền cho bà. Cô nghĩ đến danh dự của mình thì càng nổi lửa, hét lớn mặc kệ xung quanh có người.

- Tôi còn chưa trả tiền sách, mau buông tôi raaaa...

- Anh sẽ quay lại trả sau, việc của em là ngoan ngoãn lên xe đi. Đừng cứng đầu nữa.

Là có hai người đàn ông trung niên ngồi uống cà phê của quán bên cạnh, nhìn vào cô cười thầm.

- Tiểu thư, cô còn giận bạn trai cái gì? Anh ta là quá chu đáo ân cần nha. Ha ha ha

Cô nghiêng răng ken két, tay không ngừng giật khỏi Bắc Từ Quang nắm lấy.

- Không phải, chúng tôi không phải mối quan hệ đó đâu.

Nghe đến, hai người đó càng cười lớn hơn lúc đầu, làm cô ngây người ra như ngỗng, là lần đầu tiên cô gặp được người hưng phấn chuyện của người khác như vậy.

- Còn phải ngại, tôi đã thấy qua nhiều nữ nhân giận lấy.

- Đúng rồi, cô ấy chính là người như vậy ạ, cháu cũng không biết làm sao chiều ý!!!

Bắc Từ Quang bị cô đá một phát đau điếng, nhấm mày ôm chân nhưng tay nắm lấy tay cô vẫn không buông, còn cười nhìn hai người kia một cách rục rồ. Thực sự nhìn lại, là Bắc Từ Quang trưởng thành ngày càng tuấn đạt, chỉ là hiện tại Bắc Từ Quang không còn là người cô thấy vừa mắt nữa, nhìn Bắc Từ Quang, trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh của Tích Lăng, cô cũng thắc mắc, là hẳn biết cô bên ngoài một mình sẽ có chuyện nhưng hẳn lại đồng ý cho cô ra ngoài, cô muốn biết hẳn đang làm gì? Có nhớ đến cô hay không?

Chắc là không.

Tích Lăng đâu phải dạng người thích ngồi nhưng nhớ đến người khác một cách dờ hơi như cô đâu.

Kiểu này, chắc cô phải lên xe thôi. Cô không muốn biến bản thân thành món dưa cải muối, muối mặt.

Xe dần lăn bánh, cô cũng không có để ý đến cái gì, chỉ có mắt nhìn bên ngoài một mực im lặng.

Bắc Từ Quang vậy mà mang cô đến nhà cũ trước kia cô ở, cô cũng không có biết on hẳn nhớ sau thời gian dài không gặp, cô thân không có mang gì theo nên đỡ rườm rà, nhất quyết không nhìn đến Bắc Từ Quang mà xuống xe. Cô đứng ven đường đợi Bắc Từ Quang chạy mất rồi cô sẽ bắt taxi trở về trước khi trời tối màu.

Bắc Từ Quang nhìn thấy cô như vậy, nghĩ là cô vẫn còn giận chuyện lúc trước. Nếu cô không muốn nói chuyện, Bắc Từ Quang cũng không muốn cưỡng cầu cô, Bắc Từ Quang mở

cửa kính xe, giắt giắt khoe môi ý cười, lắc tay tạm biệt. Cô bấu môi cũng không có trả lời. Xe dần xa hút, cô chưa gọi taxi sớm, xoay người, cảm giác áp lực sau lưng nặng nề vô cùng, nhìn lại nơi cũ, cảnh vẫn còn mà người thì mất. Chưa bao giờ cô cảm nhận được nụ cười bản thân lại mãi mãi đến mức này.

Vậy là, mọi thứ ảm áp cô nhận được từ mẹ và ba đều là giả sao? Họ chỉ xem cô là con cò, con rối không khác. Không có chủ kiến, ai quan tâm hơn liền nghiêng thế ấy. Công cô bỏ ra, tất cả mọi chuyện đi đến mức này, đều cô suy diễn, thương mẹ cực khổ, thương bà bệnh tật, đều là suy diễn...

Thà cô quên nơi này đi, quên hết mọi chuyện đi, quên hết người ta lừa gạt có thể nào đi, sống cuộc sống mới. Sau khi xong hợp đồng, cô sẽ có cuộc sống mới, sẽ không luyến tiếc thêm một thứ gì đâu.

Người trông rỗng, sao lại đến trẻ thế này? Chuyện này cô biết là quá trễ, là ông ác độc đối cô từ đầu đến cuối. Cô hiện tại không thể lùi, cũng không thể tiến. Tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn đi nhìn lại, cũng không có taxi để đón, bình thường cô phải lợi bộ ra đường lớn mới có thể.

Là nó, nơi Tiểu A đụng trúng cô, là thay đổi cuộc sống của cô từ hôm đó. Cô lắc đầu xua tay, thở dài một tiếng, chuyện qua cũng không cứu vãn được.

Cô liền bắt taxi rời đi.

Cô sau khi đọc địa chỉ nơi bản thân muốn đến, sau lại không nhớ bản thân đã nói gì. Nam nhân trẻ chủ lái nhìn thấy cô bơ phờ dung nhan mỹ mạo, đỏ mặt nhưng khi nhìn đến chiếc áo vest xám cô ôm bên người thì có chút thay đổi ánh nhìn, nhưng vẫn không ngăn được nhìn gương chiếu hậu nhỏ nhẹ bắt lời.

"Tiểu thư, cô sao lại buồn bã như vậy? Tôi mở nhạc cho cô?"

Cô cười nhẹ một cái, lắc đầu, là cô vô tình tạo cảm giác bài xích đến người ta rồi, cô thật bất lịch sự. Nam nhân thấy cô nhen nã cười lại thả lỏng người. Nụ cười cô càng nhìn càng gây nghiện, nhưng chủ lái nam nhân vẫn rất tập trung đường phía trước, không cho xe sai xuất dẫm trúng dù ngẫu nhiên mẫu đá cuội nào. Là hôm nay có mỹ nhân đi xe, sao có thể gây ra lỗi nào đâu.

"Tôi là Nhân Dư Dư, còn cô, có thể cho tôi biết quý danh tiểu thư không?"

Nam nhân liếc mắt ngáy ngồ, sợ cô từ chối, cô nắm chặt tay, cảm giác khác lạ, tính mờ miệng bảo Lăng Khẩu Thiên, nhưng đây không phải cô, là thói quen rồi ư? Tức giận bản thân nhưng ngoài mặt cũng không có bộc lộ ra.

Thấy cô không có trả lời, không khí gượng gạo, là Nhân Dư Dư tự trách bản thân vượt quá giới hạn, vốn chuyện này không liên quan đến tính chất công việc của anh. Là anh lần đầu tiên gặp nữ nhân xinh đẹp tao nhã như vậy nên thành ra, quên hết lễ phép, là vừa định chuyển chủ đề khác gỡ rối thì lại nghe tiếng cô trả lời.

"Tôi là Lục Nan Hy." Cô không ngăn ngại trả lời ra tên họ thật bản thân vì chuyện này giúp tâm tình cô tốt hơn một chút. Cô có thể sống trở về là bản thân cô, không phải sống dưới danh ai.

Nhân Dư Dư lầm nhảm tên cô, cứ thế lầm nhảm hết đoạn đường vì cảm thấy rất êm tai. Đến nơi, cửa phượng vàng lớn, dinh thự Cẩm Viên hiện ra, như chốn tiên cảnh, cô lấy trong túi 100 tệ, đưa vào hộp trước mặt, một bước xuống xe dù Nhân Dư Dư vòì cô tiền thòi. Nhân Dư Dư thấy cô quay lại lạnh lùng, cũng không muốn làm khó, chỉ là nữ nhân cười tươi ban nãy với nữ nhân hiện tại, Nhân Dư Dư cảm giác như là căn bản hai người khác nhau.

Sắc trời chuyển tối, nhìn đến nơi này, tâm trạng cô liền trùng xuống, tâm tình hoảng loạn, nhìn vào sân là không có xe hán, hán lại vắng nhà. Cũng tốt, sẽ không biết cô giờ này mới trở về, sẽ không có ai tra khảo cô nặng nhọc mệt mỏi buồn bực.

Người gác cổng, thấy cô liền cúi đầu khom người chào, cô cũng khom người chào lại, không dám đứng thẳng.

Cô đứng ngoài sân nhìn vào, dinh thự tối om không một chiếu đèn nào, cô thắc mắc có phải cúp điện không? Nhưng là Cẩm Viên chưa bao giờ xảy ra vấn đề này thì phải. Bước một bước, trong hoa viên, là hán, đứng xoay lưng đối cô, chống tay phía sau, lưng thẳng lớn, tư chất soái khí, cầm trên tay ly rượu, chất lỏng đỏ chói sáng ánh bạc. Tim cô thút thoi đập nhanh, bước chân ngưng lại, nhưng sau lại mạnh mẽ bước đến, giấu chiếc áo ở ghế khuất, hôm nay cô không muốn gây chuyện với hán, là cô trong người cảm giác không tốt. Hiện tại cô chỉ còn có hán là coi trọng cô, cô cũng suy đoán, nhưng cô mong, bản thân suy đoán đúng, nếu không...cô sẽ là nữ nhân thảm thương nhất thế giới.

Hán cảm nhận được bước chân nhẹ như không đang bước đến hán, hán đoán được không ai khác ngoài cô, mùi hương hoa hồng từ cô mang đến, hán nhìn lên trời, cô liệu không biết đây là giờ nào, trời nào? Hiện tại mới vác xác về, là hán từ khi rời cô đi, liền lo lắng, sợ cô sẽ đại đột làm cái chuyện quái quỷ gì kì quặc. Nhưng chưa kịp xoay, từ phía sau, nữ nhân ôm lấy hán thật chặt, tựa như sẽ không thể cách ly ra được, không thể buông.

Hán người căng cứng một cái, cứ thế giữ nguyên tư thế, mặt mày lạnh đạm, nhìn phía xa vô định. Hán biết cô đang buồn, là biết cô sẽ không nói cho hán, cô luôn thích gặm nhấm chuyện buồn một mình.

- Tịch Lăng, đừng cử động dù chỉ nhúc nhích đi xa, cho em ôm anh một chút thôi, phá lệ cho em một lần đi.

Hán nghe gió thổi bên tai ngày một mạnh, mà nữ nhân ôm hán phía sau, cứ như mặt giấy mỏng làm hán lo lắng. Nghe lời như vậy, tim hán thốn thốn đập mạnh mẽ, từng tiếng từng tiếng thấm thiết van xin kia, cùng tiếng đập của tim hán, từng tiếng đập mạnh vang trong lòng. Hán sợ cảm giác này, là cảm giác rung động, hán biết hán đã rung động trước nữ nhân yếu đuối trời gã không chặt này.

Hán lạnh lùng, gạt phăng tay cô ra khỏi người hán, bước đi chỉ để lại một lời, làm cô bất lực, ngồi xuống tại chỗ ngỡ ngàng gương mặt xinh đẹp.

- Điều lệ tôi đề ra, có thể thỉnh thoảng phá lệ, nhưng đối tượng phá lệ, sẽ không là cô.

Đồng tử cô ngập tràn nước mắt, nhìn lên ánh trăng trên đầu, cô nhìn nó cũng có cảm giác buồn bã với cô, là chỉ nó hiểu và đồng cảm cùng cô. Là tức giận ban sáng, người thân bỏ xa cũng cô không có suy sụp bằng bây giờ, là cô không còn gì, chỉ còn hán, hán lại nhẫn tâm bỏ mặc cô, gạt tay cô khỏi hán. Cô uất ức, hán đối cô tàn nhẫn cô không trách, mắng cô, cô không phản kháng, đối lại lời nào, chỉ là lúc nào tàn nhẫn với cô, cô cũng chấp nhận nhưng tại sao phải là lúc này? Lúc cô chắc chắn hán sẽ không bỏ rơi cô thì cô lại làm cô mất hy vọng, hán bỏ rơi cô một mình trong lúc cô cô tịch, tuyệt vọng nhất.

Hán thật rất biết cách hành hạ cô, thể xác và tinh thần đều tổn thương nặng nề. Trò cá cược này đối cô quá lớn, có khi ngoảnh lại cô sợ hãi, không dám ngoảnh, chỉ dám từng bước cẩn thận đi tiếp.

Mất thấy hán đi xa, cô mới dám nâng cao gối, nâng đầu ụp vào khuỷu tay tựa đầu gối bên dưới. Tiếng khóc cô ni non rất nhỏ nhưng từng tiếng từng tiếng đánh vào lòng hán, rất lớn. Hán lại tức giận vì bản thân nghĩ đến cô, liền một mạch bỏ đi, không có cảm lòng không đau.

Cô khóc cho đã, nhìn thấy ly rượu hán đặt trên bàn, liền bung đốc cạn. Hương vị rượu cay xè, là cô không quen, vừa vào liền hương xộc lên mũi, cô cổ họng khó chịu, ho xằng xặc, nước mắt nước mũi hoà lẫn. Cô lấy tay lau đi, đầu óc quay cuồng, mặt mày đỏ khiếp, vì khóc vì rượu.

Cô thực sự say, nhìn con đường phía trước ngày càng gồ ghề, không có vũng vàng. Con đau đầu dần đến, tay cô cầm chiếc ly cũng rơi xuống, miếng sành văng tứ tung, tan nát, mi rậm ướt đầm. Hầu nhân liền mau chóng bật đèn hết thấy, chạy ra thấy cô đã gục bên cạnh bàn, đầu ngón tay đỏ mầu vì ghim miếng sành nhỏ, ai nấy đều mang sợ hãi trên gương mặt, mau chóng băng cho cô trước vết thương rồi còn lại ở dọn dẹp.

Hắn đang ngồi xem TV, nghe tiếng hầu nhân vội vàng, mặt mày xanh mét chạy đi, hắn vẫn ung dung ngồi đó không hề có chút cử động, mắt vẫn nhìn vào TV, nhìn vào thì là hắn chăm chú, không có tìm gan, nhưng là đầu óc hắn sớm đã không đặt ở TV. Trong lòng hắn cũng nặng trĩu khó coi.

Đến hầu nhân đi đâu cô ngang qua, lên trên phòng, hắn cũng không có liếc quá một cái ở cô. Hắn rất phân vân, ánh mắt biểu lộ rõ lúng túng, có nên nhìn hay không? Rốt cuộc hắn vẫn lựa chọn không nhìn đến.

Hắn đợi hầu nhân không có trong tầm mắt, mới tắt TV đi lên phòng. Thực sự hắn đâu cần phải diễn vờ hết thấy mọi chuyện đâu, là ai cũng đoán được vị trí của cô trong lòng hắn thế nào rồi. Chỉ có hắn mù mịt không biết, hắn là không phải không biết mà là hắn không chịu thừa nhận cảm giác của bản thân chính hắn.

Tầm mắt hắn, đập vào là hình ảnh cô ngồi trên giường, co rúm người, che chắn nửa người, úp đầu vào khuỷu tay, nỉ non khóc, vai nhỏ run nhẹ. Tóc tai buộc cao, có vài sợi tóc rũ xuống dung nhan mỹ mạo trắng bệch, môi anh đào mím chặt. Nhờ ánh đèn leo lét cam nhỏ, hắn trước mắt tỉnh táo hơn bao giờ hết. Cô là không có nhận ra hắn đi vào, trong lòng trách mắng, như muốn thông hận cả thế giới, sao ai cũng bỏ rơi cô, sao lại tàn nhẫn với cô vậy đâu?

Hắn vẫn đứng nguyên ở cửa, chỉ có nhìn cô khóc, hắn tức tối bức bối trong người nhưng không có biết làm sao. Hắn phải thế nào đây.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy bức bách. Là chuyện sinh tử hắn cũng không có chút run rẩy, cấp bách đến độ nào, cũng không có khả năng làm hắn lúng túng.

Nhưng ngoại lệ là cô, là nữ nhân đầu tiên khiến hắn rơi vào tình thế này, hắn đâm ra càng không hiểu chuyện, càng chán ghét cô.

Mà, hắn không có ngăn được, bước chân đến giường lớn, cứ cho là hắn cảm tính đi, hắn liền ôm cô vào lòng. cô là nghiêng theo, rụt đầu vào ngực hắn, không có từ chối chỉ là có hơi ngỡ ngàng trong ánh mắt. Hương thơm bạc hà thơm tho truyền đến làm tâm tình cô rối như tơ vò biến mất, nhưng là cô bị uất ức, hắn sao có thể như vậy, đây vò cô, lúc trước gạt bỏ cô để cô chết đi hi vọng, nay quay lại khơi dậy cho cô hi vọng mới, cô cũng đâm ra không vừa mắt hắn. Cô vừa định kháng cự, nhưng hắn tay nhanh hơn, ôm chặt cô. Hắn tư vị trong lòng không có gì khác, chỉ còn biết ôm chặt cô đi.

- Tích Lăng, anh sao lại có thể như vậy...hức....anh rất rất độc ác....nhân tâm...không xứng nam nhân huhu...huhh

Nếu hắn không buông, thì không thể cản có mắng chửi hắn, cô thậm chí còn muốn đánh hắn nhưng không có dũng khí. Hắn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ kia, không có đặt lời lẽ nhai của cô vào tâm trí, như thể bên tai hắn cô không có nói gì.

Nước mắt cô thấm một mảng áo sơ mi hắn, hắn bệnh sạch sẽ nhưng nay lại không có để ý nước mắt nước mũi tèm nhem của cô, còn vờ tay vỗ lưng dỗ dành cô. Cô xúc động nhưng nước mắt tràn ra không có ngăn được, đang từ địa ngục được kéo lên thiên đường, căn bản chưa có thích nghi được ấm áp.

Bỗng dưng hắn nhắc bổng cô, cô ôm chặt nơi vai hắn, cô ngồi hoàn toàn trong lòng hắn, vòng tay rộng quấn lấy eo nhỏ cô siết chặt, cô quên cả việc khóc, mặt mày như bị sung đi, mắt đỏ hoe, mi ướt đầm lấp lánh, chớp chớp nhìn hắn, hắn thương cảm dâng cao, cứ thế bốn ánh mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Nắm lấy góc áo không buông

"*Tích Lăng, có bao giờ anh rung động hay con tìm lạnh băng kia lỡ nhịp nhẹ vì em không?*" Nan Hy chỉ có nghĩ ngợi, không có dám trực tiếp mở miệng vì cảm giác nếu nói ra điều đó, thì thật có lỗi với Lăng gia, đây là không phải nằm trong khuôn khổ công việc nữa.

Cô đã bao lần nghĩ ngợi và có cảm giác này.

Cô không nói gì thêm, chỉ có âm thầm nắm lấy góc áo hắn không buông, đầu óc nặng nề mệt mỏi, tay vẫn dùng sức nhưng mắt đã lơ đãu, mở hết nỗi rồi, là dựa vào lòng hắn rồi thiếp đi lúc nào không hay. Tích Lăng ánh mắt như muốn trách mắng, con mèo vụng về này, lúc nào cũng thiếp đi trên người hắn, mè neho làm nũng đến mệt rồi bỏ cuộc đi ngủ, muốn rồi loạn với cảm xúc cô thay đổi không kịp phản ứng.

Đến khi hắn đã mỏi, nhìn cô tư thế ngồi thẳng, đầu nghiêng vào ngực mình, hắn là sợ cô nhức mỏi, vờ tay bế cô nằm thẳng trở lại thì gấu áo hắn cô nắm chặt không có buông làm vướng lại, nhũu mày, xoay người liền bị nơi cô nắm kéo chặt, mém ngã vào cô nhưng là hắn trụ hai tay, may là không có ngã, chỉ là mặt hắn cô đối nhau rất gần, tựa như có thể nghe được hơi thở của nhau, hơi thở nóng của cô ngọt ngào thơm tho cuốn hút hắn, trợn to mắt nhìn dung nhan mỹ mạo của cô ngủ say. Tim lại đập nhanh, thồn thức. Lại chạm đến thứ hắn chán ghét, liền đứng thẳng người, mạnh mẽ rút tay cô ra khỏi, làm cô giật mình một cái, cũng không có tỉnh dậy mà là trở người, bấu môi ôm lấy chiếc gối dài mà ngủ tiếp.

Hắn bỏ đi ra ngoài, nhưng tầm mắt lại lia trúng đầu ngón tay cô nhuộm đỏ bằng cá nhân, hắn nhắm mắt thở mạnh, tức giận thờ phỉ phò, nhất quyết đi khỏi.

Bích Vũ trang hoàng, đèn lấp loé tối màu, hầu như không nhìn rõ mặt mũi ai là ai. Hắn là phòng bao hạng siêu đẳng, thẻ vàng cầm trên tay, là ai nhìn cũng bằng con mắt khác thường, kính nể vài phần, thân phận cũng không tệ đâu. Với hắn tư chất quyền quý, cao quý từ xương tủy, hơi thở tàn khốc lạnh băng làm ai nhìn ngay con người hổ phách hắn cũng đông cứng, tự động thuận phục dưới tay.

- *Mộu Hoạch Ma, anh như vậy là không được đâu...um....ha ha ha....aaa...*

Tích Lăng trước mắt còn có hai nam nhân khác chung. Đầu là bạn hữu, là cùng giao du được nhiều năm, giúp đỡ qua lại cũng là trên sinh tử nhiều lần. Dù hắn nói không hắc đạo nhưng quy tắc ngầm thì hắn không thiếu, quy tắc ngầm không phải dạng bình thường mà là mang quy định 2:10.

Hai hạn định, mười phần lời.

Vô số tiếng rên rĩ, nỉ non hoang ái nữ nhân bên tay, hắn khó chịu, trong đầu chỉ còn hình ảnh cô nằm dưới thân hắn rên rĩ. Hắn mặt mày nhăn nhó, tâm trạng như hàng ngàn con kiến đi chuyển trong lòng ngứa ngáy, năng chân, đập mạnh vào bàn lớn, châm cigar thả khói phỉ phò.

- *Cút hết ra ngoài.*

Nghe tiếng hân, đa số mị lực là 1000%, nữ nhân xinh đẹp duyên dáng ngồi đầy phòng bao đều xanh mét, sợ sệt, nữ nhân ngồi trong lòng Mậu Hoạch Ma hoảng hốt một cái vì bàn tự dung chấn động mạnh, ôm cổ Mậu Hoạch Ma, hôn má một cái nũng nịu.

- Honey...ùm.... em muốn ở lại với Hoạch Ma của em nhaa...

Giọng điệu kéo dài, nũng nịu chảy nước, hân nghe thì càng chói tai. Là cô hình như chưa bao giờ dùng giọng điệu đó đối hân, là xem như hân may mắn đi.

Lư Phồn Hưng ngồi đối diện, vẫn uống hết ly này đến ly khác, không có cảm xúc nào, cũng không có chấp nhận nữ nhân nào đến gần, một thân một rượ. Đến Lư Phồn Hưng vô cảm còn thấy cảnh này thực khiếm nhã, anh sắp sồn cả da gà rồi.

"Lão đại bảo cút, còn dám ở lại sao? Ấn tôm hùm?"

Hân nghe đến cái quái gì là "tôm hùm", tâm tình khó chịu bỗng khoe miệng gật gật. Nhưng về ngoài lãnh băng không thay đổi, tăng hắng một tiếng tạo điệu bộ, đá chân Lư Phồn Thành, liếc mắt hạ giọng nhỏ "gan hùm."

Là Lư Phồn Hưng giả danh học giả, học ít mà biết nhiều, nhưng cái biết nhiều còn phải suy xét lại, là chuyên gia sửa văn đến độ lão luyện, nhiều khi không chú ý thì liền nghe như vậy đúng đắn.

Mậu Hoạch Ma nhuếch khoe môi, buông tay mỹ nhân ra, lướt tiếc cả cửa đùng đầy không muốn rời.

- Hoạch Ma...honeyy....

- Baby, anh...yêu em nhưng chắc "cha mẹ" khó tính ngồi kia không chấp nhận, ly gián chúng ta.....hà hà...

- Cút.....

Hân một tay quăng nát ly rượu vào hắc tường lớn, tiếng vỡ nát làm ai cũng giật mình, chỉ có Lư Phồn Hưng là thân nhiên ực rượu như nước, Không có ý định đề ý xung quanh mình. Tích Lăng càng nhìn càng tức giận, là hân phải nói đến lần thứ 2 còn chưa ra ngoài.

Nữ nhân phòng bao sợ hãi, vội vã quay đi, đến Mậu Hoạch Ma muốn đùa giỡn tiếp tục cũng không có khả năng.

- Lão đại, thực quá đáng nha, đang ngao ngớn mỹ nữ a!!! Đền cho ta!!!

Tích Lăng liếc nửa mắt, hằm hằm mắt nhìn khoảng không tối, ánh mắt nửa phần là sương mù.

Cửa; giây sau đẩy ra liền lập tức, ngược mắt là Ngô Kỳ Phong đến, nhận ra được không khí dị thường, cố gắng bật cười thành tiếng một cái, bước chân đi đứng cẩn thận hơn một chút, vẫn nên phòng ngừa hơn chữa bệnh đi.

- A Phiến* bản mới hôm nay, kịch tính, Lăng Lăng muốn nhìn nốt không? Hay Thành Thành? Hay Ma Ma?

*A Phiến: phim người lớn (đại khái sex).

- Lão đại là muốn ăn thịt tươi hơn là ngắm nghĩa trưng bày qua màn hình? Làm lẩu ngay bây giờ mới nóng. Thối phù phù, bỏ miệng ngọt ngay giòn tan. Đi theo biết bao lâu, cũng phải hiểu ý chứ, làm việc sơ suất quá.

Mậu Hoạch Ma thêm nắm đậm muối, cùng Ngô Kỳ Phong hài hước tấu hài, quả thực trong các đại hào hán này là đầy đủ thể loại, người nhây, người căng, người im lặng, trầm mặc với mọi thứ trên đời, như ngồi thương thức bên bờ suối, suối chảy mặc suối, ta uống cứ uống. Ta bất biến giữa dòng đời dạn dày.

- Gõ lão, có muốn cùng lão đại chung vui không? Không ngon không lấy tiền nha. Còn có combo quà tặng thêm...hehe...

Ngô Kỳ Phong nuốt nước bọt một cái, cổ họng lên xuống, giọng cười biến thái hết nấc, nhìn đến Tích Lăng hân thực sự tức giận, ánh mắt đáng sợ, hân khí dày đặc trong ánh mắt viên đạn hổ phách chói kia, làm ai cũng bị bệnh tinh thần áp bức, có vẻ bắn về phía ai bất kì lúc nào nguy hiểm.

Hân chẳng nói chẳng rằng, uống cạn ly rượu khác vừa rót, mặc kệ Mậu Hoạch Ma và Ngô Kỳ Phong, cặp đôi đồng tiến thao thao bất tuyệt, một hơi nghiêng ngang bỏ đi.

- Lăng Lăng, rừ chúng ta đến đây mục đích là về trước a.....

- Đừng lo, lão đại chắc hân đi tìm Tiểu Phiến xinh đẹp cùng ăn lẩu, hay đến Tự Thanh đánh mạt chược.

Ngô Kỳ Phong quơ cùi trỏ chạm Mậu Hoạch Ma, cười rần một cái, nhập cuộc. Là hân vừa bỏ đi, nữ nhân phòng bao dòm ngó, biết rằng không còn kỳ đà can mồi nên tự động chạy vào phòng bao như cũ, chỉ là lần vào này còn được hoan nghênh nồng hậu hơn lần trước.

Nan Hy nửa đêm choàng tỉnh, mờ mắt một giây, tay quơ loạn bên cạnh, thì đã phát hiện khoảng trống, khoảng trống đó cũng biểu hiện rằng khoảng trống trong lòng cô, nó làm cô cảm thấy lạnh lẽo, ngồi ngang người, dựa đầu vào thành giường mộc phượng lớn, suy tư chiếm lấy trí óc cô, mỗi nhịp thở dâng lên sự mất mát khó tả. Đưa tay chạm nhẹ đến điêu khắc phượng, chất gỗ làm tay cô trơn nhẵn yêu thích.

Hân chẳng lẽ một giây cũng không muốn ở gần cô, như vậy sao còn tò ý giả vờ ngọt ngào an ủi, có biết như vậy cô sẽ rơi sâu hơn vào hố mà cô đang rất khó khăn cố gắng thoát ra?

Không gian tối om, nhìn ra ngoài cũng tối om một màu. Là hân đang ở đâu mới được? Thế giới rộng lớn này, nói đâu xa, Trung Quốc rộng lớn này, xong hợp đồng, cô không còn dính liểu tới họ nữa, vậy cô sẽ đi đâu? Cô không còn người thân thiết nào để nói chuyện nói vãn, cô là phải dành thời gian suy nghĩ đến cái chuyện đó.

Nhắc đến đây mới nhớ, chiếc áo khoác mà tên bác sĩ "trên trời rơi xuống" tốt bụng đó giúp cô, vậy hiện tại nó ở đâu? Cô sợ hân sẽ nhìn thấy thôi, cô biết hân không yêu thích gì cô, không ưa mắt nhưng hân tính độc chiếm sở hữu là tối thượng, hân là không thể để đồ của hân trong tay người khác. Thực sự rất kinh khủng nếu hân vô tình bằng cách nào nhìn thấy chiếc áo đó, cô phải mau chóng tìm cho ra mà phi tang, đợi đến khi gặp lại đi sẽ trả lại sau.

Vừa nói làm liền, cô không còn cảm thấy buồn bã, thay vào đó là sợ hãi, mau chóng chạy đi tìm kiếm, cô mặc dù không muốn làm phiền hân nhưng không làm phiền không được. Cô lính quỳnh cũng chả biết gọi người nào, ái ngại nhìn tới lui. Cuối cùng, vẫn quyết định không gọi ai mà chạy ra ngoài, đi đến phòng giặt giũ. Nhưng cô vừa ra đến sân Cẩm Viên thì xe hân lại rẽ vào, cô hết đường chạy, bí bách, cô chắc chắn hân đã chưa nhìn thấy cô, cô trốn lách vào hoa viên. Hân thật sự chưa có nhìn thấy cô, là đèn pha chiếu thẳng đến, hân nhìn gương chiếu hậu phía sau nên hoàn toàn không có để ý. Thông qua hoa viên, cô đã nhanh chóng đi tìm vật phi tang.

Đến cả nhà giặt, cũng chẳng tìm thấy đâu, trời gần hừng sáng, suốt quá trình cô hốt hải tìm kiếm liên tay nhưng sau một hồi, cô ngưng động hoạt động, ánh mắt ngưng trọng trong không trung, hần không nhìn thấy cô, chẳng lẽ không nổi xung thiên tìm kiếm ư? Là hần nhẫn tâm đến độ hiện tại không cần quan tâm cô nơi nào, vì sao không xuất hiện trước mắt hần?

Đã vậy, vì tìm không được, trong lòng càng lo lắng, bức tức, ngâm ngùi bỏ ra khỏi.

Hầu nhân ban chiều cầm lấy chiếc áo liền mang vào cùng giặt thẳng thớm, với công suất như cổ máy, tất cả hoàn tất trong vòng một nốt nhạc. Chiếc áo kia hiện tại đang "ngủ" tại phòng thay đồ, lẫn trong đồng vest của hần mà treo lên ngay gần thành hàng.

Cô cần móng tay, chạy tới chạy lui rửa cả chân, cần răng đợi đến sáng, cô nhất định phải tìm cho bằng được ra.

Tay cô vịn thang lầu một mồi, lắc đầu ngán ngẩm nhìn bậc thang dài xa tận trên kia, cô than thở cũng chẳng phải cô cũng biết mệt, đã bình thường Cẩm Viên rộng, nay cô toàn thân rã rời lại càng thấy Cẩm Viên mệnh mông bát ngát, cô bay thẳng cánh còn có thể. Thờ dài một cái, chạy thần tốc lên, giây sau liền ngồi phịch xuống nghi chân, là một chuyến đi dài nha...

Qua ngang thư phòng, định bụng đi thẳng qua, nhưng chính vì ánh đèn sáng mà dừng lại. Cô đã chưa bao giờ nhìn thấy hần nằm nghỉ ngơi một cách thoải mái, hần luôn luôn bận rộn sáng đến tối, qua đêm suốt sáng. Là tại sao? Nhưng người có tiền, trên vạn người cuộc sống là thế này? Không có lấy thời gian nằm ngủ từ tể đi. Khó ài quá, ôi!!! Tiền là gì?

Cô bấm tay, có nên quay xuống pha cho hần tách cà phê, nhưng nhìn lại cái thang dài kia, thôi bỏ qua đi...hai chân cô nhúc đến độ muốn cưa bỏ nhưng cưa rồi sẽ đi bằng gì, cô lắc đầu, không nên nghĩ thêm, quá vớ vẩn, trình độ nghĩ nhầm lại tăng level mới~~ haizzz...

Vươn tay định gõ, nhưng lại rút tay trở lại. Giờ tay tiếp tục, giây sau lại buông thả. Cô đến khi nào mới có bản lĩnh trước mắt hần tự nhiên như không?

Hần một tay chống đầu, dựa toàn thân vào bàn phượng mộc lớn, ánh đèn chói sáng xuống thủy tinh kính, hất vào đồng tử hồ phách hần càng hiện nét thâm tình, làm nữ nhân dao động tâm tình nếu tình quang nhìn thấy được. Mỗi bậc thả lỏng, còn có nét cười nhẹ, tóc rũ xuống che phủ qua chân mày kiếm đậm, tìm hần đập lỗ nhíp, trật đi trật lại nhiều lần. Hơi thở pha lẫn mùi men nồng nặc, thơm mát.

Một mực nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, đang sáng kia, tập trung quá mức, "đầu lạnh" hoàn toàn tỉnh táo đến đủ thức tỉnh mọi thứ đến phi phạm, là hình ảnh Lăng Khẩu Thiên đang cười ngửa, Lăng Khẩu Thiên ở buổi đầu giá, Lăng Khẩu Thiên...nhưng nhìn thật kỹ, hần lại nhìn ra phong thái Lăng Khẩu Thiên trong ảnh và Lăng Khẩu Thiên bên cạnh hần, hoàn toàn tư thái không giống nhau. Nếu so ra, hần có thể dám khẳng định đây là hai người hoàn toàn khác nhau nếu hần chưa gặp qua.

Nghĩ lại, hần vậy lại đi ngấm trộm Lăng Khẩu Thiên? Hiện tại, sự hoạt động tay chân của hần, con người hần, hần cũng không điều khiển được nữa rồi. Nhanh chóng đóng laptop một cái "bụp...". Cô đứng bên ngoài, áp sát tay vào cửa lớn, cũng giật mình vì tiếng động phát ra mới thì. Hần lại tức giận sao? Vậy cô phải chuẩn lẹ mới được, nếu không muốn bị vạ lây, gần cá chém thớt thì ai qua được Tích Lăng đầu. Nhưng vừa xoay người, cửa lại bật ra khỏi, cô quay mặt, hần hung tợn nhìn, cô sợ hãi vụt chạy nhưng không nhanh bằng hần vươn tay ngang eo cô mà kéo vào lòng.

Hần để ép cô vào tường lạnh cảm thạch lạnh lẽo, cô mặt mày xanh mét, tay chân thả lỏng hoàn toàn, không dám động đậy. Mặt chạm mặt, hần mũi chạm đến mũi cô, hai mắt đối nhau, đồng tử hần chói sáng hồ phách làm cô càng bị xoáy vào sâu, cô dường như không thể điều khiển nổi tim đập mạnh, lồng ngực hoạt động mạnh mẽ, mặt mày đỏ ửng, xấu hổ tuyệt đối. Liếm môi một cái ẩm, quay mặt sang chỗ khác.

Hần bị mùi hương ngọt ngào trên người cô thu hút, bản tính nam nhân trời dẫy chiếm lấy hần, liền muốn ăn cô ngay lập tức, nuốt vào bụng một cái tiểu khối ngọt bạch thỏ trước mắt. Cô tóc tuy ý thả, tóc con rũ xuống chường đi mắt, bay loạn, đưa tay vén gọn qua, mắt chung thủy không dám lại nhìn mắt lên.

Xung quanh im lặng đến dị thường, hần gần cô như vậy, hơi thở cô gấp gấp, nóng phùng phùng, hần đang từ từ nghe nhịp đập tim cô mà mê man không thiết động tay chân. Nữ nhân này, hần sợ ở chỗ, hần mạnh tay, cô khi đứt làm đôi như tấm vải mỏng hay không?

- Cô có phải tế bào phát triển có vấn đề? Cao không nổi mà ốm cũng không cải thiện được.

Hần liếc mắt ghét bỏ, giọng điệu có tình hạ thấp khó nghe, nhìn cô từ trên xuống, nghe lời này, tâm trạng cô liền trùng xuống tám thước lòng. Chớp chớp mắt, tự ái nhẹ lướt qua như có ai dùng lông vũ kích thích cô.

- Nữ nhân như này là chuẩn con gà mái rồi, cân đối, không quá cao cũng không quá thấp.

Hần không có đáp lời, càng ngày càng thấy cô cách nói chuyện khá khó hiểu, xoay người, buông tay ra, bỏ đi một nước vào phòng. Cô thì đứng lạng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hần, cô tận sâu trong thâm tâm hần cảm giác đơn độc, buồn bã sao lại nổi lên trong suy nghĩ cô thế này?

Hần sao có thể đơn độc, cô đơn? Không có núi này, cũng có núi nọ. Hần làm bá chủ nhiều núi cũng không ngại, đầu đến phiên cô lo thay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Hoan hỷ sự rơi từ trên trời

Nan Hy hiện tại trấn tĩnh, là có nên nói chuyện rõ với mẹ cô cho rành rọt hai bên không? Im lặng cũng không phải thượng sách, cô cũng không biết bà còn ở lại Ngự Tây? Nhưng đối với bây giờ, cô trong lòng, chắc chắn bà sẽ còn ở lại Ngự Tây trừ khi cô nói bà chuyển đi. Cô có thể hiểu hơn về bà rồi. Không còn ngày ngờ d mà đi lo toan như trước kia.

Cô len len vớ lấy quyển sách trên kệ của hần rồi bỏ chạy ra hoa viên ngồi hóng gió, cũng chưa biết sách lấy đi là quyển gì, vì cô nghĩ chỉ đi hóng gió ngồi không thì thực là nhàm nhưng hiện tại có lẽ, cô ngồi thần thờ cũng hết thời gian rồi, chợt thấy cuộc sống Lăng Khẩu Thiên này thực nghèo túng quá, đến bạn bè xa gần cũng không, chỉ có nhớ lại Mao Tĩnh Ly cùng Tử Lâu Mạng thì lại thấy khí tức dâng trào. Cô là thực sự tức thay Lăng Khẩu Thiên, sao có thể chơi với hạng bạn bè phường vô lại thế này đâu. Là thiếu thốn tình bạn a? Sao lại chơi bằng mặt không bằng lòng gây mối họa. Cô có nghĩ trăm lần vẫn không có ra điều muốn hiểu. Đang nghĩ ngơi ngon lành đi, thì điện thoại rung bần bật, cô choàng tỉnh, lắc đầu lấy lại thần trí đã, nhìn thấu nhấp nháy "Tân Tang - thư ký Tân" thì cô liền mau chóng nhắc máy, cô cũng có chút bất ngờ vì cô với Tân Tang này, căn bản gặp nhau chưa nói quá ba câu.

- Cô Lăng, chiều nay 3h tôi sẽ đến rước tiểu thư, đã đặt hẹn ở bệnh viện Nhân dân Bắc Kinh, là ca trực bác sĩ Ưu sẽ nhận hẹn.

Ngơ ngác, càng nghe càng ngơ ngác, cái gì là đặt hẹn, muốn mang cô vào bệnh viện cái gì a? Cô đã từ nhỏ đến lớn không thích bệnh viện, mà khoan, hình như Cẩm Viên có bác sĩ riêng, nhưng nói gọn lại, cô vì cái gì mà khám chứ?

- Cái gì hẹn? Ai bệnh? Tôi có vấn đề gì? Là ai đặt hẹn đâu?

Trong điện thoại truyền tới tiếng thờ dài, bất lực, cô còn tưởng tượng ra dáng vẻ Tần Tang nhún vai ý bảo cô cũng đâu biết sự ra sao.

- Là Lăng tổng hẹn, muốn giúp tiểu thư vết thương ở đầu gối, chỉ là không yên tâm nên muốn tiểu thư đến đây sẵn kiểm tra sức khoẻ thân thể luôn vì nhìn thấy

Là Lăng Thanh à? Nan Hy nghĩ, cô nghe nhầm không? Thật nghi ngờ, sao lại đối cô tốt vậy? Là cô có nghe nhầm không?

Cô tự dưng một dòng suối nhỏ như mạch nước ngầm len lỏi trong tim ấm áp, mặt mày bỗng dưng sức sống, phơi phới gió xuân, cô thừa nhận hiện tại, cô đã không còn ai bên cạnh nữa rồi, tuyệt vọng tuyệt đối vì Tích Lăng hẳn, cho nên những hành động nào ấm áp của ai, cô cũng đều rung động, cảm kích vô cùng. Nhưng cô nhanh chóng nhìn xuống đầu gối bàn thân, là trước hầu nhân có qua loa rửa sạch, có vết rỉ máu, có nơi đóng mủ đặc cứng nước vàng, nhìn ghê rợn vô cùng nhưng cô thường không có nhìn đến nên cũng chẳng để ý, lại để thành ra thế này. Cô dù không có đối diện trực tiếp với Tần Tang nhưng cô lại phát giác ngại ngùng ra mặt vì đến bàn thân cũng lo không xuể.

- Tôi biết rồi, mà chiều đến chỉ có cô và tôi à?

- Vâng cô Lăng, Lăng tổng rất bận rộn, là nhờ tôi chú ý cô thật tốt.

Cô liếc mắt liến hiều, à thì ra cô ta là từ đầu trợ lý của Lăng Thanh, cô cười lớn một tiếng, ra vẻ tự nhiên hết sức.

- Cô chuyển lời đến anh ấy, tôi không phải Lăng Khẩu Thiên bị cô tập nói để anh ấy chăm tôi chăm lui nữa, mau mau tìm chị dâu mà chăm đi nghe chưa? Dù sao tôi cũng là nữ nhân đã có chồng, nhìn anh trai bản thân cô đơn thì sao chịu được chứ!!

Cô biết lần trước đến Lăng thị, biểu hiện không tốt của cô chắc hẳn Tần Tang rất tò mò nhưng hiện tại cô tuông lời này, sao Tần Tang còn có nghĩ gì.

Thực sự Tần Tang là có ý nghĩ đó, là nghe tin Lăng tiểu thư bệnh nằm giường suốt, bỗng quay trở lại dự cuộc họp thường lệ hành chính, là Tần Tang được Lăng Thanh giao đi theo cô lúc ấy, nhìn đến cử chỉ hoạt động có vẻ yếu đuối hơn lúc trước, như thế con người này không thể mạnh mẽ quật cường nổi, lại còn ngơ ngác với mọi thứ. Tần Tang nhìn kỹ, đó chính là Lăng Khẩu Thiên bề ngoài nhưng nhân bên trong tâm hồn lại không phải Lăng Khẩu Thiên, chính suy nghĩ của Tần Tang biến Tần Tang bối rối trước mình. Nhưng nay nghe được câu đùa bốn kiểu này, vẫn là Lăng Khẩu Thiên mới thích chọc anh mình đồ mặt, là Tần Tang đã thấy qua, thật Lăng Khẩu Thiên không có khó gần, lạnh nhạt như cô nghĩ.

- Chào tiểu thư...

Vừa nghe lời này, cô không cần nghe tiếp, là biết Tần Tang sắp cúp máy, là cô nhủ mày nhanh tay cúp trước, đây chính là tôn nghiêm, cô không thể để Tần Tang cúp máy của mình. Không hiểu sao điều này lại khiến cô khó chịu, bắt buộc phải như thế.

- Phu nhân, điểm tâm đến rồi.

Mỗi lần cô nghe đến "phu nhân" lại cảm giác nặng nề, muốn mở miệng khách khí nhưng thôi, đây là vấn đề hấn dạy dỗ hầu nhân, cô tốt nhất không nên dính vào mới là nữ nhân chừng mực, như hình tượng hiện tại cô xây dựng trước mắt mọi người, là cô biết Tích Lăng ưa mềm không thích cứng, cho nên cô tận dụng "mềm nhũn" đi, nhưng có vẻ hẳn lại thích cô vừa mềm vừa cứng hơn, cô cứ như khúc gỗ khi hấn mắng thì càng tức điên, chỉ muốn cô cãi bướng lại một lời thôi, trong khi đó cô lại im lặng, cô như vậy như trực tiếp châm dầu vào lửa cháy phừng phừng.

Là cô chưa gì đã thấy choáng váng đầu óc, vốn thông thạo văn học không nhiều, nay nhìn đến sách hấn đọc; khó mà hiểu nổi ý nói nên càng nhưc đầu hơn. Hầu nhân thấy cô chẳng nói chẳng rằng, tay xoa xoa thái dương thì vội đặt bánh cùng trà xuống, về mặt lo lắng; bây giờ không ai dám lơ là cô dù một chút vì hấn sẽ dạy dỗ một phen rất gay gắt

- Phu nhân, người không sao đấy chứ?

Nan Hy cười trừ, nói cũng nói không được, sao con đau lại truyền đến đau nhưc gấp mười lần bình thường thế này. Là cô nhận ra dạo này, thể trạng yếu đi rất nhiều mà không hiểu nguyên do, vẫn không có hồi phục mà là ngày càng trì trệ hơn. Cả bụng dưới cũng thường xuyên quặn đau, cứ nghĩ mùa đông đến nhưng cô vừa hết tuần trước, sao lại xảy ra chuyện này được, không phải nó đau là vô lý do đâu.

Cô xoa tay, lắc lắc ý bảo cô không sao đâu, gượng đứng thẳng người loạng choạng, nhờ hầu nhân đỡ vào phòng, chỉ là đường đi quá dài thành thang làm tổn sức một chút. Cô nghĩ đến bỗng nổi sợ kéo đến, đáng lẽ cô nên nghĩ đến chăm sóc bản thân nhưng không, cô sợ cô đồ bệnh, là vô tình gây "gánh nặng" cho hấn, cô sợ lắm. Cô hòng khô khát như muốn bốc cháy, nhưng đi một đoạn, nghĩ đến sách hấn vẫn còn ở kia, cô mượn ở đâu phải trả lại ở đó, với hấn không cho phép cô đụng chạm đồ mình, đã vậy cô lấy không để lại thì là tội nặng nề, khua tay với hầu nhân đang cầm lấy bắp tay cô nhẹ nhàng nâng đỡ.

- Giúp tôi, dẹp quyền sách ấy vào chỗ cũ.

- Vâng.

Cô hiện tại mệt mỏi, cô phải mau đi nghỉ, đến 3h khoẻ lại là ok rồi, cô là thực không muốn rời Cẩm Viên an toàn nhưng là không chịu được ngọt ngào, với cô đi Tần Tang thì có gì là nguy đâu. Cô ra đường toàn gây chuyện nên hiện tại đối với cô việc ra đường là vô cùng khó khăn.

Nằm xuống gối êm ái, con đau động đến lại nhưc thêm, cô nhăn mày, cô từ nhỏ đến lớn rất sợ đau đớn, chỉ là hiện tại không có thời gian chú ý bản thân nên sợ lạnh cũng không có để ý thường xuyên mang vớ. Nhắc đến vớ, bà có nhắc cô nhớ mang vớ vào bảo vệ chân trần, có lẽ người quan tâm cô chỉ còn có bà thôi. Cô cười đáng thương, ảo ảnh trong mắt bà xuất hiện trước mắt, bà ngồi trước lò sưởi, cười rạng rỡ, các nét mặt xô lại hiện từ, cô đưa tay ra nắm lấy hình ảnh đó nhưng lại chạm vào thì liền mất đi. Cô chơi với mờ mắt ra khỏi, lạc lõng nhìn về phía trước cánh tay trắng tuết, hàn quang hiện lên trước mắt, nước mắt là chẳng rơi xuống.

- Bà, bà nhất định phù hộ Tiểu Hy của bà sống tốt nhé, cháu muốn có sức mạnh vượt qua mọi chuyện, bà giúp cháu với, ở bên cháu, đừng để cháu cô đơn, bà biết đó, từ nhỏ cháu bị gọi là bình hoa di động, bị đám trẻ con trong xóm xa lánh, không cho cháu chơi cùng, cháu biết bà và mẹ...

Cô nghĩ đến mẹ...liền im lặng một chút, mê xảng nói tiếp...

- Sẽ buồn nếu nghe như vậy nên cháu cố gắng ít ra ngoài hơn, cháu biết tính con nít không thể ngăn được, cháu đủ biết mọi người xa lánh mình, ghét bỏ mình không lý do thích đáng, cháu cố phớt lờ như thể không cần nhưng thực ra cháu rất cô đơn đấy.

- Bà trên cao có nhìn thấy cháu không? Bà đừng lo, cháu cuộc sống rất tốt, bà thấy cháu rể của bà không, rất tuấn tú, anh hùng xuất chúng, tài trí hơn người. Bà phải vui cho cháu nha. Cháu bà không phải bình hoa, không tài cán đâu. Là thiếu nữ xinh đẹp và tài giỏi đấy.

Cô tự lừa mình dối người, à không, cô không dối ai, cô đang lừa mình và dối bản thân mình. Ốc cô buốt, rất buốt đến tê dại.

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, hai bên gối động lại một mảng to ẩm ướt, cô cũng không biết khóc bao lâu rồi, dần cô mệt mỏi rồi thiếp đi, tay ôm chặt chiếc gối của Tích Lăng hẳn mà mỉm cười như không thực ra là để tâm, rất để tâm và buồn phiền vì hấn, ngửi mùi hương từ hấn ngập tràn khắp phòng êm ái đi vào giấc ngủ.

Cô chỉ có nuôi mộng một chút, thì liền bị đánh thức, dù sao nhờ chút nghỉ ngơi này, cô cũng dần thoải mái hơn nhiều, cơn đau rồi cuộc cũng thuyên giảm.

- Phu nhân, có thư ký Tần đến đón ạ.

Cô nháy mắt một cái, chun mũi nhìn ra cửa sổ.

- Đang ở đâu vậy?

- Vâng, là đợi ở dưới sảnh chính phòng.

- Được rồi, tôi xuống ngay.

Hầu nhân dù nói chuyện qua cửa đóng kín nhưng vẫn cúi đầu kính trọng rồi quay đi không dám chậm trễ nửa bước.

Cô nhanh chân rửa mặt đánh răng sạch sẽ, dùng chút nước hoa, khoác thêm áo khoác dài là xong, bộ dạng cô lách thúếc như nam nhân nhưng cô không có quan tâm, vẫn quan niệm cũ. Thoải mái là được. Cô đến bệnh viện là khám bệnh, đâu có đi ra mắt ai hay tán tỉnh ai mà diện đẹp đẽ. Vẫn là lẽ nào thói đó đi.

Vừa xuống đã gặp Tần Tang ngồi đó, còn có đối diện là Lăng Thanh nho nhã ôn hoà đối chuyện qua lại. Cô ngạc nhiên nảy ra mặt, chẳng phải Tần Tang bảo Lăng Thanh bận rộn lắm sao, việc công còn lo chưa xong, sao lại cất công đến đây đưa cô đi thể này, nói ra cũng thấy có chút có lỗi, cô làm phiền người khác quá thể. Cô cũng không có hỏi Lăng Thanh sao lại bỏ việc đến đây, bỏ qua như không có chuyện gì.

Lăng Thanh xa xa là người nhìn thấy cô đầu tiên, vẫn nụ cười trầm ấm đó, ánh mắt kiên định mạnh mẽ kia làm tâm tĩnh cô trấn an bình tĩnh. Cô cảm giác thực sự là người anh trai tuyệt vời, là Lăng Khấu Thiên may mắn khi có người anh trai như Lăng Thanh.

Là y thật sự thích cô, nhưng nếu biết cô chỉ xem y như anh trai thì thế nào? Y sẽ đau buồn không?

Lăng Thanh đứng thẳng người, trực tiếp ra xe ngồi trước, còn Tần Tang đến cùng cô, phía sau hầu nhân theo bước tiễn tận đến ra khỏi. Lên xe, cô và Lăng Thanh sắp xếp ngồi ghế sau, còn Tần Tang lái xe, không khí quả thực rất khác. Cô thường lên xe cùng Tích Lãng, cô cứ thấy ngột thở thế nào, nên cô cứ nghĩ hễ lên xe hộp thì cô sẽ đều bị như vậy, nhưng hôm nay mới nhận ra, chỉ khi cùng ngồi gần Tích Lãng cô mới tìm đập nhanh, khó thở dù là ở đâu chứ không riêng xe hộp.

Ngồi đến Tích Lãng, cô lại đỏ mặt rần rần, mặt mày cúi thấp che giấu tâm tư bản thân suy nghĩ không đúng đắn. Lăng Thanh là này giờ nhìn ngắm cô, nhận ra cô như vậy khác thường, liền mở miệng hỏi thăm, chỉ sợ cô khó chịu chỗ nào ngại không dám nói thôi, anh là đường đường nam nhân đại trượng phu, mới tác oai hùng, chẳng lẽ rúc đầu e ngại không dám mở lời.

- Thiên Thiên, em khó chịu chỗ nào? Anh có thể cho dừng xe một chút để em lấy không khí.

Cô càng nghe càng nhức mắt, ngại ngần không dám nhìn Lăng Thanh, chỉ dám xua tay, lắc đầu không có.

- Lăng tổng, là ban sáng gọi đến, là Lăng tiểu thư bảo chuyển lời đừng xem cô ấy là trẻ con bị bỏ tập nói mà đối, với lại có thích thì tìm chị dâu mà chăm sóc đấy.

Lăng Thanh tuân tít, mặt mày giãn cười đùa, tâm tư gọn sóng một chút, Nhìn nữ nhân e ngại rúc vào một góc nhỏ.

- Thật sao? Con bé này, to gan lắm rồi.

Chuyện đã thay đổi, cô nghe qua Tần Tang cùng Lăng Thanh cười, nhanh chóng nhìn Tần Tang đang nhìn gương chiếu hậu nhìn mình, cô run một cái, liền vào vai diễn ngay lập tức, mặt mày đắc ý, khoác tay ngang ngực, nhướn môi làm anh biểu cảm biến hoá vô cùng biến hoá.

- Còn không phải sao? Anh cũng đâu còn trẻ, đợi đến thành ông già cạn sức chống gậy gỗ mộc, còn nữ nhân nào thêm đến đâu, em cũng không có chị dâu để quán quýt, dù sao trong nhà không có chị gái, em vẫn là khó lòng tâm sự cùng hai anh được, nói phải không?

- Mồm mép được lắm, em thích chị dâu như vậy thì cứ việc đi lấy, anh còn chưa muốn chị dâu.

Cô cười cười dương dương đắc ý, là cô chiến thắng, cô đã thành công đi trước Lăng Thanh chặn họng, khiến anh; một bậc tài trí lúng túng, dù sao hai người chỉ diễn cùng nhau, chỉ nói chuyện như bình thường nhưng tình thân nó lạ lắm, cô và Lăng Thanh nhìn vào tự nhiên hết sức, như anh em thực sự nhưng ở giữa hai người lại có bức màn chắn vô hình, cô nói ra lời trêu đùa cũng phải uốn lượn mấy lần, suy nghĩ cho kỹ càng mới nói ra. Tần Tang lại cứ nghe người này cãi người kia tranh thì cười híp mắt, không khí trong xe nhộn nhịp hết sức.

Chẳng mấy chốc đến nơi rồi, cô đây là lần đầu tiên đến đây. Nhìn nơi to lớn thế này, cô áp lực không muốn vào, cô nghĩ đến khâu vết thương, mũi kim nhọn hoắt đâm vào da thịt hay dao phẫu thuật thì sợ hãi, mặt mày trắng bệch, không còn vẻ cao cao như ban nãy nữa. Lăng Thanh nhìn qua liền bật cười, lắc lắc tay trước mắt đánh thức cô.

- Mau vào thôi, chúng ta trễ 5 phút rồi, không có sớm đâu.

Cô vì nghe trễ, nhìn qua lại người người tấp nập, không khí ồn ào mới làm cô trấn tĩnh lại, từ từ theo sau Lăng Thanh, bước sau là Tần Tang.

"Ting..." thanh máy dừng ở lầu 5, là phân ra các khu phòng riêng, trang trí nội thất chủ đạo cao quý, thiết bị máy móc hiện đại, sáng sủa, cũng không tẻ, xứng với danh bệnh viện trang thiết bị hiện đại, lớn bậc nhất Bắc Kinh. Trên cao còn có bảng chạy chữ lớn khắp nơi, âm thanh của loa phóng thanh ồn ào.

Vào đến một gian lớn ở cuối hành lang, xung quanh là kính dày cách âm, nhìn vào trong là một nam nhân, mặt mày thanh tú, như gió mùa xuân dịu nhẹ, môi mông mềm mại hé nụ cười nhẹ, độ cong hoàn mỹ, thực rất xinh đẹp nhưng rất quen mắt. Là anh ta sao? Cô liền nhớ đến tấm thẻ lần trên áo blouse trắng. Là bệnh viện này, là anh ta à?

Có phụ tá đẩy cửa vào, Nan Hy có chút chần chừ nhưng vẫn bước vào, là anh ta vẫn chưa có liếc mắt nhìn cô lần nào, Lăng Thanh tự nhiên như không ngồi vào sofa, thoải mái coi bộ áo khoác ngoài như thể nơi này là của Lăng Thanh. Cô cũng không có để ý, bỗng tiếng nói trầm ấm vang lên, là cô xác định chính xác là anh ta.

- Mời cô lại gần đây đi.

Dù là dễ nghe lọt tai nhưng thái độ anh ta sao thiếu tôn trọng như vậy, này giờ vẫn chưa có nhìn tới cô lần nào. Cô cũng đồng ý ngồi cạnh, đến khi yên vị, anh ta mới xoay mặt.

- Cô là? Lăng tiểu thư.....

Có chút ngưng trệ ánh mắt, trong đồng tử giãn nở, cô nhìn ra được anh ta ngạc nhiên nhưng chỉ trong vài giây, là do cô nhìn vào mắt hấn trực diện nên cô mới nhận ra. Bỗng không khí lắng xuống, cô mới cười trừ thay. Ưu Tinh Tập đưa tay xem mạch tượng tay của cô, khom gần đến nhìn vào kiểm tra dưới mắt, đưa tay chạm đến mặt cô, tay anh ta thô kệch, bị nam nhân lạ chạm đến, cô ngượng ngùng đỏ mặt thận tránh ánh mắt, anh ta không có để ý, hơi thở cam thảo thơm mát quán lấy cô rất gần gũi.

Chỉ có nhìn vào khoan miệng cô rất nhanh, hỏi cô vài điều bình thường thấy, cô cũng thành thật trả lời thật rành mạch, cảm giác như đang trả bài cho thầy, mắt phượng cô cười lên, như trắng sáng lưới liêm, tươi sáng gương mặt thanh thuần, đẹp đến hết sức, chỉ là yếu điệu thực nữ, quân tử không có hào cầu.

- Sắc mặt cô không tốt, mạch đập rất yếu, thể trạng có vẻ mệt mỏi, ánh mắt đờ đẫn, là ở nhà, cô có dùng thuốc gì thường xuyên không? Đây là tác dụng phụ thuốc phát tán, có vẻ rất có hại.

Cô mím môi, hai tay bấu chặt vào nhau, ngấm đến bàn thân uống thuốc bậy bạ hay không nhưng thực ra không có. Nhưng lại nhớ ra, thứ thuốc khó chịu đó, mỗi lần cô và Tích Lăng qua đêm, nó liền xuất hiện, là tại sao? Nhưng cô thẹn không có nói.

- Ý anh là sao? Bảo rằng tôi không có ý thức, uống bậy bạ gì đó? Tôi thực không có uống gì hết.

- Vậy sao?

Anh là nhìn ra không có muốn nói, anh cũng không ép, cô đau thì chắc chắn cô sẽ nói vào lần sau vậy, không bắt buộc ai đâu. Phụ tá mang đến hộp cứu tế, cùng xe đẩy đủ thứ khử trùng xang đỏ vàng, cô nhìn vào mà ê buốt cả mắt.

- Vết thương thành ra thế này, sơ cứu có hơi đau nhức một chút, gắng chịu đựng, tằm vài giây.

Ưu Tinh Tập anh nhìn qua, nhìn ra cô nhát cáy rồi, chắc hẳn sơ cứu đau như vậy, vết thương lại thế kia thì đằng nào cũng không có chịu nổi.

- Cậu lo gì, miệng lưỡi con bé rất tàn độc, làm cho nó đau vào.

Cô trừng mắt, liếc nhìn Lăng Thanh cảm tạ chỉ che kín mặt, vai còn đưa lên rồi hạ xuống như thế Lăng Thanh không có nói gì hết, vừa rồi là cô nghe nhầm. Cô thăm mắng, đúng là nam nhân không có chí khí.

Bông cứu thương vừa đổ sơ cùn, mùi hương xộc lên khứu trùng làm cô sợ hãi, quít hết cả tay chân rồi, người ngồi không ngay, run lập cập, tay tự giác bấu vào nhau.

Ưu Tinh Tập vừa cầm bông vừa liếc nhìn cô sợ hãi, khoé môi có chút dịch cao. Lăng Thanh nhìn thấy hết thấy, là tức giận ghen tuông, liền từ tốn đi đến, về mặt hiền ngang thanh cao.

- Tinh Tập, cậu thấy tờ lúc trước rất có thiên bẩm với bác sĩ nhưng là như không có duyên, cha tớ lại bắt buộc theo sự nghiệp của gia. Lại nói hôm nay, cậu thấy tớ giúp cậu việc gì được, hay giúp cậu chữa vết thương cho Thiên Thiên đi, còn cậu đi lấy thuốc đi.

- Cậu chắc cậu giỏi hơn tớ không? Là vết thương này nói ra rất nặng, đừng đùa nữa, mau lại đó ngồi yên đi.

Tần Tang nhìn qua nhìn lại, nhứt hết cả đầu, là hai nam nhân này đang tranh giành chữa vết thương nhỏ, không đáng nói là nặng. Chỉ có, ánh mắt Tần Tang nhìn vào Lăng Thanh đang cười với cô thì tim liền đau nhói, bất giác lùi về phía cửa mà dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tránh mặt; cầu gặp

- *Bọn khốn nào hại cậu ra nông nỗi này? Nói mau, tớ nhất định ăn thua đủ...*

- *Lăng Thanh... cậu nhất định phải bảo vệ Tần Tang, là tôi có lỗi, không tin lời cậu nói, giờ có lẽ mạng sống cũng khó mà giữ nổi nhưng lo nhất là em gái ở lại một mình, duy chỉ tôi còn một người thân, xin cậu, nhất định nể mặt tớ chết trước mà chăm lo...*

Tần Uy Phải nắm chặt tay Lăng Thanh, máu trên đỉnh đầu ngày càng rơi nhiều, răng cắn chặt đau đớn, ánh mắt đã mê man nhưng là nhất quyết không chịu buông xuôi, cứ gượng muốn ngồi thẳng, trước mắt sắp đom đóm hoa mắt, sắp không trụ nổi bao lâu, sắc mặt trắng bệch khó coi.

- *Tần Tang, em có phải rất thất vọng về anh? Em đừng lo, cậu ấy sẽ chữa em thật tốt, tốt hơn cả anh, sẽ không lo tương lai bản thân ra sao đâu, chỉ có việc, anh nói này, nhất định phải luôn luôn tin tưởng cậu ấy, trợ giúp cậu ấy thật tốt, xem như em trả nợ anh em chúng ta; nợ cậu ấy ân công, đổi lại em đi theo cậu ấy biểu hiện tốt. Lúc mẹ chết, anh có dặn em rồi đúng không? Phải nhất định anh em mình sống thực tốt, là em thay anh sống thực tốt.*

Lăng Thanh lần đầu tiên hoảng sợ như vậy, ánh mắt trợn trừng nhìn Tần Uy Phải từ từ gục xuống mặt xuống đất, mắt nhắm nghiền, tay nắm chặt ban nãy cũng buông lỏng, hơi thở lúc ngắt lúc kịch liệt hơi vào. Anh niu tay lại, vẫn giữ chặt, gương mặt không quá biến sắc chỉ là tức giận hừng hực lửa.

Tần Tang bên cạnh nhìn anh trai mình gục xuống thì cũng nức nở òa khóc. Tay cứ lay lay Tần Uy Phải nhằm nuôi nấng hy vọng rằng anh đang lừa gạt họ, anh chỉ là đau quá ngắt đi nhưng sau đó sẽ tỉnh lại thôi.

Sau khi mai táng, Tần Tang liền đắm đầu theo Lăng Thanh không lý do, chỉ biết trong đầu phải vì Tần Uy Phải mà nghe lời Lăng Thanh vô điều kiện. Cô tin rằng Lăng Thanh nhất định sẽ giữ lời hứa với Tần Uy Phải, sẽ trông thực tốt. Là Tần Tang không hề nghi ngờ vì anh trai Tần Tang rất khó tính, đề dạn dò Tần Tang như vậy thì nhất định đây là nam nhân chữ tín hàng đầu, đáng tin tưởng với lại bề ngoài lại ôn nhu ấm áp, là nữ nhân nào có thể cưỡng lại, cô trường hợp cũng không ngoại lệ.

Tần Tang từ lúc đi theo Lăng Thanh; đối anh như hình với bóng, chủ yếu là mục đích bồi dưỡng học hành về trợ lý để phụ giúp, đây là Tần Tang muốn như vậy. Cô hầu như chỉ nhìn thấy Lăng Thanh mới thấy an toàn nhẹ nhõm. Nhưng sau khi chính thức trở thành trợ lý của anh, anh lại chỉ thẳng mặt Tần Tang, không chút xem sắc mặt cô thể nào biến đổi làm trọng.

- *Anh nói trước, anh thực rất quý em, nếu bình thường, anh cũng không nói nhưng đây là liên quan đến lợi ích công ty, là đôi bên có lợi, anh hiện tại chỉ là thực hiện lời hứa với Tần Uy Phải là chăm sóc em, anh nhất định sẽ làm tốt nhưng chỉ cần em một điều làm tốt thôi, ngoài ra chuyện gì em làm sai sẽ không trách mắng một lời, là em nhất định đừng nảy sinh tình cảm với tôi, chính là cảm kỳ, nhớ cho rõ.*

- *Nhất định, một lời không sai.*

Tần Tang chẳng hiểu trong đầu Lăng Thanh nghĩ gì, chỉ là gật đầu lia lịa vì ham muốn công việc nhưng dần dà, ở bên loay hoay đều chạm mặt nhau vô ý thì trái tim cô dần rung động. Chỉ là Tần Tang khó khăn hơn người khác, muốn nhìn lâu cũng không dám, muốn quan tâm Lăng Thanh một chút cũng không thể. Bức bối muốn chết!

Cô thắc mắc, tại sao không thể là cô? Bao nhiêu nữ nhân khác có thể nhìn anh với cặp mắt mê mẩn đầy ngưỡng mộ còn cô thì không? Có vô lý quá không?

Nói đáng ra, Lăng Thanh chỉ nghĩ Tần Tang dừng ở mức em gái, là phải thực hiện lời hứa của Tần Uy Phái, thì nhất định phải cứng rắn như vậy để Tần Tang phân biệt cho rõ quan hệ của họ đang ở đâu và làm thế nào là hợp lý nhất.

Tần Tang mỗi lần nhìn thấy Lăng Thanh dẫn bạn gái ra ra vào vào, siêu mẫu mỹ nữ thì liền gục bước, lùi về phía sau. Nhìn lại, Tần Tang là không có ngoại hình sắc sảo hoàn mỹ, gương mặt cân đối dễ nhìn, không mỹ mạo, còn gia thế thì không thể sánh bằng, cô đây gọi gì? Ân oán Lăng Thanh. Chỉ có từ đó là mô tả đúng nhất thôi.

Thử hỏi nếu cô rời khỏi Lăng Thanh thì sao? Thì sẽ rất khó khăn. Là Lăng Thanh đang phải chịu đựng giữ lời hứa từ đầu đến cuối, Tần Tang hiểu rõ bản thân không nên làm khó Lăng Thanh thêm, một mực giữ vững giới hạn cô đang ở.

Cũng như cô nhìn lại, là không hợp hình tượng cơ bản đứng cạnh anh, Tần Tang phải dùng thái độ ngưỡng mộ nhìn Lăng Thanh mới đúng, có vẻ chợt nhận ra cô chỉ ngưỡng mộ thôi, là cô chưa thấu đáo được mọi thứ? Cảm xúc bản thân không cầm nắm được.

Lừa người dối lòng.

- *Chiều nay, cuộc hẹn với bác sĩ Ưu cho Thiên Thiên thế nào rồi?*

- *Tần Tang...*

Tần Tang bị Lăng Thanh gọi mà giật mình xoay người cung kính khom người, anh nay mới nhìn kỹ, khoe mắt Tần Tang dù to nhưng là chệch hướng xuống một chút nên lúc nào nhìn Tần Tang cũng là về mặt dưới buồn. Nhưng Lăng Thanh không có thời gian rồi mấy chuyện đó nên tiếp tục đánh văn bản trên máy.

- *Lăng tổng, ban này tôi đã có gọi đến, cô Lăng đã nói chuẩn bị tốt đợi đến thời gian đến.*

Tần Tang gan tỳ, không chiếm được quan tâm của Lăng Thanh. Sườn mặt đẹp để góc cạnh của anh ngồi ngay dưới dương quang chiếu thẳng thì càng thêm hư ảo nam nhân bước ra trong tranh làm cô ngẩn người nhưng là không có dám, chỉ có lên liếc liếc mắt nhìn lại cho rõ.

- *Cô Lăng còn hỏi Lăng tổng có đi hay không? Tôi biết, sắp lịch cuộc hẹn hủy bỏ khỏi lịch trình của anh và....*

- *Không cần, cùng đi đi.*

Nhiều mây, anh bận như vậy, nhìn lại là văn kiện chất đầy bên dưới là "đầy dầy lớp đồ", sao hôm nay lại chịu buông công việc khỏi tay thế này? Tần Tang thắc mắc thế nào cũng im miệng lẳng lặng gặt đầu rồi đi sắp xếp trong kim nén, cũng thầm nhớ lại, lúc trước Lăng Thanh đối Lăng Khấu Thiên cũng không đến mức chu đáo như hiện tại.

- *A!!!!!! Đau quá, nhẹ tay một chút.*

Ưu Tĩnh Tập nhăn mày, này giờ anh còn chưa chạm đến vết mài mà Nan Hy lại la ó thế này, căng thẳng một phần lo cô đau, một phần công việc, nhất định phải đảm bảo hết thảy, cho nên đành làm thực nhẹ tay, cái gì cũng cẩn thận mọi việc nhưng đây là thực cần trọng chạm đến.

Ra về, cô đành đợi Lăng Thanh cùng Tần Tang đi khỏi trước, mới dám ngoảnh lại nhăn nhu.

- *Ưu tiên sinh, tôi rất cảm kích lần trước anh giúp tôi, cả chiếc áo, tôi sẽ gửi trả lại anh sau, nhất định đó, tôi sẽ giặt giữ thực kỹ trước khi trả về.*

Ưu Tĩnh Tập nhìn cô khách khí khoe môi nhuếch cao.

- *Vốn dĩ không có gì lớn đâu, cô không cần phải như vậy đối tôi khách sáo, không quen.*

Cô không nói gì thêm, gặt đầu, quay theo phía sau Lăng Thanh, anh tự nhiên nắm tay cô kéo đi ngay lập tức, Ưu Tĩnh Tập thì quay lại công việc, xem như này giờ chỉ dành thời gian suy ngẫm một chút, chưa có ai đến hay việc gì phát sinh.

Nan Hy thực ngày càng thấy Lăng Thanh dễ mến, rất vui tính.

- *Lăng Thanh, hôm nay cảm ơn anh.*

Tay cũng vô thức giặt khỏi, mắt lơ đãng không dám nhìn nam nhân trước mặt.

- *Không có gì, là do Tích Lăng làm cô bị thương, chúng tôi phải có trách nhiệm bảo vệ cô như trong hợp đồng đúng không?*

Lăng Thanh chỉ có cách nói như vậy, dù phủ bỏ tất cả nhưng chỉ còn cách đó, không lẽ anh nói trắng ra là lo lắng cho cô, nhìn như vậy bị thương làm anh ngứa ngáy tay chân, không thể ngoảnh mặt.

- *Đúng rồi, cảm ơn Lăng gia có lòng như vậy, tôi rất biết ơn.*

Vừa nghe đến hợp đồng Lăng gia thì cô cơ miệng đang cười bỗng cứng lại, thì ra không ai thật lòng muốn quan tâm cô, là cô lúc đầu nghĩ nhiều rồi. Cô cứ ngỡ...haizz. Cô không có ép Lăng gia quan tâm cô nên nhận quan tâm này cũng thấy khách sáo.

Quãng đường ngồi trên xe, về mặt âm thầm, không có cao hứng như ban đầu, càng là không nói gì cả làm Lăng Thanh cảm thấy có lỗi, cứ lâu lâu lại lên nhìn sắc mặt cô thay đổi.

- *Thiên Thiên, lâu rồi chúng ta không ăn cơm cùng nhau từ lúc em hết bệnh rời giường đến nay, hay ta cùng...*

Nan Hy cướp lời.

- *Không được rồi, Tích Lăng dặn tối nay anh ấy trở về sớm, em ở nhà chuẩn bị cùng ăn.*

Cô biết cô nói lời này, Lăng Thanh nhất định sẽ không làm khó dễ.

- *Con bé này, lấy chồng lại quên anh em.*

Lăng Thanh trêu vài câu, lại thầm vỗ ghế Tần Tang ý bảo dời hướng đến Cẩm Viên. Cô thầm thất vọng, phải anh cố ý không xem lời từ chối cô thì hay. Là cô nữ nhân sao có thể tùy ý

chấp thuận đầu.

Đến Cẩm Viên, cô nhìn vào sân, vẫn không thấy xe hán nhưng không tin tưởng, lúc trước trở về cũng đầu thấy xe nhưng hán có sự hiện diện. À quên, Nan Hy còn phải trả lại áo cho Ưu Tình Tập. Cô đưa cho Lăng Thanh có vẻ nhanh hơn vì cô về Lăng Thanh cùng Ưu Tình Tập quen biết nhau, mối quan hệ khá tốt mới đùa vui về như vậy không kiêng dè.

Nhớ lại, liền nắm lấy tay Lăng Thanh, anh con mắt nghi hoặc nhìn mây nhìn nơi hai tay tiếp xúc, cô cũng chợt giật mình, nhanh chóng thả ra, ngại ngùng nhìn vào mắt anh, cô dù gì nói ra chuyện này thì có hơi xấu hổ.

- Lăng Thanh, em...em muốn nhờ anh trả áo lại cho Ưu tiên sinh giúp.

- Áo? Em cùng Ưu Tình Tập có gặp qua?

Cô nói ra liền đoán được chắc chắn Lăng Thanh sẽ thắc mắc mà vặn hỏi, cô cũng không muốn mang gánh nặng nghi hoặc bên mình cho nên rất nhiệt tình giải thích đầu đuôi rõ ràng, không chút tránh né. Lăng Thanh hiểu ra thì trầm ngâm, giây sau cô liền hối hận, thà cô tự trả còn nhanh hơn nhỉ? Là cô gây rắc rối hơn rồi.

- Thôi...chắc không cần gấp gáp, để em tự...

Lăng Thanh không đợi cô nói hết, liền nhảy vào giành lời trước, xua tay.

- Không không, để anh. Anh là tối nay cùng Ưu Tình Tập có hẹn, sẽ rất thuận tiện đường.

Cô cũng không nói gì thêm. Đợi xe dừng bánh, cô hiện tại cũng không biết chiếc áo đó ở đâu, lén la lén lúc chạy ủa vào, nhìn quanh là không thấy hán liền thở phào, thực ra hán đã bay Pháp ba giờ trước.

Cô không hề biết chuyện này, thậm chí còn tưởng hán lẫn quần ở Tích thị say mê văn kiện.

Cô mau mau gọi hầu nhân, miêu tả lại ngày hôm đó như thế nào, nói lần quần nhiều chuyện một hồi, may rủi có người nhớ ra, liền chạy đi lấy cho cô nhưng là tìm kiếm rất tốn thời gian. Ngồi đợi mà cứ hồi hộp ngóng ra cửa, sợ Lăng Thanh đợi lâu, cô với cô hỏi thêm lần nữa, rốt cuộc hầu nhân cũng tìm ra, đứng trên lầu giờ áo lơ lửng hỏi cô, cô nhìn thấy mừng rỡ, liền bảo hầu nhân xuống, hầu nhân sợ vô lễ với cô nên không dám, chạy một mạch xuống thờ phỉ phò, trao tận hai tay đưa cô.

Cô tính bảo không cần đổi cô như vậy nhưng lại lần nữa khó mở miệng.

- Nhờ anh nha.

Lăng Thanh nhìn dung nhan mỹ mạo cô lâu một chút, vì không thể lúc nào cũng gặp cô thường xuyên được. Cô bắt gặp được ánh mắt Lăng Thanh nóng rực, cô xấu hổ tránh đi.

Lăng Thanh nhìn xung quanh, thực không có ai, mới cẩn thận bước lên một bước gần cô hơn, cô tìm đập mạnh thỉnh thoảng nhìn nam nhân tuần tú ngày càng gần bản thân, cô vô thức lùi một bước. Cô thắc mắc Lăng Thanh hôm nay có hơi khác lạ.

- Lục tiểu thư, tạm biệt.

Đến khi cô nghe rõ lời nào, cô liền hiểu ra, Lăng Thanh là đang muốn bảo vệ cô. Sợ ai đó sẽ nghe thấy, cô sẽ bị lung lay khó dễ.

- Lăng Thanh...

Chỉ là cô vừa gọi anh, anh liền quay lưng bỏ đi. Cô một bụng tuyệt vọng nhìn Lăng Thanh lên xe rồi đi.

Xoay người.

- Nay, hôm nay Tích Lăng sẽ trở về ăn cơm, các người chuẩn bị giúp tôi thức ăn cẩn thận...

Hầu nhân nào nghe qua cũng một mặt ngạc nhiên nhìn, hầu nhân nhỏ buộc miệng thốt lên

- Phu nhân, là chủ nhân ba giờ trước đã đột ngột bay Pháp giải quyết việc rồi à, không cần đợi, chủ nhân còn dặn...

Không hiểu sao nghe lời này, khoe môi cô đang cười tự dừng cứng lại, sao có thể như vậy? Cô song song đó tức giận thờ hồng hộc, đầu mũi cô đỏ ửng muốn khóc.

- Anh ấy nói, tôi sẽ trở về mà... có phải tôi không nói như vậy, tôi liền không biết anh ấy đã đi rồi không? Các người...

Tích Lăng ngồi xoay ghế mặt nhọc. Là Mộ Phi nhìn thấy như vậy cũng buồn rầu theo. Hán cứ ngồi ngẩn như vậy, văn kiện trên tay theo hướng gió thổi đi thổi lại cũng không làm sao nhuyển tâm trí chút nào.

- Nay nếu bạn gái cậu như không muốn nhìn thấy cậu nữa thì cậu sẽ thế nào? Ý tôi là hai người giận nhau.

Bỗng hán lên tiếng, lời như có như không quan tâm nhưng là rất dễ tâm câu trả lời Mộ Phi. anh ngẩn ra vài giây, chả hiểu hán hỏi vậy là có ý gì đây? Trước đây chuyện tình trường, chưa bao giờ hỏi han. Mộ Phi cũng cần thời gian suy nghĩ đã. Nhưng là anh làm việc với Tích Lăng, là không có khái niệm thời gian chần chừ, cho nên là nháy mắt trả lời liền.

- Chủ nhân, lúc đó, nếu như là tôi, tôi sẽ trốn khỏi mắt cô ấy, đợi khi cô ấy người giận thì quay trở lại, thế nào trong thời gian đó cũng thấy thoải mái một chút vì không bị quấy rầy. Nhưng mà, chủ nhân, tôi còn chưa có người yêu, tôi chỉ nhận xét khách quan.

Hán liếc mắt, liền cho đó là đúng, tin trời chết, tuần trước hán nhận tin một nhánh nhỏ ở Pháp có vấn đề đàm phán trong một văn kiện quan trọng, gửi thông báo, hán phải đến đó lập tức nhưng còn nhân nhá chưa có quyết định, nay nghe vậy, có thể đi ngay rồi. Hán nhìn vào khoảng không, nghe xong không có biểu cảm hay hành động nào mà là trực tiếp gọi về Cẩm Viên.

- Phu nhân có nhà không?

- Thưa chủ nhân, ban này Lăng đại thiếu gia vừa đón phu nhân ra ngoài kiểm tra sức khoẻ.

- Phu nhân không khoẻ chỗ nào? Cô ấy lại ngã sao?

Hán nghe vậy tức giận, hỏi vặn lại hầu nhân, là hầu nhân như thế nào chăm sóc cô mà lại để trong người không khoẻ?

- *Thưa chủ nhân, không phải ngã đâu ạ, lúc trưa phu nhân vẫn ngồi đọc sách như bình thường, đến khi Hoa Hoa mang trà ra, phu nhân bảo mệt nên Hoa Hoa đi phu nhân lên phòng là ngủ một giấc đến khi Lãng đại thiếu gia đến.*

Hầu nhân nghe giọng điệu Tích Lãng mà đoán già đoán non, hẳn đang như con hổ động rừng đáng sợ, giọng điệu giải thích của hầu nhân run rẩy hoàn toàn, như muốn nói không nên lời nhưng là không dám như vậy.

- *Được rồi, đợi khi có ấy về, nhớ bảo phải ngâm chân bằng nước ấm trước khi đi ngủ, tôi có việc đột xuất bay đến Pháp một chuyến, vắng vài hôm.*

- *Vâng chủ nhân, đều như lời dặn mà làm ạ.*

Hắn cúp máy trực tiếp đánh máy thông báo qua bên kia, bên đây sai Mộ Phi đặt vé máy bay, liền đi ngay. Nghĩ đến việc Nan Hy không muốn gặp hắn thì càng muốn đi nhanh, cho là Mộ Phi ý kiến hay.

Cô buồn rầu, là cô nên trách, là hắn không nói lời nào với cô.

Đến tối, cô không ăn gì vào bụng, cứ để bụng trống rỗng lên giường, hầu nhân mang chậu nước ấm vào, cô cũng không đếm xỉa đến, cứ như vậy nằm nhìn ra cửa sổ vô định.

Căn môi rồi lại buông ra, trần trờ đến tối vẫn không có ngủ được đâu. Rất muốn nghe hắn nói thế nào. Là cô không nhịn được, tay nhanh hơn não, lần đầu tiên gọi vào số của hắn, là cô lúc trước âm thầm lưu vào điện thoại Lãng Khấu Thiên rồi giấu nhẹm, cô biết thế nào cũng cần dùng đến, có khi cũng thuộc lòng rồi.

Tiếng reo rất lâu mới có người nhận máy, cô căng thẳng, mồ hôi lạnh rơi ướt trán, lúc hắn chưa nhận máy, có vô vàn điều muốn nói, muốn trách cứ nhưng đến khi nghe giọng trả lời ồm ồm bên tai, thì mũi mờ không còn gì để tiếp chuyện.

- *Tích...Lãng, là anh đi công tác vài ngày à? Sao em chưa nghe gì hết.*

Chỉ nghe bên tai giọng hắn "ừm" gió nhẹ, như có như không, nếu cô không chú tâm thì nhất định sẽ không nghe được đâu. Biết hắn chắc chắn không rảnh rồi để trả lời nhưng là cô im lặng lúc lâu, hắn cũng không có trách hay cúp máy, cứ như vậy đợi cô.

Là hắn lần đầu tiên nhận được điện thoại cô chủ động gọi đến, cũng có chút bất ngờ trong ánh mắt. Nhưng lại nói ra không biết nói gì.

Là hắn cũng không tin tưởng được hắn lại nghe theo ý kiến Mộ Phi, bởi hắn biết anh ta thực không có bạn gái, suốt ngày theo đuổi đam mê hầu hạ thật tốt Tích Lãng hắn.

- *À...ha ha không có gì, anh nhớ nghỉ ngơi cẩn thận là được, giữ gìn sức khỏe, có thể hiện tại chưa quen giờ giấc thay đổi.*

Nghe xong, vừa định trả lời, cô lại cúp máy, hắn thở dốc bức tức, quay sang mắng mỏ hết tội lỗi cho Mộ Phi, Mộ Phi không hiểu chuyện, làm rơi xấp tài liệu trên tay không hay vì bị mắng uống phí.

- *Ý tưởng của cậu, loạn hết, nếu hôm sau còn nói ra ý tưởng nhảm đó đừng trách tôi. Cái gì mà tránh chứ hả?*

Đã Mộ Phi thì lúc trước đến nay vẫn không hiểu gì, anh hoàn toàn ngu ngơ, về mặt vô cùng uy khuất mà nhìn Tích Lãng không dám cãi lại. Trong tâm trí kêu gào "*Có thể nói cho tôi chuyện gì xảy ra không Chúa ơi!!!!*"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tuần trăng mật

Gé Vincé E, Marseille.

- *Tích Lãng, dự sự kiện lần này, vì lý do gì đó, nếu không anh sẽ không có mặt ở đây đúng không? Hiểu tính anh thế nào mà!!!*

Nữ nhân cầm ipad mini bên tay cùng sắp văn kiện đầy giấy tờ, trên người vận lễ phục trang trọng điểm lệ sè rãnh ngực sâu tự tin tinh tế vừa đủ quyến rũ mọi ánh nhìn không quá khiếm nhã, dung nhan mỹ mạo sắc sảo, khoe mắt trái có nốt ruồi nhỏ đáng yêu thập phần.

Khoác vai Tích Lãng đang ngồi ở vị trí chủ trì giữa phòng họp lớn, cả người đồ lên vai rắn chắc, hẳn khuôn mặt không chút biểu cảm, không thèm nhìn nữ nhân quần lấy hắn, tỏ ra phiền phức ngay mặt tuần tú.

- *Ary, đừng chạm vào tôi tùy tiện ý muốn. Tôi đã có vợ.*

Đưa tay mạnh mẽ quăng tay cô.

Lâm Nhiệt Dự gạt mình, nhìn sâu vào mắt hắn. Chính miệng hắn thừa nhận? Thể hiện hắn rất coi trọng nữ nhân kia, là hắn thực tình yêu cưới rồi.

- *Vậy sao? Lúc trước không chấp nhất sao? Hiện tại có ư? Từ khi nào anh nhỏ mọn như vậy hả? Khó khăn mới gặp anh một lần, nay lại như vậy, Lãng Lãng đáng ghét.*

- *Có học đâu ra trò mèo của Ngô Kỳ Phong vậy hả?*

Hắn một nước bỏ đi, hại Lâm Nhược Dự chạy theo năn nỉ gây lười, sợ hắn sẽ bỏ về ngay lập tức. Là cô đang chọc tức hắn, hắn mà bỏ về như hôm trước thì chính Cô phải là người bay theo mà mang hắn trở lại, nếu không sẽ trở thành tội đồ của nhân loại a~~

Lâm Nhược Dự một mặt hốt hoảng.

- *Tích Lãng, anh đừng như vậy đối nữ nhân như em mới đúng, anh như vậy không thích em liền không làm mà, thế, em thế này...đứng lại đi...*

Đi đến nửa đường, hắn vô tình gặp Liên Lâm vừa nhìn thấy hắn anh tuần thân ảnh sừng sững trước mắt liền sợ hãi nhanh chóng xoay người chạy trốn, hắn cũng không có tâm trạng để ý

nhưng là dừng bước một chút làm Lâm Nhược Dự đuổi kịp.

Cô vỗ vai Tích Lăng, thở phì phò, hít sâu một hơi lấy sức nói tiếp nhưng vẫn quần lấy như thường lệ, không xem lại lời nói ban nãy.

- Là cô ta vẫn còn tương tự anh đó, thế nào? Đạo này được Auth để ý cho nên trang diện một chút, xinh đẹp hơn nhiều, vậy anh có thay đổi suy nghĩ...

- Cô...muốn tôi cắt lười cô không? Hay đã khỏi Tích thị?

- Không có, tuyệt đối không. Em biết anh không tàn nhẫn như vậy mà, ha ha. Một bước thành công, ha ha, chúng ta mã đáo thành công nha...ha ha cùng nhau...ha ha...

Không còn dám ở lại nữa, vừa lùi vừa nhìn Tích Lăng mặt mày u ám, hại sau lưng bồn cây tránh không kịp, tính trượt chân thì lại nhanh chóng đỡ kịp bản thân nên không có làm mất mặt. Mặt mày xinh đẹp tái xanh tái mét biến mất.

Hắn phiền phức, là do Lâm Nhược Dự đối hắn không tý nghiêm túc cho nên ai trong công ty cũng thăm bàn tán cô lên giường hắn chắc chắn có, thấy rõ không công bằng ở chuyện đối xử nhân sự.

Nhớ lại, nhìn cô, trong tâm trí hắn lại xuất hiện hình ảnh Lục Nan Hy như mèo rụt đuôi trước hắn, hoàn toàn khác biệt Lâm Nhược Dự. Hắn vô thức lấy điện thoại, tay nhấn gọi ngay Cẩm Viên, là sợ hiện tại trời tối chắc hẳn ai cũng ngủ rồi nhưng vẫn muốn thử, ai ngờ, vẫn được nhắc máy.

- Chủ nhân, từ khi nghe người đi, phu nhân cứ tồn sức ngồi ngoài vườn nhìn cổng lớn chờ đến tối mịch, mắt mở không lên mới chịu trở về giường.

Nghe giọng hầu nhân có vẻ muốn khóc, nức nở trong điện thoại làm hắn nóng lòng. Một mặt nhăn nhó, một mặt gấp gáp. Mộ Phi từ bên trong ra đi đến, vừa định mở miệng thông báo hắn buổi họp bắt đầu, đây là buổi họp cổ đông rất quan trọng, Mộ Phi không dám sơ suất, nay nghe lời hắn nói, anh nổi tiếng lãnh đạm cũng phải hoảng hốt.

- Mau đặt vé máy bay trở về ngay.

- Tích tổng, có gì hiểu lầm không? Chúng ta đang...

- Mau đi, cảm nhiều lời.

Mộ Phi dù vậy vẫn nghe theo lời chủ từ báo, liền cầm ipad tra thời gian vé, nhận thấy không có vé hôm nay mà dời hôm sau, đưa qua hắn, hắn mày kiếm nhìn lại một đường xinh đẹp.

- Gọi phi cơ riêng đến.

- Tích tổng, gọi phi cơ riêng cũng cần thời gian...hay xem xét lại buổi họp thế nào được không?

- Có lẽ lời tôi không đủ giá trị nữa?

Hắn nhìn chằm chằm Mộ Phi, suy ngẫm nhìn khoảng không. Lâm Nhược Dự căng thẳng nhìn mọi người, từ "mặt lớn mặt nhỏ" đại diện, cười một cái yếu kiêu, đẩy đà ra ngoài. Vén lễ phục cao mà chạy đến bên hắn đứng ở hành lang dài vợi vãi, giày cao gót nện xuống gạch men trắng sang trọng "cách...cách..." đủ thấy sự khẩn cấp vợi vãi.

- Tích Lăng, là mọi người đang đợi anh, là bắt đầu thời gian chính họp rồi, đừng làm khó....

Warningg!!!

Cấp bách rồi, Tích Lăng chính là đang cần thời gian bình tĩnh lại, cảm giác dường như hắn không còn là hắn nữa, tại sao phải trở về liền? Hiện tại bị cái gì tác động? Hắn đã thực sự buông bỏ mà thích cô thật rồi?

Hắn nhất định không thể như vậy, liền một bước xoay người, trở lại phòng họp, kéo theo Lâm Nhược Dự cùng Mộ Phi trán ướt đầm mồ hôi.

- Không cần nữa, tôi lịch đều bỏ hết thấy, ở lại thêm 5 ngày.

Song song đó, vẫn lờm mắt cảnh cáo Mộ Phi, ý rằng nếu còn dám không nghe lời hắn lần sau thì đừng có trách.

Hả??

Cả hai phía sau đều như mới trải qua cơn mưa ngâu, nay lại đến nắng cực gắt, là chẳng hiểu hắn rốt cuộc thực tâm muốn ở lại hay là muốn trở về nhưng hiện tại việc họp quan trọng hơn cho nên không thắc mắc thêm, tránh mất thời giờ là vàng là bạc.

Tan họp.

Do tâm trạng bức bối không thôi, liền một mực đi thẳng không quay đầu ra khỏi công ty. Lên xe đến đón, một bước đến khách sạn nghỉ ngơi, ngoài ra không mở miệng nói một lời nào khác, cả Mộ Phi cũng bị bỏ lại, cảm vận đi theo hay xuất hiện trước mặt tránh phiền phức.

Mộ Phi là thắc mắc; làm sai điều gì mà hắn lại như vậy không muốn nhìn đến? Dù đi theo đã lâu nhưng hắn hi vọng vô thường vẫn là đoán không có ra.

Nan Hy nằm trên giường rảnh rỗi quá mức, nóng nảy, bước ra sân thượng cũng không có mát hơn, âm thầm đi xuống hoa viên mà ngồi đây hóng gió, cứ tiện mắt lại nhìn ra cửa như cũ đợi hắn; là vô thức. Đây là trong mắt hầu nhân cô đang đau khổ đợi chờ một thứ gì đó xa xôi, vì giận đối sự việc hồi chiều mà hiện tại không thể ngủ yên được.

Nhưng mà càng ngồi càng lạnh, hầu nhân thấy cô vẫn ngồi đó thì mang áo khoác dày ra phủ khắp người, còn có mang trà gừng đun thần tốc.

Còn quân gia thì nói chuyện với hắn, cứ lo lắng vô cùng, là sợ cô bệnh, người đầu tiên tra cứu sẽ là bà, với lại nhìn cô nhỏ bé như vậy, gió thổi cũng muốn bay đi, vậy sao có thể chịu nổi lạnh lẽo sương xuống như vậy, có nhiều hầu nhân khuyên can vẫn không chịu vào trong, làm ai nấy hú hồn hú vía một phen.

Hầu nhân nhỏ ngồi chồm hổm bên cạnh, quay lên nhìn cô chu môi, vẻ mặt uly khuất.

"Uy, phu nhân, sương xuống người sẽ bệnh mất, xin người đó, vào trong đi mà... cả em cũng buồn ngủ lắm rồi, phu nhân còn thức thì sao em dám ngủ đâu...phu nhân mà bệnh thì chủ nhân sẽ lo lắm, phu nhân mau vào trong đi thôi, cô mà bệnh thì chủ nhân lo lắng lắm."

Hầu nhân nhỏ còn phụ đạo run rẩy nhẹ, cô là ai cũng biết, rất ngại làm phiền người khác, là hầu nhân nhỏ đánh trúng tâm lý, thực chất cô không có xem mình hơn mọi người, xem là phu nhân kiêu ngạo cho nên ai cũng đều rất mến yêu, ngoài mặt vui cười lễ phép, trong lòng càng thoải mái.

Cô nhìn thấy hầu nhân nhỏ run lấy bầy thì chớp mắt vài cái đi vào nhà. Hầu nhân nhỏ thở phào một cái, chạy theo phía sau lạch bạch trên nền đá men trắng tạo hình đường nét kim tự tháp.

Trở lại giường, dường như hóng gió man mát cho nên dễ đi vào giấc ngủ hơn, mới nằm xuống liền ngáp một cái, cảm giác dễ chịu rất nhiều. Nhìn cô nữ nhân nhỏ giữa gian phòng lớn, trống trải vô cùng. Nỗi nhớ lấp đầy, tâm sự bay bổng ngổn ngang, là hân mới không nhìn thấy một ngày trời.

Cô đơn, dù mí mắt mở không nổi nữa nhưng nước mắt lại chảy ra không ngừng được. Dù hân ở gần bên chỉ có day nghiêng hành hạ nhưng ít nhất cô không có cảm giác, tới đến chỉ có một mình hoang vu, không ai nằm cạnh trống trải bên ngoài, trống rỗng bên trong.

Chợt, giữa một trời yên ắng, điện thoại cô reo liên mạch, có chút giật mình, nhanh chóng bắt máy không chần chừ.

- *Muốn làm loạn sao hả?*

Giọng nói bên tai làm Nan Hy khoé môi tự động cong lên. Dù không có mang thiện ý nhưng đủ làm cô vui vẻ. Cô có lẽ không nhận ra, từ lúc không còn gì cả, cô dần trở nên bị động, lệ thuộc.

- *Em đâu có ý đó...*

- *Tôi sẽ ở lại 5 ngày, trong những ngày này, tôi mà còn nghe cô bỏ bữa hay thức khuya đến tối mịch thì cô không xong đâu.*

Hân giọng điệu xen lẫn tức giận làm cô ngày càng ảm áp, nước mắt chảy từ này giờ cũng không có ngừng, hít mũi vô thức, sợ hãi bị lại âm loa của điện thoại nhưng là hân đã nghe rồi, hân biết cô đang khóc ở bên kia đầu dây. Hân day nghiêng, bàn tay nắm chặt, nhìn bầu trời xanh ngoài kia thờ dài.

Có chút xiêu lòng nhẹ.

- *À...ba tôi la mắng, muốn tôi mang cô đi tuần trăng mật gì đó, chúng ta phải đồng kịch cho chuẩn, ngày mai sớm thu dọn hành lý, sẽ có người đón cô đến sân bay, đến đây.*

Cô quên mất bản thân đang khóc lóc, buông tay ra, vui vẻ giọng điệu nghẹn ngào.

- *Thật không? Là ba nói thật à?*

- *Là cô nghĩ ngờ tôi lời nói không còn tin tưởng được?*

Tích Lăng liền một cái tắt cuộc gọi, miệng mắng lầm bầm mèo phiền mít ướt, còn cô vui vẻ đến độ quên hết thấy buồn bã. Chỉ một lòng một dạ nghĩ đến Pháp, quên cả việc buồn ngủ muốn chết, thức tỉnh. Chạy đi lục lại quần áo bản thân mà mang bỏ vào vali. Là cô thấy vali chứa rất nhiều ảnh thẻ hay giấy tờ tùy thân, cô không biết cất ở chỗ nào, chỉ có nghĩ đơn giản là tìm một ngăn ẩn rồi nhét vào thực gọn là ok.

Là cô đã có nghĩ đến, đến lúc bị phát hiện thì làm sao? Có lúc nào đó bản thân sẽ bị hân phát hiện không phải Lăng Khẩu Thiên, cô rất tò mò, hân sẽ thế nào đối cô? Nhưng hy vọng, hân chừng nào không nhận ra, cô còn có cơ hội ở bên hân chừng ấy.

Nhưng nghĩ lại, phải dùng visa và passport thế nào đây?

Nghĩ đến liền xanh mặt, Nan Hy nhắc điện thoại cầu cứu Tiểu A.

Tiểu A rốt cuộc không mắng cô tới khuya tới mịch làm phiền, mau chóng giải quyết giúp mọi thứ nhanh gọn. Cô khoái chí, chìa tay lên, búng tay một cái kêu lớn.

Trước khi vào sân bay, Nan Hy nhìn Tiểu A thật lâu, thật sự cô rất cảm kích nhưng cô biết Tiểu A chỉ làm vì trách nhiệm anh nên làm, nên cô cảm ơn vì ân công riêng thì có vấn đề không?

Quay đi không nói lời nào.

26 tiếng sau, đáp xuống sân bay, cô đứng là lần nào lên máy bay xuống cũng say sẩm mặt mày, nhớ lại lần đầu tiên, cả tiếp viên trực riêng bên cạnh vì quá nôn, thực thất vọng bản thân hết sức nói.

Nghĩ lại, đúng là hết chỗ nói, càng không nói đến tự tôn ở đâu. Là nữ nhân mà lại chạy theo nam nhân đến tận Pháp, mặt mũi xem như xong.

Đâu có phải nam nhân xa lạ, là chồng cô nha!!!

Vừa nhận ra liền Mộ Phi cùng hai nữ nhân bên cạnh, cô không còn tâm trạng nhìn đến cảnh ngoài kia nữa, ngoắc tay đến, phía sau có một nam nhân nghi hoặc đi đến xách vali, cô nhấn nhỏ kiên quyết không đưa, Mộ Phi liền chạy đến giải quyết, thực không chịu nổi cô ôm khư khư hành lý không buông như sợ người xấu lừa đảo.

Dẫn Nan Hy ra đến xe, cẩn thận cho cô uống nước trấn tĩnh, mở cửa thấy hân yên vị bên trong, như liều thuốc an thần, không còn đau đầu nữa, mà thay bằng cảm giác lâng lâng không chân thật, Tích Lăng tay cầm tạp chí lật tới lật lui. Cô thừa biết hân là không có chú tâm đọc sách, ý chính là muốn làm ngơ trước mặt, đã vậy cô liền nhảy lên xe, ôm chầm chầm lấy hân, cứng nhắc người, tròng mắt, cũng không có kháng cự gì, mặc cô ôm lấy chỉ có gương mặt hân là nguy hiểm nhìn vào mắt cô đánh đổ sự tự tin, miễn nhiễm sự mạnh mẽ trào dâng.

- *Tôi đã nói là...*

- *Anh...em mang tâm trạng buồn bã khi anh đi...gặp lại anh cũng không cho vợ mình một cái ôm sao?*

Tích Lăng gằm gừ im lặng, là lần đầu tiên thấy Nan Hy như vậy.

Trong khi đó, Mộ Phi cùng Lâm Nhược Dụ và Hàn Ý Nhi kinh ngạc, là hân thật sự đầu hàng kia. Chưa lần nào cả ba thấy hân dễ thuần phục và ngoan ngoãn như vậy.

Hàn Ý Nhi vỗ vai Mộ Phi, đánh mắt qua lại, ý hỏi thật sao?

Mộ Phi khuôn mặt cực kỳ nghiêm trọng, nhẹ gật đầu, lại không tin bản thân đã gật đầu, liền gật lại thực mãnh liệt.

Trái lại, Lâm Nhược Dụ lại tỉnh như không, thì ra hân từ chối Lâm Nhược Dụ là vì cô, cô rõ ràng theo Lâm Nhược Dụ nhìn sơ qua, là nữ nhân mỹ mạo nhưng lại rất không bắt mắt, Lâm Nhược Dụ không cam tâm, ánh mắt viên đạn nhìn cô tươi cười. Liền khoác tay Hàn Ý Nhi cùng bảo Mộ Phi đã đến thời gian xuất phát.

Cô định đùa một chút nhưng là nhìn đến Mộ Phi đang nhìn chăm chăm cô, cô ngại ngùng, đỏ mặt cực kỳ liền buông hân nhưng ngược lại hân nhìn ra, không muốn buông tha cô, cô không cho hân mặt mũi, hân tuyệt cùng không cho cô mặt mũi.

- *Ngồi yên, nhúc nhích loạn, tôi liền ăn cô tại chỗ này, tôi không ngại đâu.*

Đồ vô si.

Cô sợ sệt nắm chặt vạt áo somi mỏng tênh, ánh mắt nghịch ngợm ban nãy mau chóng thay bằng quang lệ, xấu hổ mà gục vào vai hân trốn tránh.

Hân có chút động lòng, là cô bộ dạng như con mèo con cuộn người vào hân, với gương mặt tinh tú cô đang đỏ ửng đáng yêu, mùi hương dễ chịu từ cô khiến hân như mê hoặc, người hân dần nóng lên, không thể kìm chế nổi, tay cứ nắm chặt thành nắm đấm.

"Thò mà lại thích thú đóng vai hổ chế ngự."

Hân nói xong, găm lấy cần cổ cô ngọt ngào, cô nẩy người một cái, tay ôm hân phía sau nắm chặt áo hân, cố gắng chịu đựng không phát tiếng rên.

Xe lăn bánh, trong xe chỉ có Mộ Phi. Cô cứ sợ Mộ Phi phát hiện cho nên nép mình hết sức vào hân.

Hân gặm thoả thích, gây ra rất nhiều vết ân ái, cô sợ hãi, biết làm sao giấu được đâu, muốn hân dừng lại thì cũng không có khả năng.

- *Um...um...đau...aa...um...anh...nhẹ nhàng...*

- *Suyt. Em muốn tên kia nhìn thấy thì cứ việc hân học lớn tiếng, tôi không cưỡng cầu bất cứ thứ gì đâu.*

Hân cười tươi, phúc hắc vô cùng, quay trở lại giày vò cô bằng cách gặm xuống vùng trên ngực một chỗ. Cô càng tê dại, không trụ được nữa mà dựa vào hân hoàn toàn.

Áo somi cô cứ dần cúc cởi ra dần hết, cô xám xị mặt mày, phối hợp với hân ngày càng thành thực, không dám làm trái lại.

Cô là nữ nhân cực nhạy cảm, chỉ cần một cái chạm đầu ngón tay nhẹ, cô cũng vẫn có thể phát hiện ra được, lười hân dần xuống rãnh ngực, cô thờ dốc từng đợt một mối, vì cố gắng chế trụ tiếng rên và xem chừng Mộ Phi với tâm trạng thấp thỏm mà cô tưởng tượng bản thân như già đi 10 tuổi. Đã vậy hân còn lâu lâu liếc nhìn cô thách thức.

- *Hay...um...hay chúng ta làm sau đi...a....được không? Ở đây...um....ừm...quả thực...không phù hợp.*

Cô đưa tay đẩy ngực hân, chồm đến tai hân mà thì thầm như kiến nhỏ, hân vô lại lắc đầu.

- *Em như vậy là nghĩ đến anh, không...không có nói suông, là nhầm khi Mộ Phi xoay người, liền thấy anh và em không đúng đắn, là em giữ thể diện cho anh với lại...aaa...đợi đã...với lại Mộ Phi sẽ nhìn thấy em không vận áo chỉnh tề...*

Hân dừng lại hết thảy, trầm ngâm một chút, bộ mặt hân cô nhìn như thể sợ người khác cướp đi đồ đặc của mình, cô muốn phì cười nhưng hiện tại phải đóng vai nghiêm túc cho nên không có dám. Hân liền buông cô sang ghế bên cạnh, cô cảm giác như vừa thoát chết xong, đưa tay tốc độ nhanh nhất giải cúc áo, rồi như không có chuyện gì mà nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng nhịp tim cô lại không thể che giấu, nó đập thình thịch như muốn thoát ra ngoài luôn rồi.

Là im lặng quá mức, cô sợ hân sẽ nghe thấy, liền đưa tay lên mà đè mạnh, vẫn không ăn nhầm gì. Chỉ còn cách..

- *Chúng ta đang đi đâu nhỉ? Ha ha đi đâu ta?*

Tích Lăng nhuech mép, hân còn không nhìn ra cô làm gì? Cô cần phải che giấu bằng cách ngu xuẩn như vậy.

Quả thực chỉ có tiểu yêu tinh của hân là đáng yêu nhất.

Trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ như vậy, hân liền lạnh trở lại, tăng hắng một tiếng, phủ nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Một chút tin tức Lăng Khẩu Thiên

- Tiểu A, Lăng Thanh vừa thông báo, phát hiện một người hệt như Lăng Khẩu Thiên ở Pháp, xem xem, con bé có phải không? Mau đi xem sao.

Tiểu A nhú mày, là nghĩ đến vừa tiễn cô ở sân bay đi Pháp, có phải thám tử tư nhìn ngay cô hay không đây? Dù sao anh cũng vẫn xoay lưng đi xem cho rõ, dù chuyện thế nào cũng vui về chấp nhận.

Nhắc máy, đánh cuộc gọi đến Lăng Thanh, thay vào đó Lăng Mặc lại trả lời, giọng điệu hai người vô cùng vui mừng xen lẫn vãi, nói như muốn cuốn lười vào nhau. Nhưng nhìn Lăng Thanh, có vẻ vừa vui vừa buồn thì đúng hơn.

- Tiểu A, thực sự là Lăng Khẩu Thiên rồi, em ấy đang len lén mua đồ ở cửa hàng tiện lợi Vincé I. Không nhầm rồi, nhưng chỉ là tầm ảnh mờ mờ, thám tử tư lại lỡ mất dấu, nhưng đây cũng là manh mối lớn rồi.

Tiểu A nghe qua ngạc nhiên, là trùng hợp vậy sao? Anh về mặt cũng có chút thoáng buồn y như Lăng Thanh. Có vẻ thời gian qua giúp đỡ hỗ trợ cô, ít nhất cũng miễn một chút, nay thời gian tìm thấy Lăng Khẩu Thiên sớm hơn dự kiến làm anh cảm thấy hụt hẫng một phen. Là trước đó còn thăm chuẩn bị thêm hợp đồng để tăng hạn kì của cô vì nghĩ sẽ chẳng thể tìm được Lăng Khẩu Thiên đâu.

- Được, tôi sẽ đến Lăng thị ngay lập tức.

Cô theo sau Mộ Phi. Vào khách sạn nơi nghỉ của Tích Lăng. Hân bận việc đã đi trước rồi, chỉ còn cô cùng hành lý cần sắp xếp lại. Sau khi vào phòng, Mộ Phi cũng rời đi.

Là cô nhìn ra khách sạn này quá sang trọng đi, khiến không dám đặt chân vào vì sợ làm bẩn nền nhà bóng loáng. Chắc hẳn rất đắt đỏ nhưng lại là rất đắt khách, phòng nào cũng đầy. Cô có chút ngại ngùng vì sợ nhìn bản thân bề ngoài quê mùa không phù hợp với nơi như thế này.

Lục Nan Hy lắc đầu, đem đồ đạc ra mà treo vào móc gọn gàng, nhìn vest bên cạnh, là tầm 5 đến 6 bộ đấy nhưng toàn là đen một loạt. Cô thắc mắc, hẳn mua đắt như vậy lãng phí tiền mà chỉ mua một màu thế này nhằm chán, rốt cuộc sẽ không bao giờ hiểu được những người có tiền, tiêu tiền kỳ lạ đến thế nào.

Còn vali thì đặt ở góc phòng, thờ phào một cái, ngã ngào ra nệm mà thiếp đi ngay lập tức vì cô cảm nhận được lưng bản thân như sắp gãy làm hai rồi. Suốt 26 tiếng không có chợp mắt, lại không có chút buồn ngủ càng khiến cô thấy kỳ lạ nhưng khi vừa đặt đầu xuống gối thì liền ngủ ngay lập tức.

Lăng Mạc bày ra bàn lớn rất nhiều tấm ảnh chụp dính Lăng Khẩu Thiên, rất mờ nhưng có thể nhận ra được là cô. Trong ảnh, cô đội chiếc mũ lưỡi trai che gần hết nửa mặt, vận đồ bình thường không có gì khác biệt người khác nhưng là những người đã từng tiếp xúc qua thì sẽ liền nhận ra ngay cô vì có tật rất lạ, cách biệt người khác là khi xoa tóc, thích đặt tóc phân nửa trong áo, phần nửa ở ngoài mà buộc lên một chút. Chính Tiểu A cũng có hỏi qua, vì sao lại thích như vậy, cô cứ điềm nhiên cười tươi, nói là nhìn rất cool ngầu với đẹp nhưng ai cũng không hiểu đẹp cái chỗ nào.

Là Lăng Khẩu Thiên đơn giản là vì buộc tóc cao nhưng cô lại lười, buộc hai vòng liền buông ra, khi tóc phân nửa rớt ra, Lăng Khẩu Thiên cũng không để ý mà sửa lại. Là vì nhiều người hỏi nên muốn đùa một phen gây tiếng cười.

- Phải hai ngày sau mới có vé bay đến Pháp.

Tiểu A trầm ngâm, nói lớn rồi lại tiếp tục nhìn kỹ từng bức ảnh. Ban nãy trên xe, là anh có hy vọng, đó là chụp lúc Lục Nan Hy ra khỏi sân bay đi. Sẽ lại mờ mịt về Lăng Khẩu Thiên nhưng không, thực sự là cô thật.

Tiểu A thờ dãi một cái, nhìn đến Lăng Thanh ủ rũ ở kia, cũng hiểu được phần nào tâm tư. Anh không nói lời nào, khi Lăng Mạc ra khỏi mới đi đến chỗ vai Lăng Thanh, như hai người bạn thân thiết vô cùng, ngồi xuống bên cạnh đó.

- Tớ còn không biết cậu nghĩ gì sao? Là cậu thích cô ấy rồi đúng không?

Lăng Thanh không đổi tư thế, nhìn vào khoảng không vô định. Thật là buồn cười, có người anh trai nào mà tìm được em gái mất tích lại không vui về đâu?

- Thăng nhóc này, hôm nay biết buồn rồi?

Tiểu A mạnh mẽ cười lớn, cặp cổ Lăng Thanh, quật mạnh làm anh không muốn để ý cũng khó.

- Tôi cũng là con người, sao lại không biết buồn vui? Buông ra....cái tên này...cho cậu biết tay...

Rồi, hai người cùng xông vào đấu đá nhau quyết không thua như hai tiểu hài tử năng động năng nổ. Trong lòng cả hai tự biết được, là rất lâu rồi mới được cảm giác vui vẻ như vậy.

Là nhìn cảnh tượng rất buồn cười, hai nam nhân tuấn tú, cương nghị bao giờ biến đầu mất rồi -.-

Tần Tang vừa đẩy cửa, nghe ngay tiếng ồn ào cùng tiếng thối đảm, va chạm chói tai. Hốt hải nhìn vào, đến cô thường ngày là nghiêm túc lại không chịu nổi cảnh này, khoé miệng giật giật, tay cầm văn kiện che lại nửa mặt.

3h.

Lục Nan Hy cảm giác có người đang ôm chầm phía sau, cô nhủ mày, thấp thòm lo sợ, lại còn mùi rượu nồng nặc, thăm mờ mắt, lờ mờ nhìn ra được là Tích Lăng, mắt nhắm chặt, tay mạnh mẽ ôm ngang eo cô. Cô cố vùng khỏi thực nhẹ nhàng nhưng là bất khả kháng.

- Tích Lăng..... anh....có nghe em nói?

Cô chỉ muốn thử hẳn có nghe hay không thôi. Nhưng đúng là hẳn vẫn thờ ơ đều đều, không hay không biết. Mặc cô cứ nhẹ gọi từng đợt như vậy.

Cô yên tâm một chút, cả gan hơn ngày thường, hôn lên má hẳn thật chậm rãi. Là tay hẳn đặt eo cô không có dời hay biết gì, thờ phào, cô cười nhẹ một cái.

Lại hôn bên má còn lại, tay chạm từng đường nét trên khuôn mặt tuấn tú không thể cưỡng. Tay còn lại ôm lấy hẳn, siết chặt, cũng không muốn buông. Cô bỗng dưng có linh cảm không tốt. Càng sợ hãi ôm trong lòng.

Lát sau lại nhẹ hôn lên môi hẳn, mắt hẳn, mũi hẳn. Cô muốn hẳn nơi nào cô cũng hôn qua, nơi nào cũng có môi cô lướt qua. Bỗng bật cười ngây ngô như đứa con nít, là cảm thấy bản thân biến thái quá mức. Dù biết hẳn không có hay biết nhưng cô vẫn trông chừng hẳn xem hẳn có nhất cử nhất động hay không? Có lẽ quen rồi, quen hẳn nhảy, hẳn mắng, bài xích.

Cô thiết nghĩ, Tích Lăng khi ngủ, ngoan như vậy, cả gương mặt tuấn đạt kia cũng không còn lãnh đạm, hiền hoà hơn rất nhiều. Là cô trước đó nghĩ sai. Cô nhớ hẳn nói tuần trăng mật, dù là cha hẳn bắt buộc nhưng cô cũng không có lý do nào buồn bã mà ngược lại, cô cười ngọt ngào không che dấu.

Không cần hẳn làm gì nhiều, ở bên hẳn tự giác cô tìm đập, hồi hộp, không thể diễn tả, vì không thể điều khiển được nhịp thở mà ngực phập phồng khó che dấu.

- Em thích anh.

Cô chỉ thích thôi, chắc không sao đâu?

"Em rất thích Nhật, là nơi rất thoải mái, rất thoải mái. Còn có thể ngắm hoa đào, rất xinh đẹp. Nhưng nay lại thấy, Pháp xinh đẹp hơn nhiều, xứ sở hạnh phúc mà, chỉ cần có anh; em liền thích. Liền cảm thấy nơi đó thoải mái ngay, thoải mái nhất luôn.

- Tiếc quá, chỉ có thể nói với anh lúc anh không biết gì.

Cô nắm chặt bàn tay đến ửng đỏ, lấy dũng khí nói ra điều cô sắp nói, mắt đặt đến khuôn mặt hẳn không dời đi nơi khác, về mặt trì trệ thấy rõ, sợ nếu hẳn trong trạng thái tỉnh táo, nghe đến cô không phải Lăng Khẩu Thiên thật sự thì sẽ như thế nào?

- Còn nữa, em luôn muốn nói với anh là em....

Lục Nan Hy im lặng một chút, không hề chớp mắt.

- Em thật sự là....um....

Môi nặng nề bị chế trụ lại. Cô trợn mắt nhìn hắn trong gang tấc. Hắn mơ màng gặm môi cô, là nhẹ nhàng lạ thường. Tay đẩy gậy cô để nụ hôn sâu hơn.

Mùi thuốc lá cùng mùi rượu nồng nặc lan toả trong khuôn miệng làm cô ho khan, hắn liền buông mà ôm chặt cô, đặt cô dựa vào vai hắn.

- Không cần nói nữa.

Ý là hắn đã hiểu tâm tư của cô. Từ nãy đến giờ hắn nghe cô nói rõ mồn một. Không phải hắn đã từng nói, hắn càng uống nhiều rượu thì hắn càng tỉnh táo đến lạ thường. Nghe cô nói một loạt như vậy, hắn hiểu ra cô không có chán ghét, là hắn từ đầu đến cuối hiểu sai hết thảy, là Mộ Phi đáng chết, đáng lẽ ngày mai nên trừng phạt một trận.

"Mộ Phi: Chủ nhân, tôi không có lỗi mà, báo oan a, báo oan~~"

Lạ thật, hắn bao nhiêu thứ phức tạp trên đời, hiểu rõ mồn một như trở lòng bàn tay, vậy mà tâm tư nhỏ của một nữ nhân lại không nắm được, ngược lại còn mù mịt thấy rõ.

Cô hiểu được hắn lời, gương mặt đỏ ửng, tim càng đập mạnh. Ngượng ngùng mà vùi mặt vào ngực hắn, không muốn hắn nhìn thấy cô mặt, tay ban nãy mãnh liệt ôm hắn cũng buông khỏi.

- Là em biến thái vẫn hoàn biến thái, tôi tự biết bản thân xinh đẹp nhưng không ngờ em lại không nhìn được mà hôn trộm tôi. Bắt trộm em lần thứ mấy rồi nhỉ?

Cô ngượng hoá giận, nhõng nhẽo nữ nhân ập đến, khóc hụ hụ hụ. Hắn mỉm cười, vuốt dọc lưng cô an ủi làm cô càng khóc lớn. Cô cũng không ngờ bản thân lại như vậy nhưng do hắn an ủi nên cô không thể dừng khóc mà càng khóc lớn.

"Khụ...khụ..." Lăng Thanh gạt mình, cả Tiểu A cũng bị đình lại các hoạt động hiện tại, nhìn lại, áo Lăng Thanh khoác cùng áo somi của Tiểu A đều bị nhăn nhúm. Tay Tiểu A đang định đánh xuống thì Tần Tang hoảng hốt, ho khan một tiếng.

Cả hai gạt này ra, nhìn lại mặt mũi ai cũng bầm tím. Lúc đầu là đùa giỡn nhưng sau lại là nổi điên đánh thật.

Tần Tang mau chóng cầm lấy khăn giấy lọc ướt, mang đến lau cho Lăng Thanh, sau cũng đưa một miếng cho Tiểu A, anh lại không nhận lấy, đi ngang qua Tần Tang, cô cũng không để ý nhiều, chỉ có tay vừa chạm đến mặt Lăng Thanh thì liền bị anh gạt lấy khăn mà tự bản thân lau. Cô sớm đã quen, cho nên cũng không buồn bả gì mấy, thần nhiên như không.

Bà Lăng vui mừng khôn xiết, cứ chạy đi chạy lại bảo hầu nhân tới đến làm bữa ăn thịnh soạn hơn ngày thường một chút ăn mừng vì bà đã phải rất hao tâm tốn tứ, buồn phiền để tìm con gái của bà. Nay tìm thấy, lý do gì không vui đâu.

Ông Lăng cũng được gọi về, cả Lăng Mạc cũng về cùng nhưng chỉ có Lăng Thanh thì không trở về. Anh lại lui thủ với công việc.

Tối đó, ông Lăng có ý muốn mời Nan Hy đến, nhờ Tiểu A, lúc này anh mới thông báo cô đã đi Pháp một hai ngày trước. Bà Lăng nghe vậy thờ phào, thật sự bà cũng không muốn nhìn thấy cô, đâu có người mẹ nào chấp nhận cho nữ nhân xa lạ đến chăm sóc thay chồng của con mình đâu, đây lại là nam nhân tuyệt thế, anh tư phần chán, thần trí vô song.

- Tôi nói thật với ông, là Thiên Thiên nhà ta bắt đầu suy nghĩ loạn mà bỏ đi, tôi thật không thể nhắm mắt làm ngơ chuyện tốt vụt mất. Cơ hội chỉ đến một lần, nhất cử nhất động phải xem chừng cẩn thận. Là ông bà thông gia đang rất muốn cưới dâu rồi, không thể để vụt mất.

Bà nhìn ông Lăng đang kiên nhẫn nghe thì vui vẻ nói tiếp.

- Thế nguyên lai là hoàn cảnh Lăng thị lại tuyệt đốc, aizzz yaaa, không phải tôi nói ông làm việc không hiệu quả mà là chúng ta cần cơ hội này, chúng ta cần Tích thị cao cao tại thượng kia nhìn đến. Nói đến, cũng phải nói đến cơ bản....

- Bà sao lại vòng vo dài dòng, vào vấn đề chính đi.

Ông Lăng nghe đến Lăng thị thì không chịu nổi tính hoa hòe của nữ nhân, thêm mắm dặm muối cho vừa nghe được, ông nhũn mảy, tỏ vẻ bản thân đang rất không kiên nhẫn.

Bà Lăng nhìn vậy, cũng không dám vòng vèo quanh co.

- Ý tôi rất rõ rồi, tôi không thích con bé ấy.

Lăng Mạc cũng vừa thay thường phục, xoắn tay áo đi xuống thì nghe bà nói lớn như vậy, cũng bình thường đi lướt qua.

- Mẹ bình thường cũng có ưa thích hay yêu mến xa gần ai, nay ghét người ta cũng là chuyện thường, không nói thì ba cũng biết, ánh mắt và cử chỉ mẹ thể hiện khi nhìn thấy cô ấy là quá rõ ràng, đúng hơn là...quá lộ liễu.

Lăng Mạc không bênh vực nói đỡ cô hay đứng về phía bà, mà là đứng ở giữa nói điều đúng đắn, công bằng.

Bà Lăng vừa nghe vậy, như mèo bị giật đuôi, tức giận quay sang nhìn Lăng Mạc thì anh đã đi một mạch ra khỏi hoa viên.

Cả ông Lăng cũng tắt TV, tay cầm theo một tạp báo, hướng lên phòng đi thẳng. Bà Lăng bị bỏ lại, lời nói không ai để ý thì tức điên, muốn nhảy cẫng làm loạn, vò đầu bứt tóc khó chịu nhưng là nghĩ đến hình tượng, hầu nhân trong nhà khắp nơi, vì sao sáo này giờ mà có không ít chú ý, nay bà làm lớn thì không là chuyện hay lắm.

Thà bà thua thiệt còn hơn mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tổ tình ngầm

- Hiện tại, chúng tôi đang kết hợp với viện kiểm soát quốc tế Marseille, điều tra cô Lăng sẽ dễ dàng hơn một chút, chắc hẳn sẽ không còn bao xa đâu để tìm thấy tung tích cô ấy.

- Đẩy nhanh tiến trình đi, 1h tăng thêm 1000 tệ.

Bà Lăng không thể chịu nổi nữa rồi, đã có bàn bạc sơ qua với ông Lăng về giá cả này tăng thêm hợp chăng nhưng ông cũng nỡn con gái trở về cho nên là đồng ý, giá nào cũng gặt đầu thông qua.

Thăm từ từ nghe vậy, mặt mày sáng rỡ, nói quá trời quá đất về kế hoạch quy mô rõ ràng bản thân đang thực hiện, chứng tỏ nhiệt huyết tạo sự tin tưởng, ông Lăng vốn là nhà kinh doanh đầu óc trí tuệ, nghe qua kế hoạch thì thấy có chút không khả thi nhưng không còn cách nào khác nữa.

- Tiểu A, chúng ta đẩy sớm hơn một ngày, ngày mai rạng sáng liền đặt vé bay đến Pháp đi, phải càng sớm càng tốt, miễn hợp đồng.

Tiểu A cúi người gặt đầu, nhìn bà Lăng cười mà anh thì cười không nổi, bà chẳng phải đang nói đến "miễn hợp đồng"

Chuyện gì đến cũng đến.

- Đây là nơi nào?"

Nan Hy vì đến một nơi xa lạ, nhìn đường này đến đường khác đều không biết nên thấp thòm lo sợ. Lúc trước ở Mỹ, cũng không quá khó để hoà nhập ngay, nhưng hiện tại cô đã thay đổi, muốn dựa dẫm, một mỗi khi phải cô tỏ ra mạnh mẽ nữa.

- Là nhà thờ Notre Dame de la Garde.

Tích Lăng ôn nhu đặt tay ở vai cô, cô ngồi ngay trong lòng hân ấm áp.

Cô nhìn cũng không quá ngạc nhiên như kiểu quen mắt nhìn, nhưng nhìn lên đỉnh nhà thờ, lại nhấn mạnh bằng bức tượng tôn nghiêm vàng chói mắt. Vì ngồi trong xe, đang đậu rất xa cho nên chỉ có thể thấy loáng thoáng. Hân nhìn theo hướng mắt cô.

- Đó là bức tượng Bonne mere* bằng mạ đồng dát vàng, rất bắt mắt?

* bức tượng Đức mẹ bằng Chứa.

- Anh cũng rành đây chứ? Chắc hân rất tin tưởng.

Hân cup mắt, rất lâu sau mới đáp lời.

- Tôi chỉ tin vào số mệnh định sẵn.

Số mệnh định sẵn? Ý hân là không tin bất cứ thứ gì ngoài bản thân cả. Cô nhìn sâu vào mắt hân, là hàng vạn câu hỏi muốn nói ra nhưng lại không thể mở miệng nói.

20 ngày trôi qua rồi. Đêm nào cô cũng đếm hết, âm thầm đến trên đầu ngón tay, cứ hết 10 rồi lại 10. Cũng không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy.

Là đêm qua, cô muốn nói với là cô không phải Lăng Khấu Thiên đầu, nhưng dường như chuyện đó là mãi mãi không nên nói cho nên cô có muốn nói, tự nhiên sẽ không được suông sẽ đề nói ra được.

- Em đói rồi.

Bụng cô sôi ục ục. Không thể phát hiện nên cô liền nói nhanh để lẩn áp tiếng kêu xấu hổ này.

Mộ Phi không cần nghe chỉ lệnh điều gì, nghe như vậy thì liền rẽ xe đến nhà hàng mà họ thường xuyên lui tới. Đây là một nơi rất nổi tiếng ở Marseille, nhà hàng truyền thống hươu cách thức trang nhã, cách bày trí cổ điển cùng màu sắc chủ đạo vàng mặt ong hài hoà.

Là Tích Lân tiêu soái đi đến, có một nữ nhân ra đón, đây là quản lý của nhà hàng. Lại là người Trung, cho nên rất thuận tiện cho cô để hiểu được hai người đang nói gì.

Tán gẫu với nhau một hồi trên bàn ăn, mới biết nữ nhân này - Trương Quyển Hân là người thiết kế nhẫn cưới cho cô đeo trên tay kia. Cô biết hân qua loa nhưng không ngờ hân vì thế diện mà chuẩn bị kỹ càng như vậy.

- Là Tích Lăng gọi đến, điều tôi thiết kế nhẫn cưới, tôi rất ngạc nhiên đó, nữ nhân nào lại có thể thuyết phục được anh ấy cưới vào cửa, chắc hân rất mị lực đi, nhưng không ngờ ngoài sức tưởng tượng đâu, cô lại xinh đẹp như vậy nha.

Trương Quyển Hân vui mừng vì không biết khi nào mới gặp hân được như này, với lại cô rất bận rộn. Cứ mỗi lần đến Pháp thì Tích Lăng sẽ đến nơi này ăn trưa cùng.

- Không phải đâu.

Cô mặt mày đỏ ửng tự nào, kiềm cả ngừng ăn, dừng đùa, ngượng nhìn xuống chân hồi lâu không nhúc nhích cử động gì nhiều. Vì chưa bao giờ đối mặt với người nào khen ngợi nhiệt tình trước đây, làm cô không quen lắm.

Tích Lăng nhìn cô bộ dáng xấu hổ thì ánh mắt càng ôn nhu, tìm hân đập mạnh mẽ, ánh mắt cứ đặt ở cô không che dấu. Trương Quyển Hân ngồi đối diện, hết nhìn hân rồi lại nhìn cô mà nâng vai lắc đầu như bà cụ non, thực sự lần đầu tiên nếm mùi được làm "bóng đèn" là như thế nào?

- Các người còn muốn ăn uống gì không? A hêm...hừm hừm...

Nhờ Trương Quyển Hân tăng hắng vài tiếng mà hân cùng cô tỉnh mộng xuân. Lục Nan Hy má còn ửng đỏ, dung nhan mỹ mạo say lòng người ngược mặt nhìn Trương Quyển Hân cười nhẹ một cái.

Tích Lăng lại trở về lãnh đạm, hân nói đúng là bị phát hiện, khuôn mặt xám xịt nhìn Trương Quyển Hân mà nháu mày khó chịu, như ý rằng không chịu được thì cút chỗ khác.

Trương Quyển Hân chấp tay đầu hàng, không dám mở miệng nữa, mặc kệ hai người liếc mắt đưa tình đi, ngoan ngoãn cúi đầu ăn tiếp.

Cô nháu mày với hân, mặt nghiêm lại, hân sao lại khiến Trương Quyển Hân uất ức như con mèo ướt thế kia?

Vì ai cũng nỡn nóng cho nên Tiểu A đi cùng với Lăng Mạc, sau Lăng Thanh nghe tin hôm sau sẽ xuất phát, lo cho cô nên cũng muốn đi theo.

Rốt cuộc cả ba người, mang trong mình niềm hy vọng tìm kiếm Lăng Khẩu Thiên chỉ có Lăng Mạc.

Đặt chân đến Pháp cũng là 6h sáng hôm sau. Tiểu A không đợi được, liền muốn tách ra mà bắt xe riêng. Lăng Mạc nhìn Tiểu A gấp gáp, cho nên quỳnh chân chạy theo phía sau, còn Lăng Thanh thì không nề hà đề ý này, liền bắt xe riêng khác đến khách sạn nghỉ ngơi.

Lăng Mạc cùng Tiểu A liên lạc thăm từ tư, cùng bắt tay điều tra, đẩy nhanh tiến độ, do nhận thêm tiền cho nên với sự trợ giúp này, đối thám từ tư là quá không hài lòng.

Cũng phải mất một tuần nữa, mới bắt đầu dò được. Trước hết là khai rõ mọi thông tin, kiểm tra chuyến bay nào, visa nhập cảnh. Còn mọi thứ trên đời cần thời gian tìm rõ. Vì mình lạc người trên đất người ta cho nên người ta cũng dính lấy một phần nào trách nhiệm, liền hợp tác một cách nhiệt tình vui vẻ.

Lăng Thanh do dự, không biết có nên nói với cô họ đang ở Pháp vì tìm thấy một phần tung tích của Lăng Khẩu Thiên hay không. Mãi một lúc lâu, vẫn quyết định nhắc máy đi, một mặt anh nặng nề, chắc chắn cô sẽ rất vui vì thoát khỏi gông xích của mẹ anh rồi.

Cô nhận được điện thoại của Lăng Thanh thì nhũn mày, không biết anh điện có việc gì cần nói nhưng cô đang bận ở nhà tắm cho nên không tiện bắt máy. Chuông reo một hồi dài tắt, không có người trả lời. Anh kiên trì gọi lại một lần, lúc này cô đã nhanh chóng lau mình và thay đồ rồi, ra khỏi cửa liền bị Tích Lăng hân hoan ôm lấy không buông, cô lại không thể trả lời điện thoại.

- Tích Lăng, đừng loạn nữa, em có việc phải nghe điện thoại đó...aaa...đừng.

Hắn ngửi mùi hương thơm tho của cô mới tắm gội xong, nhẹ dùng lưỡi liếm đầu ngón tay sau gáy trắng mịn làm cô nhẹ run rẩy người.

- Em lại xem trọng cuộc điện thoại hơn tôi?"

Cô nhất định phải đứng thẳng người, dù rất kích thích nhưng là cô biết Lăng Thanh không phải lúc nào cũng gọi cô suông, là có chuyện cần nói. Hắn giọng điệu nũng nịu, ôn nhu kéo dài, làm cô nhũn người ngay lập tức, liền thuận theo không mặt mũi. Hắn quả là tên tuấn tú phúc hắc nhất trên đời.

- Hắc hắc...không có đâu...um...nhưng chẳng phải anh sắp có cuộc họp sao? Không nên đến trễ, người nước ngoài - quan điểm của họ là công việc phải đúng giờ đó.

- Ngốc như em cũng biết? Nhưng tôi ngốc lắm, cho nên tôi muốn âu yếm vợ xong tôi mới đến đây, trễ hay sớm thì đều như nhau.

Lời hắn nói trầm ổn bên tai như vậy nhưng cô lại đỏ mặt, lại úp mặt vào ngực hắn không dám nhìn hắn nữa. Cơ thể cô ngượng đến mức máu lưu thông dồn dập, cô còn cảm nhận được trái tim cô đập nhanh đến khó thở, bên tai cứ vang mãi câu "âu yếm vợ".

- Biến thái.

- Đúng, đó đến nay, tôi đâu có nhận bản thân đường hoàng, tôi là rất phúc hắc.

Quên bằng cả việc điện thoại của Lăng Thanh, cô không đợi hắn cử động tiếp, chủ động chồm người, tay đặt ở vai hắn mà nhón chân hôn hắn, cô vùng về quán môi, nhưng cô chỉ là con mèo lè mề mút phũ môi hắn. Tích Lăng bị cô làm cho mờ mịt thần trí, cũng kiên trì đợi cô nhưng dục vọng lấp đầy trong hắn không có cách nào tiêu giải, không ngăn được như vỡ ra, hắn ôm chặt lấy cô, đè dưới thân, hôn đáp trả mãnh liệt gấp 100 lần. Khoan miệng cô bị ngang tàng quét qua, mạnh mẽ như sóng.

- Tích tổng, chúng ta đi được...ch...chưa?

Mộ Phi gõ cửa, đang định nói, nghe tiếng rên của cô một tiếng uy mị thì liền hiểu ra ngay. Biểu cảm cứng đờ. Nhưng còn buổi họp thì không biết giải quyết làm sao cho nên chỉ còn cách ngồi đợi bên ngoài.

Cô nghe tiếng của Mộ Phi bên ngoài thì giật thót mình, hắn tay nhào nặn ngực cô, cô có chút tránh né.

- Tích Lăng, um...anh...kia....

Hắn không còn tâm tư trên đầu nữa, hôn lên trán cô một cái, nhuốc môi đáng tiếc bỏ đi. Cô ngược lại nhanh chóng ôm chặt hắn phía sau. Nũng nịu năn nỉ.

- Anh gần em?

Tích Lăng lắc đầu.

- Ngoan, ở đây, tối thưởng.

Hắn vuốt tóc cô ôn nhu, cô cười rất ngọt ngào nhưng nghe đến hắn "thưởng" thì xanh mặt, vội chối lắc đầu liên tục, xua tay.

- không cần, ha ha không cần.

Hắn đi rồi, điện thoại nhắc thì lịch sử lời cuộc gọi là 5 cuộc. Cô không dám chậm trễ, liền gọi lại. Là Lăng Thanh đang đợi cô cho nên rất nhanh bắt máy. Nhưng khi nghe giọng cô trả lời thì lại chần chừ không muốn nói.

- Lục tiểu thư, tôi có chuyện muốn nói.

Cô nghe ra được giọng điệu của Lăng Thanh là không đúng cho lắm, cô biểu cảm hoàn toàn nghiêm túc.

- Vâng, tôi nghe đây.

- Tôi cùng Tiểu A đang ở Marseille, là điều tra được một chút tin tức của Lăng Khẩu Thiên, chắc hẳn tìm kiếm sẽ không còn lâu. Cho nên tôi muốn thông báo cho cô tin vui này sớm hơn một chút.

Cô đứng hình lập tức, nuốt một ngụm nước bọt, cô không ngờ lại nhanh như vậy.

- Thật sao?

- Đúng, là chúng tôi vô tình chụp được Lăng Khẩu Thiên ở cửa hàng tiện lợi Vincé I. Với lại...

Lăng Thanh ngập ngừng.

- Sớm như vậy gọi đến, không biết có làm phiền cô hay không? Chắc hẳn phải thức giấc vì tôi rồi.

Dù Lăng Thanh không nhìn thấy nhưng cô vô thức lắc đầu cười ngượng ngùng khách sáo.

- Tôi đã thức lúc trước, không có chút làm phiền nào đâu, anh không cần khách sáo như vậy đối tôi, là tôi ngượng vì lỡ mất 5 cuộc gọi đó.

Cuộc gọi rơi vào trầm mặc, ai cũng nói hết rồi, cô muốn tìm cái gì đó để bắt chuyện tiếp nhưng là không có gì để nói vì cô với Lăng Thanh cũng không phải thân thiết đến vậy, gặp mặt liền bao nhiêu chuyện vụn vặt, không có.

- Vậy, cảm ơn anh, tôi cũng cảm thấy vui mừng cho Lăng gia, Lăng tiểu thư chắc chắn sẽ được tìm thấy sớm, không lâu đâu."

Là niềm vui của người khác nhưng lại cô đau lòng, là cô cùng Tích Lăng mới hoà nhau ngày trước. Không ngờ ông trời lại muốn lấy của cô hết thấy thứ tốt đẹp. Cô nhìn vest của hắn, nhìn chiếc gôï hân nầm, nhìn hộp thức ăn hân chuẩn bị trước cho cô, mùi cay nồng, mất rom róm hân quang, cô không can tâm. Là cô ở cùng một thành phố với Lăng Khẩu Thiên, sao lại trùng hợp như vậy?

Lau nước mắt, nhất quyết thay đồ chỉnh tề, cả thức ăn cũng chưa chạm đến, chạy ra công ty ngồi đợi tan họp, cô sợ mình không nhanh lên, hắn sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô. Cô khi chấm dứt họp đồng, không được dây dưa với hân đâu, đây là điều khoản giấy trắng mực đen, với lại, cô cũng không phải loại người đó như bạch tuộc xấu không dứt; làm chuyện không đúng đắn.

Mộ Phi, Hân Ý Nhi nhìn thấy cô cứ ngồi dẫy ghế hành lang thì ngạc nhiên. Cô sườn mặt thanh tú, nhìn nghiêng lại càng nghiêng nước nghiêng thành. Ăn mặc lại không quá đà, được lòng quần chúng. Hai gò má đỏ ửng, càng làm nữ nhân như cô đáng yêu bất mắt thập phần. Cô buộc tóc cao năng động lại càng được điểm. Hân Ý Nhi nhìn cô càng thêm dụ mắt, mau nhanh tay tiếp đón cô nồng hậu, chủ động bắt chuyện, còn pha trà nóng mời cô. Cô không còn tâm tư để ý nhiều, chỉ một lòng muốn gặp Tích Lăng cho nên cô giả là với Hân Ý Nhi cần thiết hết mức có thể.

- Lăng tiểu thư, à...phải gọi là Tích thiếu phu nhân mới đúng nhĩ?

Cô cười mỉm, thờ mạnh.

- Đùng như vậy, gọi tôi A Thiên là được rồi.

- A Thiên...cũng hay đấy.

Hân Ý Nhi tựa người vào tường trắng, nét mặt quyến rũ đối phương, phía đuôi mắt xếch lên một chút, khi cười cứ như gọi mời, rất nóng bỏng vì vận lễ phục đỏ chói xẻ ngực cùng lộ phần lưng râm nắng đến thất lũng. Cô chưa bao giờ thấy da râm nắng hay tới màu là xấu xí mà đó cô thấy là tràn đầy sức sống năng động, mà đối Hân Ý Nhi mà nói thì là tụy người rất ưa chuộng nam nhân yêu thích.

- Vậy cô cũng gọi tôi là A Nhi đi. Cũng không cần khách sáo với tôi. Tôi là trợ lý của Tích tổng.

Cô đơn thuần gật đầu, cô nhìn cũng biết là trợ lý rồi. Vì cô nhận thấy được ánh mắt của hân dừng ở một mức nhất định, không muốn thu hút hoặc bắt quan tâm là đằng khác. Nhưng nghĩ lại, là nhìn Hân Ý Nhi hơn cô gấp trăm lần ấy, cô không phải muốn so sánh mà là muốn nói hân sao lại có thể để Hân Ý Nhi xinh đẹp như vậy uống phí mỷ mạo dung nhan.

- Ừm...A Nhi...cô cho tôi hỏi Tích Lăng anh ấy...ừm...khi nào mới kết thúc cuộc họp?

Cô không giống Hân Ý Nhi dễ dàng bắt chuyện với người khác, cô ngượng ngập, nhìn lướt qua Hân Ý Nhi, khoé môi cô nhuếch cao khách khí vài phần.

Hân Ý Nhi đưa tay cầm ipad mini đưa trước mắt cô lịch trình của hân, là cô nhìn thấy rất nhiều, ngập tràn giờ giấc rõ ràng, chắc hân hôm nay hân rất bận, cô lại ở đây làm phiền hân, cô phải nghĩ đến hân đến nơi này là có chuyện gấp giải quyết, mỗi ngày đều có cuộc họp đến, sao cô lại không nhìn ra được chứ?

Bỗng xấu hổ nhẹ~~

Cô vươn tay xua đi tóc mai bay loạn sau mang tai.

- À...không cần thông báo với anh ấy tôi đến đây đâu, tôi chỉ là muốn nói chút chuyện nhưng là quên mất rồi.

Cô đâu biết khi cô đến, Mộ Phi đứng ở cửa đã liếc mắt với Lâm Nhiệt Dụ, cùng Hân Ý Nhi ra động tác kín đáo thông báo đâu, hân đã biết cô bên ngoài rồi, cho nên biết làm sao giờ.

Cô tạm biệt xong, mắt thấy còn 5 phút nữa kết thúc cuộc họp, không nhanh không chậm thân nhiên hướng cửa mà đi, nhưng cô vừa nhắc mông khỏi ghế, tâm trạng nặng nề hết sức, hân lại ra khỏi cửa, cùng một đám người trắng cổ, đen cổ, cao to vạm vỡ, không ai là gương mặt hướm Châu Á, toàn là lai tây. Cô muốn đi tiếp nhưng bước chân lại khựng tại chỗ.

- Quay lại đây.

Hân vừa nghe Lâm Nhiệt Dụ báo cáo mức độ hoàn thành dự án, vừa phân tán suy nghĩ ngoắc tay với cô, là hân trong đầu không còn sót lại mảnh công việc nào nhưng là nghe tới đâu phân tích rõ ràng trong đầu cùng ghi nhớ tới đó, đây có phải gọi là thiên bẩm?

Cô chán chừ nhưng cũng nhẹ dạ chạy tới, hân ôm cô ngay vào lòng không hề nề hà Lâm Nhiệt Dụ, Hân Ý Nhi cùng Mộ Phi trước mặt với một số người ban nãy chưa giải tán hết. Gương mặt cô bình thường đã đỏ, nay trước mặt bao người mà hân ân ái thì cô lại xấu hổ hơn, không dám nhìn ai, quay mặt vào ngực hân như mọi khi, hân lại vì thế mà tìm đập mạnh, lần đầu tiên cảm giác được lòng bàn tay bàn thảo đó mỗ hời.

- Tiểu yêu tình, em...là...đang... xấu hổ?

Hân lại không ngừng trêu chọc, cười mỉm tuần tú, khom người gần đến mang tai cô, hơi thở nam tính bạc hà thơm mát phủ đến, cô có chút mê muội, giọng điệu thì thâm đó là dẫn dụ, là trái cấm của thượng đế.

Cô tìm đập, cả người nóng rực, cơ mặt đông cứng vì ngượng. Nhẹ đưa tay thụi vào ngực hân như ý trách mắng.

- Anh thực không có đạo lý, phường vô lại.

- Đạo lý? Tôi có thừa, tôi sẽ cho em biết bằng hết đạo lý mà tôi có, bằng lòng không?

Lời này, hân chẳng khác nào tỏ tình ngầm cô, cô biết phải làm sao được? Nếu không thì cô sẽ dẫn vật tâm can chết mất, nếu có thì là sắp kết thúc tất cả, cô lại không cam tâm. Còn

một ngày nữa là rời khỏi Pháp rồi, đất nước tình yêu lãng mạn, cô còn chưa có cùng hẳn làm cái gì ý nghĩa, cô nhất định nắm lấy không nhút nhát buông tay nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ở bên là đủ

Đến khi dời đi, Lục Nan Hy cùng Tích Lăng rời xe riêng khỏi. Ngồi trên xe, không gì khiến cô nôn nóng bằng thời gian trôi mặc lo lắng.

Hắn vừa lái xe vừa chú ý đến sắc mặt cô, là rất tệ. "Lăng Khẩu Thiên, có chuyện gì lo lắng?"

Hắn không thích như vậy, những người bên cạnh hắn lo lắng bất an, là xem như đang đánh giá thấp hắn vậy. Đây lại là nữ nhân bản thân yêu thích, cô lúc nào cũng trưng bày bộ mặt ngây ngẩn suy ngẫm, hắn chưa đoán được cô giấu bao nhiêu điều phía sau nhưng cũng không nhanh chóng muốn biết vì cái gì mà gấp gáp quá mất hay, phải từ từ bí ẩn mới có thể thu hút thần trí hưng phấn.

Cô nghe giọng nói hắn cắt ngang suy nghĩ, gạt mình một cái, hơi thở gấp gáp, chính cô là sợ hắn nhìn ra bản thân không đúng, mau chóng ôm lấy ngang người hắn, vì hắn còn phải lái xe cho nên cô ép mình cẩn thận hết sức, chạm đến đầu, sờ chắc đến đó, cô vô thức nuốt nước bọt một cái. Tiếng nghẹn lại làm hắn nhũn nhũn, muốn mắng cô liền biến thái nhưng hắn suy nghĩ lại, cô càng ngày càng khác người, luôn luôn về mặt như thể hắn phát hiện cái gì đó cô cất giấu thật kỹ càng.

- Em...nhất định không được lừa dối tôi bất cứ thứ gì đâu, nếu không...đừng trách tôi lột da em

Hắn biết cô rất yêu quý làn da trắng sáng "yếu ớt" của bản thân. Hắn phát hiện cô rất sợ lạnh, buổi tối nhiệt độ có khi xuống đến âm độ, dù có lạnh lẽo đến cỡ nào, cô trốn trong chăn ra sao, cô cũng mò tìm lấy lotion dưỡng thể. Hắn vì điều này mà cười nhạo cô trong lòng không thôi.

Đúng là rất có hiệu quả, cô liền rụt người chặt vào hắn, thậm chí thở hổn hển ở sống lưng. Nhưng cô lại cười, vì không còn bao lâu nữa, rất nhanh thôi, mọi chuyện sẽ trở lại quỹ đạo như cũ. Dần dần tâm trạng cô nặng nề trở lại. Là hắn dùng xe ở một công viên thơ mộng, thoáng nghĩ vắng vẻ nhưng nhìn xa thì có vài cặp đôi "mắt xanh tóc vàng" khoác tay nhau dạo quanh. Cô nhìn vậy đó một lúc nhưng không còn tâm trạng chú ý, chỉ chăm chăm ánh nhìn về con suối đổ như thác từ trên cao phía xa, gọi không khí khoáng đạt dễ chịu, lòng tuổi nhỏ lại nước chảy nhẹ nhàng hơn, thanh thản.

- Tích Lăng, chúng ta chơi một trò chơi đi.

- Nói thử xem.

Tích Lan nghe qua không chút hứng thú, liếc mắt nhìn cô, ngán ngẩm nhăn mày nhưng cũng chịu thua cô một bước vì nhìn thấy thoáng buồn bã con người ánh mắt nữ nhân dung mạo xinh đẹp trước mặt hoa lệ lệ.

- Hừm...là chúng ta lần lượt viết ra giấy note ba, chỉ ba nguyện vọng nhỏ muốn đối phương làm giúp và cũng thay phiên nhau thực hiện chúng.

Cô cười cười dung nhan mỹ mạo là lướt tóc mai trong gió mát, vươn tay quơ trước mặt hắn xấp note giấy hồng nhỏ nhỏ xinh xinh. Là cô trước trong lúc chờ đợi, có nhờ Hàn Ý Nhi giúp mua lấy. Lúc đầu chỉ là suy nghĩ bằng quơ nhưng dần dần lại muốn làm chúng thành thật.

Cô đưa bút kèm một note cho hắn, hắn ngoan ngoãn cầm lấy, xong liền xoay người trốn xa cô gần vạn dặm, cô liền muốn ngã tại chỗ~~ hết lớn

- Anh...là anh xem của em thì có...làm gì có chuyện em nhìn trộm đâu...

- Ai biết được...

Cô có thể khuyu xuống tại chỗ rồi.

Cô cũng đầu vừa, tình nghịch trốn sau góc cây lớn cách năm bước. Đưa bút muốn nhanh nhẹn viết xuống nhưng là cô lại rụt trở về, cô muốn bản thân phải suy xét thật kỹ, đây có thể là cơ hội duy nhất và cũng là cuối cùng của cô thì sao?

"*Hợp đồng "kỷ luật" hôn nhân, em muốn bãi bỏ, không đồng ý.

* Có thể giờ tan ca sẽ liền về đến nhà.

Hai điều trên cô dành cho Lăng Khẩu Thiên, thực chất cô chỉ muốn một điều thôi, cô dùng hết hy vọng cùng bị thương viết điều cuối cùng.

*Em muốn một ngày trọn vẹn ở bên anh."

Cả khi viết xong, cô vẫn lưu luyến không rời mắt.

Khi ló đầu khỏi góc cây lớn thì chợt phát hiện hắn dựa lưng phía sau, lẳng lặng nhìn khoảng không vô định, là rất nghiêm túc trầm ngâm.

Cô lợi dụng hắn không để ý, định bụng giật lấy tám giấy hắn cầm vụng về trên đầu ngón tay kẹp lại, nhưng là không thành, sao có thể dễ dàng như vậy. Đã thế, hắn còn bắt tận tay.

- Tôi đã đoán trước rồi, đừng hồng, trước đó em tự ái, tôi xem em cao cả lời nói, hiện tại phải rút lại rồi.

Hắn về mặt tuấn đạt vô cùng, ánh nhìn sáng ngời đồng tử, trong con người hắn, chỉ có hình bóng cô ở đây, cô đỏ ửng mặt ngượng ngùng vì cái nhìn kia, liền mạnh mẽ chuyển sang chủ đề chính.

- Nào nào, cùng trao đổi nào.

Hắn cứ việc tuân theo thôi, chia tay đưa cô, cô lấy rất dễ dàng, chính cô cũng đưa cho hắn cùng lúc, nhưng khi cô nhìn xuống giấy viết thì thở hồng hộc muốn giết người.

"- Tiểu hắc ám

- Tiểu yêu tình dâm đẳng.

- Tiểu phiền toái ngu ngốc."

Cô khoe môi gật gật, mặt xám xịt như xác than cháy vụn, ánh mắt hùng hục lửa, lăm lăm "Anh, cái tên này..." Trong lúc cô nổi điên thì vô tình lấy khỏi cái mép giấy nhỏ, là chữ viết rất nhỏ nhưng truyền cho cô tò mò nhất định, nhất quyết phải đọc cho bằng được. Là chữ ở nếp giấy nhỏ dễ nhìn hơn là ở bên ngoài cho nên không khó đoán là hần cố gắng nắn nót rồi, là thành ý của hần, cô càng muốn giữ gìn.

"- Ở bên là đủ."

Chợt mọi thứ xung quanh dần dịu đi, như muốn đứng yên, cử động thật chậm rãi. Khoe môi cô nhuếch cao, đưa tay lưu luyến mà sờ sờ vào mặt chữ rồng bay phượng múa xinh đẹp. Nước mắt cô yếu đuối rơi xuống, là hần đã đọc xong khi cô vừa trao qua, chỉ có hần này giờ bạn nhìn ngắm cô. Là nhìn thấy cô nước mắt lấm đẫm rơi xuống thì vội ôm lấy thân thể mảnh mai cô, vụng về an ủi.

- Ngốc, chỉ có lời đơn giản như vậy, đã thấu thấu em cảm động rồi, nhẹ dạ cả tin, như vậy chính là lý do không cho phép em ra ngoài một mình, ai dẫn dụ cũng có thể nghe theo.

Không đợi hần lau giúp, cô vờ tay xoa đi nước mắt, cười rưng rưng ôm chặt hần, tựa như không muốn buông ra nữa, mãi mãi như thế này đi, xin thời gian ngừng lại một chút, chỉ mấy giây ngắn ngủi thôi.

Vốn cô không muốn viết.

"Anh là nguyện vọng của em"

- Chúng ta sẽ giữ của nhau, từ từ thực hiện.

Giọng điệu cô quả thực rất không bình thường, từ lúc rời xe, cô giống như hoàn toàn là người khác, luôn luôn buồn bã bất an.

- Nguyện vọng thứ nhất, là tôi có thể nhìn biểu hiện của em mà miễn cưỡng.

Gương mặt hần giãn nở, tuần tú tươi cười, ôm chặt cô thêm một chút, cảm thấy thoải mái hết sức, ngửi mùi hương anh đào thơm tho của cô.

- Nguyện vọng thứ hai là em muốn, tôi nhất định như vậy.

- Nguyện vọng thứ ba, không những một ngày, có thể dài ngày, dài tháng, dài năm rồi cũng có thể cả đời nhưng để xem em thế nào đã...

Chiếc mũi cao ngất cùng bờ môi mỏng quyến rũ làm cô muốn cắn một cái.

- Nếu em biểu hiện không tốt thì..

Hơi thở hần trong lành thơm mát phả vào trán cô, con ngươi hổ phách khắt khe thường ngày không còn nữa mà loé lên chút vẻ tình nghịch khó tin.

- Thì tôi sẽ biểu hiện tốt, có gì khó đâu...

Bỗng có một nhiếp ảnh, đi từ bậc thềm xuống, nhìn cô và hần ôm lấy nhau, hình ảnh đẹp như vậy thì liền không muốn bỏ qua, là nam nhân cùng nữ nhân tuyệt điểm, bước từ truyện tranh ra khỏi. Ánh mặt trời đỏ chiếu vào họ như lồng đỏ trứng bọc quanh, vài tia không chân thực làm nhiếp ảnh giả như có điểm mù trước mắt. Vờn máy ảnh mà chụp lấy liên tục hai tấm liền.

Là hần nhạy nghe thấy đầu tiên, không phải lúc nhiếp ảnh chụp mà là lúc nhiếp ảnh lại gần. Nhiếp ảnh là không có vẻ muốn chiếm lấy, đưa cho hai người, cô và hần mỗi người một tấm.

Hần con ngươi điềm tĩnh, nhìn nhiếp ảnh giả trước mặt, tóc cũng đã hoa râm ít nhiều, hần vừa định lấy ví thì nhiếp ảnh chào từ xa và bỏ đi như thể chưa từng đi qua nơi này lần nào.

Là cô cũng nhìn theo, rồi lại nhìn ảnh trên tay vô tình được chụp lấy, là cô chưa có kịp cảm ơn câu nào, tay một lần cất thật kỹ giấy hồng của hần cùng ảnh vào ví thật cẩn thận.

- Haizzzz..là tôi quá xinh đẹp, cho nên đi đến đâu cũng có máy ảnh đến đó...

Hần thờ phào, soái khí, hành diện vượt vật áo.

"Tự phụ quá mức."

"Chúng tôi đã tìm được cô Lăng Khẩu Thiên, rõ nơi ở hiện tại cùng công việc đang làm, hiện tại có nên bắt ép cô ấy trở về không?"

"Không cần, nhấn địa chỉ, chúng tôi sẽ nói chuyện sau."

"Vâng."

Tiểu A nhắc điện thoại lần nữa, gọi điện về bà Lăng. Bà Lăng hớn hờ, muốn đón con gái về ngay lập tức, giọng điệu vội vã.

- Mau...mau nói chuyện với nó, nhỏ nhẹ từ tốn một chút, trước hết đồng ý hết đi rồi tính tiếp.

Tiểu A sau đó là đi gửi tiền vào tài khoản của thám tử tư.

Anh đi chuyển xe về phía một khu dân cư nhỏ. Nơi này là nằm quanh bến cảng, cho nên rất ồn ào nhộn nhịp. Đi sâu vào bên trong là nhà cửa san sát nhau, hình dạng bề ngoài y chang nhau. Khó có thể nhìn ra điểm khác nếu không biết số nhà.

Tìm được đúng địa chỉ, Tiểu A có chút khựng lại khi nhìn thấy Lăng Khẩu Thiên một thân mặc váy dài phong cách cổ điển của Pháp xưa, trên tay một giỏ hoa lớn đầy màu sắc, vui chơi cùng bọn trẻ ở phía đối diện sân lớn rộng rãi.

Trong lòng anh đánh một tiếng lớn.

Cô vô tình đứng ngay vị trí vòng xoay đối mặt anh, đưa mắt nhìn đến, hình ảnh nam nhân quen thuộc, cùng mình suốt 5 năm ở bên thân cận như trong gia đình. Cô vốn dĩ rất mạnh mẽ

cho nên không có xúc động nhiều, chỉ là vui mừng chạy đến ôm lấy Tiểu A.

- Tiểu A, anh nói xem, Tích Lăng hẳn không phải là em vợ sắp cưới sao? Em như vậy cùng hẳn một thành phố, sao lại không tìm đến?

Tiểu A không có đáp lại cái ôm của cô. Không hiểu sao nhìn lại Lăng Khấu Thiên, Anh lại cảm thấy bản thân đã quá ích kỷ cùng không công bằng. Nhưng tất cả mọi rối ren đều bắt đầu từ việc cô tự ý bỏ nhà đi, làm mọi người loạn một phen.

- Di Lăng ở nhà rất lo cho em.

- Trở về thì liền trở về thôi, nhưng em phải ở lại đây thêm 3 ngày, vì sau 3 ngày tới thì em lãnh lương, đồng lương đầu tiên trong đời vất vả đó.

3 ngày sau.

- Anh thấy em lợi hại không? Tiền lương đầu tiên đó nha...

Đổi Lăng Khấu Thiên khoe khoang thì ai cũng không để ý đến~~

"Lăng Khấu Thiên: tui khổ tâm quá mà T~T"

- Chúng tôi đặt khoan hạng nhất. 5 vé.

Dù có 4 người nhưng Tiểu A muốn đặt riêng một dãy cho ngồi thoải mái. Người quản lý phòng vé trong điện thoại im lặng một chút, sau giọng cười nhã nhặn ngưng ngừng phát ra một tiếng.

- Xin lỗi quý khách, là khoan hạng nhất đã được bao hết, chúng tôi chỉ còn các khoan thường thôi.

Ai nấy nghe xong đều há hốc. Là tên nào kiểu ngạo như vậy, hãng hàng không Marseille không phải rẻ đâu, bao hết khoan thực hào phóng quá.

- Cũng được, vậy 5 vé.

Trong lòng ai cũng muốn trở về sớm cho nên đồng ý ngay không chần chừ lâu.

Lục Nan Hy kéo hành lý bản thân, hẳn bên tay lại không mang gì, cả Mộ Phi cũng người đi sau nhẹ nhàng, cô chắc hẳn gửi về trước đó cho nên không gọi ngay.

Lên máy bay, đến khi cất cánh, chỉ thấy ba người ngồi trống rỗng trong một khoang lớn. Cô nhìn hẳn thắc mắc, hẳn nhìn xoẹt qua đáy mắt cô liền hiểu cô muốn gì.

- Tôi bao hết khoan, cho nên em thoải mái đi.

- Lăng phí như vậy.

Cô tiếc tiền, nhìn từng chỗ ngồi tiền quá trời là tiền. Hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân tiếc tiền như cô. Vì trước kia nữ nhân nào bên hẳn, nhìn hẳn vung tiền như nước thì thích thú vô cùng, đồng thời xác định là nam hào hẳn thực thụ.

Cũng xác định được, hẳn không cưới sai người nha.

Nhìn cô quẹt môi giận dỗi, hẳn ngọt ngào trong lòng, hôn lên gò má cô hồng hào.

- Đây là tác phong của anh nhưng không phải tác phong của em, sau này không được quăng tiền như rác nữa, bây giờ là ít nhưng sau bao lâu tích góp a, con số nó sẽ lên không lồ...

- Được rồi, đều nghe theo em.

Hắn cũng chịu thua, ôm cô đầu hàng.

Mộ Phi nhìn cảnh tượng này liền muốn "Ước gì có thể hôm sau bay về riêng cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vận động một chút

- Mẹ bán đứng con, lúc đầu bày trò cho con lạc mềm buộc chặt, nay lại tìm kiếm nữ nhân thay con dâng chồng tận miệng a?

Lăng Khấu Thiên giãy nảy, tức giận đứng ở sảnh chính lăm lăm, khoắc tay khí thế, hùng hục lửa giận nhìn bà Lăng ăn ngồi không yên mím môi.

Ông Lăng từ bên ngoài đi vào, nghe tiếng ồn, là giọng Lăng Khấu Thiên mà. Ông có chút vui mừng nhưng nghe rõ cô đang hét toáng cái gì, sau lại thêm một người khí tức, cũng muốn hỏi tội bà tiếp tục.

- Bà làm cái gì? Có phải nhà này mất hết tôn ti quy củ không?

Bà nghe Lăng Khấu Thiên thì không sao, nhưng lại xuất hiện thêm ông Lăng nghe chuyện thì run rẩy. Là bà định lúc đầu nếu bà làm như vậy vì ông Tích yêu thích cô là sẽ khiến Tích Lăng thêm hao tổn công sức tìm cho bằng được cô, vừa nhiều thời gian làm bền chặt hai bên gia đình, nhưng nay nghĩ lại là quá vô dụng, tìm Lăng Khấu Thiên trở về thì cô lại tự ý thần trí tự hoạt động, đến bà cũng không biết tầm tích ở đâu.

- Tôi...tôi không có. Ai bắt con bé làm như vậy, đừng vu oan giá họa cho tôi, tôi lý do gì làm chuyện này, lợi ích gì đâu.

Bà liếc mắt cẩn thận kín đáo với cô, cô tạm ngưng làm càn, im lặng bỏ đi lên lầu.

Ông cũng không muốn nhìn bà nữa, bỏ đi một mạch vào thư phòng.

- Bà là người bắt đầu thì mau thu dọn đi, đừng để tôi phải đau đầu nữa, tôi còn nhiều chuyện để lo lắng.

Tích Lăng cùng Lục Nan Hy đi đến ngoại ô thành phố, là đồng cỏ nội bội phần yên tĩnh. Không chỉ Giang Nam là ôn hoà nhất, vùng nông thôn cũng thoải mái không kém, chỉ có không đẹp xuất sắc như Giang Nam, dễ chịu hơn.

Trước mắt cô hiện ra dinh thự nguy nga trắng tinh tinh xảo, xung quanh tập hợp hầu nhân như nêm, như nước. Người cắt cỏ xung quanh, người quét tước sân lớn. Nói chung nhiều nhưng ai cũng bận rộn, việc cần động tay chân không thiếu, vừa rẽ xe vào, nghe tiếng chim hót, là cô nhìn qua kính, phía tường chắn cao xung quanh, là có các cây gỗ lớn tạo thành hình tam giác, và mất nhiều lông chim ở đây. Cũng tầm thấp thấp vừa cho ăn cùng đùa vui với chúng.

Cô bị choáng ngợp nặng nề, còn xa hơn hẳn Tích gia cùng Lăng gia, vui vẻ ra mặt, nhìn trán cô liền hiện ra chữ "ham muốn", cô "chắc chắn" miệng liền hỏi, là nhờ luôn làm chuyện tốt cho nên có thể chiêm ngưỡng nhiều thứ cả đời không có được như này, nhìn thôi cũng hoá mất người nhìn. Nhìn hết thấy, phía xa là ngôi làng nhỏ, là dinh thự này "ăn" hết, chiếm vị trí độc tôn mặt tiền.

Cô kỳ lạ vì là con dân Bắc Kinh, những nơi thế này lại chưa bao giờ đặt chân đến, chỉ đồ lỗi thành phố này quá lớn.

Xe hán vừa de vào sân, hầu nhân liền sắp thành hàng ngay ngắn, dù quần áo là tự do nhưng là đều thẳng thớm cùng lịch sự áo quần dài không hở hang, nhìn qua nghiêm khắc cực kỳ, trang nghiêm đến độ cô không dám bước xuống xe, nhìn dần hầu nhân, đều là lớn tuổi phần nhiều, nhưng họ là cúi người kính cẩn như vậy chào cô, cô sợ tôn thờ cùng thất lễ nhưng chẳng thể làm gì được.

- Sao không xuống xe? Đợi tôi bế huhm?

Hắn thấy cô cứ nhìn tới rồi nhìn lui, ngồi ngắn ở đây nên nhũm mày thắc mắc, cô là nói ra sợ hắn chế cười, biết có tiền có quyền cho nên hắn sẽ không để ý chuyện này, là quen từ nhỏ nhưng cô thì khác, nghèo khổ muốn chết, sống phải nhìn sắc mặt người khác cho nên quan điểm cứ là như vậy không dám.

- Anh không định mở cửa cho em à? Không biết lăng mạn...em đợi anh sắm kịch bản cho cẩn thận mà.

Vỡ giận rồi, ai ngờ hắn rời xe ngay không do dự, cô tưởng hắn sẽ mở cửa mời cô nhưng không, hắn còn bỏ lại một chữ làm cô tức lộn ruột.

- Nằm Mơ.

Cô tự mở cửa xe, nhưng gương mặt có chút biến hoá xấu hổ, chắc hẳn ai cũng nghe rồi, không nhìn hầu nhân đang chào mình, một mực hướng thẳng đuổi theo tên nam nhân xấu xa kia.

Vào phòng khách, cô nhìn đâu đâu cũng treo ảnh gia đình, từ bên phải sang trái, là hắn từ nhỏ đến trưởng thành, cô càng nhìn càng tâm phục khẩu phục. Bà Tích quả thực rất sinh khéo, hắn xinh đẹp tuần tú khác thường từ lúc chập chững đi đến lớn thế này.

- Đừng có thừa cơ hội xăm soi tôi, tất nhiên trưởng thành tuyệt mỹ thì lúc còn là tiểu hài tử đương nhiên là hoàn mỹ rồi, nhưng là ngại người khác trong lòng sinh hảo cảm lưu luyến.

- Tự luyến.

Hắn ôm ngang eo cô không kiêng dè, nghe cô thảm như vậy, đen mặt mà bóp chặt tay, cô nhũm mày xuyết xoa, nhanh chóng nhìn qua nhìn lại xung quanh. Từ trong đi ra, bộ dáng già nua chống gậy chậm rãi, từng tiếng gõ giày xuống nền đá sang trọng, kích thích cô rất nhiều, là một ông lão đang đến gần, trên người vận quần áo truyền thống xưa Trung Hoa, phẳng phiu sạch sẽ, chòm râu dài càng làm càng nghiêm nghị, ánh mắt hiện từ nhìn phía Tích Lăng mà hiện lên một vòng cung nhân hậu, khiến người khác mỗi cũng cười theo.

Tích Lăng vừa nhìn thấy ông liền vội đi đến đỡ lấy, Lục Nan Hy cũng chạy theo đỡ bên còn lại, chạm vào ông không dám mạnh tay, cho nên cứ nhìn như thể đang sợ làm nhăn quần áo kia.

- Là cháu dâu của ta? Để ta xem nào dung nhan thế nào?

Ông ngồi xuống sofa phụng đò sang trọng, híp mắt nhìn cô trước mặt. Nụ cười nở càng lớn, càng nhìn ông, cô lại nhớ bà cô, bà cũng như vậy phương thức nhìn cô yêu thương, khoẻ mắt long lanh nhưng mau chóng nuốt xuống. Hy sự như vậy, cô lại khóc thật là không thích hợp cho lắm.

Lại nhìn cách ăn mặc của cô, giản dị đáng yêu, làm ông càng hài lòng.

- Cháu trai của ta, chọn vợ rất khéo, rất khéo, ta rất yên tâm, như cha ngươi, chọn vợ giỏi, hậu tốt làm ta không có ý kiến gì phản đối, ha ha ha....

- Ông đang nói là mẹ hiền lành nhân hậu, là mẹ sư tử hà đông không lại thì có, bỏ chạy xa cả phố.

Cô là lần đầu tiên thấy hắn như vậy đùa giỡn, có chút khựng người, nhìn cho rõ.

Không có thắc mắc vì sao ông lại không xuất hiện ở hôn lễ. Một phần là do sức khoẻ không phù hợp đi đứng thuận tiện, một phần đây là đám cưới mang hình thức cho có.

- Cháu cảm ơn ông.

Ông nghe ra giọng điệu khách khí thì liền nghiêm mặt ngay, khí phách thấy rõ, khi còn trẻ đã là một hảo hán hùng mạnh nam nhi.

- Gọi ta ông nội!

Cô lia lia gật đầu, như có tật, ai khen ngợi thì cô liền đỏ mặt. Từ nhỏ đến lớn, ai cũng mắng nhiếc cô, cho nên đối với lời khen có cánh thì cô không quen nhận lấy. Hắn nhìn cô ôn nhu thấp phần, thấy cô đỏ mặt như thường lệ thì liền muốn ăn cô ngay lập tức.

- Cháu lấy vợ thảo, liền quên mất ông già này, rất lâu không lui tới nữa."

Nhìn ra là trách móc nhưng yêu thương thì nhiều, hắn cười lấy lệ, rót trà điệu nghệ, mùi hương hạt sen pha lẫn làm cô cũng muốn uống một ly, cô tưởng tượng đến vị ngọt thì liền chảy nước miếng. Hắn là nhìn thấy biểu hiện cô buồn cười, muốn trêu đùa cô một cái nhưng sợ có xấu hổ cho nên cũng rút đưa cô một tách trà.

Cô rất nhanh cầm lấy, uống một ngụm, còn lướt lưỡi vài lần, là thấy vị cũng như trà bình thường, chỉ có hơi ngọt hơn một chút, thoảng xấu hổ, đặt tách xuống, ngồi không chút nhúc nhích, nhìn chân bản thân. Cô như mèo con thất vọng, làm ông cùng hắn cười lớn, cô không hiểu chuyện, càng cảm thấy uỷ khuất, là hai người hợp tác trêu đùa mình, trong lòng thầm nể nể.

- Lãng Khấu Thiên, đến việc trà sen em cũng không biết thế nào?

Cô lơ mắt, cần môi vụng về lẩm nhảm "Em...đâu có."

- Dám trêu cháu dâu ta, ta đánh cho một gậy bây giờ.

Ông giờ gậy, hù dọa toang đánh, hân hợp tác đưa hai tay xua đi, bộ dáng tránh né đầu hàng. Cô có người bệnh vực, vẻ mặt như nắng nóng được ăn miếng dưa hấu mát lạnh, cười khúc khích. Hân nhìn cô như vậy thì dừng động tác, mục đích của chỉ muốn vậy thôi, nhìn cô uy khuất thì không nỡ dù rất nhìn đáng yêu nhưng hân biết trong lòng cô rất căng thẳng cùng xấu hổ vừa rồi.

- Mẹ, chấm dứt cái hợp đồng này lại đi, hợp đồng ngu xuẩn quá mức.

- Được rồi, liền gọi cô ta đến ký kết chấm dứt hợp đồng theo ý con.

Bà nhìn liếc qua Tiểu A thì liền miệng nói.

- Tiểu A, ba ngày nữa đánh cuộc gọi báo Lục tiểu thư đến giúp ta.

Tiểu A gật đầu, nhìn Lãng Khấu Thiên một cái rồi quay đi.

Lãng Khấu Thiên lại giãy nảy lần nữa, nhất quyết không chịu, liền muốn ngày mai kết thúc nhưng bà Lãng còn muốn cô có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Lục Nan Hy nhìn đến giờ ăn trưa, hầu nhân tấp nập chuẩn bị món ăn, cô cũng xoắn tay áo định bụng giúp một tay nhưng ai cũng xua đuổi như tà khí.

- Thiếu phu nhân, cô như vậy, lão gia sẽ mắng chúng tôi mất, cô chỉ cần ngồi nhìn là đủ rồi mà.

- Sẽ không mắng đâu, vậy tôi giúp mang thức ăn ra bàn nha.

Ai cũng yêu quý cô, nữ nhân xinh xắn nhỏ nhắn, là vai thiếu phu nhân, rất cao quý, lại hạ thấp đi đến gian bếp đầy mùi hành tỏi khó chịu, làm giúp họ vài chuyện lật vật không đáng

- Mọi người gọi tôi là Thiên Thiên là được.

Hầu nhân nghe vậy, sợ sệt ra mặt xua tay.

- Chúng tôi không gọi vậy được, thiếu phu nhân đừng làm khó, lão gia nghe được sẽ lại mắng...

Cô làm bộ đáng nhìn chuyện phức tạp, đưa tay chống cằm suy nghĩ "Thực tình lúc nào cũng lão gia mắng, lão gia mắng, haizzz", giây sau tỉnh ngộ vô dùi một cái

- Vậy lâu lâu có hứng gọi tôi là Thiên Thiên, còn bình thường gọi thiếu phu nhân, đôi gió như vậy đi.

Sau cô cầm lấy đĩa thịt bò xào hành tây thơm phức, cả cô bụng cũng đánh trống rồi nên năng suất làm việc rất nhanh, chạy ra không cần ngoáy lại, mặc họ có đồng ý hay không.

Ăn cơm xong cũng là đến xế chiều, tạm biệt ông xong, liền lên xe rời khỏi.

Hầu nhân nhìn theo đèn sau xe rời khỏi ngay ngã rẽ, thì thầm nhau.

- Tôi thực thích thiếu phu nhân nha, vừa xinh đẹp lại vừa lễ phép chuẩn mực.

- Nữ nhân làm cho "núi băng lạnh ngàn năm" cao 3000m tan thì làm sao mà là nữ nhân bình thường vô vị được.

- Tôi thích ở vui tính, không xem chúng ta là người hầu kẻ hạ thấp hèn, lạm quyền chèn ép.

- Đúng đúng

- Chỉ phải.

"Lục Nan Hy: *gục ngã* Áaaa...ha ha hạnh phúc quá a... ha ha."

Ai nấy đua nhau nói xem, ai là người nói đúng nhất.

Trên xe, cô nói luôn miệng, đến độ hân mệt mỏi, xoay qua xoay lại cũng chỉ có một chủ đề, cô thực thích chậu lan trắng trong vườn của ông. Hân xoay qua gương mặt thoáng u ám, thẳng xe gấp làm cô theo đà muốn hất về phía trước nhưng may là có thắt dây an toàn cho nên không có chuyện gì, không liên quan thuốc men. Thăm năm chặt dai an toàn thăm thờ phào, lại tự thường bản thân làm việc tốt cho nên gặp toàn chuyện tốt.

- Ban này trong món ăn cũng không có ớt.

Giọng điệu hân trầm thấp ồm ồm làm cô sờn da gà, sợ hãi nhanh chóng lắc đầu không suy nghĩ.

- Tối nay, chúng ta vận động một chút đi, tôi sẽ cho em thấy tôi bản lĩnh cỡ nào, đến đâu.

- Không cần, ha ha không cần, một nam nhân như anh thì bản lĩnh cao ngất trời, khiến thế nhân loạn lạc...à không khiến toàn vật hưởng thụ... à không...nói chung là không cần chứng minh...

Cô trấn an bản thân bằng việc cười nhẹ một cái. Hân không đợi cô nói, liền chồm đến phủ lấy môi cô mãnh liệt, gặm môi sưng tấy, hân cảm giác như gặm kẹo bông mềm mại. Hơi thở cô nóng bỏng gấp gấp càng làm hân kích thích dục vọng nhen nhóm.

Cô to gan, mở mắt nhìn hân say đắm nghiêng môi cô không rời.

Chợt lấy dùi khi ở đâu, đưa tay mạnh mẽ chặn môi hân, hân viên mắt gằn lên như thú dữ, có thể nuốt cô bất cứ lúc nào. Cô gằn giọng.

- Tích Lăng, em là ai?

Là cô hy vọng, hy vọng chỗ đứng của cô trong tim hắn, biết bao nữ nhân tuyệt mỹ vây quanh, liệu cô sẽ có giá trị được hắn để mắt đến không?

- Lăng Khấu Thiên đỏ gấc.

Cô buông lỏng tay, sống mũi cay xè, ngực cô đau nhói, chưa bao giờ cô đau khổ như lúc này, cô biết hắn nói đúng nhưng khó tránh được khó chịu. Hắn vẫn hôn môi cô, lưỡi vào sâu trong khoang miệng cô mà quết qua, cô nhắm chặt mắt; nước mắt cô tràn khỏi khoé mắt, là cô không thể kiểm soát. Hắn như vậy nhìn thấy, liền dừng lại động tác, hứng thú liền biến mất, hắn một giây xúc động ôm chặt cô.

- Tiểu phiền phức, không khóc nào, không cần khóc, không cần khóc, không phải tôi chưa làm chuyện gì sai trái sao?

Là biết hắn an ủi thật lòng yêu thương nhưng nghe "Thiên Thiên" thì nước mắt cô càng không ngăn được. Cô chủ động hôn lấy hắn, hắn là nhìn cô như vậy vụng về hôn, gặm lên như sư tử, đè chặt cô xuống ghế, bật xuống, cô nằm đầy mặc hắn cởi bỏ áo xuống, gặm lấy ngực cô. Tay đi xuống quần nhỏ của cô. Quần sau cũng được cởi bỏ sạch. Cô không còn quần áo trên người nữa, cô xấu hổ tránh mặt, nhưng không nhịn được rên rĩ khi lưỡi hắn trơn trượt trên da thịt.

Bỗng hắn cự vật đi vào cô, cô "hự" một tiếng, đau đớn cầm chặt tay hắn. Lúc đầu nhìn cô nhăn nhó, là chuyển động nhẹ chờ cô thích nghi, nhưng khi nhìn cô thoải mái một chút, liền như không kiểm soát, mãnh liệt ra vào, cô càng ngày càng hét lớn, nơi lỗ huyết cô như muốn bốc cháy vì cọ xát.

- Tích Lăng...hừm...nhẹ một chút...không...chịu...được.....á...hự....

- Không phải khi này còn mạnh mẽ?

Cô chống tay đỡ bản thân, liếc mắt hắn

- Đó là vô thức kháng... kháng...aaa.

- Nằm dưới thân tôi, em lại xinh đẹp như vậy, chỗ thích hợp cho em, chắc...ừm...chỉ có chỗ này thôi.

Cô muốn đánh hắn nhưng đầu ngón tay không còn sức lực nữa.

- Phờng vô lại.

- Lăng...Khấu Thiên...tôi sắp ra...tôi sẽ ra trong em...ừm...hự...hự....

Tích Lăng gặm lên, cự vật vào sâu từ cung mà bắn dịch nóng hổi. Cô run rẩy, khoé môi nước miếng không tự chủ rơi xuống ngực lỏng lẻo. Như con nít mà muốn ngồi bật dậy, lại bị hắn đè xuống lần nữa, cô định nói thì hắn lại chặn trước một bước, tiếp tục di chuyển trong cô lần nữa.

Toàn thân cô đau nhức, ngực cô bị hắn ngâm lấy, rằng hắn nhảy nhay nơi đầu nụ hoa, cô ngứa ngáy, thờ gấp gáp

- Không cần...mau...đi ra mà...hu hu...

Bỗng, có tiếng "cách...cách" ngay kính xe không dứt, ngày càng mạnh tay, hắn mất hứng thả kính đen kín xuống tầm vừa cho mắt lộ ra ngoài, nhìn thấy một nam cảnh sát, vẻ mặt rất trẻ trung, nhìn biết ngay mới vào nghề.

- Phiền anh ngoan ngoãn ký vào biên bản phạt, xe là đang đậu ở nơi không cho đỗ xe, làm chặn đường.

- Không ký.

Hắn lạnh lùng quay mặt, tiếp tục chuyện tốt, nhưng cô lại khác, lấy tay che miệng, tay còn lại to gan đánh vào bụng dưới hắn mạnh, hắn tròn mắt lớn anh tuấn nhìn cô nguy hiểm, đưa tay trụ tay.

- Đừng làm mất thời gian nữa, quay về bảo Doãn Dĩ Vương đóng phạt cho tôi, này...nhớ chép lại bảng số xe, coi chừng tôi làm loạn trốn mất đó.

Nam cảnh sát trẻ tuổi tức khí đỏ mặt thấy rõ, cầm tờ giấy quơ quơ như thể cầm thánh chỉ vua lên mặt.

- Anh có biết đó là ai không? Đến tôi còn chưa được gặp Doãn thiếu soái, chỉ câu này, tôi có thể cho anh ở tù một rong, không có ngày nhìn thấy ánh sáng bên ngoài.

Cự vật hắn bầm tím, to lớn làm cô tròn mắt, lắc đầu ngay lập tức. Nghiêng mặt quay đi, không hề cảm thấy thoái mái.

Hắn ghét bỏ, thái độ không chút nào kiên nhẫn.

- Cút đi, về bảo như vậy, ta họ Tích, tên Lăng, về báo lại y hệt là được.

Anh gãi gãi đầu, thực sự chưa bao giờ nhìn thấy người nào vi phạm lại hùng hổ xưng tên họ, còn báo chép bảng số xe kỹ càng, lại liên tưởng đến một nam nhân hùm miệng nhưng nhát cầy nhưng hiện tại xem ra không phải. Tích Lăng hắn chưa bao giờ thể hiện thất thế.

Xem như tin tưởng một lần.

- Được, có bảng số xe anh đừng hòng trốn.

Nhìn cô bộ dáng không còn mảnh quần áo trên người. Vết ân ái đầy đặc, cô ngượng ngừng ngồi co rúc người, ôm chặt lấy bản thân, ngược mắt nhìn con người hổ phách hắn xoẹt tia âm ập, liền đóng kính, mặt mày nhăn nhó.

Hắn hôn lên gò má cô, hôn đôi mắt cô ướt đầm hàng mi đẹp đẽ, hôn trán cô. Vì hành động bất ngờ của hắn cung chiều mà cô ngẩn ngơ vài giây.

Hắn là muốn nói lời yêu thương cô, nhưng có dùng ốt bong miệng, hắn cũng không nói ra được lời nào. Cứ lấy dừng khí rồi lại tránh mặt, đối mặt lấy dừng khí rồi lại tránh mặt tiếp.

Quay ra trước lái xe, vận lại đồ cẩn thận, chờ cô thay y phục.

- Xuyên Quốc, chúng ta đi đâu gặp được Doãn thiếu soái?

- Làm gì? Cậu ảm đầu à? Muốn gặp Doãn thiếu soái là chuyện không thể.

Nam nhân Xuyên Quốc nhìn anh một cách nghi hoặc.

- Chuyện là thế này, có nam nhân kia hùng hổ báo về báo lại Doãn thiếu soái đóng phạt tiền đồ xe không đúng nơi quy định cho anh. Còn nói chép cho đúng bằng số xe, cả họ tên Tích Lăng..

- Đồ ngốc...còn không biết Tích tổng à? Sống thế kỷ nào rồi, chuyện lần này...chết rồi..

Doãn Dĩ Vương uy uy quyền quyền ngồi ở đặc khu như tù túng, là ba anh bắt buộc không thể rời khỏi cho nên muốn chết tới nơi rồi.

- Doãn thiếu soái, hôm nay có tên làm loạn, không chịu đóng phạt tiền đồ xe không đúng nơi quy định, còn hùng hổ xưng danh Tích Lăng..

- Vậy à?

Anh xinh đẹp nhuếch mép, nghĩ "Tên này, là hạ thấp mình quá mức, gây chuyện xong bắt tôi cao quý thế này lại đi đóng phạt rẻ tiền...hừ."

"Tích Lăng: ha ha, nhiều tiền để làm gì? Tôi thực vinh hạnh được Doãn thiếu soái đây đóng phạt giúp nha *an ủi điệu bộ*."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Quyên Trình - Tiểu nữ nhi thối!!

Lục Nan Hy không biết bản thân đã về nhà bằng cách nào, cô ngủ như chết, không hề biết sự gì. Ngủ mê man tới tận xế chiều ngày hôm sau, chỉ có hoa huy*t hơi nhói là chân thật, lúc nào cũng không tránh khỏi chuyện xấu hổ này.

Thời điểm tỉnh, lại hầu nhân mang đến bát thuốc đen ngòm như mọi khi. Cô lại không chút nghi ngờ mà ngoan ngoãn cố gắng uống sạch.

Trà lại bát, ngâm viên đường, nghe hầu nhân thông báo là có một người đi họ xa của hần thường hay đến gửi một tiểu nữ tử xinh xắn đến chiều thì đón về. Cô nghe nhà có khách đến thì cô đâu dám lại "nướng" trên giường đâu.

Xuống khỏi bên dưới, là đứa bé gương mặt phúng phính tròn trịa, đôi mắt to tròn sáng tinh nghịch liếc nhìn xung quanh. Đôi môi chúm chím nhỏ nhắn, khi cười cứ tựa như nụ mai nở rộ. Là tóc thắt bím hai bên, vận đầm đơn giản màu xanh ngọc như giọt nước trong.

Vừa nhìn liền yêu thích, là cô rất yêu quý trẻ con. Nhưng cô muốn là thấy đi họ xa gì của hần nhưng là không thấy, xoay hỏi hầu nhân sau lưng thì bảo rằng đã rời đi mười phút trước. Còn cẩn thận lăm bắm sau lưng cô

- Phu nhân cẩn thận đấy, con bé ấy nhìn đơn thuần như vậy nhưng thực ra là không phải, rất tinh ma quỷ quái, đến chủ nhân còn muốn điên đầu đi.

Cô nghe như vậy, nhũn mảy, con bé này như thế nào mà bị miêu tả như vậy, cô đến gần nở nụ cười hoà nhã

- Chào con, là phải gọi ta là...

- Chị xinh đẹp quá đi, em biết rồi, chị là vợ cả...của chú lớn.

Cô khoe môi giật giật, cương cứng đình lại mọi hoạt động, cái gì là vợ cả vợ lẽ ở đây. Có vẻ tình ranh không kém đâu, phải nói, ai mà liên quan đến Tích Lăng, đều không phải tầm thường nhân.

- Nhìn dưới mắt chị kia, sưng phồng lên, cùng gương mặt phờ phếch ra rồi, em bảo đảm là mới ngủ dậy rồi, đây là không còn sớm đâu, xế chiều mất rồi đấy. Mẹ nói ngủ nướng là không tốt, sinh tính lười biếng a...

Cô bắt đầu khâm phục, vội chối lác đầu, chối bỏ.

- Không có, không có nha, là chị phải làm luận văn mệt mỏi cho nên mới bị biểu hiện mệt mỏi như vậy đó.

Sau, muốn thay chủ đề ngay lập tức vì thấy con bé ánh mắt còn chưa ngừng sẫm soi.

- Em mấy tuổi rồi?

- Em 8 tuổi, gọi em là Tiểu Trình đi, cách gọi này rất dễ thương đó.

Cô như bị nắm thóp, luôn luôn gật đầu nghe theo, nhìn về phía hầu nhân cầu cứu thì hầu nhân chỉ có nâng vai, lắc đầu, còn ai không trải qua nữa đâu, đến quân gia khó tính cũng không dám đứng gần.

Đang định đi đem bánh cắt ra đĩa thơm ngon thì hần đã de xe vào sân, còi xe inh ỏi. Từ cửa vào, đã nhìn thấy cô bung bánh ra đến, hần liếc mắt nhìn hầu nhân chỉ biết đứng nhìn, tình hình không ai biết ai là chủ tử, hầu nhân sợ hãi, rút mặt chạy đến đỡ bánh trên tay cô lấy đi. Cô không để ý nhiều, tay rảnh rồi liền xoắn tay áo dài mà đi đến bên Quyên Trình.

- Chú lớn, Tiểu Trình thưa chú lớn, Tiểu Trình muốn chú lớn đưa Tiểu Trình đi chơi công viên.

Hần nhìn cô bộ dáng thất thế tội nghiệp, không những không hướng đến cô mà còn ra điệu bộ cười muốn ra nước mắt làm cô cảm thấy không phục.

- Đúng, là tan ca sớm đưa Tiểu Trình đi chơi.

Quyên Trình vui mừng, chạy đến ôm lấy chân hần, cầm tay hần dắt hướng ra cửa, hần nhìn cô, ngoắc tay bảo cô cùng đi. Có cơ hội đi chơi, cô cũng không có bỏ lỡ, liền bỏ qua hết

thấy, chạy theo.

Đỗ xe vào sân công viên Bắc Đầu. Cô nhìn ra ngoài, là rất nhiều trò mạo hiểm siêu tốc, chọt vô thức cầu nguyện là sẽ không đến lượt chơi những cái ấy. Vì Lục Nan Hy có ám ảnh lúc nhỏ, là một lần trượt đường ray, may mà nó chỉ ngay khúc cua rẽ bị lệch một chút, cũng không quá gọi là đồ văng đi, nhưng mà lúc ấy ai cũng sợ hãi, hét toáng lên.

Cô kiên quyết muốn ở trong xe, Quyền nhìn cô như vậy cũng không có ý kiến, chỉ có hần nhất định không cho phép, hần một tay mạnh mẽ bế cô ra ngoài. Là đi được một nửa đường, nhiều người dòm ngó, cô ngượng ngùng cầu xin hần buông ra, cũng chưa muốn bán thân thành trò cười thiên hạ đâu.

Tích Lăng một nhân vật tiếng tăm, xuất hiện về ngành nghề ngồi ngồi tiêu sái, làm nữ nhân để ý muốn chảy nước miếng. Cô tức giận, chặn hần lại. Nhìn kỹ hần một hồi, hần thắc mắc nhìn cô. Cô đưa tay sửa lại tóc của hần, làm nó thật loạn nhưng cũng là hần tuân thủ không đổi, mặc có đứng ở góc cạnh nào nhìn đến.

"CMN, tại sao vẫn xinh đẹp?"

Cô mắng thảm, hần là rất ngạc nhiên vì lần đầu nhìn thấy cô bộ mặt này hung dữ.

- Xinh đẹp để em nhìn, là xinh đẹp có ích.

Cô tay đồ đầy mồ hôi khi Quyền Trình cứ nặng nề kì kèo chơi tàu siêu tốc, cô nhìn đường ray ngoằn ngoèo từm lùm tà la, cô tránh như tránh tà, tay cô bị hần nắm chặt, cô khó mà thoát khỏi

- Có tôi ở đây, em sợ cái gì? Nếu hiện tại, thời điểm em rời khỏi, là xem như không tồn trọng tôi.

Cô nhìn tiếng tàu chạy ì xèo, tạo tiếng động ầm ầm trên cao, thậm chí cô nhìn đường ray cao đến mức chỉ còn chấm nhỏ, cô dựa sức lực hoàn toàn vào người hần, lắc đầu lia lịa, đáy mắt hần quang, tìm cô đập mạnh, từng nhịp lượn tới lượn lui là mang theo tiếng lòng cô trùng theo.

- Không, rất đáng sợ...aaa em không chơi được đâu...aaa...

- Đúng là, tuổi này còn không bằng một tiểu nữ nhi.

- Là hai người, đủ rồi. Mất công tốn tiền mua thêm vé, em lại là người chuộc tiết kiệm.

Cô như nhai phải bã trà đắng, nhìn Quyền Trình cười tươi như hoa. Ngược lại con bé ấy lại đáng ghét không nhìn cô, lơ cô thấy rõ. Cô nhìn thấy con bé có vẻ rất thích chơi nó, ánh mắt lấp lánh nhìn.

Hần lại cứ không buông tay cô, một bên Quyền Trình hỏi hã không đợi được, một bên cô lại nặng nề trốn tránh. Cô nghĩ lại, không lẽ cô lớn như này, ăn của cha của mẹ bao nhiêu năm, 21 cái xuân, lại không bằng một tiểu nữ nhi hi mũi chưa sạch 8 tuổi. Nhưng cô cũng thuộc dạng trời gà không chặt, so sánh thật không khác con bé ấy là mấy, mắt mặt quá.

- Sợ gì cái này, chuyện nhỏ, ba chúng ta cùng lên đi.

Lục Nan Hy bỗng đột ngột thay đổi, vẻ mặt tự tin chắc thắng làm Tích Lăng rất hưng phấn, liền mua vé lên thẳng. Cô đứng ở đây, cảm thấy bình thường nhưng khi đến gần tàu lượn thì cô ngày càng căng thẳng, chân cũng muốn đứng không nổi.

Người xếp hàng lên tàu là dày đặc, cô trong miệng lầu bầu, cái trò quỷ đáng sợ thế này, là không bình thường mới thấy vui vẻ a...

Đến lượt phân ghế còn nhứt đầu hơn. Là hần ngồi cùng Quyền Trình là thích hợp rồi nhưng hần không thể để cô ngồi chung với nam nhân khác. Cũng là nói nếu hần ngồi cùng cô thì không công bằng với Quyền Trình. Cho nên cô đành ngoài miệng nói không sao, chọn lựa một ghế ngồi, trong đầu cô không có quan tâm bản thân ngồi cùng ai nữa mà chỉ nghĩ tới hành trình kinh khủng phía sau.

Kể cả có người gọi cô, cô cũng không nghe, trong đầu cô là loạn xạ tư tưởng phân tán.

Nhân viên đến từng ghế đóng chốt an toàn, cô cũng không hay biết, bản thân nắm chặt góc áo không buông, tay cô lạnh ngắt, gương mặt hồng hào không chút sức sống.

Đến khi tàu dịch chuyển được một chút, cô thân người chuyển, cô hét toán lên, làm cả đoàn tàu ai cũng nhìn đến. Hần ngồi trên cô, nhìn xuống lo lắng nhưng Quyền Trình cười to còn trêu cô nhát gan; cô không quan tâm, nhắm mắt lại. Nhân viên cũng biểu hiện bối rối, vô cùng ngại ngùng, liếc mắt nhìn nhau, cười một cách miễn cưỡng, chờ cô bình tĩnh.

Hiện tại trong đầu cô chỉ có, hình ảnh con bé Quyền Trình đáng ghét cười nhạo mình.

Cô gật đầu với nhân viên, ý bảo cô ổn rồi. Đoàn tàu thực sự chạy.

- Aaaaaaaa....cứu tôi...chết tiệt....

Nước mắt nước mũi tèm nhem, hần ngồi trước như kiến cắn, cứ lâu lâu quan sát giữ "cửa" không rời mắt khỏi.

Lại một dốc thẳng đứng đâm xuống.

Đến khi kết thúc, cô hoàn toàn miễn nhiễm mọi thứ, hàng mi ướt đầm, cổ họng khô rát, vô hồn thờ thẩn. Rời khỏi vẫn chưa hết hoảng sợ.

Thời điểm xuống tàu, bên cạnh mới nhìn thấy là Ưu Tình Tập. Anh cũng rất thoải mái để tay vào túi quần mà chào hỏi cô.

Hần sau chạy đến, hưng hăng nắm tay tôi không buông làm Ưu Tình Tập anh ngạc nhiên.

- Tích tổng anh với Lăng tiểu thư là...

- Tình nhân của tôi.

Cô nghe như vậy, ngược lại không tức giận, cô trốn dưới danh nghĩa Lăng Khẩu Thiên, cô chẳng khác nào tình nhân hần bao nuôi cả.

Điều đúng đắn thôi!

Ưu Tình Tập không như những người khác, anh ta có tự cao riêng, không có nhìn hần quá độ, là lướt qua chào hỏi rồi rời đi trong khi cô chưa chào hỏi gì.

- Tên đó là ai?

- Là bạn của anh trai em, bác sĩ Ưu, từng khám sức khoẻ qua vài lần.

- Tôi còn tưởng em có gian tình riêng, hồng hạnh vượt tường.

- Hồng hạnh vượt tường? Không đúng, chúng ta chỉ là tình nhân, không thể dùng cụm từ đó miêu tả được.

- Tình nhân cũng không được.

- Anh.... aaa~~

Quyên Trinh nhìn hai người, một bên nam nhân vững chắc lập trường, nói câu nào nắm thóp câu đó, nguy hiểm ánh mắt, còn một bên nữ nhân đuối lý, yếu mòng manh cãi cớ cho kịp.

- Chúng ta lại đi thêm một vòng nha chú lớn.

- Không.....

Khỏi cần đoán cũng biết là cô rồi, cô cảm giác đi một vòng thì tóc cô bạc thêm một chút vậy.

- Di ấy như vậy, con thấy đề đi ấy ở nhà là tốt nhất đó.

Cô nghe đến đâu, lỗ tai lũng bùng đến đó, là con bé này, một lời hai lời đều muốn công kích cô, khiến cô ra khỏi hân. Còn có sau lưng hân lại gọi cô một tiếng "chị", là không để cô vào mặt tôn trọng.

Hân nhìn cô không khoẻ rồi, sắc mặt rất tệ. Liền không muốn chơi nữa, còn có tia tự trách bản thân vì cô đã không muốn còn bắt ép quá đáng.

Quyết định tiếp đến đưa đi ăn, Quyên Trinh vừa nghe đến ăn thì không còn muốn chơi nữa, vui vẻ hồ mừng. Nhìn lại, chỉ là một đứa bé mà thôi, cô không nên so đo mới đúng, cô là con người ít kỷ vậy sao?

Trở về là đã chập tối rồi. Di họ ấy cũng đến đón. Quyên Trinh vừa nhìn thấy mẹ thì vẻ mặt tự động chuyển sang chế độ hiền hoà đáng yêu.

- Mẹ, đi chơi rất vui đó, lúc nào đi chơi với chú lớn cũng vui hết.

Di ấy nhìn không có bất mất từ lúc mới nhìn, nhưng nhìn kỹ thì nét đẹp rất mặn mà, dễ nhìn. Ăn vận đơn giản. Tóc búi cao. Gương mặt nếp nhăn cũng khá nhiều. Cô lễ phép chào hỏi cẩn thận. Tiễn hai người ra cổng cũng là cô.

Hầu nhân đứng sau cô đóng cửa, về mặt nghiêm trọng hỏi cô.

- Ôn không phụ nhân?

Cô phối hợp, gật đầu lia lịa "Ôn.", hai người cười khúc khích. Bỗng cô có hứng đi dạo trong vườn một chút, cô sắp rời xa nơi này rồi, cô muốn bản thân đặt chân hết mọi góc ngách, sau sẽ không nuối tiếc cái gì bởi vì rốt cuộc cũng có cuộc sống mới ở đâu đó, bạn bè mới, có khi lập gia đình, sinh con. Ai biết được đâu.

Cô nhờ hầu nhân chuyển lời với hân đến hoa viên. Cô một thân ăn vận đơn giản, trong gió lạnh đi xung quanh bồn hoa lớn. Hoa viên Tích gia rất sạch sẽ, đèn văng tứ phía, không có nơi nào là tối, cho nên không cần phải sợ với chế độ an ninh là tối cao.

Cô ngồi xuống chậu hoa cúc, tro tro với đất, thật buồn bã. Cô sống mũi cay nồng, phải chăng cô giống nó, tro tro một mình, không có ai để cô nương tựa cả. Cô đưa tay vuốt lấy những cánh cúc nhỏ thật nhẹ. Từng đợt gió lạnh thổi qua bên tai rít tiếng "vuu vuu" làm cô càng thấy cô quạnh gấp đôi.

"Từ nhỏ đã không được may mắn, bị mọi người chỉ chiết dù không có làm gì sai với ai. Chỉ có một người yêu thương thật lòng, bà cũng rời đi. Ba và mẹ, thật ra đều vì lợi ích mà nhìn mặt mình. Mình quả thực không nên sinh ra mới phải."

Nghe tiếng bước chân, cô thu hết tâm trạng u sầu vào trong, lau hết nước mắt, tập cười niềm nở, rồi quay người nhìn, hân là trên tay cầm chiếc áo khoác bông dày, cho cô mặc vào. Cô nũng nịu đến ôm chặt hân. Là hân vừa tắm ra; mùi hương bạc hà thơm tho phả mũi dễ chịu. Tâm tư cô thoải mái vô cùng, phủ bỏ hết tạp niệm.

- Tích Lăng, em thích anh.

Anh lặng người, nhìn vô định, nghe cô thì thầm không chút buồn chán, chính vì ngỡ lạnh nhưng độ tiếp xúc của cả hai, làm không khí lạnh cũng muốn ấm dần.

- Tích Lăng, em thích anh, có nghe rõ không?

Giọng điệu cô ngày càng nhỏ, nghe càng không đúng, là cô sắp muốn khóc rồi, tay cô siết chặt như sợ hân sẽ đẩy cô ra. Ngược lại, cô làm hân sợ đi, nghe như vè, hân sắp mất cô vậy.

- Đề em kể anh nghe câu chuyện này. Có một mèo con, lông trắng mượt, rất đáng yêu. Tiếc thay, xinh đẹp như vậy mà mèo con không có bạn bè, bị cha mẹ mình không nhìn đến. Anh thấy xem, mèo con có đáng thương không?

Hân một tay bế cô lên, hân ngồi trên ghế mây gần đó, đặt cô lên chân bản thân, cô ngồi trong lòng hân, đổi câu chuyện của cô, hân không có trả lời, trầm mặc dò xét một chút trong ánh mắt cô "Không."

Cô không có bờ ngỡ với câu trả lời này, là hân con người vô cảm mọi thứ, làm gì biết thương xót cái gì đâu.

- Em thì lại thấy mèo con rất đáng thương, anh biết sao không? Vì em có thể hiểu được.

Thực ra, suy nghĩ hai người không tương đồng. Tích Lăng đang nghĩ đến xa hơn cô tưởng.

Trăng đêm nay rất sáng, ánh vàng sậm, nhìn như lòng đỏ trứng khổng lồ. Thật ra, nghĩ lại, chú Cuội đâu có cô đơn, vì có cây đa làm bạn.

"Hôm nay, cảm ơn anh....."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Ôm lấy tảng băng, còn không mát mẻ?

- Mẹ có thấy bất hợp lý không? Là cô ta cùng con tính tình vô thức không giống nhau, thế nào Tích Lăng cũng nhận ra ngay, hẳn ta là người rất nhạy bén, không khác chó săn.

Bà Lăng có nghĩ đến chuyện này rất lâu rồi nhưng vì hoàn cảnh lúc ấy, là bà không nghĩ được cách nào khác, tiền thoái lương nan.

- Không phải con tài giỏi lắm sao? Cho mình hơn người. Lo liệu mà hỏi han tập dần đi.

Lăng Khẩu Thiên không chấp nhận lời này, từ đầu là bà làm sáo trộn, nay lại đưa ra lời lẽ không vừa ý.

- Như vậy mà cũng nói được a? Là con Lăng Khẩu Thiên, lại đi tập làm Lăng Khẩu Thiên, có phải quá ư là....

- Đừng làm nhảm nữa, mẹ mệt rồi, ngày mai cô ta đến rồi tính tiếp.

Lục Nan Hy đã thức từ sớm, đợi Tích Lăng đi khỏi thì liền như gà mắc phong, vội vội vàng vàng đi lục lại hộp đồng, cô phải chuẩn bị trước, để Lăng gia thấy, cô rất không hài lòng với công việc này, sẽ không lo lắng có ý đồ riêng, có ăn học đường hoàng mà, đoán được Lăng gia sớm sẽ đánh cuộc gọi báo.

Nhưng lại đến nhanh như vậy, vừa suy nghĩ thoáng qua, liền Tiểu A gọi tới. Cô ngăn lại xúc động, chấn chỉnh cảm xúc ngay lập tức.

- Lục tiểu thư, bà Lăng mời cô đến Lăng gia một chuyện, tôi sẽ đón cô... và cả chúng tôi đã tìm thấy Lăng Khẩu Thiên; có thể hợp đồng sẽ kết thúc tại đây.

- Hào, chuyện tốt, chuyện tốt nha, chúc mừng Lăng gia. Được ngày mai tôi đợi anh, khoan...còn có, tôi muốn hỏi anh lo liệu cho bà tôi ở đâu? Tôi muốn gặp bà.

Chưa có hết lo bao lâu, nhớ lại, từ lúc ấy đến nay, bà được an táng chôn cất nơi thế nào quy mô cũng không biết. Có phải bất kính lắm không? Một tay ôm đầu, xuống giọng.

- Ngày mai tôi sẽ đưa cô đến một lượt luôn.

Kết thúc cuộc gọi, thờ dài một cái. Chuyện này sớm muộn cũng đến. Là Lăng gia hủy hợp đồng sớm hơn dự định, có thể sẽ đền hợp đồng cho cô nhưng cô sẽ không chấp nhất, chỉ cần số tiền họ đưa ra yêu cầu ban đầu.

Cô chưa gì đã thấy phía trước khó khăn, vậy bản thân sẽ ở đâu được, cô làm cái gì sống qua ngày. Với số tiền của Lăng gia, cô có thể mua dư ra một căn hộ nhỏ, sau cô xin việc đi làm cũng được.

Quyết định vậy đi.

Cô một bước xuống sảnh lớn, đi thẳng vào bếp, hôm nay có hứng a, muốn làm thật nhiều bánh quy. Nan Hy trước có nhìn Lăng Mạc làm qua, cũng học "trộm" được sơ sơ, có thể khua tay múa mép một chút.

Hầu nhân kết hợp bày nguyên liệu, đây chính là hối tiếc vì mình đã không có biết gì về vị trí mọi thứ trong nhà, đến cái muỗng, cái tô cũng không rõ nơi nào. Ai cũng tụ họp lại gian bếp rộng, đứng xung quanh chỉ để nhìn cô làm được gì.

Từng khuôn nhỏ nhún đủ loại hình xinh xắn.

Cô vẽ mặt thực nghiêm túc, trong đó, có di Tuyết cũng một tay bánh quy chuyên nghiệp, đứng ra phụ cô, nhưng có vẻ cô phụ di ấy thì đúng hơn. Cả quân gia thường ngày không bắt chuyện nhiều với cô, nay cũng đến dòm ngó, còn không ngăn được miệng mà mắng cô khi trộn bột không đều.

- A... Chúng ta cùng làm đi, để tôi đọc diễn một hồi, bày bừa dẹp một nghỉ.

Đây là lần đầu tiên cô làm bánh quy, dành hết tâm tư, làm cho hẳn ăn. Trên mỗi cái bánh, cô dùng tâm tư, nhúng socola nóng, tô lên chữ. Vừa ăn và cũng vừa để giải trí, vui mắt đấy.

Giống như mỗi ngày, hẳn mở hộp lấy một cái ăn, thì là cũng cảm thấy vui vẻ. Bánh của cô chỉ có.

"Hôm nay là ngày đẹp trời."

"May mắn."

"Hạnh phúc."

"Thuận mưa gió hoà."

Cô còn vẽ hai hình nhân nắm tay nhau.

Cứ vậy lặp đi lặp lại. Cô làm rất nhiều, chứa đầy 3 đến 4 hũ nhỏ, còn buộc nơ trên nắp hũ. Cô có thử rồi, là rất béo và ngọt thanh, đây làm là hoàn toàn ảnh hưởng hẳn khẩu vị. Bánh cô nhìn liền muốn ăn chỉ không biết vị sẽ ngon không thôi.

Mỗi cái bánh đều có "vị" tâm huyết. Làm cho người mình thương yêu thì cái gì không tốt nhất đâu. Nên mới có câu thế này "Thương ai thương cả đường đi lối về." nhỏ nhặt như thế mà còn để tâm cơ mà...

Nan Hy còn tốt bụng chia cho mỗi hầu nhân hai bánh ăn thử. Mất khá nhiều thời gian. Đến trưa mới hoàn tất, giờ xoắn tay áo bắt đầu dọn dẹp.

Người ta nói, làm cái gì cũng được, quan trọng là phải có hứng thú, mới nên chuyện.

- Chị cười xinh đẹp thật đó.

Cô ngưng ngưng nhìn hâu nhân nhỏ, lấm tẩm bột trắng như lớp sương phủ hai bên gò má nhưng vẫn không ngăn được tư thái thanh tú hoàn mỹ dung mạo.

- Thật à? Thôi đi cô nương, tôi không dễ bị lừa vậy đâu, muốn tôi tản một cái cho không?

Cô cầm hũ cho chia đều ba bánh trái tim, đưa hâu nhân nhỏ, thì thầm bí hiểm "Cầm lấy, đem cho nam nhân trong lòng, thành tâm một chút."

- Chị đùa sao? Em làm gì có thích ai đâu.

- Ở trường lại không có đề ý đến ai? Là không tin nổi đâu nha, nhìn kìa, gương mặt đỏ ửng lên hết rồi, cái này là cả chua không cần vội vả chín.

Cô chỉ vào hai gò má của hâu nhân nhỏ, hâu nhân nhỏ chìa tay chậm rãi nhận lấy, xong bỏ chạy không quay đầu.

Cô cười lớn không kiêng dè, là lúc trước cô cũng như vậy, cô lại mù quáng yêu thích Bắc Từ Quang, không nhìn ra bộ mặt của Bắc Từ Quang thế nào trở mặt nhanh.

- Phải thành công trở về nha....

- À...phải chuẩn bị bữa trưa...quên mất...

Chợt nhớ ra, xoay người hốt hoảng, dạo này, Tích Lăng có hướng muốn ăn cơm trưa tại gia cho nên lúc nào cô cũng muốn chuẩn bị.

- Không cần đâu ạ, phu nhân. Chủ nhân dặn dò sẽ đón cô ra ngoài, không cần chuẩn bị.

- Vậy cái này bánh, cất cẩn thận giúp tôi, ngày mai hãy đưa cho anh ấy.

Nan Hy lưu luyến nhìn lại khay bánh, sau bước đi xa, nhũ mày đẹp, sao cô không nghe gì nhỉ nhưng dù sao đi với hắn là tốt rồi, liền trở lên thay đồ. Cô ngày càng không muốn ra đường vì phải cẩn thận ăn mặc, giữ thể diện cho hắn, trong khi đồ cô lại không có bao nhiêu, cứ áo phông cùng quần jean phối tới lui, còn có hai bộ lễ phục, nhưng khi cô đi, cô sẽ để lại hai cái này, cô chỉ mang đồ thuộc về mình.

Vẫn là áo phông quần jean không đổi, tóc buộc đuôi ngựa cao, cô kể cả không cần dùng son thì cô gương mặt vẫn xinh đẹp tươi tắn không kém nhạ chút nào, môi hồng hào tự nhiên.

- Lăng Khấu Thiên...em ở đâu?

Là Tích Lăng giọng.

- Em ở nơi này....aaaaa...đau đau...

Chạy ra khỏi phòng, vụng về mà sần tron, trượt chân nhưng may là chưa đến gần cầu thang đi xuống, nếu không thì mặt mũi cô, xong rồi. Đau đón xuýt xoa, ngồi tại chỗ xoa đầu gối. Hắn nghe tiếng cô "A" một tiếng, liền đoán được cô lại va vào đâu hay ngã rồi.

Vừa ngược mắt thấy hắn, liền đứng bật dậy nhưng chân cô bị trật, không thể lại đứng ngay, cho nên ngã lán nữa, mông ê ẩm, cần môi chịu trận, nhìn hắn mím môi, như trẻ con bị người lớn bắt lỗi về mặt. Mắt cá chân sưng tấy, hắn muốn liền chặt ngay chân cô cho xong đi, phải nói biết bao nhiêu lần, cô phải thật đi đứng cẩn thận, nhưng lời nào nói với cô ở tai này thì đều lọt qua tai kia, không còn sót một cái gì vào thần trí ghi nhớ.

- Di chuyển được không? Không phải tôi nói con người chỉ có hai việc quan trọng nhất là đi đứng và ăn uống? Trong khi đó đi đứng không xong thì phải làm sao?

Dù giận nhưng hắn có lo lắng, biết cô sợ đau mà nhẹ nhàng động tác rất nhiều, còn cố tình ép lại lực bản thân hết mức vì chỉ sợ làm cô thấy đau. Cô lắc đầu, hắn cũng không còn tâm trạng. Xoay người bảo hâu nhân nấu cháo yến mạch ngay, còn hắn thì bế cô vào phòng. Cô cảm thấy bản thân vô dụng quá, ngưng ngưng không dám nhìn lên.

Hắn ngược lại, tưởng cô là rất dối rồi cho nên mới như vậy, sau khi bế cô xuống giường thì liền chính bản thân xuống bếp thúc giục hâu nhân. Nhìn thấy hắn quay đi, cô thờ dài một cái, là cô khiến hắn mất hứng rồi, trong lòng lại càng sợ hắn bỏ bữa. Trong lúc không biết nên làm thế nào thì cửa đột ngột mở, hắn quay trở lại mang theo bát cháo yến mạch nóng hổi thơm ngon, cô ngạc nhiên ánh mắt vài giây.

- Là tôi không phải lo lắng cho em, mà là sợ người khác dị nghị thấy người khác gặp nạn không ra tay hiểm trợ.

Cô gật đầu ngoan ngoãn, có cháo ăn là may cho nên Tích Lăng nhát trí mọi thứ.

Còn ngạc nhiên hơn, cô cười tươi tắn vươn hai tay chia ra nhận lấy bát cháo thì ngược lại hắn thổi một luồng, đưa đến gần miệng cô. Cô ngạc nhiên, tay trên không trung cũng chưa có rút về.

- Em...em bị chân a, không, ý em là...ừm...tay vẫn bình thường này.

Cô còn phối hợp lắc tay trước mặt, điệu bộ làm trò nhảy múa, còn muốn thể hiện khoẻ mạnh, gồng cơ tay dù chả có cái gì nhô cao. Hắn cạn lời, nghiêm mặt như bảo mẫu giữ trẻ dối cô răn đe

- Chân mệt rồi, tay cũng phải nghỉ ngơi, như vậy mới cân bằng được sinh học.

- Vậy à?

Dù sao có nam nhân tuần tú như hắn bảo bảo vô song phục vụ, không ăn thì quá uổng phí, liền mở miệng ăn lấy.

Nhìn hắn nghiêm túc thổi cháo "phù phù", cô sóng mũi cay nồng, hắn cùng cô hoà thuận chưa bao lâu mà. Tức cười vì hắn cũng có khiếu chăm sóc người khác đó.

Muỗng tiếp đến, cô chậm một hồi, vươn tay cầm tay hắn, đưa ngược về môi bạc tuần tú nam nhân.

- Anh chắc chắn bụng cũng trống rỗng.

Hắn tìm đập mạnh, ánh mắt dò xét, trong ánh mắt chứa tia ngưng ngưng nhưng chỉ trong một giây, liền dứt khoát ăn lấy muỗng cháo, muỗng tiếp cô lại đưa đến hắn. Cứ như thế đến khi bát cháo thấy đáy.

Vừa được no bụng, vừa được thưởng ngoạn nam nhân. Trong lòng cô đá nặng trĩu, không cách nào có thể vui vẻ.

Hắn đặt bát xuống bàn, cô liền chồm đến ôm eo hắn. Hắn cứng nhắc người rõ rệt, cô lại nở nụ cười thoải mái, ngửa mặt tinh nghịch, úp nửa bên má vào da thịt cách lớp áo mỏng nhưng là rõ nhiệt độ ấm áp.

- Hôm nay thời tiết hơi nóng, ôm lấy anh tăng băng, còn không mát mẻ?

Hắn thế lại bị trò mèo ngứa ngáy của cô mà bật cười, trong lòng thầm cười, lợi dụng lúc cô ngẩn ra ngu ngốc bộ mặt, xoa đầu cô rồi tinh rồi mũi, cô như mèo con bị đùa nghịch khó chịu gầm gừ.

- Anh...muốn chết sao?

- Tôi hừm? Muốn em làm tôi rồi giường không khả năng hơn.

Cô đỏ mặt, chuyện nhạy cảm như vậy, hắn lại có thể nói ra thuận miệng dễ dàng, nam nhân vô sỉ thành tính.

- Hôm nay...anh không có bận đúng không?

- Tôi nói đâu sai, em chưa gì đã nôn nóng...không sao, tôi sẽ bỏ qua lịch trình vì em, bảo bối.

Hắn âm thầm khoá điện thoại, tắt nguồn rồi quẳng ở trong hộp bàn kín, không hề do dự.

Bảo bối? Hắn gọi cô là bảo bối. Cô cả người rộn ràng, tay chân quíu lại với nhau hết cả rồi. Sung sướng đến tận óc. Khuôn miệng nhỏ nhắn cô cười sảng, ngọt ngào quá, tổng tài đại nhân của cô...thật là.

- Chúng ta còn nhiều thời gian quá, hiện tại làm gì tiêu thời gian?

Ngồi trên giường, hắn đột ngột ôm cô chặt, vẻ mặt hoảng hốt trong khi cô không hiểu chuyện gì cả.

- Tích Lăng....

Cô cảm nhận được chiếc ôm này, thế nào sợ hãi.

- Em sau này đừng dùng giọng điệu lời nói như vậy nữa, tôi sẽ cáu với em, hậu quả không lường trước.

- Được rồi...không nói, tuyệt không nói nhé...ha ha nhìn anh kia...

Cô vỗ nhịp tay vào lưng hắn an ủi

- Hôm nay anh nhất định phải, phải ở nhà. Một mình thế này nơi rộng lớn, sợ ma muốn chết đi.

Hắn im lặng, tay lấy từ túi áo trong ra một hộp lớn, nhìn chiếc hộp vuông đề Catier "hoành tráng", cô mù mịt không đoán ra. Hắn tặng cô chiếc vòng tay sợi mảnh, còn có các dây thông xuống từ trái tim nhỏ xinh xắn tinh xảo. Trên các hình lá trang trí đều được làm sáng bằng kim cương bắt mắt. Cô nhìn qua là biết không có rở rồi, chần chừ đưa tay cho hắn đeo vào.

- Rất đẹp, không ngờ xấu xí như em cũng mang vừa.

Hắn hài lòng nhìn qua "tác phẩm" của bản thân, môi mím nở nụ cười, cô nhận thấy, hắn dạo này cười rất nhiều, có phải cười vì cô không?

Cô gật đầu, không để ý lý do trên gheo, trở lại vào trong lòng hắn, không muốn rời nửa bước. Chính ngày mai, cô sẽ không còn ở bên hắn nữa, khoẻ mắt cô bắt gác đỏ hoe, lưu luyến hắn, là hắn con người lạnh lùng vô tâm như vậy nhưng cô hiểu được bên trong, Tích Lăng là nam nhân rất ấm áp cùng đáng yêu.

Trời dần tối, cô thiếp đi trong lòng hắn không hay biết, đến khi giật mình thức dậy thì hắn vẫn ở trước mặt cô, xử lý văn kiện tại nhà. Cô rất hài lòng, ngáp một cái thoả mãn, bụng cô lại kêu réo đòi ăn.

Hắn bên này phát hiện cô tỉnh, chính lúc hầu nhân thông báo có bữa tối. Hắn dẹp gọn văn kiện chất ở thảm lông xám, cô thì đánh răng rửa mặt tinh tảo, đi ra, là hắn đợi cô ở trước cửa, cô nắm tay hắn kéo đi, hắn trước mắt rung động một cái, là lần đầu tiên cô như vậy chủ động, có tiến bộ, không cần ép buộc.

Cô như mọi khi rót một ly nước cho hắn, bởi hắn ăn uống không nhiều, chỉ có ăn mấy miếng rồi uống sạch nước là rời khỏi bàn ăn rồi. Cô nghĩ có lẽ khẩu vị hắn không tốt cho nên đặc biệt để tâm rút kinh nghiệm.

Có điện thoại bàn reo, cô cùng hắn không quan tâm, chỉ lo cùng ăn. Hầu nhân nhắc điện thoại, sau chạy đến

- Chủ nhân, Mậu thiếu gia nói gặp chủ nhân, chủ nhân tắt máy cho nên hơi bất tiện.

Hắn nhíu mày, thường bọn này gọi cho hắn, chỉ có muốn rù hắn thác loạn. Hắn nghiêm mặt sai bảo từ chối.

Hầu nhân chạy đi, cô vừa nhìn hắn cười một cái, ở cửa liền có chuông báo. Đi vào là Mậu Hoạch Ma, Ngô Kỳ Phong, Lư Phồn Hưng cùng Hàn Ý Nhi, Lâm Nhiệt Dụ, Lỗi Tuy Đồng, Phàm Yên, Doãn Di Vương. Có chút bất ngờ, cô đứng thẳng, cúi người chào. Trong đó cô chỉ có nói chuyện qua Hàn Ý Nhi thôi.

- A Thiên, chào cô.

Hàn Ý Nhi niềm nở chạy đến nắm tay cô thân thiết, cô cười lại cho có lệ. Còn Mậu Hoạch Ma cùng Lư Phồn Hưng ngạc nhiên nhìn cô. Mậu Hoạch Ma mồm mép lạnh lợi đi đến gần cô nhìn lên rồi lại nhìn xuống, ánh mắt lộ rõ thâm tà

- Mỹ nhân nào đây, Lăng Lăng? Cậu khi nào thay đổi giấu Tiểu Phiến ở Cẩm Viên vậy? Tớ nghĩ phải là Tư....

Ngô Kỳ Phong may mắn chặn miệng Mậu Hoạch Ma lại, anh thầm thở phào, nếu không hai giây sau tan nhà nát cửa người ta rồi.

- Im miệng, cậu đừng có mà làm nhảm nữa, ăn nói hàm hồ, bắt nhĩ ý.

Xong Ngô Kỳ Phong đối về mặt Lục Nan Hy đang tò mò nhìn Mậu Hoạch Ma, nghe răng cười ngu ngốc.

- Lăng tiểu thư, đừng có để ý tên khốn này nói xằng bậy, là tên này tối trời thì liền không phải là chính mình, là không phải hắn nói đâu.

Mậu Hoạch Ma trợn mắt phản kháng, giãy giụa như cá chết nước đáng thương, anh đang muốn đòi lại cái gì gọi là công lý cho bản thân. Cái gì mà trời không phải chính mình?

- Không, không phải, ý tôi là anh ta muốn chết ngay rồi, tốt nhất anh không muốn đi tù thì mau buông tay đi...

Cô gật đầu lia lịa, biết Mậu Hoạch Ma muốn nói gì nhưng là cô không muốn nói thêm. Tích Lăng lúc trước hay hiện tại ra sao thì mặc kệ hấn.

Còn tốt bụng đi đến, gỡ lấy tay của Ngô Kỳ Phong giúp Mậu Hoạch Ma, anh giải thoát, được nước trốn sau lưng cô, còn có cầm lấy vai cô che chắn, lợi dụng thời cơ chạm mỹ nhân thân thể, trắng trợn nhưng hợp lý.

Tích Lăng hùng hực sát khí, ánh mắt giết người nhìn chằm chằm Mậu Hoạch Ma. Cô cảm nhận được là lưng bản thân nóng rực, có phải hay không hấn đang nhìn cô a? Cô ngưng ngừng tránh Mậu Hoạch Ma nhưng tay anh ta lại nắm chặt vai cô cho nên cô bất khả kháng tránh. Trong lúc cô không biết nên làm cái gì, mặt mày xám xịt thì Lâm Nhược Dụ đến rồi, cô trước khi đến gần đã có nhìn lướt qua Tích Lăng hấn một cái, nhuếch mép xinh đẹp thách thức.

- Mậu Hoạch Ma cái tên này, nữ nhân người ta nhìn bẻ ngoài yếu đuối như vậy, sao có thể hành động vô phép như kia hả? Thiếu tôn trọng quá mức, phải bỏ tức cho anh lại một khoá về lịch sự nhân tính...

Theo thể không phòng bị, Lâm Nhược Dụ một thân phóng đến đánh bật xuống, Mậu Hoạch Ma cảm giác tay bản thân như muốn gãy đến nơi rồi, rú lên ầm ỉ. Lục Nan Hy đang hướng phía trước, nay không còn tay của anh gì chặt thì cô bị đá văng về phía trước, nhẹ bằng như bao thóc bị quăng.

- Aaaaaaa..... Chết tiệt...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Hôn không có điểm dừng

Tích Lăng một mặt vội vã đi đến, cầm lấy tay Lục Nan Hy giật nhanh, cô rơi vào lòng hấn dễ dàng nhưng cô dung mạo xanh mét khó coi, tinh thần còn chưa nạp lại hoàn toàn lại bị nắm lấy kiểu này thì chủ có thể miêu tả bằng sự sợ hãi tột cùng.

Hầu nhân nhìn cảnh như vậy, vội vàng chạy lại hỏi han cô với giọng điệu lo lắng. Cô xua tay, cô thực sự không có sự gì, chỉ có hơi hoảng sợ một chút ban nãy ngấ.

Hấn nắm chặt vai cô, cô đau đớn nhưng không dám nói tiếng nào, xoay nhìn hấn, làm bộ đáng chớp mắt nũng nịu, tay vò vò nhau tạ lỗi. Đứng trước nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành làm dáng điệu bộ đáng yêu, cứ tưởng một nam nhân như hấn sao tránh khỏi nhưng hấn lại tránh khỏi, ngược lại còn miễn dịch là đáng khác đó.

- Ngừng lại ngay; nếu không muốn tôi giết em ngay lập tức.

Lỗi Tuy Đồng nãy giờ im lặng, là im lặng hết nổi rồi mới lên tiếng, cười xua tay đi vào trung tâm sự.

- Nay, chúng ta đến đây để hưởng lạc, vui chơi nha, không phải sinh sự căng thẳng.

Lỗi Tuy Đồng đưa tay làm điệu nhấc tay xuống, ý bảo hạ hoà. Mà nhắc đến đây, mọi người nháo nhào vì nhớ ra, à bản thân đến đây là vui chơi giải trí dự định ban đầu. Ngô Kỳ Phong cũng xướng theo, hầu nhân đã quen việc này, liền bày trước sân bàn tiệc lớn, đèn văng đầy từ phía bao quanh đẹp mắt ầm cúng.

Cô trong đầu suy nghĩ, có phải là buổi tiệc ngu ỷ? Sau hôm nay, cô cùng bọn họ quan hệ gì cũng không phải rồi. Cô nhanh hào hứng, nắm tay Tích Lăng kéo đến.

- Chúng ta cũng phải tích cực tham gia.

Hấn đứng là ở bên cạnh cô, không thể phân biệt được thời điểm nào hấn giận và không còn tức khí.

Ngồi vào bàn, cô không biết uống rượu cho nên cứ ngoáy qua ngoáy lại nhìn ai cũng ừng ực năm đến bảy ly, với ánh mắt ngưỡng mộ.

Lỗi Tuy Đồng khi say thì vô cùng náo loạn; không thể ngồi yên một chỗ được, nháo nhào muốn chơi "thách hay thật". Trong đó có Lục Nan Hy là muốn phản đối nhất, nhưng cũng tò mò vì cô là chưa có chơi qua lần nào cho nên mù mịt hoàn toàn, nhưng từ khi ở bên Tích Lăng, cô khai thông được ít nhiều.

Doãn Dĩ Vương là có tính nhất, ngay ngắn không nháo loạn, nhưng cứ mở miệng thì là

"Doãn thiếu ta, tấn hết các nguoi."

"Doãn thiếu soái ta, giam hết các nguoi."

Thì ra, mới biết, hôm trước Doãn thiếu soái là người này. Nhưng nhìn qua, phong thái cũng ra dáng thiếu soái đó nhưng là say, còn tỉnh thì không biết thế nào. Khó tâm hết sức. Sao mà Tích Lăng lại có bạn bè toàn là sức ảnh hưởng, cô cũng phải học tập mới được.

Lục Nan Hy ngồi đối diện Tích Lăng, nên có hơi khó khăn gọi hấn nhưng dường như lúc nào cô để mắt đến hấn thì cũng thấy hấn đang nhìn cô. Cô nói bằng khẩu hình miệng hỏi hấn có hứng tham gia? Hấn đánh mắt đi chỗ khác, không có trả lời. Cô tưởng hấn không hiểu được cho nên vẻ mặt buồn bã, nhìn Phàm Yên cùng Ngô Kỳ Phong tấu thí hải, miệng qua lưỡi lại không nhường nhau câu nào, kẻ tám lạng người nửa cân không biết phân thắng thua, còn có Doãn Dĩ Vương lúc sau cũng tham gia một cách nóng nẩy.

Đến lúc trò chơi bắt đầu, cũng chuẩn bị rượu sẵn dâng phạ. Tuy nhiên, cô cũng không thoát, ai cũng tham gia, Tích Lăng cũng không ngoại lệ đâu.

Chỉ định một người ngẫu nhiên. Ai cũng thi nhau chỉ vào hấn như tính toán sẵn, hấn đen mặt nhú mày.

- Không công bằng.

Phàm Yên nhăn nhó mặt mày.

- Lão đại lúc nào cũng chọn phạt uống rượu cà, có lúc nào cạy miệng trả lời thật lòng nổi đâu? Chọn người như vậy đầu tiên thật nhảm chán.

Hắn vậy mà làm chuyện không tương, chọn nói thật.

Cô tay cũng muốn đồ mờ mờ, tò mò đủ thứ, đây là cơ hội đây mà.

Chính là thời cơ hắn nói thật chỉ có một lần nhưng ai cũng không biết nên hỏi cái gì vì hiểu hắn quá rồi còn gì thắc mắc.

Mậu Hoạch Ma chỉ tay vào cô, muốn cô đặt câu hỏi. Cô nuốt nước bọt một cái lấy bình tĩnh, nhìn hắn.

- Trong tất cả những người ở đây, anh có yêu mến người nào không?

Hắn không cần do dự hay thời gian suy nghĩ, trả lời ngay lập tức.

- Không có.

Nhưng một giây sau, đầy tiếng than vãn quần chúng xung qua b vang lên, Ngô Kỳ Phong còn tăng động, giờ trò kìm cổ hắn trên đầu.

- Cậu dám không yêu mến sao? Tên khốn Lãng Lãng này, sao có thể vô tình với Phong Phong như vậy chứ? Uống công ta đợi huynh mấy năm trời ở bờ sông Thiêng, ngồi tết tóc mỗi như tay, muối đốt muốn chết mà không có ung muối...

Tích Lãng mặt vô cảm, không có trả lời nhưng hắn học trông thấy liếc nhìn anh. Nhìn rõ lời anh là có tia chân thật nha.

Cô "A" một tiếng, cười muốn lộn ruột, là hoàn cảnh éo le nào đây?

Bỗng hắn chỉ tay, làm mọi người dồn chú ý vào cô.

- Tôi muốn hỏi em, em có giấu tôi chuyện gì không? Đó là gì?

Phạm Yến trác lười, lăm bằm với Hàn Ý Nhi cùng Mậu Hoạch Ma và Doãn Dĩ Vương.

- ayyi daa... chết chết, đến lúc đục nội bộ, lúc đục nội bộ rồi đây.

Cô trong lòng căng thẳng nhưng vẻ mặt cười nhạt, ánh mắt sáng bất thường làm hắn không biết cô đang nghĩ gì "Chịu phạt." là câu trả lời của cô.

Mọi người có chút thất vọng, vốn dĩ tưởng còn được xem kịch hay, không ngờ hạ màn sớm thế này, cô lại kết thúc mọi thứ nhưng lại nhộn lên khi dồn đến đưa rượu mời chài cô.

Cô vừa định cầm lấy, hắn híp mắt nhìn, thốt lên chắn ngang.

- Để tôi uống.

Lâm Nhược Dự ý đồ riêng, ngăn hắn, ôm ngang ngực chắn lại. Cô nhìn hành động đó, tức giận không thờ được, không do dự, liền cầm lấy rượu uống một hơi sạch, cô ho sặc sặc, vị rượu cay xé lưỡi, nóng nực trong khoang miệng đắng đắng hậu ngọt có chút vị tanh, vào đến yết hầu thì như muốn bốc cháy, thần trí cô bắt đầu ảo giác điên đảo. Cô không hiểu thứ này nam nhân yêu thích cái chỗ nào hay ho đâu.

Tích Lãng nhắm mắt không nhìn nữa. Doãn Dĩ Vương đến bên cạnh cô hát hò, nhưng nghe ra dở tệ vô cùng.

Cô còn tận 4 ly, mới một ly mà cô gù gật. Nhìn đến tay Lâm Nhược Dự chưa buông, cô cầm ly thứ hai của Phạm Yến uống sạch một hơi. Cô muốn nôn rồi, bụng khó chịu kêu réo, cô mau chóng chặn miệng bản thân, uống vào chút nước ấm từ tay Hàn Ý Nhi.

- Được rồi, ba ly còn lại tôi uống, ai cự tuyệt tôi liền đá khỏi Cẩm Viên.

- Aiiii...sao có thể a...không công bằng..

Hắn chủ nhà cho nên ai dám cự tuyệt đây, mà hắn nói là hắn làm thật đó. Cho nên hắn dễ dàng uống ba ly còn lại, còn cô thì như lá rũ rụi, ngồi hết muốn nói, miệng còn lăm bằm mắng hắn. Hắn mau chóng đi đến đỡ cô vào trong, để lại bên ngoài mặc họ muốn làm gì làm, quậy phá cái gì quậy phá.

- Tích Lãng, anh đồ xấu xa. Sao lại dám tùy tiện ôm nữ nhân khác...huhuhhh, đồ xấu xa...phường vô lại đáng ghét.

- Tên đáng ghét khó ưa, em thích anh em nói ra, anh thích em anh lại không nói, không công bằng... em muốn nghe anh nói... thực lòng muốn nghe...

- Bà ơi....hức hức...bà....aaaa

Hắn để cô ôn nhu xuống giường lớn, vuốt tóc mai cô rũ bên cằm loạn, mắt người đàn ông khép hờ thâm tình tận thật lòng.

- Không đúng, anh thích em, anh thực thích em mà.

- Không phải...anh không phải thích em, hức...anh thích Khẩu Thiên...không phải thích em...

- Em nói gì?

- Anh thực không phải thích em...

Anh cho là cô say, cho nên ăn nói loạn, anh cho cô thực sự là Lãng Khẩu Thiên vì nếu cô không phải thì Lãng Khẩu Thiên ở đâu, vói lại trên thế gian này làm gì có Lãng Khẩu Thiên thứ hai.

- Giải tán.

Lâm Nhược Dự say khướt, chồm đến ôm ngực hắn, lăm bằm cái gì mà hắn cũng không có nghe rõ, Phạm Yến cùng Lỗi Tuy Đồng ngồi hát um xùm ngẫu nhiên, Ngô Kỳ Phong cùng Mậu Hoạch Ma và Doãn Dĩ Vương cười như điên như loạn, triệu lại thêm mấy tiểu bạch thỏ đến, Lư Phồn Hưng như cũ uống rượu ngắm cảnh. Hắn muốn điên đầu, không thương hoa tiếc ngọc, mạnh mẽ đẩy Lâm Nhược Dự ngã xuống nền cỏ đầu nhói, bảo hầu nhân đuổi đi hết, không kiêng dè một ai, nhìn rượu trái khắp sân, bản thân ưa sạch sẽ cho nên không thể

nhìn thêm nữa, tránh vào nhà ngay lập tức.

- Nấu canh giải rượu.

Hầu nhân nghe hần lời giáng xuống, không cần đoán cũng biết cho ai, trối chết chạy nhanh nện đi làm, là hần đe dọa lần trước, nhưng là lần trước hay trước đó hầu nhân đều làm rất rất tốt công việc của mình, chỉ có cô là nằm ngoài khuôn khổ, đau lòng mãi cho nên hần hiểu nhầm đi vấn đề. Bình thường hần chỉ cần cau mày thì hầu nhân đã sợ rồi rúm rỏ, đừng nói hần cảnh cáo ngay mặt. Nhìn hần con người tuấn đạt như vậy nhưng thực ra rất khó chịu cùng nghiêm khắc.

Tích Lăng ngồi sofa nghịch điện thoại không bao lâu thì trên lầu phát ra tiếng "phịch" lớn, hần gương mặt xám lại, là lần đầu tiên hầu nhân nhìn thấy hần vội vã như vậy chạy đi như bay, chớp mắt liền không còn bóng dáng nữa.

"Có ài tình thì tự động nó vậy à!!!" Hầu nhân nhỏ đang lau sàn nháy mắt, quân gia bên cạnh sợ hãi vội nằng hầu nhân nhỏ "Đừng có nói bậy, chủ nhân nghe được thì không xong đâu."

Mở cửa, Lục Nan Hy ngồi phịch ở trong góc khuất, hần bật đèn sáng, mím môi nhìn xung quanh.

- Lăng Khấu Thiên, em...

Nhà tắm có đèn sáng, hần mau chạy đến đập cửa, cô là đang nằm ở bồn tắm.

Cô bị hần như vậy bất ngờ thì thất thời kinh ngạc, ngẩn ra.

- Ban nãy tiếng động gì vậy?

Hần lại gần, ngồi ngay trên thành bồn tắm lớn, lát gạch viên đỏ sang trọng, cô một tay kéo mạnh hần về phía mình, "bùm" cả người ướt sũng. Mặt hần đối cô, cô thần trí mờ mờ ảo ảo, nhìn trắng ra sao, nhìn trời ra trắng.

- Tích Lăng, đẹp trai quá a. Anh là đang lo lắng cho em...

Hần giận tím mặt, ngược mắt trừng về phía cô, cô đẩy mắt quang lộ, vì hần hình ảnh ướt át trong con người cô mà một giây sau liền khí tức tan biến không còn nữa điểm

Cô toàn thân không mảnh vải, men rượu quán quanh người dày đặc, hần không dám đối mặt với cô vì sợ hần sẽ không nhìn được mà kích tình với cô ngay lập tức.

Hần không muốn, cô càng kẹp cổ hần đến gần cô, môi cô như có như không chạm đến gò má hần, vì ướt sũng mà áo dính ngay vào da thịt, làm lộ lên cơ thể cường tráng xinh đẹp bánh mật quyến rũ người nhìn. Ngược lại hần, cô hạ thân nóng rất như thể thiếu cái gì đó không thể chịu được, cô muốn lấp đầy.

- Ừm...mơ...Tích Lăng, em muốn, ừm... a nơi này thiếu thốn, muốn anh....hức...

Lời nói cô ngọt ngào rót mật vào lòng hần, hần sao có thể cưỡng lại, bị mê hoặc hoàn toàn, cự vật bên dưới ngo ngoáy muốn xuất đầu lộ diện ra ngoài giải toả ứ khuất. Hần nuốt nước bọt, nhìn con người si dại của cô trước mặt, dung nhan mỹ mạo hoàn toàn ngỡ ngàng ra nhưng lại bạo gan cầm tay hần đưa đến hoa huy*t bên dưới ẩm ướt nhồn nhĩ. Hần vô thức vuốt nhẹ sở thịt mềm, hồng hồng phản lên vào mắt.

Theo đường tay hần di chuyển là tiếng cô rên không dứt đoạn nào.

Không ổn rồi, cô bị chuốc thuốc kích dục. Hần không đoán ai ngoài Lư Phồn Hưng, nhìn hần như vậy cô độc ngồi say rượu một mình nhưng là dùng những thú tiêu khiển cực nguy hiểm. Ai bảo anh ta không có thú vui đâu.

- Ha....aaa nơi này cũng cần đến...nữa...

Lại lần nữa tay được dẫn dắt đến ngực mềm mềm như bánh bao thơm tho. Ngực cô mềm mại, hần nhào nặn thú vui, không nhìn được liền ngậm lấy đỉnh hồng gọi mời.

Cô không còn biết gì nữa, ngồi trơ ra đó, miệng cười thoải thích, còn cả ưỡng ngực khích lệ hần. Hần đưa lưỡi treu đùa nhũ hoa cô, nhay nhay răng làm cô không chịu được mà ngo ngoáy, đưa tay chặn vai hần ý bảo dừng lại ngay. Nhìn cô biểu hiện như vậy sung sướng thì hần lại không muốn ngừng. Đường lưỡi dài lên xương quai xanh cô, đến mang tai mà dùng lưỡi treu đùa.

- Không cần....á...không cần nơi này..

Hần phủ môi, chặn lời cô nói. Lưỡi hần chẳng khác thuốc kích thích tâm tình cô nóng nảy, linh hoạt dò quét khoan miệng cô.

Cô chủ động ngồi lên thành bồn tắm, hần nhìn cô ánh mắt hực lửa, cự vật hần sắp nổi điên rồi, máu trong người hần cũng lưu thông nhanh hơn bình thường. Lục Nan Hy đưa một chân lên vai hần, nới tư mật hoàn toàn chiếu thẳng vào mắt rõ ràng, mép thịt hồng hồng xinh xắn, khí sóng sánh lấp lánh. Cả ưỡng người, hần là hiểu ý của cô nhưng là muốn cô thể nào dẫn dụ hần chiều bản thân đây. Không ngờ, cô lại đưa tay đến đỉnh đầu hần, dịu dàng vuốt má hần, cô chạm đến đầu, hần liền nóng nảy đến đây.

- Tích Lăng....ừm...nói đó...đó cũng muốn anh...anh cưng chiều mà... hửm?

Giọng cô ngọt ngào uỷ mị, ma hoặc điên đảo nam nhân, hần khó từ chối. Hần cúi xuống mạnh mẽ bất ngờ, cô thờ dốc một cái, hần hôn lên bắp đùi nhỏ trắng nõn của cô, mờ giọng, mặt mày có tia đỏ ửng, cảm xúc trào dâng mãnh liệt, trong sương mù bốc lên của nước nóng, ánh đèn vàng chiếu rọi như mọi thứ được bọc trong lòng đỏ trứng gà, nhìn hần lại càng tuấn tú chết người, ánh mắt ôn nhu thâm tình như nước, giọng điệu ồm ồm nghiêm túc

"Tiểu dân đẳng, tôi thích em"

Sau này cô có nhớ lại liền tức giận, CMN lúc tỉnh táo lại không nói cho người ta biết, đợi say đợi không tỉnh táo thì nói biết bao nhiêu là thứ động lòng.

Liền đưa lưỡi chạm đến mép hoa huy*t non mềm, cánh hồng run rẩy từng đợt quét lưỡi của hần, đến hần mút chặt, cô chẳng chịu nổi mà cong cả người lên thoải mãn, khí trào ra rất nhiều nhưng đều được hần mút sạch sẽ, cô đặt tay ở sau gáy hần, tiếng rên rỉ kích tình vang vọng trong nhà tắm kín càng nghe càng thích tai, kích thích dục vọng.

Hần chỉ có với cô mới đồng ý chủ động làm như vậy. Từ trước đến giờ, hần chưa từng chạm tay qua hoa huy*t của nữ nhân nào, chỉ có người ta chủ động nằm xuống cảm lấy cự vật hần đâm vào thôi. Hần nghĩ lại, là hần bị người ta gián tiếp cưỡng hiếp a~~

Đến khi môi hần rời đi, cô vẫn chưa hết run rẩy, từng đợt sóng trong lòng chưa yên ả. Hần không đợi cô, liền đứng thẳng người, đưa cự vật vào ngay hoa huy*t sung phòng không do dự, cô thét lên một tiếng, hần hôn lên gò má cô không có điểm dừng.

Cô có thể loáng thoáng nghe được mùi hương dịch của mình trong hơi thở hắt mà cười thoải mái, tay đặt vai hắt mà cảm nhận từng đợt ra vào cùng cung chiều của hắt...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Kết hợp đồng

Tầm trời chưa sáng hắt đâu, lênh đênh mây ửng xanh nhạt pha lẫn hồng đào xinh đẹp, Lục Nan Hy choáng tỉnh, mở mắt muốn ngồi dậy vô thức thì liền có gì đó kìm chặt cô lại, mùi hương hoan ái quyến luyến không buông lán khắp phòng, xoẹt ngang thần trí mê mê tỉnh tỉnh không dứt.

Là hắt ôm cô, ngủ mê man, khoe môi còn nhuếch mép cười như ẩn hiện, chân mày kiếm gần nở một cách thoải mái. Lần đầu tiên cô thấy hắt như vậy, hoa huy*t cô ê ẩm nhuếch người không nổi, ở đùi nhỏ trắng nõn nhức môi, vurun lông lảnh khí, hơi thở hắt nam tính vây quanh. Cô đưa tay vuốt ve gò má hắt xinh đẹp, sóng mũi cay xè, thậm chí mày nhìn xuống mu bàn tay bị hắt cầm, cô sợ làm động đến giấc ngủ của hắt cho nên mau chóng kìm lại cảm xúc, cũng ngăn không cho bản thân thở mạnh bởi hắt giấc ngủ rất khó khi nào hắt tâm tình dễ chịu như vậy.

Hắt lúc ngủ cũng ôm chặt cô như vậy, cô là rất khó khăn mới đặt tay hắt khỏi. Rồi giường, nước mắt cô không kìm được rơi là chã, vội trấn an bản thân.

Cô cầm vali giấu ẩn ở trong góc tủ, chỉ cần thay đồ sạch sẽ là được. Cô nhìn lại vali, không dám để sót thứ gì, nhưng nhìn lại cô tay cô cũng nhần cười, thực sự cô rất quý bọn chúng, cứ có thời gian rảnh là cô lại ngẩn ra nhìn ngắm, nhưng đây là đồ của Lăng Khẩu Thiên, không phải của cô, cô khó khăn đi đến ngăn tủ ở bên kia giường, vội tay lấy hộp trang sức, chiếc nhẫn cưới cô đặt cẩn thận vào, cả chiếc vòng tay cô nâng niu như em bé. Xong, lại đưa trở lên.

Nhìn người đàn ông xinh đẹp nằm kia bất động, dù không có thể hiện tí nào mị lực nhưng không kém mê hoặc quyến hoả; cô yên tâm, xách vali rời đi. Giờ này hầu nhân vẫn chưa có tỉnh, cô ra ngoài, lỉnh gác bình thường rất cầu nệ chủ nhân, cô vừa ra ngoài liền cúi đầu chào, mở cửa lễ phép vô cùng, cô cũng cúi đầu cảm ơn rồi mới dám đi ra ngoài.

Xe Tiểu A đỗ gần đó, nhìn thấy ánh đèn Roll Royce quen thuộc, cô không nở rời khỏi đây, xoay người nhìn toàn bộ, nhìn nơi phòng ngủ tối đèn kia; nước mắt tràn ra khoe mắt ngày càng nhiều, cô sắp không thở được nữa, trước mắt nhoè đi. Xoay người dứt khoát đi đến xe Tiểu A. Tay kéo vali run rẩy như thể lúc nào cũng có thể buông ra hay kéo hụt đi. Không ngờ mọi thứ bắt đầu lúc cô lên xe cùn Tiểu A và hiện tại cũng chính anh kết thúc tất cả, quay lại thời điểm ban đầu.

Tiểu A xuống xe tươi cười với cô, nhưng nụ cười này quá cứng nhắc đi, giúp cô chuyển vali lên xe, nhìn khoe mắt cô đồ ửng mà trong lòng nặng nề. Tiểu A bất ngờ đến ôm cô, vỗ lưng cô nhẹ nhàng như hai người bạn tri kỷ của nhau mà an ủi.

- Không sao...

Cô cứ vậy mà cầm lấy gấu áo anh, trút giận. Đây là lần thứ hai cô khóc trong lòng Tiểu A, là chưa bao giờ có yếu vị khác trong suy nghĩ nhưng trong lòng ảm áp vô cùng.

- Anh... anh đưa tôi đến gặp bà...gặp bà trước đi, tôi không muốn đến Lăng gia ngay lúc này.

Cô nắc nhen, không dám nhìn về phía dinh thự Cẩm Viên sáng đèn, chỉ sợ bản thân không chịu được mà chạy ủa trở lại mất.

Vốn dĩ, cô lừa dối bản thân là sẽ không nhưng nhớ gì nhưng đây là nơi cô thấy yên tâm, còn có nam nhân cô yêu thương. Cái gì cũng có sợi dây dây dưa.

- Đi thôi.

Cô vừa nói vừa nhảy lên xe trước, không đợi Tiểu A mở cửa theo phép lịch sự ga lăng của nam nhân. Anh không ngờ cô lại thay đổi nhanh chóng làm không yên tâm chút nào nữ nhân này sẽ thế nào khi cô đơn một mình đau khổ?

Xe lăn bánh, mang cô đi thật xa cũng mang niềm hy vọng cuộc sống của cô vứt bỏ một bên. Cô chính thức chẳng còn ai bên cạnh mình, nỗi cô đơn trống rỗng xộc đến, vừa lạ lẫm vừa khó chịu. Chẳng chốc lát đã dừng ở một nghĩa trang trang hoàng lộng lẫy, đây là khu nghĩa trang của những gia giàu có mà những người bình thường không thể chôn cất ở đây được, rất gần trung tâm thành phố, có thể nói là những gia bình thường, đến công cũng không thể chạm tới nổi, cho nên cô như vịt què nhìn thấy thành phố.

Cô xoay người, cảm kích nhìn Tiểu A, cúi người tỏ vẻ như cảm ơn anh. Anh không trả lời, đi trước dẫn đường vào, ở nơi này hằng ngày có nhân viên lau dọn rất sạch sẽ, với đi vào cũng không đáng sợ vì tập trung khá nhiều người.

Đi đến một ngôi mộ ở hàng thứ ba, toàn bộ được lấp bằng đá thạch bóng, bia mộ đề rõ chính là bà cô, cô nước mắt là chã, chạy đến vuốt ve ảnh bà cô trên di mộ. Anh muốn cho cô không gian riêng cho nên nghĩ bản thân tránh đi cho cô một chút nhưng nhìn xung quanh không có ai cả, sợ cô sẽ sợ hãi cho nên đứng đó không có bao xa tầm mấy bước chân để đến.

- Cháu đây, hụ hụ.....Tiểu Hy bất trung bất hiếu của bà đã trở về, để bà nằm đây cô đơn, thực lòng cháu xin lỗi bà...bà ơi....hức....

Nhìn cô ngày càng khụy xuống đất, Tiểu A không nhìn được đi đến đỡ lấy cô ngồi vào lòng bản thân. Cô cứ thất hồn như vậy. Sau lại mạnh mẽ đứng dậy như gió xuân thấy đổi.

- Bà...cháu sẽ đến thăm bà thường xuyên, xin bà phù hộ cho cháu sống thật tốt, không cho ai cơ hội bản thân dựa dẫm

Ngay tức khắc, vội vã nắm tay Tiểu A kéo đi không hề kiếng dè thứ gì. Cô muốn là ngay lập tức thoát khỏi cái hợp đồng ngu ngốc kim hãm này lại đi, muốn như tiểu hót bay bổng tự do.

- A...Lục tiểu thư, chúng tôi muốn nói...

- Để tôi nói trước thì hơn, thời gian giao kết hợp đồng tôi sẽ không quan tâm, tôi biết Lăng gia muốn nói gì...tôi đồng ý, dù sao tìm được Lăng Khẩu Thiên thì công việc tôi cũng kết thúc.

Bà Lăng không ngờ lại dễ dàng như vậy sự, không tin cô như vậy chịu buông nhà Tích Lăng đơn giản, không hám tài quyền.

Bà gạt đầu, trong lòng thầm cười nhạo.

- Vậy thì tốt, ngoại trừ những thứ tôi đưa ra lúc trước, lần này tôi sẽ thêm khoản bồi thường hợp đồng, mong cô sẽ thực hiện đúng điều khoản hợp đồng, không làm phiền dây dưa...sau hợp đồng... cô hiểu chứ?

Tiếng "không cần" nghẹn cứng trong cổ họng, cô không thể nào thốt ra được lời nào, đành im lặng và chấp nhận. Sau nhớ lại, lấy từ trong vali, điện thoại cùng giấy tờ của Lăng Khẩu Thiên trả lại như cũ cùng thẻ vàng ông Lăng đưa cô lúc trước cũng trả sạch, lương thiện không giữ lại thứ gì không phải của mình.

Giây sau, Lăng Khẩu Thiên tự tiện mở cửa bước vào, nhìn cô y hệt bản thân vì chột như hoảng hốt, Lục Nan Hy không tin tưởng lại giống như vậy, có phải cô sợ hấn không tìm ra khác biệt thì sẽ quên cô đi.

Tất nhiên không.

Chỉ có chú ý lâu một chút, Lăng Khẩu Thiên có nốt ruồi nhỏ ở hõm cổ xinh xắn, cũng không quá rõ rệt nhưng Lục Nan Hy từ nhỏ chăm chú thị lực rất tốt cho nên nhìn qua liền phân biệt ra được.

Lăng Khẩu Thiên nhìn cô vẻ mặt không đổi. Là Lục Nan Hy dung nhan mỹ mạo nhu mì như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng nữ tử. Còn cô thì là lạc nhan như thủy triều sóng vỗ, mạnh mẽ bức họa. Nhìn qua liền thấy khác biệt.

Cô cùng Lăng Khẩu Thiên không ai cùng lời với ai cả, một bước nhận thẻ xách vali rời đi, vô cùng cool~~ như những cảnh ngẫu ngẫu ở TV nhưng là trong lòng lại dằng vặt.

- Mẹ nhìn xem, cô ta...như vậy chắc hẳn đã có thân mật với Tích Lăng rồi, sao có thể lừa gần rom lâu ngày cũng bền đâu. Như vậy ngộ nhớ mang dòng máu Tích gia thì là hiếm họa, đây là cô ta thấy đôi ý định ăn vạ đòi quyền lợi khác thì làm sao?

Bà lắc đầu gạt đi tay Lăng Khẩu Thiên, bà đã lo quá nhiều thứ, hiện tại chuyện như vậy thì xuôi như vậy đi, nếu tới bước đấy thì tính sau.

Tiểu A thông báo lạnh nhạt không chút cảm xúc, anh thần trách bản thân vì vừa thần trí xoẹt qua ý định tạo phản.

"Au: ừ~~"

- Tiểu thư, chúng ta mau trở lại Tích gia, là Tích tổng chắc hẳn đã thức giấc rồi, sẽ lo lắng cho cô khi vắng nhà.

Lăng Khẩu Thiên gạt đầu.

Lục Nan Hy từ chối ý tốt Tiểu A tiến cô, cô hiện tại trong tay chỉ có chiếc thẻ ban nãy nhận lấy, là lương của cô, nhờ do sức cô nhận được, không phải đồng tiền bản đầu, cô có thể dễ chịu mà tiêu tiền.

Nhìn mặt trời lên cao, cô lại nhớ hôm đó, hấn cùng cô lên đồi cao ngắm mặt trời mọc, còn có nói nếu cùng ngắm mặt trời mọc, sẽ bên nhau không rời, đôi chẳng tách lẽ. Cô lúc trước tin tưởng sái cổ nhưng so ra hiện tại thì cô một chút cũng không tin, quá mức giả thiết.

Cô lao đảo trên đường như này nhưng là lúc đó cô còn biết bản thân đi đâu, còn hiện tại lại không, dinh thự Ngự Tây càng là nơi cô không muốn đến nhất, cũng không muốn nhìn thấy, xem như cô tra on gắng sức đường dục cô đi.

Đi trên con đường đầy ngã rẽ kia, cô lơ mơ, có lẽ tối nay cô phải ở khách sạn 1 đêm rồi.

- Lăng Khẩu Thiên...

Tích Lăng vừa từ nhà tắm ra, trên tóc vẫn còn ẩm ướt, quần khăn đơn giản ở nơi cần che đây. Đến khi mặc quần áo chỉnh tề thì cũng không có lấy một tiếng đáp lại. Hấn nhủ mày, không nhanh không chậm mở cửa từng phòng ốc, đi xuống đại sảnh mà mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng nữ nhân quen thuộc, không nhìn được đến trong lòng khó chịu.

- Phu nhân đâu?

- Dạ...từ sáng sớm đã không thấy thiếu phu nhân đâu ạ, bình thường cô sẽ ở hoa viên nhưng là sáng quét sân cũng không có thấy.

Hầu nhân nhỏ như nhớ ra điều gì, nhanh chóng chạy vào bếp cầm lấy những hộp bánh quy đến trước mặt hấn, vẻ mặt hạnh phúc.

- Chủ nhân, phu nhân hôm trước làm cho người đó, rất ngon miệng, cô còn tận tình vẽ vời từng chiếc bánh, tốt bụng chia cho chúng ta một vài hộp hồng nhỏ.

Hấn khuôn mặt tuấn tú sợ hãi, không biết làm gì hiện tại, chỉ có thể đến sofa ngồi bình tĩnh suy xét.

Nhìn bánh quy xinh xắn nhỏ, nhưng lại rất vụng về, có rất nhiều vụn bánh bị rớt ra ngoài hoặc bánh không cần thận mà nứt ra nhưng vẫn nhìn đến hình dáng ban đầu được. Hấn khoé môi bất giác mỉm cười, chột Lăng Khẩu Thiên từ cửa bình thân đi vào. Hấn vui mừng liền đi đến ôm Lăng Khẩu Thiên vào lòng, trước mắt cô ngạc nhiên, tay cũng từ từ ôm lấy hấn. Vô tình hấn ngửi thấy hương nước hoa từ hõm cổ cô, là Lục Nan Hy rất không có cái thói quen sử dụng nước hoa, với ôm lấy cô rất có cảm giác xa lạ mà trực giác chột lên tiếng.

- Em mới vừa ở nơi nào về?

Trên tay Lăng Khẩu Thiên cầm theo vài bịch snack khoai tây, lắc lắc bao giấy trước mặt tươi cười rạng rỡ không chút hoá tạo.

- Cửa hàng tiện lợi gần nhà.

Thanh âm cùng giọng điệu của cô có chút trầm nhưng nghe qua thì không khác biệt bao nhiêu cho nên hấn căn bản không có khác khe nhìn ra được.

- Bánh quy đó tự tay làm?

Cô ánh mắt cũng hiếu kỳ nhìn qua bên bàn lớn, sau trời chết gật đầu, biểu cảm có chút ngưng trệ nhưng mau chóng thu lại. Tích Lăng cũng không nói gì nhiều, buông cô khỏi nhưng tay còn chưa rời.

- Đúng đó, em là rảnh rồi cho nên muốn làm thử một lần qua cho hiểu người biết ta.

- Làm bánh câu nệ vậy a?

Hấn có ý tiến sát khuôn mặt tuấn tú mỹ hoặc lại gần Lăng Khẩu Thiên, cô bất ngờ, sau vui vẻ đáp trả hấn định hôn lấy hấn nhưng hấn đã kịp tránh ra, cầm lấy áo khoác ngoài, đồng thời nhìn xuống cô tay ngón nhẫn trắng phớt.

- Ở nhà đợi tôi, tôi trở về sớm.

Lăng Khẩu Thiên thất vọng gật đầu, hẳn quay phắt người bỏ đi, rõ ràng hẳn nhận ra sự khác biệt, đây không phải. Hẳn có phải đa nghi lắm không? Rốt cuộc, trong thần trí hẳn, như thế nào mới là Lăng Khẩu Thiên thật sự. Cô mạnh mẽ vô song, thích đua ngựa vượt dã hay Lăng Khẩu Thiên ngọt ngào hay ngượng ngùng đỏ mặt như tiểu nữ tử. Hẳn khẳng định, Lăng Khẩu Thiên trước cùng Lăng Khẩu Thiên sau cùng hẳn này thì là hai nữ nhân khác biệt, với nhãn cưới đã đi đâu?

Hắn đau lòng, biết rõ được lý do cô hay xúc động nghẹn ngào khóc lóc, biết vì sao cô làm bánh quy chúc phúc, biết vì sao đến hiện tại mới mở lời thích hẳn, còn vận hỏi hẳn có nghe rõ hay không? Chắc chắn rất nhiều lần. Trách hẳn là nói Lăng Khẩu Thiên chớ là cô, là hẳn quá vô tâm nên không nhìn ra cô như thế nào suy tâm.

- Điều tra rõ cho tôi Lăng Khẩu Thiên lúc trước như thế nào? Cùng những hoạt động gần đây nhất, cụ thể là trước thời điểm làm lễ kết hôn, động thái Lăng gia thế nào?

Mộ Phi phía trước lái xe, không có động thái nào, nhưng là trong đầu đã vạch sẵn bản thân phải làm gì. Tích Lăng dựa đầu bản thân ra phía sau, nhắm mắt, miệng lưỡi đắng nghét không chịu được.

Lục Nan Hy đi đến khách sạn, trên đường cô thất thiếu muốn ngã mấy lần đau thương, ai cũng nhìn cô với ánh mắt buồn cảm, đúng là không quen tí nào. Cô đang muốn giá rẻ nhưng phòng lại ổn. Cô không nên tiêu quá tiền lãng phí như vậy, phải cắt đồ trước đã.

May thay cô nhặt được vé quảng cáo ở trên đường, là khách sạn Hoàng Gia giảm 30% phí đặt phòng cùng dịch vụ cao cấp. Suy ra đã rất rẻ rồi, cô cứ thế đi thẳng tới đó, không nhìn không ngó một gian hàng nào khi đi qua chợ trời nào nhiệt thu hút đám mê mua sắm phụ nữ. Hề nhìn đến thì không sao thoát khỏi thói miên của cái đẹp cuốn hút đa dạng của quần áo.

Đặt được phòng, cô đẹp xong đồ đạc, liền làm việc năng suất, sắp bao kết việc làm lúc trước mua thì hiện tại có thể sử dụng rồi, cô nhanh tay bỏ ra tâm huyết điền tới điền lui, hết năm bản thì tay mới nhừ. Cô định sẽ nộp nhiều chỗ ở Bắc Kinh, không có ý định đi nơi nào khác vì một phần bà cô ở đây, ảnh hưởng rất lớn trong quyết định này.

Cô mau chóng tắm rửa cho thoải mái, vận đồ công sở lịch sự hết mức, áo sơ mi, váy dài đến mắt cá chân thanh lịch, tóc quấn cao thành búi gọn gàng. Nhìn bản thân hài lòng trong gương, cô mang đôi giày bằng đế thấp, không có khả năng mang cao gót, có nhớ một lần cô mượn của Smith mang thử thì là lần đó ngã sõng xoài trên đất một cách xấu hổ. Không phải là cô không muốn mà là da chân cô rất mỏng, rất dễ bị xước hoặc trầy ở gót. Với cô phải thường xuyên mang vớ giữ ấm cho chân cho nên giày đế thấp là lựa chọn hoàn hảo nhất, không bàn cãi thêm, cũng là lý do để bản thân không rút hầu bao thêm tiếc nuối.

Vừa cầm 1 tệp hồ sơ ra khỏi, cô vừa dùng thẻ khoá, "ting...ting." Xoay lưng thì va phải một nam nhân, cô ngượng quá mức, xin lỗi tới tấp, nhưng nhìn lại thì là Bắc Từ Quang đang ôm lấy vai cô, tránh cho cô không vấp thế đứng.

- Tiểu Hy, sao em lại ở đây?

Cô không trả lời mà hỏi ngược lại lấy lệ, đa phần là phát tiết.

- Anh cũng... đến... khách sạn a?

Nhìn ánh mắt cô, đa nghi ánh nhìn làm Bắc Từ Quang tươi cười, mau chóng xoa tay lấy lại danh dự cùng hình ảnh trong sạch trong mắt cô của bản thân danh sạch tiếng thơm.

- Không phải như ý nghĩ đó, chú của anh điều hành khách sạn này, là rảnh rồi liền ghé thăm qua, không ngờ lại gặp em nơi này.

- Ủ, tôi cũng thấy trùng hợp...mà...tôi có việc, tôi phải đi trước, cáo từ.

Cô lạnh lùng phất tay anh khỏi bản thân, gặng dỗi bỏ đi. Trong suy nghĩ cô thăm than phiền, là do cô ham 30%, nếu biết tên khốn này ở đây thì cô đã không đến, tránh như tránh tà rồi, chịu tiền phòng nơi khác thế nào cô cũng chấp nhận chi.

Bắc Từ Quang không chấp nhất nhưng trong thần trí thì quyết định, chắc hẳn thời gian ghé thăm nơi này sẽ thường xuyên một chút vậy.

Cô vừa đi khỏi không bao lâu đi, anh tiếp cận quầy tiếp tân.

- Chào Bắc tổng

Nữ tiếp tân nhìn thấy Bắc Từ Quang thì nét mặt tự động cười như hoa, tình đưa nước đẩy, muốn lấy lòng nhiều hơn là tính chất công việc đối chủ tử.

- Nữ nhân ban nãy, không cần tính tiền phòng, muốn nán lại bao lâu thì nán, trả thẻ đi.

- Vâng

Nghe xong lời này thì có chút cứng nhắc biểu cảm, không thoát được gật đầu dạ thưa mà làm theo. Một nữ nhân bên cạnh nữ tiếp tân tiếp lời thì anh đi khá xa với thái độ ngầm chế giễu.

- Chắc hẳn nhìn người ta xinh đẹp uỷ mị dụ hoặc, Bắc tổng đã bị hút hồn rồi, bởi thế nhân nói chớ sai mà; nam tử không qua khỏi ái mỹ nhãn.

Người khác cũng tán thành, gật đầu nâng tay đồng thành.

- Không phải, nhìn họ như quen biết nhau, ở hành lang ban nãy, tôi còn thấy Bắc tổng ôm bà vai cô ấy, như là hai người va nhau, sau nói chuyện thân mật.

- Nhưng cam tâm mà nói, người ta nữ nhân phong nguyệt bệ hoa, tường thành xinh đẹp vô ngã vì mỹ nhân bước hoa ngang dọc.

Trượng Ân quản lý nhân sự bên trong đi ra, không nhận được cảm thán. Giấy sau, liền bị ánh mắt nữ nhân xung quanh khác cho vào danh sách đen.

Lục Nan Hy là bất ngờ phát hiện ra có một đoàn người xếp hàng chờ xét tuyển công ty tiêu khiển Thương An. Cô nhìn tấm bảng lớn chọc trời kia mà nhủ mày, cái gì mà tiêu khiển? Nhưng cũng đang thiếu công việc, làm ở phòng công ty là may rồi. Cô cũng xếp hàng vào, đưa cho nhân viên hồ sơ ở trước đi dài xuống nhìn xem số liệu văn kiện.

Chợt có người đứng cách cô ở bên năm sáu người ngoác tay vui mừng.

- Lục Nan Hy, này...tớ ở đây....

Cô nhìn theo tay chia ra, sau cũng rõ người, vẫy tay đáp lại ngập ngừng.

- Tuệ Mẫn Mẫn...

Sau một tối người được mời vào phòng chờ, Lục Nan Hy cùng Tuệ Mẫn Mễ là hai số ngồi cạnh nhau. Tuệ Mẫn Mễ kích động nắm tay, nhận ra tay cô là ướt đầm mồ hôi vì căng thẳng rồi mà trong khi Lục Nan Hy không có một chút lo lắng nào.

- Tuệ Mẫn Mễ, lúc trước cậu theo gia đình trở về Phúc Kiến quê nhà không phải sao? Ở đây cũng phồn hoa lắm, sao hiện tại lại quay trở lại đây?"

Tuệ Mẫn Mễ lúc trước là chung khối với cô, cô có nói chuyện qua mấy lần, cô bạn này cũng thú vị lắm, không bao giờ xem thường cô, còn nhớ lúc trước cô đi học mà trong bụng không có chứa cái gì, là chính Tuệ Mẫn Mễ cho cô hộp sữa mỗi ngày, cô rất biết ơn điều đó thành ƠN.

Bà cùng mẹ Tuệ Mẫn Mễ là thương buồn, cho nên đi đó khắp nơi, sau nghe cô nói gia đình sẽ chuyển đến Phúc Kiến định cư vì có bà nội ở đấy, nhưng hiện tại lại thấy ở đây cho nên Nan Hy có hơi bất ngờ.

- Bà tớ cùng mẹ ly dị, tớ theo cha thì ông ấy chắc hẳn đối xử không tốt cho nên tớ theo mẹ, dù sao phụ nữ với nhau, cái gì cũng dễ dàng đổi.

Cô phải khám phục Tuệ Mẫn Mễ, nghe trong giọng nói thì nghe ra không phụ thuộc vào ai cả, dù nói là theo mẹ nhưng là đơn độc bản thân nuôi nấng.

- Mà này cậu nghe tin gì chưa? Không phải lý do gì mà người ta đổ dồn xếp hàng như vậy công ty chưa tiếng tăm đâu, mà là thông qua công ty Thương An này mà tuyển chọn cho tập đoàn lớn đó, cậu lo mà biểu hiện cho tốt vào, chỉ có năm suất được chọn. Mà tớ chỉ nghe phong phanh như vậy, còn chuyện thực hay ảo thì còn chưa rõ, báo chí tối qua rần rần, tớ tin sái cổ đấy.

Tuệ Mẫn Mễ vẻ mặt như tiểu thí hài xinh xắn, vẻ hồn nhiên còn nguyên vẹn như lúc trước, làm cô tưởng thời gian sao trôi nhanh quá.

- Mà cậu ốm yếu thật đó, mỏng hơn tờ giấy, tớ thắc mắc hiện tại cậu sống thế nào? À à.. chút nữa quên mất, lúc trước không lâu sau tớ cũng nghe cậu ra nước ngoài học hành tốt lắm? Có thật không?

Cô gật đầu.

- 3331.

Tuệ Mẫn Mễ nghe số bản thân thì vội buông tay cô, vẻ mặt ngày càng căng thẳng, thở gấp mà bước đi theo nhân viên kia, đi xa còn ngoái lại cổ vũ cô ý rằng "cố lên", fightingggg...

Chợt ngoài cửa, cô nhìn theo, nhìn thấy Mậu Hoạch Ma cao cao tại thượng đi vào, phong thái khác hơn ngày thường rất nhiều, nhưng bản tính phong lưu, thích làm trung tâm khó mà đổi được, mắt huyết hoáy nữ nhân, cô mau chóng dùng tạp chí trên tay che mặt bản thân nhưng từ khi đi vào thì liền bị đáng ghét hắt nhìn ra, liền thay đổi bộ mặt, theo sau đoàn thư ký nghiêm mặt khác khe.

- Mỹ nhân, sao lại ở đây? Cũng muốn thử sức à? Là lão đại không nuôi nổi em? Em thật phí sức mà, tuyển thành công thì vào thẳng Tích thị, còn thì thố với ai làm gì? Vậy em hiện tại về vòng tay anh thì cũng không thua thiệt gì đâu, sẽ chăm em thật tốt được không?

Cô nhìn mọi người xung quanh bàn tán xôn xao, gương mặt hớn hở, nghe tiếng vào thẳng Tích thị, tập đoàn lớn nhất, nắm vị trí thương giới chẳng đùa được, cô nhìn Mậu Hoạch Ma vẻ mặt danh cứng

- Anh nói nhầm gì vậy? Là nhìn nhầm ai rồi, tôi không quen biết anh hay ai là lão đại cả, tránh xa tôi một chút kẻo mọi người nhìn tôi với cái nhìn không tốt nữa tử.

Đoàn thư ký phía sau đều ngạc nhiên, lần đầu nhìn thấy nữ nhân không can nịnh hót khi nhìn thấy Mậu Hoạch Ma đó.

- 4255.

Lục Nan Hy liền bỏ đi ra khỏi lịch sự nói với nhân viên cô không muốn tuyển nữa. Vừa lúc Tuệ Mẫn Mễ đi ra, nhìn thấy cô bỏ đi thì ngạc nhiên, liền chạy theo, trước đó cũng có nề mặt cúi người chào hẳn, là Mậu tổng xuất chúng thương giới, sao có thể ai không biết đâu. Là chuyện này làm náo loạn một phen trên dưới.

- Này, Lục Nan Hy...cậu đi đâu vậy hả? Đây là cơ hội lớn lắm đó, ngàn năm có một thôi, cậu làm sao...đợi tớ....

Tuệ Mẫn Mễ khó khăn lắm mới đuổi kịp cô, liền nắm giữ cô lại.

- Cậu đi đâu vậy? Hay lâu lắm mới gặp lại, tớ mời cậu uống nước hạ hỏa được không?

Cô nghĩ lại, cô hiện tại trở về khách sạn cũng không có làm gì, cho nên cô liền gượng đồng ý. Tuệ Mẫn Mễ nhìn sắc mặt cô rất tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thương An xét tuyển; phía trước gặp ghềnh

- Hy Hy, nói cậu nghe, ở trong phòng, không khí căng thẳng lắm chỉ có over, còn có một hàng giám khảo mặt lạnh như tiền, tớ nhìn thấy liền run rẩy. Mấy người giống tớ trung tâm ngồi, trả lời rất siêu đẳng, câu nào đặt ra liền trả lời thuận hoà câu đó, thuận buồm xuôi gió một cách hoàn hảo, còn tớ có chút lúng búng cho nên không biết sẽ thế nào kết quả nhưng là nhìn trước phải là xuất chúng cho nên tớ rất là đương nhiên..

Lục Nan Hy từ việc ban nãy mà chưa ổn định được, nhưng nhìn Tuệ Mẫn Mễ quá mức để tâm làm trọng cho nên quyết định kìm cảm xúc bản thân phần nộ.

- Tin cậu nghe lúc trước là đúng rồi.

Tuệ Mẫn Mễ mắt chữ O mồm chữ A, muốn ngắt tới nơi, đến tay cũng run rẩy.

- Cái gì? Tích thị, haizzz tớ thất bại là cái chắc rồi, chỉ có năm suất được chọn thôi, tớ làm sao có thể...Tích thị đó...tiếc thật.

- Đừng lo, cậu cũng không phải không có khả năng lựa chọn. Chờ kết quả xem, tầm hai tuần tới, xem chừng bảng vàng lại dính ngay Tuệ Mẫn Mễ thì đừng quên bao tớ một châu.

Cô cầm lên trà xanh thơm ngát, bốc hương ngào ngạt. Uống một ngụm lạnh, cảm giác cổ họng mát mẻ vô cùng, tinh thần cũng thoải mái, hoàn toàn vứt rắc rối lúc nãy phía sau. Chỉ muốn thư giãn, trêu đùa.

- Này...hiện tại cậu ở đâu?

Cô nghe đến nơi ở thì liền không muốn nhắc đến, lúc đầu không biểu thị điều gì nhưng không hiểu vào thần trí Tuệ Mẫn Mễ thì như thế nào, cô lại thay đổi về mặt đồng cảm, nhìn Nan Hy ánh mắt như người vô gia cư~~

- Vậy đến ở cùng tớ đi, tớ có một khoản tiền bà ấy cho, tạm mua được căn hộ nhỏ nhưng là chưa góp hết hợp đồng, nơi ở rất thoải mái dễ chịu.

Nan Hy vui mừng như vớ được vàng, không định tiết lộ bản thân đang là khả năng triệu phú có thể.

- Được không? Không làm phiền cậu đúng không?

- Làm gì có...làm gì có...cứ đến ở cùng tớ, chúng ta có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo, chứ tớ sống một mình thực nhàm chán muốn chết.

- Vậy tối nay tớ liền dọn đến nhé, tớ hiện tại ở tạm khách sạn.

Cô không đợi Tuệ Mẫn Mễ nói lời nào, liền chào tạm biệt rồi đi, còn chưa có kịp hỏi xem Tuệ Mẫn Mễ ở nơi nào nhà?

- Cậu làm sao biết nơi tớ ở mà gấp gáp như vậy, để tớ đón cậu, cậu ở khách sạn nào đã?

Tuệ Mẫn Mễ xanh mặt, vội theo lo lắng, nghĩ đến hẹn là hẹn nhưng người một nơi, biết kiếm on đâu, không phải là lục lọi hết khách sạn này qua khách sạn khác a. Cô kịp nghe thấy sau khi cửa đóng lại, mở trở lại mà hết lần.

- Khách sạn Hoàng Gia.

Mặc kệ ai có nhìn cô chẳng nữa, trong đầu hưng phấn, là cô tiết kiệm được bọn tiền, không còn lo nơi ở thế nào phiền toái.

Trở lại cùng 30 phút sau, đoạn đường cũng gần, chỉ có chân Nan Hy mỏi nhừ, đây là biểu hiện cô ít vận động, lười biếng tập thể dục hằng ngày. Mà phải nói, cô thời gian đầu rảnh rỗi a? Đòi hỏi bản thân như vậy là quá lớn.

Nữ tiếp tân nhìn thấy cô thì nhớ lại, lật đật chạy theo cô khi cô đang gấp gáp.

- Lục tiểu thư, chúng...chúng tôi có chuyện muốn nói.

Cô nghe đến có người gọi tên mình, là giọng điệu nữ nhân, mới xoay người nhìn. Nữ tiếp tân vui mừng khôn xiết, còn tưởng phải đuổi theo cô lên đến tận phòng.

- Cái này là....

Cô nhìn lại thẻ bản thân, nhíu mày.

- À...ừm chúng tôi do có chương trình đặc biệt cho nên sẽ miễn phí ngẫu nhiên cho một khách hàng, cho nên chúng tôi không tính phí của quý khách.

Cô nghe qua liền biết, tên Bắc Từ Quang này là nhân người quen rồi. Chả có ngày nào đẹp như hôm nay. Phải nghĩ đến, ngu ngốc mới không biết đã giảm giá phòng nay lại thêm một tạp miễn phí thì quả là một khách sạn có hảo tâm lớn nha.

- Tôi cũng cảm thấy hôm nay tôi may lắm!

- Chúc mừng! Chúc mừng!

Sau cô mới nhớ lại, bản thân lúc đầu có mang theo tệp hồ sơ, chết rồi, cô là đưa cho trợ lý ở Thương An rồi, cô phải làm sao đây?

"Lăng Lăng, có biết khi sáng tớ gặp chuyện vui gì không?" Mậu Hoạch Ma gác chân lên bàn lớn, mặt cười hớn hở, cầm trên tay bản hồ sơ của Lục Nan Hy mà đọc đi đọc lại.

"Tôi nói đừng gọi tôi như vậy, có phải muốn chết không?" Tích Lăng liền tay ký văn kiện kiểm soát, không có thời gian rời mắt, hôm nay hẳn tự động không muốn trở về Cẩm Viên nữa. Là nhận ra rồi, Lăng Khẩu Thiên của hắn, tiểu yêu tinh không thể nào là nữ nhân ở với hắn hiện tại, là Lăng gia giờ trở lại từ đầu. Hắn tinh thần trở về ngày trước, không còn thú vui, không còn muốn gì nữa cũng không có gì để hắn mong chờ sau mỗi khi tan sở.

"Được rồi, là khi sáng, tớ gặp Lăng Khẩu Thiên xét tuyển cuộc tuyển nhân sự của chúng ta ở Thương An."

"Sao?"

Buồng viết, ngạc nhiên ra mặt thấy rõ làm Mộ Phi bên cạnh đưa truyền tệp văn kiện cũng bị ảnh hưởng mà mừng theo dù không biết là chuyện gì diễn ra khiến hắn như vậy kích động tâm tư.

"Nhưng là cậu như thế nào lại để cô ấy nghe tiếng Tích thị liền chạy mất dép, may là không để lại giày, nếu không tớ bắt buộc phải thành hoàng tử tìm công chúa mất." Một mặt Mậu Hoạch Ma lúc đầu ngấm ngấm, một bên hắn tức giận không thở nổi.

"Cậu mà để cô ấy mất dấu, bỏ trốn mất, tôi liền giết cậu..." Mậu Hoạch Ma nghe mùi ám khí ở đây nồng nặc, không những dừng lại mà còn trêu ghẹo khiến hắn đỏ ửng mặt mày xinh đẹp "Chết dưới tay anh là hạnh phúc của em đó Lăng Lăng a!!!"

Hắn suy nghĩ, tên này cùng Ngô Kỳ Phong đúng là ngày càng xem thường hắn không có giết chết từng người một.

Thay đổi tư thế, ním môi lãnh đạm, giọng điệu ra lệnh nghiêm nghị.

- Đến Mậu tổng, cầm lấy hồ sơ, điều tra rõ đi.

Mộ Phi công việc đang làm dở cũng bỏ xuống, đi ngay lập tức, bổ trí người khác vào thay nhưng hắn bảo không cần, hắn cũng không còn tâm trạng làm cái gì nữa.

"Chúng ta vừa ngủ tới qua, sáng đến liền muốn rời bỏ tôi, chuyện này sao có khả năng đâu." Hắn vuốt khoé môi quyến rũ, somi thoát hai cúc mị hoặc dẫn dụ nữ nhân, tuần tú mỹ mạo

nổi bật, ánh mắt lạnh khốc một cách lạ thường nhìn tằm ảnh nữ nhân trong lòng hấn ôm lấy hạnh phúc.

Đá ghế ra phía sau, ngênh ngang rồi đi, khoe môi còn cười nhạt khinh thường.

Trở về Cẩm Viên.

Tích Kang xe rẽ vào thì Lăng Khẩu Thiên đã nhanh nhẩu chạy ra vì Lăng Khẩu Thiên đã trực chờ hấn lâu rồi, dù sao nghĩ lại, hấn hứa sẽ về sớm thì thật là về sớm. Cô đến ôm lấy hấn, hấn không những nhìn đến mà còn đẩy tay Lăng Khẩu Thiên thật mạnh, bỏ đi tuyệt tình, quăng lại một câu lạnh nhạt cho cả quá trình cô đợi hấn về.

- Đừng có chạm tùy tiện vào người tôi.

- Anh là cái gì mà tôi không thể? Con người anh tùy tiện nóng lạnh như vậy thật kỳ lạ...

Lăng Khẩu Thiên tức giận, vốn tưởng cô là sống được Tích Lăng hấn cưng chiều hết mực nay nhìn ra là không phải, còn thăm mắng Lục Nan Hy ngu ngốc, cô nhìn rõ được vẻ mặt Nan Hy rất luyến tiếc hấn, dù sao nghĩ lại, nữ nhân nào lại không thích mỹ mạo nam nhân hoàn hảo vô song toàn diện mọi mặt như hấn đâu, lại còn cái mắ Tích thị, danh Tích tổng vang xa khắp Trung Hoa, ai mà không biết đầu hấn tài giỏi thương trường xuất chúng, chủ nhân thương giới nắm trong tay.

Hấn đi đằng xa, không có đối lại mà trực tiếp đi thẳng không ngoái đầu. Rõ ràng Lăng Khẩu Thiên hấn thấy, không cố gắng đóng lại như cũ với Nan Hy, là có chủ kiến riêng nhưng đây chính là khẩu vị hấn không thích nhất. Hấn nhớ nữ nhân mà hấn chửi mắng cũng chỉ thăm khốc sau lưng hấn, có gì đau khổ tư mặt đều giấu hấn, trước mắt hấn chỉ có cười đùa cùng vui vẻ, và nữ nhân đó không phải danh là Lăng Khẩu Thiên.

Hấn thói quen trở lại thì phải nhìn qua Nan Hy một lần, nhưng hiện tại lại không có thấy, dù biết cô không ở đây nữa nhưng vẫn đi từng phòng dò xem thân ảnh cô. Hấn không tưởng tượng được, hấn sẽ nổi điên thế nào nếu mất cô dễ dàng như vậy, nếu cô trở lại, hấn nhất quyết đeo bám cô không dứt.

Còn có trong ngăn tủ, cô hoàn toàn không nhận quả hấn tặng, cả nhẫn cưới cũng để cẩn thận ở đấy. Hấn biết cô là nữ nhân ngay thẳng, cái gì không phải của bản thân thì nhất quyết không nhận lấy. Còn có bản tính cô tiết kiệm không đời, hể lần nào hấn tiêu tiền như nước, không tiếc một đồng nào thì cô lại lên lớp hấn, mắng không kiêng nệ.

Thứ hấn thiếu nhất không phải là tiền, mà là nụ cười của cô. Chỉ cần cô đối hấn có thái độ là được, hấn không muốn nhìn cô không có động thái nào đối hấn, hoàn toàn khúc gỗ cam chịu.

- Mang đến một đĩa bánh quy.

Hấn nhớ lại, là cô làm cho hấn, hấn nhất định phải ném thứ để còn nhận xét giúp cô, cô đã tổn sức như vậy mà.

- Cậu thật là...đến điện thoại liên lạc cũng không có, làm tớ rối muốn chết mới gọi cậu ra được.

Lục Nan Hy nhìn Tuệ Mẫn Mễ mà cười lớn, là rất lâu rồi cô mới được cười thoải mái, cười ở trạng thái chính mình.

- Mau...tớ muốn chuyển đến nhà cậu...tớ không muốn ở bụi khách sạn nữa đâu.

Cô thúc giục Tuệ Mẫn Mễ, cô không muốn đứng ỉ trước cửa khách sạn người ta. Ngại chết được, còn có trang trí chủ đạo sáng trưng, thiết kế quá sang trọng, làm cô từ lúc ở đến khi ra vẫn cảm thấy ngượng.

- Cậu khái niệm khó hiểu thật đấy, khách sạn Hoàng Gia không phải muốn ở liền ở đâu, ở bụi là thế nào chứ?

Nhắc đến, cô lại nhớ hấn, một nam nhân không có đạo lý, thích mọi thứ trong tầm tay mà thay đổi một cách ngang ngược, lật trắng thành đen trong nháy mắt. Tuệ Mẫn Mễ lay cô nhiều lần, cô mới tỉnh dậy khỏi mơ mộng của bản thân. Cô lắc đầu, vươn tay, một tay cầm hành lý nhanh gọn, một tay đẩy Tuệ Mẫn Mễ bước đi nhanh.

Đúng là theo lời Tuệ Mẫn Mễ nói, nhà cô cùng đoạn đường cho nên rất nhanh đã đến nơi rồi, không khí Bắc Kinh hôm nay rất tốt, liền muốn đi dạo một chút nhưng Nan Hy nghĩ lại, có lẽ không phù hợp cho nên gạt qua ngay lập tức.

- Tiểu A, Lục tiểu thư đi rồi sao?

Lăng Thanh mặt mũi giật lấy cà vạt thắt ti mi gỡ xuống, thoát cúc áo somi, ôn nhu lên tiếng hỏi Tiểu A, Tiểu A vốn nhìn ra Lăng Thanh vẻ mặt hỏi qua chuyện nhưng là tâm tư rất dễ tâm.

- Đì ban sáng.

Trả lời giọng mũi một tiếng ừm thì liền đi lên lầu, vẻ mặt tức thì thất vọng, nghĩ đến Nan Hy đi sao lại không chào hỏi anh một tiếng? Có phải nặng nề gì đâu.

- Hy Hy, tớ có mua vài ly mì ăn liền hồi trưa, cậu cùng tớ đói thì liền làm?

Cô cũng không ngờ Tuệ Mẫn Mễ lại như vậy nhiệt tình với cô, cô nghĩ tình cảm bạn bè từ trước đến giờ cũng cô không đổi, chỉ có nhớ lại Tứ Lâu Mạng cùng Mao Tĩnh Ly thì cô rùng mình, là Lăng Khẩu Thiên vậy lại chơi cùng ở kiến lửa, rắn độc, bằng mặt không bằng lòng. Mà cũng phải thôi, giới thượng lưu họ chơi với nhau, cô làm sao hiểu được khi một ngày chưa tiêu trên 500 tệ.

- Được đó, tớ cũng thấy đói.

Nói đúng hơn, Lục Nan Hy khách khí, là cả ngày nay cô chưa có gì trong bụng ngoài hộp sữa tiện lợi. Cô nhìn xung quanh gian nhà Tuệ Mẫn Mễ, rất rộng rãi nhưng chỉ có nhìn qua hơi sờn cũ, cô nhìn qua lại, tủ quần áo của Tuệ Mẫn Mễ rất nhỏ cho nên cô tự ngượng, cứ để đồ đạc gọn ở vali cho tiện.

Tuệ Mẫn Mễ lục đục ở trong bếp, cô nghe mùi trứng rán thì bụng càng đánh trống thùng thình nhưng cô mau chóng nuốt con thèm ăn xuống. Kể cả khi Tuệ Mẫn Mễ gọi cô, cô còn giả vờ bận việc mà chậm chạp ra đến. Nói gì thì nói, cô giống như hình thành suy nghĩ, rất sợ người khác thấy bản thân quá tồi tệ.

- Tớ cảm thấy rất kì lạ, muốn hỏi cậu, cậu có phải ở cùng khách sạn với Bắc Từ Quang? Tớ ngạc nhiên vì cậu như vậy chung tình đó, tớ còn nhớ cậu ta khi trước rất đáng ghét, một mực xua đuổi cậu, tớ là tức thay...

Cô biết thế nào cũng có hiểu lầm, cô là chưa kịp nói, Bắc Từ Quang tránh cô vạ dấm là được.

- Làm gì có, lòng sớm tối rất dễ đổi dạ, tớ cũng vậy, hơi đâu mà si mê. Ha ha, là khách sạn Hoàng Gia do gia đình anh ta quản lý, cho nên xuất hiện cũng không có gì ngạc nhiên.

Tuệ Mẫn Mễ như không tin được, tròn mắt nghiêm túc nhìn cô.

- Cậu hiện tại tư thái rất ngẫu nha, là tớ cảm thấy rất có khẩu vị.

Hợp khẩu vị? Cô quyết môi, cô là đồ ăn a?

Nhưng không sao, miễn đó là ý khen thì được rồi. Cô húp mì xột xột, ăn một cách ngon lành, đây là món bình dân nhất có thể; không phải cao lương mỹ vị gì nhưng là khẩu vị cô tăng gấp đôi hơn là khi ở Cẩm Viên sang trọng xa hoa.

Hắn mặt môi, đưa tay xoa thái dương, dựa người vào gối đệm lớn, mắt nhắm chặt, thư thái nghe Mộ Phi báo cáo.

- Lục tiểu thư, 21 tuổi, tốt nghiệp Stanford, học lực không cao, vừa đủ tốt nghiệp. Là gia đình không mấy khá giả, cha là giảng viên đại học, mẹ làm việc vặt giúp mọi người, không có công việc ổn định, kiếm lương ít ỏi, sống hoàn toàn gia đình nhờ vào trợ cấp từ việc giảng viên của bố. Nhưng sớm lúc trước, đã ly dị, Lục tiểu thư lựa chọn sống cùng bà và mẹ vì bố cũng có con riêng, bà cô ấy vừa mất một tháng trước, là nhờ xinh đẹp mỹ mạo, tư dung hết Lãng Khẩu Thiên, cho nên khoảng thời gian trước nghe tin Lãng Khẩu Thiên mất tích thì đột ngột xuất hiện là do Lục tiểu thư ký kết hợp tác hợp đồng qua mặt chúng ta với Lãng gia.

Hắn không có biểu cảm nào nổi bật, hắn im lặng đến mức, hơi thở hắn cũng khó nghe được, Mộ Phi cứ tưởng hắn chớp mắt rồi nhưng không.

- Hiện tại, ở đâu?

- Chuyện này...ừm...đang trong quá trình tìm hiểu.

Mộ Phi lấp bắp, là chưa có tìm ra được.

Hắn cho phép Mộ Phi rời đi, chân gác chéo nhau, dựa vào đệm êm, nhớ lại, cô tinh thần lúc đó hao hụt, lúc hắn ôm lấy cô, cô là khóc rất lâu. Nhớ lại liền muốn đánh cô một cái, hắn mà không nghe từ cô, chắc chắn cô cũng không bao giờ nói hắn nghe, tức giận không thờ được.

- Lục Nan Hy...Nan Hy.... tên này không tệ mấy...

Cô tên, hắn cứ nhắm đi nhắm lại, trong đầu xuất hiện về mặt của cô...lúc đang ân ái.

"Aur: áaaaaa~~ háhaha...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 52: Được đại minh tinh dòm ngó

Đúng là chuyện tốt, vô tình Tuệ Mẫn Mễ thuyết phục Lục Nan Hy cùng ra ngoài, cô lại gặp lại được Cẩm Như và Quân Quyết Hiêm. Quân Quyết Hiêm khi trước là lớp trưởng lớp cô, rất nghiêm túc nhưng song song đó rất hài hước. Bên cạnh còn có bạn của Tuệ Mẫn Mễ.

- Giới thiệu cậu nha, đây là Hàn Viên, Từ Mịch, Vân Y Vũ và Phong Đường Minh.

Trong tất cả, Phong Đường Minh là nhìn tuấn tú. Cô cũng là nữ nhân, cũng yêu thích cái đẹp. Phong Đường Minh ga lăng khách khí chào cô. Hàn Viên, Từ Mịch cùng Vân Y Vũ có vẻ lơ cô ngay cái nhìn đầu tiên, cô cũng không có ý nghĩ gì ghét bỏ chỉ là hơi có chút khó chịu.

- Bạn tớ, Lục Nan Hy.

Cô thấy có chút khó chịu, cô lúc đầu là không muốn đi theo, nhưng là gặp lại Cẩm Như cùng Quân Quý Hiêm thì không tránh khỏi vui mừng.

Cẩm Như vui vẻ ngay từ lúc nhìn thấy cô, liền mời gọi, là rất lâu rồi mới gặp lại.

- Hy Hy, tớ ở đây.

- Cậu quen biết cùng bọn người kia à? Cậu cùng Quân Quyết Hiêm ở đây, khiến tớ không khỏi ngạc nhiên.

Cẩm Như lắc đầu ngay, nhìn Quân Quyết Hiêm bên cạnh ngọt ngào ôn nhu.

- Là anh ấy quen biết đó.

Sau nhìn bọn người kia ngồi không thèm đếm xỉa.

- Là tớ mặt mũi xinh đẹp như này lại quen biết bọn người nhìn trời không nhìn đất kia a?"

- Tay cậu..

Nan Hy nhìn vào ngón áp út của Cẩm Như đeo nhẫn cưới sáng chói, có vẻ rất mới, cô hoảng hốt mồm chữ O lớn. Cười lớn một tiếng, che miệng nhìn vào mắt Cẩm Như ngại ngùng, là cô lần đầu nhìn thấy Cẩm Như như vậy rụt rè e thẹn đó, lúc trước Cẩm Như còn có biệt danh "Tào tháo móng dầy".

- Móng dầy, cậu rút cuộc thế nào biết ngại ngùng rồi? Nam nhân như thế nào rước trúng cậu vậy hả?

Cẩm Như liếc mắt đưa tình đến Quân Quyết Hiêm, cô không khỏi nhìn đến tay Quân Quyết Hiêm, là nhẫn cưới giống hệt Cẩm Như. Là cô không tin được vì trước đây Cẩm Như cùng Quân Quyết Hiêm như chó với mèo, hề gặp mặt nhau liền trên trán hiện "tác chiến", giờ đây hai người lại hội ngộ một nhà, thật là một chuyện không thể tưởng tượng được.

- A... đám cưới đám không mời tớ nha, hai người...như vậy ích kỷ.

Cô giận lấy nhìn Quân Quyết Hiêm ôm lấy Cẩm Như đỏ mặt một chỗ như cục đất.

- Là cậu còn dám nói, liên lạc còn không có giữ.

Bây giờ mới thấy Quân Quyết Hiêm đối chuyện, cô nhìn họ hạnh phúc, cô tâm tư liền vui mừng theo, sau cô liền nhớ lại, sóng mũi cô cay cay "Ồ bên là đủ." Giọng điệu ồm ồm mỉa mai đó vang mãi trong đầu cô, mang cô nỗi nhớ không chịu được, cô muốn nhìn thấy hắn, có phải hiện tại hắn quên cô rồi không? Cô nắm chặt ví bản thân, vì ở đó có hình hắn cùng cô, có giấy nguyện vọng do chính tay hắn viết, rất đáng giá.

Tuệ Mẫn Mẫn chớp lấy micro, chạy đến tươi cười cầm lấy tay cô trao lại, đồng thời chỉ tay vào màn hình lớn, tiếng nhạc thiết tha vang lên.

- Đến lượt cậu rồi.

Nan Hy mau chóng nhìn hết một lượt người sau, lắc đầu.

- Tôi không biết hát đâu, tôi ngồi chơi như vậy là được rồi.

- Sao có thể như vậy, đã đến, cậu nên hát một bài chung vui đi mà... mau lên...

Tuệ Mẫn Mẫn lay cô, cô không thể không hát được.

- Cậu còn chối, giọng hát cậu chẳng phải rất dễ nghe sao? Khi trước, cậu còn đi thi tiếng hát triển vọng, đã chết cậu bây giờ, với trong nhà tắm, cậu hét to muốn chết, là có tố chất nhưng không bộc lộ đam mê đúng không? Quá đúng.

Cô hoáy Cẩm Như, cô là có đi thi tiếng hát triển vọng gì đó sao? Đúng là, dựng chuyện không sáng tạo nhưng không khí ồn ào như vậy, căn bản cô không thể đủ sức nói lớn được.

Nhìn màn hình lớn chạy chữ sinh động, là bài "Đáng tiếc không phải anh."

Lục Nan Hy thật sự không biết bài này trước đó, cô ngỡ ngàng khi chữ màu đã nhuộm chữ trắng rồi. Để tránh không khí mất vui, cô bập bẹ hát theo như con nít học vẹt.

Chợt trong phòng bao tối đèn, Phong Đường Minh phía sau giật lấy micro, hát một đoạn dễ nghe, tiếng hát êm tai một cách lạ thường, cô ngạc nhiên vài giây, nhìn góc mặt anh sắc sảo, ngũ quan sáng chói, như một minh tinh thực thụ.

- Đoạn này phải hát như vậy mới đúng, hiểu không?

Nghe qua lững lờ, cô đỏ mặt, nhìn lại khoảng cách, là quá gần, liền di chuyển sang hai bước, cười một cái tỏ ý với Phong Đường Minh, gật đầu hiểu đã rõ. Phong Đường Minh cũng không có ý muốn cô khó xử, nghe vậy xong liền trở lại chỗ ngồi.

Hàn Viên quơ tay trêu Phong Đường Minh

- Thấy nữ nhân người ta đẹp mắt, yêu thích rồi đúng không? Là cậu không nhìn ra hay cố ý chứ? Cô ta lúc trước được mệnh danh là bình hoa di động, tay chân vụng về khiến người khác tức giận. Tôi không muốn viên ngọc quý như cậu lại để ý dạng tầm thường chướng mắt như vậy đâu.

- Trước đây như vậy thì sau này nhất định cũng vậy? Tôi trước giờ không có quan điểm nghe theo cảm nhận người khác, tôi chưa tiếp xúc ai đó thì liền không tin người khác nói gì.

Phong Đường Minh chéo chân thoải mái, dựa đầu vào ghế dựa lớn nhìn Lục Nan Hy dung nhan mỹ mạo đáng yêu thập phần ánh nhìn thu hút. Ban nãy, chính cô đỏ mặt, dưới ánh đèn yếu ớt chiếu từ màn hình, càng hiện lên cô nữ nhân yếu đuối muốn nam nhân che chở, vẻ mặt đáng yêu thoát tục cùng ánh mắt kiên định lóng lánh làm Phong Đường Minh nắm chặt tay thành nắm đấm, là chưa thấy qua nữ nhân nào sức hút.

Cô đến khi hát xong, còn không biết được quá trình hát bản thân, giọng như thế nào chuẩn, định nhìn hỏi hộp. Trở về chỗ ngồi, liền bị Cẩm Như lên án.

- Cậu ban nãy là cố tình quyến rũ Phong Đường Minh đúng không? Mà này, cũng đừng hòng chối, tôi là thấy rõ ràng lắm.

Tự hỏi, sao ai cũng thích áp đặt cô? Quá mức không công bằng, cần phải phản công mới được, chớ khi bị dồn chân tường thì đương nhiên phải quay qua cắn bậy.

"Hy Hy: Nhaaaa, tôi không phải chó.....au thật cũng thích áp đặt người khác."

"Au: tôi...tôi...đâu có...."

- Tôi có như vậy sao? Anh ta là ai mà tôi phải quyến rũ, cậu như vậy nói, thấy hợp lý không?

Cô xua tay loạn, càng làm Cẩm Như nắm điểm yếu, buộc tội càng dễ dàng.

- Cậu đừng đùa như vậy. Minh tinh màn ảnh khó cưỡng Phong Đường Minh, sao có thể không biết được? Cậu lang thang ngoài đường phố, chẳng lẽ không thấy poster khắp nơi?"

Lục Nan Hy trước hết thấy bản thân thật siêu đó, cô suy luận bậy bạ liền đúng, càng ngày càng có tiềm năng Sherlock Homes thứ 2 nha.

- Cậu biết đó, tôi đi liền nhìn mây trời cỏ hoa thôi, làm gì tâm tư để ý gì đâu.

Cẩm Như ra về học thức, nhìn cô lắc đầu, chống tay làm cô muốn phì cười.

- Không hợp lý.

- Nhưng mà, tôi thấy anh ta để ý cậu như vậy thì tôi đi, tôi muốn làm bà mai một lần, là cậu độc thân như vậy không thấy cô đơn a? Tôi buồn giúp luôn đấy. Là anh ta nam nhân tuấn tú, cậu nữ nhân xinh đẹp, rất hợp đôi.

Cô về mặt liền nghiêm trọng hoá ngay lập tức, phản đối gay gắt, có khi còn nhìn ra cô đang cáu.

- Không đùa nữa, tôi hoàn toàn không có cảm giác với anh ta. Phong Đường gì đó, tôi không biết gì hết, cái gì minh tinh đều không biết!!!

- Mọi người, hôm nay đừng khách khí, là hưởng phúc của Phong Đường Minh, anh ấy bao nha, loa loa....

Tứ Mịch ngà say, trước mắt mờ mờ, thần trí điên đảo, cười ngả ngớn, đứng thẳng mà hết kén làm Hàn Viên đang say sưa hát cũng bị chú ý đến.

- Không công bằng, lúc đầu anh là bị bắt ép đến, sau lại bị bắt ép bao phòng.

Phong Minh Đẳng đùa như vậy, nhưng cuối cùng là người đứng ra chi hầu bao, ở quầy tiếp tân còn có nhiều nhân viên tán loạn hết ó ăm ỉ muốn chụp hình cùng.

Cô một giọt rượu cũng không dám uống vào, không muốn bản thân không kiểm soát, làm điều không ngờ được. Ra đến sảnh, cô một thân một mình nhìn Cẩm Như được Quân Quyết Hiêm đi, Vân Y Vũ, Hàn Viện, Tử Mịch cùng Tuệ Mẫn Mễ khoác vai nhau rời đi. Hoàn toàn không thấy cô, cô cầm lấy áo khoác cô đơn thân ảnh nhỏ nhắn ra đến cửa, chợt có xe dừng ngăn đường cô, cô nhủ mảy, trở người tránh đường, kính xe thả xuống, không muốn buông tha cô, cô kịp nhìn lại, là Phong Đường Minh.

Hiện tại anh đã khoác thêm áo vào, nhìn ra dáng phong lưu, quả là hình ảnh trước và sau thực khác nhau, đây là thể hiện quan trọng hoá của trang phục nha. Trước khi cô còn kịp ngẫm nghĩ thì Phong Minh Đẳng mở lời trước.

- Anh đưa em về, hửm?

Cái "hửm" đó làm cô thức tỉnh, cô không do dự từ chối.

- Nhà tôi rất gần đây, đi xe không cần đâu với lại bản tính tôi không thích làm phiền người khác.

- Hiện tại, em không mau lên xe, paparazzi đến, thì đấy là lỗi của em chậm chạp từ chối.

Cô muốn thoát lên "cái quái" nhưng là kịp ngăn bản thân lại, giữ hình tượng thanh cao. Cô nhìn lại, thực sự có chút xa, cô một lát chắc chắn sẽ phải bắt taxi, lại đồ thêm một khoản tiền vô ích, cô thầm trách Tuệ Mẫn Mễ bỏ rơi cô, một mặt cắn răng lên xe một cách cưỡng ép thể hiện rõ ràng.

Ngồi vào khoang xe sang trọng, ánh đèn vàng hui hắt làm nổi lên trang trí ánh bạc lấp lánh. Cô có chút không dám nhúc nhích vì sợ bản thân sẽ vô ý làm trầy xước cái gì đó, cô nghĩ lại, sao thời gian ở bên Tích Lăng, cô vẫn là không thể nào tập tính ở "sang" được.

Xe lăn bánh ra đường lớn, cô bây giờ mới nhìn ra, là Phong Đường Minh dường như trải dài hết Bắc Kinh poster. Cả các cao ốc cao đều hình anh ta lơ lửng bay phấp phới nhưng nhìn kỹ, là rất tuần láng, không thể chê bai vào đâu được ánh mắt kia nhìn.

Phong Đường Minh, cô nghĩ tuy tiện ra ngoài mua lon nước ép hay đi cửa hàng tiện lợi thì liền bị vây quanh ngạt thở mất, nghĩ đến cảnh tượng đó cũng làm cô lên mặt mới.

- Em ở đâu?

Cô cũng thật thà nói ra chỗ bản thân đang ở. Ngẫm một hồi lẳng bánh lái, Phong Đường Minh nhìn ngang.

- Là em ở chung nhà với Tuệ Mẫn Mễ?

"..." Thực sự đối nam nhân này cô không muốn tiếp chuyện nhiều, từ trước đến nay, suy nghĩ cô, minh tinh liên quan hệ không đường hoàng cho nên cô hình thành ác cảm, ai cũng không hâm mộ, còn có tuân thủ thể lực ngầm để nổi tiếng, cô là nói ra, từ mở lời đến im lặng đều không có ngay thẳng minh tinh.

Mất 10 phút, rốt cuộc cũng đến nhà rồi, suốt đoạn đường, cô không có mở lời nào, chỉ có Phong Đường Minh thỉnh thoảng liếc nhìn cô.

Phong Đường Minh xuống xe ngay, mở cửa mời cô. Cô vừa rời xe, liền có một máy ảnh kịp chụp lại mà cô cùng anh không kịp nhìn ra. Cô không lo ngại gì, quay lưng cảm ơn và đi vào nhà ngay, chính cô cũng sợ paparazzi nhưng cô không ngờ rằng cô đã bị chụp dính mất rồi.

- Lục tiểu thư, cũng không gọi là quá trẻ, anh có thể mời em dùng bữa tối được không?

Cô đến cửa, kịp nghe thấy, xoay người cười khách khí. Trên trán hiện rõ chữ "tôi không đi".

- Tôi không đói, cảm ơn.

Phong Đường Minh nhún vai, lẩm bẩm.

"Dung nhan mỹ mạo thực khó cưỡng nhưng lại quá khó tính thế này, haizzz.

Và cũng lần đầu cảm nhận được, cảm giác không được nữ nhân để ý đến là như thế nào, thực khó chịu thật a~~

Lục Nan Hy đêm nay chẳng thể ngủ ngon, nằm trên giường xoay người biết bao nhiêu lần, cô sợ làm ảnh hưởng đến Tuệ Mẫn Mễ bên cạnh cho nên bỏ đi ra ban công nhỏ. Ban công này chỉ có hàng cây tulip tro troi trên hàng rào sắt, trong những bồn đất rộng, có một chiếc ghế cao đặt cạnh đó, cô ngồi ở đấy, nhìn xuống phố Bắc Kinh điều hiêu ở đêm tịch. Nhờ ánh đèn nhỏ ở trên trần, cô nhìn hẳn, qua tấm ảnh kia, cô ôm hẳn cười ngọt ngào như vậy, khung cảnh ở Pháp lúc đó chẳng thể nào rời khỏi tâm trí cô lãng mạn.

Cả nét chữ hẳn trên giấy hồng, "Ồ bên là đủ." Cô thậm chí không dám đọc thành lời, lòng cô đau như cắt, nước mắt trào ra khỏi khoé mắt, vì lạnh mà vành tai cô cùng mũi và gò má đỏ ửng lên, cả hơi thở cũng nhìn ra được. Cô nếu biết như vậy trước, cô đã không giữ những thứ này, đều để lại cho hẳn, chỉ trách cô hiện tại không nỗ bỏ đi, cứ lưu luyến mà ôm vào ngực, cô sợ nước mắt bản thân làm ướt đến, giữ gìn thực cẩn thận hết sức, ai nhìn cũng nhìn ra cô yêu quý chúng thế nào.

- Cậu làm gì ngoài này vậy?

Giọng nói ngáy ngủ, có chút lười biếng của Tuệ Mẫn Mễ vang lên phía sau, cô hoảng hốt, mau chóng lau đi nước mắt bản thân, xoay lưng liền cười tươi như hoa, nhưng khoé mắt cô ướt đầm đỏ hoe, làm sao mà giấu được.

- Cậu khóc?

Cô lắc đầu, chối liên tục.

- Đầu có, tớ làm gì có buồn phiền cái gì, chỉ là bụi ở thành phố bây giờ quá nhiều, muốn hít thở không khí một chút nhưng là...ừm bụi bay vào mắt.

Tuệ Mẫn Mễ nhìn phía sau lưng cô đang giấu cái gì nhưng nhìn ra là cô không muốn nói rồi, đành để cô riêng tư, xoay người ngáp một cái dài.

- Vậy cậu mau đi ngủ đi, trời sắp sáng, không phải ngày mai cậu còn chưa sức để đi xin việc đâu đó a?

- À..đúng rồi, tớ quên mất.

Cô mau chóng đánh lạc hướng Tuệ Mẫn Mễ, chạy đi vào trước, cắt đồ cẩn thận xong, mới vội xoay người nằm vào giường, đắp chăn kín bít từ đầu đến chân vì lạnh, đầu ngón chân cô bầm tấy lên ghê người.

"Tích Lăng, ngủ ngon."

Chỉ một lời thăm niệm đơn giản nhưng nghe qua, bi thương nhường nào. Nước mắt lại trào khỏi khoé mắt một lần nữa, muốn thờ cũng không nổi, mũi hoàn toàn bị nghẹt, không dám thờ mạnh vì sợ Tuệ Mẫn Mễ bị làm phiền, gối ướt một mảng lớn khó coi, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chụp ảnh giảm 10%

- Hy Hy, cậu có thư...này, có thư nha.....

Tuệ Mẫn Mễ hét lớn, kỳ lạ không nhìn thấy cô đâu cả.

- Tớ ở đây, đợi tớ một chút... xong ngay...

Lục Nan Hy là đang bận tay giặt quần áo bản thân, cô chỉ còn một cái áo somi bản cần giặt ngay vì đã ngâm nước lâu rồi. Mau vắt nước rồi phơi lên, lau tay chạy ra ngay lập tức, cô tò mò, cô làm gì quen biết ai với lại cũng không có làm gì, vậy ai gửi thư và cùng nói cái gì đây?

- Đâu rồi?

- Tớ để trên bàn.

Cô chạy đến cầm lấy, là phong thư trắng muốt sang trọng.

Mở ra, cô nhìn vào không chán chừ, trước mắt xuất hiện "Tích thị", cô liền gấp lại ngay lập tức, trợn mắt to, là không có phong vấn, sao lại được chọn? Có phải đến tai hần rồi không? Nhưng cô nghĩ lại, cô hiện tại không liên quan Lăng gia, hần cũng có Lăng Khẩu Thiên rồi, việc gì để mắt cô đâu. Lừa mình dối người, thực ra cô đang rất buồn bã trong lòng.

Nhưng sao có thể biết nơi mà gửi đến? Quả thực, Tích Lăng muốn cái gì liền có thể, cô dù chân trời góc biển nhưng muốn biết là liền biết, muốn triệu cô đến thì liền triệu, cũng phải nói đi nói lại, chỉ toàn tên Mậu Hoạch Ma khôn kiếp.

Quá đáng sợ, một tay thâu tóm trời.

- Hy Hy, thư là gì vậy? Có người nào thích cậu à...Hy...aaaa...này...là thư Tích thị đó, cậu làm sao mà...woaaaa....

Tuệ Mẫn Mễ nhảy dựng lên ngay như gần muốn chạm trần nhà rồi, cô nghe mùi kỳ lạ.

- Cậu làm sao được chọn thế này, lúc đấy cậu không phải bỏ về sao? Sao kỳ lạ thế này? Đừng nói với tớ, cậu quen biết phòng nhân sự hay làm....

Nan Hy nhăn nhó mặt mày xinh đẹp, xua tay Tuệ Mẫn Mễ, cô nhìn rõ cô ấy nghĩ gì, cô tuyệt không bao giờ làm cái sự không đúng đắn.

- Đừng nói bậy bạ, tớ lúc đấy bỏ đi là không muốn tuyển vào nữa, việc thế này...chắc do may mắn...nếu cậu muốn, tớ cho cậu thay tớ đi làm?

Tuệ Mẫn Mễ nắm tay cô vui mừng, sau mặt mày ừ rừ trở lại. Trong tích tắc mặt mày không chút vui vẻ, còn đau lòng hơn thời điểm trước.

- Cậu đừng đùa chứ, tập đoàn lớn như vậy, cậu nói thế thì hơi đơn giản hoá đó, đâu phải như đi chợ, ai muốn vào liền đến..., ừm, tớ cũng thấy là lạ, cậu bỏ cuộc xét tuyển nhưng lại được chọn?

Cô không biết đây là xấu hay tốt, trong đầu còn chuẩn bị thay đổi cho Tuệ Mẫn Mễ đi thay mình làm việc, cô không nhanh không chậm gọi điện đến tổng đài tư vấn Tích thị ở cuối góc giấy, muốn hỏi rõ thế nào.

"Xin chào, tôi là thư ký Giang Giang Tích thị."

"Ừm...à tôi muốn hỏi một chút chuyện là thế này..." Nan Hy một bên nghe điện thoại, thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, một bên vịn lấy ghế vì Tuệ Mẫn Mễ đề lên cô dễ nghe thấy giọng trong điện thoại, cái gì hể mà liên quan Tích thị thì Tuệ Mẫn Mễ cô đều hứng thú. Dù gì, chỉ nói chuyện với thư ký phòng nhân sự nhưng trong lòng Nan Hy vẫn có chút căng thẳng.

"Tôi hiểu rồi, đây là thông báo của cấp trên, tôi cũng không rõ, nhưng có có vấn đề gì sao? Tôi sẽ trực tiếp thông báo với cấp trên đề nghị của cô!"

"Không cần, không cần, tôi cảm ơn đã làm phiền." Cô gấp gấp trả lời, xong liền cúp máy phăng đi.

Tuệ Mẫn Mễ ngạc nhiên, đưa tay lên trán cô mà kiểm tra, một tay còn lại cũng đưa lên trán bản thân để so nhiệt.

- Cậu cũng đâu có nóng trán hay mặt môi đâu, Tích thị không phải muốn vào liền vào đâu, cậu là một trong năm suất đó, tập đoàn làm mưa làm gió nhất Trung Quốc, không phải cậu không biết đâu, với lương khủng lắm...

Nan Hy im lặng gật đầu, là thông báo cấp trên? Cấp trên có thể là ai? Bắt đầu xoắn tay áo vì cảm thấy có chút nóng nảy thân thể, tìm đập thỉnh thỉnh muốn ghen thờ.

Đề phong thư vào hộp tủ cẩn thận, là đầu ngày tuần sau bắt đầu thử việc, cô còn chưa có biết bản thân có nên đến hay không? Hay là cô cứ làm việc đi, hần như thế nào thì mặc kệ hần, cô bỏ công ăn lương mà, với cô trang điểm một chút thì sẽ thích hợp. Cô định muốn cùng Tuệ Mẫn Mễ ra ngoài mua sắm quần áo nhưng là sợ Tuệ Mẫn Mễ chê cười, vì si diện cô đánh đi đứng một mình.

- Một giờ nữa tớ có việc ra ngoài nha, có vẻ cơm tối cũng không muốn ăn.

Nan Hy vừa chạy vào phòng tắm, cầm đồ đạc sẵn thay, vừa nói với lại, vì sợ Tuệ Mẫn Mễ không nghe thấy, vào đến nhà tắm vẫn còn nói, vì nghĩ tiếng vang ở đây, lí nào cô ồn ào vậy lại không nghe đâu.

- À tớ quên mất, cậu khi trở về đừng quá trễ, mua cho tớ hai màn thầu, sáng mai chúng ta ăn cháo.

Nhanh chóng mang giấy vào cẩn thận. "Tớ biết rồi."

Cô lang thang đường lớn, cảm thấy nhìn đến đâu cũng vui vẻ lòng lấy, cô chưa nghĩ đến việc đi một mình thế này thật nhàm chán hết sức. Nhìn lại đồng hồ, là chỉ mới vừa điểm 7h, chưa có trễ, cô còn muốn đi dạo mọi nơi, mọi nơi một chút.

Mà nói cũng phải nói, cô như vậy lại không yêu cầu hẳn một ngày hẹn hò như những cặp đôi khác, bây giờ trong tâm tư tiếc hùi hụi.

Cô vì chuyện ngày hôm đó, đến nay, không dám đi đến nơi vắng vẻ hẻm hiu nữa, một lời từ biệt ngay lập tức.

Có phải hay không? Mọi thứ lúc nào cũng không như bản thân mong muốn.

Trước mắt, bóng lưng nam nhân khoác vest kia, sao lại giống hệt Tích Lăng như vậy? Cô khoé mắt dò hoe, lưng tròn nước mắt, không nghĩ ngợi gì mà chạy đến, nhưng thật ra, xoay lại thì không phải hẳn. Hiện tại, nhìn đâu cũng ra cái nam nhân kia, vừa nhớ vừa hận muốn quên.

Cả cái nam nhân xa lạ kia, cũng dùng ánh mắt kì lạ dò xét cô vì chính cô nhìn họ với ánh mắt chăm chú khác thường.

Cô đứng nhỏ bé ở giữa hàng ngàn người, nhìn lên cao ốc Tích thị cao chọc trời kia độc nhất vô nhị, sao cảm thấy bản thân thật sự với không tới. Giới hạn của cô không thể sánh tiếng tăm vô hạn kia được.

Một thế giới lạc lõng với một thế giới tiếng tăm không chút tịch tịch. Cô như vậy nhưng cùng xe cộ đông đúc ầm ỉ bên tai như thực không liên quan đến nhau. Cô bề ngoài là lạc quan cô động người khác, vui vẻ tươi cười như chưa bao giờ có chuyện xảy ra, có khả năng nuốt chửng bi ai nhưng mà trong bản thân lại bi ai không tưởng, không thể tự chữa cho mình, chỉ có thể cứu tinh cho người khác.

Cũng như bác sĩ nghề, chỉ có thể chữa bệnh cho người khác thực cao siêu, nhưng mà lại không thể chữa bệnh cho chính mình.

Có một bàn tay chạm vào vai cô, cô bất chợt vui mừng, cười thật thực tâm, hai giây sau mới phát giác xoay người, là Ưu Tình Tập.

- Tích... anh...sao lại ở đây?

Biết rõ, hẳn một nhân vật công chúng lớn lao như vậy, đâu có thời gian tùy hứng đi dạo bình thản như cô đâu nhưng vẫn lừa người dối mình cố chấp hy vọng.

Nhưng việc gặp được anh ở đây thực sự là trùng hợp sao? Cô đoán hẳn là không phải.

- Tôi không thể ở đây?

Nan Hy nhanh chóng lắc đầu, đồng thời cũng gạt tay anh khỏi. Về mặt không chút thoải mái, sông mũi cay đến nỗi không thể khống chế, tự dưng trong lòng nổi lên cảm giác uất ức thế nào không rõ.

- Lăng Thanh rất lo lắng cho cô.

Đứng rồi, sao cô có thể quên mất Lăng Thanh lòng tốt đối cô đâu.

- Có thể không, cùng tôi gặp Lăng Thanh, cậu ấy gặp lại cô chắc chắn rất vui mừng.

Ưu Tình Tập nhìn thẳng cô không tránh né, rất chân thật ánh mắt, nhìn ra cô do dự cho nên không nhanh không chậm bỏ tay vào túi, thân nhiên về mặt, tạo cho người đối diện sự tin tưởng nhất định.

- Dạo này, thời điểm gần đây cậu ấy tinh thần rất không tốt, nếu...

Cô cũng không hiểu sao, bản thân lại đồng ý, cùng với Ưu Tình Tập đến gặp Lăng Thanh. Cô là lần thứ hai bước chân đến Lăng thị. Là tan ca rất lâu rồi cho nên không còn ai cả, ngoại trừ phòng giám đốc điều hành còn sáng đèn.

Nhìn xuyên qua lớp kính dày, ánh đèn đủ sáng rọi cả gian phòng, Lăng Thanh miệt mài xem văn kiện, không nghỉ tay, chỉ có một mình anh. Cô cũng không hiểu, sức quyến rũ của công việc nằm ở chỗ nào mà nam nhân nào cũng tốn công làm việc quên hết thảy mọi thứ như vậy, cô còn nhớ Tích Lăng tối tịch mới về, mệt mỏi liền ngủ ngay, cô vì xót không thể ngủ, cầm lấy khăn lạnh chạm người cho hẳn thoải mái một chút, có thể vào giấc ngủ thoải mái.

- Lăng Thanh, tôi...

Nan Hy cô nghĩ đến chuyện này đến tai bà Lăng thì sẽ có ý gì đây? Chắc chắn không ngoài mắng cô giàu sang đeo bám.

Giọng điệu e dè chậm rãi, Lăng Thanh thoát đầu ngo ngác, sau như về kích động, đi đến cầm lấy vai cô, làm cô có chút hoảng hốt.

- Lục tiểu thư, cô lúc đi cũng không chào tạm biệt tôi một tiếng, có phải không vừa lòng tôi ở chỗ nào không?

Nhìn lại tư thế gần gũi, đến cả hơi thở mạnh mẽ thơm tho của anh cô cũng có thể cảm nhận được, liền ngưng ngừng, tránh ánh mắt của Lăng Thanh.

- Không có, lòng biết ơn còn không hết, sao có thể buồn phiền hay chán ghét chỗ nào?

Lăng Thanh liếc mắt than phiền đến Ưu Tình Tập vẫn còn đứng đó làm kì đà cản mũi, bóng đèn sáng. Anh rút cuộc nhìn qua lại, cũng hiểu rồi, không có ý nào là ngưng ngừng, còn làm về cao lãnh, là anh bận rộn, chứ không phải do Lăng Thanh đuổi đi.

Cô muốn ngăn Ưu Tình Tập lại, chẳng lẽ cô lại ở một mình với Lăng Thanh. Không khí này cô sao có thể đối tốt đây? Nhưng khổ nỗi, anh cứ như được lập trình kế hoạch trước, vừa nghe hiệu lệnh liền đâm đầu chạy đi, cô vô phương gọi được.

- Anh mời em đi ăn được không?

Nhắc đến, cô nói với Tuệ Mẫn Mễ không có ăn cơm tối, nếu bây giờ từ chối đi, đến trở về cô lục lạo đồ ăn, chẳng phải phiền hà lắm sao. Nghĩ đến liền gật đầu. Nhưng cũng phải trước khi trở về mua mìn thầu, vậy không thể quá trễ rồi.

- Hiện tại, em không còn hợp đồng nữa, cũng không cần kiêng dè Lăng gia thế nào, em cứ trở lại cuộc sống của bản thân, không cần chuyển đi nơi khác hay áp lực bất cứ thứ gì.

Cô lúc nào ở bên Lăng Thanh cũng cảm thấy ấm áp, là cảm giác anh trai săn sóc em gái, dùng những thứ tốt nhất, những lời nói nhẹ nhàng ôn nhu nhất. Cô nhìn anh cảm kích, cứ như trở lại, hai người trêu đùa nhau không biết ngượng trước mặt Tần Tang.

- Anh như vậy, là rất nhiều nữ nhân thích lắm đúng không? Nếu là em, thì cũng sẽ thích anh.

Lăng Thanh ghen đúng, cô có phải nói có ý, nếu anh tỏ tình cô cũng đồng ý?

Mặc dù biết cô nói đùa nhưng không ngăn được bầu không khí ngượng ngừng trở lại. Cô nhanh tay gấp một con tôm lớn vào bát Lăng Thanh, cười lớn, xua đi xấu hổ đang bùng phát. Cô nghĩ đến nếu trong tình huống này, hẳn chắc hẳn sẽ cầm lấy tay cô, bá đạo khẳng định "Một lời đã định, em thích tôi."

- Thật em nghĩ vậy sao?

Cô ngo ngác, không hiểu ý gì, gật đầu một cái, ăn bình thân như thường, chỉ có Lăng Thanh là khoái chí, quá thể ngu ngốc, cả lời nói dễ hiểu lắm như vậy mà vẫn nói với giọng điệu không biết gì được.

- Á...mấy hôm nay, anh có nghe tin Lăng Khẩu Thiên đối thế nào không? Mọi chuyện suôn sẻ chứ?

Nhìn cô hỏi đến Lăng Khẩu Thiên thì Lăng Thanh thấy có chút chột dạ, đưa tay chống cằm mà nghiêm túc nhìn vào mắt cô, muốn biết cô sẽ suy nghĩ thế nào. Cô tay bên dưới càu vào nhau, cảm nhận được "phóng điện".

- Thật ra, không phải lúc đầu Lăng Khẩu Thiên mất tích đâu, là do mẹ anh nhận thấy trước đó em ấy quá buồn bình, không yêu thích Tích tổng nhưng là bày kế muốn em ấy bỏ đi, sau đó tìm một người có diện mạo dễ nhìn một chút thay thế, là muốn Lăng Khẩu Thiên khi nhìn thấy nam nhân kim cương kia là của mình nhưng vào tay người khác thì sẽ tức giận, quyết trở lại quyết không buông. Nhưng không ngờ, may mắn gặp Lục tiểu thư đây lại y hệt như vậy.

Nan Hy có chút tức giận thờ đốc, không phải xem Tích Lăng hẳn như đồ chơi sao? Thích thì đưa người này thế, ngày mai lại thay người khác.

Cô gượng cười, gấp lấy bông cái cho vào miệng nhằm che dấu bản thân đang hừng hực lửa giận, nhưng là bông cái ngon đến vậy, ăn vào cũng vô vị như nhai sáp nên không khác. Cảm giác no bụng rõ ràng dù bản thân chưa đụng đĩa mấy lần. Có phải hay không? Hắn đang cô đơn một mình? Có phải hay không, hắn đang say?

Hắn có nhớ cô hay không? Cô rất nhớ hắn.

- Tích Lăng, anh có phải thay đổi...

- Không phải tôi nói cô không được tùy tiện bước vào thư phòng của tôi?

Hắn vẫn về ly rượu, mặt mày tuần tú phong lãng, dựa đầu vào đèn lớn bên cạnh, híp mắt nhìn Lăng Khẩu Thiên chỉ vận đúng một chiếc đầm dây cụt đến đầu gối, vô cùng quyến rũ, thu hút hormone nam tính nhưng vào mắt hắn lại quá đối nhằm chán, bức bối, không muốn thấy mặt.

Hai mắt híp lại, hương ngà ngà say làm cô choáng, nhìn hắn say mê, nam nhân quá mức xinh đẹp.

- Em ý là muốn...

Vẫn không đợi cô nói hết, cắt ngang, giọng điệu khàn đặc quyền lực làm Lăng Khẩu Thiên bản lĩnh cỡ nào cũng hoảng sợ, tự động rụt lại mấy bước.

- Cút.

Tích Lăng chẳng khác nào mãnh thú, gằn nhìn cô, không còn cách nào khác, cô biết hắn hiện tại tâm tư không tốt, gật đầu như nghiệm ra cái gì đó, gượng cười một chút dù rất sợ sệt, sau đó cửa bỏ chạy về phòng, còn có mặt mũi nước mắt tùm lum đáng thương, nhớ đến hắn ban nãy liền nói da gà. Không có nửa điểm vì cô nam nhân mà đối xử.

Cả hành động cùng sắc mặt, tóm gọn đều không có chút nào định xem cô là nữ nhân mà ôn nhu.

Hầu nhân đều thức giấc vì nghe tiếng ồn, đều nháo loạn vì cảm thấy lạ, là hắn yêu thương thiếu phu nhân ai cũng biết, vậy tại sao hiện tại lại thay đổi thái độ nhanh đã chán ghét.

- Chủ nhân giống như sờ thích đặt theo giống thời vụ vậy.

Quần gia nhanh nhéo tay hầu nhân nhỏ đầu điếng, hầu nhân nhỏ phản ứng kịch liệt, giặt tay nhanh về, nước mắt sắp tràn ra rồi.

- Im ngay, còn mở miệng nói không biết ý tứ, liền ngày mai cuốn gói đi.

- Nhưng cái này con chắc chắn nói đúng, con nhìn thấy phu nhân hiện tại so với trước đây là như hai người khác nhau vậy.

Có hầu nhân khác cũng thấy y hệt, liền gật đầu theo ý.

- Đúng rồi, mấy hôm trước tôi vừa bị phu nhân mắng vì không mang nước ép đúng giờ.

- Chủ tử la mắng một chút liền liền mình thái độ như vậy, có tin tôi nói chủ nhân thay hết hầu nhân hay không?

Quần gia đúng là ra dáng quần gia, nói đến thay hầu nhân, mặt ai nấy tái xanh tái mét, không dám cự cãi mà chủ động giải tán đi ngủ hết.

Hắn đã hai đêm liền không ngủ, hắn hiện tại rất mệt mỏi, cứ thúc giục bản thân nên ngủ đi nhưng là nhắm mắt một chút lại mở trở lại, ngược lại, không có chút buồn ngủ nào cả. Nhìn vào giấy hồng, nét chữ Lục Nan Hy rõ ràng, nhỏ nhắn như cô vậy, thân ảnh nhỏ nhắn vụng về. Nói đến, hắn liền uống vào ngụm rượu lớn, không hiểu sao, rượu khiến con người ta say đi mà khướt, còn hắn, tại sao càng uống vào lại càng thấy tỉnh táo hẳn ra.

Hắn trách cô, vì vài đồng tiền ít ỏi đó, chẳng lẽ hắn không có đủ điều kiện cho cô sao, hay là vợ hắn thì rất chi là mắt mắt? Tại sao biết bao nhiêu nữ nhân yêu thích hắn đến quý luy, hắn muốn cả thế giới trong tay liền có, hắn đủ bản lĩnh cùng tư cách để thay đổi cả trường thành này lớn lao, vậy mà, cô lại không chịu dựa vào người hắn. Có phải cô muốn cho hắn bài học không nên kiêu ngạo? Không nên nghĩ ai cũng cần mình?

Hắn quẳng ly rượu cầm trên tay sắc sảo vào tường, rượu bắn lên đó chói mắt, tiếng vang lớn làm ai cũng rung mình, cùng với miếng ly văng tứ tung, hỗn loạn hết thảy gian phòng sang trọng.

- *Lục Nan Hy, tôi mà xác định được cô, tôi nhất định lột da cô, bẻ nát xương vụn ra.*

"*Xoẹt*"... giấy hồng kia, hắn gần như nổi điên, cũng xé vụn ra, không chừa mảnh nào lại, hắn quẳng ra cửa sổ, bay đi là tả như cánh ở Pháp hôm đó, hoa li ti cánh nhỏ bay phấp phới, hắn ôm cô thoải mái không nghĩ ngợi, cô hạnh phúc ôm chặt hắn, thời gian lúc ấy, ngưng đọng mãi trong lòng cô không quên. Còn hắn, vốn dĩ như vậy nhưng hiện tại hắn nhân tâm quen sạch.

Lăng Khẩu Thiên nằm trong phòng lớn run rẩy bản thân một mình, là lúc trước nghĩ hắn thần kinh lãnh đạm, nay quả thật là đúng rồi. Thảm hoảng sợ nhiều lần. Ban nãy vì đứng hình mà chưa nghĩ tới, có phải ban nãy hắn mắng thẳng vào mặt bản thân, cô ưy khuất tức giận.

- *Lục Nan Hy, em có muốn ăn tráng miệng không? Có vẻ thức ăn không hợp khẩu vị cho lắm.*

Nghe Lăng Thanh không dùng cách xưng hô khách khí xa cách nữa làm cô có chút không quen, ngồi đối diện cảm giác nóng lên, liền chìa tay cầm ly nước uống vào một ngụm.

- *Ừm không, em no rồi, muốn trở về nhà thôi.*

- *Được, anh đưa em về.*

Lăng Thanh nhanh tay nhanh chân đi ra trước tính tiền, nhìn lại phòng bao chỉ còn mình cô ngồi đợi, thức ăn quá chừng dư, cảm thấy nuôi tiếc nhưng bản thân lại không có khẩu vị ăn thêm, muốn mang về nhưng lại sợ làm mất hình tượng của anh.

- *Nhưng mà...Lăng Thanh, em có việc rồi, chắc không có về thẳng nhà, hay anh trở về trước đi, tạm biệt.*

Cô nhìn chằm chằm Lăng Thanh, anh nhủ mày, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, quyến luyến đáng thương.

- *Sau này tôi muốn gặp em...sẽ như thế nào phương thức?*

Nan Hy có chút chột dạ, nhìn ánh mắt anh vẫn như ngày nào đen láy toả sáng, mang cho cô thoải mái nhất định, không cần điều gì quá xa vời.

- *Đây...*

Dù sao cô cũng đã học thuộc số Tuệ Mẫn Mễ vì cô biết, sẽ có lúc cần dùng mà, ví dụ như là lúc này, cô không ngần ngại bấm vào cho anh, sờ dĩ, sờ mà cô thuộc cũng chỉ có hai người, một là Tích Lăng, hai là Tuệ Mẫn Mễ.

Chỉ khác nhau ở chỗ. Một số gọi đi gọi lại không chút quan ngại, còn một số, thử bao nhiêu lần vẫn không dám gọi, dù rất muốn nghe được hắn giọng, qua đó đoán được hắn khỏe hay ốm, đang vui vẻ hay buồn bực.

Lăng Thanh nhìn qua một lượt lên xe, không do dự quay bánh lái, cô nhìn theo đèn xe phía sau của anh dần xa, thờ phào nhẹ nhõm, cô cũng rẽ bước đi đến khu thương mại mua sắm Hoàng Gia. Cô dự định mua trả lại cho hắn chiếc áo vest mà lần đầu tiên gặp nhau, sợ y làm bản. Cô đã hứa bản thân cô có đủ tiền thì nhất định cô sẽ mua trả, tất nhiên cô sẽ không dùng hàng chợ.

Nhìn đến gian hàng áo vest, nhìn xung quanh đèn bóng bẩy, cô có chút cảm thấy bản thân bị dồn ép, chân đông cứng không dám bước thêm bước nào, ngại ngừng nhìn tới lui như người dưới tình lên thành đô vậy. Nhìn cô như vậy, chắc hắn không ai nghĩ cô có 100 vạn tệ bên người.

Cô cũng không dám bước vào gian quá xa hoa, nhưng gian cô bước vào lại là đắt đỏ nhất, vì tâm điểm bán hàng là giúp tâm tư khách hàng thoải mái, không vì cách bày trí quá mức bình thường, quan trọng là chất lượng. Cô chưa kịp nhìn vào trong, ở ngoài hàng treo, chiếc áo vest đen, nhìn vải đều đều đẹp mắt, cô đã thấy rất ưng ý, liền muốn mua nó ngay.

Cô vừa đặt mắt thì đã có nhân viên từ bên trong niềm nở tươi cười tiếp cô.

- *Cho tôi hỏi, chiếc áo này bao nhiêu tiền?*

- *Vâng là 1999 tệ. Cô muốn hết lớn, cái gì, là 2000 tệ. Con số đối với cô rất khủng, dù cô có số tiền dư dả để mua nhưng thật sự rất tiếc.*

- *Cô có nhầm không? Chỉ có chiếc áo khoác này thôi mà.*

Nhân viên cũng vì biểu cảm của cô mà bối rối, nghĩ lại, đây đã là cái rẻ nhất trong tổng số hàng đợt này. Nhìn cô dung nhan mỹ mạo yêu kiều nổi bật hết thảy người, ăn mặc giản dị, phong đen quần jean nhưng là năng động xinh đẹp, tôn lên làn da hồng hào trắng nõn, cảm thấy nếu là cô làm người mẫu ảnh cho các tạp chí lớn thì phải là quá tuyệt vời rồi.

- *Không có đâu tiểu thư, Zegna của chúng tôi, chăm lo từng chiếc áo dù một chi tiết nhỏ, rất thời thượng và sang trọng, mua tặng lão công ở nhà thì đây là lựa chọn thích hợp nhất đó.*

Cô hết nhìn nhân viên tận tình giải thích cùng nhìn chiếc áo, quả thật không sai, đường may rất khéo léo, còn có nhìn vào liền thích mắt, cô không có chuyên nghiệp không việc nhìn nguyên liệu may cho lắm cho nên muốn cô như một người chuyên nghiệp đứng ở góc độ xem xét thì cô không thể, chỉ có biết đẹp hay nhìn thích không thôi. Cô chợt nhận ra, không hiểu mặt bản thân không biết có dính bản gì không là nhân viên nhìn cô ánh mắt lâu như vậy làm cô xấu hổ.

- *Cho tôi hỏi một chút, cô có phải nhân vật của công chúng không?*

Nan Hy không do dự lắc đầu, ngược lại còn có chút sợ hãi, cô thầm nghĩ, chuyện quái gì sắp xảy ra nữa đây.

Nhân viên thầm nghĩ, chắc hẳn cô không muốn trả lời, càng khẳng định cô ít nhiều cũng có tiếng tăm vì nhìn cô rất giống phong thái nhân vật của công chúng.

- *Vậy, à hôm nay có chương trình khuyến mãi 10%, cô có thể cho tôi chụp cùng một tấm được không? Sẽ được áp dụng ngay.*

- *Được, được, không vấn đề đâu.*

Dù không biết gì nhưng nghe giảm giá cho nên chắc chắn bảo cô làm gì cô sẽ làm ấy. Là giảm 10%, cô nghĩ khá ổn đó. Cô không nghĩ nhiều, chỉ có một tấm ảnh nhỏ mà giảm được mấy trăm tệ, là chuyện vui rồi. Quả thực, mấy ngày nay toàn là chuyện vui kéo dồn dập đến, thoải mái hết sức.

Cô ngoài miệng cười tươi rạng rỡ như đóa hoa lưu ly xinh đẹp nở rộ, trong lòng cũng vui vẻ thập phần. Là trong thần trí đang thăm chà đập bản thân, thăm trêu chọc bản thân phát cười, cô không hiểu, nhìn cô nơi nào giống nhân vật công chúng đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Làm loạn Cẩm Viên; gánh rắc rối

Nan Hy không nghĩ nhiều, chỉ có vui vẻ vì mua được chiếc vest này. Cô bụng no căng, bỗng dưng mắt mờ không nổi, cô liền trở về nhà, quảng ý nghĩ mua màn thầu từ đời nào rồi~~

Bước vào, đoán ngay là Tuệ Mẫn Mễ không còn thức rồi, cô mau đem chiếc áo để vào vali cẩn thận, còn nhìn nó cười híp mắt ngây ngô như tiểu thí hài được tặng quà vậy.

- Này Hy Hy, hôm qua dặn cậu nhớ mua màn thầu, cậu cũng quên, cậu ở nhà trông nhà đấy nhé, tớ phải tích cực đi xin việc làm từ sớm, nếu có lòng hảo tâm cùng cao thượng thì cậu nấu luôn bữa trưa đi, hôm kia tớ mới đi siêu thị, cậu nổi tiếng không ăn uống nhiều nhưng tớ thì có đó.

Nan Hy ngủ mê man, chỉ có chút ý thức còn lại là giờ ngón tay ý bảo nghe rồi. Tuệ Mẫn Mễ đóng cửa rồi đi, cô mệt mỏi, nhăn nhó mặt mày lồm cồm nhìn đồng hồ trên đầu giường, thối mắc không chỉ mới 6 giờ a, đi như vậy là không phải sớm quá, cô lại nghĩ đến, chắc hẳn Tuệ Mẫn Mễ nôn công lắm rồi.

Cô cũng không còn tâm trạng để ngủ nữa, bất chợt tỉnh một cách lạ thường, chỉ có lưng cô như muốn gấp làm hai vì mệt, chứng tỏ buổi tối cô ngủ không ngay thẳng, để bây giờ bản thân, cả người đều uest oải khó chịu. Cô vươn tay thẳng, có thể nghe tiếng kêu "rộp", liên tưởng tượng xương bản thân hãy vụn làm hai mà tự nổi da gà, cô thừa nhận, bản thân không có gì giới ngoại trừ tưởng tượng hoá vấn đề.

Nhìn qua bàn lớn bên kia tường, xếp chồng nhau rất nhiều lớp hồ sơ xin việc, cô nhớ lại bản thân trước đó rất mệt mỏi ngồi diện nhưng xem ra hiện tại hẳn đã không cần nữa. Sáng sớm như vậy, Tích Lăng có phải đã sớm đến công ty, hay đã đêm qua không trở về. Cô nhận ra cô có mưu ý xấu nha, lúc trước hẳn đã nói hứa hẹn sẽ không về trễ hay qua đêm ở đâu đó ngoài Cẩm Viên và hiện tại cô rồi đi cũng sẽ không thay đổi. Hẳn chắc chắn sẽ yêu thích Lăng Khẩu Thiên hơn Nan Hy vì cô rất kiên cường mạnh mẽ, thích hợp khẩu vị nam nhân, chứ không phải như cô ngờ ngợ ngốc ngốc, bị dặt mũi không hay biết.

- Cái thằng tiểu tử thối này, mày muốn đảo chính đúng không? Lúc trước như thế nào ngọt ngào không phải? Tại sao hiện tại lại như vậy đối Lăng Khẩu Thiên?

Chỉ có ông Tích tức giận, mặt mày nhăn nhúm khó coi nhưng uy quyền thì không đổi không giảm, từng lời nói đều hầu như run rẩy. Bà Tích bên cạnh hà hê, cười hết buổi cũng không ngừng, đứng bà suy đoán, hẳn chỉ xem cô như con rối không hơn không kém, chơi xong liền vứt bỏ thẳng tay.

- Không phải tôi nói rồi sao? Con dâu ông lựa chọn, sớm muộn cũng là con trai yêu quý của tôi không thích nữa, tôi đã nói trước rồi, ông còn chưa chuẩn bị tinh thần kíp a?

- Bà im miệng, còn chưa tới lượt lên tiếng.

Bà dùng dùng mặt mày, nhìn ông Tích nổi giận không chút kiêng dè, căng thẳng cục bộ.

- Cái gì? Cái gì là chưa tới lượt? Vợ chồng bình đẳng, lời tôi nói đều có lý cả thôi.

- Tôi không cần biết đúng hay không đúng mà là Lăng Khẩu Thiên ít nhiều đã là con dâu Tích gia, là một phần trong gia đình, tôi không chấp nhận nó không quan tâm hay tránh mặt con bé.

Tích Lăng đứng im chịu trận, trong lòng thầm tức giận, chỉ có Lăng Khẩu Thiên mách lẻo chứ không ngoài ai khác.

- Nhìn con trai tôi xem, như thế nào quý giá kim cương; thế nào lại mặt mày mệt mỏi thế này.

- Bà...bà..... mày mau trở về, đối tốt với con bé, nếu không đừng gọi ta là cha nữa, cũng đừng bao giờ vác xác đến Tích gia nhận họ hàng. Tiễn khách.

Bà Tích gấp gấp xen vào.

- Không không, con có thể không có cha nhưng còn có mẹ, yên tâm. Con muốn trở về khi nào cũng được nha..

Hắn nhìn ra; là ông bà Tích muốn đưa nhau xem con dâu người nấy chọn thì hẳn sẽ thích ai nhất.

- Chuyện hôn nhân của con; con tự quyết, từ nay về sau, đừng ai nhúng tay làm rối loạn thêm nữa.

- Cái gì...cái...

Hai người cùng đồng loạt ngạc nhiên quay mặt về phía hắn, hắn thật không thể còn kiên nhẫn, xoay lưng một bước cùng Mộ Phi rời đi.

Hắn thật không ngờ được, mới sáng sớm, hắn lại bị câu nhàu, mà đây là "ăn huệ" của ai? Vừa nói đến đã chịu không được, nhất định hẳn phải làm rồi.

Vừa trở về Cẩm Viên, đã đi thẳng vào phòng lớn, chẳng những thế mà còn đập cửa gây náo loạn, lửa giận hừng hực, ánh mắt hổ phách sáng hoắc đáng sợ, khiến hầu nhân đang dọn dẹp mau chóng tránh đi xuống tầng 1.

Tiếng vang làm Lăng Khẩu Thiên giật bản mình, lồm cồm tỉnh giấc; còn chưa hay chuyện gì thì đã bị hắn mạnh mẽ túm lấy tóc đau điếng, lòng hắn thật lạnh lẽo mà đối.

Lăng Khẩu Thiên đau đớn, mặt mày còn chưa tỉnh táo, mau vươn tay cầm lại mái tóc đang túm chặt đau đớn.

- Cô như vậy miệng mồm không yên, tôi nói cho cô biết đau khổ là cô tự chuốc lấy, Lăng gia giờ trò, sẽ đau khổ chuốc lấy vì cô.

- Anh lấy cớ gì đe dọa tôi? Hành động như vậy là đáng để đối xử với nữ nhân sao?

Hắn hít mắt nguy hiểm, nghiêng răng,

- Được, chờ xem, tôi sẽ cho cô xem, thế nào là lấy cớ.

- Anh là đồ nhỏ nhen, ba anh cũng có làm gì tổn thương anh chưa hả? Buông tôi ra...buông ra...tên khốn này...cút đi...mau buông...đau....áaaaa

Lăng Khẩu Thiên cảm nhận da đầu bản thân như sắp rách toạt mất rồi, cứ gắng sức giật tay hắn khỏi, hắn bắt giác buông ra, cô nhìn tóc bản thân trên kê tay hắn cùng trên giường thì bụm mặt khóc la. Hắn trước mắt hoàn toàn xem như không có chuyện gì, không thèm nhìn đến Lăng Khẩu Thiên ăn vạ bên dưới, một mực bỏ đi, xem như chưa có chuyện gì, kiểu ngạo phũ vạ ạo bị làm bản, vết nhơ không chịu được.

Toàn thân Tích Lăng rã rời, một mối ập đến nhưng trong thần trí hắn chưa bao giờ nghỉ ngơi, hắn nhất định phải cho Lăng gia nếm mùi khốn khổ, dám trêu đùa sau lưng hắn, chắc chắn Lăng gia phải rất đang tươi cười chế giễu vì mắng hắn thẳng ngực không hiểu chuyện.

- Chết tiệt.....cút hết.....

Hắn một mặt như mãnh thú nổi điên, quăng đồ hết tất cả mọi thứ trong thư phòng, hầu nhân đang an ủi Lăng Khẩu Thiên, nghe tiếng "ầm" thì ai nấy bắt chợt giật mình một cái, như tiếng sấm rạch ngang trời, chạy nhanh đến nơi phát tiếng động. Nhìn đến cửa phòng một lớn đóng chặt nhưng bên trong chắc chắn là đông hỗn loạn.

Hắn vốn không xem trọng cái gì quý giá, mang hết tất cả thứ có thể đập vỡ liền đập xuống. Mối hỗn độn cũng không làm nổi hắn tinh táo, hắn cảm thấy rất nặng nề.

"Tích Lăng...em thích anh...anh lấy cớ gì cấm tôi không tập trung....em thích anh...em thích anh...."

- Chính cô...cút đi... cút khỏi mắt tôi.....tại sao? Tại sao?

Tích Lăng xô thẳng kệ sách, đập xuống nền gạch sứ. Hầu nhân vẫn chưa giải tán hết, xúm lại nhìn nhau, một tiếng động hét lớn vì sợ sệt cũng không dám, chỉ sợ kinh động đến hắn.

Lâu như vậy, sao lại không có tiếng động gì...

Hắn ngồi vạt ra sàn nhà, ánh mắt đắm chiều thơ thần nhìn khoảng không. Bên ngoài ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào phản chiếu đến nửa mặt hắn tuần tú nóng rực. Mái tóc rẽ mái che khuất nửa mặt phong lãng, dưới phản chiếu ánh vàng. Hắn không tránh, cứ ngồi như vậy, con người hổ phách tỏa sáng bị thương.

Bản thân không có nỗi một ngày hạnh phúc thì nắm trên tay đỉnh cao danh vọng có lợi gì?

"Mẹ hức hức... mau đến đây, anh ta đánh con đó, nghe không? Nghe rõ không? Hức hức...huhuhh mau đến đi mà, con sợ lắm, con gái mẹ bị người ta nắm lấy tóc...." Bà Lăng nghe trong điện thoại tiếng Lăng Khẩu Thiên khóc lóc ầm ĩ, liền biết nghiêm trọng rồi, cả bà cũng chưa từng nghe chuyện này qua với cô lúc trước. Bà cũng không dám ngồi yên, liền làm ầm ĩ theo vì từ nhỏ đến lớn, bà thậm chí một cái đánh nhẹ cũng chưa dám đối cô, bắt buộc Lăng Thanh cùng Lăng Mạc phải đến Cẩm Viên ngay lập tức, vì không muốn làm lớn chuyện làm náo loạn đến Tích gia.

Là nhờ hợp đồng hợp tác trong dự án của Lăng thị có nét bút của Tích thị cho nên mới cân bằng tình hình lại một chút, chỉ một vết mực nhỏ của hắn thì liền thay đổi tất cả, từ một Lăng thị đang trên bờ vực phá sản thì cũng có thể ngay lập tức như cá gặp nước, cá chép hoá rồng, đây là an nguy của cả gia tộc, không thể vì chuyện nhỏ này chưa biết rõ mà làm lỡ tiền đồ sự nghiệp phía trước dù bà rất xót nữ nhân của mình.

- Chúng tôi muốn gặp Tích tổng.

Lăng Thanh điềm tĩnh như không, nhìn hầu nhân nho nhả mà yêu cầu, Lăng Mạc nghe Lăng Thanh như vậy khách khí thì nổi điên lên.

- Cái gì mà Tích tổng? Gọi anh ta xuống đây cho tôi, muốn chơi tôi liền chơi tôi với anh ta, đừng có hiếp đáp em gái tôi, tưởng sinh ra là người khác liền bắt buộc phải ngược nhìn sao?

- Chủ...ch...ừ nhân...c...có khách muốn gặp...chủ nhân ạ...

Hắn không chút nhúc nhích, nằm vạt ra sàn, mi tâm không chút động đậy, như nam nhân bước ra từ bức họa tĩnh xảo phong thái ngất trời.

- Không tiếp khách.

Mặc dù hơi phất ra rất nhẹ nhưng là khiến người khác không thể không xem trọng.

Hầu nhân nghe vậy nhưng là không dám quay trở xuống tầng 1, có hít hơi thở sâu mở miệng lần nữa.

- Không...k...hông phải, là Lăng đại thiếu gia cùng Lăng nhị thiếu gia...ạ.

- Không tiếp khách.

Hắn như vậy lì lợm, lần này lại là nhắm cụp mắt, một lần nữa lên tiếng nhưng là giới hạn cuối cùng của bản thân. Hầu nhân biết rõ không nên nói lại với hắn lần thứ ba nhưng là đây tình huống cấp bách, tiền thoái lưỡng nan, là không thể đuổi khách và cũng không thể không bảo hắn đi xuống.

- Chủ...c...h...nhân...

- Quản gia đâu?

Hắn gần giọng quyền lực, chỉ một tiếng thì liền đánh thẳng vào tinh thần người khác, khiến không thể cự cãi lại được. Bà quản gia nghe đến hoảng hốt, đứng trước cửa, dù hắn không thấy nhưng vẫn tự giác cúi người thấp cung kính, đưa ánh mắt nhìn các hầu nhân khác chết trân tại chỗ.

- Vâng, chủ nhân.

- Có lẽ là cùng đám hầu nhân ngu ngốc này không còn não nữa, ngay ngày mai không cần làm, đều cút hết đi.

Bà quản gia gục ngã ngay tại chỗ, hầu nhân nhỏ đến đỡ phía sau nhưng là bà quản gia đẩy tránh, một thân quỳ rạp xuống, các cơ mặt xô lại nhăn nhó, nhìn các nét điều khác phượng mà nhoeo đi, bà cũng không ngờ lại có ngày này, vốn tưởng sẽ chôn vùi cả đời cuối này đi theo hắn.

- Thiếu gia, tôi theo cậu từ nhỏ đến lớn, tôi thật sự không thể rời đi được.

- Tôi cùng bà máu mũi chỗ nào, tình thâm đến đâu, đều không liên can nhau, đừng khiến tôi nói nhiều, ngày mai liền đóng gói đi khỏi hết đây.

Một bước đi thẳng đến nắm cửa mà mở ra, bà quản gia nhìn vào phòng, là kệ sách văn kiện giấy tờ bay rợp trời, hoảng loạn vô cùng. Không nhìn bà quản gia phải quỵ xuống, một bước đi lướt qua không nhìn đến, tàn nhẫn không lường tâm đến mức giẫm lên tay bà đang đặt ở dưới chân, bà có đau cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể khóc lóc, các hầu nhân khác cũng khóc theo. Họ ở đây cũng rất lâu rồi, bán hết nhà cửa cùng đi làm cho hắn, bây giờ một tiếng sa thải, họ phải biết đi đâu mới thích hợp.

- Các người muốn náo loạn cái gì? Tôi cho 5 phút để trình bày, tự nhiên không miễn cưỡng.

Hắn như trở thành con người khác, con người hồ phách điệu xuống ít nhiều, bộ dáng lười biếng, đưa tay xoa đầu một cách tùy tiện, từ trên lầu xuống, xa hoa lộng lẫy bày trí óng ánh hắt lên người hắn, hắn cao ngạo, nhếch môi cười quyền rũ đầy chế giễu. Lăng Mạc cùng Lăng Thanh, dù gặp được người muốn gặp nhưng là nhìn thấy hắn thì liền bản lĩnh rụt lại như mèo cụt đuôi, Lăng Mạc càng nhìn càng không chịu được kích động tức giận.

- Đừng có làm càn, mày như vậy không thấy chướng mắt, sao có thể nắm tóc hành hạ Thiên Thiên...

- Lăng Mạc.

Lăng Thanh trừng mắt nhìn Lăng Mạc, gằn một tiếng làm anh cũng ngạc nhiên, anh không chịu được khi nhìn Lăng Thanh vẻ mặt khiêm nhường thấy rõ được.

- Anh muốn cái gì? Là cái sự nghiệp chết tiệt gì đó mà chịu cúi đầu trước thằng kiêu ngạo hi mũi chưa sạch này? Nó tài cán gì, cũng chỉ là nhờ sự nghiệp có sẵn, nó chỉ cần nhảy vào quản lý là được rồi.

- Lăng Mạc, im lặng đi, đừng có nói xằng bậy, không thể vì tức giận mà nói đùa được.

Lăng Thanh kìm chế hết sức, môi mím chặt, yếu thế thấy rõ. Là vì thân ảnh uy quyền hắn thôi đã đủ làm mọi thứ trước mắt nhỏ bé.

Lăng Khấu Thiên ôm chặt Lăng Thanh mà khóc lóc tiếp tục.

- Anh không thương em sao? Thanh, là anh ta vừa mới đánh em đó.

Lăng Thanh cả khuôn mặt tái xanh lại, nhìn hắn mà từ tốn mờ lờ.

- Lăng tổng, có gì hiểu lầm ở đây không? Chuyện này là...

- Hết 5 phút.

Hắn đưa tay gõ đồng hồ, từ sofa đứng thẳng người, một tay phui vest dù không có một đường nhăn nhúm, như từ nãy đến giờ, hắn đang xem một vở tấu hài vui mắt. Tay Lăng Thanh nắm lại thành nắm đấm, thực sự tức giận, là hắn muốn cho Lăng gia không có mặt mũi, cổ tình không xem trọng.

Mộ Phi là tức trực chờ rất lâu bên ngoài, nghe hắn yêu cầu thời gian thì liền hiểu ý rằng 5 phút sau hắn sẽ xuất phát. Cho nên chuẩn bị xe trước. "Tích tổng, chúng ta đến thời gian phải đi rồi."

Bị hắn bỏ lại, hầu nhân sụt sướt bên trên nhưng cũng bắt tay vào dọn dẹp thư phòng hắn đồ vỡ, còn ba người bên dưới, Lăng Thanh cùng Lăng Mạc như muốn ói máu tại chỗ, Lăng Mạc đứng đứng dẫn Lăng Khấu Thiên trở về Lăng gia, chỉ có Lăng Thanh mất tinh thần mà lao đảo đi phía sau, trong ánh mắt anh phức tạp, nghĩ lại, là Lục Nan Hy lúc trước cũng sống không tốt, là Lăng Khấu Thiên mở miệng vì biết bản thân sẽ có người bệnh vực, còn cô thì sao? Thế nào cô nói ra cũng bị mẹ anh càn xem như cái gai trong mắt.

- Thiên Thiên, không phải em dữ dần lắm sao? Sao không đánh trả anh ta? Ít nhất cũng được vài cái hà tiện."

Lăng Khấu Thiên nhớ lại liền lắc đầu.

- Đang trách ngược em sao? Tinh lại đi, em là người ở thế bị đánh mà. Sao anh không tưởng tượng lúc ấy, hắn ta tức giận thật sự rất đáng sợ.

- Đừng nói nữa, đủ rồi. Là mẹ bảo chúng ta đi qua xem xét nhượng bộ, không được làm náo loạn mọi chuyện, chuyện bé xé ra to.

Bà Lăng vốn nhìn ra Lăng Mạc dễ dàng kích động mắng chửi nên muốn cho Lăng Thanh đi cùng xoa dịu nhưng là quên mất, Lăng Mạc cái gì cũng đã nói qua.

- Ý anh nói tôi cố ý làm loạn sao? Anh nhìn lại điệu bộ anh ta xem, chúng ta đã muốn đàm thoại đường hoàng nhưng lại dựa vào đó lộng nhục chúng ta không có chí khí, còn có thể nhượng bộ thêm.

Lăng Thanh chậm rãi vươn tay để lên kính xe, xoay người nhìn chằm chằm Lăng Khấu Thiên đang cắn môi đứng đứng tức khí.

- Chính vì chúng ta chửi rủa cho nên mới thất thế, nếu là ai thì cũng vậy thôi, làm gì có kiên nhẫn ngồi nghe nhảm nhí sự?

- Anh đừng giả vờ bản thân thanh cao, cái tên nghĩa khí nhưng bản chất lại là hèn nhát.

Lăng Thanh ngờ đi, xem như không nghe thấy, hiện tại tâm trí anh rối bời, chính là biếng tiếp chuyện với loại người cứng đầu cứng cổ.

- Chủ nhân, tối nay chúng ta có lịch trình, cũng không có gì quan trọng, cho nên người thấy có nên hủy hay....

Hai chân thon dài xinh đẹp gác chân lên ngăn xe phía trước, hiện trạng vô cùng bức bối, đưa tay xoa mi tâm đau nhức, hạ giọng trầm ra lệnh

- Nói.

- Là Lý Dân Sư hiện nay đang gặp vấn đề hình tượng một chút, là scandal về tình cũ, nhưng là cô ấy đang đại diện cho bộ mặt Tích thị, vừa được sa thải gần đây, hiện tại chúng ta cần mở ra tuyển chọn hình ảnh mới làm thay đổi đổi mới...

- Chuyện như vậy hình như...tôi chưa nghe ai thông báo bao giờ, có phải bây giờ tôi đã thành có như không không?

Mộ Phi nhanh chóng sửa lời, nhìn hắn thần thái mà điều chỉnh nhiệt độ.

- Vâng không phải, mà là vừa đưa thông báo xuống, tôi liền thông báo ngay.

- Còn hoạt động gì?

- Là hoạt động xem qua nhân viên mới.

- Từ trước đến nay, tôi có tham gia những hoạt động nhằm nhĩ thế này sao hả?

Hắn là máu ngực lên máu não, khí tức tăng cao, gằn giọng khàn đặc, là hắn giọng điệu tấn công tinh thần người khác khiến miễn nhiệm với kháng cự. Nhưng, khoan đã, nhân viên mới...

- Bỏ hoạt động đầu, hoạt động sau tham gia đi.

Mộ Phi vừa chuyên tâm lái xe vừa nhìn kính chiếu hậu để nhìn xem biểu cảm của hắn một cách cẩn thận hết sức, đối hắn còn khẩn trương hơn là lái xe nguy hiểm.

- Chủ nhân, nhưng hoạt động đầu rất quan trọng, nó liên quan đến tính lan truyền tiếng tăm...

- Tôi tự có chủ ý.

Chưa bao lâu đã đến Tích thị, vừa đi vào, nhìn thấy Lâm Nhiệt Dự chạy tới lui vội vã thì liền nhú mày

- Tại sao Devy* còn chưa trở về Pháp?

*Lâm Nhiệt Dự.

Còn chưa Mộ Phi mở miệng, Lâm Nhiệt Dự đã cầm trên tay chất thành đống văn kiện cần xử lý đi đến, là cô trên người vận lễ phục ngắn quynh rũ, nhìn qua liền đoán không phải mục đích làm việc, là lần quân tâm trí nam nhân ẩn nấp ở đây mới đúng.

- Chúng ta từ từ rồi nói.

Lâm Nhiệt Dự liếc đến văn kiện nặng trên tay bé nhỏ cô khênh nặng nề, vẻ mặt nũng nịu đáng yêu; ánh mắt tô điểm nốt ruồi càng thêm khiêu khích, hắn nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài, choàng lên người cô, vẻ mặt anh tuấn vô cùng khó chịu.

Các nhân viên trong công ty rầm rộ nhau nhìn lên, thấy cảnh này thì liền muốn rụng rời. Có thể nhìn thấy nam nhân này xuất hiện thì như là mấy tháng liền mới được ăn tiệc một lần.

- Tại sao còn chưa trở về đi?

Hắn ngồi trên ghế lớn, văn phòng yên tĩnh, chỉ có Lâm Nhiệt Dự cùng hắn xung quanh. Hắn nghiêm mặt nhìn làm cô quyết môi đáng yêu.

- Ở bên đó rất ổn, Karthy* đã trở về trước, em nhận thấy ở đây cần xử lý lại một chút, là văn kiện quá mức lộn xộn, còn có anh ở đây nữa, nhận thấy ở Trung Quốc vui hơn nhiều.

Lâm Nhiệt Dự quần lay hắn, tự giác trèo lên người hắn như dây bìm bìm leo không dứt, trước mũi hắn lảng vảng hương nước hoa nồng nặc. Đưa môi mềm mại như bóng kẹo đến môi bạc mỏng lạnh lẽo, hắn không nhanh không chậm cùng lúc tránh đi, hơi thở bạc hà không chút gấp gáp làm cô nhú mày khó chịu.

*Hàn Ý Nhi.

- Tích Lăng, anh rốt cuộc xem em là cái gì?

Hắn nghe thấy trong đồng tử có tia ngạc nhiên, xoay lại, nhìn vào ánh mắt Lâm Nhiệt Dự cứng rắn, không chút ngại ngùng hay đan xen tức giận nào.

- Là một thư ký của Tích thị.

Chậm rãi phun lời nhả tâm cắt đứt hy vọng của Lâm Nhiệt Dự.

- Có bao giờ anh xem em đặc biệt hơn một chút không?

Hắn đưa tay ra không muốn vô ý chạm đến cô, ánh mắt thoát khỏi đồng thời.

- Có, là lúc trước cô là nhân viên quèn, không gọi gì là nổi bật, sau xem cô là thư ký trưởng, cao hơn trước rất nhiều.

- Nếu em từ chức thì sao? Anh thấy thế nào?

Lâm Nhiệt Dự trong lòng ngứa ngáy, vận vẹo ngực vào lồng ngực rắn chắc hắn không ngừng nhưng thấy hắn không chút thay đổi làm cô cụp mắt, che dấu bản thân thất vọng, trên môi đỏ quynh rũ luôn là nụ cười chết người ẩn hiện, luôn luôn là vậy.

- Dựa vào cách ăn mặc hôm nay, đủ để cô bị sa thải, sao có thể gọi là từ chức? Tôi sẽ tuyển thư ký khác, nếu không thích tôi có thể ký bút xuống cho cô ngay lập tức.

- Nhưng em theo anh 5 năm thì sao? Đó không phải quá lâu sao?

Tích Lăng có vẻ kiên nhẫn một cách lạ thường, nhuếch mép cười.

- Cô thấy rất lâu sao? Thời gian đó đủ thể hiện cô như thế nào mặt dày đeo bám tôi thì cũng rất kiên trì cùng miệt mài.

Quả nhiên, nghe danh lâu nhưng hiện tại Lâm Nhiệt Dự mới được ném qua trực tiếp bây giờ, hắn vô tâm, máu lạnh, không có tim phổi, không có cái gì làm ấm hắn nổi trong lòng. Nhìn hắn tuấn tú, là liều thuốc giết chết người khác một cách chậm rãi, ngoan cường tàn độc được, không chỉ hủy hoại thần trí mà còn hủy hoại cả trong lòng nữ nhân say mê.

- Em sẽ mang bí mật cùng văn kiện có tầm ảnh hưởng lớn, bán đứng Tích thị cho tập đoàn khác vươn lên thì...?

Cô nghịch vạt áo hắn xám xịt, trên vai áo khoác cũng đưa xuống, đưa lên mũi ngửi một cách biến thái nhìn hắn, ngũ quan tinh xảo như hoa hồng gai nhọn, chớp mắt đưa mũi bản thân chạm mũi cao hắn vô cùng dần dục, giọng điệu mỉa người.

- Nếu cô đủ bản lĩnh, khôn ngoan.

Mỗi bậc tàn nhẫn nhưếch mép, cô nhìn liền muốn hôn lấy. Cờ thẻ vẫn không rời, tay vẫn đặt sau gáy Tích Lăng như cũ chỉ có hơi dùng lực hơn trước, khoé mắt cũng đỏ ngầu như sắp muốn khóc rồi.

- Tích Lăng.....

Lâm Nhiệt Dụ rút tên hấn cầm hận, đưa tay sau gáy hấn mà đưa môi phủ lên mạnh bạo. Con người hổ phách kia không hề dao động dù một chút, tia bất định cùng chế giễu xẹt qua làm trong lòng cô lạnh đi đến mức băng giá run rẩy.

Vốn dĩ có xinh đẹp ngút trời, phong thái cao quý thế nào chẳng nữa, không động lòng thì nhất định bất kể cái gì cũng không động lòng, vốn Lâm Nhiệt Dụ phải biết đạo lý nay khi sanh ngang hấn mới đúng, không nên si tình, vì thế giới của hấn, không tồn tại, cái cảm xúc cảm khái mang tên tương tư.

Thieu thân đâm đầu vào ánh đèn, cũng đều có lý do...

"Àu: có ai giống ta không? Thời điểm mấy chương trước, có ác cảm với Lâm Nhiệt Dụ nhưng sau lại thấy cô đáng thương không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Biến cố lớn

- Các người...tôi nói thông tin đó không có lý...

Lý Dân Sư đứng giữa ban quản trị mà hét lớn không chút kiêng dè, nữ nhân nhỏ nhắn, gương mặt xinh như hoa, nét rất êm mắt nhìn, cứ nhìn một lần lại muốn nhìn thêm lần nữa, có thể nói không thể rời mắt nhưng khi thể lại quá bị o ép.

- Không có lựa, sao lại có khởi? Chúng tôi đã nói trước khi bắt đầu hợp đồng, không được có bất cứ tin đồn gì bê bối, dù có thật hay không, tùy cô hạn định sắp xếp.

- Cô cũng đã cam kết nhất định, một lời như đã nói.

- Hiện tại đứng đây tố cáo làm loạn, chúng tôi không có nghĩa vụ giải quyết, cũng không có thời gian lắng nghe cô đối lý lẽ bướng bỉnh.

- Với đối xứng hành động ngông cuồng hôm nay không chút tỏ chức, liền thấy cô đã không thích hợp cho chúng tôi Tích thị gửi gắm hình ảnh.

- Tích Lăng, anh tin em, em không có thật sự như trên tin nói.

Cô về mặt khốn khổ, vốn định muốn mang thân biến chữa cháy, thực sự rất cần công việc này che chắn, Tích Lăng lại như có vẻ không quan tâm lắm chuyện này, nhìn ra ngoài, ngồi nghịch chân một cách lạ thường, không hề để tiến nội dung cuộc họp này diễn ra thế này, nhưng nhìn lại có lẽ thích hợp gọi là buổi vạch trần tội lỗi, hoàn toàn có người thực gây bánh xe. Vốn biết hết tất cả, nhưng thay đổi thì không đổi, đây đã là định lý, đứng trên cao không vững chắc thì chuyện bị đẩy xuống là thường tình.

- Ở vị trí này lâu rồi, hiện tại có người khác tiếng tăm hơn, chúng tôi chẳng lẽ không có quyền thay mới?

Lý Dân Sư tròn mắt đẹp lên, không chút đáng sợ mà ngược lại đáng thương thập phần, muốn khóc đến nơi, viền mắt đỏ ửng nhưng cố gắng cầm lại lệ.

- Nhưng rõ ràng, là vì tin nhảm này mới...sao có thể....Tích Lăng em.....

- Chúng tôi mời cô công tư phân minh, ở nơi này giúp cô, chỉ có mỗi người một phiếu thiện, cấp trên ảnh hưởng cấp mấy cũng không thể thay đổi được điều gì, đây là mang tính ảnh hưởng...cô vẫn chưa hiểu sao?

Là trong phòng họp này, nói rõ ràng không có ai là thật lòng vừa mắt với Tích Lăng độc đoán, là cảnh báo cô nhưng chằm chĩa mũi nhọn vào hấn.

Nhìn Lý Dân Sư thái độ, trong thần trí hấn liền hưng phấn, nếu như không thể nói nhiều thì nói ít hơn đi; là phụ nữ, không nên nói nhiều, điều đó tạo nên cho mình một trường phái khác, một đẳng cấp khác, xa bật bình phàm giữa hàng vạn phụ nữ.

- Được rồi, kết thúc cuộc họp. Chúc mọi người cao tiến sự xa.

Hấn kiên trì quá 30 phút, chịu không nổi nữa, một thân ảnh lịch thiệp ngồi ngồi, cười nhưếch mép nhìn cả phòng họp ánh mắt đáng sợ vô cùng, nghênh ngang quay đi. Ra đến cửa, bỏ lại cho Mộ Phi một câu "Điều tra."

- TMN Hôm nay là ngày quái!!!

Hấn quyết môi thâm mắng, nhìn xe phía trước, gạt tay ý bảo Mộ Phi không cần đi theo, chìa khóa tự giác đưa ra, anh chỉ có dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn xe rồi đi. Đã quen như vậy rồi cho nên anh cũng không nhất thiết tò mò.

Tích Lăng không biết bản thân lái đến đâu, chỉ có nhìn lại, đã đậu xe dưới đồi cỏ lớn. Hấn từng bước đi từng bậc thang lên cao, là lần đầu tiên hấn cống một nữ nhân trên lưng, và cũng là lần đầu tiên tâm tư thoải mái nhất nhưng chính hấn cũng không hiểu được tại sao lúc đó bản thân nổi giận tồn thương cô, chính cô là nữ nhân giúp hấn thoát khỏi thế giới bị người khác đặt áp lực bắt buộc công cái rất tự do là uỷ thác trên vai.

Thăm cô mịn, nam nhân tuần tú năm dài người thoải mái, trên khuôn mặt không chút nào lạnh lùng nữa nhưng lại không làm người khác mất đi tầm chán vô hình, không thể chạm đến.

Thờ dài vô cùng tự nhiên, không cần để ý hình ảnh, cái gì tự tôn nữa.

Nhìn lại lòng bàn tay bản thân, các đốt tay dài thon xinh đẹp, đôi khi hấn cũng không tin vào mắt mình, rằng là đôi lúc nhìn nó rất siêu phàm nhưng đôi lúc lại rất đáng sợ. Với đôi tay bản thân, hoa lệ lệ nhưng, hấn là đã làm gì để khiến cho chính mình cũng ghê sợ đâu?

Tổng Tư Tình từng nói, cô rất thích ngắm nhìn tay của anh, làm cái gì cũng nhìn thấy đẹp mắt.

Cô còn nói...

- Không....

- Không ngờ, tôi lại có thể vô tình gặp được Tích tổng tại thượng ở nơi thế này.

Một giọng nam dần gần tiến gần, hần trở về trạng thái cũ, mím môi khó chịu đứng thẳng người, vuốt tóc lại nhanh chóng, nhìn theo hướng giọng phát ra.

- Chào.

Thương Quân Tuấn vỗ tay kịch liệt, như thể nhìn thấy thần tượng bản thân, ánh mắt sáng rõ, anh nhanh chân phi đến như bay, nhìn lại vận vest cùng cách cư xử thực không hợp cho lắm.

Hần không chút thay đổi sắc mặt, ngược lại còn muốn rời khỏi đi.

- Khoan đã, theo tôi thấy, Viễn Bảo cùng Tích thị không xa nhau bao nhiêu, ý ở đây tôi muốn nói, là nếu tìm thấy một sơ hở nhỏ thì có thể Tích thị không giữ được vị trí độc tôn thương trường nữa, liệu Tích tổng hiểu chứ?

- Sao? Chiêu này cũ quá rồi.

Tích Lăng nhớ lại, lúc nào gặp nhau, Thương Quân Tuấn đều dùng ý khích tướng, để làm dao động hần tính kiên định khó dời. Nhưng lần này, hần nhìn rõ cậu ta khuôn mặt quá mức đắc ý.

- Nói trắng ra Tích tổng không hiểu rồi, ý tôi rất đơn giản, vốn tưởng Tích tổng đây sẽ nhanh trí hiểu ngay nhưng là lời đồn vẫn mãi lời đồn...

- Đủ rồi, tôi bản lĩnh nói thẳng, không thích đoán tới lui với óc chó, đương nhiên không cùng ngôn ngữ nên không thể hiểu, vốn dĩ tâm chi không cùng hướng đi thẳng, có nhiều ngã rẽ quá mức nhảm nhí.

Thương Quân Tuấn có mỗi cừu hận riêng tư khó nói, nghe vậy khó mà không tức khí dâng trào.

- Được, tao nói thẳng, vụ mày lùm xùm với Lăng gia đừng tưởng tao không biết, đừng tưởng tao khích tướng xuống, vốn nhiều lần trước là đùa giỡn nhưng hiện tại là không thể rồi. Tao hiểu môn một chuyện, đừng để tao với báo chí, người tung người hứng.

Trong ánh mắt Tích Lăng xuất hiện tia dao động nhưng rất nhanh trong ba giây sau. Hần mỉm cười một cái đáng sợ khó dò được tâm tư.

- Thì sao? Nói tiếp nghe xem.

- Hoang đường, mày đừng có giả vờ giả vịt, tao biết mày hiểu rõ. Chỉ có rận mới biết trong chân có gì!

Rận?

Hần lắc đầu, vẻ mặt bất chợt như ngây thơ ra làm Thương Quân Tuấn ngày càng không chịu được.

- Tôi hiểu rồi, hiểu ở chỗ...chính vì vậy Thương Quý lại không để cậu làm nắm chính mà ủy thác Thương Hiên Tiến dù là con út, vốn dĩ con trưởng chỉ có thể làm những trò ngu xuẩn, không ra chuyện, rình mò từng tin tức nhưng thực ra vô dụng, không chút tiềm năng. Tôi bình thường rất dễ tính, nếu muốn đường sống, tôi liền chừa đường sống nhưng trừ khi nghịch ý, tồi nhất, cậu đừng nên để Thương Quý đến đây quỳ dưới chân tôi lần thứ hai, là con, bốn phận cho cha cảm thấy tự hào một chút và, đánh giầy rất cần tâm tư cẩn thận, nếu không, sẽ không sạch vết bẩn, cùng mùi da đáng tiền quá nồng nặc...

Hần cảm thấy đủ lời lẽ, không thông báo mà xoay người rời đi lập tức, chiến thắng vang dội. Thương Quân Tuấn chửi mắng thậm tệ sau lưng vì bức tức hần sao lại dám nói tên cha anh ra như vậy lăng mạ, hần cũng không để ý chỉ có than vãn, thể trạng ẻo oải, ngày hôm nay đúng là, vận hạn, không giây phút nào yên ắng.

Lên kế hoạch trốn thoát...

Nan Hy lo lắng, cô nhìn lại ngày mai là bắt đầu ngày gặp nhân viên mới. Cô cần rằng, Tích thị luôn như vậy từ lúc thành lập đến nay, nhằm cho nhân viên có thể gặp mặt hết tất cả cấp trên tụ họp, giao lưu thân thiện, tạo điều kiện gần gũi thoải mái trong quá trình làm việc.

Đến lúc ấy phải đi đứng thế nào? Phải ăn nói thế nào cho lấy được nhiều yêu mến? Haizzz...

Liệu có gặp Tích Lăng không?

Hần sẽ như thế nào nhìn thấy? Tuấn tú rạng ngời lãnh đạm hay làm một ông chủ vui vẻ dễ gần, nhưng đúng đây là một cái cố tình, cô không có thi tuyển như các người khác nhưng lại được chọn, không thể nào.

Ngó qua ngó lại, Tuệ Mẫn Mễ ăn trưa xong thì lại ra ngoài, để Lục Nan Hy phải nừa chén cô đơn một mình.

- Khách đến nhà...nha nha...khách đến nhà...Hy Hy....có khách này....

Giọng hét ầm ĩ này còn là của ai được? Cẩm Như lời kéo Quân Quyết Hiêm đi vào tự nhiên như không, cô còn chưa kịp để xuống chén đĩa thì Cẩm Như đã mở cửa vì lan theo tiếng nước chảy.

- Khách đến, cậu không thể cho tớ một cốc cà phê aa? Quên...cả chồng mình nữa, hai ly nha, lão công tớ uống ít đường, còn tớ như cũ nhaaa....

Nan Hy đối mặt trực tiếp cô, đưa hai tay đang đeo bao tay mà giờ lên, mắt hip lại, mặt đen như mới bị ăn giấm, hai má đỏ ửng vì cảm cực con giận muốn hét lớn.

- Hai cậu đến đây làm gì?

Đặt hai cốc cà phê xuống không chút vui vẻ, cố ý dẫn mồm sán chén, nhưng hai vợ chồng nhà này như thể mặt cũng chai sạn luôn rồi. Hết cách, cô cũng ngồi xuống, thay vào đó cho bản thân trà nóng vì cấp này cô không được khoẻ, cứ đau miết.

- Còn nói a? Tớ đến là vì cậu, muốn xem tiến triển cậu cùng Phong Đường Minh thế nào rồi thôi.

Nhắc đến Phong Đường Minh, cô cũng quên bẵng mất anh, đến giờ còn không nhớ rõ khuôn mặt như thế nào.

- *Tớ đã không phải nói, giữa tớ cùng anh ta chẳng thể tiến triển hơn, cậu dai quá đó, hơn bạch tuộc hay đĩa hút máu đây?*

- *Bạch tuộc sao dễ thương như tớ...à mà xàm quá, nhưng nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt Phong Đường Minh nhìn cậu mùi mẫn đến độ tớ cùng lão công tớ muốn chín cây ngay luôn đó. Với, anh ta là đại minh tinh, quá là cực phẩm.*

Cô sắp đỡ đầu không nổi, là muốn Cầm Như ngừng cái từ "LÃO CÔNG CỦA TỚ". Quá mức chói tai~~

"*Au: Lão công người ta, người ta hạnh diện? Là cô đang ganh tỵ à? Người gì tính tình kỳ cục hà.....*"

Phối hợp đưa ra điện thoại với tin tức "*Phong Đường Minh nghi vấn tình cảm quan hệ với Lưu Biến Hàn Doãn.*"

- *Bình thường thôi, đồng phim với nhau, cứ như mở máy là nhìn vào mắt đối phương hết thời gian thời lượng, sao có thể không nảy sinh tình cảm?*

Ngẫm lại, Lưu Biến Hàn Doãn là ảnh hậu năm nay, thực sự không phải dạng vừa. Lý do Nan Hy biết là cô làm đại sứ cho nhiều thương hiệu nổi tiếng, là gương mặt được săn đón.

Lật xuống khung khác, một tháng trước "*Phong Đường Minh nghi vấn tình cảm quan hệ với Chung Khiết Nhiên.*"

Cô tròn mắt "*Ai, Quá phong lưu.*" Xua tay kịch liệt.

- *Không được không được.*

- *Không phải như vậy.*

Cầm Như cảm tay cô lại xua loạn, không thể nghĩ hành động của bản thân đang dẫn đến kết cục tiêu cực.

- *Tớ đưa ra là muốn cậu thấy sức hút thế nào, chứ không phải phê bình để cậu tránh xa.*

- *Đúng rồi, Phong Đường Minh rất tốt, chỉ có một chút phong lưu.*

Quần Quyết Hiêm hưởng trọn một cái tát từ Cầm Như.

- *Uy, anh không thấy em là đang làm lay chuyển từ từ Hy Hy sao? Nói như vậy, còn dám yêu thích? Haizzz, anh im lặng cho em một chút đi, làm hỏng hết chuyện rồi cái ông này.*

- *Nhưng...vì sao cậu phải như vậy, thật quá đáng nghi ngờ? Cậu chẳng lẽ bị mua chuộc hay bắt buộc bị uy thác? Chắc chắn anh ta dùng vật chất che mắt cậu rồi, đến bạn thân cũng bán nốt.*

Cầm Như lắc đầu trời chết, ánh mắt lúng túng lộ rõ.

- *Đâu có, cậu sao vậy, tớ chỉ nói như vậy thôi, là lo lắng cho cậu, mà cậu lạiỡ xem tớ như vậy trong mắt, nói không sợ tớ buồn lòng à? Nhân sinh chín phương ác, mù mịt thì cũng chưa lại một phương thiện, sáng suốt nha.*

- *À...anh nhớ rồi, con mèo giống Asotic ở nhà là của em lấy từ Phong Đường Minh đúng không? Bởi vậy hỏi ra em không dám nói, là anh ta biết em thân thiết Hy Hy.*

Và Nan Hy cùng Quần Quyết Hiêm cùng lờm Cầm Như, cô nhìn lại cục diện không có lợi rồi, chỉ biết gờ tay đầu hàng xuống nước đi, vì quá đúng, trùng tim đen rồi.

- *Là Phong Đường Minh biết em thích mèo, cho nên tùy tiện tặng một con, chứ có chủ ý gì khác đâu, nhìn em đi, mặt mũi không quá hoàn mỹ, lợi lộc càng không nhắc đến...*

- *Nam nhân tặng quà cho nữ nhân đã có gia đình, đây là không có gì à?*

Nan Hy cô dần cảm thấy mức độ nghiêm trọng tăng lên rồi, có thể tan nhà nát cửa, cho nên mau chóng ngăn cản ngay lập tức vì thấy Cầm Như cùng Quần Quyết Hiêm đã chính thức trở thành kẻ thù.

- *Không sao không sao, dù sao tớ cũng rất hâm mộ Phong Đường Minh, nếu anh ấy chịu mở lời thì tớ sẽ đồng ý, cho nên đừng tranh cãi nữa.*

- *Thật không?*

Cầm Như hỏi vặn lại, thấy cô dần đo liềm nhảy dựng như cũ.

- *Cậu....anh... nếu không tin em như vậy, sống chung còn có ích gì đâu, liềm ra cục ly dị...*

Quần Quyết Hiêm cũng một mặt tức giận, không chút nào ý muốn xin lỗi. Cho nên cô phải chắc chắn mới được.

- *Thật, thật mà. Nhìn xem, anh ấy mà ngơ lờ, tớ đồng ý ngay, đồng ý lập tức đó.*

- *Anh...chúng ta không cần diễn nữa...ha ha Hy Hy đồng ý rồi, là anh làm chứng đấy nhé!!! Yêu lão công của em....*

Cái gì? Cô bị lừa một đống quá lớn.

- *Hai vợ chồng các người, biến đi.*

- *Lăng Thanh, sao rồi con, ổn không hà?*

Lăng Thanh nhẹ gật đầu, về mặt có vẻ mệt mỏi, vì bà nhìn thấy anh cứ đưa tay xoa mi tâm cho nên lo lắng nhiều hơn.

- *Không sao, rất ổn.*

- *Mẹ, đừng có nghe anh ta nói, là giả dối lừa bịp, vốn dĩ anh không có làm gì hết, chỉ có im lặng và khiêm nhường, không để mặt mũi Lăng gia ở đâu.*

- Có phải hay không con làm rầm rộ ở đây rồi hả? Cái thằng này, trước khi đi ta dặn dò đi dặn lại cái gì hả?

Bà Lăng liền nhảy vào đánh Lăng Mạc túi bụi, anh vừa tức giận vừa uỷ khuất hết lớn, tuyệt đối không cam tâm Lăng Thanh cứ thế không bị mắng bằng mình ra sức bảo vệ em gái.

- Dừng...dừng lại, mẹ làm cái gì vậy? Là Lăng Thanh anh ấy có lỗi trước mà, Thiên Thiên bị giật tóc hành hạ uỷ khuất nhưng qua đây chỉ đứng để Tích Lăng hấn ta hổng hách ngạo nghề bỏ đi, không coi ra gì, ay daa...mẹ...con nói thật mà...đau....quá....đau....

- Mẹ không cần đánh anh Mạc, anh ấy đã bảo vệ con rất tốt đó, người mẹ trách là ai kia chứ không phải anh ấy.

Vừa nói, Lăng Khấu Thiên lờm nguýt sang Lăng Thanh đang đứng chết trân đó bình tĩnh suy nghĩ, chưa có động thái nào phản ứng, vừa đi đến can ngăn hành động của bà, bà càng tức giận, đánh lay sang cô, cô cũng một bụng tức khí.

- Mày, cũng mày, cái con ăn hại, chỉ có một việc nhỏ như vậy, không thích ăn cơm mềm, tao đánh mày chết luôn, hai anh em mày đi cùng luôn...hừ..."

- Con có làm gì đâu chứ....

- Đau....mẹ chưa bao giờ đánh con nhưng nay chuyện này lại động tay chân trong khi con thất thế trước người ta, mặt thể tự tôn rồi....mẹ đánh con như vậy có ích lợi gì, con nói mẹ biết, anh ta nói con sẽ chuộc lấy đau khổ cùng Lăng thị cũng sẽ chuộc lấy đau khổ, mẹ lo liệu bước đường trước đi, đừng có tổn thì giờ đánh con cùng anh Mạc vì vốn dĩ tội con có làm gì đâu.

- Nói sao? Mày còn dám, cái thứ phá gia chi tử, mày muốn mẹ chết mới hả dạ đúng không? Bây giờ ba của tội bây phải làm sao? Bao nhiêu sự gầy dựng tan tành hết mới vào lòng phải không?

Bà đầu tóc rối bời, không thèm giữ xi diện nữa như trước, bà cứ điên loạn xấn tới đánh liên hồi mãnh liệt, Lăng Khấu Thiên trán không kịp cho nên ăn trọn hai cái bạt tay đau điếng người nhưng vẫn không chịu im lặng.

- Mẹ.....

- Dừng lo lắng, con có cách giải quyết.

Vì giọng nói của Lăng Thanh như cứu tinh hết thấy, bà Lăng dờn chú ý sang, từ bộ mặt tuyệt vọng nổi điên thì liền thay bằng bộ mặt vui mừng hơn hờ.

- Con vậy nhất trí giải quyết, đừng giao cho hai đứa đầu đất này nữa, bọn nó chỉ giỏi ăn rồi hại, trông sự vào con, mang Lăng thị thoát khỏi sự đe dọa của Tích Lăng, cố gắng nha con...

- Mẹ có cần nói như vậy không hả? Cái gì đầu đất?

- Im miệng.

- Mẹ.....quá đáng vừa phải thôi...

- Không phải đơn giản như vậy xong chuyện, mày cũng phải trở về mau, đợi Tích Lăng nó về, thể hiện bản thân đáng thương cho đạt vào, khiêm nhường, xin thứ lỗi thật nhiệt tình.

Lăng Khấu Thiên sùng sộ, thậm chí muốn nhảy dựng. Làm hầu nhân xung quanh cũng muốn sợ hãi.

- Cái gì? Con bị đánh hay ai bị đánh?

- Mặc kệ, một cái đánh của nó cũng là quý trọng, mau đi đi, đừng để ta trực tiếp đá mày ra khỏi nhà, mau lên...

- Nhục nhã như vậy sự, sao con có thể làm được, mẹ đừng có ép buộc, con không làm.

- Nhục nhã? Nhục nhã với một người hay muốn nhục nhã với toàn quần chúng?

"Au: au chúc mọi người đọc truyện vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Giết gà dọa khỉ

Tuệ Mẫn Mễ còn căng thẳng hơn cả Nan Hy, chăm chú từng vạt áo cùng tóc tai của cô mất nửa buổi trời, nhưng đáng nói là dụng đầu dậy lúc chỉ có 4h.

- Tớ buồn ngủ quá a~~

- Chịu khó một chút; tớ muốn cậu lấy được cảm tình của nhiều người mà, để yên tớ trang điểm cho nhanh, cậu sẽ thật xinh đẹp.

6h20, sớm được hơn 40 phút, cô nhìn bản thân trong gương một lượt, tạm ổn hơn thường ngày, sợ Tuệ Mẫn Mễ hao tổn tâm tư cho cô nhưng không được lời khen ngợi nào về thành quả cho nên cô cũng giả là được vài câu rồi đi ngay.

Đến Tích thị đoạn đường rất gần, 10 phút sau là đến nơi, nhìn thấy đông đúc như vậy thì hơi quan ngại, nhưng sau một mạch bình tĩnh trà trộn vào đám đông, đây không phải chỉ có nhân viên thành công xét tuyển mà còn có khách mời.

Nan Hy cố gắng rướn người cao để nhìn lên trên, cô tưởng tượng buổi họp fan hơn là cái lễ chào nhân viên đó. Dân bảo vệ ra đến nơi, dân hàng người trật tự, cô bị lừa vào sát đến bên trong, gần cửa ra vào nhất, cô đứng bên dưới, ngược nhìn lên đỉnh cao nhất của Tích thị, tự dưng cảm thấy bản thân thấp cổ bé họng.

Có người đưa cô đến một văn phòng lớn, vừa đặt chân vào, liền có máy ảnh lia đến chụp liên tục gần vài chục tấm nhưng như cảm giác chưa đủ cho nên cứ đặt máy chụp miết, cô đưa tay che mặt bản thân, tránh ánh sáng flash, lách đi vào. Nhìn xung quanh là các cấp trên ngồi bên phải, cao nhất là ngồi ở hàng đầu tiên. Hàng cho nhân viên là ở bên trái, hàng thứ nhất.

Năm người ngồi cùng nhau, cũng không ai nói chuyện với ai, nhìn qua lại chỉ có cô là nữ nhân xung quanh bốn nam nhân ngai ngung.

Có một thư ký xinh đẹp đi đến nhưng nhìn kỹ thì là Lâm Nhiệt Dự ngồi ngồi tươi sáng lướt qua, Nan Hy thầm tránh mặt than, không phải cô ta đã trở lại Pháp rồi à?

- *Tiểu thư, nhìn cô không được khoẻ?*

Nam nhân bên cạnh đưa cho Lục Nan Hy một xấp giấy tay vì mồ hôi ướt đầm trên trán cô.

Xua tay, lắc đầu nhưng cũng khách khí nhận lấy.

- *Tôi không sao, cảm ơn anh.*

Nhìn cô ve xa cách, nam nhân này cũng không dám bắt chuyện thêm, anh cũng lo nhìn quá trình buổi lễ sắp bắt đầu, trong lòng ai cũng thấp thòm run run cả.

Không khí xung quanh ồn ào là chuyện dễ đoán, còn có một bàn dài như buổi họp báo, dành cho phóng viên. Nan Hy nghĩ dựa vào hôm nay sẵn tiện họp báo luôn thể cho nên rất nghiêm túc chỉ sợ bản thân nói sai cái gì đó, cô lầm lẫm một lúc sau đứng chuẩn bị sẽ mở miệng như thế nào lịch sự và có cảm tình nhất.

Cũng nhìn xung quanh, chỉ để tìm kiếm Tích Lăng, muốn nhìn lại, hần đạo này sẽ ốm hay tròn trịa, thân ảnh sẽ như thế nào xinh đẹp trước mắt.

Không biết ước muốn này đã bao nhiêu lần xuất hiện trong đầu rồi, thầm mắng bản thân, nhớ đến mức độ nào đâu.

- *Hừm...buổi lễ, tôi Lâm Nhiệt Dự thuộc phụ trách thư ký trưởng Tích thị, bắt đầu buổi lễ. Hôm nay có sự góp mặt của rất nhiều khách mời, nổi bật nhất là Thương tổng - Thương Hiên Tiến - Thiên Chính, Lăng tổng - Lăng Thanh - Lăng thị, Quốc tổng - Quốc Chiết Mạnh - Yết Kiều thị, Mậu tổng - Mậu Hoạch Ma - Mậu thị, Lư tổng - Lư Phồn Hưng - Liên Anh thị, cùng một số khác hân hạnh và phóng viên hân hạnh tham dự. Cái chính hôm nay, là muốn tổ chức lễ chào mừng nhân viên mới, tạo một môi trường thoải mái không áp lực, hân hoan niềm nở. Cái phụ, là chúng tôi muốn làm một buổi họp báo nhỏ, cái này sẽ do giám đốc chúng tôi chủ trì sau.*

Vẫn Lâm Nhiệt Dự quần áo lễ phục thiếu vài nhưng là có phần đặc biệt, xanh mướt màu thẫm đậm ngả đen sang trọng tôn lên làn da trắng hồng tinh tế dù một chi tiết nhỏ, sắc sảo đường nét, đính kim cương đúng nơi, lấp lánh làm không thể nào rời mắt khỏi, phía sau lưng lộ hết mảng lưng mảnh mai thân thể, hoàn toàn hoa lệ lệ đến ngất người.

- *Đó, chúng ta sắp sẽ làm việc cùng cô ấy.*

- *Xinh đẹp quá thể, mỹ nhân nha, là mỹ nhân aaaa...*

Năm phút sau, toàn bộ nhân viên Tích thị có mặt ở hàng dưới. Theo sau, cắt đuôi hàng dài, Mộ Phi dẫn trước, tay cầm văn thuyết quan trọng, phía sau Tích Kangx vest cao cao tại thượng, tóc tai có chút khác ngày thường tuần soái, nhìn thích hợp ngay thẳng hơn nhiều. Lúc này, đèn flash của máy ảnh khiến cô không thể nhìn rõ hần được, cô nhắm mắt lại, không có quay đi, tay thăm giờ lên che nửa mặt dù khó chịu hay không.

Như được đạo không khí, từ ồn ào mức độ nhẹ, đến hần xuất hiện thì liền so sánh như cái chợ y hệt, xôn xao dấy đặc, đều một chủ đề muốn hỏi hần vài vấn đề, nói gót hần như cá kẻo đồng đúc.

Chỉ có một tuần không gặp, nhìn đến cô lại thấy nhớ nhưng như vậy. Cứ ngỡ vài năm rồi. Nhưng, ngày càng thấy hần tuần tú thì phải.

Tự động cảm giác bài xích không lý do.

- *Chủ nhân, 5 phút nữa bắt đầu.*

Hần đứng từ tầng 55 nhìn xuống, bên dưới mọi thứ rất nhỏ bé, tay nắm chặt, trả lời bằng giọng mũi, "ừm" một tiếng. Mắt không rời nơi khác, hần không biết mình đang say mê nhìn ngắm cái gì, tâm tư chi nghĩ đến thân ảnh nhỏ nhắn kia sẽ xuất hiện trước mắt hần một lần nữa.

- *Đem bánh lại đây.*

Mộ Phi liền mang đến hủ bánh thủy tinh lớn, mở nắp, hương bơ thơm phức xộc đến, đưa tay chọn lấy một cái, hần nhìn là chọn ngay bánh "em thích anh" mà ăn vào. Mỗi ngày, nếu có hứng, hần sẽ chơi trò phiếm là nhìn ngắm và chọn một cái bánh ý nghĩa thế này. Mộ Phi lúc đầu thấy kỳ lạ nhưng sau dần quen, nếu hần nói thì liền anh hiểu ngay mà đem đến.

- *Theo kế hoạch mà làm.*

Gật đầu, Mộ Phi chạy đi dàn xếp, đến ngay hàng đầu, Lâm Nhiệt Dự ngồi bên cạnh không kiêng dè đặt tay lên đùi sẵn chắt hần mà mở miệng ngọt ngào.

- *Anh đến rồi!!!*

Cả lúc Lâm Nhiệt Dự cười, cô ánh mắt thành hình lưỡi liềm đáng yêu, bên môi còn có hai đồng điệu sâu thu hút.

Lâm Nhiệt Dự không ngờ hần lại nắm tay cô, cười nhẹ đáp cô, cảm giác mùa xuân gió đang trải khắp người, thay đổi suy nghĩ, chẳng lẽ hần đổi ý rồi?

- *Ban nãy em đã đọc lời khai mạc rồi, anh chỉ cần nhìn xem quá trình diễn ra và chủ trì họp báo một chút.*

- *Rất tốt.*

Dù một lời như vậy ngắn gọn nhưng cô tâm tình khá lên ít nhiều, máu như cuộn trào nóng bỏng, nhưng đã gần lại muốn gần hơn, tham lam mặt ngọt, đứng nép người hoàn toàn vào hần, khiến hần thẫn nhứ mảy nhưng cũng không quá tính toán.

Nan Hy thu vào mắt một tràng tình chàng ý thiếp ngọt ngào thì khí tức cuộn trào, cả người nóng hừng hực, bấu môi, đánh mắt sang nơi khác, thu tay bản thân lại, thầm trách ngu ngốc, hần làm gì để ý đến mình nữa mà núp núp kó kó, làm chuyện buồn cười.

Còn các người không vừa mắt, các thành phần ban quản trị nhìn vào hần cùng Lâm Nhiệt Dự thì không chút biểu cảm, lướt qua nhanh gọn.

- *Tích Lăng, em thấy hình như...quản lý nhân sự ở đây thật sự không tốt, cả em muốn nói là, các ông bác đầu hời kia, cũng không yêu thích vừa lòng ở anh. Em nhất định*

không để như vậy đâu, thư ký trưởng em cũng có tầm ảnh hưởng lắm đó.

Tích Lăng nhìn sâu vào mắt Lâm Nhiệt Dự sáng ngời, như bị xoáy vào, nhuếch mép chế giễu.

- Lo lắng tôi bị ức hiếp?

Cô gượng cười lớn một tiếng, môi yêu kiều xinh đẹp, giọng điệu nũng nịu, đưa thẳm thì sát gần hần làm tư thế hai người vô cùng mờ ám

- Sao có thể? Anh là ức hiếp người ta thì có vẻ hợp lý hơn. Dù các người không vừa mắt nhưng không dám mở miệng tố cáo.

- Ngô Kỳ Phong không đến?

Thẳm đánh mắt một lượt, như chắc chắn hơn, với ban nãy kiểm tra thiệp mời, rõ ràng Ngô Kỳ Phong đã không nhận.

- Cậu ta bận tham gia lịch trình chăm sóc cho mỹ nhân nào rồi, với lại từ trước giờ cũng đâu để ý mấy cái này, chỉ nên tâm tư đâu mà...

- Ế..... này cô...nói xấu tôi cái gì đó, trước mắt Lăng Lăng thì tôi phải nhất, Tích thị công sự, sao lại không tham đến a.

Giành lời Lâm Nhiệt Dự nhiệt tình nói lại, cô mặt bí xị nhìn Ngô Kỳ Phong phúc hắc le lưỡi trêu đùa, nhìn bộ dáng đường hoàng cùng địa vị thì xem ra hơi chênh lệch.

- Nay Tích Lăng, cậu cẩn thận, tớ nhìn thấy có người hành động nghi ngờ, không đường hoàng.

Chột nghiêm túc, nhỏ nhẹ chồm xuống thủ thị bên tai Tích Lăng, hần nghe qua xong gật đầu cho có lệ, thật ra hần đã nhìn ra rồi, là ngồi dưới cách một dãy giữa, đây là hàng khách mời, để hần xem, như thế nào phương thức làm loạn. Chỉ cần một cái liếc mắt thì nhìn ra được đâu là gian đâu là ngay thẳng.

- Tích tổng, có phải lâu quá chúng ta không uống cùng nhau?

Thương Hiền Tiến chậm rãi đi đến, đưa mắt nhìn hần đủ rõ sự kính trọng như bậc tiền bối.

Hần không có ý định trả lời, nhưng là có buông ra Lâm Nhiệt Dự, sửa lại cổ áo mà nhìn thẳng mắt Thương Hiền Tiến. Đâu phải trong lòng anh như thế nào tính toán hần không biết đâu. Rõ ràng là muốn gây sự, hồ bô qua, cáo lại cứ muốn gây sự.

- Hôm nay có mặt ở đây, cũng là nhờ một chút phúc khí của Tích tổng chú ý, rất cảm phục. Mời Tích tổng một ly.

Đưa ly rượu đến, hần định từ chối thì Lâm Nhiệt Dự đưa tay nhận lấy. Ngay thời điểm đưa lên miệng thì hần đưa tay ngăn lại. Cô có chút khó hiểu, nhú mày nhìn Tích Lăng rồi lại nhìn Thương Hiền Tiến về mặt mong chờ. Đây là ly rượu rất khó nói, uống không được mà từ chối cũng không xong.

Cô mím môi.

- Đạo này bụng tôi không tốt, không thể vào rượu được.

- Vậy Lâm thư ký tiếp anh một ly được không? Mời cô.

Ly được dời sang Lâm Nhiệt Dự một lần nữa, thấy được ánh mắt hần lờm sắc bén, cô nhanh chóng hiểu ra ngay.

- Một lát tôi phải chuẩn bị văn thuyết hợp báo, còn nhiều chuyện khác cần đến tôi cho nên không tiện.

"Hừm...uống một ly cùng Tích thị sao lại khó thế này!!!" Thương Hiền Tiến trong đáy mắt thất vọng, xoay xoay dòng rượu mà nhìn ngắm đẹp mắt.

- Cô, uống đi, tiếp tôi một ly.

Tích Lăng nhìn xuống dưới, ngay nữ nhân hần tia từ nãy giờ, vừa đưa tay đến nữ nhân đó mặt mày liền xanh xao, vô thức lên đưa mắt đến Thương Hiền Tiến.

- Đây là thành ý của tôi, sao có thể ỷ thác cho người khác, như vậy tôi sẽ nghĩ Tích tổng xem nhẹ.

Thương Hiền Tiến nhanh nhảy một bước nhưng hần nào có để được lâu.

- Đâu có, như vậy là chúng tôi rất xem trọng, tôi ỷ thác ngẫu nhiên tiếp 1 ly, là tôi không có từ chối, ngược lại còn rất dễ tâm lễ nghĩa có đủ.

Thương Hiền Tiến cười không nổi, thật sự lời như vậy là quyết tiến thoái lưỡng nan. Nữ nhân rung rẩy nhìn ly rượu đang đưa lại gần, giật giật khoe môi mà một lúc uống vào, nhìn có vẻ rất khổ sở mới nuốt xuống.

- Cô có vẻ không biết uống rượu? Như vậy làm khó nhau rồi nhì?

Rõ ràng hần đều hiểu như vậy ý tứ nhưng vẫn muốn trêu đùa.

- Không có, tôi biết một chút.

Hần tỏ vẻ như đã hiểu, ngồi quay trở lại, tuy nữ nhân đó sẽ như thế nào. Chỉ có ly rượu, cũng không thể Thương Hiền Tiến muốn cướp mạng sống hần trắng trợn ngay Tích thị, cần bản không dám vì truy ra rất dễ dàng, muốn ném đá đầu tay cũng khó qua khỏi hần trí óc siêu phàm.

- Chúc mừng thành công.

Nói xong liền đi khỏi, hần cũng rời đi, nhưng là Thương Hiền Tiến vẫn không ngăn được xoay người nhìn hần ánh mắt muốn bốc lửa vì tức khí, nắm chặt tay thành nắm đấm, rõ ràng cơ hội luôn đến rồi bị trượt khỏi tay một cách nhẹ nhàng đến độ khiến người khác nghiến răng ken két vì căm hận.

Mộ Phi đang đứng điều khiển ánh sáng bên trong cùng quan sát camera thì hần đến bên cạnh.

- Chấm dứt nó đi, một vài ngày, nguyên lai cổ đông Thương Chính có nguồn thiệt hại, lỗ biến thùng nặng, Thương Quý âm thầm lo bước dài rút khoản thuộc về mình, không để ý đến đại cuộc, chúng quy là sự hưng thịnh Thương Chính chỉ là mặt ngoài cho nên chúng ta lần tới lật đổ đi rất dễ dàng, đây là mìn họa chế ít ai nhìn thấy. Vốn nói ra sự tin tưởng hiện tại rất có thể khả năng thay đổi rất rất cao.

- *Chủ nhân, theo tôi thấy có chút quan ngại, chúng ta không thể nào một lần phủ sạch quan hệ, Tích thị sẽ nhằm bị tai tiếng không có quan hệ bền vững thật lòng.*

- *Tôi nói cho rõ điều này; muốn đi theo tôi thì phải nên thói quen, đại cuộc sẽ không có xuất hiện khách khí, nhớ lấy cho kỹ.*

Mộ Phi nhìn hần tàn nhẫn về mặt mà run người, dù đi theo hần lâu như vậy; coi mạng sống này là của hần nhưng anh vẫn không thể nào hiểu, rốt cuộc hần là người thế nào.

- *Tôi là được Thương tổng chiêu cố mới được vào đây, chứ không dễ dàng gì đâu.*

- *Trùng hợp thay, tôi cùng cậu cùng hướng, nhưng chúng ta đều có tự do, phải làm việc cho hai đầu.*

- *Này nói nhỏ thôi, kéo ai nghe được thì chết.*

Ba nam nhân ngồi trên cạnh xầm xì to nhỏ, Nan Hy đoán ra ít nhiều, sự của người khác cô căn bản không muốn liên can nhưng là lại lọt vào tai như vậy trở trêu.

Rõ ràng nghe ra, ba người này âm mưu mờ ám, không đường hoàng làm việc rồi, cô phải tìm cách nói lại cho hần nghe. Cô rất ngại thơ, cứ tưởng đại sự nằm trong tay. Căng thẳng hỏi hợp mà đợi chờ, đến mắt cũng không thể đặt một chỗ, cứ dìm ngó xung quanh, làm bản thân bị người khác nhìn thành đáng nghi hơn là kẻ đáng ngờ.

Buổi họp báo chính thức bắt đầu, cửa đóng sầm lại kín đáo, phóng viên tụ lên tự giác vây quanh.

- *Tích tổng, có phải hay không Tích thị đang lục đục nội bộ?*

- *Tích tổng, dự án sắp tới có phải Tích tổng hợp tác cùng Thương Chính?*

Mấy ánh chớp thẳng vào mặt đúng là hần rất không thích. Liếc mắt đến thì phóng viên lùi lui mấy bước vì hần ánh mắt lạnh lùng uy quyền thập phần, băng lãnh đến độ đông cứng hết không khí xung quanh.

- *Tích tổng, Thương Chính cùng Tích thị là có xích mích với nhau vấn đề gì sao?*

Nan Hy nghe tai này rồi đến tai khác ồn ào, cô cũng muốn hỏi "*Có phải ngồi ở trung tâm đó rất khó chịu không?*". Cô cảm giác hần như "bánh mì kẹp thịt".

Ừm, nói ra từ sáng đến nay, cô chưa có gì trong bụng, lại phải thức sớm, hao hụt khí tổn, hơi sức yếu đuối.

"*Au: lạy bà, Hy ơi là Hy -- nào mới trưởng thành? --*"

- *Tôi muốn nói một lời, cũng như sẵn chuyện tuyên bố một thể, tôi Tích thị cùng Thương Chính...không hề có mối quan hệ liên can đến nhau, cũng không có dự án gì cả về mặt hợp tác, chúng tôi song song mà tiến hành mục đích đôi bên.*

Thương Hiến Tiến đang vui mừng, giấy trước còn đắc ý, giấy sau về mặt đành cứng nhắc nhó, cảm thấy như đang bị hất một xô nước nhục nhã, liền trốn ra luồng phía sau mà bỏ đi cùng thư ký bên cạnh, một bụng tức khí sôi trào nhục nhã không chịu được, khẳng định sẽ không dễ yên.

- *Chúng tôi nghe đến Thương lão gia - Thương Quý đã quỳ dưới chân anh để xin hợp đồng hợp tác sắp tới nhưng xem ra là không phải rồi.*

- *Tôi thực không muốn nhìn thấy người khác hạ bệ danh dự trước mặt mình. Ông ấy làm gì thì đều có lý do của mình.*

Phóng viên một màn xô xao rầm rộ, kẻ tung người hứng chưa bao giờ dứt.

- *Tích tổng quả thực khoan dung độ lượng, chắc chắn đức cao trọng vọng.*

- *Là chủ tịch của tập đoàn Thương Chính hô phong hoán vũ mà lại đi làm cái trò này, chúng tôi đi lên không đường hoàng.*

- *À, nghe cách đây 2 tháng, Tích tổng đây đã tổ chức lễ cưới, không biết là thực hay ảo?*

Nan Hy nghe đến thì giật mình, ở bên hần, chỉ có 2 tháng thôi, nhưng quả thực trôi qua rất nhanh thời gian.

- *Không có.*

Nhìn thấy Tích Lăng trực tiếp phủ nhận, là không liên can chuyện đến cô nhưng sao vẫn cảm thấy nhói lòng? Có phải bản thật tập tính lo chuyện bao đồng quen rồi không?

"*Au: ayyy daaa... cái tính này, gay go lắm đó...*"

"*Lục Nan Hy: Cút, trở lại truyện đi nào, đừng có trêu đùa ta mỗi chương đều đều như vậy nha~~ có ai bắt bình giúp ta không huhhhh?"*

Chỉ vòn vẹn 10 phút sau, kết thúc họp báo nhanh chóng, cô cũng không ngờ được không khí họp báo là thế này vất vả vấn đề. Nhanh như xé hộp phóng bay.

- *Một tuần sau, giá niêm yết cổ phiếu giảm đi, chờ hợp lý, liền nhảy vào. Nếu trong khoảng thời gian trước đó, rơi vào tay ta Thiên Chính dễ dàng thì đó có thể giết gà dọa khỉ nhưng khi có tập đoàn nào để mắt đến, thu mua lại, chúng ta sẽ một mũi tên trúng hai con nhạn. Nhưng có thể sẽ một mũi tên ba đích, gây tranh giành lợi ích thương trường. Nói trắng ra, con mắt trong tay ta, là rất đáng giá.*

Mộ Phi nghe qua gật đầu, ánh mắt vô cảm xen lẫn tia ngưỡng mộ "nhẹ" đi phía sau hần bóng lưng quyền quý, anh tài ngút trời.

Chợt cảm thấy, sự nghiệp cả đời gầy dựng đối với một người, lại có thể một phút sụp đổ chỉ với một đường sai sót. Hần chính là tử thần, tử thần tối cao độc đoán, không cho bất kì ai đường lui, đã nhảy vào cái bẫy của hần thì liền đứng dậy không nổi; mất trắng mọi thứ.

Nan Hy chạy theo phía sau gấp gáp, hai nam nhân cao lớn, một xài chân thì bằng cô hai bước dài chạy cho nên cô càng phải nhanh chân. Cũng không kịp, thang máy cửa sắp đóng, cô quỳnh quáng ngã phịch xuống đất, tuyệt vọng nhìn cửa đóng.

Nghĩ lại, cô ban nãy là tính đối diện hần trực tiếp nói ra luôn ư? Sao có thể được? Không có khả năng. Cảm giác bản thân không còn sức ngồi dậy nữa, cứ ngồi như vậy nhìn dòng người đông như nêm đi lướt qua. Kẻ cò ngồi trong một ô vuông gạch bóng trắng của Tích thị cũng cảm thấy cao quý lấy một chút. Đến khi có nhân viên lau dọn đi chuyển đến, cô mới miễn cưỡng uể oải đi khỏi.

Ra đến cửa chờ thang máy, bóng dáng nữ nhân đi đến, cô nghe tiếng đập gót mạnh mẽ có uy lực ít nhiều, nghiêng người nhìn, là Lâm Nhiệt Dự, rất nổi bật, cô đứng cạnh thì liền có thể thấy đẳng cấp hoàn toàn khác biệt ngay lập tức không chần chừ.

Lâm Nhiệt Dự nhìn có hơi quen thuộc, đến khi thấy mặt thì như gặp lại người quen cũ, vẻ mặt xinh đẹp ngạc nhiên, chìa tay chỉ vào Nan Hy.

- Là cô? Lăng Khấu Thiên à?

Nghe đến cái tên này, cô giật giật khoé môi, rõ ràng mãi mãi như không thoát khỏi, miễn cưỡng cười một tiếng lớn như là sự cố thật sự.

- Có nhầm lẫn rồi, tôi không phải Lăng Khấu Thiên gì đó đâu.

- Vậy sao? Vậy tôi nhầm rồi, thực ngại quá.

Lâm Nhiệt Dự cũng không có biểu hiện thái quá nào, nhẹ cúi người rồi bỏ đi vào thang máy, lắc đầu cảm thấy lạ lẫm, không tin bản thân lại nhìn nhầm vào đâu được, cố gắng híp mắt tình nghịch nhìn cô qua khe cửa thang máy sắp đóng, chắc chắn bản thân không nhìn nhầm mà.

- Phù~~ sao lúc nào ra ngoài cũng bắt buộc gặp tình cảnh thế này T~T....

"Lục Nan Hy: Ta thực khổ tâm, là người bắt buộc ta trong tình thế này."

"Au: người.... ta cho người vai chính, người còn muốn kêu ca?"

"Lục Nan Hy: "...." hahahaha từ bây giờ ta đùa mà~~"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Tính ảnh hưởng choáng váng cảm tưởng

Suy đi nghĩ lại, chúc mừng cái gì chứ? Buổi lễ này gọi trang trọng là vậy nhưng ý chính là Tích Lăng muốn hợp báo, là thông qua đó mà diễn ra, không gây chú ý nhiều.

Chỉ sau nửa ngày, nội dung hợp báo lan tràn khắp nơi, cả màn hình chính Bắc Kinh, cũng đang quay lại. Tính ảnh hưởng rất lớn, đến độ choáng váng cảm tưởng.

Người người đổ bộ đi mua báo chí, cả những sinh viên theo kinh tế học, rất quan tâm đến cái tag hot là #tichthi.

Quan trọng nhất là Thương Chính, Thương Quý vừa hay tin, nghe TV đến đâu, nhục nhả dâng cao đến đó, khí tức đến độ ngất tại chỗ, bệnh tim tái phát làm Thương gia xanh mặt toàn tập, từ trên xuống rối loạn. Thương Hiên Tiến giận rung người, cả tình hình Thương Chính cũng không thể cân bằng nổi, cô đồng chia nhiều phần vì lo hậu sự bản thân, đồng loạt rút khỏi. Lỗ hồng trong tài chính cũng đưa ra ánh sáng, nhân viên đồng loạt đình công, giá thị trường cổ phiếu tụt thảm hại, lỗ lãi đều dón vào đầu, sự sợ hãi dâng cao, anh không ngờ được, bất khả kháng chống cự nổi, tiền thoái lương nan.

Ông Thương, sau khi dần tỉnh lại, vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hào sảng lắm nhầm loạn. Thương Quân Tuấn ngồi bên cạnh, nghiêng răng ken két, nghe mùi nước khử trùng mà khí tức dâng cao, không ngờ, Tích Lăng hẳn nói liền làm, không hề đe dọa suông.

Nhưng suy xét cho kỹ, không thể nhanh như vậy mọi thứ sụp đổ, là nguyên lai Thương Chính gốc rễ không chắc chắn, thân không lành lặn. Không có cách nào khác mà hoá nguy thành an. Cả Thương gia chịu trận.

Hoạ này từ mồm mà ra, hành động lộ liễu không suy xét. Thương Quý vẫn chưa biết gì nhưng nếu biết được, hai thằng con trai ông bước đi như vậy khiêu khích thì sẽ thế nào. Sẽ cầm dao không có mắt; đâm mãnh liệt đến?

Thương Quân Tuấn cầm tay ông lại mà thăm hỏi hận.

- Cha, bây giờ có như vậy cũng không thay đổi được gì, có cần nhất thiết phải đau khổ ngồi đây đau đớn, từ từ có cách giải quyết.

- Hai đứa tụi mày, kế hoạch nội ứng ngoại hợp cái quái gì đó hợp tác...cái đầu đất! Ta đáng lẽ lúc đầu nên ngăn cản...là nên ngăn cản mới đúng...toàn tin vào bọn ăn hại mà nhất thời hồ đồ, đánh mất đại sự, chung quy...ta...ta cũng là thằng đàn mà...aa ta là thằng đàn, bị đất mũi... Cả gia nghiệp, gãy dựng của cha ta, xem như xong rồi, xong hết rồi, tụi mày thoải mái hết chưa?

Ông kích động, mắt trợn ngược đáng sợ, ngắt lần thứ hai. Bác sĩ điều động y tá đến. Nhất thiết cách ly người nhà. Thương Quân Tuấn bị mời về, rốt cuộc, căn bản anh ta cũng không muốn ở lại nơi này nhưng mang tiếng cha mình; không thể không chăm sóc vậy nên nghe lời này, như phiếu giải thoát phát đến tay, sao có thể từ chối?

Sau khi thuê điều dưỡng cẩn thận, bỏ đi một nước không do dự, cũng không có ý định ngoảnh lại.

- Thương Hiên Tiến...Hiên Tiến....

Trong khi phụ ông thờ, ông vẫn nắm hy vọng, lăm lăm vô điều kiện; ông đang hy vọng Thương Hiên Tiến vui mừng chạy lại và thuật rằng "Thương Chính không sao rồi."

Thế nào cũng chỉ là hy vọng..

Thương Hiên Tiến là có đến, nhưng là tới mệnh đó, trốn ánh mắt phóng viên hết thấy, về mặt thất vọng, suy sụp nặng.

- Chúng mày giết ta quách đi cho xong, tốt nhất đừng để ta phải bước xuống giường cầm dao thẳng tay từng đứa một, ta không thể nhìn cứ như vậy ngắt trên cao lật đổ hết thấy....

- Chaaa.... con xin lỗi..

Khoé mắt Thương Hiên Tiến đỏ ngầu lên, quần áo xộc xệch khó coi, trong hơi thở còn pha lẫn men rượu khó che giấu được, nhìn điệu bộ đáng thương vô cùng. Nhớ lại một giây trước đang là kim chủ lưng lẩy, giây sau không còn gì, là điều khiến ai cũng không thể chấp nhận ngay được.

- Thế nào?

- Đúng như chúng ta dự đoán, giá thị trường cổ phiếu Thương Chính đang tụt một cách thảm hại.

Tích Lăng vân vê đầu ngón tay thon dài, vẻ mặt tuấn tú nhuếch mép xen lẫn chế giễu cùng hưng phấn, môi bạc cong một đường đẹp mắt. Cảm thấy rất bình thường, hẳn chỉ coi như con cờ bị lật đổ khỏi đường đi phía trước.

- Còn có, Thương Quý đang nằm viện, có vẻ tình trạng rất nặng.

- Thương Chính chắc chắn che dấu tin này, nhằm lại mọi chuyện thuyên giảm một chút.

Không cần nói, Mộ Phi cũng biết làm gì, sai người tung tin ra Thương lão gia suy sụp, nằm việc chưa biết thể trạng ra sao, càng đẩy lên cao trào.

Ông Lăng đang thường thức cà phê nóng, lật tạp chí thì đây rầy thông báo của Thiên Chính, tường thành sụp đổ. Mau chóng dùng remote bật TV, 24/24 đều là tin nóng Thiên Chính.

Còn nghe qua giá cổ phiếu thị trường giảm mạnh, đang tìm kiếm nhà đầu tư thụ mua. Rõ ràng, ai xem qua, cũng biết đây là cái bẫy định sẵn, làm gì có người dám nhảy vào mua đâu, xem ra, Tích Lăng ngày càng cao tay, ông Lăng chưa biết chuyện, cười tít mắt vui mừng.

- Bà bảo nhà bếp nấu đồ ăn ngon một chút, tôi muốn tối cùng ăn và uống rượu.

- Ông có chuyện vui a? Nhìn ông hí hửng chưa kia.

Bà nhìn lên TV, ánh mắt khó hiểu, cổ mở to mắt, đúng thật là bà hiện tại sợ còn hơn ở hang cọp, lo lắng đủ chuyện, không biết Lăng Khẩu Thiên trốn ở trên lầu thì che dấu kiểu nào qua mặt hết hôm nay.

- Đúng, tôi đang rất vui, bà biết Thương Chính không? À...nhảm, làm sao lại không biết được, hiện tại Thiên Chính đã không còn nữa...ahahaa..

- Làm sao có thể? Ông mừng quá nên hào sảng luôn?

- Bây giờ bà hiểu vấn đề rồi đó, xem TV sẽ hiểu ngay mà, hay báo chí này...

Ông quảng tạp chí sang. Bà Lăng để lên cuộn len đang cuộn dở, lật xem, càng nhìn càng mở to mắt.

- Tại sao mà?

Bà không tin, sao có thể được, Thiên Chính chỉ ngay sau Tích thị, không thể mới nửa ngày đã không còn cái tên này nữa. Nhưng chính cái đó mới là khiến người ta chúng mất.

- Là con rể chúng ta dọn đường, thấy đã chưa? Chàng rể phú quý, ta có phải âm thầm hốt bạc về nhà không? Hahaa

Nhắc đến Tích Lăng, bà khoe môi gượng cười, trong lòng như ngàn vạn con kiến bò đi. Nếu ông biết Tích Lăng đã nói Lăng gia sẽ chuốc đau khổ thì chắc chắn một điều, tìm cô mà bóp cổ ngay lập tức, nghĩ đến đã thấy sáo sáo ầm ĩ.

- Thương lão gia - Thương Quý, suy sụp nặng nề, do bệnh tim tái phát mà thảm hại...

Thương Quân Tuấn phiến phức tắt đi TV, nhìn ông Thương bên cạnh, khoe mắt cứ luôn trực trào, mắt hờn chẳng khác nào là người điên. Nhưng thời điểm vừa nghe tin tức, hoảng hốt thấy rõ.

- Sao, sao có thể? Có phóng viên xung quanh đây sao?

Thương Quân Tuấn nhú mày.

- Ở nơi nào mà phóng viên tụ tập được chứ!

- Thăng khốn đó, không phải ta tự thân quỳ xuống chân nó sao? Sao nó có thể làm vậy đối ta.....

- Bà thấy chưa? Giấy trước thì sao, một mặt Tích Lăng, một mặt Thương Hiền Tiến, giờ thì sao? Chả bao giờ xem thăng này ra gì. Nhưng cũng phải nói, ba ăn ở thế nào được, chết tiệt, cổ đồng không một ai tin tưởng, chỉ một chuyện con con, ai nấy cong móng chạy mất, nhẹ dạ rút sạch, chúng ta chưa tới mức tuyên bố phá sản ngay lập tức là may mắn.

xì xào

- Thương tổng, hiện tại công ty có nguy cơ rơi vào tay nhà đầu tư khác, không biết anh cảm thấy thế nào?

- Thương tổng, suy sụp đến mức không thể chống đỡ nổi, nhìn sắc mặt anh xem, có phải không còn khả năng cự quây nổi không?

- Thương tổng, các cổ đông không nhất đồng, cùng tài chính công ty là lỗ hồng nặng, vậy thực hư thế nào?

- Anh tránh như vậy thì biểu chứng tất cả đều là sự thật?

Thương Hiền Tiến không quan tâm một người nào, Hi Yêu cùng bảo vệ chạy đến xe, ngăn trở lại đám phóng viên đang lia máy sát vào mặt anh, cảm giác hết sức chua chát, trong lòng cay hết sức cay cú, đã vậy còn phải vượt qua đám nhân viên biểu tình, đòi lãnh lương.

- Em thấy thế này, chúng ta sẽ từ từ giải quyết nhân viên nội bộ, nhưng còn cánh phóng viên, anh đừng tránh theo kiểu qua tuông, không nên giải quyết phương thức này, đám phóng viên thế nào cũng sẽ không dễ yên cho đến khi nhận được câu trả lời thỏa mãn tính hiếu kỳ quần chúng, việc của họ, thêm mắm dặm muối là đương nhiên, có khi càng khoái chí khi anh tức giận dùng dằng.

- Em muốn anh thế nào? Anh còn có gì để nói; anh rất nhục nhã, sẽ cố gắng giúp Thương Chính đứng dậy nhanh nhất có thể, chỉ cần cho anh thời gian hau đứng lên kêu gọi mọi người cổ vũ ủng hộ?

Thương Hiền Tiến cảm lấy vai Hi Yêu, cô nhú mày, đưa tay vuốt ve gò má cao trước mắt nàng nị, làm cho nam nhân nào nghe được, trong lòng cũng nóng cháy nhiệt huyết.

- Anh đừng lo, em sẽ ở bên cạnh anh, bất cứ lúc nào.

Anh ôm lấy cô, siết chặt hết sức, vòng tay mạnh mẽ, trong đáy mắt xúc động vô cùng.

- Em ở bên anh như vậy, tiểu thư danh giá mà phải ẩn dưới chức danh thư ký không chút tiếng tăm, kể cả lúc trước hay bây giờ, không cảm thấy ỷ khuất?

- Đến bây giờ anh mới nghiệm ra à? Em có phải nhìn lầm nam nhân không à?

Hi Yêu về mặt ngưng trệ, trêu đùa gây tiếng cười, dù biết là vậy nhưng mà anh vẫn không sao cười nổi.

- Thôi, không đùa nữa, em nhất định không để Thiên Chính rơi vào tay Tích thị, anh tin em không?

- Em có thể?

Thương Hiền Tiến ánh mắt lộ rõ tia sáng hy vọng, khoe môi chột mím cười lộ rõ nhìn cô, cô không ngờ anh sẽ như thế ánh nhìn, ngay giây sau đó lắc đầu.

- Em cũng chưa chắc hahaha....

- Đã giờ nào rồi em còn có tâm tư đùa giỡn vậy hả? Anh còn nhiều giấy tờ phải nhìn đến, chuẩn bị cho anh đi, có thể em sẽ phải gửi một nửa vào email, sẽ không thể nửa ngày giải quyết hết được.

Hi Yêu gật đầu, nhanh nhẹn nhìn xung quanh, chồm lên hôn gò má anh, về mặt hết sức tự nhiên như không, một mạch bóng hồng chạy đi vội vã.

Thời điểm trở lại, bận rộn một bên ôm nhiều giấy tờ dính kèm cùng một bên tay cẩn thận một hộp com tiện lợi nóng hổi cùng chai nước suối khoáng kèm note "Đừng quá bận rộn, em lo."

- Em biết từ trưa đến nay, anh chưa có ăn gì, không phải chúng ta cùng cố lên sao? Nhất định anh phải khoẻ mạnh trước đã, em thuận tiện trước cửa công ty...

- Hi Yêu.....

Câu cảm ơn bị chặn ở miệng khiến Thương Hiền Tiến không thể nào thốt ra được cho nên chỉ có thể thế này gọi tên. Chính anh cũng không ngờ, người bên cạnh hiện tại lại là Hi Yêu.

- Chaa, con muốn giúp đỡ Thiên Chính trở lại?

- Con còn dám nêu điều kiện với ta sao? Con tự ý đi theo cái tên đó mà ta đã chưa lần nào vừa lòng, hiện tại còn dám muốn ta giúp đỡ? Thấy chưa?

- Ba biết Tích thị hồ phong hoán vũ như vậy, không phải ba rất ghét sao? Ba cũng danh xưng một tay che trời. Hiện tại nếu giúp được Thiên Chính thì Tích thị sẽ một lần mất mặt không phải à? Mưu toan tính kế.

Ông nghĩ đến tuổi trẻ quá mức hời hợt, sao có thể không nhìn ra được?

- Chuyện nhà ai nấy rặng, rốt cuộc không thể giúp gì được đâu, kiếm hăm hăm muốn nam nhân, trở về bên ta mau, Thương Hiền Tiến đó, không còn tương lai nữa rồi.

- Tạm biệt, con sẽ gọi lại sau.

*Phù.....cô quyết môi, sao ông lại giáng cô vào loại người đó moi tiền nam nhân? Vốn biết từ trước, đoán sẵn là ông không giúp rồi.

- Trầm Phương Lan, tôi nói cho bà biết, đã đủ giới hạn rồi...

- Giới hạn? Ông cùng Miết Mỹ Ái ân ái ái ái, tôi không đến giới hạn sao?

Bà tức giận, nhất quyết kịch liệt phản lại, không muốn thất thế.

- Đây nguyên lai là chủ ý của tôi sao? Chẳng phải ý muốn bà, nếu Miết Mỹ Ái chịu chi tiền cho tôi giàu có thì Tiểu Hy sẽ được hạnh phúc? Bà là đồ khôn.

- Háhhaaaa

Nghe vào tai, nhếch mép cười không kiêng dè.

- Tôi là đồ khôn, đúng rồi, tôi khôn kiếp.

- Hiện tại Tiểu Hy đang ở đâu?

- Uy...nó đi làm, thay thế danh phận thiên kim tiểu thư, rất nhiều tiền, với nó trưởng thành rồi, không phải lúc nào quản cũng trong giới hạn của tôi được.

Ông nhớ lại ngày hôm đó, nước mắt tự động lăn trên má, ông trách lầm Nan Hy, vậy mà cô lại không một lời nói tự biện vì cô biết nói thế nào ông cũng không có nghe cùng tin tưởng.

- Bà hay lắm, con của tôi, bà lại dám làm thứ dè tiện đó, Trầm Lan Phương 32 năm qua, xem như tôi và bà không còn gì níu kéo nữa, từ nay đoạn tuyệt, gặp nhau xem như người qua đường xa lạ, không cần tiền.

Ông một bước ra khỏi quán coffee, đi không ngoảnh đầu, bóng dáng già nua xiêu vẹo đau khổ, dù cô hận nhưng nếu nhìn thấy như vậy thì liệu có đau lòng hay không?

Bà trước mắt, vẫn còn nhớ rõ mòn một, lúc ấy thời tiết dần se lạnh, chắc hẳn có thể sẽ tuyết phủ dày đặc, Lục Hạ Thư ông, nghe tin bà bị ốm, không vì lạnh lẽo, ăn mặc đơn giản, chạy dưới nền tuyết lạnh công mà đến nom bà thế nào.

Có nhớ một lần, Lục Hạ Thư vì muốn mua cho bà món mì dầu mè yêu thích mà đã bị xe va phải, ở chân vẫn còn vết sẹo lành hẳn, đến tướng đi cũng bị ảnh hưởng.

Ông dùng tiền lương từng đồng ít ỏi từ nghề giáo, cho bà dùng để chăm từng bữa ăn gia đình. Bà lúc ấy, thiếu nữ mon mơn ngập sắc trong tình yêu, ngượng ngùng vô cùng, trong lòng ấm áp vì có nam nhân chăm lo cho mình.

Ít nhất cũng 5 năm mới xiêu lòng kết hôn. Biết bao kỉ niệm vui buồn, hợp rồi tan, chính là cũng không hiểu, vì sao mọi chuyện đi đến mức này không thể cứu chữa. Có phải bà đang

thảm tiếc nuối, bản thân đã chưa kịp làm gì cho ông?

- Em gặp ông ta thế nào? Ổn chứ?

- Còn có thể thế nào? Ông ta cũng đâu đến nỗi xấn đến đánh người.

- Tốt, ban nãy anh đợi sẵn ở ngoài đó, em yên tâm, ông ta làm gì em quá đáng, anh đợi sẵn ở ngoài, tần cho hả giận.

- Thôi, đừng gây chuyện nữa, chúng ta đi, em thanh toán rồi.

Những người ngồi xung quanh, ít nhiều cũng có vô tình nghe được, chột khinh bỉ nhìn hai người, rõ ràng cảm thấy không nên nhưng mà thương cảm thì đúng hơn.

Bởi thế, người ta nói, nhân tình thế thái, rốt cuộc ai cũng không thể sống trong cuộc sống toàn là màu hồng, phải có muôn đời đủ màu sắc, hi nộ ái ố, mới là thấy cuộc sống có nghĩa, còn có cái để ghi nhớ.

Đúng là người năng lực phi thường, Tích thị lục nhân viên một cách có tổ chức. Lục Nan Hy đứng nhìn một lượt dài nhân viên nhận lấy hồ sơ rút khỏi, phong bì thư tiền ít ỏi còn lại mà hằm hực bỏ đi. Còn có người không tìm được, rủa mắng thậm tệ nhưng nguyên lại vẫn không dám làm loạn càn.

- Lục tiểu thư, chính vì sự gấp gờ ban nãy, tôi sẽ trực tiếp hướng dẫn cho cô một thể. Cô ừm... làm ở ban khai thác và sáng tạo đi, đọc hồ sơ thấy cô thì...không tệ.

Lục Nan Hy nhìn vào Lâm Nhiệt Dụ, đi theo đến một văn phòng mở ở tầng 10. Nhìn không khí bận rộn xung quanh thì hào hứng thập phần, muốn hoà nhập ngay lập tức.

- Quyên Quyên, giúp cô ấy một chút văn kiện mở đầu, làm quen với mọi người,

Vừa nói xong, Lâm Nhiệt Dụ vỗ vai cô thân thiện rồi bỏ đi, Lục Nan Hy nhớ lại, có phải lúc trước cô hiểu lầm Lâm Nhiệt Dụ rồi không? Nhìn ra cô ấy cũng không phải là quá khó gần, nhìn bóng hồng rời khỏi trong lòng không khỏi bất mãn trước đó.

Quyên Quyên là trưởng phòng ở đây, nhìn qua rất mộc mạc thanh dị, ánh mắt chân thật, liền muốn hợp tác ngay.

- Xin chào mọi người, tôi là nhân viên mới - Lục Nan Hy, tôi rất mong có thể cùng hợp tác làm việc thật tốt và mang hiệu quả đến công ty, mong mọi người chiếu cố ạ.

Cô cúi người thấp, chào toàn thể một lượt. Cảm giác phục trước người khác là thế này? Nghĩ lại, kiêu ngạo thì không làm ra chuyện, phải là ăn điểm ở cái nhìn và nói chuyện đầu tiên thu hút.

Lời ăn tiếng nói không mất tiền mua, tội vạ lại không tô điểm cho nó, trau chuốt một chút, cái gì cũng tới nơi tới chốn. Con người khôn ngoan, luôn luôn không bao giờ thốt ra cái gì làm trái lòng người khác. Đây không phải là vào chuồng cọp thì phải vuốt khéo cọp, mà đây là tài ăn nói khéo léo, thuần hoá sự yêu mến.

- Cô gọi tôi là Quyên Quyên đi, như mọi người vậy.

- Vậy, chỗ ngồi của tôi ở đâu?

Cô nhìn theo tay Quyên Quyên, gạt đầu, mắt dán vào chỗ ngồi của mình mà yêu thích, hiện đại đến chói mắt xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Bắt đầu lại từ đầu

- Cô gọi tôi là tiền bối, tôi đối cô hậu bối mà hướng dẫn, tôi là Thực Cảnh, hân hạnh được gặp gỡ cô, nhất kiến tương phùng...à nhầm...tôi chỉ là quá phần khích thôi, đừng để ý tôi nói cái gì nha...ha ha..

Một nam nhân hăng hái chạy đến, vây quanh cô, khuôn mặt không quá mức tuấn tú, mà là thuận mắt nhìn.

- Chào, tôi là Lục Nan Hy.

Lục Nan Hy không chút rụt rẻ thật cổ mà vui cười nòng hậu, làm anh muốn ngắt tại chỗ vì nụ cười xinh đẹp quyến luyến người.

- Quyên Quyên, tôi cũng đã chịu cảnh một mình lâu lắm rồi, hiện tại có mối tốt, để tôi dẫn cô ấy thì hơn, xin chị đó..

- Không phải nói... trong công ty không được tư tình riêng?

- Trưởng phòng à, hãy vì chúng ta mãi là chị em đi, đừng nghiêm khắc như vậy, nếu sau này tôi hoang vắng một mình thì chị phải chịu trách nhiệm với tôi đó.

Thực Cảnh lạy lạt van xin đủ thứ, Quyên Quyên tỏ ra bản thân không để ý nhưng lại một mạch bỏ đi ngẫm đồng ý.

- Lục Nan Hy, thế nào rồi?

Tích Lăng ngồi nghiêm nghị ở văn phòng, tay cầm văn kiện xem xét, nhưng tâm trí lại đặt ở nữ nhân khác.

Lâm Nhiệt Dụ hí híp mắt nghi ngờ.

- Em sắp cô ấy vào phòng khai thác và sáng tạo, Quyên Quyên chắc chắn sẽ xem thật tốt.

- Không còn chuyện gì thì đi đi.

Cô vẫn không muốn đi, cứ nán nã ở lại, dùng mọi cách thu hút ánh nhìn từ hấn.

- Anh, thế nào Thương Chính? Em thấy Hi Yêu tiểu thư đi theo Thương Hiền Tiến, không tầm thường nữ nhân, cha là chủ sòng bạc Casino Hong Kong lớn, đồng thời là chủ nhân ALLURE thị, nước hoa thương hiệu nổi tiếng.

- Tôi không cần biết, Thương Chính như vậy cổ phiếu, thích thì cứ đầu tư vào, tôi đâu có rên ép? Cô ta bản lĩnh thì thu mua.

Hắn nhướn mép trêu đùa, ánh mắt hình hai viên đạn đáng sợ.

- Chủ nhân, có lẽ chỉ Thương Chính trong vòng vây, ngoài ra không có nhà đầu tư nào tham gia vào tranh giành.

- Khôn ngoan nhỉ?

Vân về ngón tay yêu thích, chiếc nhẫn hình hồ bạc, nắp xuyên đỏ lấp lánh quyền lực.

Lâm Nhiệt Dự nhìn tới nhìn lui, rốt cuộc không tránh khỏi bị dồn ép trở về Pháp, không thể ở thêm, ngày nào Tích Lăng hẳn cũng hẳn học khó chịu, còn có cú sốc hôm trước, quả thực mặt dày không nổi.

- Tích Lăng, anh là đồ khôn.

- Mẫn Mẫn, hôm nay rất suôn sẻ, tớ có mua vịt quay Bắc Kinh nổi tiếng này.

- Cậu mới vừa nhận việc, có bao nhiêu tiền mà ăn sang?

Tuệ Mẫn Mẫn miệng nói nhưng phản ứng rất thành thực, cầm lấy chiếc hộp nhựa mà hít lấy hít để.

- Nghèo cũng ra dáng nghèo nhưng mà, lâu lâu đãi một cháu hoành tráng, chẳng lẽ không đủ khả năng?

Vội tay lấy hai chiếc đĩa cùng chiếc đĩa lớn, đặt lên đĩa hết phần đùi và ức riêng, mùi thơm ngào ngạt đặc trưng, màu sắc thu hút khẩu vị. Nước miếng cả hai sắp rơi ra khỏi miệng rồi, là từ lúc cô chuyển đến, chỉ toàn là mì dồn bụng qua ngày.

- May cho cậu, tớ có xào cải thảo cùng thịt, cho nên nấu cơm khá khá, bằng không chỉ có thể trộn mì cùng ăn.

Lục Nan Hy gạt đầu cười, tay tách lấy đùi lớn mà bỏ vào đĩa Mẫn Mẫn. Cô nhìn lại, chỉ có một chiếc đùi, sao có thể như vậy ăn không để ý, cứ muốn nán nà đừng đẩy. Cuối cùng, miếng đùi này chỉ có thể xé thịt ra nhuyển rồi chia đều.

- Cậu ăn nhanh lên, cứ ăn như thỏ gặm nhấm thế này thì chỉ có ăn không kịp tớ, tớ cho cậu ăn cơm thay thịt đấy.

Lục Nan Hy bị Tuệ Mẫn Mẫn hỏi hà, chỉ có cô ăn mấy miếng thịt nhỏ vẫn nhai chưa xong.

- À...đúng rồi. Chuyện tình cảm của Phong Đường Minh, cậu tính thế nào?

- Thế nào là thế nào?

Đũa còn chưa rời miệng, nhúu mày nhìn Tuệ Mẫn Mẫn, nhằm chán với chủ đề cũ như giẻ rách không toi.

- Tớ nói này, cậu nhất định phải có câu trả lời ngay lập tức, day dứt mãi này..đến tớ cũng thấy khó chịu.

- Nói tớ day dứt? Chúng có chỗ nào? Không phải nói, tớ từ chối rồi sao? Là anh ta mặt dày không chịu tránh xa, cậu phải gửi lời đến giúp tớ, tớ không muốn có quan hệ sâu xa nào với anh ta, còn muốn gặp tớ ở đâu thì tránh 10 bước là an toàn, bằng không tớ sẽ hét lớn, huỷ hoại tôn nghiêm mình tình màn ảnh gì đó...

Khẩu vị càng tệ, cảm giác nuốt không trôi nữa, bỏ đĩa xuống bàn mà phản ứng gay gắt, thực sự cô không hiểu cái tên Phong Đường Minh này đang bày trò cái gì mà mặt dày không buông, nghĩ trong đầu, còn hơn là bạch tuột dính người day dứt, là không phải đơn giản mà là âm mưu?

- Còn nữa...khụ khụ..... cậu...cậu muốn giết người sao hả? Khụ...khụ...Hạ thủ ám sát...

Lục Nan Hy đem miếng vịt lớn nhét vào miệng Tuệ Mẫn làm cô ho sặc sụa, tưởng có thể ăn ngon đêm nay, cũng trong đêm nay đem chôn cất vì ghen hờn luôn rồi.

- Ngày mai chuẩn bị kiện hoa, để tâm chọn lựa một chút.

Mộ Phi nhìn Tích Lăng nghiêm nghị không chút thoải mái khuôn mặt tuần tú, trong ánh mắt xa xăm càng làm người khác không thể tiến gần cho nên anh không dám thối mắc tò mò, chỉ có thể bản thân dự đoán xem, chủ từ bảo làm sao thì làm y hệt.

- Vàng chủ nhân, còn có Lăng thiếu phu nhân thì...

Vừa nhận được u ám lờ mờ làm Mộ Phi cảm miệng ngay lập tức, biết hẳn tâm trạng có chiều hướng tức giận.

- Qua ngày mai, thu mua lại Thương Chính, thân tóm gọn nhất có thể.

- Nhưng mà, theo tôi thấy, phòng chừng nó có khả năng giá tăng lên cao sau vài ngày tới, cổ đông chờ đợi thì ngày càng có giá trị nói đến.

Nhắc đến công việc, anh thẳng thắn nói ra tâm tư nhưng là hẳn có chính kiến, vạch ra đường đi nước bước "láng nhựa" sẵn một cách hoàn hảo đến tuyệt vời.

- Tôi nói như vậy thì là như vậy, còn có tìm hiểu nữ nhân bên cạnh Thương Hiền Tiến.

- Vàng, chủ nhân.

- Ôn Diêu Đoái, hay cho chúng tôi biết cảm xúc của cô thế nào khi vinh dự được trở thành gương mặt đại sứ cho Tích thị?

Ôn Diêu Đoái ngồi trên ghế xoay đen tuyền cao, hai chân thon dài ngan vàng gác lên nhau yếu điệu đẹp mắt, nhướn mép cười liễn hiện ra bản lĩnh tính cách.

- Sao chúng ta không thay bằng, Tích thị cảm thấy như thế nào khi có tôi làm gương mặt đại sứ?

- *Chuyện này...*

Quản lý của Ôn Diêu Đoái miễn cưỡng cười, bối rối đứng phía sau nắm lấy tay cô mà ngăn cản lại gây chuyện.

- *Dù sao đi nữa, tập đoàn Tích thị, tôi cảm thấy rất hạnh diện, đây là thể hiện sự viên mãn của cố gắng mà tôi đã phải rất cực khổ mới có được.*

"*Hài lòng?*" Ôn Diêu Đoái cười khiêu khích, quay về phía quản lý ngậm chế giễu. Quản lý phía sau mặt mày tái mét, nhờ phản ứng biểu cảm đó mà phóng viên càng tôn vinh, đưa cô lên ngất ngưỡng danh vọng. Sự mạnh mẽ ngoan cường hiện rõ ở thái độ cùng ánh mắt.

- *Vậy cô có thể tự nhận xét, bản thân cùng Lý Dân Sư có gì khác biệt làm đổi mới hình ảnh Tích thị ngày càng theo chiều hướng tăng dần?*

Vì đây là câu hỏi mang tính ảnh hưởng cho nên Ôn Diêu Đoái không dám trả lời bừa, quản lý cũng sợ sệt cô sẽ tùy hứng mà không nể mặt.

- *Lý Dân Sư có nét riêng, tôi cũng có hình ảnh riêng và phong cách của mình, tôi tin ảnh nhìn thấu đáo của Tích thị là đúng đắn, hợp thời thế cùng xu hướng hiện nay.*

Không chỉ biết trêu đùa đúng chỗ, biết chừng mực, lần này tốn bao nhiêu giấy mực.

- *Thiên Thiên, mẹ đây.*

Bà Lăng lên la lên lút, rón rén từng bước thực cẩn thận như ăn trộm trong chính nhà của mình làm bà khó chịu tức tối nhưng là không thể làm khác. Trên tay cầm khay cơm phong phú thức ăn.

Lăng Khẩu Thiên mở cửa dứt khoát không do dự, khép hờ cửa chỉ để bà Lăng tiện nhìn vào, cô nghĩ thấy mùi hương kích thích vị giác thì nuốt nước bọt không kịp nhưng giấy sau thì buồn bã.

- *Chẳng lẽ con phải trốn thế này mãi sao?*

- *Nếu không muốn, thì mau quay trở lại Cẩm Viên ngay lập tức.*

- *Con quay trở về thì chỉ có bị lăng mạ, không có gì tốt đẹp, có khi... anh ta sẽ giết con luôn, mẹ đừng có mà hỏi hặn.*

Bà Lăng cũng không muốn nói nhiều, sau khi cô cầm lấy khay, bà cũng bỏ đi, dặn dò hầu nhân chăm cô thật kỹ càng, túc trực bên cạnh phòng khi cô cần cái gì không có.

"Cốc...cốc..."

- *Mẫn Mẫn, cậu mở cửa đi, tớ còn bận thay áo ngoài.*

Lục Nan Hy vừa bận mặc áo cẩn thận, vừa nói với ra ngoài Tuệ Mẫn Mẫn, cô cũng nhú mào tò mò, ai lại đến lúc này, chẳng phải quá trễ rồi sao? Là cô định đi ngủ rồi.

Tuệ Mẫn Mẫn đặt bát bắp rang nóng hồi xuống, chỉnh sửa quần áo lại, vừa mở cửa, đập ngay vào mắt là bó hoa hồng lớn, cô thầm xuyt xoa vì xa xỉ nhưng sau lại thấy khuôn mặt thoáng thất vọng của Phong Đường Minh, cùng với một mùi thấy rõ.

- *Sao lại là em? Tiểu Hy đâu?*

Vì nhớ lại ban nãy cãi nhau ầm ĩ sinh bực tức.

- *Hy Hy ngủ rồi, anh phiền khi khác quay lại.*

Cô cũng muốn nói ra nhưng đây là không phải chuyện của mình cho nên cô ngại mở miệng.

Vừa nói, Lục Nan Hy chạy ra còn chồm đến bên Tuệ Mẫn Mẫn vì tò mò ai đến mà lại không nói gì mà còn đặc biệt đứng rất lâu. Cô vừa định trêu chọc thì nhìn thấy Phong Đường Minh rạng rỡ, liền rút đầu lại ngay lập tức, trốn sau Tuệ Mẫn Mẫn bé nhỏ làm lá chắn. Thăm căn môi, bứt tóc.

Cả Tuệ Mẫn Mẫn cũng cảm thấy khó xử, liền lôi cô ra chịu trách nhiệm, một bước ba chân bốn cẳng chạy vào nhà.

- *Chào...ha ha chào anh.*

Lục Nan Hy làm mặt tỉnh như chưa có chuyện gì, nắm chặt áo len bản thân mà vò đi vò lại.

- *Anh thuận đường đến, tặng em.*

Phong Đường Minh ngược lại không chút nào gọi là đường đột đến, hoàn toàn tự nhiên làm Lục Nan Hy cứng miệng, cô nhìn anh tuấn tú, nhưng trong lòng lại không chút rộn ràng nào

- *Món quà này, đắt tiền quá thể, trưng trong nhà sợ không hợp, với khi hoa héo, sẽ rất tiếc cho nên em không thể cam lòng nhận.*

Anh bất ngờ đưa hoa đến không thông báo, cô bất ngờ đưa tay ôm lấy vì sợ rơi, cho nên thành ra cầm luôn.

- *Anh đã có ý tặng, em cứ nhận lấy, nếu em tiếc tiền thì khi nào héo, anh lại tặng em bó khác sắc hoa rực rỡ như cũ.*

Nan Hy nghe đến đây cười không nổi vì lời nói cố ý như có như không tán tỉnh của anh.

- *Anh biết em không có ý gì xiêu lòng nhưng mà, gò má em đỏ lên như vậy thực khiến người khác hiểu nhầm.*

- *Có sao?*

Lục Nan Hy đưa tay vẹo lấy gò má bản thân, vừa lúc anh chia tay định chạm đến dung nhan mỹ mạo cô khó cưỡng thì cô lại bỏ vào trong nhà, đóng cửa lại.

Phong Đường Minh cười lớn một cái, nghĩ đến bộ dáng bóng hồng xinh đẹp lớn vồn thần trí. Lần đầu tiên anh bị cuốn hút như vậy, cứ rảnh rỗi thời gian thì đều nghĩ đến Nan Hy, nữ nhân nhẹ nhàng, không quá cầu kỳ mọi thứ, vừa nhìn vào ánh mắt thì liền muốn khuất phục vô điều kiện.

Chợt mưa lớn ào ào kéo đến, Phong Đường Minh đang mơ mộng cũng choàng tỉnh, cả người gần ướt sũng, chạy ra xe ngoan ngoãn ngồi không loạn, nhìn tình hình này chắc hẳn không thể nhìn rõ đường, không thể điều khiển xe.

- Mưa rồi, mưa kiểu này...ừm...

Tuệ Mẫn Mễ chạy đến cửa sổ, nhìn thấy xe Phong Đường Minh sáng đèn thì bất ngờ, há hốc mồm.

- Nan Hy, cậu nhìn xem, Phong Đường Minh bị kẹt mưa rồi, mưa thế này ạt, căn bản không nhìn được đường rõ, mà ban này, tớ có nhìn thấy anh ta thoảng về mặt mặt mới.

Tuệ Mẫn Mễ nói như vậy, nguyên lai cô biết không phải ép buộc cô để ý nhưng lương tâm bị cắn rứt, nhìn đến bó hoa hồng trên bàn mà cắn răng. Không nói không rằng, cầm ô chạy ra khỏi.

Đưa tay mở cửa xe thì đã bị khoá, cô bị nước mưa tạt vào mà ướt sũng, ô cũng muốn bay đi. Gõ mạnh vào kính xe.

Phong Đường Minh đang định ăn vào chiếc bánh mua ở cửa hàng tiện lợi hồi trưa đến nay thì nghe tiếng động mạnh, do dự mở khoá thì thấy ngay Lục Nan Hy cô đứng đó, mặt mày đúng khó chịu nhăn nhó, trong lòng có chút cảm thấy ấm áp, nghĩ có phải cô lo lắng cho anh không?

- Hay anh vào nhà đi, mưa thế này không thể đi đâu được, ở trong xe thì càng mệt mỏi nhứt người.

Lục Nan Hy nói lớn, lần áp tiếng mưa ồn ào muốn khan cả tiếng, thẳm nghĩ nghĩ, cô tự dưng phải gánh nặng bên mình.

Phong Đường Minh liếc mắt thấy vai cô ướt sũng, cất chiếc bánh dưới ánh nhìn của cô, ngượng ngùng đi theo phía sau, ga-lăng đưa tay choàng lấy vai nhỏ, cầm ô cao lên một chút che chắn hoàn toàn cô, còn anh thì phần lưng somi ướt sũng như chuột lột.

- Cảm ơn em.

- Cảm ơn anh bó hoa.

Sòng phẳng, không ai nợ ai.

Tất Lục Nan Hy mang vào bị ướt, bàn chân cô nhiễm hàn mà đỏ lên đáng thương, phải đến gần lò sưởi để ủ ấm.

Tích Lăng đứng ở phòng lớn, một mảnh heo hắt, xung quanh tối om như mực, vì tiếng mưa lớn mà phá vỡ không khí quý dị im lặng.

Xoay người nhìn giường mộc, là lúc trước, lúc nào cũng nhìn thấy nữ nhân nhỏ nhắn nằm lấp đầy nhưng hiện tại thì không, chợt không quen nhìn, cảm giác trống rỗng chiếm hữu cả thần trí một mới. Ánh mắt đẹp nhắm chặt.

Tức giận mà nắm tay lại mạnh, nghe tiếng răng rắc đáng sợ. Ánh đèn yếu ớt phía trước hoa viên soi sáng vào phòng, một nửa khuôn mặt hắt sáng lên, vẻ mặt tuấn tú có chút khốn khổ cô độc, ánh mắt hô phách sáng nguy hiểm, nhưng hiện tại chứa đựng sự xa xăm cô quạnh.

Cầm lấy ly rượu mà đưa lên miệng, chất lỏng sóng sánh đỏ hoà vào màn đêm. Đầu lười vì rượu mà cay nồng, càng thức tỉnh, đầu óc hưng phấn, lấy lại tinh thần thoải mái mà đi đến giường lớn.

Trong đầu chỉ còn có suy nghĩ "*Mang tất vào, không nhiễm lạnh.*" Bên môi bạc quuyến rũ cười chế giễu, hẳn toan định nói cho ai nghe? Không ngờ đôi lúc, lại thấy bản thân đáng thương như vậy. Lấy chăn che kín người, cũng chưa cảm giác hết lạnh lẽo, hàn khí toả khắp cơ thể.

Tuệ Mẫn Mễ nhìn tình hình, khôn ngoan ôm gối cùng chắn ra sofa giành lấy "địa bàn". Chừa lại phòng ngủ cho Lục Nan Hy cùng Phong Đường Minh muốn làm gì thì tùy hứng.

- Cậu có phải muốn bức tớ chết không?

- Ở với mỹ nam, sao có thể bức cậu chết?

- Cà phê nóng...cho...anh.

Lục Nan Hy cảm cảm nóng mà tay cô đỏ lên, nhìn Phong Đường Minh run rẩy trong chăn dày, vẫn không khỏi lạnh, nhìn qua điệu bộ gương mặt tái mét thì hẳn là bệnh mất rồi.

- Tôi...

Vì nhìn thấy anh không phản ứng cho nên cô chồm đến không hề đề phòng, chia tay mà kiểm tra trán anh xem nóng đến mức độ nào? Chưa kịp phản ứng, cũng chưa kịp tiếp xúc với lòng bàn tay thì anh đã nhanh tay ôm lấy cô mà trụ dưới thân.

Lục Nan Hy trợn to mắt, nhìn Phong Đường Minh như trở thành con người khác, ánh mắt vừa ôn nhu vừa xoẹt qua tia tình nghịch hiểm thấy.

- Anh...anh định làm gì?

Cánh môi cô run rẩy, tay đặt ở ngực anh hồ hững, sau lực mạnh, dùng hết sức đẩy ra khỏi.

- Em nghĩ xem...đối với một nam nhân ở thế bị từ chối tình cảm thì trước mặt nữ nhân đã từ chối trong tay bản thân thì thử hỏi...nam nhân này sẽ làm gì?

- Anh mà dám làm càn, tôi sẽ hét lớn, đến lúc Mẫn Mẫn vào đây, anh sẽ mất thể diện, đồng thời tôi sẽ thông báo cho báo chí rằng Phong Đường Minh anh là loại người đáng sợ.

Phong Đường Minh ngược lại không bị cô uy hiếp, chồm đến gần, đến nỗi hai đầu mũi muốn chạm vào nhau.

- Em đang thách thức?

- Anh xung quanh vây đầy nữ nhân, quuyến rũ có, ngày thơ thần tiên tỷ tỷ có, búng tay một cái, cả đám nữ nhân ngã ngửa, vậy anh trêu đùa tôi làm gì? Làm xáo trộn cuộc sống của tôi.

Chợt bộc phát khí tức, đứng là Nan Hy đã kìm nén rất lâu, đã cuộc sống hiện tại của cô rất tệ hại, lại gặp toàn xui xẻo đeo bám vào mình.

- Anh chưa nhìn được ai, cả em cũng chưa nghe qua cô nam nhân nào theo đuổi, vậy tạm ràng buộc anh đi.

- Đây là chuyện tình cảm, sao anh có thể nói ra được chấp nhận hay không chấp nhận quá dễ dàng, với tôi theo đuổi người ta, anh có thể quản được?

Cô nhìn vào mắt anh, chỉ muốn hiểu được anh đang nghĩ cái gì mà nhất quyết không chịu từ bỏ ý định của anh, vốn biết được, tình cảm của mình thì sẽ không bao giờ là chân thật mà ra với lại có thêm định kiến cho nên càng không muốn dây dưa.

Cà phê từ nóng cũng chuyển sang nguội mất rồi.

- Cho tôi một cơ hội sánh bước bên em được không? Tôi không nói trên phương diện là một Phong Đường Minh tiêu sái mình tình mà là một Phong Đường Minh an phận thủ thường.

Anh nắm lấy tay Lục Nan Hy không buông, tư thế hai người thế này, nếu thực sự Tuệ Mẫn Mễ vào thì cô nghĩ như thế nào hai người?

- Tôi đã nói rồi, tình cảm là thứ không thể bắt buộc, cho nên...tôi có quyền không đồng ý.

Chợt Phong Đường Minh như biến đổi thành con người khác, cầm lấy chiếc dao rọc giấy ở bàn mà đưa đến hung hăng kề vào cổ cô. Cô giật người, không dám nhúc nhích, nuốt nước bọt thật trọng, mắt tròn lên nhìn lưỡi dao sắc lẹm mà tay đồ mồ hôi căng thẳng.

- Anh làm cái gì vậy hả? Anh muốn giết người sao?

- Em có thấy trên TV có mấy tin giết người không? Là do đâu? Hôm nay em đã hiểu vì sao rồi đấy!!! Dao kiếm không có mắt cho nên đừng lộn xộn...đừng bảo tôi không có nhắc nhở trước...

Cô co giật, đến thờ cũng không dám thở mạnh, nhìn anh mà từ từ xoa dịu bằng ánh mắt ôn nhu, thái độ hoà hoãn. Lục Nan Hy cô vốn hồn tiêu phách tán tự nào, bình tĩnh mà vuốt ve cô tay Phong Đường Minh nũng nịu khéo léo vì cứ nghĩ anh bị tổn thương vì cô như vậy tuyệt tình, còn có chút thương cảm.

- Chuyện từ từ nói được không...anh?

Dùng vài giây, thần sắc cô trắng bệch chưa chuyển dần tốt lên, thì anh mỉm cười, bỗng thả con dao xuống, ôm bụng cười bò lăn bò lóc, phải nói lúc anh cười, rất trong sáng tuấn tú, mê người lúc nào không hay không biết nhưng cô lại vui không nổi, chỉ muốn chồm đến mà cầu xé cái tên tiêu từ thói dám trêu chọc lão bà.

Dĩ nhiên chuyện sống chết, không ai không lo lắng. Còn có Phong Đường Minh diễn quá đạt đi, làm cô một phút không làm chủ được bản thân, chỉ sợ dao làm cô lìa khỏi thân thôi.

- Đúng là...ôi trời...chết tiệt...trường đào tạo nào dám chứng nhận anh đó? Tôi sẽ đi tố cáo, vì đào tạo học viên sinh trường đạo tặc, dám trêu đùa tính mạng người khác a, đặc biệt là nữ nhân yếu mềm...còn có.....

Cô loạn, chính bản thân nói gì cũng không biết, nước mắt nước mũi tèm nhem đáng thương, miệng nói không ngừng nhưng là nói cái gì thì nghe cũng không có rõ và cũng không có hiểu nổi, câu chữ loạn xạ...

Anh nhìn đến cô như vậy sợ hãi thì thấy là, bản thân trêu đùa có hơi quá mức.

- Anh xin lỗi.

- Xin lỗi cái đầu anh...đồ khốn kiếp....chết tiệt... từ sau đừng nói trước mặt tôi cái gì là cơ hội nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cắm hận

- Hy Hy, cậu còn không mau thức dậy thì trễ mất, là do tình ái đêm trăng mà mất sức a~~

- Cậu...thời trêu đùa đi, tớ đã trễ mất 10 phút rồi, để trở về sẽ xử cậu sau vậy.

Lục Nan Hy vợ vì đến mức chân cũng muốn quít lại với nhau, luôn luôn vì vụng về bản thân mà vấp ngã. Trong đầu sợ sệt, nghĩ đến tình thanh liêm, liệu ngày đầu tiên đi làm, cô lại đến trễ, sẽ thế nào nhìn cô đối?

Gây ác cảm đúng không?

Mau lên thôi!!!

Rất cuộc cũng đến được Tích thị nhưng là bị dính con mưa rào nhỏ, lại bề ngoài lợm lợm, hai ống quần ướt nhẹp, tóc tai rối loạn cả lên, bước đến cửa đã có nhiều người dòm ngó, có khi không nhận được còn phì cười, cô rặng cấn rặng chạy lướt đi như gió nhưng là không ngăn được bản thân tự xấu hổ.

Lên đến, đợi lượt vào thang máy mới đau đầu, đứng mãi 20 phút, còn chưa được vào. Đành rẽ ngang máy coffee, cầm chạy lên bằng thang bộ. Tay chân rã rồi.

- Hừm... tôi phải nói cô đi trễ 51 phút 8 giây... gần 1h đấy, tôi không cần biết lý do nhưng là đợi ca chiều đến cũng không muộn nhì? Lại còn tâm tư uống coffee thì...

- Không phải...tôi...ừm...tôi là đợi mua cho trường phòng mà.

Lưỡi lẹo đi, vì mệt mà hơi thở đứt đoạn, phải khó khăn lắm mới có thể đứng thẳng người, giọng nói liên mạch ngay lập tức. Nhìn Quyên Quyên khoanh tay, đôi mày nhíu lại khó chịu, ra dáng trường phòng nghiêm khắc hẳn như Thực Cảnh đã nói qua.

- Đứng căng thẳng, chẳng phải khi này chị cũng...

Quyên Quyên xấu hổ rõ rệt, nghiêng răng nhìn Thực Cảnh đay nghiến, đúng là dưới ống quần cô cũng ướt như Lục Nan Hy, có vẻ đến sớm hơn cô cũng không là bao.

- Coffee mua.. cho cô...

Trong lòng thoáng giờ khóc giờ cười, không chịu được ánh mắt của Quyên Quyên quá mức khó xử cho nên cô liền phá vỡ ngay, thăm trừng mắt với ân công của mình. Dù sao, chúng ta là nữ nhân với nhau, đương nhiên phải hơn bênh vực nhau.

Sau, chạy đến chỗ ngồi bàn thân, xem như không có chuyện gì xảy ra, bắt quá cô làm thêm giờ, bù trừ nhau là hoàn hảo rồi. Không quá gian xảo, vừa luyện tập tính siêng năng.

- Cậu, Thực Cảnh... cậu muốn tháng này có nhận xét không tốt? Là tôi đang quản lí cấp dưới của mình, sao cậu lại có thể làm tôi mất mặt? Sáng nay đầu phải có tôi đi trễ, nên nhớ cậu cũng trễ mất 5 phút vì lo chuyện vật ở phòng ăn... đừng tưởng tôi không biết được.

- Quyên Quyên, chị đang dọa tôi sao? Tôi chỉ công bằng, tôi tin chị liêm chính trước nay trong công việc.

Cô tức giận bỏ đi, nguyên rủa nhìn xuống quần ướt mà muốn xé nát ngay lập tức, chính nó làm bản thân lộ tẩy.

- Lục tiểu thư, chúng tôi có hoa đưa đến.

Lục Nan Hy đang lật văn kiện khó hiểu trước mắt mờ mịt, đang mở máy tính thì có người giao hoa đi đến bất ngờ, cô bất ngờ "a" một tiếng, mắt mở to hơn, đứng khời nhìn ngó xung quanh mọi người để ý.

- Tôi sao? Là ai đưa đến?

Trong đầu phong phú có ý tưởng bắt đầu nghĩ đủ thứ trên trời dưới đất đều có, nghĩ đến sao bản thân không đi làm nhà làm phim hay viết kịch bản gì đấy, chắc hẳn rất thú vị.

- Chúng tôi có trách nhiệm bảo mật thông tin người gửi vì họ không muốn tiết lộ, mời cô ký nhận.

Cô cũng không muốn làm khó, nhìn thấy mưa gió mà còn chuyển bó hoa hồng lớn thế này chắc hẳn rất mệt mỏi, cho nên không mất thời gian mà ký ngay lập tức không do dự.

Nhìn đến bó hoa đất đỏ, thắc mắc nghi vấn ngày càng lớn, ai lại tùy tiện tiêu hầu bao như vậy gửi cho cô?

- Chủ nhân, họ đã thông báo giao tới, đã ký nhận.

- Hôm nay lịch trình đều hủy.

- Vâng.

Hắn không nói lời nào, đi đến thẳng máy riêng mà đến tầng 10 không do dự.

Thế hiện ra ngoài, cái gì bản thân cũng thấy phở phật, nhưng là trong lòng thì cái gì cũng đều để ý, không có nửa điểm lơ mờ.

Vừa mở cửa, không có bước chân ra ngoài, giữ tay ở nút mở, tưởng chừng thời gian như ngưng đọng, Tích Lăng gấp lại cô, trong lòng vừa vui vừa hận. Vốn dĩ ánh mắt nhìn ra cảm ghét hơn là vừa ý. Nhưng nhìn đến, cô khoe môi xinh đẹp nở nụ cười thoải mái hoa lệ như tiểu nữ tử không kém tươi tắn, vẫn là không thể trách chỗ nào, với nữ nhân ghen tỵ xung quanh, làm cô đỏ mặt ngượng ngùng, không hiểu sao, thần trí lại lâm bầm "Đây mới chính là em, tiểu vụng về..." còn có "của tôi" nhưng là trong suy nghĩ cũng không cho phép bản thân nói ra được.

Con người hắn, đến cảm nhận bản thân cũng không thể thoải mái vì quá hoàn hảo mọi thứ, vô cảm sự.

Lục Nan Hy nhận rõ có ánh mắt nhìn mình, rất là quen thuộc, cô nhanh chóng đưa mắt dò xét, tìm đập thành thịch, lưu thông máu ở tại trong người như loạn điện đảo, ngực lên xuống vì thờ dòn dập.

Là Tích Lăng.

Là Tích Lăng của cô? Cô không tin bản thân ở tận Tích thị mà lại không nhìn thấy hắn 1 lần đâu.

Hốc mắt dần đỏ, muốn khóc đến nơi nhưng ở quanh cô có quá nhiều người để mắt đến bó hoa trên tay. Đầu óc nặng trĩu, trong tâm tư tự động muốn giấu đi bó hoa, dù nó có đắt thế nào cũng quảng xuống dưới chân vô điều kiện, là không muốn bó hoa này rơi vào mắt hắn, đã bỏ qua vấn đề đất tiền từ lâu rồi.

Cô lại không biết, chính hành động này, khiến hắn nhú mày.

- Tổng giám đốc, chào anh.

Quyên Quyên trên đường đi photo lật vật giấy tờ thì đi lướt ngang thẳng máy riêng, nửa ngày trời nhìn, hắn vẫn ở đấy, còn nhìn cái gì thì cô cũng không biết, theo ánh mắt Tích Lăng, cô thấy cả đám người đang tập họp lại vị trí nhân viên mới - Lục Nan Hy, nghĩ qua, hắn đang trách cô không thể quảng xuyên chặt chẽ thời điểm công việc nghiêm túc, không có vấn đề riêng.

Tay chân run lấy bẫy, quỳnh chạy lại chào hỏi. Xong, nghe tiếng này, ai cũng xoay người, trên mặt đều hoảng sợ mà dần dần đi về vị trí của mình. Quyên Quyên ánh mắt qua lại cảnh cáo.

Sóng mũi cay xè, Tích Lăng đang ở đó.

Nam nhân cô nhớ nhưng, đã thật sự trước mặt bản thân. Toàn thân lãnh đạm tuần tú quen thuộc làm cô chỉ muốn mọi thứ không can hệ mà chạy đến ôm lấy hắn, dựa một bên mặt lên ngực rắn chắc ấm áp, an toàn tâm tư. Chỉ sợ bản thân nhìn lầm, vì cô hiện trạng thực tại nhìn đâu cũng ra Tích Lăng.

Đáng thương nữ nhân.

- Tôi... tôi lần sau tuyệt không để xảy ra chuyện này, làm tổng giám đốc thất vọng là lỗi của tôi...

Vốn dĩ hắn chỉ muốn xem cô như thế nào nhận hoa hắn gửi nay lại làm xáo loạn mọi thứ, liền muốn phui tay bỏ đi. Một bước không có trả lời hay liếc mắt lần nào đến Quyên Quyên, âm động thẳng máy dút khoác, tuyệt tình.

- Kì quái, chưa bao giờ tổng giám đốc có hứng đi "dạo" thế này đó, tôi làm việc on duty được một năm, nhưng là thời điểm một năm, đây là lần tôi thấy là thứ hai.

- Woaa...không ngờ bên ngoài còn đẹp hơn trên tạp chí, nhưng nhìn đến anh ấy, tôi liền thấy sự chênh lệch rõ rệt, là anh ta hơn người hay chúng ta quá thấp kém?

- Là gặp ai mà dám nói nhảm? Có biết đó là ai không hả, đúng là các người, muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo tôi bị lây ho...làm việc điiii...

Quyên Quyên quảng lên bàn chồng văn kiện photo, yêu cầu bọn cô phải hoàn thành vào sáng mai, vì đây liên quan đến nội dung cuộc họp, phải tra kỹ càng số liệu rồi gửi lên phòng thư ký xem xét.

Cửa thang máy vừa đóng, chọt nước mắt tràn khỏi khoé mắt, vị mằn mặn xen lẫn chua chát, rớt cuộc, gặp nhau thì cũng chỉ có như vậy từ xa đứng nhìn, cô không cam tâm.

- Mỹ nhân, không phải vì những lời Quyên Quyên mắng mà cô khóc đấy chứ? Đã nói trước đó, nên tập làm quen...

Thực Cảnh chưa nói xong, cũng chưa nhận được từ Nan Hy câu trả lời nào thì cô đã chạy mất. Nhìn bóng lưng yếu đuối rồi đi, khiến ai cũng bất ngờ. Là tò mò cô đang muốn kiếm nơi nào yên tĩnh khóc một mình?

Đôi chân không thể tự chủ mà chạy theo, nhìn đến con số đang đi xuống, bản thân ngu ngốc leo thang bộ dài nhằng, mồ hôi ròng rã, đôi chân sắp không trụ nổi, xuống đến sảnh, thang máy hẳn vừa mở khỏi, cô thở phào nhẹ nhõm, tim đập nhanh đau không chịu được, biết là nhìn được rồi nhưng lại không có can đảm đến gần. Thảm trách bản thân đã biết như vậy mà còn đuổi theo để làm gì?

Đó được gọi là sự sai khiến của hoài mong, của sự thương nhớ vô hạn. Tình cảm dành cho một nam nhân vô cùng nhiều. Từ trước, với ai cô cũng chưa bao giờ trở nên thế này, điển điển đại đại chỉ để nhớ một nam nhân vô tình lạnh nhạt.

Cảm giác lúc trước với hiện tại thì thời điểm này là rõ ràng nhất. Tích Lăng ở kia, hoàn toàn ở trong một thế giới hào hoa khác mà cô có cách mấy sức mạnh đập phá cũng không thể chạm đến, không thể bước gần.

- Cô có sao không? Chân cô đang chảy máu...

- Cô.....ơ này.....mau tỉnh lại.....mọi người...có người ngất xỉu, lại giúp tôi đi....

- Lão công, anh có nghĩ Hy Hy chấp nhận Phong Đường Minh chưa?

Quân Quyết Hiêm mắt đặt ở TV, sau nghe giọng Cẩm Như bên cạnh, xoay người vuốt về tay cô, vẻ mặt như không đồng tình.

- Anh biết, em rất thích Vũ Vũ, nhưng mà, chuyện áp đặt tình yêu cho bạn bè như vậy, anh thấy thật khó xử, rất khó xử...

- Anh nói cái gì? Cái gì gọi là áp đặt...

Cẩm Như còn chưa hiểu ý anh, đã muốn ăn tươi nuốt sống. Trên tay cô, chú mèo Vũ Vũ như hiểu được có người muốn nói xấu mình, liền cọ cọ vào tay Cẩm Như, như muốn nói rằng bản thân rất đáng ủy khuất, mắt long lanh chớp chớp cùng tiếng kêu meo meo thiết tha, bảo ai không cảm lòng được. Là anh thầm mắng, chắc nó thành tinh mất rồi.

- Anh nhìn Phong Đường Minh, chỗ nào không tốt. Khó nữ nhân còn chưa với được, em như vậy là muốn tốt cho cậu ấy. Nam nhân vô song, mặt mày tuấn lãng, hào hoa phong nhã khí thái, chỗ đứng xã hội là hàng đầu giải trí, gia thế hiển hách.

- Cái đó, em nói giọng điệu ngưỡng mộ như này có phải em đang chê cười anh bao dưỡng em không tốt?

- Anh... rốt cuộc không biết anh có phải chồng em không nữa?

Cẩm Như hất mặt thẳng, đưa Vũ Vũ xuống lòng, an toàn rồi mới xoay người cùng Quân Quyết Hiêm đấu đá, không ai khiêm nhường ai, cô cùng anh thay phiên nhau trụ đối phương dưới thân, cứ xoay đi xoay lại vẫn chưa ai mở lời nhường nhịn, ai cũng cảm thấy bản thân có lý nhất. Là vẫn chưa biết, Phong Đường Minh đã tự tay cho bản thân.

- Thời điểm từ nãy đến kiện tại, anh đáp em rất ôn nhu, không chấp nhận bạo lực.

- Anh... a tôi không cần biết...là ai gây hấn trước tự nhận định...

"Au: Mọi người không biết có đề ý? Gia đình này toàn sáo sạo bởi chuyện bao đồng thiên hạ, quả thật là tốt bụng ghê~~ haizzz"

- Quyên Quyên, nhân viên mới thuộc phụ trách của cô... đã vào viện rồi... tổng giám đốc mời cô lên phòng xem sao. Mau lên.

Quyên Quyên nghe đến tổng giám đốc mời đến, mặt này xanh mét, trong đầu tức giận, trong ngày mà đã bị mắng hai lần, hôm nay thực xui xẻo không tưởng.

- Thưa giám đốc.

Tích Lăng trong lòng hôm nay đã không có vui vẻ, gặp Nan Hy ngất xỉu ngay trước mặt bản thân thì đã chịu đựng không nổi nữa, gần như tột cùng nổi điên.

- Cô có gì muốn nói với tôi?

Quyên Quyên bị gánh nặng tâm lý, chân run rẩy, tay đã lạnh từ lâu, mắt nhìn xuống sàn gạch sang trọng mà chói mắt, thầm nhận ra, chưa bao giờ muốn mắt dán xuống sàn như lúc này. Cô không biết nên nói thế nào, nhìn hẳn về mặt cường quyền đáng sợ thì tự động lui về sau 1 bước.

Môi cũng muốn tê cứng, im lặng tuyệt đối, không dám mở lời nào, nhưng vào mắt hân thái độ cô là đang xem nhẹ. Đã tức giận, lại càng sinh nhiều tức khí,

- Nói.

Một văn kiện dày nhắm ngay Quyên Quyên mà ném tới. Cô không dám tránh, trên cổ tay bị tróc da, găm máu, nước mắt sắp tràn ra khỏi khoé mắt, cắn môi ủy khuất, rõ ràng chuyện này hoàn toàn cô không liên can. Hôn đã sớm lạc khỏi thân chủ, tiếng vang khủng khiếp nhưng là không dám nhúc nhích.

- Tôi...thật sự rất tiếc.

Cô không thể nhìn thấy hân sắc mặt mà điều chỉnh hành vi, và cũng không có bản lĩnh để nhìn lên. Thật sự rất đánh sợ. Tay cứ khẳng khẳng che miệng vết thương đau rát. Quyên Quyên

cô nhận ra, hẳn là không có nói câu nào mang ý khẳng định nhưng là trong lòng cô thầm nhận rõ được, hẳn là rất dễ tâm đến Lục Nan Hy tình trạng.

- Cút khỏi đây.

Bị quát một tiếng lớn, cô giật mình, hơi thở nặng nề, bước chân như nặng đi, không thể nhấc nổi.

- Tôi xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú tâm cấp dưới bản thân thật tốt.

- Cút. Đừng để tôi nhắc lại, bằng không thu dọn đồ đạc ngày mai không cần trở lại nữa.

Quyên Quyên mặt mày xinh đẹp chuyển từ xanh mét đến trắng bệch, vừa nghe đến đây, trong đầu không còn gì ngoài bị đuổi khỏi Tích thị, liền chạy trốn chết ra ngoài.

- Vào viện, xem tình trạng nhân viên mới thế nào, báo cáo. À...tôi đề ý trên bàn cô ấy có bó hoa, sẵn tiện đem đến giúp đi.

Vừa dứt lời, hẳn trong lòng trăm ngàn tơ rối, rốt cuộc là ghét bỏ hay yêu thích mà muốn né tránh?

Nhìn văn kiện dưới nền nhà kia mà híp mắt suy tư, trong lòng thời điểm trước có chút hoảng sợ thoáng qua. Bác sĩ còn nói, cô đã SẤY THAI, là cô uống thuốc phá thai, với liều lượng được ước đoán là đầy đủ mỗi ngày.

Con của hẳn.

Chính là con của hẳn.

Tích Lăng lòng căm ghét dần dần chiếm hữu tâm trí hẳn, là Lục Nan Hy chắc chắn không còn tình người nữa, chuyện gì cô cũng dám làm, đến đứa bé vô tội cũng bị lấy vào một cách không công bằng. Là muốn trả thù hẳn? Hay chính cô cũng hận hẳn thấu xương?

- TÔI HẬN CÔ, TẬN XƯƠNG TUỖ, SAO CÓ THỂ? Sao có thể đâu? Đời này kiếp này đều không muốn liên can. Lục Nan Hy...cô quá độc ác....khiến người khác ghê sợ...

Hắn hốc mắt đã đỏ ngầu kinh sợ, là nghĩ đến, cái gì cũng có thể vì cô mà làm, nhưng chỉ có cô, cái gì cũng không cam tâm vì hẳn. Chính là nữ nhân ích kỷ.

Hất tay một lượt, cả bàn mộc phượng đồ vật đã đổ hết thảy. Tiếng vang gấp mười lần, bên ngoài cửa lớn, các thư ký cùng nhân viên liên tục rung mình. Vốn dĩ ai cũng biết, hẳn dạo này tâm trạng không tốt, luôn luôn dễ dàng sinh tức khí nhưng là cũng chưa nổi điên đến mức này.

Mưa lất phất bên ngoài, không thể nào khiến Tích Lăng xoa dịu được đau đớn trong lòng, hẳn nhất định cô phải trả giá cho bằng được...mọi thứ, nhất định là mọi thứ. Vết thương trong lòng hẳn là một, hẳn sẽ trả lại nữ nhân này gấp mười lần.

Trong gian phòng hoang tàn, toàn bộ đồ đạc tứ tung. Hẳn một thân phong trần, lãnh băng vô cảm đứng bên lớp kiếng chiếu thẳng ra ngoài tầm nhìn thành phố mỹ lệ từ trên cao. Cảm giác rõ được, như có những mảnh ghim nhọn đang chĩa sát lên mắt bản thân. Trong lòng chưa lúc nào cảm giác thoải mái. Đầu tóc rối loạn, khuôn mặt tuần lẳng hẳn rõ một mối, hẳn hối hận, bản thân đã nhớ cô đến mức độ nào, trong căn phòng tối đèn, chiếc bao nhiêu rượu chỉ để hình ảnh cô trong thần trí dần hiện rõ hơn là tưởng tượng không chút chân thật.

Hắn hiện tại có thể gục ngã xuống bất cứ lúc nào, đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong đầu cứ liên tục nhắc đến "Tại sao?"

Rượu trên tay cũng trở nên mờ nhạt, vị hoàn toàn không thể cảm nhận nữa, song song đó vị mặn chiến lĩnh, là nước mắt ư? Đã bao lâu rồi hẳn chưa có thấy nước mắt bản thân như thế nào rồi? Chẳng phải là từ tiểu học, hẳn nhận rõ bản thân không thể như những đứa trẻ khác vô tư diễm nhiên, phải gánh trọng trách lớn trên người.

Hắn chưa bao giờ vui vẻ, và cũng chưa từng có ai thực lòng muốn hẳn vui vẻ, quan tâm cảm xúc hẳn một cách trong sạch không dính dáng địa vị xã hội.

Từ lâu, trên người hẳn đã gấn máu, chống chế.

- Lục tiểu thư cô tỉnh rồi à? Tôi đang chuẩn bị thuốc, cô uống vào một liều trước, bảo người nhà chăm sóc tốt là được, đến chiều thêm một liều, cô sẽ cảm thấy khá hơn.

Nan Hy nhìn đến y tá huyền huyền, không chữ nào cô nghe được trọn vẹn. Liếm môi khô khốc, bụng quặn quai đau đớn mà nhú mảy, đầu óc nặng nề vô cùng.

- Y tá, vì sao cô lại ngắt đi?

- Sao? Người nhà còn chưa nói lại cho cô ư? Khi sáng, bác sĩ đã chẩn đoán, cô thực sự chăm sóc bản thân rất kém, tinh thần chính là liều thuốc độc chết cô. Còn có...cô...cô đã sảy thai rồi....

Y tá nhìn thẳng mắt cô không kiêng dè, chẳng hiểu sao, nhìn vào mắt cô, y tá lại không cam lòng nói ra điều đang muốn nói, chỉ có thể nói qua loa.

Nghe qua một lượt, đến sảy thai, cô trợn mắt phượng đẹp, không tin vào tai mình, tay tự giác đưa lên bụng, nước mắt trào không dứt khiến y tá trước mắt khó xử nhưng cô mặc kệ, chưa nghĩ đến việc gì, chỉ có cần khóc thôi, cô đã nín rất lâu rồi, duy chỉ có việc này, cô không cảm được nữa, tuyệt không thể cảm nữa. Thời điểm sau khi y tá xoay người, Lục Nan Hy liền ngắt ngay, khiến y tá kinh hãi mà hô hoán bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Hiệu lực bao lâu?

- Ưu Tình Tập, tại sao tôi không giữ con của mình được? Anh nói đi, TẠI SAO? tại sao....tại sao..

Nan Hy ánh mắt đỏ xè vì khóc quá nhiều, bản thân gầy guộc, mỏng manh đến mức độ ai nhìn cũng không cam tâm, dung nhan mỹ mạo hoàn toàn suy sụp. Vì cô quá mức kinh động, anh sợ cô lại ngắt một lần nữa, mau chóng tìm cho cô liều thuốc an thần. Chính anh không ngờ đến, cô lại rất ngoan ngoãn, không hề kháng cự. Chính cô cũng không muốn kháng cự, ngược lại còn đồng ý. Cô không muốn bản thân điên loạn như hiện tại, nhưng để không điên loạn, cô không thể làm được.

Sau khi thuốc ngấm, cảm nhận rõ ràng được, cả sức lực cơ thể đã biến mất, ánh mắt tha thiết khẩn cầu nhìn Ưu Tình Tập, cô thật sự rất muốn biết có vì sao cô lại mất đứa bé.

- Lục tiểu thư, tôi mong cô đừng nên kích động một lần nào nữa, hiện tại cơ thể cô rất yếu, chính cô sao mãi bỏ đi chúng tôi vào nước biển giúp cô khỏe hơn một chút. Nói ra, mong cô hãy dùng sự bình tĩnh mà lắng nghe, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, hối tiếc cũng không thể làm gì được ngoài hoài niệm, nhưng tôi mong cô dứt bỏ luôn cả hoài niệm về chuyện này đi, đứa bé cũng chưa có hoàn thiện, chỉ là một cái phôi chưa nên hình nhân. Cơ bản là vậy. Là cô uống đều đặn cái gì đó, trong đó có chứa liều lượng phá thai cực kỳ mạnh. Có thể nói, hoàn toàn có thể gọi là thuốc phá thai, tôi không biết...

Tại cô bắt đầu lùng bưng, là phôi chưa nên hình nhân, cô đã độc ác làm hại đứa bé chưa nên hình, chỉ là tồn tại ở dạng phôi. Thâm rùng mình, đều đặn uống trước đó... chỉ có thuốc bổ mà quân gia đưa cô uống, là nói thuốc bổ hấn mua cho cô.

Không lẽ...

Là hấn đầu độc thuốc phá thai cho cô?

Ý nghĩ này khiến cô hoảng sợ, nhanh chóng đưa tay ôm đầu. Là hấn không thích có con thì cô thích, cô chấp nhận không ràng buộc đứa con này với một ai. Vì tiền mất cô đồ ỉn nhìn vào khoảng không vô định, mắt hờn hoàn toàn.

Bên ngoài vang tiếng bước chân dồn dập kèm tiếng chép miệng lo lắng, ánh mắt dò đi dò lại phòng ốc, nhìn lại là Tuệ Mẫn Mễ.

- Cô là người thân của bệnh nhân? Mong cô giúp cô ấy hạ hỏa, bình tĩnh trở lại vì sức khỏe cô ấy không cho phép bản thân quá mức kích động, tôi còn có việc, sẽ trở lại lấy kết quả xét nghiệm.

- Cảm ơn bác sĩ.

Vừa nói xong, Tuệ Mẫn Mễ liền chạy đến, Nan Hy lại cứ vẫn ôm đầu, không quan tâm cái gì khác, mắt phượng u uất làm cô không dám đến gần, chỉ có ngồi bên giường mà dò đoán vì sao cô lại như vậy. Định đưa tay chạm vào cô mấy lần nhưng lại đưa xuống trở lại, bác sĩ đã dặn không được đề cô kích động, ít nhất hiện tại là cô đang trong trạng thái bình tĩnh.

- Hy Hy, cậu nghe tớ nói đi được không? Là tớ có lỗi nha, tớ không biết quan tâm đến cậu, cậu có trách mắng gì thì đánh hay mắng tớ đi, đừng im lặng ngồi ù lì như hiện tại được không?

Lục Nan Hy nghe đến giọng Tuệ Mẫn Mễ thủ thủ. Nhìn đến gương mặt đáng yêu của cô tạ lỗi, khác với vẻ ngoài nghịch ngợm mà phá lên cười không kiêng dè. Nan Hy là biết được, bản thân có nỗi niềm đến đâu thì chuyện cũng chẳng thể thay đổi rồi, nhưng là tức giận trong lòng không thể tan biến. Có phải hại đi đứa con này của bọn họ, Tích Lăng đang rất vui vẻ? Thoã mãn?

- Cậu...quá đáng, là nhìn thấy vẻ ngoài không khác kỳ quái của cậu nào nề phờ phật hoàn toàn mà định xuống nước một lần, ai ngờ cậu lại được nước cười phá lên, không cho tớ chút mặt mũi.

- Tớ đói rồi, muốn ăn, ăn thật nhiều nha.

Cô nói xong, còn kèm động tác xoa bụng, quyết môi. Là Ưu Tĩnh Tập dặn dò kỹ càng, cô nhất định phải ăn trước khi uống thuốc. Hiện tại, không gì ngoài ước muốn bản thân khỏe mạnh trở lại, nhất định phải là kiên cường, đòi lại công bằng cho con của mình. Không thể để con ra đi ủy khuất đâu. Thiên chức làm mẹ sẽ cho cô đủ sức mạnh kèm bản lĩnh để làm chuyện đó.

- Tớ còn không biết, nhìn mặt cậu kia, đói muốn chết rồi, xanh éo thế này.

- Còn trêu chọc tớ, đợi tớ khỏe, sẽ cho cậu biết tay.

- Rồi rồi, đợi cậu khỏe lại, hãy bản lĩnh cho tớ biết tay đi.

Thức ăn đặt trước mặt, dù giấy trước ngoài miệng báo là rất muốn ăn, muốn hồi phục nhanh chóng nhưng hiện tại là không có khẩu vị, ăn vào miệng thức ăn như đang nhai sáp giống nhau.

- Thực Cảnh, thông báo phòng nhân sự, Lục Nan Hy có ý nghĩ 1 tuần. Có thời gian rảnh một chút nghỉ ngơi lại sức.

- Cái gì? Chị cũng biết mà, nghỉ 1 tuần là điều chưa từng xảy ra cho phép bất kì ai..

Chưa đợi Thực Cảnh nói hết ý tứ, Quyên Quyên thở dài một cái, đưa tay chặn lời kiên quyết, vẻ mặt khó chịu khó đoán được, vì chính cô trong lòng thực sự đang rất kinh hãi.

- Tôi nói như vậy thì liền thi triển như vậy đi.

"Chẳng phải ban nãy bị mắng đó chứ?" Anh tự dưng bị mắng một tiếng, không hiểu sự tình, khó hiểu mà gãi đầu, nhìn cô đi vào văn phòng riêng bên trong, với tấm lưng run rẩy như muốn khóc mà dồn nén, chính bản thân cũng muốn trêu đùa vài câu nhưng là sợ lại làm cô tức giận ủy khuất thêm, trong lòng lo lắng cực độ.

Mã Thời La thấy người gặp nạn, lại còn trêu chọc, chạy đến vỗ vai Thực Cảnh, cười như không cười, vẻ mặt hiểu biết, thở dài lắc đầu như bậc thánh quân nhìn thấu mọi thứ.

- Nữ nhân chính là loài cái khó hiểu nhất thế giới đó, nếu cậu hiểu được, thì người ta đã sinh sống trên cùng trăng hết rồi. Cho nên đừng qua bi quan...tốt rồi...

- Cái tên này...cút... Dòng họ "ngư" liền không vừa mắt...

- Ể...cái tên này, là tôi đang an ủi cậu, ý cậu "ngư" là thế nào....để cho cậu biết thế nào là lễ độ... tôi đi nói cậu thích Quyên Quyên....

Vừa nghe đến đây, Thực Cảnh mặt mày xanh mét, máu dồn lên não, trợn mắt nhìn Mã Thời La không chút hảo ý.

- Một ngày, cậu phải gây chuyện mới vừa ý đúng không? Không thể cho tôi một ngày rảnh rỗi à?

- Cái gì? Cậu ấy thích Quyên trường phòng? Zaaa.....zaaaa.....zaaa

Cả văn phòng xôn xao, đến Mã Thời La cũng không ngờ được, thời điểm trước muốn trêu đùa suông nhưng hiện tại chuyện lớn đến thật rồi. Liền gơ hai tay lên đầu biểu ý "Không phải lỗi của tôi a!!!!". Giây tiếp...chuồn đi mất, làm Thực Cảnh thờ dốc, nghiến răng ken két đáng sợ, vẻ mặt u ám không thể nào nhìn làm được, đánh mất xung quanh sau kiểm soát chạy theo Mã Thời La chuồn mất, mặc kệ có nói lại Quyên Quyên hay không.

Sau khi ăn xong, Nan Hy vừa muốn đi dạo dưới sảnh lớn, phòng cô là hướng cửa sổ đến sân chơi của bệnh viện, đại thụ được trồng khắp, bóng mát thoải mái an nhàn, xung quanh yêu

tỉnh đến muốn nhâm chán. Cô định bụng bảo Tuệ Mẫn Mễ đi bán thân thì thấy cô đã ngủ gục trên sôpha, Nan Hy là biết Tuệ Mẫn Mễ chắc hẳn là là khắp nơi tìm việc làm rất mệt mỏi cho nên không tiện làm phiền được.

Chờm người nhìn ra cửa sổ, gió tự nhiên liền mát mẻ hơn gió nhân tạo từ máy lạnh nhiều, dễ chịu trong lòng, nhưng là dưới bóng mát bên kia, có một nữ nhân ngồi xe lăn, khoác chiếc áo to tầm dài mỏng trên vai, nổi bật nhất là gương mặt không chút sức sống nhưng xinh đẹp đến động lòng người, mím môi ánh mắt lãnh băng chiếm hữu người nhìn, đáng vẻ quý tộc không thể che giấu. Đến nữ nhân nhìn đến cũng không thể cảm lòng vì quá mức khuynh thành rồi. Vì quá xa nên không thể nhìn được ánh mắt nữ nhân ấy như thế nào, đang cảm xúc nào. Nhưng là tóc đã trụi, chỉ còn chiếc đầu bóng, nhưng vẫn xinh đẹp khó cưỡng. Cô là đang chăm chú nhìn, bỗng có nam nhân nào đó, đi đến tươi cười rồi đẩy đi, nhưng nhìn ra được, quan hệ hai người không xa hơn bạn bè, chính cô cũng không hiểu sao cô lại có ý nghĩ này.

- Cậu sao lại không nghỉ ngơi? Như vậy sao lại sức được đây? Thuốc bác sĩ cũng không phải thuốc tiên đâu.

Bị tiếng Tuệ Mẫn Mễ đánh tỉnh, Lục Nan Hy dụi mắt khỏi, nhìn đến tóc cô rối bời, vẻ mặt mệt mỏi không kém cô.

- Cậu về nhà ngủ cho đủ giấc, tớ không sao đâu...

Đang nói thì, có tiếng gõ cửa, cô mau chóng sửa lại đáng vẻ bản thân, cũng như quần áo chỉnh tề một chút. Nhìn lại là Mộ Phi, cô thật sự nghi ngờ không che giấu, anh ta là người của Tích Lăng, vậy hiện tại xuất hiện ở đây là ý gì? Đến để trêu chọc ư?

Trong lòng có chút không muốn tiếp đãi, ánh mắt khó chịu ngó lơ, muốn xem như vô hình nhưng cuối cùng bản thân cũng không thể. Cứ nhớ đến hắn, là cô liền nước mắt ra nhanh.

Còn có trên tay anh là bó hoa ban sáng, có phải hay không bó hoa này?

- Chào anh, thư ký Mộ.

- Cô đã khỏe hẳn chưa? Ban sáng là...tôi thấy cô ngất trên sảnh nên đưa cô đến đây, sau rồi đi cũng chưa có biết cô tình trạng thế nào.

Trong thần trí thăm nhủ, là anh ta đang muốn kể công sao? Sau khi mất đứa con này, cô tuyệt đối sẽ không thể tin tưởng hay hoài ơn một ai nữa, phải che chắn bảo vệ bản thân mới thể tồn tại, đây là điều đáng lẽ rất lâu cô phải hiểu.

Thực ra, người hải hùng đưa cô đến là Tích Lăng.

Anh đã rất lo lắng, nhưng lại ép buộc Mộ Phi nói lời không đúng.

- Hoa này, trên bàn của cô, tôi nghĩ sẽ giúp ích tinh thần gì đó cho cô.

Trong phòng hiện tại đã không còn ai, Tuệ Mẫn Mễ sau khi thấy Mộ Phi vào phòng thì đã rời khỏi.

Lục Nan Hy cụp mắt thờ dài, nhìn Mộ Phi với ánh mắt khó hiểu, giọng điệu không nhanh không chậm nhưng làm đối phương tò mò cô đang nghĩ cái gì.

- Anh vì sao đối tốt tôi như vậy? Tôi với anh không hề có mối quan hệ nào, nhưng nhìn lại toàn bộ lời nói anh từ lúc bước vào, khiến tôi có thể hiểu lắm là, anh đang trưng tư tôi mà lo lắng.

Cô nói ra không chút kiêng dè, nhưng là gắt gao nhìn vào mắt anh, chỉ có chờ xem anh phản ứng, đối cô sự này chỉ là thường tình, hỏi hoạch tạch ra như vậy cũng không vấn đề gì.

- Chuyện này quan trọng sao? Ý chính ở đây, cô hãy giữ gìn sức khỏe thật tốt, chứ...Tích thị cần cô, đều từ công tư phần mình, nên vấn đề này cô yên tâm. Chỉ là tôi cùng coi không quan hệ cho nên tôi phản ứng như này thì đúng là có hơi khó hiểu.

Tích thị cần cô?

Chẳng phải cô cũng định muốn nói là cô muốn từ chức? Không hiểu sao, lời nói chẳng thể nào phát ra được. Cô còn lưu luyến cái gì ở nơi đó? Vì lời này còn con mà mềm lòng, hay nhớ thương người đàn ông đã nở tay ác độc diệt sinh con cô?

Lương tâm cô nằm ở đâu? Không thấy cắn rứt sao? Con cô đã làm nên tội tình, sao có thể ra đi khi chưa mang hình hài đâu.

Chưa nghĩ thấu đáo, nước mắt ấm nóng đã tràn ra khỏi hốc mắt đỏ hoe sưng tấy, điều này mình chứng cô đã khóc rất nhiều lần.

Mộ Phi lúng túng, nghĩ ra, có lẽ cô muốn không gian riêng cho nên yên tĩnh đặt bó hoa lên đầu giường, sau không một lời nào bỏ đi. Ra đến cửa liền đánh cuộc gọi đi.

- Chủ nhân, nhìn thể trạng hồng hào nhưng tinh thần thì giảm sút, có thể mau chóng nổi nóng.

Nguyên lai, anh chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Làm sao có thể an ủi Nan Hy, cho cô bình ổn đây?

- Mọi người lại đây, tôi có tin mới, nóng hổi, vừa thổi vừa nghe này.

Khai Tâm Giao là nam nhân không ra nam nhân mà nữ nhân cũng chẳng giống nữ nhân, có thể nói là *Bisexual. Mang nhiệm vụ cao cả trên người là cái loa phóng đại thông tin của toàn công ty.

- Mị nói cho nghe nè, hồi này nha, tôi thấy *người đàn ông kim cương tầng 55, về mặt chưa bao giờ biến hoa nhưng là chính mắt tôi nha, chính mắt tôi, không phải ai khác đâu...

Còn chưa nói hết đã bị đám đông vỗ đập khó chịu.

- Có định nói hay không? Giám đốc làm sao?

- Cái ông này, nói mau lên xem nàooooo.....

- Ông nào ở đây? Giận nghi kê!!!

Giây sau, nũng nịu.

- Thôi! Kể nè, chuyện là vậy, anh ý, hmm anh ý đã bế nhân viên mới bị ngã xiu ở sảnh lớn đến bệnh viện.

- Nữ nhân may mắn nào vậy? Điều tra danh tính xem nào, mặt mũi kiểu nào?

- Còn điều quan trọng hơn, anh ý đó, về mặt rất sợ hãi, nói chung biến hoá dữ dội lắm, mị nghĩ có quen biết.

Có một bà thím nhảy vào chen ngang.

- Nói càn, thử hỏi xem, có người ngã trước mặt mấy người, mấy người có biến hoá cảm xúc sợ hãi hay không? Có chân tay không yên không?

Lại ý kiến khác từ đám đông, như con sóng không bao giờ yên à~~

- Đó là ai, không phải người bình thường, mà là nam nhân vô cảm, giám đốc chúng ta tuyệt không phải nhân bình thường.

- Mấy người này, tin của người ta là tin hot nha, sao cứ làm tuột most hoài vậy hả?

- Tôi biết bình thường giám đốc không có thói quen đi dò khắp nơi công ty nhưng mà ban sáng tôi có nghe nói ban Khai Thác và Sáng Tạo bị mắng cho một trận, may rùi giám đốc thấy họ đang rảnh rang ngồi chơi xơi nước đó.

- Mấy người này thông tin nhanh thật, tôi còn chưa có biết kịp, thôi giải tán đi...

- GIẢI TÁN MỌI NGƯỜI Ơ!!!! GIÁM ĐỐC MỜI MỊ LÊN PHÒNG RIÊNG CHẮC...bà chết chứ sống gì nổi...tuần điểm quá aa.....

"Tích Lăng: *nổi da gà nhẹ* Au, có phải nữ nhân nào xinh đẹp dung mạo tương tự nghĩ đến tôi không?"

"Au: ờ...ừm...hmm nữ nhân này... à...rất đẹp đó, thần tiên ti ti chứ chẳng đùa, đợi có thời gian sẽ cho cậu ra mắt." Ha....ha....ha...

- Lục tiểu thư, đến giờ tiêm thuốc.

Y tá đẩy xe thuốc gần tới, để mắt thùng rác cá nhân hơi cộm lên bó hoa bị dè nát thì nhúu mày nhưng mau chóng rời mắt. Hề nghe đến mùi băng gạc Nan Hy liền muốn nôn. Đưa tay che nửa mắt, đưa tay về phía trước vô cùng đau khổ, nhưng nếu không tiêm đều đặn thì cô chẳng lấy lại sức nhanh được, phải tập tính hợp tác.

Y tá cũng không ngờ cô lại ngoan ngoãn cho tiêm như hiện tại, chẳng lẽ cô đã suy nghĩ lại rồi?

- Cho tôi hỏi một chút, bác sĩ Ưu còn làm việc không?

- À.. tôi quên mất, Ưu trưởng bối nhắc lại với cô, năm hay mười phút nữa sẽ đến khám lại một lần nữa.

Mũi tiêm vừa đưa đến da thịt mềm mại, theo quán tính, cô rùng rợn, mắt tự động sụp lại, tay kia cũng che chặt mắt không chỗ hở. Đôi khi còn truyền đến tiếng rên đau nhẹ làm y tá là nữ nhân, cô cũng không kìm lòng mà tiêm cho nhanh.

Chợt con quặn đau không hiểu nguyên do chiếm lấy hoàn toàn cơ thể, đầu óc quay cuồng khiến cô rên rì, thờ dốt.

"Tích Lăng..."

Trước mắt là một tiên cảnh, ở đó chỉ có ba chúng ta.

Duy chỉ ba chúng ta.

"Mẹ...."

Là một tiểu hài tử, chạy đến ôm chân Lục Nan Hy, cô nhìn xuống, mềm mềm như cục bột, trắng nõn nà, miệng cười xinh đẹp khiến người khác cũng vô thức cười theo.

Phía sau cô, một nam nhân ôm tới, là Tích Lăng, hẳn đang cười, cười thật lòng, vòng tay ôm eo cô rất chặt, như thể chẳng bao giờ rời xa nữa, chẳng bao giờ rời xa nữa....

Chẳng thể rời xa...

Không cho rời xa...

- Lục tiểu thư.... cô....Lục tiểu thư..... bác sĩ....bác sĩ...

"Tít...tít..."

"Tích Lăng... anh q...uay lại đi...ây...ở bên là đủ...có hiệu lực bao lâu? Nói em nghe đi..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Không đợi được nữa rồi

- *Ưu Tình Tập, tôi thực sự đã khỏe rất nhiều, có phải xuất viện được....*

Còn chưa đợi Lục Nan Hy nói hết, Ưu Tình Tập nhúu mày đẹp, đầy mắt kính trượt khỏi xuống đầu mũi lên cao, mắt híp dài hoàn mỹ, vừa lo lắng giọng điệu xen lẫn bất buộc tính chất, tay liên tục viết nguệch ngoạc gì đó lên bảng theo dõi, không thèm liếc mắt đến cô một cái.

- *Tiền viện phí cô không cần lo lắng nhiều, mà, bỏ qua một bên đi, thiết yếu là, cô thể trạng còn phải được bác sĩ chuyên môn theo dõi, nếu mà nói có thể xuất viện thì...tầm*

vài tuần nữa, cũng có thể dài hơn, nhưng nhìn đi, bên ngoài khuôn viên khoáng đãng, môi trường sống chống khuẩn tuyệt đối, là nơi lí tưởng...

- Lí tưởng à? Chắc duy chỉ từ miệng bác sĩ mới nói ra những câu thể này thôi. Những người bình thường giống chúng tôi thì vào bệnh viện chính là điều không hảo mấy. Ủm...tôi có chuyện này thắc mắc mãi, muốn hỏi anh...tôi... còn có thể mang thai nữa hay không?

Cô trong lòng hoảng sợ, đôi mắt sợ hãi mà hỏi anh, nhìn thẳng con người đen lầy kia không chút gọn sóng, cô mi tâm nhú lại vì căng thẳng.

Anh nhìn cô, lại trong lòng đang đấu tranh, liệu cô tinh thần hiện tại có thể ngắt bất cứ lúc nào vì quá yếu ớt, anh phải xuy xét lời nói.

- Không cần lo lắng, cơ hội chưa bao giờ từ chối một ai.

Nhiều khi, lời nói dối trong y học là không quá đáng trách. Để có thể gánh mọi trách nhiệm về bệnh nhân thì là, đều giành ra tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất, hoàn hảo nhất.

Lục Nan Hy không hiểu sao, dạo này cô lại thích so sánh ánh mắt cùng lời nói người khác. Chợt nhận ra sự im lặng thật thú vị. Nhìn rõ được ánh mắt anh cùng lời nói quả thực không tương đồng. Lời nói thì an ủi nhưng ánh mắt lại xen lẫn tia hỗn tạp khó dò.

- Hy Hy, em...tại sao lại, đã khỏe hẳn chưa? Anh là chỉ mới vừa nghe tin em nhập viện, anh...rất lo lắng.

Phong Đường Minh một bước thần nhiên, vội vã chồm đến mà ôm chặt lấy cô không kiêng dè làm ai cũng ngượng. Cô mặt đỏ bừng bừng, chưa có phản ứng kịp thời mà ngay người ra hoàn toàn, hoàn toàn chưa tin được mọi chuyện đang xảy ra. Anh ta, không phải nhầm lẫn à?

- Anh...PHONG ĐƯỜNG MINH, có phải anh bị não không?

- À...Lục tiểu thư, hai tiếng nữa không được ăn uống, còn phải xét nghiệm máu, tôi còn có việc, đi trước.

"Khoaan đã..." Lời còn chưa kịp nói thì Ưu Tĩnh Tập đã rào bước ra khỏi, đến y tá vào phân thuốc liều lượng cũng rẽ bước đi. Phải nói là ngượng chín hết cả mặt.

- Là cố ý hay cố tình? Đây là bệnh viện, anh đừng có làm càn...

Còn chưa nói hết, Phong Đường Minh đã đưa ra đến một hộp lớn, là một số thuốc bỏ cùng nhân sâm. Cô len lén quan sát, anh ta gương mặt tuấn dật vô cùng nghiêm túc, không còn nửa điểm tinh nghịch quái gở ban này.

- Em đừng khó chịu khi gặp anh được không? Chỉ là muốn đến, để nhìn em thể trạng thế nào? Đã khỏe hay còn có vấn đề.

- Anh lại vừa nhận vai diễn mới à?

Nói xong, cả hai cùng bật cười tít mắt nhưng thực ra, trong thần trí hai người đều biết rõ, là không phải.

- Sắp tới...anh có lịch quay xa kéo dài tầm 2 tháng.

Cô chỉ lo nhìn chiếc hộp đồ vừa nhận, ánh mắt hoàn toàn không đặt ở anh, chỉ trả lời bằng thanh giọng "ùm" một tiếng.

- Ha ha, ôm được mỹ nhân 1 cái hoan hỷ, sao có thể hai tháng không nhớ nhưng?

- Anh...cái tên khốn này, nhớ giữ gìn sức khoẻ thật tốt. Nhưng sao giọng điệu lại thế kia, chẳng phải đi công tác chỉ có hai tháng sao? Chúc mừng, theo tôi thấy, anh trước kia chọn nghề nghiệp này, là con đường đúng đắn đó.

Nan Hy còn phụ họa thêm ngón tay "ok", mãi lúc lâu trò chuyện qua lại, lướt qua cửa nhìn thấy Tuệ Mẫn Mẫn một tay cầm túi đồ lớn, tay còn lại cầm túi com. Cô liền xanh mặt mà đuổi cổ anh.

Dù gì, ra đến cửa Phong Đường Minh cũng phải chạm mặt Tuệ Mẫn Mẫn thôi. Nhưng là cô không muốn tình hình khó xử.

- Cậu, túi đồ lớn thế này, muốn dọn hết đồ đạc chuyển đến đây à?

- Tớ còn cách nào khác, hiện tại không có xe, việc di chuyển rất khó khăn, còn có cậu phải ơn lại nhiều ngày, tớ lại người thân duy nhất cho nên như vậy là ổn thỏa hết thấy. Nào, ăn com trước đi đã, tớ có nấu món cậu thích.

Lục Nan Hy nhìn vào bát com bé tí nhưng là thức ăn kèm thì nhiều vô số kể. Liếc mắt qua thì lại thấy bát Tuệ Mẫn Mẫn lại nhiều com làm cô nhú mày.

- Cậu, phân biệt đối xử. Sao com tớ có thể...ăn với thức ăn này là không khả năng.

- Làm sao? Ăn com nhiều tình bột nhiều, thức ăn nhiều đặc biệt nhiều chất giúp cậu khỏe trở lại. Là đều tốt cho cậu, mau ăn nhanh lên, cảm rầm hoài không khác bà cụ non đâu.

- Mâ khoan...

Nói tới cô mới nhớ ra, hai giờ nữa xét nghiệm máu, cô không được ăn mới đúng nha.

- Tớ...ìum Ủu bác sĩ dặn dò tớ không được ăn, đi xét nghiệm máu nữa mà.

Mặc dù rất thèm thường nhưng là ý chí đánh gục cảm dỗ trước mặt. Tuệ Mẫn Mẫn chỉ gạt đầu lấy lệ, mau chóng như cỗ máy thu dọn, đựng vào túi giữ nhiệt, xong còn giờ cao khoe mẽ. Sau thấy cô trở lại ăn tiếp tục ngon lành, bụng sôi sùng sục, liền mau tạm biệt rồi chuẩn đi đến văn phòng Ưu Tĩnh Tập.

Vừa đi đến cửa, đã thấy anh day day thái dương mệt mỏi, còn có nghe nhiều y tá xì xào mấy hôm nay là anh ở lại rất khuya để nghiên nghiên cứu cứu hồ sơ bệnh án. Nhớ lại bản thân hay làm phiền anh giúp cái này nọ kia, trong thần trí đáng cao khó xử. Định quay đi, bản thân cô tự có thể đi xét nghiệm một mình được, bước chân chưa quay khỏi thì tay đã bị nắm lại, là cô còn chưa có nhìn thấy Lăng Thanh đang ngồi sofa ở góc khuất bên cạnh. Trước mắt ngạc nhiên, bồi hồi cảm xúc.

- Lăng Thanh?

- Anh cố gắng liên lạc với em nhưng không được, rất lâu, khi anh vừa công tác về, nghe em nhập viện liền chạy đến, là Ưu Tĩnh Tập nói định đưa em đi xét nghiệm máu cho nên anh định đợi.

Mắt Nan Hy vô thần nhìn xuống nơi hay bàn tay va chạm nhau, sự vô cảm không hề nhẹ. Chẳng lẽ, mãi mãi cô cũng không thể có mối quan hệ xa hơn với anh ư?

Trong thần trí nghĩ như vậy, liền giật tay khỏi, bởi đã không thể cô cũng không muốn chút nào luyến tiếc, Lăng Thanh có chút nhũn mảy, nhìn cô cách cư xử hơi kỳ lạ nhưng giây sau liền giãn nở khoẻ mỗi, cười thoải mái, đánh mất xua đi bầu không khí ngập ngừng khó xử.

- *Để...ìem anh gọi Ưu Tình Tập giúp em.*

Nan Hy nghe tiếng anh ảm áp ôn nhu, kích thích màn giác cùng tâm tư yếu đuối, ánh mắt dần thuần thay đổi. Liền cảm giác thế giới xung quanh không còn một ai nữa, ngoài âm thanh dễ nghe nam tính này. Có thể đọc đến đây, ai cũng nghĩ đến cô đáng thương đến nỗi mưu cầu đủ thứ, duy chỉ một câu dễ chịu đã muốn sụt sùi khóc. Không phải cô đòi hỏi mà là những thứ tác động chưa hề khiến cô yên tĩnh.

Sau khi thử máu chờ xét nghiệm, cô một tay giữ băng gạc trên cánh tay, ngồi xe lăn để dễ đi chuyển. Ưu Tình Tập không đưa cô đến phòng bệnh mà lại đẩy đến khuôn viên đại thụ ở phía sau toà nhà hồi sức.

- *Chẳng lẽ định trú mãi trong phòng bệnh đâu? Nằm mãi xương cũng ảnh hưởng mà não cùng thần kinh chắc chắn không thoát khỏi ảnh hưởng.*

- *Lợi hại như vậy a, biết tuốt, phải trước kia học y được...*

Đang nói, mắt lại nhìn thấy nữ nhân hôm trước, cũng chính dưới góc đại thụ cùng một mình bản thân. Không khỏi xua tan nghi hoặc mà thăm hỏi.

- *Ưu Tình Tập, nữ nhân đó, có phải anh cũng biết không?*

Nụ cười trên môi anh dần thu lại một chút, chỉ còn lại ý cười miễn cưỡng xen lẫn một tí nào đó mỉa mai mà cô cảm nhận được.

- *Cô ấy mắc căn bệnh ung thư, đến nay đã chẩn đoán là giai đoạn cuối, có thể không còn sống qua 1 tháng nữa, nhưng mà lại không ngừng cố gắng, ý chí rất mạnh mẽ, lúc nào cũng chăm chỉ làm theo chỉ dẫn bác sĩ cùng y tá hỗ trợ luyện tập từ châm cứu, hoá trị, xạ trị.*

Lục Nan Hy từ cái nhìn đầu tiên đến cái nhìn lần sau, đều cảm thấy quen mắt, có phải bản thân đã từng thấy qua ở nơi nào hay không?

- *Tại sao ngày nào cô ấy cũng ở đây? Dưới góc đại thụ, nhìn vô định?*

- *Không thể nhìn vô định, cô ấy đang hướng mắt ra cửa lớn.*

Hướng mắt ra cửa lớn? Cô ta chờ ai đây? Hình như trên tay còn đang cầm cái gì đó bia trắng, rất nhỏ. Vì khoảng cách nhau đối xa xăm cho nên muốn nhìn rõ cũng hơi khó khăn một chút.

- *Cô ấy là Tổng Tư Tình. Mỗi ngày đều ở đấy đau khổ chờ đợi một nam nhân cao lãnh, mà biết rằng dù hắn ta không đến, cô vẫn đợi, mỗi buổi tối đều đặt ảnh hai người dưới gối mà khóc hết nước mắt. Nhìn tình cảnh như vậy anh không mong em cũng như cô ấy. Tránh xa hắn cự ly, hắn ta là một tên cay nghiệt lãnh tình lãnh cảm, không tìm không phối độc ác thờ ơ nữ nhân dành tâm lòng cho hắn như vậy. Anh thực sự khuyên em, Lăng Thanh...thực lòng thực dạ mà đối.*

Giọng điệu Ưu Tình Tập ngọt ngào xen lẫn phần nộ, ý chính anh muốn nói ở đây chỉ có, sao cô lại chưa hề nhìn lại Lăng Thanh luôn đối tốt với mình?

Nghe thì nhiều, nhưng thu vào tai chỉ có Tổng Tư Tình. Hai tai bắt đầu lúng búng. Là cô ta, nữ nhân trong hình ảnh yếm ngọt ngào cùng Tích Lăng đêm đó, là người hắn không ngừng thương nhớ, chính vì cô ta mà hắn không xem Lục Nan Hy ra gì, đành đoạt cướp đi mạng sống con cô. Thực lòng đối mặt, cô không hề có chút cảm nhận thương cảm hiện tại, trong lòng còn thầm xuất hiện một cổ ghen đáng.

Vốn vì yêu thương mà Lục Nan Hy mù quáng, từ đầu chí cuối đều không nhận ra Tích Lăng đều không có tình cảm với Tổng Tư Tình. Hiện tại, cô còn chưa đủ thắm? Nữ nhân si đại lòng với hắn đều có một kết cục, đau khổ cho đến chết.

- *Đưa tôi trở lại phòng bệnh.*

Trong lòng băng giá, giọng điệu lạnh nhạt y như cơn gió bắc giống nhau. Ưu Tình Tập đưa mắt nhìn xuống, mi cô dài như hai chiếc bao phủ mắt xinh đẹp ướt đẫm, mũi cao xinh đẹp phỉ phò cho anh biết cô đang tức giận, môi anh đảo hồ hững mím chặt nhau thành một đường mỏng đẹp mắt đến mê người nhìn.

Đứng dưới chân đại thụ, hoàn toàn bóng mát đại thụ ôm lấy, tóc mai nữ nhân mềm mại nên nã theo làn gió mà bay loạn, các đốt tay cô thon thả nhưng là gầy guộc, cả thân thể trắng nõn nhưng lại xanh ẻo lả người, cộng với một tập ánh mắt đượm buồn vô hạn làm người đàn ông nào cũng muốn quàng tay ôm lấy mà cung chịu sùng nịch. Nếu còn nói đến sở dục thì...còn chưa nghĩ tới.

- *Hĩ Ca, có phải anh nói xem, xe chạy đằng xa kia là Tích Lăng hướng tới?*

Tân Hĩ Ca hoàn toàn một mặt chịu đựng, gắng gượng cười một tiếng cho có cảm giác bản thân không quá lạc lõng trong tâm trí nữ nhân đối diện đang hướng mắt tận tâm vô định. Vốn hỏi anh nhưng là ý lại anh có thể đáp lời hoặc không, cư nhiên anh biết anh sẽ không từ chối đáp lại cô bất cứ thứ gì, nếu cô muốn được nghe, ít nhất một lời trấn an.

- *Tích Lăng sắp đến rồi đó, hay anh đưa em trở lại phòng nhé, kéo niêm lạnh, sẽ không đợi được cậu ấy.*

Chỉ có thể đem lấy cái lá chắn Tích Lăng ra mà làm Tổng Tư Tình hồi tâm chuyển ý, bằng không sẽ ngày đêm chịu sương gió không chịu rồi mất khỏi cái gọi là chờ mong đến kiệt quệ, héo hon.

- *Không đợi được nữa rồi, là em có lỗi với anh ấy....thực có lỗi....thực...xin lỗi...*

Vừa định di chuyển bánh lăn, tầm nhìn trên tay nữ nhân đã rơi tự do theo gió từ phía, các đốt ngón tay tựa hồ không còn sức lực để mà nhấc cử động, móng móng trắng toát như tờ giấy vô hại, buông thõng xuống, mắt phượng đẹp nhìn theo hướng gió bay cuốn đi kỷ vật từ lâu đã không ngừng chôn sâu trong lòng, tiếc nuối có mà bất lực cũng phải kể đến, giây sau nhắm nghiền, im lặng đến độ, tiếng hót lãnh lót chìm sẽ nhỏ vang trời chiếm hữu, hơi thở yếu ớt cũng dần ngừng lại, nhưng đôi môi tái mét lại hoàn toàn cho người khác cảm giác cô đã thoải mái, không còn vương bận sự đời cay nghiệt.

"*Tích Lăng, không mong ích kỷ bên nhau một đời, chỉ mong nhân sinh chưa lần nào bỏ lỡ.*"

Ưu Tình Tập vừa định quay lưng, nghe tiếng Tân Hĩ Ca hô hoán náo loạn, đầu tóc rối bởi không biết làm gì khác ngoài như vậy, liền không để ý gì ngoài trách nhiệm bệnh nhân. Dù Lục Nan Hy cô quyết không chấp nhất nhưng trước mắt nhìn thấy cũng không ngăn được hơi thở dần gấp gáp, có sợ hãi, nỗi sợ lan tỏa khắp thần trí, dần đóng băng lời thoát rằng cô rốt cuộc cũng sẽ không thoát khỏi kết cục kia. Lòng ngực đau đớn, máu lưu thông không bình tĩnh, liền mạch, một tay che lại mắt bản thân, một tay bầu vào đùi trắng nõn để lấy lại cảm

giác chân thật.

Bức ảnh nằm lẫn lộn trong xác lá không chút thương xót, nhưng nó sẽ không bao giờ lạc lõng bởi sự ám áp lưu luyến Tổng Tư Tình chưa bao giờ nguôi. Cô đã đi sai một bước, hối hận cả một đời, không thể cứu vãn. Nếu năm đó... sẽ không bao giờ có nếu như, và cũng sẽ không bao giờ gặp lại được Tích Lăng của những năm thanh xuân tươi đẹp nữa.

Cả một khoảng ký ức, kết thúc tóm gọn bằng giọt nước mắt phân ly cuối cùng mà cô rơi xuống, dành cho người đàn ông mà bản thân đã yêu đến sức cùng lực kiệt.

"Tích Lăng, xe đạp này...anh lấy đâu ra? Ăn trộm?" Tổng Tư Tình trên tay cặp táp xinh đẹp, tóc ngắn thấp, tóc mai hai bên mang tai mang đến cái nhìn hoa lệ lệ thật phần đáng yêu, ánh mắt nhìn chiếc xe điều khiển dưới tay Tích Lăng mà trở mắt ngạc nhiên.

"Em nghĩ anh là ai, sao có thể dính dáng hai chữ ăn trộm? Là anh mang xe hơi lưu lấy 10 chiếc xe đạp đủ kiểu đó, bởi tuổi chúng ta không thể lái xe hơi tùy tiện được, với lại..."

"Anh điên sao? Chú Tích sẽ thế nào khi nghe được tin này anh mang xe đi trao đổi. Với lại, 10 chiếc xe đạp này chưa chắc mua được một chiếc xe hơi sang trọng như bạn đâu anh mang đến đâu...mau chỉ em địa chỉ nơi anh vừa tạp nham ra đi, đòi lại công bằng, nhìn anh đáng về không giống phong trần thì liền bị lường gạt." Cô đã muốn điên đầu, đứng đứng tức khi nhìn nam nhân trước mặt tuấn tú trầm ổn hơi thở nam tính bình đạm. Hắn lại không nói gì, trong mắt cũng không biết thế nào cô lại tức giận, chỉ thấy sự mình làm hoàn toàn bình thường.

"Anh đúng là thiên tài thật, làm chuyện không ai nghĩ tới luôn đó. Còn nữa, em cũng không thích đi xe đạp đâu." Vừa nói vừa đẩy tay hắn vì thấy hắn ngơ ngác toàn tập, liền đẩy cặp lên rõ xe trước mắt, giành tay lái mà rẽ bánh trước, hùng hăng hồ hồ giành lại công lý, rõ ràng thấy được, nhìn hắn một tiểu hài tử không biết chuyện liền ăn nói không lý lẽ. Đáng lẽ không phải 10 chiếc đầu, mà phải là cả nghìn hoặc trăm nghìn chiếc cũng chưa đủ.

Mặc dù ngoài miệng ăn nói không ngọt ngào nhưng trong lòng chạy e thẹn hết mức, hai gò má phản nhô hồng hào đỏ chót, sắc xuân thiếu nữ ngời ngời. Là hắn trao đổi xe đạp là vì cô, sao có thể không vui? Chỉ hận không thể ôm hắn một cái và chỉ hận...sao có thể không giữ được ký ức là mãi mãi?

Không hận người bội bạc, chỉ hận mình bất sở.

Hoá niệm thành hẹn ước, giữ mãi không buông tay.

Tổng Tư Tình không chỉ giữ một tấm hình...

Từ trước đến nay, em chưa hề đau đớn, vì khiến anh hận em, là đau đớn đỉnh điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nhìn tôi tệ lắm sao?

"Nhìn thấy tình địch trước mắt ra đi, vì sao không thoải mái?...Chẳng anh ta đau khổ, đến đó lúc thỏa mãn?"

Tầm nhìn trước mắt mờ mờ, hàn quang lạnh nhạt, nghe tiếng bước chân rộn ràng của thân nhân Tổng Tư Tình. Từ tiếng là hét đến tiếng than khóc bầm ruột.

Tuệ Mẫn Mễ nhìn Lục Nan Hy ngồi yên lặng đến lạ thường, tựa như búp bê sứ yên tĩnh, có vẻ không muốn nói gì cả một ngày, từ lúc được Ưu Tình Tập đưa trở về phòng bệnh thì đã như vậy, cả cơm trước đó muốn ăn, hiện tại cũng không nữa điểm nhìn. Vậy là sao đây?

Buồn cảm cũng ảnh hưởng, lây lan ư? Một bụng tò mò khiến cô không thể chịu nổi nhưng lại không dám hỏi, đến đi đứng cũng không gây tiếng ồn, cẩn thận phòng khi chạm phải vật cản. Nhìn Lục Nan Hy dòm chừng, sau đưa mắt tầm kính mỏng ngăn cách ra bên ngoài, hành lang chưa bao giờ hết tiếng giày nện va chạm sàn.

Lục Nan Hy trong đầu hiện tại, trống rỗng đến mức, bản thân cũng cảm thấy lơ lửng, hoàn toàn không còn trọng lượng nữa, mất hồn. Nếu ai có thể hét vào cô mạnh bạo một chút thì may ra còn có khả năng cô hồn phách nhập trở lại. Hiện tại, cả mọi thứ bị bao vây bởi sự sợ hãi, muốn trốn chạy. Mỗi khi khóc không muốn mấp má, đã nguyên một ngày không vào cơ thể ngụm nước nào, thử tự hỏi người khỏe mạnh còn chịu không nổi, sao có thể người yếu ớt có thể?

- Tích Lăng...tôi muốn gặp anh ta....các người...khốn kiếp.....mau đi gọi tên khốn đó ra đây...phương gia nhân gia nghĩa....

Các nhân viên cùng thư ký nhìn thấy Tân Hi Ca thì liền quen thuộc như thể không cần nhìn nhau vội vã thông báo nữa, liền đại diện thư ký đứng ra nói chuyện lý lẽ, dập lửa trước còn chuyện gì xảy ra nữa thì định tính sau.

- Tân tiên sinh, bình tĩnh trước đã, nếu anh cứ như vậy trạng thái muốn làm càn thì chúng tôi đành thất lễ.

Chính lời nói ngay thẳng cũng không si nhê, anh đang tức khí, nghe lời vào thách thức, nổi điên thêm là chuyện không khỏi tránh, càng muốn xông lên. Còn chưa nói hết, đã thấy từ xa Mộ Phi nhàn nhã đi đến, hoàn toàn không ngạc nhiên mấy, như lúc trước, ngay lập tức không mất thời gian lời kéo Tân Hi Ca đến phòng tiếp khách không kiêng dè. Anh không được tôn trọng, anh không để tâm nhưng để Tổng Tư Tình ra đi buồn bã ủy khuất thì không thể chấp nhận.

Tiếng ồn kéo dài tầng này đến tầng khác nhưng sau một nén nhang sau thì im phăng phắc trở lại, như chưa có chuyện gì xảy ra, kì lạ đến độ khiến người ta sờn gai óc.

Tích Lăng sau khi xem xong văn kiện cuối cùng, định uống hết ly nước mới thì nghe Mộ Phi thông báo gấp Tân Hi Ca muốn làm nhiều loạn ở dưới đại sảnh. Hắn không nhanh không chậm dùng khăn giấy lau tay cho khô đi, nuốc mép tuấn lãng mang tia giễu cợt nặng nề.

Tiểu sái bấm thang máy xuống, tay dút vào túi quần vừa vặn đất tiền, mang theo một khí chất lạnh át đối phương, mà không thể ai cũng có thể. Vì đây là thang máy riêng, khi mở ra nó sẽ dẫn đến một hành lang riêng, lối riêng, chẳng phải thang máy thông dụng nổi các tầng, cho nên đây chính là lý do nhân viên rất ít khi mà cơ hội gặp mặt chủ tử của mình. Còn chuyện hắn có mối thân hay không thì là chuyện khác, đương nhiên chuyên gia thiết kế thì chuyện này sẽ không xảy ra đâu, đùa thôi mà.

Tân Hi Ca ngồi ở phòng tiếp khách đợi tầm hơn 5 phút, vẫn chưa thấy hắn bóng dáng đâu, ánh mắt híp lại, cắn răng tức giận, vừa định đứng dậy thẳng thì nghe tiếng thang máy đánh một tiếng, như tiếng vang thức tỉnh, lồng ngực phập phồng không đối nhưng là thần trí có chút căng thẳng. Vốn Tích Lăng cùng Tân Hi Ca chỉ quen biết hồ nhau qua Tổng Tư Tình, nhưng sau anh biết cô yêu Tích Lăng chết đi sống lại thì không còn hy vọng nữa, từ một người chưa hề nói chuyện lại biến đổi thành kẻ thù không đội trời chung, vì anh biết chỉ có thể dùng cách này để thức tỉnh bản thân cho bằng hắn, anh không thể giàu có đó đó vùng tiền không cần lo lắng, dung mạo tư chất ngời ngời phi phàm, địa vị tiếng tăm nơi nơi tường tận,

quá mức hoàn hảo làm người ta trùng bước.

Chỉ nghĩ đến đây thôi, sự sợ hãi thoáng qua ban nãy hoàn toàn bị lấn xuống thay thế phát tiết. Nhìn thấy hần, liền nghĩ đến bản thân trước mắt, là nam nhân khiến Tổng Tư Tinh đợi chờ mỏi mòn héo hon, không tin được rằng, trên đời này, còn có nam nhân vô tình đến mức lãnh khốc. Ánh mắt hần rõ ràng lạnh nhạt nhìn Tân Hi Ca từ trên xuống thất hồn mà muốn cười to.

- Sao? Tinh nhân lại xử cậu đến quá rồi nữa?

Vốn Tân Hi Ca đã rất cố gắng kìm nén, niệm trong lòng, nhất định không được làm to chuyện, giải quyết mọi chuyện bằng lời lẽ, không dùng bạo lực. Rõ ràng là như vậy, nhưng Tích Lăng vừa dứt lời, anh đã không thể nhịn, tay nắm chặt đến độ gân tay nổi lên đáng sợ không che giấu, ánh mắt như rực lửa như ác quỷ, bất ngờ xông đến, nhưng là Mộ Phi còn phản ứng nhanh hơn, chắn đến trước mà cầm lại lực Tân Hi Ca xông đến, làm giảm đi một nửa, tâm tư không bình ổn cho nên dễ dàng bị Mộ Phi chế trụ.

- Tên khốn, mày như vậy an nhàn trong khi cô ấy chờ đợi từng ngày đau khổ không dứt, hiện tại thời điểm ra đi, mày cũng không thể nói lời nào khiến cô ấy mỉm cười, mày...mày có còn là người không?

Tân Hi Ca xúc động, nước mắt nóng ẩm tràn ra khỏi khoé mắt, nguyên lai, những thứ này rơi vào mắt hần chỉ có là trò đùa cho thiên hạ, hần một chút cũng không muốn hiểu, còn cố ý đến gần, khuôn mặt hoàn toàn vô cảm, nhưng lời nói phun ra khiến người ta trợn mắt không thể hình dung được, sao hần có thể?

- Yêu đến mức nào? Nếu đến vậy thì...bảo cô ta cố mà sống dậy đi, quỳ xuống chân tôi, may ra lúc đó, có khả năng tôi bỏ thí cho một đêm lên giường được không?

Anh gần như điên cuồng, cố gắng rời khỏi Mộ Phi chế trụ, dùng hết sức lực gầm thét như thú hoang, đầu tóc rối bời, mặt mày hần rõ một mối, con ngươi hần đỏ rực.

- Tổ chức tang lễ cho kín tiếng, đừng có lợi dụng danh tiếng của tôi mà vùi dập đồng nghiệp, quá mệt mỏi...

- Mày....

Hần phui sách thân áo, ý cười trên môi bạc lạnh còn chưa dứt, xoay lưng rồi đi dứt khoát, giọng điệu trầm ổn mang theo chút tia lười biếng làm người ta yêu thích, mang tính giải trí thì nhiều, nhưng không thiếu uy quyền, cái người nghe, vậy mà không dám ngay lập tức tuân theo đâu.

- Tiền khách, tôi không tiếp người không tình tảo.

- Buông ra, tôi tự mình có thể đi.

Tân Hi Ca chỉ có thể buông xuôi tất cả, ngược lại còn cảm thấy có lỗi, vốn anh không nên đến đây, gây thêm nhiều lời lăng mạ cho Tổng Tư Tinh và anh cũng biết, nếu hiện tại cô còn sống, nghe như vậy sự, cô sẽ giận anh lắm.

Được đưa đến nửa đường, trong đội hình như thể tội phạm bị giải đi y hệt khiến Tân Hi Ca có chút xấu hổ, nhìn mọi người xung quanh không dám nhìn mình thì còn cái gì khó chịu hơn. Nhưng mà phải nói, anh phải khâm phục hần ta, quản lý nhân sự là quá mức hoàn hảo, ở đây là chưa nói đến các chi nhánh dày đặc khác, ở nơi trụ chính, số lượng nhân sự đông đảo đến chóng mặt, chưa lần nào đến Tích thị mà thấy được sự lơ là của nhân viên, dù chỉ chuyện phiếm làm ồn cũng hiếm. Nhìn đâu cũng thấy hoàn hảo, thắc mắc, có phải người không? Hay thần thánh phương nào?

Đối với nữ nhân ái đến mức, chỉ muốn làm mọi thứ để mưu cầu tình yêu từ nam nhân, nhưng là đến chết, cũng chấp nhận một cách dễ dàng không oán trách hay tức tưởi, thì đó gọi là gì?

Cứng đầu hay cao cả?

"Không thể trách tôi quá mức vô tình, mà là trách chính bản thân cô quá mức ngu muội. Tình, may ra, chỉ có chết, cô mới thức tỉnh..."

Send: Tổng Tư Tinh - By: Tích Lăng.

- Liên lạc bác sĩ riêng, liền đáp máy bay hai ngày tới.

Mộ Phi nghe nói, liền biết mục đích để làm gì, không dám để một lát, đi sắp xếp ngay lập tức. Hần chỉ vì chuyện Lục Nan Hy mà tâm tình mấy ngày này chẳng thể giây phút nào tốt. Càng nhớ, càng hận, nhưng lại không thể bỏ mặt. Thế loại không dứt khoát này, vốn không phải hần tác phong.

Tiếng chuông di động làm hần tỉnh ra khỏi suy nghĩ băng quơ.

- Lăng Lăng, tối nay 1h, có mời mới, không đến là đừng có mà...

Nghe ra là biết, chất giọng biến thái không đời Mạo Hoạch Ma trên ghê, liền không kiên trì cúp máy. Anh mắt chớp chớp nhìn màn hình điện thoại truyền đến "tút...tút..." khó chịu. Đã đi động hết pin, phải tìm ngay điện thoại cục chính của công ty khó khăn, đã chưa nói hết lời liền bị cúp đi, hỏi anh tâm tư bị vứt chỗ nào rồi?

Ông Lăng dạo này tâm hồn treo ngược cành cây, cứ vui vẻ thần thơ hết ngày, là vì có con rể Tích Lăng danh vang tiếng tăm hùng hồn. Nhưng tối đến, nghe tiếng chuông cửa in ỏi, ăn cơm tối, còn chưa gấp đũa com vào miệng thì nghe hầu nhân chạy vội vào, trên tay ôm đồ khủng khiếp, đứng không muốn thẳng người, còn có ngoài sân là vali chông chát, khỏi đoán, ông nhìn qua là biết đồ của Lăng Khẩu Thiên nhưng tại sao lại như vậy?

Nội trợn lời đình, lời cả nhà dậy hết đêm, Lăng Khẩu Thiên không thể trốn được nữa, cô đành đi xuống nhận tội trong lo sợ. Chỉ là đứng từ xa, nhìn ông, là chưa bao giờ thấy ông tức giận như hôm nay, tay chân run rẩy bần rần, đi một hai bước ước chừng tầm vài phút mới hoàn chỉnh.

Nghe ra chuyện căn kễ, càng nghe, ông Lăng càng muốn lên tăng xông, muốn ngắt lên ngắt xuống, không ngờ mọi người lại lừa ông một vô quá sâu quá đáng như này. Nhìn mặt cô, ông liền đánh tới một cái tát đau điếng, nhưng là cô không dám than khóc một lời, chỉ có nước mắt nước mũi tem nhem. Đưa tay vịn lấy một bên má đỏ ghê người, cả bà Lăng, Lăng Mạc không dám bênh vực. Đến chuyển đêm một chút, khuya lác khuya lơ, Lăng Thanh nhú mày nhìn nguyên dinh thự Lăng gia sáng đèn, khó hiểu bước vào, nhìn gương mặt hầu nhân ai nấy khó coi vô cùng, xanh mét như gấp ma. Liền đưa đồ mà lên thẳng phòng khách, mới thấy Lăng Khẩu Thiên quý trên đất thảm thương, ông Lăng thì cũng không ổn hơn, bà Lăng vuốt ngực ông đang ông thoải mái tâm tư.

- Lăng Thanh...con nghe ba...không thể để Lăng thị như Thiên Chính được nghe con...Thanh...

Còn chưa có chuyện gì xảy ra, ông đã sợ hãi, nhìn Lăng Thanh ôn nhu hết mức có thể, gần như năn nỉ, cầu xin thực lòng. Chính ông hiện tại mới hiểu, Thương Quý vì sao gục ngã đến mức nhập viện muốn chết đi cho rồi, tình hình mãi không tốt lên.

- Cha....

Lăng Khẩu Thiên không chấp nhận được, nhìn ông đau khổ mà trong lòng như có ngàn vạn con kiến lúc nhúc bò đi bò lại khó chịu không tưởng.

- *Mày im ngay, ta không có đứa con gái như mày, đừng gọi ta là phụ thân bao giờ nữa...*

- *Chư tướng anh ta một tay che trời à? Là lợi dụng lỗ hổng của người khác rồi hạ bệ mọi thứ, dùng quần chúng ảnh hưởng, còn chúng ta, có gì để sợ đâu? Loại người như vậy, tốt lành chỗ nào, không khác yêu mà quý quái...*

- *Mày im ngay...*

Ông Lăng gần như kiệt sức, dựa vào bà mà nhắm tịt mắt, làm cả Lăng gia nháo nhào gọi bác sĩ riêng đến chỉ sợ ông có bất trắc, ông giận đến mức, cô mang nước đến, ông hất đổ không biết bao nhiêu lần, một cái nhìn cũng không muốn nhìn đến.

Bà Lăng đúng là cũng xót con nhưng là chuyện này vỡ lẽ, nói thật ra, bà cảm thấy nhẹ nhõm, bởi ngày nào còn che giấu cho cô, ngày đó bà chẳng nghe ăn ngon ngủ yên đâu.

- *Tiểu A, tìm cô ta ngay, kế hoạch chúng ta có lỗ hổng rồi.*

Lăng Thanh nghe như vậy, rốt cuộc con người anh cũng không khỏi sử dụng thủ đoạn. Như nghiệm ra được cái gì đó, khuôn miệng có chút giãn nở.

- *Lục tiểu thư, bị bệnh nặng, nhập viện phụ trách bởi Ưu Tình Tập, viện phí được trả hoàn toàn bởi Tích thị.*

- *Nhất định, nhất định không được để cô ta thoát khỏi tay chúng ta được.*

Đây chính là lý do thương trường không nên xuất hiện niệm tình. Một cái chớp nhoáng, trong tay liền có tất cả, chớp nhoáng, mất hết tất cả.

- *Hy Hy, khuya rồi, cậu còn không ngủ sẽ mệt mỏi lắm đó, cậu không phải muốn mau khỏe lại sao?*

Tuệ Mẫn Mẫn vẫn nhắc nhở, mặc Lục Nan Hy có đề tâm, có nghe hay đáp trả cô.

Lục Nan Hy cố gắng đưa mắt ra khỏi cửa sổ, vô định nhìn trời đêm u ám, nước mắt cô tràn khỏi khoé mắt dày đặc, mà không hiểu nguyên do rằng bản thân đang đau lòng cái gì?

Sau bao nhiêu chuyện, như cô đứng ngoài tất cả, không liên quan chút nào, nỗi nhớ hằn vết dày đặc cô không buông...giọng điệu ồm ồm khó nghe đó lấp đầy tâm trí cô.

- *Hôm nay, Bích Vũ có vài tiểu bạch thỏ ngon miệng, không biết lựa nào?*

Cả gian phòng rộng lớn đen om, mùi hương mới mẻ khó cưỡng tràn ngập mọi góc ngách, xen lẫn ắt tạt hương nước hoa nồng nặc. Tiếng cười đùa nữ nhân cùng mùi hương tiền là không thể thiếu.

Phòng bao này chính là thu hút nhiều nhất, nữ nhân nào ra ngoài cũng ngực đầy một xấp tiền không rõ bao nhiêu, nhưng dày cộm là yêu thích rồi. Nhưng đặc biệt, không phải là những ông già ham giàm cô non, là là những sugar daddy tuổi trẻ tài cao, tiếng tăm không phải dạng tầm thường nhưng là vào Bích Vũ thì không được xem là đặc biệt mấy, hoàn toàn mù mịt, chỉ có tiền mới chứng tỏ đẳng cấp nổi.

Trên bàn đánh bạc, Tích Lăng chép miệng, chéo chân lên nhau, điệu bộ lười biếng hoàn toàn lười biếng, như không còn chút sức lực, ngồi bên cạnh là mỹ nữ, mà chắc chắn tối nay nữ nhân ấy hẳn chọn qua đêm...

Đánh bạc cũng không phải hôm nay có hứng thú, hẳn đặc biệt không để tâm mà trao đi biết bao nhiêu tiền nhưng là một chút cũng không để ý, chỉ có uống rượu rồi ngồi tiêu khiển liếc mắt, quá trình đánh cũng không biết đến đâu. Lâm Ngộ Kỳ Phong cùng Mậu Hoạch Ma và Lư Phồn Hưng cũng chán vì ở đây...chẳng có ai cần tiền cả, nhìn nhau rồi lại nhìn hẳn cư nhiên lác đác.

- *Tích Lăng, tâm tư không tốt hử?*

Giọng điệu nữ nhân nũng nịu vang lên bên tai, nhìn hẳn góc cạnh sắc sảo như muốn đòi mạng nữ nhân, nhìn không chớp mắt, chỉ muốn hôn lên môi bạc, cầu xin hẳn thỏa mãn, nhìn hẳn cười một cái, tiêu vài tuổi xuân cũng đáng, nam nhân kim cương trên trời này chỉ có ngàn năm mới được tiếp một lần, thực không dễ dàng gì được để mắt.

- *A!!! Nhìn tôi tệ lắm sao?*

Hắn cũng không ngại đáp lại một tiếng trêu ghẹo, mỹ nhân được đã đề ý, sủng thụ, liền cười ngọt ngào, dung đưa nữ ngực cố ý chạm vào bắp tay hẳn thực nhịp nhàng cùng tự nhiên, vươn một chân dài mà vuốt ve chân hẳn thon dài, ánh mắt đưa đến gần hẳn chỉ cách một ngón tay mà đưa tình luyến ái, nhưng hẳn lại như không có chuyện gì chỉ thuận tay đưa tay nắm lấy eo nhỏ mỹ nhân mà dùng lực một cái, làm mỹ nhân càng xích lại gần, như thể đang ngồi trên người hẳn.

Ý cười còn chưa dứt, mỹ nhân đã vươn tới tự ý hôn lên khuôn mặt hẳn, gò má lạnh nhạt, cả người hẳn có chút lạnh, đồng tử đáng sợ tối sầm, khoé môi chưa boả giờ giãn nở.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nếu không mất sự nghiệp...anh sẽ đồng ý có gia đình?

Ở trước Tích Viên, đợt này tùy ý hầu nhân trang trí đèn đuốc nhưng là không quá phô trương, Tích Lăng mất mớ hồ hết trên giường lớn, chắn che đi nửa người nhưng không ngăn được vẻ cuốn hút mỹ mạo toả sáng chói người, môi bạc mím chặt khó đoán. Tay chống lên bên cạnh làm hẳn bộ dáng như đang ngồi thẳng. Mỹ nhân bên cạnh đã ngủ say, loã thể không chút lo lắng mây may nào, nụ cười mê người trên môi còn chưa có thu hồi.

Sau cuộc hoan ái không chút nào hứng thú, bình thường hẳn sẽ ngủ ngay, đến trời sáng sẽ bỏ đi từ sớm, nhưng là hiện tại có nhắm mắt bao nhiêu lần vẫn không thể đi gặp chu công nổi. Mùi hương hoan ái cùng nữ nhân là làm hẳn khó chịu, cho nên liền không một lời nào, quẳng lại chi phiếu, mặc vào áo mới rồi đi ngay lập tức.

- *Đợi cô ta tỉnh dậy rồi dọn dẹp, tiễn khách.*

Hầu nhân trực đêm, nhìn thấy hân cũng rất ngạc nhiên, hân mắt ngủ ư? Mất đẹp vô cùng mệt mỏi, lại còn động tác xoa thái dương liên tục, dù không ai dám đến gần nhưng tạo cho đối diện cảm giác muốn giúp hân xoa tan ưu phiền vô lý do cùng động lực. Ra đến sân lớn, hầu nhân sắp sẵn một hàng dài đưa tiễn, chỉ cần nhìn thôi là muốn đau đầu hơn.

Khi Tích Viên phía sau mất hút, Tích Lăng vẫn không biết được, chính xác bản thân muốn đi đâu? Hiện tại trời còn chưa có sáng hẳn, tối mịch thế này, nhìn đồng hồ điện tử từ khoan xe, điểm đúng 4h53. Nhưng một hồi đẳng co, vẫn là trở về Cẩm Viên, đó chính là nơi...hân không bao giờ ghét bỏ.

Đình thự Cẩm Viên to gấp đôi Tích Viên, nhưng tối om như mực, đơn độc một mình lộng lẫy nguy nga giữa thành phố xa hoa, như tách biệt khỏi, không có một bóng người hầu nhân nào, từ lúc trước hân đã sa thải hết thảy, chỉ còn người dọn dẹp theo ca theo ngày mà còn trụ lại. Đến sảnh, hân đốt tay thon dài với mờ đèn lên, trống rỗng lạnh toát chính là cảm giác thời điểm này. Không có người nào mong chờ hân trở về hay còn có tiếng chào hỏi cho hân cảm giác bản thân không cô đơn. Ánh mắt dần thay đổi đi, lê bước nặng nề lên lầu, hiện tại hân có nằm giữa sảnh cũng chẳng ai có thể nhìn thấy được, tự do tự tại một cách nhàm chán.

Không thể đợi thêm mà tắm rửa ngay, cả khí của nữ nhân ban nãy còn dính nhớp nháp trên đùi hân dơ bẩn. Tay chạm qua da thịt là không thể không có. Cả cự vật cũng mềm nhũn, hân không biết đã "chơi" qua nữ nhân thế nào? Nhưng khẳng định là đã rất kịch liệt cho nên hân sức lực hoàn toàn trút sạch. Bụng kêu ầm ầm nhưng không hề để tâm, tắm ra thì leo lên giường ngay lập tức, buồn ngủ đến mức bỏ quên thế sự.

- *Tiến, em buồn ngủ quá, hay hôm nay ta dừng ở đây đi, qua chỗ em nghỉ ngơi...*

Hi Yêu loay tay qua bắp tay rắn chắc của Thương Hiên Tiến, mặt mày nùng nịu đáng yêu thấp phần nhưng không thể vào mắt anh nổi. Anh cứ tối ngày ôm lấy văn phòng không buông, mặc dù biết còn rất nhiều, số lượng khổng lồ không thể nói xong liền xong nhưng là lại không chịu rời bỏ. Bước bình đến độ cả tuần còn chưa có về nhà, hầu hết thời gian là ở nơi này giám minh xử lý văn kiện.

Thương Hiên Tiến còn bận đến độ, bản thân còn chưa có nhìn qua gương lần nào, còn chưa nhận ra bộ dạng hiện tại không khác ăn xin thảm hại. Râu ria xuất hiện, quầng mắt thâm đen, đầu tóc dài hơn mạng tai một chút, xụp xệ không che giấu. Hằng ngày chỉ ăn sandwich hay com hộp cô mang đến. Có lẽ lần này, anh thực sự bị chấn động kinh sợ. Chấm chỉ thì anh có thừa nhưng là tìm đối tác tạo niềm tin lại không có, nhà đầu tư thì lại danh sách sơ lược không có một ai thêm nhìn đến. Bắt buộc anh phải làm sao đây? Anh không dám nhìn Thương Quý, sợ ông sẽ đối anh với ánh mắt thất vọng, căm hận.

- *Không được đâu, ngày mai anh chiều em được không? Hôm nay anh bận...*

- *Anh hôm qua cũng nói lời này, anh định như thế nào mới chịu buông công việc ra khuây khỏa đây, em nói anh, đây không phải là một hai ngày liền có thể cải thiện, chúng ta cần con đường dài để có thể vực dậy, anh như vậy bản thân còn chưa ổn định thì công ty ổn định gì nổi.*

Hi Yêu không cho Thương Hiên Tiến cơ hội trả lời nào, liền nhảy vào lòng anh bận rộn, quăng đi viết hết thảy, chồm đến chế trụ môi anh ngay lập tức không cho cơ hội phản kháng. Dĩ nhiên đây chính là chạm vào bản năng tự nhiên của người đàn ông, họ luôn luôn ở thế này, không bao giờ từ chối đâu.

Nụ hôn ướt át còn chưa dứt, anh đã đẩy thân thể mảnh khảnh mềm yếu cô trụ lên bàn lớn đầy rẫy giấy tờ mà mây mưa, ngoài kia mưa lất phất, lại như có như không truyền đến tiếng rên ừ ừ nữ nhân làm xua tan đi màn đêm yên tĩnh.

Hai có thể trần như nhộng ôm lấy nhau quấn quýt ở ghế bồng dài, từng nhịp ra vào cự vật khủng của Thương Hiên Tiến làm Hi Yêu liên tục thờ dốc, gần như muốn thét lên, cảm nhận dưới thân như rực lửa, cả người cũng y hệt, độ nóng cả hai không thiếu, mồ hôi lấp lánh rơi trên ngực nở nang của Hi Yêu dày đặc. Anh vuron lưỡi, mút lấy ngực cô, vị mặn có xen lẫn một chút ngọt ngào gây nghiện. Tay không ngừng xoa âm huyết bởi cô không ngừng vênh mông, nắm chặt tay đau đớn. Đặc biệt, hoa huy*t Hi Yêu khô khốc, không một chút khí làm Thương Hiên Tiến bối rối phần nhiều. Chỉ còn cách dùng nước bọt bản thân mà làm ướt nó.

Truyền vào tai tiếng rên đều đều ừ ừ, kích thích màn giác, kích tình không thôi, vuron chân nhỏ đặt ở vai rắn chắc anh, cho anh dễ dàng tiếp cận môi hoa huy*t dễ dàng thoải mái. Lưỡi anh trượt đến đâu, Hi Yêu rùng mình đến đó, tay đặt ở sau gáy anh đè chặt, đùi mìn màng không ngừng kẹp chặt đầu anh. Nhưng ngày càng thuần thực, ngày càng mở rộng chân. Môi hoa huy*t có cô chút lớn, bao bọc trần châu đỏ ửng gọi mời, tiếng mút chặt làm cô gương mặt đỏ ửng không ngừng thờ dốc thoả mãn. Cả Thương Hiên Tiến cũng hưng phấn, mùi hương hoa huy*t không chút nào khó chịu cả, liên tục hoạt động môi cùng lưỡi điều luyện, chỉ muốn làm cô nổ tung.

- *T...Tiến...ummm...aaa....ừm....mau nữa...m...mút mạnh vào....aaa*

Rốt cuộc hoa huy*t cũng ngoan ngoãn nhả ra khí, nhưng lại rất ít, anh không nở mút hết, đưa tay xoa đều ra xung quanh, liền rời khỏi, mau chóng đưa cự vật trở lại, tay Hi Yêu vuron ra cổ anh mà ôm chặt, bắt đầu lắc lư thân mình tập làm quen.

- *Hi Yêu.....*

Thương Hiên Tiến đưa lưỡi trơn trượt ở vành tai cô lạnh lạnh, phả hơi quyến rũ chết người làm cô rụt người như thỏ con đáng yêu mị hoặc. Đến thời điểm xuất tinh, anh mau chóng rút cự vật, lấy tay cô vuốt về nó bắn ra ngoài, nhưng cô lại mau kéo đẩy vào hoa huy*t mạnh bạo không kiêng dè làm anh thờ dốc, ánh mắt nóng ầm, nhũn mảy.

- *Em mang con anh, chúng ta sinh con, không cần trốn tránh.*

Nhờ giọng điệu cứng nhắc này mà Thương Hiên Tiến như tỉnh giấc, không đáp lời, nghe đến sinh con, liền nhẩn tâm rút cự vật khỏi, dòng tinh nóng ầm cũng rơi trào xuống nền nhà trắng bóng nổi bật ánh nhìn. Hi Yêu như quá mức mệt mỏi, ánh mắt có đủ nói lên cô có bao nhiêu tuyệt vọng, có bao nhiêu đáng trách đối người đàn ông trước mặt.

hoa huy*t sưng tấy, cô không ngại nằm yên, yên lặng nhìn anh biểu cảm hoảng hốt. Không nhìn được, giây sau đưa ngón tay trắng nõn vuốt ve cạnh gò má cao của anh, nước mắt cũng kip trào khỏi khoé mắt phượng. Như có ngàn vạn mũi kim đâm tự do vào tim cô rỉ máu, anh sao lại từ chối cô?

- *Tiến...anh không muốn có con sao?*

Mọi lời Thương Hiên Tiến như không nghe thấy, chính anh cũng thấy sốc bởi hành động này của bản thân? Anh tự hỏi, bản thân còn do dự cái gì? Tại sao không chính diện đối mặt như Hi Yêu, anh đã rất may mắn có cô nhưng sao hiện tại lại từ chối.

- *Nhìn em.*

Tay nhỏ cầm lấy cằm nhon ồm o của anh, anh cũng thuận theo, tay bên dưới nắm chặt vì nước mắt cô rơi phải, nóng ầm bỏng rát khó chịu, mắt không dám nhìn cô nước mắt lã chã, chỉ có thể nhìn môi cô nhấp máy, sau cụp mắt mệt mỏi.

- *Ở tuổi này, anh chỉ có thể...là người đàn ông đam mê mạo hiểm, theo đuổi sự nghiệp.*

Phải cố gắng lắm, khó khăn lời nói này mới thoát khỏi tâm trí anh, anh gần như nổi điên nhưng lại cố gắng kìm nén, nghiền răng ken kết, giọng điệu che lấp nhẹ nhàng như gió mây bay.

Chỉ một lời nhẹ như không, nhưng lại có thể cắt đứt hết mọi thứ, anh nói anh chỉ có thể vì sự nghiệp hiện tại, thời điểm này anh chưa thể thuộc về gia đình, cô đây là đang ràng buộc anh. Hi Yêu nắm chặt tay, mau chóng bình tĩnh lại, nhìn cự vật bầm tím nhớp nhোওয়া tình óng ánh, nước mắt chưa bao giờ ngừng.

- *Vậy nếu...anh không mất đi sự nghiệp, như trước, thì...anh chấp nhận có gia đình?*

Hi Yêu không ngờ, chưa bao giờ cô bình tĩnh được như lúc này, còn có thể hỏi đi hỏi lại khi anh đã chốt ý rồi. Hoa huy* như đổ lửa khiến coi không ngừng cọ xát để cảm giác khó chịu xưa đi.

- *Anh...*

- *Khó trả lời lắm sao? Giữa sự nghiệp mất hết, anh lại như vậy buông tay người bên cạnh giúp anh trấn tĩnh tinh thần, chọn lấy cái gọi sẽ rất khó chắc chắn. Anh là nam nhân nhu nhược, hèn hạ.*

Nhìn thấy ý Hi Yêu muốn bỏ đi, không đợi cô lồm cồm bò dậy, Thương Hiền Tiến chồm đến chế trụ môi cô mà hôn tới, cô trốn tránh, nụ hôn này như thể cái tát dành cho cô. "Bang..." Chính cái tát làm anh bừng tỉnh, dừng lại động tác, nhìn cô nước mắt còn chưa ngừng từ này giờ, trong lòng khó tả, híp mắt vô cảm. Bỗng một cảm giác truyền đến, anh không cần gì nữa ngoài cô, nhưng bóng lưng yêu kiều đó, anh vừa định níu giữ, thì cô đã đóng cửa mắt hút.

Thương Hiền Tiến vuốt tóc cao lên, suy sụp khuỵu gối tại chỗ, mùi hương hoan ái sộc vào mũi ngay giây, ánh mắt lãnh cảm nhìn dòng tinh bên cạnh, cùng ẩm ướt vệt nước mắt chưa khô trên cánh tay. Đến khi mặt trời lên cao, chiếu dương quang mọi góc ngách gian phòng anh không chút sức sống, dương quang chiếu thẳng vào con người khó chịu nhưng anh cũng không ngại chuyển mình, cứ nằm như vậy. Như trở thành một Thương Hiền Tiến khác, không còn nhanh nhẹn, cùng năng lượng. Như đã chết rồi nhưng lại còn hô hấp.

Chính Tích Lăng đẩy anh ta vào con đường này, vào hoàn cảnh này, anh nghĩ, mối thù này không trả không được. Nhớ đến khuôn mặt hằn, anh liền muốn xé nát thành trăm mảnh, máu sôi trong người khó chịu không thể tả, liền vươn tay đâm một mạnh vào tường lớn, các khớp tay thon dài như cỏ như không run run, góm máu ghê người, nhưng lại anh không cảm thấy chút đau đớn, trong ánh mắt hoàn toàn là căm thù, tức giận.

Trên đời này, chỉ còn Hi Yêu quan tâm đến anh, nếu hờ hững bỏ qua, cuộc đời anh sẽ thế nào đến cuối. Thần trí mách bảo nên đi tìm đi, nhưng chân tay lại không muốn động dậy. Mất đó ngẫu trực trào quang lệ, trần khôi anh mắt, hận không phải là nam nhân nữa.

- *Em bước đi từ từ nhẹ nhàng thôi.*

- *Cảm ơn anh đã cho chúng tôi quá giang một đoạn đường.*

Lăng Thanh cười nhẹ ảm áp như gió xuân làm lung lay hồn phách nữ nhân, tay cầm lấy bắp tay nhỏ Lục Nan Hy chưa rời, cẩn thận một chút như muốn bế cô đi rồi. Nếu theo phép lịch sự, anh đáng ra phải giữ là vài câu khách khí nhưng hiện tại anh lại không nói lời nào, chỉ cười rồi tiếp tục động tác đỡ cô làm cho cả hai bên cảm giác gần gũi hơn như quen biết thân thiết.

- *Hy Hy, anh có mua chút cháo bò, để... nhờ Tuệ tiểu thư giúp đỡ em ăn.*

Cô nghe vậy nhìn trên tay anh hộp cháo nóng hổi, híp mắt nhìn anh cười xinh đẹp mà xiêu lòng, không ngờ anh lại tốt đến mức này, chợt cảm thấy có chút có lỗi. Liền không xa cách, đưa tay còn lại cầm lấy tay anh, người hoàn toàn dựa vào ngực rắn chắc đối diện mà đi chuyển nhanh hơn, cô lại không để ý anh ta thăm thò phào một cái.

Lăng Thanh thấy cô ngoan ngoãn dựa vào mình, tự thụ cảm mà vui sướng trong lòng, có phải cô không còn đề phòng nữa không?

Sau khi giúp đỡ cô ngồi thẳng, đưa hết hành lý mà phần lớn là của Tuệ Mẫn Mễ vào, xong liền rời đi ngay, còn không quên dặn dò cô uống thuốc đúng buổi, ăn uống đầy đủ mau chóng hồi phục.

- *Cậu may mắn thật, không có tiền để mất thì cũng có thánh. Hồi này tớ để ý Lăng Thanh bước vào phòng hành chính, tớ nghĩ anh ấy chỉ trả viện phí cho chúng ta đó, vì sau đó không thấy y tá nhắc nhở thanh toán, tớ tự giác chạy ra thì đã báo thanh toán xong.*

- *Thật sao? Tớ lại mang một gánh nặng, biết trả lại thế nào?*

Lục Nan Hy dù mở miệng kêu ca như vậy nhưng trong lời không khỏi vui vẻ ngọt ngào. Với tay lấy ly nước uống cạn ngay lập tức, hai gò má hồng nhuận ngập tràn sắc xuân, hoa cũng muốn đua nở vì nhìn thấy nắng ban mai, màn trời như tươi tỉnh hơn hẳn.

- *Nhìn cậu kia, muốn đem cà chua nấu canh rồi.*

Tay còn trở vào bắp tay cô.

- *Cậu chỉ giỏi trêu đùa tớ thôi, cậu này tớ nghe chán muốn chết. Mau lên, tớ đói rồi này, bụng trống rỗng đáng thương luôn.*

Cô chu môi làm nũng, khoanh tay trước ngực cụp mắt, mi dài thu hút quyến rũ, bộ dáng này đến nữ nhân cũng muốn quy theo.

- *Chủ nhân, lịch trình hôm nay.....*

- *Đều hủy đi.*

Tích Lăng đưa tay che vùng mắt, xung quanh yên tĩnh đến mức hai tai như ù đi. Anh vừa định mở miệng nói thêm thì liền bị hấn cắt ngang dứt khoát.

- *Cậu cũng rảnh hôm nay, cút đi giải khuây đi.*

Mộ Phi nhũ này, có phải anh làm sai hành động gì để hấn có thành kiến hay không? Nghe đến hấn cho giải khuây thì y như rằng anh chưa bao giờ vui vẻ tiếp nhận đặc ân. Nghĩ vậy, không dám nhìn hấn biểu cảm mà trực tiếp quay lưng, nhưng vừa định bước đi, chưa đến một bước đã vội vã xoay lại cũng kính.

- *Chủ nhân, ban sáng Lục tiểu thư đã xuất viện trở về nhà rồi.*

Hấn còn chưa biết rõ chuyện thế nào, khuôn mặt mệt mỏi không đổi, nhưng ánh mắt có chút chuyển đổi, sáng hơn hẳn nhưng giây sau tối sầm đáng sợ.

- *Cút.*

Chỉ có thể miêu tả bằng một từ, ủy khuất.

"*Au: Đừng buồn, Phi Phi baby, ta an ủi người mà~~*".

**Nhảy "cóc" trước một chút nào...vù....vù....*

Tích Lăng như mất hết thần trí, trước mắt gần như hoá bão tố, ngực phập phồng dồn dập hơi thở tức sát khí đằng đằng trào nhìn nữ nhân trước mắt tro mắt ngồi yên lặng đối diện không chút nào biểu cảm hối lỗi. Tay cứ liên tục đưa lên, sau lại buông thõng xuống vô lực, không cách nào làm chủ bản thân, bị phản yếu điều khiển. Hắn thực lòng không thể cách nào nhắm mắt động thủ với Lục Nan Hy. Gương mặt nữ nhân như hoa, hương thơm từ cô làm hắn thoải mái, luôn muốn xích lại gần hơn.

Chính bởi không thể nào diễn lãnh băng, không thể để cô nhìn hắn mềm lòng được.

- Cô....cút khỏi đây ngay...

Cô chân như bị dính keo chặt, không thể di chuyển, cô thấy bản thân không có lỗi, đâm sau lưng hắn, là cô không có lỗi. Đây chẳng là gì với đứa con của cô mất đi.

Ánh mắt hắn dần đỏ ngầu, không chừng chỉ một cái nhú mày liền mềm lòng ôm lấy cô, bởi sự nhưng nhớ lấp đầy, hồi ức đang dần hồi niệm trong thần trí chẳng thể nào buông bỏ, chỉ có thể buông bỏ mọi thứ vật chất giúp hắn quên đi cô nhưng là trong lòng hắn đã thẳm mở cửa, chào đón hình bóng nữ nhân kia.

- Anh tức giận không? Điên tiết? Đối tôi, anh như vậy vẫn chưa đủ tôi tha mãi...tránh xa tôi ra...

"Bang..." một cái chớp làm hắn bừng tỉnh, nghe lời cay độc nhưng giọng điệu lại không phải, cô đang kìm nén, nước mắt không ngừng rơi xuống nhưng đó không phải là chủ ý, là nước mắt chẳng thể cảm được, phần nộ tích tụ mà bật chế độ tự động, tầm mắt trước mắt mờ nhạt, hình ảnh hắn ngập tràn trong nước mắt, dần môi cô mếu lại, sắc mặt tẻ không che giấu, gục ngã tại chỗ, lồm cồm đến nơi hắn đứng, nắm tay thật chặt, cứ việc đưa nắm tay mạnh đâm vào gầy hắn, cứ mạnh dần rồi mạnh dần.

Hắn vậy mà lại không chịu nổi nữa, cầm lấy tay cô, ôm chặt cô vào lòng, siết chặt, không muốn buông, hắn đã sai, hắn không phải con người lãnh cảm, máu lạnh như hắn diễn đạt thường ngày che mất thể nhân.

- Tôi hận anh... thực hận....

Tiếng khóc tràn đầy kìm nén, trong hắn khó chịu, không thể làm gì khác ngoài ôm cô, tuy cô đâm đánh tùy ý, miễn cô dễ chịu tâm tư.

- Lục Nan Hy, chỉ cần em đến, không từ thủ đoạn, tôi cũng sẽ nhắm mắt không biết. Chúng ta, bắt đầu lại từ đầu được không?

Lời hắn phát ra, một nửa van xin, một nửa bắt lức. Hắn sẽ không trách đứa bé, không trách vấn kiện quan trọng đánh mất.

- Anh còn có thể mở miệng như vậy ư? Cả đời dùng lời không có đạo lý làm trọng? Tôi từ thủ đoạn, chẳng bằng anh giết chết con tôi...

Trước ngực cách lớp áo sơ mi ướt đầm nước mắt nữ nhân, đau nhói không thể tả. Nhưng vừa nghe đến cô thét lên trách cứ hắn đứa bé, hắn liền ngây người.

- LÀ ANH NHẮN TÁM BÓ ĐI ĐỨA BÉ, GIẾT CON CHÚNG TA, CON CỦA TÔI...anh muốn tôi nhắc bao nhiêu lần đây?

Lục Nan Hy tức khí hét lớn vào mặt hắn, hắn không trách cứ, chỉ ngày ôm cô càng chặt, thẳm phát tiết bản thân, không thể nào bóp chết cô - nữ nhân ngang ngược.

- Cô hận tôi lắm đúng không? Được, tôi sẽ cho cô trả giá hết thấy, không chỉ là đứa bé...

Được, hắn sẽ nhận lỗi tất cả, chỉ để muốn có thứ gì đó ràng buộc giữa cô và hắn, không có khả năng chấm dứt. Nhưng liệu hắn có nghĩ đến, cách hắn chịu đựng kiểu này, chỉ có đầy hai người thực lòng xa hơn.

Đến suy nghĩ cũng khác người, hắn thông minh quá vượt bậc, nhưng trong luyện ái, lại ngu ngốc không đường cứu chữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Dinh thự Ngự Tây một màu u tối (1)

Lục Nan Hy thực sự thừa nhận hệ thống Tích thị làm việc quá mức đáng sợ, đến phần tử nhỏ như cô, cũng chẳng thể bỏ qua. Cô vừa về nghỉ ngơi ở nhà chưa quá nửa ngày, đã có phong thư gửi đến tận nhà.

- Mẹ Mễ, có lẽ tớ phải quay lại làm việc rồi, chắc hẳn ngày mai có khả năng.

- Không được, không được....phong thư có gửi đến cũng không được...

Vừa nói qua, còn chưa kịp nuốt xuống nước bọt, liền bị tay Tuệ Mẫn Mễ xua ngang phản đối một cách kịch liệt, trên tay cô cầm hộp sữa chua dẫu giải mát mùa hè cũng bỏ xuống luôn thể. Đi đến cạnh đầu giường, Ấu nước ấm đặt bốc hơi một chút chắc cũng đã nguội nguội bớt ấm, liền vắt khô mà chườm cổ Lục Nan Hy, giây sau tiếp lau nhẹ mặt mày, chăm sóc không thua y tá ở bệnh viện, cô dám chắc đó!

Cô còn quên mất, chuyện bệnh tình hay rõ hơn, cô chưa có kể cho Tuệ Mẫn Mễ nghe và cô cũng không chắc bản thân thực sự muốn chia sẻ chuyện này cùng ai. Nhưng sau bao nhiêu chuyện, chẳng nhẽ, Tuệ Mẫn Mễ có cũng để phòng ư? Nếu vậy, còn ai để tin tưởng nữa đâu.

Lục Nan Hy đưa tay mềm mại gỡ lấy di khăn trên tay Tuệ Mẫn Mễ vắt nóng mà bỏ đi. Còn chưa mở miệng, trong lòng đã như muối xát mà hàn quang trước hết. Tuệ Mẫn Mễ ánh mắt kỳ lạ nhìn Lục Nan Hy không rời mắt, đặc biệt đôi mắt buồn đối diện làm cô muốn mở miệng an ủi cũng khó khăn, cần môi mà đợi Lục Nan Hy phản ứng tiếp theo để cô biết đường mà "chữa cháy".

- Mẹ Mễ...tớ...đứa bé trong bụng tớ...mất rồi...

- Sao?

Tuệ Mẫn Mễ gần như hết lớn, như không thể tin được, hai tay thon dài nắm lấy vai cô mà lắc lư mạnh, không kiêng dè cô yếu ớt như giấy trước nữa.

- Cậu nói...cậu mang bào thai, sau đó mất đi?

Cả một buổi tối, Lục Nan Hy mang hết tất cả những khó chịu, ủy khuất trong lòng, từ đầu đến cuối, cô đã chịu đựng thế nào trong suốt thời gian trở về, chưa quá phần nửa của năm, mọi chuyện suy diễn từ vui vẻ đến thất vọng, đều vứt bỏ hết thảy. Vì Tuệ Mẫn Mễ là hoạt náo, tinh nghịch, mạnh mẽ cho nên việc đau lòng thể hiện ra ngoài cũng là quá khó cho nên việc nhìn cô vô cảm, đối Lục Nan Hy trong lòng cô tự biết Tuệ Mẫn Mễ như thế nào cảm xúc.

Lục Nan Hy bị bộ dạng của Tuệ Mẫn Mễ mà dần không còn chảy nước mắt nữa, cô quyết nhất định phải mạnh mẽ, nước mắt là thứ cô không cần nữa.

Chiếc gối mềm cô ôm trong lòng, đã bị nhàu nặn bề mặt nhăn nhúm không nhìn ra hình dạng rồi. Biết bản thân, không thể chịu đựng quá lâu, nhưng để kể hết như vậy, lập lại một lần nữa, chạm đến miệng vết thương rỉ máu, thực lòng không muốn.

"À: -.- bà cũng kể hết rồi, không muốn chỗ nào nữa aa?

Lục Nan Hy: Dừng lại! Đây là lời văn của bà, ta đâu có nói câu nào không muốn?

À: "....".

- Hy Hy, đưa phong thư cho tớ, ngày mai nhất định tớ đến Tích thị náo loạn một trận, quảng phong thư xui xẻo ám khí chặn trước cửa cho bỏ làm ăn, cậu cũng không cần phải dồn ép đến cái nơi quỷ quái đó chôn chân làm việc...

Thấy Tuệ Mẫn Mễ dưng dưng tức khí, giây sau cô liền hối hận bản thân đã kể quá nhiều, mắt chớp chớp vô tội, môi mím chặt, tay vẫn chăm chỉ nhàu nặn gối trong lòng.

"À: Hừ...ta biết chuyện này thế nào cũng xảy ra mà...

Lục Nan Hy: "....".

- Mễ Mễ, tớ...tớ yêu anh ta...có phải tớ...hèn hạ lắm không? Cậu đừng nghĩ tớ yêu vì hầu bao, địa vị....

- Không có, tớ tuyệt một chút cũng không có. Nhưng cậu biết làm sao không? Thế giới của Tích Lăng cùng chúng ta, rất khác nhau, thậm chí xoay vòng vòng vẫn không kịp tốc độ anh ta hướng tới. Cậu bỏ qua những cơ hội tìm hiểu một mối quan hệ mới, cuộc sống mới, có đáng không?

- Nói tới nói lui, các cậu vẫn thông đồng nhau nói tiếp cho Phong Đường Minh?

Lục Nan Hy bị ám ảnh, sao phải suốt ngày cứ người này đến người kia xung quanh cô đều đề cập Phong Đường Minh không biết nhầm chán là cái quái gì. Tuệ Mẫn Mễ nhớ lại, tuần trước, trước khi đến bệnh viện thăm cô thì Quân Quyết Hiêm gọi đến, có nói là Phong Đường Minh từ phim trường nghe tin Cẩm Như hốt hoảng thông báo thì không nhận được hết cảnh quay mà bỏ đi ngay lập tức khiến phải đền bù số tiền lớn vì thời gian lãng phí sau của đoàn phim. Chính cô cũng không biết Cẩm Như làm sao mà biết được chuyện đó nhanh như vậy, nhưng thầm nghĩ anh chắc hẳn yêu thích Lục Nan Hy thật lòng rồi, cho nên không ngại đánh cuộc gọi địa chỉ qua. Sau đợi Phong Đường Minh ra cửa, cô mới nói tiếp vào.

Thực lòng sau khi nghe cô tâm sự, Tuệ Mẫn Mễ liền muốn đánh chết tên đàn ông đáng ghét lãnh nhạt kia. Xem nữ nhân không ra gì, chơi đùa như thú vui không hơn không kém. Trong mắt cô, không bằng một "thùng rác di động".

Nghe Lục Nan Hy nói đến chỗ hiểm, tự động Tuệ Mẫn Mễ lảo liếng mắt đẹp.

- Chỉ có Phong Đường Minh? Cậu thầm tương tư thì có, suốt ngày Minh Minh....ý tớ là Lăng Thanh, thiếu gia hào quang ấy!!!

Nhanh nhẹn quảng lưng túng đi nhanh chóng, thay vào bằng hành động treu ghẹo Lục Nan Hy làm cô lại đỏ mặt lần nữa.

- Nhìn cậu, nhiều hay ít, cũng đều có để tâm anh ý. Can đảm nói không có đi?

- Ừm thì không có.

- Miệng cậu, ăn mười củ hành cũng chưa bong.

Liếc mắt, đồng hồ chạm đúng 4h, nói bằng giọng này giờ cũng gần sáng hừng, để ý đến, mắt Lục Nan Hy chống chịu không nổi nữa, đầu muốn ôm ấp gối, mắt muốn nghỉ ngơi, liền một cước mang mền đắp toàn thân, không hề để mắt đến lời Tuệ Mẫn Mễ bên tai không thiện ý chút nào.

- Tớ buồn ngủ quá, beng beng, đến giờ đi ngủ rồi.

- Này, cậu làm tớ mất ngủ, nghe cậu kể sự đời xong, lại muốn bỏ mặt tớ đi ngủ. ĐỪNG HÒNG!! Mà tớ nghe không lầm, cậu có số tiền không nhỏ từ việc đó nhì? OK, để chuộc lỗi, ngày mai cậu bao tớ ăn uống là được rồi.

"....." đủ..

Dinh thự Ngự Tây trong ánh bình minh nhòa lấy một màu đen u tối, hầu nhân tán loạn nhau sợ sệt, mặt mày tái xanh tái mét, giây sau, cảnh sát nhân kéo đến, người dân xung quanh hiếu kỳ tụ lại chật hết cả đường, khiến xe cấp cứu cùng xe điều tra ùng tắc không thể nào chen qua được, đợi bảo vệ dân sự tản đi bớt mới có thể đưa chân vào.

"Ồ.....ồ.....ồ....." inh ỏi nổi bật.

Trong số viên cảnh sát, còn có cả hình bóng Doãn Dĩ Vương vô cùng nhàm chán, như thể bị ép buộc đến nhận việc.

Thi thể bị cắt cổ tay ngâm trong nước nóng được phát hiện là Trầm Phuong Lan, ngoài ra trên người bà không có dấu tích nào cho thấy bị hành hạ hoặc ám sát cả, có thể minh chứng đây là vụ tự sát không nhân chứng, chứng thực.

Nhưng để mà kết luận thì là quá sớm, nên cảnh sát viên bắt đầu tra hỏi từng hầu nhân, ai nấy cũng nhiệt tình khai báo, thu thập được, từ một hầu nhân rõ nhất, cô là hầu nhân được bà tin cậy nhất, cho nên mỗi sáng sẽ đánh thức bà vào buổi sớm, bà có sở thích ngắm hoa và uống trà vào mỗi sáng, với lại, có nhiều phu nhân trạc tuổi bà, đi tập thể dục ngang qua không thiếu, cho nên đôi lúc tán gẫu vui vẻ.

Cũng như mọi ngày, nhưng đi vào phòng lớn, hơi lạnh khác thường phả vào mặt làm cô run rẩy, bật đèn thì trống huơ trống hoác, lục tung khắp phòng cũng không có, bắt đầu mở rộng tìm ở phòng thay đồ bên cạnh nối tiếp, sau mới vào toilet vì lờ mờ nghe thấy tiếng nước chảy nhỏ giọt xuống nền gạch mang tiếng thăm thẳm xa xôi, hầu nhân có chút trùng bước đi. Đã

bật cửa, thì thấy bà ngồi bẹp trên nền ẩm ướt, đầu gục vào chậu nước nhuộm đỏ au không ngừng tràn, cả người lạnh ngắt không còn chút thân nhiệt khi cô cố gắng lay bà dậy. Sau hét toáng lên, toàn bộ hầu nhân đặc biệt chạy đến, có một số trấn tĩnh mà gọi cảnh sát viên cùng cấp cứu đến hỗ trợ.

- Trước đó, trong nhà có ai khác ngoài hầu nhân các cô không?

Giọng điệu cảnh sát viên trầm thấp, mang cho người khác cảm giác áp đặt, làm hầu nhân rụt người lại.

- Vâng, trong nhà không còn ai khác.

- Bà ấy có thường lui tới với ai không? Ý tôi là lui đến nơi này.

- Có hai người thường lui tới, đều là trung niên tầm tuổi bà. Theo tôi được biết một là tình nhân, còn hai là anh em gì đó của bà ấy.

Hỏi xong, hầu nhân này được điều đến lấy thông tin nghi phạm, đến hầu nhân khác lại bị tra khảo. Trong vòng ước chừng nửa tiếng sau, với năng suất cùng mở rộng phạm vi nhanh chóng, hai nghi phạm đã được điều đến.

Lĩnh Ngô Bắc được cho là tình nhân của bà, bề ngoại xộc xệch, lợm thượng râu ria, nam tính không thiếu, nhưng ánh mắt lại ôn như hiền lành không ngờ đến được, tạo cho người khác cảm giác thoải mái, không chút hoài nghi. Ông đến cũng không có bài xích gì, hoàn toàn hợp tác. Nhưng điều khiến viên cảnh sát nghi ngờ là ông không hề biểu hiện lo lắng hay sốt ruột, mà ông biểu thấy bình thường về mặt.

Trầm Bình Minh được cho là anh của bà, ngược lại, ông lại rất thể hiện đau lòng, ánh mắt đỏ ngầu như muốn khóc nhưng là cố kìm hãm nước mắt.

Gần cả tiếng đồng hồ, thông tin khai thác từ hai người này cũng không có gì khả nghi, cho nên bắt đầu điều đến gia đình riêng của bà.

Lục Nan Hy vì gần sáng mới ngủ cho nên không đủ giấc ngủ là khó mà tránh được, cho nên thời điểm cảnh sát viên gọi đến, cô không thèm trở người tìm điện thoại, bỏ lỡ tầm hai cuộc sau mới nhắc máy.

- Alo.

Giọng điệu ngáy ngủ trong điện thoại không trách được viên cảnh sát nhìn nhau bối rối.

- Chúng tôi gọi điện từ lực lượng cảnh sát đặc vụ toà chính Bắc Kinh. Được biết rằng, cô là con gái của bà Trầm Phương Lan nên chúng tôi muốn mời cô di chuyển đến dinh thự Ngự Tây lập tức để cùng hợp tác điều tra.

Lục Nan Hy còn tưởng mình nghe nhầm, nhìn lại màn hình điện thoại sáng đèn, dụi mắt một cái mới dám tin tưởng. Bắt đầu tỉnh táo một chút, giọng liền thay đổi, mang một chút lễ phép.

- Xin hỏi là điều tra cái gì vậy ạ?

- Bà Trầm Phương Lan được nghi vấn đã tự sát vào rạng sáng hôm nay. Mời cô mau chóng di chuyển đến hiện trường điều tra.

"Bang..." mém rớt khỏi điện thoại trên tay. Bà tự sát ư? Cô tự hỏi mình, mắt tròn khó coi, đa phần sợ hãi. Cẩn chặt môi, nước mắt bật chế độ tự động sụt sụt, mà mau chóng rời khỏi giường. Tuệ Mẫn Mễ không biết sáng sớm đã đi mất tầm nơi nào nên cô phải bắt xe bus nhiều trạm mới có thể ra đến trung tâm thành phố.

Bước chân cô vội vàng từ xa, ánh mắt đã sớm đỏ ửng, vì trời xe lạnh nên hai bên má cũng đỏ ửng, sương còn chưa có tan hết, dày đặc màn trời như bao phủ màn đêm khắp Bắc Kinh xinh đẹp trắng lẹ. Nhìn Ngự Tây từ xa, đông đúc người chen lấn, tiếng còi hú khiến người ta bàng hoàng cùng xe lớn xe nhỏ đậu lè dài sân lớn làm cô có chút rụt chân lại.

- Mọi người cho tôi qua một chút...cảm ơn...cảm ơn...

Chen qua hàng chục người, đến cổng lớn vẫn chưa hoàn thiện đi vào. Bởi những bảo vệ dân sự chắn ngang, cô không kim được mà hấp tấp muốn vào ngay.

- Tôi là người thân của nạn nhân, cảnh sát viên gọi tôi đến hợp tác điều tra.

Bảo vệ dân sự nhìn nhau, thông báo đến cảnh sát bên trong, xong nhận lệnh mới dám chấp thuận cô tách biệt đám đông mà ngoại lệ bước vào. Ngang qua một xe lớn đặc biệt hoành tráng, ngồi ngự bên trong nghịch điện thoại khiến cô có chút ác cảm, suy nghĩ đến đây là nơi nào mà anh ta lại rành rồi đến như vậy. Cố gắng ngược nhìn một chút, chính Doãn Dĩ Vương cũng phát giác ra có ai đó đang đứng ở gần mình, anh xoay người, cô lại đang nhay nhảy điệu bộ khó coi, nhìn đến mặt nhau, cô thăm xấu hổ bỏ đi vào bên trong, còn anh thì nhìn sau bóng lưng cô nhủ mày, chẳng phải là Lăng Khẩu Thiên sao? Doãn Dĩ Vương đưa mắt soái khí nhìn ngó xung quanh bên ngoài, tìm kiếm Tích Lăng nhưng mãi cũng không thấy. Nhưng là tò mò hơn, Lăng Khẩu Thiên với cái này liên quan ở đâu, cho nên cũng xuống xe ngang nhiên, đi vào theo sau.

Cảnh sát viên nhìn thấy Doãn Dĩ Vương thì mau chóng xếp hàng ngay ngắn, một tay làm động tác thuần thực nghiêm túc bộ mặt chào theo kiểu quân đội rầm rập. Không khí khó thở không tưởng tượng được, anh thì lại như bình thường, gật đầu một cái, sau ngồi ở bàn lớn phía sau, mắt dõi theo bóng lưng cô nhỏ nhắn run rẩy đối mặt cảnh sát viên khác lấy lời khai.

Theo như anh được biết, quả thực dinh thự Ngự Tây là thuộc quyền sở hữu của Lăng gia, nhưng Lăng Khẩu Thiên cùng nạn nhân bên trong, thì có quan hệ gì? Đến Tích Lăng cũng không thấy bóng dáng. Đến nửa giờ sau, suy ngẫm hồi lâu, mới lờ mờ đoán ra được, thực ra nhay bén anh không thiếu nhưng để chính xác hay không thì còn chưa biết chắc được.

- Theo như cô nói, quan hệ hai người không tốt cho nên đã rất lâu không gặp bà ấy?

Rõ ràng cảnh sát viên ràng ép vào thế mối quan hệ không tốt, cô còn đang suy nghĩ trả lời thế nào cho ổn thỏa, nghe tiếng bước chân dồn dập đi đến, thân ảnh già nua cùng người phụ nữ đồng tuổi bước vào khoác tay vô cùng thân mật làm cô chóng mặt, chẳng hiểu vì sao mà sống mũi cay xè, cô biết bản thân không thể trách ai được nhưng mẹ cô chết, ông có cần phải dẫn bà ấy lại để cười nhạo hay không? Cô bất chấp là thiện ý hay ác ý đi nữa thì...sự thật ông bỏ mẹ con cô vẫn không thể thay đổi được, nó in sâu vào trong từng mạch máu của cô. Có chết cũng không quên được, người đàn ông đó cùng người đàn bà dơ bẩn kia đã phá hỏng mái ấm gia đình của mình.

Nghĩ như vậy, là Lục Nan Hy không còn ghét bà nữa sao? Nước mắt tự động tràn ra khỏi khoé mắt không che dấu, trong lòng như có kim chích đau đớn, cô sao có thể nỡ hận bà đâu, viên cảnh sát mặc nghiêm ban này cũng thay bằng bối rối.

- Tôi mong cô đừng nên đau lòng nữa, bởi thể nhân trên đời, sống chết có số cả.

- Nhưng tôi không chấp nhận được...bà tự sát. Các anh nhất định phải tìm lại công bằng cho mẹ tôi...

Giọng điệu cô nhỏ như muỗi kêu y hết, tay quệt đi nước mắt mỹ lệ, hai gò má sụt sụt, tóc mai bay loạn, mỹ nhân trước mắt, viên cảnh sát không muốn chú ý cũng khó khăn, liền gật đầu lia lịa. Còn thẩm quyết định, không giải quyết xong vụ án này thì nhất định không ngủ nữa.

"Au: ông này... bỏ tay. Bởi người ta nói anh hùng khó thoát khỏi ái mỹ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Dinh thự Ngự Tây một màu u tối (2)

- *Mẹ cô chết...cô lại có thể bình tĩnh như vậy sao?*

Nguyên cả buổi điều tra, Doãn Dĩ Vương hoàn toàn chưa bao giờ lên tiếng, đây là câu nói đầu tiên.

Lục Nan Hy nhìn theo hướng phát ra giọng, hai ánh mắt gặp nhau, nhưng ánh nhìn cô có chút lạnh nhạt, tay bên dưới cô nắm chặt, khoé môi có chút mỉm cười nhẹ nhưng không quá giả tạo, khiến người khác ác cảm. Hiện tại, cô cũng chẳng hiểu bản thân tại sao không khóc lả, lảm loạn, mà cô chỉ có thể thầm cảm hận mọi thứ, nếu như cô biết được, cái chết này của mẹ cô là do ai gây ra, cô nhất định sẽ không để yên đơn giản bằng khóc lóc.

- *Nếu không bình tĩnh, thì tôi sẽ chẳng thể làm gì ngoài khóc, anh muốn tôi làm loạn gián đoạn điều tra ư?*

Giọng điệu nữ nhân đánh thẳng vào thần trí anh, như có như không, Doãn Dĩ Vương cười lớn. Chính anh cũng ngẫm lại, có gì đáng cười đâu. Có lẽ đối với nữ nhân nào, anh cũng sẽ không quá khắt khe...cứ nghĩ như vậy đi.

Cảnh sát viên nhìn cô rồi lại nhìn anh, rõ ràng thái độ cùng cách bắt chuyện khác nhau, cho nên anh nghĩ họ quen biết nhau nhưng là mối quan hệ chưa đủ thân thiết để tự nhiên hơn nữa.

Lục Hạ Thư nhìn thấy cô ngồi ở bàn phía trong, trong ông có chút dưng buồn, nghĩ đến hai người sẽ đối mặt thế nào đây, thăm buông tay Miết Mỹ Ái ra, khiến bà nhũu mảy, rõ ràng ở nhà ông đã hứa, sẽ nắm bà trước người nhà của mình. Bà chẳng khác lúc nào, mục đích chỉ có bà sẽ luôn không thua thiệt, bà thắng, giành được ông thuộc về mình, đến khi Trầm Phương Lan chết, bà cũng muốn khẳng định lại một lần nữa, Trầm Phương Lan hoàn toàn không đủ bản lĩnh để bà nói cùng.

- *Xong rồi, mời cô ra ghế ngoài ngồi đợi quá trình điều tra. Cảm ơn đã hợp tác!*

- *Tôi không thể ra về?*

- *Không được, nhờ chúng tôi cần cô ngay lập tức để cung cấp thông tin quan trọng, sẽ để cô mất thời gian đi chuyển đến.*

Lục Nan Hy lắc đầu một hồi bắt đầu đi chuyển ra ngoài, nghĩ đến, may là cô đã xuất viện được hai ngày nếu không, cô khó mà xin phép Ưu Tĩnh Tập ra ngoài như thế này, còn phải nói đến một bác sĩ niềng nào đó, cô cũng chẳng biết, cứ kìm cặp xem xét tình hình liên tục, chưa bao giờ năng suất làm việc không đủ chuyên môn. Nếu nhìn kỹ anh ta thì thực rất trẻ, vẻ ngoài rất tây, con người xanh đậm như trên TV cô hay thấy. Nhưng từ khi xuất viện cô cũng chẳng gặp anh ta, chỉ có nhận một đồng thuốc men cùng thuốc bổ, phúc khí anh ta để lại. Mà còn phải nói, sáng sớm ra ngoài như vậy, từ này đến giờ cũng hao hụt biết bao nhiêu năng lượng, ngồi thế này chắc cũng sắp đến thời điểm trưa, đương quang ngày càng gắt, bụng cô lại kêu réo khó chịu.

Sau hai giờ, thoát khỏi phòng họp, Tích Lăng liền chôn mình ở văn phòng xem xét văn kiện, nhưng dạo này, tâm tư hần khó mà điều khiển. 5 phút đợi thư ký đem cả phê đến, hần lại nghe tiếng điện thoại thông báo cuộc gọi đến, vốn định im lặng nhưng nhìn màn hình nhấp nháy "Doãn Dĩ Vương" nên ngừng lại một chút, nhũu mảy, sao có thể giờ này lại gọi đâu, là điều hiềm thấy.

- *Có chuyện gì?*

- *Tớ hỏi một chút, dinh thự Ngự Tây là thuộc quyền sở hữu của Lăng gia?*

- *Theo như tôi biết, đã đổi chủ sở hữu.*

Theo như hần điều tra hợp đồng thì, dinh thự Ngự Tây là thuộc về Lục Nan Hy, nhưng cô đã để tên bà thay thế, sau đó không lui đến đây nữa.

- *Nhưng Lăng Khấu Thiên cùng tư chủ mới, có mối quan hệ gì? Sáng nay, bà ấy...tớ đoán là tự sát, nhưng khi điều người thân, tớ lại thấy cô ấy lui đến. Cậu đến vợ của mình rời khỏi nhà cũng không biết?*

Doãn Dĩ Vương vừa nói chuyện cùng Tích Lăng, vừa quan sát cô từ xa.

Hần nghe đến, cô đến hiện trường vụ án liền muốn nổi nóng, rõ ràng cô vừa mới xuất viện hai ngày. Nhưng đến từ sớm, cho nên chắc hần chưa có gì trong bụng. Nghĩ vậy, hần lại muốn nổi nóng với bản thân, hần quên sao, cô ta là người nhấm tâm giết con anh.

- *Hai hôm trước, cô ấy xuất viện, cậu để mắt một chút. Cảm ơn.*

- *Sao, cậu đang cảm ơn tớ à? Phải nói từ đầu đến cuối biết cậu, tớ chưa bao giờ nghe thấy từ này, rõ ràng người đàn ông dù thanh lãnh đến cỡ nào, cưới vợ thì liền khác biệt. Mà còn.....*

Như cũ, chưa nói xong, Tích Lăng đã cúp máy trước. Doãn Dĩ Vương đã quen, cho nên cũng không thấy uất ức chửi mắng nữa. Điều này chỉ có thể làm anh tự kỷ hơn mà ngồi chửi mắng điện thoại một mình.

- *Lăng tiểu thư, tôi nghe nói cô hai hôm trước xuất viện, hiện tại có thể...*

- *Tôi không phải tiểu thư Lăng gia.*

- *Lăng Lăng, hôm nay con nhất định phải giành thời gian sắp xếp một bữa ăn cho Lâm Quân Thi. Lâm gia đã hạ thấp quá mức mình, dâng hợp đồng mà con đang dòm ngó...*

Tích Lăng nhũu mảy, đôi chân hoàn mỹ gác trụ lên nhau, lưng dựa vào sofa lông cừu mịn màng, tay nhịp lên đầu gối như đang tìm thứ tiêu khiển khi đang nhảm chán. Mắt híp dài nhìn bà Tích hôn hờ, tay chân không yên, thực lòng từ khi anh quyết định chọn Lăng Khấu Thiên thì bà không còn nhìn anh bằng ánh mắt hài lòng nữa. Anh biết, gọi anh trở về Tích gia, nhất định có chuyện quan trọng, nhưng là không ngờ được, chuyện này là liên quan Lâm Quân Thi.

- *Hợp đồng?*

- *Con có biết, con làm mẹ cùng cha mất mặt lắm không? Chúng ta ít nhiều cũng là mối quan hệ mật thiết Lâm gia từ lâu, chưa bao giờ làm phật lòng một cái gì để hai bên bối rối. Nay Lâm Thiết Hàn đến đây, có tình mang văn kiện bìa màu chói, đánh vào mắt ta bao nhiêu xấu hổ. Việc con dòm ngó thứ gì, muốn tranh cái gì, ai cũng rõ. Việc Lăng Khẩu Thiên là ta không để ý cho nên con giờ trò mèo gì cũng được, nhưng mà chuyện của Lâm Quân Thi, thì đừng mong qua mắt ta. Nói nhiều hay nói ít con cũng không nghe, thì bắt buộc ta phải tự thân vận động rồi.*

Lâm Thiết Hàn rõ ràng giờ trò, ông biết tính bà Tích, khi hướng về cái gì, thì sẽ không nghe lời hay ý kiến một ai. Vài hôm trước, chính ông cùng Lâm Quân Thi tìm đến, trao đổi điều kiện với anh để cho cô một mối quan hệ, chỉ cần mở đầu như vậy, anh liền bỏ đi không chờ đợi, sự kiên nhẫn nhất định không còn một chút nào khiến ông tức điên mà trở về.

- *Nhất định, một chút về Lâm Quân Thi cũng không muốn liên quan.*

Mộ Phi bên cạnh mở lớn mắt, nhìn qua nhìn lại giữa bà Tích kiên nhẫn cùng Tích Lăng đã mất kiên nhẫn. Hần vừa nói xong, không đợi bà phản ứng, bỏ đi như mọi khi làm bà không khỏi buồn phiền bề ngoài nhưng bên trong là lửa giận, dung nham sôi sùng sục, bà trước đó đã dẫn lại trong lòng một định không được tức giận trước mặt hần, bằng không bao nhiêu cũng không nói được, nhưng là bà có kiên nhẫn khiêm nhường, thì cũng chẳng nói được. Bóng lưng hần vừa khuất sau cửa lớn, bà thở mạnh một cái, liền đánh cuộc gọi cho Lâm Quân Thi.

- *Tiểu thư, chúng tôi đã làm việc hết năng suất của mình, thực lòng...hiện tại có thể tuyên bố, đây là một vụ tự sát.*

Lục Nan Hy ánh mắt như tối đi, trong người luôn thôi thúc cô một cảm giác khó tả mà chính bản thân cũng không hiểu, điều gì còn chưa rõ nữa đây. Rõ ràng không thể làm gì được, bởi cả một ngày trời, điều tra từ nhân chứng đến tìm kiếm tang vật, không có một cái gì cả. Cô còn bắt họ phải làm sao.

Doãn Dĩ Vương ngồi bên cạnh, nhìn cô không khỏi hoảng hốt, nữ nhân này tuyên bố cô không phải Lăng Khẩu Thiên vậy cô là ai? Anh nhìn kỹ lại một lần nữa, ánh mắt cùng dung nhan mỹ mạo được buồn, quen mắt đến kỳ lạ, là anh không nhìn nhầm được. Mỗi nữ nhân đều có một ánh mắt riêng biệt, chính điều đó, làm cho mỗi người khác biệt.

Tiếng điện thoại lớn truyền đến đình tai nhức óc, cô thờ dài một tiếng, tay chân như không nhất thiết cử động nữa, phớt lờ đi cuộc gọi, mắt chăm chăm nhìn đến cái xác lạnh đang bó chặt trong vải trắng ở kia, cảm giác yên lặng đến lạ thường. Cô bối rối, không biết bản thân nghĩ gì, cũng không biết được trong bản thân mình, đang có cảm xúc thế nào. Nhìn cô bình tĩnh đến đáng sợ, cảnh sát viên ngồi đến, cô chắc hẳn đau khổ đến mức không nói nên lời, nước mắt cũng không thể chảy nữa rồi, định an ủi thêm vài câu thì Doãn Dĩ Vương phát tay bảo anh rời đi.

- *Lục tiểu thư...có lẽ 30 phút sau chúng tôi phải rời đi.*

Dứt lời, nhìn thấy cô không một chút phản ứng, góc nhìn đứng từ anh, từ trên xuống, mi dài nữ nhân xinh đẹp như quét đi bao nhiêu ưu phiền, sống mũi dọc dừa cao ngất đáng yêu, đôi môi anh đào đỏ ửng nghiêng thành, hai gò má trắng mịn như bông làm anh không nhìn được mà phải quay đi ngay lập tức, nhưng như thôi miên, chẳng thể bước tiếp bước nào. Đây không phải Lăng Khẩu Thiên, chắc chắn không đặc tội Tích Lăng nhỉ?

Thời điểm Doãn Dĩ Vương vừa quay đi, Lục Nan Hy như nhanh nhẹn hơn, đôi tay bé nhỏ ôm lấy bắp tay anh, bắp thịt to lớn, không khỏi đoán cơ thể rất hoàn hảo. Phía sau lưng người đàn ông to lớn, cô luôn cảm thấy an toàn nhưng để cảm thấy thoải mái, thì đây không phải đối tượng cô cần. Cho nên chợt nhận ra điều mình đang làm thì cô nhanh chóng buông ra khỏi. Anh nhắm chặt mắt, thâm niệm xam hối...

- *Tôi không cố ý...*

- *Doãn thiếu soái, chúng ta phải xuất phát...ừm...tôi cũng không cố ý...*

Nhìn thấy tư thế Doãn Dĩ Vương cùng Lục Nan Hy kỳ lạ, mím môi nhìn một chút nơi hai tay giao nhau nắm chặt, giây sau môi liền giãn nở, gật đầu chào sau giờ tay vẫy bầy bỏ đi.

- *Không phải đâu...là tôi muốn hỏi, phải kết thúc tại đây sao? Có thể bỏ xót gì đó, bởi mẹ tôi không có lý do gì phải tự sát cả.*

Cô đau khổ, giọng điệu van xin động lòng người, ánh mắt thu hút nhử lại, môi mím chặt đáng yêu làm Doãn Dĩ Vương lại phải nhắm mắt xem như không thấy. Là anh nghĩ, sao phải làm khó anh thế này.

- *Thực sự, chúng tôi đã cố gắng hết sức.*

Tầm 1h sau, chỉ còn lại Lục Hạ Thư, Miết Mỹ Ái, Trầm Bình Minh, Linh Ngộ Bắc cùng cô. Không khí u ám bao trùm, không gian đen tối đến ghê người, hầu nhân thì tập trung on phòng nghỉ riêng cho nên hoàn toàn có thể giải quyết chuyện gia đình một cách riêng tư nhất.

Cả 4 người đều dồn mắt nhìn cô yên lặng, ánh mắt mỗi người, mỗi sự vị khác nhau.

Lục Hạ Thư là đến gần cô đầu tiên hết thấy, định chia tay nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn đối diện xanh xao gầy guộc thì đối lại, cô ánh nhìn chăm biếm oán hận đầy đến khiến trong lòng ông thâm run rẩy.

- *Ông có biết thời gian này tôi phải đối mặt với những gì không, ông đã có gia đình hạnh phúc ấm êm của riêng mình, vậy thì còn phải nhìn đến tôi làm gì, đừng khiến cuộc sống tôi bế tắc thêm nữa.*

Nước mắt lăn dài trên gương mặt mỹ lệ, không kim được tức khí cùng ức chế cho nên cô không kiên dè mà hét thẳng vào ông, gương mặt đối diện già nua xô lại với nhau khốn khổ, hai cha con cùng khóc, nước mắt ông rơi xuống, không phải chỉ là bất lực mà còn hoà huyền hương vị của hạnh phúc, rồi cuộc sau bao nhiêu ngày, ông cũng gặp lại được con gái của mình, không một chút thông tin để cô thể tìm kiếm có từ vạch số 0.

"Bang..." một cái tát chiếu thẳng xuống gương mặt cô không hề do dự, cảm giác nóng rát, ngựa ngựa, ê ẩm làm chân cô cũng không muốn đứng thẳng nhưng phải kiềm chế để khỏi ngã khuỵu xuống. Đau đến độ, từ ngữ đều loạn trong đầu hết thấy. Tay còn không muốn che đi dấu đỏ chói mắt, trời điên đất đảo trước mắt.

- *MIẾT MỸ ÁI, BÀ ĐIÊN RỒI SAO?*

- *Đừng, đừng ra tôi phải tát nó sớm hơn mới phải.*

Trầm Bình Minh lợi dụng tình hình, mau chóng chạy đến ôm cô vào lòng mình trong lúc cô còn ngầy người, chưa rời khỏi bắt sở, nước mắt liên tục như mưa, hình như còn vết đi vết máu ẩm ướt.

Lục Hạ Thư mau chóng chặn đòn Miết Mỹ Ái vừa định sấn đến giáng thêm một cái tát. Trầm Bình Minh nắm chặt eo mềm không buông, bàn tay thô ráp thoả mãn như đang lướt trên nhưng không muốn rời tay. Song song đó, ông cũng ôm trọn cô, cô hoàn toàn nằm trong vòng tay ông, cả gương mặt đều quay vào lồng ngực lớn không chút mảy may.

- *Khốn kiếp, ông mau buông ra, để tôi dạy dỗ con này lại một trận, nó dám ăn nói hỗn hào như thế này, rõ ràng không coi ai ra gì. Tôi dạy còn đỡ hơn là thiên hạ tấn cho một trận, mặt mày nhìn không ra....*

- *Bà có im ngay không?*

Linh Ngô Bắc nhìn thấy gia đình rối loạn sào sáo thì mau chóng chuồn ra khỏi.

Móng tay sắc bén Miết Mỹ Ái đâm thẳng da thịt cô không nương tay, ông thực sự không thể sức lực độ nổi với bà.

"Bang..." một cái tát giáng xuống vào gò má của bà, Trầm Bình Minh hùng hùng hổ hổ, bàn tay rộng lớn, dùng hết sức bình sinh, khiến bà lăn nhào đáng thương nhưng vì Lục Hạ Thu đang ôm lấy chân bà cho nên không thoát khỏi cái kết lăn nhào cùng.

Nhưng bà không như cô, thờ một hơi mạnh lấy sức, bình tĩnh đứng dậy đối mặt Trầm Bình Minh nhíu mày. Ánh mắt bà hàn quang, ông vì muốn lấy lòng Lục Nan Hy phía sau đang khóc râm rì mà tiến đến, bà nhanh chóng lùi lại phía sau lưng Lục Hạ Thu hèn nhất.

- *Cái tát này là dành cho một con điểm thấp kém không thân không phận cướp lấy lão công người khác, còn mày, cái ngã đó là dành cho một tên vô lại, vô pháp, không kiên thức về đạo đức. Đến vợ con cũng có thể nhắm mắt đẩy khỏi, thì hỏi còn cái gì có thể quý trọng.*

Trầm Bình Minh chỉ thẳng vào Lục Hạ Thu. Miết Mỹ Ái gương mặt như biến dạng, còn ghê hơn cô gấp mấy nghìn lần, liền nắm chặt tay Lục Hạ Thu như ý nói, sợ Trầm Bình Minh sẽ đánh luôn cả ông.

~~~~Cố phải cái tát này làm cô thức tỉnh - cô là ai, cô đang ở nơi nào trên cuộc đời này.

Lục Hạ Thu cứng miệng, không thể thốt lời nào, chỉ có thể nhắm cụp mắt chịu đựng. Ông thực sự trong tận cõi lòng, đang rất hối hận vì những việc mình đã làm nhưng thời gian nào có trở lại, vết nhơ trên vải trắng sao xóa sạch *Đọc giả hay dùng Ariel để xóa sạch vết bẩn, áo quần thơm tho* cho nên việc ông cần làm là chịu đựng sự trả giá. Nếu thực sự có phép màu, ông chỉ muốn một điều đơn giản, quay lại thời điểm dạo trước, ông cùng Trầm Phương Lan một mái ấm đáng ghi nhớ, có lẽ suốt đời ông cũng chẳng thể nào quên, hằng ngày mình mỉm cười hạnh phúc như thế nào, còn có Lục Nan Hy bé nhỏ, ưa chạy ôm chân ông vùi vào mua kem que. Ông nắm chặt nắm đấm, đau lòng, như có con dao gạch rề xuyên qua, rỉ máu lục phủ ngũ tạng.

Nỗi đau thân xác quả thực đang làm khó cô, cô yếu ớt, gần như khi ngồi xuống thì liền khó khăn đứng dậy khỏi. Cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn, thầm cắn môi chịu đựng gò má sưng tấy đau nhức, mắt như chìm vào hôn mê.

- *Đi thôi, Lục Hạ Thu ông không thể độ nổi sức ông ta đâu, chúng ta đi.*

Mắt ông đăm đăm nhìn cô không rời, nhìn cô hoang dại ánh mắt, bỏ mặc, ngoài tai lời Miết Mỹ Ái hét sau lưng, một mực muốn tiến đến xem cô như thế nào tình trạng nhưng Trầm Bình Minh lại như một Vạn Lý Trường Thành vững chắc, không thể lướt qua khỏi hay hạ gục, nhưng mà Trầm Bình Minh lại làm một điều khó đoán trước là ông lại tránh sang một bên, như vô hình chọc tức, trêu đùa Miết Mỹ Ái nổi điên.

Lục Hạ Thu mừng như mưa, liền mau chóng chạy đến bên cô, không để ý đến bộ dáng ông thế nào khiến người khác khinh thường, nhưng phản ứng của cô, quả thực không làm Trầm Bình Minh thất vọng.

Tay ông vừa chạm đến cô da thịt, cô liền phản ứng năng lượng một cách 100%. Mau chóng vùng khỏi, đưa chân đẩy bản thân lùi xa vài bước.

- *Đừng chạm vào tôi.*

Miết Mỹ Ái tức giận, nghiêng răng ken két nhìn Lục Hạ Thu quý lụy, lợi dụng sơ hở không để ý bà, liền chạy đến vừa định quơ tát Trầm Bình Minh, nhưng may mắn ông phát giác, bà không khó đoán, bị ông đẩy mạnh từ vai, bầm tím toàn thân, ngã hơn cú đầu, toàn thân đều đau nhức.

Lục Hạ Thu nghe tiếng rên rì sau lưng mà bất giác nhìn cô, sau tuyệt vọng mà ôm lấy Miết Mỹ Ái mà đi rồi, không dám quay đầu.

Trầm Bình Minh xác định họ rời đi, liền xoay lưng ôm chăm lấy cô một lần nữa, lợi dụng kẻ ngay hôm cô cô thom tho trắng nõn mà hít hà, như muốn hôn lấy, cô bất ngờ, nhìn sau gáy ông mà thờ khó khăn, nhưng chính cái hô hấp ngứa ngáy làm cô nổi đặc gà mà nhanh chóng đẩy ông ra, hoàn toàn sợ hãi mà ôm chặt lấy cổ áo, tay còn phui đi hờm cổ, cô nghĩ dơ bẩn, rõ ràng nhìn thấy dụng ý của ông, giúp đỡ cô không phải trượng nghĩa thực sự mà đối tốt.

- *Con xem kia, cả người chấy hằn đau lắm rồi đừng không? Cả gương mặt xinh đẹp kia cũng rỉ máu, để ta xem, ngoan nào.*

Trầm Bình Minh chồm đến gần, mùi hương ngây ngây của đàn ông làm cô khó chịu, mau chóng lết về phía sau, đến khi lưng chạm đến a tường lạnh, thấm run rẩy.

- *Cậu...cậu lớn...ông tránh xa tôi ra.....không....không được....làm ơn....có ai không? Cứu tôi....hầu nhân đâu hết rồi.....*

- *Có kêu ai cũng vô ích thôi, con ngày lớn càng xinh đẹp, làm người cậu như ta đây cũng phải hưởng lợi một chút đúng không?*

- *Ông làm như vậy được sao? Mẹ tôi còn nằm ở kia...tránh xa tôi ra.....*

Ông mạnh tay, không chút nương tay xé áo cô thăm thương, tiếng khóc là thăm thiết của cô trong không gian yên ắng đặc biệt nổi bật nhưng mà, hầu như không nghe thấy ai đáp lại lời cô. Trong lòng gào thét, sợ hãi run rẩy liên tục, ánh mắt hàn quang, lệ tràn khỏi khoé mắt liên tục nhưng không chút động lòng, ngược lại còn làm ông thêm hưng phấn. Tay ông chạm đến trước ngực cô, làn da nổi bật vết đỏ của năm ngón tay rõ rệt, độ mịn màng vượt xa ông tưởng tượng, nuốt nước miếng ừng ực mà muốn buông khỏi cái áo ngực vương vãi, cô không ngừng giằng co, nhưng dường như không chút nào làm ông di chuyển, còn làm ông ham muốn, cự vật chịu đựng muốn thoát khỏi khiến ông mặt mày nổi xanh đáng sợ, ánh mắt thêm thường cang làm cô kịch liệt tay chân tấn công một cách loạn xạ.

- *Không.....không...*

Trầm Bình Minh mãi không thể giải thoát bộ ngực đồ sộ ngon lành trước mắt, ngày càng mất kiên nhẫn, liền có ý muốn gục mặt vào rãnh ngực cô thỏa mãn, tay thì vuốt ve bụng phẳng hoàn hảo. Cô biết bản thân không thể làm gì khác, đành buông xuôi, ánh mắt ngây dại, cắn môi cũng buông khỏi, tay chân thả lỏng, hoàn toàn tuyệt vọng, nhắm cụp mắt chịu đựng, trước mắt tối đen như mực, vốn dĩ cuộc đời cô là một chuỗi đen tối, là điều cô đáng gánh chịu, ai bên cạnh cô, cũng rời xa cô, ai đến gần cũng muốn lừa dối, độc ác với cô, không thể ngừng làm cô đau thương đến chết đi sống lại tâm tư.

Bỗng tay Trầm Bình Minh cũng rời khỏi, không còn bàn tay vững chắc kim cạp cô nữa, tự do chốc ập đến, có chút hoảng hốt. Ông ngắt lịm ngay lập tức, máu rơi từ đỉnh đầu làm cô đau mắt, tim đập thình thịch, ngực dâng lên xuống, một tiếng vang kim loại đáng sợ.

- Doãn Dĩ Vương...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đau thì phải hét lên, nếu không tôi càng mạnh tay

Ôn Diệu Đoái đặc biệt vận váy xê rãnh ngực sâu hun hút câu dẫn thêm thường bán năng đàn ông, dài chạm đến đùi trắng nõn, làm chiếc bóng đầy đặn của cặp mông như vô hình như ẩn như hiện, đôi boot cao qua đầu gối nóng bỏng, tóc trau chuốt từng lọn uốn dài bằng phẳng. Cách đi đứng của cô càng làm phô trương thân hình hoàn mỹ bản thân, quả là nữ nhân biết điểm mạnh của mình.

Bước qua cửa Tích thị, ngược lại thu hút rất nhiều ánh mắt chăm chăm hơn là thôi miên. Nhưng nghĩ đến nghề nghiệp của cô mà nói thì có thể hiểu được, hình ảnh của Ôn Diệu Đoái phải luôn luôn xinh đẹp thu hút nóng bỏng, đó là căn bản.

- *Chủ nhân, Ôn tiểu thư đã đến.*

Tiếng gõ vào cửa phượng mộc lớn thu hút màn giác, Tích Lăng đưa tay xoa nốt đẹp nhức mồi, nhủ mi tâm mà gạt đầu tò ý. Tiếp truyền đến tiếng gót giày nện chạm tiếp xúc xuống nền gạch sang trọng bóng loáng tạo nên tiếng vang trầm thuy, làm hắn nường mây, thân ảnh nữ nhân đập vào mắt không kiêng dè, ghi lên trong ấn tượng hắn, là tùy tiện. Hắn như nằm trọn tâm tư đối phương, Ôn Diệu Đoái liền đi đến gần tiếp cận, ngồi tựa lên bàn làm việc, tay đặt ở cổ áo hắn mà quyến rũ. Hắn liếm môi bất chợt, tuần lẳng đến ngây người, tuy ý bộ dáng dựa vào ghế làm việc, ánh mắt như thôi miên hoang dại làm cô như muốn ngắt ngay lập tức nhưng mà, cô phải thanh cao cho nên không thể hiện chút nào bản thân đã sa ngã trước người đàn ông xinh đẹp này.

- *Làm việc ở nơi này chắc hẳn cũng đã 1 tháng rồi đi, nhưng mà, tôi lại chưa gặp được CEO trong truyền thuyết nha.*

Mùi hương nước hoa lớn vòn ở trước đầu mũi, híp mắt nhìn vào mắt cô mà dò xét, rãnh ngực kia như có như không muốn hắn nâng niu, giọng điệu nữ nhân ngọt ngào đến tan chảy nhưng hắn lại không chút cảm xúc, hơi thở băng lãnh nam tính làm cô càng muốn đến gần, ánh mắt hàn lạnh làm cô vô hình cảm giác bài xích.

Trong ánh mắt trước mặt, hắn nhìn ra được kiểu ngạo sánh đôi tự tin. Thôi thúc hắn, làm nó biến mất ngay lập tức.

- *Vậy sao? Thực vinh hạnh.*

Mãi rất lâu chờ đợi, cô kiên nhẫn đến lạ thường, trước mắt chỉ còn thân ảnh hắn mà thôi. Cứ tưởng hắn không đáp lời nhưng không ngờ đến giọng điệu hắn lại vang bên tai, môi bạc hoạt động khép mở hoàn hảo, âm giọng ồm ồm không chút cảm xúc nhưng mà, cô lại muốn nghe nhiều thực nhiều. Thăm tưởng tượng đến, hắn nói lên nhiều điều ngọt ngào bên tai, ôm chần lấy cô, cô tựa vào thân hình hoàn mỹ hắn mà thỏa mãn, đỏ mặt không giấu giếm.

Hắn dụng ý nhìn ra được, cô nghĩ hắn thế nào trường hợp, không kiên nhẫn nữa mà chủ động nắm lấy tay cô, khoé môi chút dịch cao xinh đẹp không cưỡng lại được, Ôn Diệu Đoái lại lần nữa sa ngã. Cô nhận thấy hắn chấp thuận, cho nên "**tùy ý**" đánh bạo ngồi lên hắn trong lòng hắn, tay nắm lấy cổ áo somi đối diện hơi dùng lực, tiếp gương mặt mỹ lệ tiếp xúc gò má hắn, hơi thở hắn ấm nóng phả vào hóm cổ làm cô có chút cựa quậy, kích tỉnh đến kỳ lạ. Dù cô chưa bao giờ nếm mùi hoan ái nhưng mà đến gần hắn thì tự động đòi hỏi muốn thỏa mãn.

- *Tích...Lăng...đêm nay...ừm....em đến thăm nhà anh... được không?*

Lời nói có chút không đứng đắn cùng ngày càng ngực ép chặt lồng ngực hắn. Hắn vẫn nuếch mép chưa thả lỏng, cố ý đưa tay vuốt ve hóm cổ mịn màng, cùng giọng điệu phúc hắc mê hoặc.

- *Đêm nay, có lẽ tôi có thời gian.*

Tay Ôn Diệu Đoái rất tự nhiên choàng lấy cổ Tích Lăng, cả người gần như đổ rạp vào hắn, dựa dẫm một cách quá đáng, nếu sơ hở để một ai nhìn thấy thì có lẽ sẽ có vị không hay, đối hắn thì không sao nhưng đối với cô thì chắc hẳn bị dị nghị đến mất việc. Nhưng cô đâu có kịp nghĩ xa như vậy, trước mắt chỉ muốn một đêm người đàn ông kim cương thanh lãnh này thuộc về mình, hoàn toàn bị mê hoặc, sùn mặt hoàn mỹ của hắn khiến tim cô không ngừng đập mạnh, chưa gì mà đã hơi thở gấp gáp, nao núng.

Đã nhận được lời nói khẳng định thế này, Ôn Diệu Đoái cũng không muốn mất thêm thời gian, cô mà trú ngụ ở nơi này quá lâu, chắc hẳn sẽ gây tò mò, cho nên che dấu đi lúng túng, trở người lại mà hôn lên gò má hắn, sau nhanh chóng rời khỏi cũng không quên nghe giọng hắn bảo, trao đổi địa chỉ với Mộ Phi. Khoảng độ 10 phút sau, Mộ Phi đã mang đến một âu phục mới.

"Buzzz...buzzz" Là vì hắn tắt âm lượng cho nên chỉ còn chế độ rung, nhưng Mộ Phi nhạy bén mà nghe ra được. Anh cũng không quan ngại mà cầm lên tiếp trong khi hắn tắm rửa, đồng thời cũng không quên thông báo là ai gọi đến.

"*Chủ nhân đang bận khảo trình cuộc họp, Doãn thiếu gia có gì cần dặn?*"

Nghe ra được giọng điệu Doãn Dĩ Vương có chút gấp gáp làm Mộ Phi cũng có truyền đến lo lắng.

"*Đánh lại lời nhắn, sau khi tan họp, ngay lập tức đi đến Ngự Nam, khẩn cấp sự.*"

"*Vâng, chào Doãn thiếu gia.*"

Thời điểm vừa buông xuống điện thoại, Tích Lăng một thân ẩm ướt bước đến, cho dù là nam nhân hay nữ nhân cũng không khỏi dừng lại vài giây nhìn hắn điệu bộ, ánh chiều đỏ chói xuyên thẳng qua cửa sổ, bóng lưng hắn in dài vệt tường huyền ảo như vô thực.

- *Chủ nhân, Doãn thiếu gia gọi đến, đánh lời nhắn chủ nhân mau chóng đi chuyển đến Ngự Nam, là khẩn cấp sự cần trao đổi.*

- *Chuẩn bị xe.*

Tích Lăng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đến có lẽ, anh ta muốn trao đổi vụ án cùng hắn cho nên tiêu sái cẩn trọng từng bước đi, vừa bước ra đến cửa phượng mộc lớn, thì y như rằng không thể rời khỏi. Giang Giang bóng hồng cầm một xấp văn kiện đi đến, cẩn thận thông báo làm hắn nhủ mày khó chịu.

- *Tích tổng, chúng ta còn có lịch trình chưa hoàn thành là cuộc hẹn với Lâm tiểu thư, tôi sẽ sắp xếp văn kiện này vào văn phòng sau.*

- *Đều hủy bỏ lịch trình đi.*

Không cần giải thích thêm, buông kiem lời ngắn gọn, liền trực tiếp đi thẳng không quay đầu, khiến Giang Giang cũng không biết giải quyết thế nào nhưng trong từ điển của cô khi làm công việc này, nhất định từ điển không được xuất hiện từ "không thể". Mộ Phi cũng trực tiếp hủy bỏ lịch trình riêng cùng Ôn Điều Đoái. Nếu đề mà hậu thuẫn sau hần lâu như vậy, ít nhiều thì anh phải có sự nhạy bén căn bản, không thể cái gì hần nói mới có thể nghiệm ra được. Hay chỉ cần nhìn ánh mắt, cử chỉ ra hiệu thì có thể hiểu được hần muốn ra lệnh điều gì. Điều này mà nói, anh rất rất cảm phục hần, ngày càng giúp anh cải thiện, cũng như mạng sống này mà còn tồn tại, đều nhờ hần phúc đức cho nên anh quyết làm trâu làm bò đều làm.

- *Tích Lăng, mau đến xem đi, nhẹ thôi, đừng khiến cô ấy tỉnh giấc.*

Xung quanh đã được Doãn Dĩ Vương tắt hết đèn, chỉ còn ánh quang leo loét từ thành phố hắt qua cửa sổ thủy tinh lớn, nhưng là cũng đủ ánh sáng thấu tầm nhìn. Nữ nhân hơi thờ dều đặn nhẹ nhàng như mèo con ngoan ngoãn nằm yên ắng trên đệm trắng tinh khiết như giọt sương sáng trong, luôn luôn cho nam nhân cảm giác muốn chăm sóc. Bởi không thể nhìn rõ chỉ bằng một chút ánh sáng như vậy cho nên Tích Lăng mạnh bước chân đi đến, nhưng từng bước hần đến gần cô, hần cảm giác như nhẹ tênh, trong lòng hần đau nhói, lồng ngực như có thứ gì đó đè nặng mà thở không thông, sự quen thuộc thêm khát đều một lượt đánh vào thần trí.

Nhìn dung nhan mỹ mạo xám xịt, gò má bên trái cùng khoe môi bị rí máu, lớp mào còn chưa khô, cả thân thể vết đỏ cùng bầm tím dày đặc, quần áo xộc xệch rách tươm khó coi. Nằm tay tự động nắm chặt thành một đoàn, tính chiến đấu hủy diệt hormone tăng cao. Nhìn cô lâu lâu lại nhũu mảy một lần đau đớn, trước mắt hần hàn quang, sao có thể đối xử với một nữ nhân như thế này đâu.

- *Lấy cho tôi bịt mắt.*

- *Để làm gì?*

Dù biết Tích Lăng không nhất thiết trả lời nhưng Doãn Dĩ Vương vẫn hỏi lại, bởi anh rất tò mò, không phải cái gì hần làm đều kì lạ?

Đối mặt với hần, con người hồ phách lấp lánh bị thương, như che đi một tầng sương mù, dù đau khổ, cũng chứa lại một lớp phòng vệ. Cảm lấy bịt mắt mà nhẹ nhàng tuyệt đối che đi mắt của cô, hần chưa sẵn sàng tiếp theo cô nhìn hần sẽ thế nào, nếu lỡ hần không nhận được mà buông lời độc ác khi cô không nghe lời thì hần nhất định sẽ rất hối hận.

Tóc mai cô tung bay lơ xoã, hần đã rất nhẹ tay, thậm chí còn nhẹ tay hơn hần tưởng tượng bởi không dám làm gì cả, nhưng xước qua vết máu khô khiến cô nhũu mảy và cũng kịp tỉnh giấc, trước mắt bị vật cản tối om thì không nhận được tay quờ quạng lung tung. Đầu mũi tỉnh ngịch ngứa ngáy mà liên tục nhướn cao, đôi môi anh đào mím chặt. Cảm giác nhức mỗi ập đến, cơn đau đầu cũng vừa xuất hiện.

- *Hừm...D...Doãn Dĩ Vương....tôi...*

Bởi yết hầu hoạt động liên tục, khó khốc, còn hình như nghe ra được một chút mùi máu tanh trong cổ họng khó chịu, cho nên không khỏi giọng điệu cũng biến đổi đi.

- *Đừng nhúc nhích.*

Mùi hương cùng giọng điệu này, có phải là Tích Lăng? Vừa nghĩ đến, mặc lồng ngực phập phồng, cảm giác tối đen như mực như biến mất, nhưng lại vừa buồn vừa hận, chắc chắn hần sẽ không thêm nhìn đến cô rồi, sao đến hiện tại, cô còn có thể nhưng nhớ hần, như vậy bản thân không phải quá đáng trách? Là ảo giác lại xuất hiện? Cô không thừa nhận cảm nhận của mình.

Cảm giác lạnh lạnh trườn qua vết thương mang theo một chút rất cùng ngứa ngáy trong lòng, cô run lấy bầy thân thể, rần rần cắn chặt mà nắm lấy góc áo người đàn ông đối diện chưa hề buông sức. Chính hần cũng cắn răng, nhũu mảy mà điều chỉnh sức lực đầu ngón tay, không cho phép bản thân lơ là một giây nào, hình như việc này quá khó khăn, vượt xa hần tưởng tượng. Trước mắt hoá mây đêm, ý vị này hần không hiểu và cũng không bao giờ muốn hiểu, chỉ muốn ôm lấy cô ngay lập tức, hôn lên mắt cô mà che đi muộn phiền, đau khổ, nhưng mà sự dẫn dắt bản thân sẽ không dứt bởi sự thật không thể thay đổi, cô rất ghét cùng hận hần.

- *Đau thì phải hét lên, nếu không tôi sẽ càng mạnh tay.*

Tích Lăng ghét bộ dáng Lục Nan Hy chịu đựng, ghét cô bộ dáng không nói không rằng một mình cảm thụ, chỉ có gương mặt cô đã biến sắc rõ rệt bởi cơn đau.

Cô cũng không dám làm phiền Doãn Dĩ Vương quá nhiều, chỉ có nhẹ găt đầu, sau đau đớn, cô sẽ rên rĩ một chút, dù sau cô cũng nhận ra, khi cô thoát tiếng, cơn đau đúng là giảm đi phần nhiều.

Doãn Dĩ Vương tay bùng một ly nước ấm, bước chân nhẹ nhàng như đang rình trộm một ai khiến Tích Lăng không nhận được mà muốn bật cười, nhưng ngay lập tức trở lại bộ dáng đường hoàng.

Cô hiện tại, bởi không thấy gì cho nên cảm thấy nhạy cảm với mọi thứ xung quanh. Chỉ cần một tiếng động nhẹ hay một bước chân cũng có thể cảm thụ. Nhưng cô lại mù mịt không nhận ra trong phòng lại có hai người, Tích Lăng ở trước mặt cô, cô không cần hy vọng hay đuổi theo nữa. Nắm lấy góc áo hần, an toàn trước mắt, nhận nhận không để bản thân quá mức yếu ớt. Sau khi uống qua nước nóng, cô bắt đầu muốn cởi bỏ đi bịt mắt, bàn tay non mềm như đậu hũ non vừa chạm đến liền bị nắm chặt, thậm chí còn có chút sức khiến cô không nhận được thoát ra kể rằng một chút rên rĩ.

Một thân ảnh cao lớn ập đến, ôm chăm lấy cô bất ngờ, đột nhiên cô cảm giác, không muốn đẩy ra. Nhưng hành động này chấp thuận vào mắt hần, lại gai gai, bởi hần nghĩ cô đang đối Doãn Dĩ Vương chấp thuận, dù vậy, hần cũng không muốn buông ra, liền quẳng trách cứ vừa rồi lên chín tầng mây.

- *Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ em.*

Một nụ hôn mang theo một lời hứa hẹn chắc như đinh đóng cột làm cô nào như bị ứng, đứng hình ngây ngẩn trong chốc lát không biết phản ứng như thế nào, rõ ràng kì quái đến mức nào, nhưng bỗng chốc trái tim cô bé nhỏ, yếu đuối dựa dẫm vào cái ôm này, một lần bỏ qua sự đa nghi của hiện tại, không còn một chút đề phòng gì cả, sự tin tưởng sâu tận trái tim mình, cô đều dùng để tin, tin lời hứa này, như một ước hẹn, như một ánh sáng nhỏ nhoi nâng cô khỏi sự độc đoán ghê lạnh địa ngục tằm tối đau khổ giữa trần thế không tồn tại sự ưu đãi mật thiết nào. Lại nhớ đến lời hần nói, cô ra đường có khi bị dẫn dụ đem đi xuất khẩu cũng không hay biết, chính câu nói này, cô biến thành bản ngã của chính mình.

Tiếng xe truyền đến, tiếng công tự động đóng chặt làm cả hai chú ý, là Tích Lăng vừa nghe Doãn Dĩ Vương nghe điện thoại báo có chuyện khẩn cấp. Tay cầm lấy vai nhỏ mà vuốt ve làm Lục Nan Hy có chút chạ quấy, cô nghĩ bản thân đã đi vượt quá giới hạn cho nên có chút bối rối ngại ngùng, cảm nhận hơi nóng từ hai cơ thể, chỉ hận không thể thoát khỏi thêm thường ấm áp.

- *Tại sao lại che mắt tôi?... Đối tốt tôi như vậy, có lợi ích cho anh ư? Đừng làm những chuyện khiến tôi hiểu lầm nữa, Doãn thiếu soái.*

Chính hần cũng cảm thấy bối rối, nhưng trong đầu đã có phản ứng của mình.

- *Hiểu làm một chút cũng không sao. Tôi còn có thể làm gì cô? Có hình thành thói quen kì lạ, không thích nữ nhân nhìn tôi ngay trên giường, không thể?*

Vừa định nói tiếp, tay không ngừng nhịp lưng cô như bảo rằng, hấn ở đây, hấn đang nơi này, ở bên cạnh cô. Có tiếng chuông điện thoại chen ngang.

"Tích Lăng, Con về đây ngay cho mẹ, con gọi bác sĩ riêng của mình trở về, có phải có vấn đề gì không? Ta cần nói chuyện."

Mở loa vừa nghe tiếng "Tích Lăng", cô nhanh chóng nghi ngờ, không nhận được đầy nhẹ hấn một chút, để cô có thể tự do tay mà cời đi bịt mắt.

"Chết tiết" Lòng ngực hấn đập nhanh, bắt đầu không thể đoán được nữ nhân trong lòng.

"Bác gái bình tĩnh đã, con là Doãn Dĩ Vương, có thể là bác nhầm số rồi."

Trở đầu thật, hấn chỉ muốn hét lớn "chết tiết" cùng "chết tiết", bởi đây là lần đầu tiên và cũng như lần cuối cùng, hấn làm cái trò ngu xuẩn này.

"Con còn đùa được sao? Cái thằng khốn này, mau lên, trở về ngay lập tức hay để ta đến tận nơi lôi cổ về, ta biết lời nói này không giá trị nhưng thực thi thì chắc chắn sẽ xảy ra."

Tích Lăng nhìn ra không xong rồi, cô ngày càng phản kháng cho nên hấn một cước lướt chạy đi ra ngoài. Hấn nhìn bên ngoài trở mắt nhìn hấn hồi lâu chưa phản hồi nhưng vì một cái quát hung tợn mà như bùng tình giữa chốn thảo hoa, lệnh giữ cửa rầm rập không dám sai một ly, mặt mày tái mét, mắt cũng không dám ngược nhìn theo nữa, hấn một thân cao lớn nhanh chóng biến mất khỏi cửa lớn. Cô lại không có chạy theo, cứ chăm chăm vuốt ve ngoài cửa sổ kia, người đàn ông vừa chạm chân xuống sân, đã ngoảnh lại nhìn lên cao, bước chân như nặng nề, cô không có lùi lại mà trực tiếp đối mặt nhau, dù không có nhìn rõ nhưng cô vẫn có thể hình dung từng chi tiết tường tận gương mặt tuấn tú kia, tay còn vô thức sờ đến vết thương, mùi hương khử trùng trước đầu mũi khó chịu.

Hấn vì quá xa cho nên không thể rõ được cô đứng ở đây, thờ dốc đồng thời tức giận, tay chống lên hông, lồng ngực rần rần lên xuống liên hồi, hơi thở mạnh mẽ liên tục thay đổi, không hiểu bản thân đang nghĩ gì. Nhìn một lúc lâu, cuối cùng buồn bã mà bỏ đi. Khi xe hấn vừa de ra khỏi xe, cô chạy đến cửa như nhìn thấy ma mà hốt hoảng, nhất định không được để hấn đi. Nhưng cửa đã bị giữ bên ngoài, cô bắt đầu hét khan cả cổ, khóc lóc cũng chẳng thể, chỉ có yết hầu như dần dần đỏ lửa.

"Hy Hy, tôi sẽ bảo vệ em..."

Hận cũng không hận được, rốt cuộc...bản lĩnh chỉ có thể đến đây.

- Anh có bị điên không? Tích Lăng.....anh quay lại đây...

Tay không ngừng đánh vào cửa. Tiếng khóc ai oán khiến hấn nhìn bên ngoài cảm thấy rất có lỗi nhưng mà chủ nhân ra lệnh, cô không thể không quy theo.

- Tiểu thư...tôi xin lỗi cô, tôi không thể làm khác được.

- Tích Lăng, đừng đi....anh không thể lúc nào cũng gây chuyện, sau bỏ đi được...bỏ lại tôi một mình, tôi phải làm gì cho hợp lý đây?

Bỏ cuộc, cô sau bao nhiêu lần, chỉ có thể còn một mình, vòng tay gầy guộc ôm lấy bản thân, thân hình nhỏ nhắn dựa vào a tường lạnh lẽo vô cảm, nguyên lai, cô không là ai cả. Tiếng nấc cùng bờ vai nhỏ run rẩy, càng làm không gian tối om thêm ai oán, mùi vị thống khổ chen đầy. Tiếng chuông điện thoại chưa bao giờ ròn rền, đánh tan cả không khí yên tĩnh, nhưng nữ nhân kia lại như không nghe thấy, bất động như một búp bê sứ không linh hồn, như phân chia thành hai cảnh giới, không liên quan gì đến nhau.

"Hy Hy, cậu đang làm gì vậy? Tại sao lại chưa trở về, nếu nhận được tin nhắn thoại thì phải liên lạc cho tớ ngay lập tức nhé."

Bao nhiêu tin nhắn thoại được thiết lập rồi?

Tuệ Mẫn Mễ cuốn quyết đi tới lui trong nhà, thần trí rối loạn, cô phải làm sao đây, sáng sớm ra khỏi nhà vì nhận được thông báo trúng tuyển việc làm, sau trưa trở về, liền không thấy Lục Nan Hy, cô có tình gọi một cuộc nhưng không ai bắt máy, vốn nghĩ, Lục Nan Hy cần bàn ra ngoài cùng Cẩm Như, nhưng đến tối khuya thể này vẫn chưa trở về, cho nên cô nghĩ đến mọi trường hợp, có khi bọn họ gặp chuyện xấu thì thế nào, cho nên một giây sau quyết định không thể ngồi yên được nữa.

"Cẩm Như, cho tôi hỏi Hy Hy có ở chỗ cô không?"

"Mề Mề, cậu tìm Như Như? Cô ấy đã ngủ rồi."

"Hiêm, tớ nghĩ Hy Hy ra ngoài cùng cô ấy, nhưng xem ra không phải rồi, bởi tớ có đánh cuộc gọi nhưng chưa thể liên lạc được."

Ánh mắt Tuệ Mẫn Mễ ngày càng tối sầm. Cảm thấy vô cùng bất an, mi tâm chưa bao giờ giãn nở.

"Cô ấy cả ngày hôm nay đều không bước chân ra ngoài mà, nhưng Hy Hy cô ấy đi đâu được giờ này đâu, cậu có gọi điện hỏi xung quanh kỹ chưa đấy? Xem chừng..."

Không đợi Quân Quyết Hiêm nói ra quan điểm của mình đầy đủ thì Tuệ Mẫn Mễ nóng lòng không thể kìm chế mà cướp lời, tay đều ra mồ hôi ướt rồi, giọng điệu như muốn khóc đến nơi.

"Hay tớ gọi cảnh sát?"

"Cậu đúng là không bằng một tiểu hài tử a, cậu ấy là người trưởng thành, chỉ có một ngày không trở về nhà, liên lạc không được thì liền xảy ra chuyện không may?"

- Con gọi bác sĩ riêng trở về làm gì? Người có vấn đề chỗ nào? Khoan đã...chuyện này khoan hấn nói, tại sao từ trước đến nay, con đều không nghe lời ta? Có biết hủy đi cuộc hẹn với Lâm gia sẽ thế nào bất mãn không? Không phải chúng ta đã nói qua rồi sao?

Bà Tích không kim được nỗi giận dưng dưng, mặt mày không thể không đỏ ửng, bất kể đã có thiện ý với Lâm gia trước đó, nghĩ đến Lâm gia đã quỵ lụy đến mức hợp đồng quan trọng cũng muốn đánh đổi cho nên hiện tại mọi chuyện diễn ra theo hướng này, thực sự bà không còn mặt mũi, hơn cả tệ hại đi.

- Và cũng chẳng phải con đã nói sẽ không muốn đề bạc một cái gì về chuyện này? Nếu mọi thứ mẹ nói đều đúng, con nhất định quy theo không sai một dặm nào.

Ánh mắt hấn nhìn bà không chút trốn tránh, thì ra mượn cơ bác sĩ riêng mà phá hỏng chuyện tốt của hấn, là biết nếu trực tiếp nói ra là vì Lâm Quân Thi, chắc chắn hấn sẽ không muốn quản, tính kháng định cao lắm bà có một chút chột dạ, nhưng nghĩ đến, hấn là con của bà, chuyện bà sợ hấn, không có khả năng.

- Vậy tại sao những điều ta yêu cầu, tại sao không quy theo?

- Bởi tất cả đều không có khả năng đúng.

Chính vì thái độ của hắn cùng lời nói không chút nào liên can nhau, bộ dáng thì vô cùng lãnh đạm, bình tĩnh mà đối, nhưng lời nói thì hoàn toàn ngược lại, không hề đứng đắn, rõ ràng nhìn ra mùi vị muốn trêu chọc, cho nên trong lòng bà không ngừng âm ức mà hỏi đi hỏi lại vô nghĩa, như muốn xem hắn sẽ như thế bao lâu. Nhưng bà lại không biết, hắn không thể kiên nhẫn thì ai cũng rõ, để giả vờ kiên nhẫn, thỏa lấp đi điểm yếu, hắn cũng không kém, đôi khi lại khơi dậy hứng thú, cho nên với hành động này thì chỉ như trứng chọi đá. Đã bà tức giận, hắn cũng tức giận cho nên không ai muốn lùi bước. Trong đầu có luôn luôn chạy dọc suy nghĩ liên tục, tại sao người phá hỏng chuyện của hắn, luôn là bà, không thể so đo.

- Tại sao không có khả năng?

- Bởi nó sai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Có uống qua rượu, cũng sẽ không bao giờ nhìn lầm anh

Màn đêm là câu trả lời của quyền lực cùng tư mặt sự.

Hong Kong.

Tiếng ồn xung quanh sông bài khét tiếng làm lấn át đi căng thẳng mà Thương Hiên Tiến đang đè ép trong thần trí. Anh thực sự không phải là chưa có bước chân qua, nhưng là mục đích mỗi lần là khác nhau. Vào đây, chỉ có chung một mục đích là hưởng thụ lạc, thú vui tiền bạc, nhưng lần này, anh mang mục đích là tìm kiếm nữ nhân của mình.

Thương Hiên Tiến thực hối hận, anh không chắc chắn Hi Yêu sẽ chịu nhìn anh một liếc nhìn nhưng mà, nhờ lời cô nói, thà thân làm cái gì, nỗ lực may ra có khả năng, còn hơn án thân bất động, nằm dài đợi sự thay đổi qua chớp mắt. Chợt, trong đầu loé lên suy nghĩ khác làm anh có chút trùng bước, trong lòng bắt đầu xuất hiện tia do dự, chặn đi hết tất cả hy vọng trước đó, ánh mắt nhìn con đường bước chân phía trước có chút hẹp dần, cô biết thời điểm này đối với anh mà phải nỗ lực sống sót, anh cần thời gian, cô lại chẳng thể đợi, rõ ràng không đủ niềm tin. Trong tim anh có chứa hình ảnh cô? Có thực sự tình cảm? Anh biết, đi đến đây, chỉ có thể dùng một chữ nhục nhả mà cầu xin.

Một nữ nhân không thể đợi mình, vậy khi trở lại, liệu sẽ nhận lại?

Thầm nhớ lại từng ánh mắt, nụ cười, quan tâm Hi Yêu dành cho mình, Thương Hiên Tiến thầm nắm chặt tay thành nắm đấm, anh đã bước chân đến đây, dù cô có như thế nào thì nhất định không thể trở về tay không, phải có câu trả lời xứng đáng.

Cái tôi có thể làm lu mờ tất cả.

Một người đàn ông cao lớn, trần trụi che dưới, chỉ vận duy nhất một chiếc quần ôm chân, thân hình tối màu nở nang đến độ vượt xa cả chữ hoàn hảo, phải gọi là bạm trợn, rất rất bạm trợn làm đối phương có cảm giác "ngán". Râu ria bao phủ cằm, đôi mắt hung tợn như những tên chém thuê không nhân từ, tiêu sái nặng nề không khí đi đến gần Thương Hiên Tiến, biểu cảm có vẻ không có thiện ý bởi chân mày rậm kia đang nhíu chặt, vô cùng khó chịu cảm giác.

- Bao nhiêu?

Giọng điệu cũng không quá khó nghe, nhưng nghe đến thì không thể phán xét là cốt cách tốt.

- Hoàn toàn không?

Để không mất thời gian thêm, Thương Hiên Tiến liền làm theo như Hi Yêu trước đó cuộc gọi. Nam nhân nhìn ngắm một lượt anh, chắc chắn không có vũ khí, mới đẩy anh đi về phía trước, phía sau thì chia lưng anh sững ngẩn. Anh cũng không quá sợ hãi, bước chân chưa bao giờ run rẩy hay dừng đoạn.

Vào đến một gian phòng ánh sáng tốt hơn rất nhiều, trước mắt như chưa quen mà chớp nhiều lần thích nghi. Duy nhất nữ nhân đập vào con ngươi phía trước là không thể không trong lòng giật lên. Giấy trước còn ôm ấp, giấy trước còn lưu luyến, và cả giấy trước...đáng nhẽ, chúng ta hoàn hảo có một gia đình.

Hi Yêu chờ đợi từ rất lâu, kể từ khi cuộc gọi của Thương Hiên Tiến mà làm cô ăn không ngon ngủ không yên, vốn dĩ, nếu anh không làm gì đã động đến, có lẽ cô sẽ biết ơn rất nhiều. Nhưng như vậy, trong lòng sẽ rất tủi khuất cùng tức giận. Cô đồng ý thời gian này, anh đang quá trình khó khăn, cô cần nhẫn nại, cần cố gắng để làm anh người ngoay, nhưng việc anh làm, không phải quá đáng? Có làm gì còn mặt mũi mà đối mặt anh?

Tiếng mở cửa khiến Hi Yêu choáng tỉnh, ngăn người cũng biến mất, ánh mắt dần lạnh đi, môi mím chặt, tay nghịch đầu gối bàn thân, đuổi đi sự thất thế, tránh thất thần. Cho dù trường hợp gì đi nữa, cô cũng phải thật cao thượng, chỉ để giữ lại một chút bản lĩnh thuộc về bản thân.

Không gian chỉ còn hai người, thực sự rất khó thở, ngoài dự đoán của cả hai. Để che đi tinh thần mình bất ổn cùng tìm đập tình thích hư hỏng thì Hi Yêu đành nhắm mắt lên tiếng trước.

- Anh...không phải có chuyện cần nói với tôi ư?

Cách nói chuyện xa cách này, dù có ở gần đi, Thương Hiên Tiến cũng thấy Hi Yêu như đứng cách anh vài con phố, chỉ một cái với tay cũng là một chầm nhỏ. Như thể người xa lạ trước mặt, anh nhận ra bản thân cần nữ nhân này như thế nào, không chỉ có chiếm hữu, không chỉ lợi ích bản thân, mà là đơn giản, bên mình còn có một cánh cửa, sẵn sàng mở bất cứ lúc nào, không bao giờ xuất hiện ngõ cụt, sớm tối chợp tắt.

- Anh làm em giận, làm em không vui, thất vọng,... anh chỉ muốn chính diện nói lời xin lỗi..

Thấy Hi Yêu không có ý tiếp lời, Thương Hiên Tiến liền tiếp câu.

- Bất kể anh thành công hay thất bại trước mắt, em - Hi Yêu, luôn bên cạnh anh, không kể công như tấu sớ, không trách anh hành động không nhìn em thường xuyên, bởi trong bóng tối anh có em, trong thất bại, em có vũ anh, anh có em, hiện tại, anh không màng đến ánh sáng ngoài kia cùng theo đuổi thành công nữa..

Hi Yêu như bức xúc, không giữ nổi thanh lãnh dung mạo nữa, trực tiếp như điên loạn vỗ bàn.

- Ý này, anh trách tôi gò bó anh, biến anh thành con người không có chí cầu tiến, cảm thấy hiện tại không đến nỗi?...Tiến, anh mãi không hiểu em, anh nói trong bóng tối anh có em, vậy anh có từng nghĩ, em chấp nhận ở trong bóng tối, không có ai nhìn thấy để nhìn nhận em...là người của anh? Có lẽ, em không thể nữa, đôi khi thứ em thèm thuồng đơn giản chỉ là một

cái nắm tay của anh, cùng... ánh sáng xung quanh chúng ta.

Càng về sau, dần xúc động, tức khí dần thay đổi bằng tuyệt vọng. Nước mắt nóng ẩm dần trào ra khỏi khoé mắt, lòng lạnh như giọt sương sớm nhưng đánh vào mắt Thương Hiền Tiến, đó là tiếng lòng anh đổ vỡ, chính lời nói kia làm anh thức tỉnh. Đúng, Hi Yêu đã ủy khuất vì anh ích kỷ.

- Hi Yêu...

Vẫn như mọi khi, Thương Hiền Tiến không một chút dừng khi nói lên, chỉ có thể cụp mắt mà thầm gọi tên cô. Thần trí xoẹt qua câu nói rằng, anh không thể mất em, yêu em là điều anh muốn nói. Chỉ một câu đơn giản, muốn giữ chân cô, nhưng một lời cũng không thể thoát ra khỏi cửa miệng.

Nơi Hi Yêu đứng là cửa thoát, Thương Hiền Tiến mãi loay hoay với ma trận mà dần kiệt sức đi, gục xuống tại chỗ, quên mất, bản thân phải rời khỏi cái nơi chết tiệt này. Mãi nghĩ bản thân sẽ không có khả năng, thì liền không có khả năng.

- Tiến, chúng ta khác nhau, chúng ta không cùng tiếng nói. Nên...em không muốn tiếp tục làm bản thân khó xử, sẽ nghĩ đến anh đang như thế nào đau buồn, giam mình thư phòng với bụng trống rỗng, càng nói đến, trái tim anh, đến một nữ nhân cũng không thể khẳng định thì nói làm chi đến đại sự trước mắt anh cần phải giải quyết.

Việc Thương Hiền Tiến mãi ngăn người, không trả lời một câu, cũng không biểu cảm gì nổi bật làm Hi Yêu không thể chấp nhận, nước mắt cứ thế càng tuôn như mưa, có thể dự đoán như không bao giờ ngừng được.

- Anh tại sao từ nãy đến giờ câu nói, đều không có trả lời. Chỉ một câu, anh yêu em, hay dừng rồi bỏ anh cũng không thể thoát đượcccc....Tiến, anh mau trả lời cho tôi nghe....nhất định phải nghe.....hạ hạ.....

Cái đánh hôn gần vào ngực bản thân, Thương Hiền Tiến không chút cảm giác, trước mắt như mờ đi, chỉ có tiếng khóc thảm thương tràn đầy trách móc là vương vấn hồn anh không buông. Liền vươn tay, để đầu Hi Yêu rơi vào vòng tay lớn kia.

- Tại sao....Tiến...t...t...tôi...h...ôi...anh tại sai cơ mà...hạ hạ.....có miệng không?

Thương Hiền Tiến siết chặt tay, ngửi mùi hương vốn thuộc về Hi Yêu mà làm dịu đi trong lòng hốt hoảng, lo sợ. Dựa vào vai cô nhỏ bé, cảm nhận run rẩy, từng tiếng nấc ủy khuất nữ nhân trong lòng làm anh chẳng thể ngưng khó chịu, bàn tay trắng tấp bắt đầu như sức sống trở lại mà vỗ lưng cô theo nhịp, như muốn nói rằng, anh muốn an ủi em và anh...đang an ủi em

Nỗi lo về địa vị xã hội, sự nghiệp, trọng trách gia đình, không ruồng bỏ một ai. Ai cũng bị cuốn vào vòng xoáy. Chỉ một Thương Hiền Tiến, sao có thể chống chọi. Nhưng một cái xen vào của bóng hồng mờ dịu, tạm thời che đi ưu phiền chiến trường tàn khốc, không từ thủ đoạn.

- Hi Yêu...em có đồng ý lấy anh?

Giọng điệu người đàn ông vang lên, như một viên thuốc an thần thức tỉnh nữ nhân điên cuồng phát tiết tức khí chất chứa. Hi Yêu dần nhận thức lại mọi thứ, cũng như cái ôm này của cả hai. Là cô hành động đi trước tâm trí,nhưng là ngây mất nhìn sau gây hoàn hảo kia, hoàn toàn nước mắt nóng ẩm càng rơi khỏi, ướt đi vai Thương Hiền Tiến ngày càng lan rộng.

- Việc anh từ chối tôi...tôi chưa nghĩ qua cách chấp nhận anh.

Việc lời nói cùng bản thân như không liên quan gì đến nhau, Hi Yêu như điên thật rồi. Thương Hiền Tiến vốn nghĩ anh thừa mề lời như cô nói, có phải cô sẽ chấp nhận anh mọi thứ, nhưng không, anh mãi không thể đoán được kết quả của việc làm bản thân, chỉ đem lại thất vọng cùng hồi hận.

Vòng tay cả hai ngày vàng nóng bỏng, nụ hôn Hi Yêu bất ngờ làm Thương Hiền Tiến cứng đờ người, vị mặn là thứ anh nếm được từ cô, mặn chát như nỗi lòng anh. Bản năng đàn ông trời dạy, liền ngay lập tức chế trụ Hi Yêu dưới thân, mở hơi như dày đặc làm cô ngày càng muốn thoát ы, hai gò má đỏ ửng, hương men say không khó đoán cô có nhắm nháp rượu.

- Hi Yêu, em uống qua rượu, anh không muốn em hối hận chuyện đã qua.

Trong tiềm thức Thương Hiền Tiến, anh mãi sẽ không làm tổn thương Hi Yêu, càng sẽ không muốn cô nhìn anh bằng ánh mắt khác đi.

- Có uống qua rượu, cũng sẽ không bao giờ nhìn lầm anh...tên gốc....

Nước mắt như không còn chi của Hi Yêu nữa, chúng ta không có tiếng nói chung, chúng ta khác biệt nhưng chúng ta khóc cùng nhau, tâm hồn chúng ta cùng nhau rung động, như vậy đã đủ đối với...chúng ta.

"Chưa bao giờ anh nghĩ qua, anh cần em đến mức nào, nhưng mà Hi Yêu, em vượt ngoài khả năng của anh, là điều anh không tưởng và cũng không dám tưởng, sự xuất hiện của em, làm con người anh lập đầy thứ vốn dĩ giữ hơi thở, sự sống của mình.

Chưa bao giờ em nghĩ, em cần anh đến mức nào, nhưng mà Thương Hiền Tiến, em mong, người đàn ông trước mặt em, sẽ mãi là Thương Hiền Tiến, là mảnh ghép của cuộc đời Hi Yêu, mở đầu là một hôn nhân, mỗi ngày mở mắt, đầu tiên nhìn thấy chỉ có thể là anh, kết thúc bằng một cái chớp mắt cuối đời."

Tuổi trẻ vốn dĩ trung cầu đầy hứa hẹn, để mà đi đến cuối đời, ít ai có thể thực thi...nhưng tình yêu đủ lớn, ngại gì vượt xa? Cuối đời hay không, chỉ là hành trình ta như thế nào đối nó, thời gian vốn có thể bào mòn hay cuốn trôi đi mọi thứ nhưng tuyệt không làm khó bất cứ ai.

Hai ngày trôi qua, kể từ khi Lục Nan Hy trở về nhà, liền bệnh, không thể rời giường, luôn sốt đỏ mặt, Tuệ Mẫn Mễ chạy đôn chạy đáo chăm sóc, có muốn hỏi cô vì sao lại như vậy, cũng không dám, bởi hiện tại cô đang rất yếu ớt, như cọng bún thiêu hoàn toàn.

Lục Nan Hy mê man, mất vì nghỉ ngơi nhiều cũng sưng lên hết rồi, dung nhan mỹ mạo nhuệch nhọc đầy mệt mỏi tiêu tụy. Mỏi khô khốc không chút muốn di chuyển bởi mải vết thương nhói đau, hầu kết chưa bao giờ kêu réo khó chịu. Cả thân thể như bị đè bẹp, muốn ngồi cũng chẳng thể ngồi, một chút cử động cũng không còn sức lực. Khoé mắt liên tục nước mắt tràn khỏi.

- Hy Hy, cậu đừng khóc nữa, bệnh thành ra thế này, tinh thần không vui vẻ thì làm sao cậu tốt hơn đây? Có gì khó chịu thì vút lên tở đi.

Tuệ Mẫn Mễ cũng như muốn khóc, giọng điệu ngày càng yếu ớt, mũi cay nồng nhìn bộ dạng Lục Nan Hy tở tẻ, không từ nào miêu tả thích hợp. Vốn đã xem cô như gia đình của mình, cho nên không thể cầm lòng nhìn cô mỗi ngày hủy hoại mình.

- Mễ Mễ, tớ hiện tại...thương tích này, có phải rất khó coi?

- Không có.

- Mẹ tớ vừa mất, bà cũng mất, con cũng mất, gia đình tan nát, cuộc sống cũng chẳng khá hơn...tớ còn lưu luyến điều gì?

Lục Nan Hy nghĩ, cô nên mạnh mẽ trên đoạn đường về sau, nhưng hiện tại suy ra, điều này thực khó, gần như không có khả năng.

- Cậu cuộc đời còn dài, chỉ bao nhiêu thứ đó, đã làm cậu chùng bước, bỏ lỡ cả quãng đường kia chỉ để tuyệt vọng buồn phiền ư?

Giọng điệu Tuệ Mẫn Mễ đột nhiên kích động, đến cô cũng ít nhiều ảnh hưởng, cup mắt liền nghĩ đến lời này. Thở dài một hơi, trong lòng đá nặng trĩu như được quẳng đi bớt. Nụ cười hy vọng như dần nhuộm lên đôi môi anh đào kia.

- Mề Mễ, tớ muốn uống thuốc rồi.

- Lãng đại thiếu gia, theo như tôi được biết, căn hộ đó, hoàn toàn được hoàn trả hoàn tất bởi Tích thiếu gia.

Lăng Thanh dựa lưng vào ghế êm, xoay chân thon dài, khuôn mặt tuấn tú, hứng thú ngón tay mà vuốt ve khoe môi, mắt nhìn vào giấy tờ trước mặt mà cười thực mê hoặc, trong thần trí đầu vào đầy kế hoạch rõ ràng đi theo đường vạch sẵn, không sai một ly.

Trước mắt, Trầm Phương Lan vừa mất, Lục Nan Hy sẽ rất hụt hẫng, mọi thứ đều mất đi. Cho nên, điều Lăng Thanh cần làm là một chỗ đứng trong lòng cô, thứ anh muốn là lòng tin của cô.

- Rất tốt, chú ra ngoài đi.

Việc gọi người chuẩn bị một phần ăn dinh dưỡng cho người bệnh cùng chạy quãng đường đến nhà Tuệ Mẫn Mễ sẽ không mất nhiều thời gian.

Nghe tiếng gõ cửa, vừa khuấy cháo, định cho Lục Nan Hy ăn trước, sau mới có thể uống thuốc, nhanh chóng tắt bếp, nhanh chạy ra ngoài. Nhưng nhìn đến Lăng Thanh bên ngoài thì không khỏi ngạc nhiên.

- Sao lại là anh?

Một nụ cười thân thiện luôn là tác phong của Lăng Thanh.

- Anh lo lắng cho Hy Hy bệnh trở lại, cho nên tâm tư mang một chút cháo dinh dưỡng...còn có, cái này cho em

Tuệ Mẫn Mễ vẫn đang mặc tạp dề khó xử, cả người đều bốc lên mùi "bếp". Nhìn bao thư trước mặt mà nhíu mày, nghĩ đến thứ Lăng Thanh có thể cho cô là thứ gì đấy, quên mất luôn việc phải mời anh vào nhà, liền nhanh chóng xé ra bao thư. Đập vào mắt hợp đồng tích góp căn hộ hoàn tất, thì liền mừng như điên, không tin được mà dò đi dò lại nhiều lần, nhìn anh như vị cứu tinh thực thụ, cảm kích và cảm động là thứ diễn tả tâm trạng hiện tại của cô một cách nhanh gọn nhất. Không ngờ, anh không chỉ là con người ấm áp, mà còn là một nam nhân bao ước mơ của nữ nhân.

Lăng Thanh biết, một người như Tích Lăng, hẳn sẽ không bao giờ kể công hay để ý một việc nhỏ nhặt, cho nên lợi dụng điều này, anh ngày càng bước gần hơn kế hoạch của mình, hủy hoại đi hẳn từng ngày một chút. "Tích Lăng, sẽ không xa đâu.", thần trí thâm lên tiếng, hưng phấn khiến anh khoe mắt ngày càng hý ý.

Lục Nan Hy nghe đến Lăng Thanh đến, không chút ngạc nhiên, cũng như không chút nào thể hiện quá mức hào hứng. Nhưng cô lại nghĩ đến, lúc nào cũng có anh bên cạnh, cô có thể tin tưởng anh không?

Nhìn đến Lăng Thanh bước vào, cô nhanh chóng che đi do dự của mình, miễn cưỡng cười mím một cái, ngửi thấy mùi cháo dinh dưỡng thì bụng cô, kêu một tiếng khó coi làm anh khó mà không để ý. Tuệ Mẫn Mễ đương nhiên xem mình là bóng đèn, cho nên đã tránh đi đâu không biết, cô đưa mắt xung quanh tìm kiếm nhưng mãi không thấy.

- Đói rồi đúng không? Anh lấy cháo cho em

- Thanh...cảm ơn anh.

Chẳng thể hiểu sao, hễ cứ nhìn Lục Nan Hy ánh mắt, Lăng Thanh liền như không thể giữ tâm tư ác ý. Anh cứ luôn lừa dối mình, chuyện bản thân đang tiến hành, chắc chắn sẽ không tổn thương một chút cô.

- Không cần khách sáo, là...chuyện anh nên làm

Trước mắt Lục Nan Hy, Lăng Thanh không muốn che giấu, anh làm gì anh liền nói anh làm nấy. Và cảm thấy rất dễ chịu, đương nhiên bản thân đang bị cái quái gì cũng không biết. Ngày càng bám sát kế hoạch, anh càng do dự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Chủ nhân, đa tạ người

- Chẳng bao giờ rông đến nhà tôm đâu? Mấy đứa, mau đến tiếp đón Tích tổng

Tích Lăng một thân đầy cao ngạo, sừng mặt tuấn mỹ hếch cao nhìn thẳng vào Chương Ân Tấn không kiêng dè. Ánh mắt mang đến cho ông cảm giác, không dễ bàn bạc như trước đó ông tưởng. Không khi chưa bao giờ thoải mái, ông ngược lại còn cảm thấy có chút thấp thỏm nhưng mà với một người bàn tay đầm đìa bản sẽ không sợ sệt một nam nhân thương trường mưu mô, đương nhiên hẳn vuốt mặt cũng phải để mũi một chút, bởi ngồi là đang ngồi địa bàn của ông, lộn xộn sơ suất là điều hẳn sẽ không bao giờ nghĩ đến, với trí thông minh của bản thân.

Các mỹ nữ da vàng xung quanh nóng bỏng gọi cảm, môi đầy đỏ bóng đậm mê, không thể cưỡng được sức hút của khe ngực sâu trùng, có thể mờ tượng đến như thế nào cảm giác lấp đầy khi bóp chặt tay lại, vừa nghe chủ nhân gọi tiếp khách thì liền hớn hờ không biết xấu hổ, cứ như đám bạch tuộc đang từ xa trườn đến, nhưng mà từ ánh mắt nhìn đến Tích Lăng một dạng thanh lãnh đóng băng không để tiếp cận thì liền chân dừng lại một lát, miễn cưỡng cười, liếc nhìn bối rối đến Chương Ân Tấn như đang dò hỏi, liệu có thể đến gần không.

Mộ Phi đứng bên cạnh, không rời nửa bước, liền xua tay ngay lập tức, đuôi như đuôi tà khí, thực thì anh cũng không quá ư là khinh thường cái hoa đâm bán tháo, nhưng mà, lại có một chút ý nghĩ rằng, thường những nam nhân muốn xua đuôi xui xẻo thì hay bắt đầu những cuộc hoan ái hỗn tạp cho nên không muốn những nữ nhân này đến gần chủ nhân khi đang có việc

cần giải quyết, chẳng khác nào truyền lấy ám khí nặng nề được.

Chương Ân Tấn nhìn ra được không thể ăn lạc mềm cho nên chỉ có thể lấy lòng hấn bằng cách tính ý hiểu chuyện trước một bước.

- Hi Yêu đang ở phòng dưới cùng Thương thiếu gia. Một chốc lát xong chuyện ngay ấy mà, mau...tôi tiếp Tích tổng ngum rượu, có thể không?

Trong gian phòng tối, không còn ai ngoài ba người cho nên đích thân Chương Ân Tấn hạ mình rót rượu. Ông cùng Tích Lăng vốn dĩ không có chuyện gì dính líu hay ai lấn đường ai cho nên tuyệt ông sẽ không làm gì sai phạm có ý gây hấn, bốc đồng. Nhưng mà chuyện khiến ông cao hứng là Hi Yêu bắt đầu quen biết hấn, ông vốn tưởng cô mãi dính líu với Thương Hiền Tiến thất bại không tương lai rồi, còn đang rầu rĩ thì hiện tại lại nghe tin mới đáng vui vẻ. Lại bên cạnh đi, không hiểu sao ông không lo lắng cô ở bên Thương Hiền Tiến bằng Tích Lăng, có phải hay không đến khi hấn mưu mô suy tính, ông sẽ không thể chống chọi nổi.

Đến tay tiếp đến ly rượu cùng cùng Tích Lăng, Chương Ân Tấn cũng cảm thấy không thoải mái.

Cửa mở ra đột ngột, một cận vệ dẫn đến Hi Yêu toàn thân xộc xệch, liền nhìn ra được từ này giờ sự diễn ra, là cái gì rồi. Tích Lăng chưa vội nhìn đến cô, chỉ nhàn hạ gác chéo chân lên nhau, hớp đi ngum rượu thoả mãn, sau mới lười biếng xoay người liếc nhìn một chút, cũng không quá chú tâm, hồ hững đến độ khiến người ta ngây dại hoàn toàn. Toàn bộ chiếu vào mắt cô chỉ có hoàn hảo, không ngăn được con người có chút sáng. Vốn nghe danh đã lâu nhưng hiện tại mới có thể chính diện nhìn thấy, không thể không hồi tiếc.

Truyền đến tay Tích Lăng một thiết bị ghi âm, khoẻ mỗi hấn nhuech cao ma mị, như rộng lượng tặng cho Hi Yêu một cái nhìn nhây, biến hình mất thú ôn nhu, đòi mạng nữ nhân yếu đuối. Giấy sau, một bước không lời nào mà tiêu sái rồi đi, tính lại từ khi hấn bước vào cùng đi ra, là không có mở miệng tổn sức nói lời nào, hành động này là vô cùng vô lễ với bậc trên nhưng mà Chương Ân Tấn lại một không dám bắt bẻ một lời, thậm chí biểu cảm sau lưng cũng không dám thể hiện không hài lòng. Nhưng không phải hấn chỉ là thẳng nhai ranh đối ông ư? Nguyên lai là chỗ, bởi ông cũng có những tay thương trường, cho nên tuyệt không dám hé răng.

- Hi Yêu, con đến đây cho ta.

Hi Yêu cắn môi, trên cơ thể đầu vết đỏ nổi bật không thể nào che dấu được, đánh vào mắt Chương Ân Tấn bao nhiêu tức giận. Cô mau chóng đưa tay vuốt ve mà che đi vết trên cổ, mắt nhìn biểu cảm ông, run sợ là điều không tránh được, dù biết trong gia, ông là cung chiều cô nhất nhưng mà, đến khi ông tức giận, thì không thể kiểm soát hành động cả lời nói.

- Chủ nhân, ngày hôm sau, theo kế hoạch chúng ta sẽ trở về Bắc Kinh. Có cuộc họp cổ đông vào 2h, nhấn nhủ chủ tịch mong muốn chủ nhân cầu toàn tổng quản.

Nghe đến ông Tích đề bản thân chủ trì cuộc họp, Tích Lăng hai đầu ngón tay xoa xoa vào nhau cao hứng. Rõ ràng muốn hấn đề cao một chút, hảo, hấn sẽ không từ chối hảo sự này, vốn chính hấn cũng muốn "chỉnh" lại một số lão nhân hồi đầu, nhìn hấn không chút vừa mắt, là không vừa lòng đối phương thì sao có thể đồng thời cùng họp, nhưng cũng không thích quá mức vui vẻ, chỉ dừng ở mức có nghĩ đến hấn cũng không dám là phù hợp.

Nhắc đến vấn đề không vừa mắt, trong đầu chợt nhớ đến lời Lâm Nhục Dụ, là cô cũng muốn một lần lên mặt dạy dỗ thay Tích Lăng, và hấn lúc ấy vẫn muốn nói, rảnh việc.

- Đến tạp hàng lưu niệm, tôi muốn lưu một số thứ.

Mộ Phi nghe đến hàng lưu niệm thì liền cảm thấy thắc mắc, thực thì Tích Lăng không thích lắm nhất lưu niệm bên mình với chưa bao giờ có thói quen mua lưu niệm, là thời khắc này, con gió lạ nào cuốn ngang, mang theo kỳ quái làm hấn suy nghĩ đến. Nhưng ngay lập tức, cơ mặt giãn nở, khoẻ miệng còn nhuech lên ánh cười.

Trước mắt rẽ xe theo hướng ngược lại, điều khiển vòng vèo như thể Hồng Kông trong tầm tay mình, dần trước mắt hiện ra một con ngõ nhỏ, cũ nát, là điều uất khuất sau cái đất giá cảnh tượng Hồng Kông tráng lệ. Một tạp hàng lưu niệm không gọi là quá phổ trương nhưng chiếc bảng hiệu đục khắc bằng tay đá mài ngả màu tối cũ kĩ, nét chữ xiêu vẹo đỏ chói cùng một chú gấu bông hình dán dính dưới góc bảng tròn.

.....

5 năm trước

- Bắt nó về cho tao, mau lên, đuổi theo lũ khốn.....

Kéo theo một lượt âm vang chửi rủa thậm tệ nhắc lại phía sau, một đội quân cầm vũ khí tự do như luật pháp chưa bao giờ xảy ra vậy, thuốc súng nồng nặc, toàn là nam nhân bặm trợn đáng sợ, với số lượng lớn, làm con ngõ nhỏ âm默默 như muốn nổ tung bởi dậm chân vượt chạy, âm thanh hùng hồn náo loạn làm người dân xung quanh, có nghe cũng không dám mở cửa sổ mà tò mò dòm ngó.

Mộ Phi mờ mờ nhể nhại ở khuôn mặt không mấy sáng sủa bởi dơ bẩn bụi bặm, tay ôm bụng vẫn còn con dao đâm máu ghim sâu, chỉ mong giữ nguyên vị trí, máu như thành vũng, ướt cả phần áo dưới của anh, tạp nhạp vết thương, một bên mắt bị tổn thương, như trước đó bị đâm bởi vật nhọn, nhìn đến chỉ muốn rợn người. Thở hồng học nhanh trí tìm nhiều con rẽ mà lượn lượn, hồng tìm thấy xó xỉnh nào mà chui vào, thực sự, anh đã không còn sức chống cự nữa, đây chỉ có thể nói là may rủi, chỉ có thoát được bọn này, cơ hội sống may ra có khả năng.

Ngô Kỳ Phong cảm bánh lái chắc nịch chỉ đạo tay về phía trước, Tích Lăng khó hiểu nhíu mày nhìn đường đi phía trước ngày càng hẹp và tối, về mặt đường như đang lo sợ thì đúng hơn.

- Cậu chắc đường này? Càng đi càng thấy lạ.

- Người ta hẹn tớ chỗ này mà, bản thiếu gia đây sẽ không bao giờ sai, nói nơi này đúng thì liền đúng, cậu còn lo lắng cái gì?

Ngô Kỳ Phong bản thân cũng đang toát mồ hôi, già vờ mạnh miệng, có chút nhìn Tích Lăng mà lấy thêm một chút tự tin soái khí, chớp chớp mắt không ổn, cầu trời khấn phật, mong chạy loạn chốc lát, rồi cuộc ra khỏi cao tốc, nhưng không, chạy càng ngày càng cụt đường, đến đoạn ngõ quá hẹp đi để đi chuyển bằng xe hộp thì anh hoàn toàn có thể cử chỉ rằng, giờ cờ trắng đầu hàng, đồng thời có chút xấu hổ bởi vừa xưng danh với hấn rằng anh là nắm Hồng Kông trong lòng bàn tay.

Sau một tiếng vang lớn gây cơn đập mạnh vào vách tường rêu cũ, gây chú ý cả hai, mắt híp dài cổ vưon nhìn sâu vào ngõ thứ hai của con hẻm, chớp mắt một cái, đối tượng chạy thực nhanh thậm hại lếch bếch máu me ra khỏi con ngõ mà trón vào nơi tị rúc sinh hoạt, dù không phải nói là ghê sợ phong cảnh.

Tiếng ồn này, đánh vào thần trí Ngô Kỳ Phong suy nghĩ phức tạp, không muốn liên can, về mặt tuần mỷ như có chút sợ sệt mà mau chóng bấm nút khoá cửa xe cùng buông rèm che đi ánh nhìn bên ngoài. Chỉ riêng Tích Lăng, đưa tay vuốt ve cầm bản thân, toan tính hồi lâu, đến khi tiếng vang chấn xa, mới quyết định bảo anh mau chóng quay xe, còn bản thân dẫn tiền gần Mộ Phi mà mang ý định thương thảo, vốn đoán chắc rằng trong thần trí, tình cảnh này, hấn đã ra tay cứu giúp, nam nhân phiêu chốn lang bạt hỗn tạp, nhất định một cứu mười niệm, với bản chất vốn không sợ thiên, không sợ địa, cho nên nhất định có thể lưu xuất bên cạnh.

- Cậu điên rồi sao? Đừng dính vào bọn kia nga....còn không quay lại, tớ liền đánh cuộc gọi báo động cảnh sát hỗn loạn.....cậu...

Mắt nhìn thân ảnh Tích Lăng đi xa dần, Ngô Kỳ Phong chơi với tay khỏi cửa sổ xe, giọng điệu lúc ban đầu lớn vang, sau ngày càng nhỏ, bởi sợ vô tình mà thông báo bọn ấy chĩa hướng

ngược lại dò xét. Đồng thời vô cùng tò mò, là nguy hiểm phía trước, sao hắn lại lao đầu muốn đến? Mồ hôi tích tụ trên trán không thể nào lau cho hết, hai bên tai ù đi, cảm giác hầu kết như bị chặn thứ gì đó khó chịu bởi, nếu gặp chuyện, anh nên làm gì để bảo vệ mình đây? Là lo lắng mất cái mạng quý này trong thời gian nghỉ dưỡng hiểm hoi nha.

Mộ Phi ở mũi khó chịu mùi hôi thối rác rưởi, vết thương vì nước ứ đọng trong các túi mà miệng vết thương như nhiễm trùng mà muốn tuơng ra, sạm màu đi, hơi thở yếu ớt, là không thể nhìn nhận nổi hình ảnh ban đầu thế nào. Liên tục nuốt xuống nước bọt, như trấn an bản thân thăm, mình đã ổn rồi, không phải lo ngại. Nhưng chợt bên tai bắt lấy nhịp chân đang gần tiến đến, nghe ra nhịp chân bình ổn đều đặn, như có vẻ rất thân thiện, tiêu sái nhưng không kém bản lĩnh, thì liền đánh giá người đang đến đây, là một nam nhân không thể xem thường nổi.

Đúng, là Mộ Phi ngỡ ngàng Tích Lăng nhìn nhận anh rất tự nhiên, như anh không có chuyện gì xảy ra. Nhìn đến mặt mũi hắn xinh đẹp đến phi thường, toàn thân vest thoát cúc thoải mái hết thấy xương cốt đều tỏa mùi quý tộc khó mà che dấu, hay ngăn lại, hắn đứng ở đờ bản hồi hám, nhỏ hẹp như này, thực nhìn không thuận mắt chút nào. Hắn không thích vòng vo, liền vào thẳng vấn đề.

- Nhưng, tôi muốn một năm dưỡng thương.

- Thuận.

Con người hồ phách như kim hàm Mộ Phi, khiến anh không thể nào đoán được điều gì sắp xảy ra hay cái thứ gì diễn ra trong thần trí Tích Lăng, giọng điệu hồ hững lạnh đạm nhưng mà khiến người ta cảm giác đối diện bài xích, khó mà không quy theo, duy ngã độc tôn, hắn bề ngoài không bộc lộ quá nhiều điều gì ngoài lạnh cảm, một gương mặt chung hững đối với tất cả mọi thứ trên đời.

- Bọn chúng, thằng Mộ cùng đồng bọn...

Một phát súng không thanh nhanh gọn trượt qua lớp somi mỏng hấn một cánh hoàn hảo, máu đỏ tươi nổi bật chói mắt bắt đầu lan một nhò đốm. Tích Lăng yên tĩnh đến lạ thường, khoe môi cao hững nhuech cao như có như không, nhìn đến Mộ Phi mắt lìm đim, răng nghiến chặt đau đớn, như sắp không chịu nổi nữa, sắp lịm dần. Không nhanh không chậm, bước chân không gấp gáp, cầm lấy một bên cánh tay sẵn chắt anh mà toan đi, anh cũng như còn một chút sức lực, đều dùng cho ý thức, nhân quang nặng trĩch miễn cưỡng mờ mờ hết sức, mồ hôi tụ ở trán như thác đổ, căn bản cũng biết bản thân hiện tại đang làm cái gì động tác. Đến con dao chặn ở bụng bởi di chuyển nhanh mà động miệng vết thương càng vào sâu, máu càng tuơng, anh lại càng mắt lìm đim, chỉ có nghiến răng là không đổi.

Tích Lăng nhìn phía đèn xe Ngô Kỳ Phong rọi đến phản chiếu bóng lên tường rêu xanh, lần tới mà mạnh mẽ hoàn toàn nắm lấy Mộ Phi ra đến bên ngoài. Phía sau còn liên tục tiếng nổ súng, Ngô Kỳ Phong như trợn mắt, nhìn thấy hắn cùng nam nhân xa lạ bên cạnh như nhìn thấy ma, khỏi cần đợi nói câu nào, liền đạp ga xé gió lao đi, giấy sau chỉ cần, không thể nào nhìn thấy bóng dáng nữa.

- Bắp tay cậu...

Tích Lăng thậm chí còn chưa có nhìn qua bản thân thế nào, chỉ căn bản cảm thấy có chút ướt át cùng ran rát như gãi ngứa y hệt. Chân mày đẹp như rồng cao, nhanh tay rút đi con dao ở bụng Mộ Phi, vừa rút ra khỏi, đã nghe được tiếng rên thấu xương của anh, Ngô Kỳ Phong chỉ ước, có thể như bản thân chưa nhìn thấy gì, bởi quá mức ghê người, còn có, muốn bịt đi luôn cả thính giác. Là chuyện không liên quan đến mình, nhưng anh tay chân run lay bầy, ngồi cũng không ngồi yên được, như tưởng tượng chỉ cần người thêm một chút mùi tanh trong hộp xe ngọt ngat thêm một chút, là con đường gần nhất đối ám ảnh.

- Trở về khách sạn.

Ngô Kỳ Phong thăm chép miệng, tình trạng này, còn có thể đưa cậu đến bar a? Hay dạo bát phố một chút?

- Chủ nhân...đà....t...ạ....người...i...

Toàn bộ sức lực, cơ miệng cảm giác như không còn cảm giác, đến tiếng nói bản thân cũng như không còn nghe thấy, nỗi đau quá lớn, lần át đi mọi thứ, duy chỉ môi cổ mấp máy sót lại một câu nói, mà bản thân không nói ra, không thể để mình nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đứng nhìn thần thờ, từ đầu chí cuối đều giống nhau

- Chúng tôi, trước mắt là trách nhiệm của từng thành viên, cô hiện tại, gần mức danh ổn định là nhân viên Tích thị, nhưng lại mãi không chịu trở lại vị trí của mình, cho là cô quên đi, tuy cô, chúng tôi gửi thư đến, cô cũng không hồi đáp gì, nên thời khắc này, cưỡng chế cô đến đây, mong rằng hành động này không quá thô lỗ nhưng Tích thị rất cần từ cô một đối tốt trả lời.

Giang Giang một mặt tươi cười, hết lòng nhẫn nại, miễn cưỡng liếc mắt Mộ Phi bên cạnh một mực đóng băng, chỉ mím môi như thể hiện rằng, anh cũng bất lực, trước nữ nhân thì chỉ có nên để hoa đối hoa.

- Hảo, tôi cũng phải công nhận, Tích thị quả thực để mắt đến cả một nhân viên nhỏ như tôi, có mặt cũng được mà biến mất ngay lập tức cũng không sao.

Lục Nan Hy hít sâu một hơi, lấy bản lĩnh một điệu châm biếm phả tới, như nước lạnh dội đến Giang Giang cùng Mộ Phi cứng đơ người. Cô nhìn thấy hai người không có cách nào đáp lời, đưa hai tay khoanh ở ngực như thăm nhủ, cô ngự nơi rộng lớn này, nhất định không yếu thế và song song đó, cô cũng nhất định phải bình tĩnh, nhìn thấy cả hai trước mắt không có vẻ đáp lại cô phát tiết cho nên tính toán tiếp lời.

- Đối với những nhân tài đứng cùng tôi, có lẽ một việc nhỏ như tôi không trở lại Tích thị hay đáp lại bất cứ cuộc hẹn phong thư nào thì nó đã biểu thị rằng, tôi không cần công việc này nữa. Các người cưỡng chế tôi đến đây để làm gì nữa? Tôi cũng muốn đòi lại câu trả lời phản minh rõ ràng, tình hình ở đây, là ai làm khó ai?

- Tích tổng muốn đàm thoại riêng với cô.

- Không phải đây là việc của bên nhân sự? Tôi vinh dự đến nỗi, có thể nói chuyện với CEO Tích thị luôn a? Các người...buông tôi ra, tôi cũng có sinh trưởng kiến thức học tập như ai, cho nên đừng cho tôi ngu ngốc...

Lục Nan Hy thính giác nghe đến tổng giám đốc, não bộ ngay lập tức thu thập thông tin, bừa môi, ngó lơ đi điều Mộ Phi nói, không còn cách nào khác, họ đành phải cưỡng chế cô tiếp tục vì cô không có ý hợp tác một cách dễ dàng.

- Mộ Phi, chắc tôi phát điên mất, tại sao Tích tổng lại không phê duyệt? Rõ ràng cô ta một chút cũng không xứng là nhân viên Tích thị.

- Cô mồm miệng cần thận một chút, có thể, ngay hiện tại, cô lập tức bị sa thải bởi một nhân viên không xứng.

Mộ Phi vờ nghiêm trọng hoá vấn đề, sợ hãi mà bỏ lại Giang Giang sau lưng, thầm cười trộm khi khoảng cách xa thực xa, là anh rất thích trêu đùa mỗi ngày, với trò bịp bị đuổi việc khỏi Tích thị nha. Quả thực, cô phía sau tái mét mặt mày, như đứng không muốn vững căng thẳng mà nhanh chóng trở lại vị trí bản thân, tay lật văn kiện, mắt dính ngay vào màn hình, như không bao giờ muốn nghỉ ngơi, cho dù có biết anh lừa hay không thì cô cũng không thể để ngày đó xảy ra được, muốn ở lại nơi này lâu dài, phải đánh đổi tiếng năng mảy ra có khả năng.

Lục Nan Hy cứng đờ người, cảm giác lưng phía sau bị bách như lửa đốt. Quét mắt nhìn từ phía một cách sợ hãi, rơi vào người đàn ông xoay lưng về phía mình, thân ảnh kia vẫn hoàn hảo như lần đầu gặp gỡ, vẫn xa vời không thể chạm tới, cái gì cũng không đổi. Thời điểm ở bên ngoài, cô hồ báo cáo chôn, cô không để ý, nhưng vào đến nơi này, lại chú tâm từng cái nhất cử nhất động của mình. Tim đập nhanh, trong phút chốc như ngừng hoạt động, khi Tích Lăng nhẹ xoay người, chỉ cần một chút nhích chân, cũng nhìn thấy đẹp đẽ. Nhưng, ánh mắt cô nhìn hần đã thay đổi, không chỉ có say mê, nguồn nước ngầm không còn chỉ có mạch âm, là hận ý, tức khí, hỗn tạp cảm xúc, ánh đèn trên đỉnh đầu không ngừng chiếu sáng một cách chói mắt, con người có như bùng sáng, ánh xuống đáy mắt như một dòng sông nhỏ không hề yên ắng, liên tục vụn sóng bởi tuyến lệ.

Hụt hẫng, Tích Lăng đối Lục Nan Hy xúc động, lãnh băng một mặt, tay khoanh lại ở đường khớp bụng, nhìn nữ nhân trước mắt như người không hề quen biết, một người lạ chưa từng đối mặt y hệt.

Lạnh lẽo; là Tích Lăng làm Lục Nan Hy như chết đứng giữa sa trường, là hần khiến cô tự đa tình, tự luyến, là cô tự làm khổ cô, phút trước không ngừng ngọt ngào, làm những hành động cô không kìm được nước mắt, nhưng thời khắc này, thời gian xoay vần trong gian phòng rộng lớn này như dần kéo dài, đến độ nghe tiếng kim giây chạy cũng chậm dần theo cảm tình.

Xuy xét lại bộ dạng bản thân, cuộc đời Lục Nan Hy đã đủ để nhìn qua từng ánh mắt thương hại chế giễu mình.

Tích Lăng nghe tiếng ma sát hoàn hảo của chốt cửa đóng mở, hai đầu ngón tay vô thức cọ và nhau. Hần thừa nhận, trong một phút, là hần không thể điều khiển mình, chính bản thân biết cái nhìn của hần khiến Lục Nan Hy không chấp nhận được, nhưng vẫn không thể thay đổi, cơ mặt vẫn không muốn giãn nở. Nhưng việc đối mặt cô thế nào, giây trước hần tương, bản thân sẽ trải qua một trận cuồng phong trong lòng, và giây sau, lại không khó như đã nghĩ, nhìn đến cô khoẻ mạnh thế này sừng sững trước mặt, vết thương cũng đã lành hẳn, khiến hần có thể thờ phào rồi.

Chi là; Tích Lăng không biết thể hiện thế nào cho Lục Nan Hy thấy được rằng, đối cô, hần sẽ không bao giờ vô cảm, bởi trong lòng hần, trái tim hần thổn thức, chưa bao giờ ngủ yên.

Miền là ái cảm, cho dù là kẻ thù cũng trở nên mật thiết, kẻ vô cảm, cũng biến đổi ôn nhu, kẻ đau khổ, tưởng như vừa rơi xuống 9 tầng địa ngục, cũng trở thành cao hứng, khát vọng sống trở lại ngay lập tức. Ái; là viên thuốc chữa lành mọi vết thương; một mặt.

Sai; là Lục Nan Hy đang muốn bảo chữa cho sự do dự của mình, đối người đàn ông này, cô không thể có ý kiến gì, như bản thân cảm con dao sắc bén, chỉ có thể tổn thương bản thân cũng không thể làm lưỡi dao tổn hại Tích Lăng một chút, cô có thể dùng danh dự bản thân để khẳng định, mình không hề dối trá điều đó.

- Ngay người, cô ở đây chỉ để ngay người?

"..." Lục Nan Hy còn chưa nghĩ ra được đáp lời, bên tai tự dưng vang lên giọng bản thân hùng hổ, mạnh mẽ như một con ngựa đang diễn một vở kịch nhằm chán. Tích Lăng tay một thiết bị ghi âm, hành động này chẳng khác nào hần hạ thấp, cười nhạo cả. Vây hãm cô hiện tại chỉ có nhục nhã, yết hầu như bị thứ gì đó chặn lại, cay đắng, thống khổ trong khoan miệng đều lần lượt nếm thử.

Tuyệt vọng đánh thẳng vào má đau buốt, đây không phải một cơn gió mạnh, mà là một cái tát đing người, tâm khảm cùng ruột dạ đều bầm tím.

- Tôi không có ý gì cả, tôi chỉ có không muốn cô nói thêm vấn đề này một lần nữa, tôi có thể xuy xét từ việc bên ngoài rồi.

Tích Lăng tuyệt không bỏ qua cho người dám chơi đùa với cảm xúc hần. Sự thật, Lục Nan Hy giết con hần, bản tay kia, đôi môi kia dư bản giống nhau, sẽ không bao giờ đổi. Hần như con người khác, chính bản thân cũng không ngừng bản thân được, hiện tại hần không hề để ý cô đau khổ, chết đứng như thế nào, bởi đó là điều cô xứng đáng lãnh lấy.

Chi hận; nam nhân quá mức thẳng thắn như ruột ngựa, yêu thương hay ghét bỏ đều có thể phân biệt rõ ràng. Tích Lăng đôi lúc sẽ là một người yêu thương, dùng dung đau khổ nhưng đôi lúc, hần sẽ là một con người hận thù, khiến người ta trả giá mọi thứ.

- Đúng như những gì...anh nghe thấy, tôi là muốn từ chức đó thì sao?

Bản thân yếu đuối gắng gượng, mọi thứ trong lòng Lục Nan Hy đã đông cứng, nhưng chẳng cách nào làm ngưng động đi trái tim đáng thương kia rĩ rầu.

- Tích thị chỉ có đuổi việc, không hề có xét duyệt đơn từ chức.

Lời nói dối thoát ra khỏi kẽ răng, Tích Lăng ngay lập tức nhú mày, mắt bình tĩnh mà dồn chú ý xuống nền nhà bóng hời. Không khí quái dị lại rơi vào trầm tĩnh, hần mặt đen nhú mày, chưa bao giờ môi giãn nở thoải mái, giây sau, không thể kiềm chế mà thiết bị ghi âm trên tay quăng mạnh xuống trắng nền dưới chân, từng chi tiết nhỏ văng tung toé.

Lục Nan Hy quá bất ngờ, không tin được trước mắt, hoảng sợ tay chân bủn rủn mà khuỵu xuống tại chỗ, cũng kịp phát giác, một mảnh nhỏ bên đã hoàn hảo đường bay mà xước qua chân cô, mu bàn chân trắng nõn bỗng tự lại một đường máu dài nhưng là nổi bật không thể không để ý. Ngược lại, cô lại chẳng hay biết, cũng không có cảm giác gì, chỉ ngây ngốc bịt miệng bản thân mà dần tiêu hoá cái gì diễn ra, nghĩ đến là cô chưa có nói gì đó quá đáng khiến hần mất đi bình tĩnh.

- 7 giờ sáng ngày mai, cô phải có mặt ở nơi này.

"Cạch!!!"

- Giang Giang, gọi người dọn dẹp, mọi chuyện còn lại cô tự thân xử trí.

Mộ Phi vội bất kịp Tích Lăng bước chân sai dài nhanh chóng, đang tức giận đi với tốc độ như nếu lơ là một giây liền không nhìn thấy thân ảnh hướng nơi nào nữa. Giang Giang sợ hãi vẫn chưa biến mất, không nghĩ đến chưa qua bao lâu, đã hình thành chiến trường trong kia. Gật đầu một cách chuyên nghiệp nhất, nuốt nước bọt khô khan cần trọng mà cảm điện thoại bản lên mà báo người xử lý.

Như một cơn ác mộng vừa qua, Lục Nan Hy mặt mày ướt sũng nước mắt, lang thang trên con đường vô định, chả biết bản thân muốn đi đâu, cũng như chỉ biết đi đến khi nào mệt mỏi, chân không khả năng đi tiếp thì ngồi nghỉ chốc lát, sau đi tiếp.

"Cô ấy là Tống Tư Tĩnh. Mỗi ngày đều ở đây đau khổ chờ đợi một nam nhân cao lãnh, mà biết rằng dù hần ta không đến, cô vẫn đợi, mỗi buổi tối đều đặt ảnh hai người dưới gối mà khóc hết nước mắt. Nhìn tình cảnh như vậy anh không mong em cũng như cô ấy. Tránh xa hần cự ly, hần ta là một tên cay nghiệt lãnh tình lãnh cảm, không tìm không phải độc ác thờ ơ

nữ nhân dành tâm lòng cho hắn như vậy."

"Hy Hy, tôi sẽ bảo vệ em"

"Điều lệ tôi đề ra, có thể thỉnh thoảng phá lệ, nhưng đối tượng phá lệ, tuyệt không là cô."

"Tôi sẽ ở lại 5 ngày, trong những ngày này, còn nghe cô bỏ bữa hay thức khuya đến tối mịch thì không xong đâu."

"Là em biến thái vẫn hoàn biến thái, tôi tự biết bản thân xinh đẹp nhưng không ngờ em lại không nhận được mà hôn trộm tôi. Bắt trộm em lần thứ mấy rồi nhỉ?"

"Đạo lý? Tôi có thừa, tôi sẽ cho em biết bằng hết đạo lý mà tôi có, bằng lòng không?"

"Ngốc, chỉ có lời đơn giản như vậy, đã thấu tóm em cảm động rồi, nhẹ dạ cả tin, như vậy chính là lý do không cho phép em ra ngoài một mình, ai dẫn dụ cũng có thể nghe theo."

"...đứa bé cũng chưa có hoàn thiện, chỉ là một cái phôi chưa nên hình nhân..."

Từng câu nói thơ thần trong tâm trí, tan nát cõi lòng. Mỗi nhử chân rồi, không biết là thời gian nào, chỉ có ánh nắng gắt trưa kia rọi thẳng vào một bên bóng mặt.

- Thanh, tại sao anh lại ở đây?

- Anh vẫn thường đến biếu hoa cho bà, bởi nghĩ em thời gian này không khỏe, chắc hẳn đã lâu không lui tới.

Lục Nan Hy bên tai ửng ửng không nghe rõ nữa, trong lòng bỗng chốc ảm áp, xúc động đến tâm can, thử hỏi, lời nói này, còn không có thể xiêu lòng ư? Là cô như thế nào mà được thiên ưu ái thế này đâu? Lăng Thanh đã làm quá nhiều thứ cho mình, coi hứa với lòng, nhất định anh muốn cô thế nào, cô đều y thế mà làm, anh là người tốt, nhất định gặp hảo sự. Chớp mắt, xem như những chuyện đau buồn khi này, tan biến không còn một thứ, chưa từng xảy ra.

- Cảm ơn anh.

Sắc khí ảm đạm trước mắt thay đổi hồng hào, Lăng Thanh mắt dính chặt vào dung nhan mỹ mạo mà quên mất, bản thân phải đổi lại vài câu xoa bỏ sự ngại ngùng đang dần hình thành. Lục Nan Hy với ánh mắt anh, lúng túng, tay nắm chặt lớp giấy gói hoa trên tay, từng đoá hướng dương chan sắc xinh đẹp kỹ càng cô đặt dịch bên cạnh bia mộ, chỉ một chút chồm người, như có như không, chạm nhẹ da thịt mềm mại tiếp tay anh, anh có chút nhận thấy mà mau tránh sang một chút.

- Tinh cờ như vậy gặp nhau, đầu phải lúc nào cũng có thể, anh mời em ăn cơm được không?

Cao lương mỹ vị cùng có mất bảy biện, ánh đèn đủ sáng để tạo không khí, làm nổi bật món ăn. Lục Nan Hy cùng Lăng Thanh ngồi đối diện nhau, mãi vẫn chưa ai mở lời nào, chỉ có ánh mắt thâm dò xét nhau là tranh hết thời gian rồi. Cho nên, cô muốn xung phong phá vỡ bức màn này, nó quá áp bức đi, biết trước như vậy, cái khó không chỉ có ăn vào, cô đã không muốn chấp thuận.

- Cảm ơn anh về việc khoản tiền mua nhà của Tuệ Mẫn Mễ, chuyện bác sĩ riêng...

Lăng Thanh thỉnh giác nghe đến bác sĩ riêng thì nường mày, tay bắt đầu nhịp lên mu bàn tay còn lại mà nghĩ ngợi.

- Không sao, đó là chút chuyện nhỏ, anh nghĩ...trong khả năng của mình.

Bởi đã tâm, một chút ngượng miệng - Lăng Thanh không một chút có, xấu hổ cũng không. Nhận lấy công của người khác, trước mắt không có vấn đề gì. Anh nhất định không thể để Lăng thị yếu ớt rơi vào tay Tích Lăng, hẳn nhất định thứ gì cũng để mất, một Lăng Thị suy yếu, hẳn cũng sẽ không bỏ qua, chủ yếu chỉ để hắn thoải mái tâm thái chiếm lĩnh và hạ gục, cho nên phòng bệnh trước còn hơn chữa bệnh.

Nữ nhân chỉ là một công cụ để đạt được mục đích; là suy nghĩ thực sự của Lăng Thanh ư? Làm những việc từ trước đến nay tác phong anh chán ghét, đều miễn cưỡng chỉ để vượt qua sợ hãi trước mặt, cái gì thấp hèn đều nắm lấy.

- Lăng Thanh, em nghĩ anh nên dừng lại đi, anh không nghĩ đến có một ngày, mục đích không thành, không phải đến cô ấy, anh niềm tin hiện tại đều biến mất sau, cô ấy sẽ hận anh, nhất định.

- Không phải tôi đã nói qua, chuyện này không liên quan đến cô. Còn nếu đồng cảm, cảm thấy tôi chán ghét thì có thể đi tìm công việc khác, không phải cô khả năng nuôi sống bản thân có thừa sao?

Tần Tang nhìn Lăng Thanh trước mắt như ngỡ ngàng, là anh thay đổi chỗ nào, nhanh như vậy từ một Lăng Thanh ăn nói ôn nhu lựa lời lại trở thành phóng túng cộc cằn. Anh có thể lúc nào cũng tức giận với cô nhưng chưa bao giờ dùng lời ruồng bỏ đối cô, anh trách nhiệm ràng buộc luôn đặt ở tâm trí. Đây có thay đổi thế nào, cũng là Lăng Thanh của cô, vậy thử xem xét lại, nếu y như ban đầu, anh như thế này phong thái, vậy cô có yêu thích anh hay không?

Không phải tình yêu là đối tượng đó như thế nào đi nữa, vẫn yêu ư?

Cảm giác khó xử trong lòng Tần Tang là thế nào?

Không được! Hiện tại, mọi chuyện chưa đi quá xa, Tần Tang nhất định không được để Lăng Thanh làm những chuyện xấu này, vấy bẩn lên chiếc áo somi trắng của bản thân anh. Vì; như sứ mệnh định sẵn, cô không thể thoát khỏi cái bóng của anh, định mệnh, cô đã được giao cho anh ta, có chết cũng là người của anh, không phải sự.

Lăng Thanh nhìn Tần Tang ngày càng với ánh mắt khinh bỉ, không thể hiểu bản thân lưu lại cô thời gian lâu như vậy, là bản thân chưa có suy nghĩ qua nên xuất cô khỏi mình rồi sao? Là lời hứa, nhưng mà hiện tại, cô có thể lo cho chính mình, anh không thể cứ suốt đời này, đều để mất cô. Chỉ có thể nguy hiểm, cô cần anh, anh có mặt. Với kế hoạch này, là một việc lớn, cá cược bằng cả gia sản tiền đồ, không thể vì một Tần Tang mà phá hỏng mọi thứ.

- Tôi khẳng định, cô mà những tay phá hỏng chuyện tốt của tôi, tôi sẽ không để yên, chuyện này, Tần Uy Phái cũng sẽ không hướng về cô đâu.

Trước sự bỏ đi đầy tức giận Lăng Thanh, Tần Tang chỉ việc đứng nhìn đến thăm thờ từ đầu chí cuối đều giống nhau.

"Uy Phái, anh nói xem, em bắt vì sở động* là không đúng, đúng không?"

*không làm gì cả, không có hoạt động nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Đứng động, khoảng thời gian qua, tôi rất nhớ em

- Hy Hy, có chuyện hần ta ức hiếp cậu, hay quát nạt thậm tệ, cậu phải đánh cuộc gọi cho tớ, hiểu chưa?

Lục Nan Hy phải khó khăn lắm mới có thể rời khỏi xe, biết chuyện đã đành, cô đã gấu nhem luôn, bắt xe bus đi, sau trở về như không có chuyện gì. Kể ra chỉ làm Tuệ Mẫn Mẫn thêm lo lắng. Là cô chuyện gì cũng không thể làm chủ được, sau ngồi lại trách bản thân.

- Tớ hiểu chứ, rất rất rất rõ. Ức hiếp - gọi cậu, Quát mắng - gọi cậu, cái quái gì cũng gọi cậu, được không?

- Cậu nên như vậy.

Tuệ Mẫn Mẫn giờ tay ra hiệu OK, sau nghịch ngợm vượt qua đỉnh đầu Lục Nan Hy như cô một tiểu nữ tử đang nghe các bậc trưởng bối dạy bảo. Để không mất thời gian, cô liền một đường chuẩn khỏi xe, không cần nghe Tuệ Mẫn Mẫn nói thêm nữa, bởi sẽ kéo dài đến cả tiếng dần dò mắt. Là cô đi làm, không phải là bắt đầu chuyển mạo hiểm, cho nên luật chơi hay các lưu ý lạc không cần đi.

- Xem đi, cô ta kia kia, đi cả thang máy riêng của Tích tổng.

Mọi người ở sảnh bắt đầu bị một tốp nhỏ thu hút mà đưa mắt nhìn, trước khi cửa thang máy đóng chặt, là cô đã nhìn nhận được mọi người đang xì xầm cái gì rồi. Thang máy con số ngày càng đang lên cao, mang theo cô căng thẳng, bắt đầu quên hết nỗi lo lúc này mà nghĩ đến sẽ thế nào đối mặt Tích Lăng, hần bảo cô 7 giờ có mặt là ý gì, muốn cô làm gì. Mãi nghĩ ngợi, Mộ Phi dẫn cô đến trước cửa văn phòng hần, cô cũng không hay, tay liên tục cấu vào cặp xách da mà như tiêu khiển liên tục.

Nghe tiếng cửa đóng sầm phía sau mà căng thẳng ngày càng tăng, cảm giác mỗi lần bước vào nơi này, liền giảm đi 10 năm thọ rồi. Nuốt bọt nuốt một ngụm, lấy bản lĩnh mà nhìn đến Tích Lăng đang chú ý đến mình, mọi thứ hôm qua, hần đập nát thiết bị ghi âm như đang diễn ra chậm chậm trước mắt.

- Rất đúng giờ, hiện tại, việc làm của cô là ở nơi này, trực cửa cho tôi.

Trực cửa? Có công việc này nữa a?

Lục Nan Hy đã qua một mối cùng chán nản với trò đùa của Tích Lăng, là hần muốn làm khó cô, vậy cô sẽ không bao giờ ngoài mặt khó chịu hay sợ hãi, thuận theo hần trước đã. Như con mèo ngoan ngoãn, nhanh chóng thả lỏng người, chớp mắt đã đi đến sofa đối diện rộng rãi thoải mái mà ngồi xuống trước.

10 phút sau, chỉ việc ngồi lặng người, quả thực nhận ra, bản thân không có khả năng chịu đựng sự nhặt nhẻo này, cho nên bạo gằn đánh mắt về phía Tích Lăng, chú ý ngón tay thon dài xinh đẹp kia lật vắn kiện, nhứu mày xem xét văn kiện không một chỗ sai sót, khuôn mặt tuấn mỹ chăm chú, xung quanh yên tĩnh đến quái dị. Lục Nan Hy ngáp dài đến độ, nước mắt che đến mọi thứ trước mắt đều mờ nhạt. Tuy hứng lấy báo chí bên dưới ngăn bàn hay một vài sách về kinh doanh mà nghiền ngẫm nhưng qua thêm một chút thời gian, cô quan tâm, chỉ có muốn phát điên.

Bởi sáng chưa có ăn thứ gì vào bụng, lại thức quá sớm, cho nên cộng dồn lại mọi thứ, tác động mắt cô mờ không muốn nổi, vừa mệt vừa buồn ngủ, không thể cưỡng lại sofa êm ái mà cô chớp mắt lúc nào cũng chẳng hay biết. Còn không biết xác suất nguy hiểm của bản thân đã tăng đến mức nào rồi?

"Bíp....."

- Nhận máy - Tích tổng?

- Mang đến một ly sữa ấm.

Đầu dây bên kia liền tắt đi, Giang Giang nhứu mày nghi hoặc, hần hôm nay yêu cầu cả sữa luôn a? Là một điều khó mà tin tưởng được, đây là lần đầu tiên nghe lời này, đảm bảo đem chuyện này giao cho Khai Tâm Giao thì..., chắc hần sẽ nghĩ đến Tích tổng quá mức đáng yêu rồi, baby baby~~

Chết rồi, công ty chứ đâu phải tạp hàng bách hoá, cả phê thì thừa thải nhưng sữa thì, kiếm đâu ra đây? Vậy chốt ý chính Tích Lăng là cô phải đi mua a? A!!! Thời điểm hành xác bắt đầu.

- Cô đi đâu vậy?

- À, Mộ Phi, Tích tổng tìm anh từ nãy đến giờ, may quá gặp rồi, Tích tổng bảo anh mua một ly sữa ấm đến.

Giang Giang gặp được Mộ Phi thì mừng quýnh, mau chóng rũ bỏ trách nhiệm, liền đẩy đi nhiệm vụ sang anh, anh cũng tin thật, mau chóng chạy đi ngay không một chút tò mò. Chỉ có cô là cười gật nhưng phần lớn là thờ phào nhẹ nhõm, trời nắng gắt thế này, cô làm thế nào ra phố nổi đây? Là cô cực kỳ cảm kích hành động nghĩa hiệp nam nhân của anh, chỉ nghĩ đến khuôn mặt anh lúc này còn chưa kịp lấy hơi lên sau khi xử lý việc, cười muốn rơi nước mắt. Một hồi, rảnh rồi mà suy diễn đến anh nhất định không thể dễ lừa như vậy, có phải anh...có ý gì với cô không? Tự nghĩ, tự luyện đồ mắt.

Trời ạ!

Chưa quá năm phút, Mộ Phi tắt bật trở lại, quả thực cả hai má cùng hai tay đều ửng đỏ rồi, Giang Giang trước mắt nhìn thấy có chút xót mà mau chóng chuẩn bị đá chuôm, nhưng còn chưa chạm đến anh, anh đã biến mất sau cánh cửa phòng mộc lớn.

"Suyt" Tích Lăng ra hiệu chặn ở cửa miệng bản thân, ý bảo đặt sữa bên cạnh Lục Nan Hy đi, Mộ Phi nhìn đến chiếc áo vest choàng ngang ngực cô thì chỉ muốn bật cười nhưng cố gắng kìm hãm đến mức tái xanh mặt mày, quá khó chịu đi.

- Còn có coffee cho người.

Mộ Phi lật đật chạy tới chạy lui, cũng như để ý đến đi nhẹ nói khẽ, bởi chỉ cần một bước chân vọng lớn một chút thì liền bị Tích Lăng ánh mắt cảnh cáo đáng sợ. Trong một phản cảnh trước, bị cho là làm bóng đèn, hiện tại lại bị cho làm bao cát, cứ mặc nhiên phát tiết a!

- Mang com đến.

- *Mang thức ăn nhẹ đến.*

- *Mang nước.*

"..." Giang Giang gần như phát điên, là hôm nay hần lại như vậy có khẩu vị khi làm việc a? Chỉ có Mộ Phi là biết chuyện gì đang diễn ra ở trong kia cho nên nghe thấy cô phàn nàn thì liền chạy đi lấy mà mang vào. Còn đang trầm nghĩ hoặc, có phải hai người cấu kết nhau mà đẩy dọa hai chúng ta hay không?

Hần yêu cầu mang đến, chỉ có chung một tình huống, chề lên chề xuống, phê bình đủ thứ, sau chỉ có một mục đích, giả vờ vô tình đẩy qua Lục Nan Hy, chỉ để cô nghĩ rằng, không phải hần chuẩn bị là cho cô mà là hần không thể ăn được.

Lâm Quân Thi không biết bên ngoài thế nào Giang Giang, đi xồng xộc vào bên trong, chẳng hề để ý đến bộ dạng bản thân mà đi thẳng đến nơi Tích Lăng đang trừng mắt nhìn, không chút sợ sệt nào trong ánh mắt, giây sau, như suy xét kỹ, mới thu lại bản tính vừa rồi, hít thở dần thông trở lại.

- *Tích Lăng, cha em nói em có thể đi ăn cơm với anh. Đáng nhẽ bữa hôm trước, chúng ta....*

Tích Lăng cũng không quá để ý, chỉ ánh mắt chung thủy liếc nhìn nữ nhân đang co ro no bụng đang buồn chán ở bên kia.

Lục Nan Hy chú tâm đến trò chơi điện thoại bản thân mà quên mất có người đi vào rồi, cô nhiệm vụ là trực cửa a!

- *Anh có phải nghe em nói?*

Lâm Quân Thi mắt nhìn người đàn ông trước mắt chỉ có say mê, như điên như loạn, trong thần trí chỉ có tưởng tượng không biết vòng tay hần áp đến mức nào. Chính khi chưa bước vào nơi này, cô còn hồi hận bởi, cha cô đã xuống nước thế nào, đồng ý buông tay tạp kiện, để đổi lại cho mình một chút ánh nhìn, nhưng thời điểm đến nơi, hình như suy nghĩ vừa rồi đã tan biến hết thấy, chỉ còn đắm chìm làm mê hồn lưu lạc.

Tích Lăng khoé môi nhếch cao, nhìn điệu bộ tình nghịch không thể không bật cười của Lục Nan Hy tức khí. Nhưng mà là giọng điệu Lâm Quân Thi cắt ngang nhả hứng, có chút khó chịu mà nhúu mày, còn chưa nói đến, hần đã muốn gọi Mộ Phi tổng cổ ra ngoài, đây là nhân từ cùng nhả khí nhất định giành cho nữ nhân.

- *Sao?*

- *Em nói là muốn cùng anh ra ngoài...*

Vì một tiếng kêu bất nhã, tràn đầy ai oán sau lưng mà Lâm Quân Thi nhúu mày, nháy mắt không hài lòng, trong lòng khua chiêng nghĩ đến Tích Lăng sao có thể bị ồ phóng túng thu nạp nữ nhân ngay tại chính phòng thế này.

- *Cô ấy là ai?*

Giọng điệu chưa chút vâng lên, Lục Nan Hy bởi vì thua cuộc mà gần như suy sụp, định với tay lấy miếng bánh khoai đưa vào miệng thì mắt nhắm ngay Lâm Quân Thi đang nhìn mình không chút hào cảm, miễn cưỡng nhìn qua Tích Lăng, hần chỉ nhướng mày.

- *Chị hỏi tôi a? Uhh...tôi...a...nh ấy...*

- *Thiên Thiên, đây là Lâm tiểu thư.*

Đi đôi với lời nói, Tích Lăng đưa tay đối Lục Nan Hy ý bảo cô đến đây. Cô cũng không biết chuyện gì, mắt chăm chăm nhìn nữ nhân tức khí bùng bùng ở kia sự mặt xinh đẹp như khi bông mồng.

- *Anh cùng cô ta? Không phải hai người đã không còn liên can nhau?*

- *Quan hệ hôn nhân, không phải một tiếng liền không liên can.*

Xoay qua nhìn giữa tay Tích Lăng kéo Lục Nan Hy ngồi trong lòng mình, Lâm Quân Thi càng không nhịn được lớn tiếng.

- *Cô gọi ai là chị? Ít nhất tôi nhỏ hơn cô 2 tuổi.*

Nói xong một mạch, còn chưa đợi Lục Nan Hy trả lời, bực dọc rời khỏi, Mộ Phi nháy mắt sợ hãi mà nhanh chóng ra theo sau.

- *Anh dám lợi dụng tôi?*

Lục Nan Hy nhảy khỏi vòng tay Tích Lăng, nhúu mày nhìn hần.

- *Tôi không lợi dụng cô, vậy tự hỏi, ai là người bước lên lễ đường với tôi?*

- *Anh thực không có đạo lý, dù sao đi nữa, tôi không phải... Lăng Khẩu Thiên.*

- *Không phải khi trước, đây là đám mê của cô ư?*

Tích Lăng vô cảm hoàn toàn, ngưng một chút, ánh mắt từ ôn như nhanh chóng thay đổi, đồng thời cũng buông tay cô. Nhìn hần bỗng chốc trước mặt thành con người khác, cô cũng không quá bất ngờ, chỉ cần nhìn đến mu bàn chân bản thân dán chặt bằng cả nhân, hôm qua hần đã nhạo báng cô như thế nào, từng lời nói hạ thấp mình, thì hôm nay hần cũng sẽ như vậy, bởi hần muốn cô bên cạnh, chỉ để phát tiết.

- *Đúng, hiện tại cô đã thoát việc; kiếm tiền trên lừa dối người khác, đồ dối trá.*

Sao bao nhiêu cảm xúc, nhưng nhớ chết đi sống lại, luyến tiếc bất cứ thứ gì cũng không thể nguôi, hiện tại chỉ có thể đổi lại bằng hai từ **lừa dối**. Đau, cũng chẳng rõ mình đau nơi nào, mắt chăm chăm nhìn hần, một câu cũng không thể thoát ra khỏi kẽ răng để biện bạch, không phải thực sự là vậy sao? Cô lừa dối hần để kiếm tiền cho bản thân, vụ lợi không chút xấu hổ.

Từng hạt mình châu lỏng lẻo tràn khỏi khoé mắt, lăn tăn đầy mắt đến độ hình bóng khuôn mặt hần in rõ như thế nào. Cô đã nói bản thân, không thể khóc trước mặt hần, đối hần, chỉ có xem thường mình hơn mà thôi, nhưng thời khắc này cô không kìm được.

- Tôi...

Tích Lăng hình như, bản thân đã lơ lửng? Nhìn cô ánh mắt chỉ có căm hận, nước mắt không ngừng rơi xuống hai gò má đỏ ửng ướt đẫm, dung nhan mỹ mạo buồn bã, chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng mà trấn an an ủi, nhưng hắn biết, bản thân không thể, không cho phép mình yếu lòng và không hiểu bản thân suy nghĩ. Chỉ có trong lòng từng nhịp đập của tim như từng nhịp kim châm vô cùng xót.

- Không sao, anh lời nói không sai, là tôi có lỗi.

Lục Nan Hy xoay lưng về phía Tích Lăng, bước chân chậm chạp di chuyển, cho nên không hề lưu tâm đến hắn mắt đã đỏ ửng, hoàn toàn nghĩ đến lời nói bản thân vừa rồi đã tổn thương cô thế nào, không hề gắng gượng mà mau ôm chặt cô từ phía sau, cũng vì thế bất ngờ mà cô nước mắt cũng ngừng lại, hoàn toàn phờ phệt nhìn xuống đôi tay rắn rỏi kia mạnh mẽ giữ chặt eo mình quen thuộc. Hắn cũng không biết vì sao bản thân lại như vậy, trước mắt, chỉ muốn ôm cô, không muốn đối đáp lời nào thêm, vốn hắn biết, để cô ở nơi này chỉ vì bản thân không thừa nhận việc hắn đã yêu thương nữ nhân này, càng nói đến không thể không nhưng nhớ đến.

Trong thế giới của hắn, hắn không có dừng cảm đối mặt với điểm yếu của mình, nỗi lo lắng bản thân.

- Đứng động, thực sự khoảng thời gian qua, tôi rất nhớ em.

Mặc kệ là gian xảo hay dối trá, cô cũng không muốn thừa nhận, hắn nói không sự thật. Bởi cô thêm khát lời nói này đến mức, có lẽ đều sẽ thì thầm lời này trong mộng.

Là thời điểm cô buông lời có thể phá hủy niềm yêu hắn, nhưng bản thân lại không nỡ làm như vậy? Cô nghĩ đến, chẳng nhẽ những đau khổ, những lời cay nghiệt hắn đổ ập lên đầu bản thân, cô còn không nỡ đối lại như vậy. Cô lại mang lòng yêu thương nam nhân giết chết con của mình ư? Thần trí như muốn nổ tung, như điên cuồng mà hết lớn, cố gắng vùng vẫy khỏi.

- Vậy sao? Tôi một chút cũng không muốn nhìn thấy anh.

- Không phải tôi nói, cô trốn nơi nào mặc xác cô, nếu còn xuất hiện trước mắt tôi, thì cô có muốn nhìn tôi hay không, đó là chuyện của cô, còn nếu muốn làm loạn, tôi sẽ biến quảng đời của cô... là địa ngục.

Lục Nan Hy cảm nhận từng đợt khí lạnh đến xương tủy phía sau gáy mà thấm run rẩy, một loạt kinh bi từ trong khoan miệng khiến cô muốn nôn mửa, mím chặt môi oán khí.

- Còn anh thì sao? Học phú quý xa, cao thượng đến mức nào? Tôi không muốn dính vào trò chơi ngu xuẩn tự kỷ mà chính anh ào tưởng.

Ngu xuẩn? Tự kỷ?

Lần đầu tiên có một nữ nhân dám trước mặt Tích Lăng, mắng hắn đủ thứ, mà chính hắn cũng đứng yên đó, mặt dày mà thu nhận.

- Cô có muốn ném thư, thế nào là diệt trừ di kỷ*?

*Diệt trừ những thành phần chống đối.

- Anh...

- Ngoan ngoãn một chút, đối lại tôi sẽ cũng cấp hậu bao cho cô, hoặc có thể bao nuôi cô, cô yêu thích cái nào?

Lời này vang lên bên tai, tràn đầy chế giễu, là Tích Lăng nghĩ cô là nữ nhân thế nào? Lúc trước bởi vấn đề gia đình, cô nhất thiết làm tất cả mọi thứ, nhưng hiện tại, tiền đối với cô mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao, cũng sẽ không chết đói, không cần làm những việc bản thân không yêu thích nữa.

- Tích Lăng, tôi hận anh. Anh cứ việc phát tiết theo ý muốn dã thú của mình đi, bởi tôi sẽ không nghe theo anh cái gì việc làm nữa. Còn nữa, aa...việc ở Tích thị, cho đến khi đơn từ chức của tôi...a chưa được duyệt, tôi sẽ không rủ bỏ trách nhiệm.

Chịu đựng cơn đau từ cảm bản thân bị bóp chặt, mũi cổ nén khí thở đều đều, tiết chế tiếng kêu đau đớn mà hoàn thành lời bản thân muốn nói.

Tích Lăng nhìn thẳng vào con người Lục Nan Hy, tâm tư chưa bao giờ yên ả, muốn nhìn thấu đến tâm can nữ nhân này, không biết mạnh mẽ đến mức nào.

- Hào, cô cứ làm những gì mình muốn, ngày mai lại 7 giờ có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Chúng tôi sẽ đi về phía Tây

"Hy Hy, em không thể không giúp anh, cầu xin em, anh ta luôn đe dọa đến Lăng thị, tự tung tự tác, ý mạnh tra thấp hèn yếu, khiến anh không còn cách nào khác." Giọng điệu cầu khẩn của Lăng Thanh cứ mãi vang vọng trong thần trí, Lục Nan Hy không thể nào làm ngơ được. Với Tích thị đó là một chuyện nhỏ nhưng đối Lăng thị, đó là một gia sản đang sắp tàn lụi.

Mất nhìn xung quanh, hôm nay không quá bức bách, là Tích Lăng tự động không nhìn hay tiếp chuyện Lục Nan Hy, thừa nhận rằng, cô rất dễ thờ nhưng mà lại cảm thấy thiếu thốn, không thể nói nên lời, cô phải cãi vã cũng có thể trở thành nghiện không?

Nhân lúc Tích Lăng cùng Mộ Phi đều rời đi, cô khôn khéo liếc nhìn camera, nhưng may là không có lắp đặt, bởi đây là tư phòng của hắn, sẽ không có ai tùy tiện ra vào, đừng nói có thể tiếp cận dù phương mộc của lớn ngoài kia. Như sai khiến, bản thân cô tự giác thở gấp, sợ hãi trong lòng, mau chóng đi đến bàn hắn mà hành động, trước hết nhìn sơ qua, văn kiện nào cũng quan trọng, nhưng là phải tìm đến cái Lăng Thanh đề cập đến. Trước hết toàn bộ, văn kiện đóng mộc đỏ cẩn thận nổi bật, từng đem giấy trắng bằng như giới tính hắn, kèm chữ ký của nhiều thư ký trưởng có quyền hành, nhìn vào liền khác biệt với các văn kiện thường, là kế hoạch tháng mới.

Lục Nan Hy tay như run đi, đây tuyệt không phải chuyện nhỏ. Mồ hôi thấm thoát động ở trán nhỏ đầy đặc, cô cố trấn an bản thân, hắn chưa từng làm điều gì cho mình ngoài đau khổ, cho nên cô không cần phải hối hận với chuyện này, là cô sẽ khiến hắn bị hạ thấp uy tín cùng trách nhiệm. Chuyện này nếu so với con cô mất đi, là không thể so sánh bằng một lì nà, hắn phải trả giá, nhưng cô lại không chút thoải mái, là hốc mắt đỏ ửng, sóng mũi cay xè đã bán đứng bản thân.

Trước khi Giang Giang kịp bước vào đôi cà phê mới, cô đã nhanh chóng cất văn kiện vào túi, tựa như không có chuyện gì mà chăm chú vào quyển tạp chí lớn trước mặt mà che đi dung

nhân nỡ mạo thập phần lo lắng.

- Tiểu thư, cô...ừm cô đang lật ngược quyển tạp chí.

- Ha ha vậy sao? Tôi thật ra cũng không có hứng thú.

Cả hai giọng ép nhìn nhau, Lục Nan Hy run rẩy, chỉ mong Giang Giang không có nhìn ra bản thân thất sắc.

- Vậy...tiểu thư có cần gì không? Tôi ở ngay bên ngoài, không cần khách sáo nếu có việc cần tôi.

Một giây bước chân xoay đi, bỗng Giang Giang khựng lại, là nhớ đến lời Tích Lăng dặn dò, nhất định phải để mắt đến Lục Nan Hy.

- Không có, tôi ổn.

- Tiểu thư bình thường yêu thích đọc thời trang, sự kiện, hình sự, hay giải trí?

Lục Nan Hy không có dám đối Giang Giang nhìn, chăm chăm nhìn vào tạp chí mà bằng quơ trả lời, sau cũng không biết cô hỏi mình cái sự gì.

- Tôi bình thường rất ít đọc tạp chí, nhưng nếu yêu thích thì chắc là thời trang.

Rời khỏi cửa, Giang Giang vuốt mặt bản thân, chợt nhận ra bản thân cũng không thua Lục Nan Hy chỗ nào, thế vì sao Mộ Phi lại như vậy để ý cô? Là bắt Giang Giang mỗi ngày thay đổi tạp chí. Nhìn xung quanh, cô thắc mắc, không biết mình có đi loạn xạ rồi lạc chốn nào hay không? Trong lòng thăm ganh tỵ, liếc nhìn về phía phượng mộc cửa lớn, không có nửa điểm hải lung.

- Hức....hức... Anh ấy chẳng những không nhìn đến cháu, mà còn ôm khư khư Lăng Khẩu Thiên trong lòng như bảo bối, bác nhất định phải làm chủ chuyện này.

- Aiii!!! Không phải đâu, nó cùng Lăng Khẩu Thiên là không một chút liên can, con không nhìn xem, Tích Lăng khẳng định trước mặt báo chí, đó nhất định không phải nói đùa, cho nên cứ yên tâm, ta sẽ nói lại với nó, sẽ cho con thời gian buổi tối.

Bà Tích nhìn Lâm Quân Thi nước mắt ngấn dài ngấn thì vô cùng tức giận, đưa tay vuốt ve một vai của cô mà trấn an. Nhưng nghe nói đến hân cùng Lăng Khẩu Thiên còn va chạm nhau thì thực sự bất ngờ ra mặt, không hề kịp che dấu khiến cô cũng nhìn ra được, không thể trách bà được bởi chính bà cũng không hề biết tin này, cô nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này.

- Mẹ có chắc chắn, sẽ khiến cô ta không có đường lui không?

Lăng Khẩu Thiên trước mắt gian xảo, tay cầm lấy bắp tay bà Lăng, ngon ngọt hỏi thăm.

- Con nhìn đi, cô ta sẽ không có cách nào giải thích sáng tỏ chuyện này, bởi chỉ có thẳng thắn hay tiểu tâm tư mới tin tưởng cô ta nói thật.

- Không... được.

Cửa đá vắng khòì, là Lăng Thanh bởi cời đầu tóc, quần áo xộc xệch, còn có mùi rượu trong người như đang thăm tuyên bố, anh vừa mới uống rượu. Mặt mày tuấn tú hao mòn mệt mỏi, tay nắm chặt thành nắm đấm, dựa vào a tường lạnh mà đứng vững. Là anh nghe đến hai người âm mưu hại đến Lục Nan Hy cho nên mới tức giận thế này.

- Không được...làm thế này, cho dù là lợi cũng....không...được.

Chắc hẳn vì men mạnh mà nấc cụt liên tục, cho nên lời nói ra cũng khó khăn mà muốn nghe rõ, đầu óc cũng không tỉnh táo, chỉ biết không được để em gái cùng mẹ mình làm tổn hại đến thanh danh người khác, đó là phạm pháp.

- Mẹ nhìn thấy đi, trước đó con đâu có nói sai, anh ấy dẫn xà cấn gà nhà, không có đứng về phía con, bây giờ còn lên tiếng bênh vực cô ta.

Bà Lăng cũng không nhịn được, tức khí mặt mày đỏ ửng, chỉ tay về phía Lăng Thanh tàn tạ mà mắng tới. Lăng Khẩu Thiên được mẹ, hất cằm lên mặt, nhìn thấy Lăng Thanh ngã ngay trên nền cũng không đếm xỉa, chỉ có cầm lấy cọ son móng tay mà lựa màu thích, còn có hầu nhân già bên cạnh lăm lét mắt nhìn qua lại, cũng không biết nên đứng về phía bên nào, chỉ có thể ngồi yên ngoan ngoãn cầm chậu nước cho cô.

- Này, thấy màu đỏ hay hồng kim tuyến đẹp? Hay là son bóng?

- Con cứ việc tiếp tục làm việc với nhà báo, hai ngày tới nhất định phải ở trang nhất.

Lăng Khẩu Thiên cũng không quá để tâm đến bà Lăng đang nói, chỉ nhìn ngắm bàn tay mình, tâm tư vô cùng khó chịu, sau hất mặt ở hầu nhân cầm lẵng, không có trả lời mình, cô khó chịu, trợn mắt day nghiêng, đưa chân nhắm ngay tay hầu nhân mà nước từ đó làm hầu nhân y phục đều ướt sũng.

- Cầm sao? Bà lời tôi vấn sao không đáp?

- A....aa tiểu thư tha cho tôi, tôi tuyệt....aaaa.... không dám như vậy nữa....aa đau.....tiểu thư, van... cô bỏ quaaa....

Lăng Khẩu Thiên không ngừng đá tới, bà Lăng cũng không quá bất ngờ với cách cô day dỗ hầu nhân cho nên làm ngơ, hầu nhân già đau đớn quần quai ôm lấy bụng, chỉ còn biết chịu đựng, lạnh lẽo mà run cầm cập, mắt kém nên cố gắng nheo mắt nhìn mờ mờ ảo ảo trước mặt.

- Còn nữa, thấy anh tôi nằm như vậy, cũng không có ai qua đỡ lấy, muốn chết hết rồi đúng không?

Bên ngoài nghe tiếng hét gầm gừ đáng sợ của Lăng Khẩu Thiên, mà hầu nhân mau chóng tập hợp lại đỡ lấy Lăng Thanh, đồng thời mắt đáng thương nhìn về phía hầu nhân già nua gàn như không còn sức lực, nằm dờ người thoi thóp như cá mắc cạn, cả cơ thể đôi môi nhợt nhạt đều bầm tím ứ đọng, thì thăm rợn người, không dám chậm trễ, là trở thành bài học cho mỗi người, nếu còn sơ suất, sẽ hậu quả không khác như thế.

- LĂNG KHẨU THIÊN.

Tiểu A nhanh chóng dẹp đi nhiễu loạn, sau khi Lăng Thanh rời phòng, không quá nửa giây sau, anh bước vào hét lớn, mặt mày tức giận đỏ hớt ra cả mang tai. Quản gia mau chóng chạy đến mà cầm chặt lấy chân Lăng Khẩu Thiên đang định xấn đến lần nữa. Tiếng ồn làm cả bà Lăng cũng giật mình, nhìn lại anh, ánh mắt thăm hỏi "Có chuyện gì?", nhưng xem ra không cần hỏi nữa.

- Bà ơi, bà không sao đúng không?

Ông quân gia cũng không dám cự cãi, chỉ có đau khổ mà diu bà đi, bà còn có một chút ý thức mà nghe thấy ông gọi.

- Em bị điên rồi?

- Hầu nhân của tôi, tôi không thể dạy dỗ?

Tiểu A biết, anh không thể nói nặng nhẹ cô trước mặt bà Lăng cho nên không tỏ ra biểu cảm nào, đóng cửa mạnh phát tiết đồng thời bỏ lại câu nói làm cô đổng người hét lớn giận dữ.

- Nếu còn nhân tính, nhất định không làm ra chuyện này.

- MEEEEEE.....anh ta.....áhhhh.....

- Không cần lo lắng, bác sĩ sẽ đến ngay, ông đừng khóc nữa.

- Bà ấy, bà ấy.... không thể bỏ tôi lại được...

Quân gia nét mặt già nheo lại, ốm o tay cầm chặt lấy tay hầu nhân già, không kìm được đau khổ. Bà đã chịu khổ cực cùng ông, bỏ qua gia đình mà theo ông vào Kinh Thành sinh sống, đã 60 năm trôi qua, không hề nghe thấy một lời than vãn nào, cho nên nếu vì hôm nay mà bà sợ sẩy mất đi, ông nhất định hận Lăng gia này đến thiên trường địa cửu, đến xuống mồ cũng nhất định không nhắm mắt, nhìn xem đến thời điểm Lăng gia tàn lụi mới hả dạ, bởi thiên không thể nào ưu ái cho những người tâm địa độc ác thế này được.

- Bà nhìn tôi đi này, đừng nhắm mắt làm gì...tôi sợ lắm bà ơi...

Tiểu A nhắm chặt mắt, chỉ sợ mở ra, để nhiều người nhìn thấy anh con người đỏ ngầu xấu hổ.

Sau khi bác sĩ đến, ít nhất vào nước biển cùng khám sơ qua vết thương, tra cứu, bà cũng đã khỏe ít nhiều, chỉ có huyết áp tăng, qua bao lâu cũng chưa hạ.

- Tiểu A, bà ấy khỏe lại, tôi...tôi muốn từ việc.

Nhìn ông nắm chặt tay mình, đáy mắt ngấn nước bị thương thì anh không kìm được xúc động, liếc nhìn phía bà lão mắt nhắm chặt nghỉ ngơi, hiền từ ánh mắt như trăng lưỡi liềm, tóc bạc búi cao thành đoàn làm anh nhớ đến bà của mình, da diết.

- Hai người sẽ dung thân nơi nào?

- Chúng tôi, sẽ đi về phía Tây, trở về Trùng Khánh, nơi đất tổ của bà, bỏ qua một đời đi theo tôi chưa bao giờ nề hà kêu ca lời nào, cho nên cuối đời, tôi không muốn buộc bà ấy, nhắm mắt xa quê hương, ở đất khách quê người, rất lạnh lẽo, thấu da thấu thịt. Cả đời này, không thể hứa hẹn điều gì, đây là điều cuối cùng tôi có khả năng khiến bà ấy mỉm cười thôi.

Ngừng một chút, ông nhìn sâu vào mắt Tiểu A, thăm thò dài.

- Tiểu A, chúng ta rời khỏi nơi này, nhất định sẽ rất nhớ cậu. Chúc cậu sống một đời vui vẻ, bên ý trung nhân của mình. Cuộc đời rất ngắn ngủi, cậu có tin hay không? Tôi tưởng tượng, dường như chỉ một cái chớp mắt đã qua 60 năm. Cho nên, tuổi trẻ, đừng nên lãng phí.

- Khụ Khụ.....

Ông nghe thấy tiếng bà ho thì nhanh chóng lấy trờì phạt, đi đến an ủi, chăm sóc, chỉ có Tiểu A là ngẩn người, nhìn vào vô định mà nhú mảy.

Cuộc đời rất ngắn ngủi? Liệu sẽ như ông ấy nói, một cái chớp mắt liền như 60 năm trôi qua?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tóm gọn như một giấc mộng

Cầm lấy văn kiện quan trọng trong tay, dù không gọi điện được cho Lăng Thanh, Lục Nan Hy cũng không dám gián tiếp truyền tay người khác mà đưa cho anh được, nhất thiết phải tận tay mới yên tâm.

Trong lòng cứ mãi bồn chồn, liệu có nên hay không đây?

"Đến nước này, mày còn đắn đo mà lo lắng cho hần ta?" Như có một ác quỷ ngự trị trước mặt, ăn nói như thật ở trên đỉnh đầu, làm Lục Nan Hy có chút hoảng hốt với ảo giác bản thân sinh ra. Đồng thời, thần trí như bị úng nước, thậm chí sẽ trả lại văn kiện chỗ cũ, nhưng lại không nghiệm được, điều gì khiến bản thân phải suy nghĩ nhiều lần như vậy?

- Lăng Lăng a.....nhớ cậu.....

Mậu Hoạch Ma cùng Ngô Kỳ Phong nói đuôi phía sau, như tiểu hài tử mà tranh nhau đường đi, chỉ cần cả hai này xuất hiện thì liền là một nơi bình thường yên tĩnh cũng trở nên biến đổi ồn ào. Nhưng ngay thời điểm Mậu Hoạch Ma đẩy cửa, giọng điệu mềm nhũn như nước vang vọng, Lục Nan Hy tay đầy mồ hôi, còn đang chìm đắm trong thế giới của mình, nhưng lúc nghe đến giọng nói bất ngờ này thì đột nhiên giật bản mình, làm rơi cả tá bánh trên tay, cô còn đang đau đầu khi nghĩ đến người dọn dẹp sẽ thế nào cực khổ.

- Cô....cô là....

- Lăng Khẩu Thiên...

Ngô Kỳ Phong trở mắt nhìn Lục Nan Hy điệu bộ thoải mái nhất, ôm lấy gối trên người, cũng thăm đoán ra được ít nhiều. Nhưng Mậu Hoạch Ma thì khác, ánh mắt có chút biến chất, là đang nghĩ đến đây chính xác là người nào.

- Tích Lăng anh ấy ra ngoài rồi, hai người có việc?

Lục Nan Hy nhanh trí thay đổi suy nghĩ, cô nhất thiết phải mượn danh Lăng Khẩu Thiên rồi, bởi cô không muốn dính dáng đến những người này, là không có lợi cho mình, càng ít liên quan thì càng tốt đi, chỉ có cô từng khẳng định mình trước Mậu Hoạch Ma cho nên hơi lo lắng một chút.

- À...chỉ là một chút chuyện nam nhân thôi.

Ngô Kỳ Phong lắc đầu, như trẻ con bị người lớn bắt tội, vẻ mặt vô cùng đáng nghi ngờ, cả lời nói ra càng thêm miễn cưỡng, là anh định gọi Tích Lăng đêm đến Bích Vũ, hôm nay lại có "gã" mới, vốn đến tận nơi là ép buộc hắn đi ngay lập tức nhưng hiện tại xem ra, là hơi khó rồi, chẳng nhẽ vì một cuộc ăn chơi, lại làm tan vỡ gia đình hạnh phúc người ta. Anh biết rõ hắn phủ nhận, tuyên bố trước toàn bộ báo chí nhưng là, hắn muốn thỏa thuận này sẽ không một ai biết. Nhìn bề ngoài không êm ả nhưng bên trong lại hạnh phúc hơn tưởng tượng.

- Chuyện nam nhân?

Mậu Hoạch Ma vẫn im lặng dò xét Lục Nan Hy, chiếu từng đợt ánh mắt lạnh lẽo đến, làm cơ thể cô như khó ở, liên tục cử động như hồng tránh né đi, cũng như cố gắng bình tĩnh hết mức khả năng, vốn hắn ta là người xông xáo, trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng hiện tại lại trầm lặng dò xét, khiến cô không ngừng sợ hãi, giả vờ như cô là đang quan tâm đến Tích Lăng sự để xua đi gương ếp, nhủu mày gắt gao nhìn Ngô Kỳ Phong đang lúng túng tay chân, anh như con rối hơi nhoi nhoi tay chân quảng cáo thương hiệu, làm cô phì cười không kiềm chế, anh thực có khiếu về diễn tấu hài.

Còn chưa có thả lỏng bao lâu, phượng mộc cửa lớn lại một lần nữa đẩy ra, là Tích Lăng tiêu sái đi đến bàn làm việc, nhìn đến ba người đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt luôn luôn vô cảm, thậm chí còn xen lẫn một chút khó chịu. Từ này giờ hắn không có mặt ở đây, có phải hai người này lại tán tỉnh Lục Nan Hy không? Chỉ có phát hiện cô trước cười vui vẻ, sau thấy hắn thì im bật, thì liền cảm thấy không còn chút hào khí.

Hắn ghen à? Không, hắn phủ nhận cảm nhận bản thân, hắn đâu có dờ hơi mà ghen với đối tượng như cô đâu, vừa không sức hút mà còn gây khó chịu.

- Hai người ở nơi này làm gì?

Như giận cá chém thớt vô tình mà bản thân Tích Lăng cũng không hay biết, con người hồ phách sắc lém chĩa thẳng vào hai nam nhân trước mặt không dấu giếm, đen mặt mà tra hỏi, không chút thư giãn nào.

Ngô Kỳ Phong kịp phản ứng đầu tiên, mau chóng đi đến bên cạnh Tích Lăng mà thì thầm to nhỏ, làm cô cũng rất tò mò nhưng lại không dám đến gần hơn để "vô tình" nghe thấy. Ánh mắt nhìn hắn cũng thâm trầm tránh, bởi chỉ sợ hãi hắn nhìn hành động kỳ lạ của cô mà nghi ngờ, chừng nào trong túi còn vẫn kiện đó, cô còn ở ngay trước mặt hắn thì cô không thể yên tâm được.

- Cô có thể ra về sớm.

Với mới nghĩ qua, liền nghe Tích Lăng cho phép rời khỏi, Lục Nan Hy không kim được hào hứng như tung được vàng trong tay, nhanh chóng khoác lấy áo cùng ôm chặt túi vào ngực rời khỏi, không nghĩ đến Mậu Hoạch Ma đã suy xét mình lâu đến mức nào, ánh mắt kia đáng sợ đến mức, cô chỉ muốn chột cho nổ hai mắt đi. Nam nhân lại nhìn nữ nhân như vậy, không phải quá ư bất nhã?

- Cậu...cô ta, không phải Lăng Khẩu Thiên đúng không?

Hay tay chéo nhau khoanh lại, các ngón tay thon dài chống cằm bản thân, nhìn đến Tích Lăng cùng Ngô Kỳ Phong thì điểm nghe đến ngạc nhiên mà há hốc mồm, to đến mức "cá sấu" cũng chui lọt~~

- Sao? Đừng đùa chứ, rõ ràng cô ta...

Còn chưa có nói hết ý muốn, Ngô Kỳ Phong đã bị Tích Lăng cướp đi quyền phát biểu ý kiến bởi ánh mắt như loé tia từ thần, thâm thông báo "cảm miệng" nha.

- Vậy tại sao cô ta y hệt...vả lại còn diễn rất đạt, tiếp chuyện tui này như thể là Lăng Khẩu Thiên thật sự?

- Tại vì các người quá mức đáng hoảng, đối cô ấy không thể không đề phòng.

- Nay, ý cậu là sao đây?

Sau 15 phút đi taxi, ít nhất may mắn là đường lớn không bị đông đúc cho nên việc di chuyển thuận tiện. Vừa về đến nhà, mất tự động tìm kiếm Tuệ Mẫn Mễ nhưng giây sau lại tay gõ trán bản thân, là cô quên mất Tuệ Mẫn Mễ bảo đạo này cô đã có công việc, đã có chủ bản tiếp nhận a.

Cởi đi giày, đôi chân nhỏ nhắn sưng tấy, gót chân nổi rộp đỏ, nhức đau đi cũng không muốn nổi, nhưng cũng cố gắng cho bản thân tắm thư giãn cái đã. Cô đã căng thẳng đủ rồi, đưa tay đón lấy khăn tắm lớn. Mặc dù nhà tắm của tui cô không quá ư là sang trọng nhưng đã có bồn tắm ngâm mình thế này thì còn hơn cả chữ hảo.

Hơi nước nóng lan tỏa, làm động lại hơi ẩm dễ chịu, thần trí thoải mái thả lỏng ít nhiều. Trong đầu lại nhớ đến, lần đầu tiên của cô, hắn ép cô ở nhà tắm mà làm "việc ấy". Khỏi cần đoán, mặt mày cô đã đỏ ửng đến nơi nào rồi, ngượng ngùng như thiếu nữ mới lớn, không còn nghĩ đến việc gì nữa, tay bóp chặt bông tắm, bọt xác phòng ôm khắp cơ thể, làn da trắng nõn không tỳ vết, cùng bầu ngực ản ản hiện hiện, có thể cướp lấy bao áo tưởng mộng xuân nam nhân rồi, chỉ có miệng ngán nga yêu đời, như thể giới ngoài kia không còn liên quan đến mình, cô một thế giới riêng mà khuấy khỏa lẫn xa thỏa thích, không có thứ gì để tâm nữa, hoàn toàn dùng thái độ trống rỗng mà hờn trách thế gian thế sự, than thân trách phận, kêu gọi ưu đãi từ đảng cứu thế soi xét đến tấm thân khốn khổ nhỏ bé này đang từng ngày gầy vò. Nhưng sơ sài mức này, đảng cứu thế có nghe thấy hay không? Biện pháp là, cô không ngại đưa hai tay chấp niệm lại, vẻ mặt vô cùng thành ý, không để ý rằng đây là một việc vô cùng dơ hơi ở nơi khiêm nhã như nhà tắm.

Đến bước đường này, tự nhiên cảm giác muốn gắn kết hơn bao giờ hết. Sợ hãi với việc nhìn nơi nơi, không có một ánh nhìn thân quen, từng người một thân thiết để tâm, lần lượt đều rời đi, bất lực cũng chẳng thể khóc hận. Nhưng thế gian này, nơi nào là chốn ái của hạnh phúc, là vô lo vô ngại?

Lục Nan Hy ngẩn người, nhìn bản tay bản thân, các đốt nhỏ nhắn, tròn tròn như các đốt bột dài. Chuyện tốt, chuyện xấu đều làm qua, cho nên việc gì phải hồ thẹn nữa. Chẳng biết qua bao lâu, nước nóng cũng dần chuyển lạnh, hàn khí xâm nhập khiến cơ thể không ngừng run rẩy. Vốn nghĩ đến, không phải quá nực cười, cô là sao chời ư? Trơ lý ra để mặc người ta thích thì cứ việc mắng chửi, lăng mạ và hạ nhục. Nhiều khi bức bách mà tự hỏi bản thân, liệu mình có tự tôn tự trọng hay không?

Thôi, mệt mỏi quá~~ xem như cô không hiểu người ta bàn tán hay nói năng hay hành động cái gì, là không cùng tiếng nói.

Cửa sổ thông thoáng bên trên như cũng muốn cười trêu Lục Nan Hy, từng đợt gió từ bên ngoài kéo vào "phủ phủ", khiến cô không chết cóng thì cũng nổi da gà mà cứng người.

- Lạnh quá mẹ ơi...

- Hy Hy.....

- Tớ nói này...

Tuệ Mẫn Mễ nghe thấy tiếng vang ở nhà bếp, liền lật đật cởi bỏ đi áo cùng mũ rộng vành, chạy đi ngay lập tức, mắt dò xét bốn phía, sau đập vào mắt cô là Lục Nan Hy ngồi chễm chệ ở xó góc, tay bưng lấy bát cháo nấu ăn liền mà thổi đi thổi lại phù phù~~

- Cậu...quá đáng nga! Vừa nghe qua điện thoại, liền thay đổi ca trực trở về, ai ngờ...chẳng có cái khi gì.

- Chẳng phải có người dặn dò tớ, phải gọi đến thông báo a, hiện tại...tớ tổn thương thể xác lẫn tinh thần, cho nên gọi cậu là hợp lý rồi. Xem như tớ không thất lễ, người đường hoàng có khác mà.

Khoẻ mặt Tuệ Mẫn Mễ giật giật khó coi, tay chống lên hông, hai chữ bắt lực hiện rõ trên trán lấm tấm mồ hôi, biểu cảm thì thôi, khó mà đỡ được "Khả đường hoàng nhè?" Là giọng hơi nhưng mà ken két răng nhưng muốn ăn tươi nuốt sống Lục Nan Hy trước mắt tự tại, hại cô chạy bán sống bán chết trở lại, xem ra lo lắng công cốc rồi, nhưng hiện tại cũng là chuyện tốt rồi, không gây chuyện là ổn rồi.

- Nhìn mặt cậu kia, bí xì...là nghĩ đến cậu lời an ủi chỉ nói xuông, báo tớ gọi này nọ, thông báo rồi còn có trả thù này nọ, thôi, sau này không cần đối cậu vào danh sách gọi đến đầu tiên nữa.

- Đâu có, tớ đâu có ý đó.

Tuệ Mẫn Mễ đen mặt, cổ họng khô khan, quay đi mở tủ lạnh tìm bình nước, giây sau lại nghe cần nhẫn, quả thực trên đời này, người Lục Nan Hy cần nhẫn thoải mái thuận miệng không nghĩ ngợi, cũng chỉ có thể là cô thôi.

- Cậu bảo tớ là nằm một chỗ hưởng thụ a? Nhìn đi, trong tủ lạnh không còn một cái gì nhét bụng, lại còn báo, cháo ăn liền trên tay tớ là hưởng thụ?

- Vậy cậu muốn có cháo ăn liền hay là không có bất cứ thứ gì?

- Ý tớ...ha ha, ăn gì cũng được mà.

- Rốt cuộc, tớ hiện tại còn không biết chắc chắn, ai là chủ nhà?

Tuệ Mẫn Mễ cũng ngồi bệch xuống nền, chỉ tay giận dữ, đối Lục Nan Hy húp cháo xột xột~~ là bất khả kháng.

- Thì xem như.... aa nóng quá.... cậu chủ nhân, tớ là ở tạm là được rồi "rột...rột".

- Trời ơi!!! Ngó xuống mà coi, đảo chánh giữa ban ngàyyy...

Một cuộc điện thoại gọi đến, như một phút nghỉ ngơi giữa hoang tàn khói lửa. Một- bia, hai- mồi, ba- hảo hữu, chẳng phải là sơn hào hải vị rồi a?

- Hai tuần nay biến mất, tôi còn tưởng không còn gặp lại anh nữa.

- Vậy anh đã thành công rồi đúng không? Trong tư tưởng nhỏ bé kia, rốt cuộc cũng có một chỗ tạm vừa anh trú.

- Hoang tưởng.

Lục Nan Hy ngồi kiểu thấu trời, một chân khép, một chân gấp thẳng, tay cầm chai bia lạnh bọc giấy ăn trong tay, chỉ hận không thể ừng ực liên tục từ chai này đến chai khác. Đối Phong Đường Minh bong đùa hai ba câu, nhưng thực sự, là hai tuần qua không nghe ngóng gì, không phải rất khác thường, chẳng lẽ râu bạch tuộc cũng chịu thả mình rồi, còn tưởng anh ta biến mất luôn thể, có đối tượng mới. Cô mặc dù không có nửa điểm cảm thấy yêu mến anh ta, nhưng là sẽ tò mò đến đối tượng đó sẽ như thế nào.

- Tháng sau ra mắt lịch công chiếu phim chính thức, anh đảm nhận chính đoạn, anh muốn mời em, thân phận là người bên cạnh cùng anh đến buổi ra mắt được không?

Phong Đường Minh nhìn Lục Nan Hy nửa mặt xinh đẹp có chút do dự.

- Sẽ có nhiều phóng viên cùng khách mời? Sẽ có dùng hình ảnh đăng báo chí tùm lùm tà la, thôi bỏ đi.

- Không có, chỉ toàn những người chuyên môn thôi.

Phong Đường Minh nói dối một cách trắng trợn, mục đích duy nhất chỉ muốn sóng tay cô trước mặt mọi người, dù cô mãi cự tuyệt, nhưng trước mắt phóng viên, nhất định không ngoài ý nghĩ, cô là tình nhân của mình. Không cần chính chủ thừa nhận, chỉ cần bản dân thiên hạ nhìn rõ là được. Để xem, cô còn đường nào từ chối nếu anh nhất quyết thừa nhận đây? Là ép buộc có tổ chức.

Lục Nan Hy cũng nghĩ đến, lúc anh nghe thấy mình nằm ở bệnh viện thì vội vàng vàng chạy đi đến, đã xem anh như bạn bè rồi, chỉ việc nhỏ đi cùng như vậy, có gì khó. Nhưng cô lại chẳng hiểu, đi cùng ở thăm đó như vậy, sẽ có ý nghĩa như thế nào.

- Hai người có thôi đi không? Thực muốn hận, Trình Giảo Kim* đây không muốn thừa nhận, "bóng đèn" cũng không muốn sáng.

*Kì đà càn mĩ.

Phong Đường Minh liếc mắt hữu ý nhìn Lục Nan Hy, cô có hiểu nhưng cố vờ không muốn hiểu, nhìn rõ, tên này đúng thực bệnh hoạn, nhất định cô sẽ không bao giờ kết tình thâm với anh ta.

- 3 người thân một mình, không có một ai quá mức quan hệ, sao lại có thể nói cậu là Trình Giảo Kim?

Tuệ Mẫn Mễ cảm thấy thực sự tệ cái không khí, là hai người này nghĩ mình là tằm thốt a mà liên tục gần cả chém thốt thế này. Định bước đi, nhưng nghĩ đến ca làm cũng vì chuyện này mà dòi đi còn bị tăng thêm buổi vì vô cớ, nhìn lại khô còn nhiều, bia cũng còn nhiều, cho nên thuyết phục bản thân mặt dày một chút mà nán lại.

- À, xem nhem một chút là quên mất, đến giờ cậu phải uống thuốc không phải sao? Còn ngồi đó hàn huyên nữa.

Lục Nan Hy không nhịn được hét lớn, không để ý đến giữ hình tượng thanh cao nữa.

- Ác mộng, là ác mộng! Tớ đã uống nhiều đến mức nào rồi, hiện tại đã khỏe, còn gắng ép bản thân uống để làm gì nữa?

- Thuốc còn đó, là theo đơn cậu uống không đều đặn, hiện tại cứ uống đi, hoàn toàn không có hại mà, không lợi chiều dọc, cũng bỏ chiều ngang.

- Ăn nói không có lý.

Cô giận dỗi đứng thẳng người quay đi, nhưng còn chưa nẩy bước, nghĩ đến đầu óc mình hiện tại đã có hơi chút choáng váng vì men rồi, với nam nhân này, là người không thể tin cậy, có phải hay không nên rời khỏi rồi. Là cô lo cho mình hậu hóa trước.

- Khoan, sao anh không rời khỏi đi, tối trời như vậy lại ở riêng hai nữ nhân, không phải rất khó coi?

Nhìn vào cách cô đối, nhất định sẽ không ai tin lời nói, Phong Đường Minh hiện tại nổi tiếng ngút trời, có doanh thu cao nhất nhì giới điện ảnh hoa lệ.

- Là anh mang đến bia, mang đến mời, có thể hay không một lần được nghĩ tốt?

- Đó là điều không thể, nam nhân các người, cùng một duột, rất khó thay đổi. Giang sơn dễ đổi nhưng bản tính thì khó dời.

Lục Nan Hy trực tiếp quăng Phong Đường Minh ra ngoài, trước nhìn cửa đóng sầm, anh còn ngỡ ngàng, là anh bị đuổi đi thực ư? Trên đời này, chỉ có một nữ nhân mới dám làm như vậy, như vậy mới xứng là người anh để mắt. Không quá mạnh mẽ, nhưng cũng chẳng yếu ớt, dờ dờ ương ương nhưng là làm phải mạnh không thể kìm được.

Uống xong ngụm thuốc, cũng nghe tiếng xe Phong Đường Minh đi xa, chỉ cần nghe hơi cũng biết đó là xe hộp đắt tiền. Quả là những người đầy tiền, thì đều đầy hãnh diện, đều muốn mua thứ đắt tiền, cốt chỉ để phô trương, cô không hiểu vì sao trong suy nghĩ bản thân, lúc nào cũng nhìn vào mặt tiêu cực.

- Cậu đừng giấu mình, vì có Phong Đường Minh nên mình không muốn hỏi, cậu có chuyện buồn đúng không? Từ chiều đã thấy cậu kỳ lạ.

Hít một ngụm hơi lạnh, sofa dù không đắt tiền nhưng rất êm mộng, mắt nhìn ra ngoài ban công nhỏ kia, trước còn chưa nhìn đến các giàn hoa ngoài kia, hiện tại như đã mọc nụ, lớn hơn rất nhiều, màn đêm dày đặc âm đậm nhuộm cả tâm khảm.

- Tớ hỏi cậu, có bao giờ trải qua cảm giác yêu một người đến độ...chết đi sống lại chưa?

- Cậu định mang thái độ đó sống cả đời? Trời cũng có lúc mưa lúc nắng, người cũng có lúc vui lúc buồn. Cậu sống không có vui vẻ, vậy cậu không thấy nặng nề sao? Anh ta đối xử cậu thậm tệ, xem nữ nhân như cỏ rác, dắt mũi như tui ngốc quanh mình làm trò hề, thậm chí...còn tàn nhẫn man rợ cướp đi... con của cậu, anh ta đã cạn tình, sao cậu còn không cạn nghĩa đi. Tớ hiểu, dù có nói chân lý với cậu đi chăng nữa, thì một nghìn lần, cậu cũng không muốn hiểu. Nhưng...hãy tỉnh lại đi. Người đàn ông đó, không xứng đáng. Cậu biết trong mắt tớ, cậu như thế nào không?...Chỉ có nhu nhược.

Tuệ Mẫn Mễ gần như tức khí mà phồng man trợn máng, vốn chỉ muốn thức tỉnh cái con người u mê trước mắt không có đường ra này. Có biết bao nhiêu con đường mở ra trước mắt, hoàn hảo không thể chê bai vào đâu được, nhưng cô lại cứ chọn ngõ cụt mà đi vào, sau dẫn vật bản thân không đủ tốt.

Ái - vốn là thứ phản lập của công minh.

- Tích Lăng, vốn là một người đàn ông không tầm thường, chúng ta không cùng một thế giới, hiện tại ngồi đây phán xét hắn ta, thực cảm thấy không có chỗ hợp lý. Cậu may mắn được đến gần hắn, cùng hắn sống chung này nọ, hãy tóm gọn như một giấc mộng đi, không thực cũng không ảo. Chúng ta có thể sẽ bị chết ngạt chỉ vì tiền hắn quẳng không chút bận tâm, cùng như rom rã, mặt rề. Treo cao, té đau. Tớ biết cậu yêu anh ta, nhưng mà địa vị, bộ mặt xã hội, hiện thực sẽ không cho phép.

Đứng, treo cao, té đau. Là may mắn tận mạng cũng không thể diễn tả, là kiếp trước có căn tu đi, mới được một lần bước chân vào giới thượng lưu mà nhìn xem họ sinh hoạt như thế nào. Lúc trước, cô nhắc nhở bản thân bao nhiêu lần câu này, nhưng hiện tại, nghe lời này từ miệng Tuệ Mẫn Mễ, còn hơn nước lạnh hắt thẳng vào mặt. Bao nhiêu xấu hổ, mất mặt đều ngửi được mùi vị. Yết hầu lên xuống liên tục, cuộn cuộn đợt men càng thêm say, muốn nói gì đó nhưng chỉ rặn ra được từng chữ ấy.

- Tớ...muốn đi ngủ rồi.

Bộ dáng lết thết từng bước này, muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Tôi giúp em xoa chân

- Nhìn về mặt em có chút mệt mỏi? Anh đã đặt trước trà xanh, là thứ em ưa thích.

Lục Nan Hy đầu đau như búa bổ, nhìn đến Lăng Thanh vẫn như mọi khi Tây trang lịch thiệp phong nhã, tuần tư khuôn mặt thì tạm chấp nhận, là thuốc chữa nhức đầu~~

- Cảm ơn. À...em đưa anh...thứ này...

Lăng Thanh mắt nhìn đến văn kiện đỏ ừng tay mọc, trong mắt xen lẫn tia do dự, nguyên lai nghĩ đến, cô thà nói một câu không thể, có lẽ anh sẽ không trách mình. Hồ thẹn là thứ anh đang bị chiếm ngự, nhưng nếu cơ sở đã trôi chảy ủng hộ Lăng thị thì sao lại có thể từ chối?

Tay cầm lấy thứ quan trọng, cứu gần cơ đồ Lăng thị, có thể một bước nhảy vọt thiên thang, nhưng yết hầu nuốt xuống cả phê lại cảm thấy có chút khó khăn, mắt ôn nhu hết mức nhìn Lục Nan Hy gục mặt, anh không thể nhìn ra được cô đang nghĩ gì, hay biểu cảm gì nổi bật. Chỉ là, sao lại cảm nhận rõ rệt, là anh ép buộc cô làm chuyện cô không muốn. Là đúng như Tần Tang nói ư? Anh đã thay đổi, không còn một Lăng Thanh lương thiện nữa rồi.

- Hy Hy, thời điểm này...em phải cẩn thận, nếu có chuyện gì xảy ra, em nhất định phải đánh cuộc gọi anh, được không?

Lời Lăng Thanh nói không phải ẩn ý Tích Lăng, bởi anh biết rõ, đều là nam nhân với nhau, sao có thể không yêu thương nữ nhân này? Hắn sẽ không có tổn thương cô đâu. Mà là anh nói đến mẹ và em gái anh. Bà Lăng cùng Lăng Khấu Thiên lên kế hoạch gì không biết nhưng mà, anh nhất định sẽ che chắn cô, chỉ mong sau này, cô đừng nhìn anh bằng ánh mắt ghê tởm không muốn đến gần, điều đó thực khó mà chấp nhận.

Nếu cô biết, sau này không thể lưu giữ Lăng Thanh như hiện tại, thì cô đã mỗi ngày gọi anh ra thế này, nói chuyện gì cũng được, trên trời dưới đất cho thỏa mãn đi, dù có không còn lướt qua nhau, cũng không có luyến tiếc, chỉ là mất đi một hảo hữu, mà hảo hữu này vốn không chỉ là hảo hữu, một ca ca, một tri kỷ. Nếu cô không để Tích Lăng bước vào lòng mình,

chân ái gốc rễ, thì nhất định, cô sẽ yêu anh, yêu đến độ không thể hình dung được hình tượng đó sẽ như thế nào nữa. Bởi sâu trong tâm khảm cô, người đàn ông này, là người tốt nhất "trên thế giới", "nhất hành tinh", là thiên thần thực sự.

- Em có việc rồi, không tiện ngồi lâu, tạm biệt!

Lục Nan Hy không đợi Lăng Thanh phản ứng chậm chạp, nhanh chóng cầm túi xách rời đi. Bởi cô xin phép Tích Lăng tự mình ra ngoài mua linh tinh có, đi quá lâu, có lẽ không hợp lý cho lắm. Nhưng đã chạy đến nửa đường, lại quên mất đi, chẳng lẽ đi bao nhiêu thời gian, lại quay trở về tay không, nên rốt cuộc cũng tạo nên cái có tiếp tục, cô là mua thứ trực thuộc dành cho nữ nhân, nam nhân là không nên đề ý.

- Đêm nay, em sẽ cùng tôi tiếp khách, đã gọi đến nhà thiết kế riêng cùng xe sẽ....

- Đó là việc của Ôn Diệu Đoái, sao có thể...

Là Lục Nan Hy chỉ lướt tiếc, Ôn Diệu Đoái được chỉ trả nhiều tiền như vậy, không thể nào chỉ là sử dụng hình ảnh được.

- Không được ngắt lời tôi.

Giọng nói nghiêm nghị bất ngờ vang lớn làm cô giật bắn mình, đưa mắt trời chết nhìn thẳng hần, là ánh mắt hẹp dài kia đang thăm dò cháy cô, từng tia cảnh cáo đều truyền đạt đủ, khiến cô mùa hè oi bức thế này nhưng vẫn độ mồ hôi lạnh, không rét mà run. Là cô rồi ren mà quên mất, cô đang vô ý chạm phải kiêng kỵ của hần ta. Nam nhân này đúng là sắc thì có thừa, ngược lại còn hơn cả chữ thừa, là quyền uy nữ nhân mất ăn mất ngủ, đến nam nhân cũng không thể cảm lòng, con người hồ phách kia, có thể một giây băng lãnh, giết chết bao trái tim yếu đuối, nhưng tính tình lại chẳng để ưa thích chút nào, như con nhím gai nhọn, nếu không muốn đau đòn thì nhất quyết không được đến gần. Nhưng nếu đem lòng đam mê cả cuộc thì sao? Sợ gì, cứ tới bên...lão bà đây còn không biết?

- Đó không phải là chuyện của cô. Hôm nay cô có thể trở về sớm.

Hần khí truyền đến Lục Nan Hy một động lực nhất định, nhìn thấy các đốt ngón tay thon dài kia đang chỉ về phía mình, chỉ sợ không kịp có chân thu dọn ra về rồi.

Màn đêm Bắc Kinh, khô phải nói, là một thành phố không bao giờ ngủ say.

Không tin được trước mắt, Tích Lăng thiết kế riêng đã đến tận nhà Lục Nan Hy. Cô lúc đầu còn hoảng hốt, sao hần lại biết được nơi này, nhưng nghĩ đến thư Tích thị đến tận nơi này thì hần còn không biết thì có mà dần thôi ra.

- Cô là nhà thiết kế Châu Kết Ama? Tôi chỉ là... không ngờ có một ngày lại được gặp cô đó.

Lục Nan Hy khoai chỉ nhìn nữ nhân trước mặt còn không biết sao? Là rất rất nổi tiếng, cô nói rồi mà, dù không quá đề tâm đến vấn đề thời trang nhưng mà nhà thiết kế nào nổi bật thì đương nhiên là có nhìn qua. Nhìn từ trên xuống người ta kia, khiến cô phải gan tỵ, bởi không một chút nào cầu kỳ nhưng là đủ thể hiện chất khí bên trong của mình.

Tay Lục Nan Hy đón lấy chiếc váy trắng dài đến mắt cá, không quá hở hang, nhưng cũng không quá kín đáo, dừng ở mức khẳng khái, mỹ lệ, là đi tiếp khách, không phải dự hội.

Thân váy xếp tầng, phần đuôi, lại thẳng tắp chạm đến gót. Từ từ ôm sát thân từ ngực xuống. Một màn lưới ôm hết từ phần cổ, tạo nên đoan trang, thanh lịch khó mà diễn tả được, đính kim cương lung lẳng làm cô sợ sệt, dây chắc chắn không phải là đồ giả rồi, vậy nếu mất đi một thứ gì, hay sơ sẩy mà làm rách hay có mệnh hệ gì, thì cô muốn đền cũng đền không nổi.

- Tôi có thể thay cái váy nào đó...mà...sao nhỉ...đơn giản hơn một chút?

Nhìn thấy Châu Kết Am trước mặt nhăn mày, nhìn cô có chút khó chịu, như là, từ nãy đến giờ, sao không thể nói sớm một chút, tôi đã phải chuẩn bị chu đáo, hiện tại cởi sạch ra như từ đầu, chẳng phải công cốc?

- Không phải, tôi phỏng đoán, là sẽ khó mà thoải mái đi thuyền.

Châu Kết Am không chút tỏ ra mất kiên nhẫn, chậm rãi sửa lại chiếc nơ lớn trễ dài bằng nhưng ở phía sau hông, đây cũng là điểm nhấn của chiếc váy. Lời nói đều là từ tốn mà đặt mạnh vào vấn đề không vòng vo, mắt lỏng trước đặt lỏng sau, không có chỗ nào có thể than phiền cách làm việc không tôn trọng chủ từ.

- Đây là chính tay Tích tổng chọn lựa, tôi nghĩ, tốt nhất cô nên cố gắng tập thoải mái với nó đi, chất liệu lụa mềm mại, có giãn hợp lý, di chuyển tùy ý muốn, cô không cần lo lắng. Với lại, đây không phải là bình thường sự, mà là một buổi tiệc tập hợp nhiều đối tác quan trọng, cho nên bộ mặt, chính là chính sự. Nhưng việc này, cô cũng không cần lo lắng đâu, cứ thoải mái, tôi chỉ đùa một chút.

Bởi Chu Kết Am đối Lục Nan Hy với ánh mắt nghiêm trọng hoá cho nên thăm hỏi hạn hành động này, nếu đến tai Tích Lăng rồi, nhất định cô sẽ bị khiển trách.

Sau khi mọi thứ hoàn thành, đến điểm sử dụng hương thơm, Chu Kết Am vừa giờ lên một chiếc hộp vuông tròn hoàn toàn thủy tinh, dòng xoáy đỏ chói như màu máu lỏng sóng sánh, vừa định xị ra, Lục Nan Hy đã nhanh chóng ngăn lại, mà thay vào đó, cô lại đỏ mặt, mãi không chịu trả lời ý mình thế nào, Kết Am cạy miệng mãi, nhắc đến sẽ trễ giờ, cô mới chịu mở miệng, hai gò má ửng đỏ xấu hổ, mắt đưa về phía khác.

- Tôi...tôi...t...ôi muốn sử dụng nước hoa mà Tích Lăng chuyên dùng.

Chu Kết Am nhin cười hết mức, nhìn nữ nhân dung nhan mỹ mạo đứng cũng không nổi bởi hai chân yếu ớt run rẩy mà chỉ muốn bò lăn bò lết, cười đau bụng.

- Nhưng, đó là nước hoa nam, không phải chứ...

- Không sao.

Lục Nan Hy cô chỉ muốn, giống mùi hương mà nam nhân cô yêu thích trên người, đó không phải là vấn đề to tát chứ?

Chu Kết Am đưa tay vào hộp gấp đen, lấy ngay một hộp cầu kỳ gấp bốn góc tron tru, là Caron's Poivre. Cô không tin vào mắt mình, là cô tận mắt mình nhìn thấy thứ này, chính cô có thể cả đời cũng không thể sử dụng, là gần 2000 đô một lọ, suy xét ra 2 vạn tệ, nói đến số lượng này, tưởng tượng ra, tiền tệ nhỏ bé như rom như rạ. Mặc dù hiện tại có thể khẳng định, cô dư giả tiền, nhưng cũng không dám sử dụng đến mức này. Một lọ nước hoa bé tí thế này, chắc hẳn chỉ có thể vào tay cô đem trưng lên, ngắm đến mòn rồi thôi.

- Cô sử dụng giúp tôi nhé!

Về mặt Lục Nan Hy hoàn toàn như mèo ngoan, ánh mắt long lanh, hoàn toàn đặt người đối diện làm trọng, Chu Kết Am mặc dù khó hiểu nhưng cũng không dám hỏi quá nhiều. Chính cô cũng nâng niu lọ nước hoa, mặc dù là đồ vật của Tích Lăng chứa đầy trong hộp mình để tiện bề công việc, nhưng cô lại chưa bao giờ trộm sử dụng những thứ này, ngược lại còn lau rửa một cách kỹ càng mọi thứ. Đối với ai ngoài kia, cô nổi danh năm châu, nhưng trước mặt hần, cô mãi mãi là một Chu Kết Am không hơn không kém.

Lục Nan Hy không muốn cô trực tiếp sử dụng, muốn trong thế bị động, vì chuyện này nhìn ra có hơi khó xử. Chỉ là chưa gì hết, cô đã không biết đối ánh mắt hổ phách dò xét kia như thế nào rồi.

- Tôi tự hỏi rất nhiều lần, đa số thiết kế của cô đều là dành cho nam nhân, còn nghe nói có rất nhiều đơn hàng đặt ra nhưng cô đã từ chối hết thảy, nhưng nhìn xem, rõ ràng cô rất có thiên phú ở lễ phục nữ nhân nhà...

Chu Kết Am mắt nhìn lướt qua nữ nhân trước mặt mình, tay thành thực chỉnh sửa lại chút một đuôi váy, xem như chuyện phiếm mà nói ra.

- Tôi chỉ làm việc cho Tích Lăng. Chúng tôi là đồng học cao trung.

Mặc dù quen biết từ trước, nhưng nếu Chu Kết Am không có danh tiếng, thì mãi mãi cũng không thể chạm đến vị trí này, so ra Tích Lăng một mặt rất hào khí, một mặt lại rất vô tình. Cô còn nhớ rõ hẳn không tìm không phổi đến mức, khẳng định cho cô hiểu rõ ràng, phải biết giới hạn của mình ở đâu, hẳn không có quen biết qua ai là Chu Kết Am đồng học cao trung cả.

Lục Nan Hy xem qua giọng nói, nhìn được Chu Kết Am không phải là loại người thích nói quá nhiều, cũng không thích nói chuyện riêng tư. Hoàn toàn ngược lại với cô, người ta có thể vì công việc mà bàn chuyện hết ngày hết đêm, còn cô chỉ có thể nói chuyện phiếm hết ngày hết đêm, vậy thì...chẳng nào cô mới thành tài đây? Tự động khép mồm tự ti bản thân.

Nói mới nhớ, đêm này Tuệ Mẫn Mễ không có ở nhà, đều là phúc khí cô ban tặng hết thảy. Đáng nhẽ hôm nay là ngày Tuệ Mẫn Mễ rảnh rỗi đây, nhưng lại bù đầu bù cổ chạy theo lịch đời đi. Thực sự phải tự mình khẳng định, có người bạn như Lục Nan Hy thực...may rủi cho cô rồi!

Vẫn xe như thường lệ đón, chưa cần nhìn cũng đoán ra được là Mộ Phi. Nhưng là giày cao gót nên cô phải đi từng bước cẩn trọng, vốn muốn hỏi Chu Kết Am cô có thể thay giày đế bằng? Vì cô có khi đi giày đế bằng còn đau chân, nói chỉ đến cao gót không quen thuộc, nhưng nhìn ra cô ấy tận tâm thế này nên cô không muốn nhiều lời nữa.

- Chỗ lát, không cần sợ hãi phóng viên.

Mặc dù buông lời không chút ngữ khí nhấn nhá, không sao Lục Nan Hy có thể giúp Tích Lăng, chỉ cần hẳn cứ buông lời quan tâm như vậy là được, nên cô không ngần ngại gật đầu, chỉ là nhớ lại, hình như hiện tại, cô có thể có giang sơn riêng trong xé hộp vốn dĩ cô đều ngồi trở trong lòng hẳn, còn không biết đệm xe êm thế nào, nhưng mà...cô lại thích trước kia hơn, có thể cả đời không cần biết *cuối ranh mãnh*.

Khoan đã, không được trầm mê nữa, không được, không được mà..."Áo tưởng là tự giết mình".

Cả quãng đường, không hiểu vì sao không khí ngưng ngập tràn, không một ai mở miệng lời nào, cả đến nơi rồi, động cơ nhanh nhạy dừng một cách trơn tru, không một chút quán tính đẩy người về phía trước, nhưng cô lại mong như vậy, để cho cô thức tỉnh đi, chẳng hiểu sao trước mắt còn quá mơ màng. Không ngờ, chính Tích Lăng mở cửa cho cô, tay hẳn thon dài hoàn hảo như trong giấc mơ của cô từng nhiều lần xuất hiện, hẳn sẽ tự thế này dẫn dắt cô. Nhưng là...

Ánh đèn flash của phóng viên cũng không khí náo loạn làm mất đi vẻ yên tĩnh mà Lục Nan Hy trông đợi, tim cô đập nhanh, vô thức nắm chặt tay Tích Lăng. Hẳn nhìn ra được cô bắt đầu căng thẳng rồi, không nói lời nào, tay vòng eo nhỏ cô mà nắm chặt, chỉ muốn cô không chú ý đến nó nữa, hẳn không biết cô có trách hẳn hay không chứ hẳn cũng không biết phải làm sao để làm cô không còn để tâm. Chỉ muốn nói "Không cần quan ngại, tôi ở đây.", nhưng nói ra những lời đường mật này, căn bản không phải sở trường hẳn.

- Cô gái này là ai vậy Tích tổng? Có thể dành thời gian cho chúng tôi...nay....

- Aa...đau...

Vô tình nghe thấy tiếng Lục Nan Hy rên rỉ, Tích Lăng cũng bắt đầu căng thẳng, là cô đau ở chỗ nào? Có phải hẳn vô ý mạnh tay? Mau chóng mắt liếc nhìn một hàng ghế chờ, ánh mắt quay trực tiếp vào chính diện buổi tiệc, cho nên mới yên tâm đi cô đến, chỉ cần thấy cô nhăn mặt, hẳn đã không kim lòng mà ngay lập tức cho cô ngồi on trong lòng bản thân mà nhìn xem ngay lập tức, nhưng may mắn hẳn đã trấn an bản thân, bởi trước mặt nhiều người thế này, hẳn không muốn có cử chỉ thân mật, mọi người không nên biết nhiều về cô, vì thế này sẽ tốt cho cô.

Nhìn đến giày cao gót, liền gợn tím mặt, là Chu Kết Am dám cho Lục Nan Hy mang giày cao gót ư? Cô nhìn ra được, hẳn không vui, nhất định sẽ liên lụy Chu Kết Am, nhưng chung quy, là cô không nói ra, là lỗi của cô.

- Không có, em không có đau, là em không có nói Chu Kết Am thay đổi, là muốn đồng nhất một bộ thiết kế...

- Đau đớn mà còn lo lắng cho người khác.

Lục Nan Hy gục mặt, không định tiếp lời nữa, cần môi, nghĩ đến mình sẽ làm thế nào mà đi bên cạnh hẳn tiếp khách.

- Ngồi nơi này, không được đi loạn, tôi sẽ trở lại rất nhanh, lúc ấy có thể rời khỏi.

Mắt ướt át nhìn Tích Lăng bóng dáng tiêu sái đi xa, là cô có thể nhìn thấy hẳn tiếp chuyện nhưng mắt vẫn đe dọa cô khi cô cố len mắt xung quanh, muốn đi tham quan một chút, nhưng là hẳn đã nhìn ra ý định rồi, khiến cả người cô đông cứng.

- Có vẻ Tích Lăng rất quan tâm đến cô?

Nói tóm gọn, nữ nhân trước mặt Lục Nan Hy, như các thiên thần Victoria Secret. Chỉ có thiếu chiếc cánh sau lưng.

Nhưng Lục Nan Hy lại nhìn ra, nữ nhân này trong ý nói, không có chút nào hào cảm. Là đang dè bii hay trêu chọc cô?

- Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp.

- No no no....tôi biết tính anh ấy.

Lục Nan Hy khoé miệng giắt giắt, y như rằng nữ nhân lại gần cô hay xung quanh cô, đều chỉ có một thần chú duy nhất "tôi biết tính anh ấy", không biết chán a?

- Nhìn anh ý kia, hết kiên nhẫn đến mức muốn ngay lập tức rời khỏi đây rồi.

Chợt ngừng lại, nhìn thấy ánh mắt Lục Nan Hy nhìn mình dò xét, là nghĩ đến chắc hẳn đang tò mò cô là cái đám ôn gì chứ gì?

- Không cần lo lắng, Quốc Chiết Mạnh là bạn trai của tôi, tôi sẽ không ngu ngốc phản bội "bảo bối" của mình.

Lục Nan Hy chỉ có thắc mắc, cô ta làm cái quái gì để ý chuyện của mình, còn không có kỳ lạ? Xem kia, điệu bộ dâm dăng không chịu được, nếu có thể dạy dỗ cô một chút, cũng có thể đi gọi mời như cô ta rồi, nhưng là không thể, đây là thiên bẩm.

- Ôi! Đám chân chó ngoài kia, thực khiến tôi buồn nôn mà. À quên mất, phải chào hỏi nhau cho ra thể thống nhờ, tôi là Đường Giản Ân, rất vui tai đúng không? Nghĩ xem, Mạnh Mạnh rất thích rên rĩ tên tôi...đấy.

Ồi trời! Cùng là nữ nhân như nhau, nhưng mà cô không nhìn nổi nữ nhân này nữa. Sao có thể phóng túng đến mức này, từng lời nói đều nồng nặc mùi vị dâm dăng. Là cô tự hỏi, Quốc Chiết Minh lưu lại nữ nhân này ở nơi nào, không phải là "động xuân" đó chứ? Không cần phải hỏi, cô đỏ mặt từ đầu chí cuối, thần trí như muốn bùng nổ rồi, cả người không nhận được nguy hiểm vì cảm thấy quá nóng.

- Lục Nan Hy, cảm ơn.

Không phải chứ, là người máy đáp lời tự động à? Lại còn thần ơn cô ta, trả công này giờ uốn éo nhọc lòng, nhìn đi, không phải rất có thiên bẩm?

- Nói đến cũng phải nói, tôi là có tham dự lễ cưới "bí mật" của Tích Lăng đó. Không lẽ, cô chịu được cảm giác chỉ có thể tình nhân không hơn không kém, không có danh phận? À lại quên, là nữ nhân dạng thể này, không có ai cần danh phận nhĩ? Chỉ cần thỏa mãn ấy ấy là đủ rồi ha ha...

Giọng cười kia nhẹ nhàng nhưng là chọc ngay điểm ngứa người khác, cùng giọng điệu chẳng khác nào tiếng chim hót lạnh lạnh nhưng lại ghê tởm hết mức ý vị.

- Cô...

- Nhiều lời. Cô cũng chỉ là công cụ âm giương của Quốc Chiết Mạnh, cô ở đây thể hiện ai rành rọt hơn ả?

Không cần Lục Nan Hy phản ứng, Tích Lăng đã xuất hiện ngay phía sau, giọng điệu băng lãnh nhẹ nhàng vang lên, bình tĩnh uy nghiêm, khiến Đường Giản Ân chỉ có cười khẩy, nhưng tâm lung lại cứng đờ, điệu tay lên chéo nhau, hắt mắt nhìn cô, chỉ có dùng tay phát tiết, sau mới rời đi. Mà cô từ lâu, đã ngăn lệ rồi.

- T-tôi giúp em xoa chân được không?

Một cái ôm quen thuộc vừa vặn không khác nào hồi tưởng của Tích Lăng. Một mảng vai ướt đầm, là nước mắt của Lục Nan Hy.

Cả hai thời khắc này đều quên hết thấy, giả vờ quên đi mọi thứ, chỉ còn hai chúng ta bên nhau, chưa có chuyện gì từ trước xảy ra.

Sao có thể? Nếu cứ như vậy, cô sẽ không thể nào cảm hận hấn tiếp được nữa. "Tôi giúp em xoa chân" là hành động gì đây chứ, hấn rất giỏi, làm cô khóc rất dễ dàng. Lời nói này, vẫn là lời nói này. Nhưng cùng thời điểm, có phải cô đã quá giới hạn, từng lời Tuệ Mẫn Mẫn vang bên tai.

- Đừng khóc, nếu không thích, tôi sẽ không làm như vậy nữa, hửm?

Tay vuốt ve vai Lục Nan Hy, Tích Lăng mới nhận ra, hôm cô toan là mùi nước hoa của mình, trong đầu nghĩ đến Chu Kết Am có lẽ sẽ được giảm tội.

- Tích Lăng..

Giọng điệu vang vọng từ xa của Quốc Chiết Mạnh, rất gấp gáp, kéo theo Đường Giản Ân mặt mày nhăn nhó. Lục Nan Hy lúc này mới nhớ đến, mình ở nơi nào rồi. Cũng nhanh chóng phản ứng rời khỏi hấn vai, ngay lập tức áp mặt vào ngực hấn mà trốn đi ánh nhìn của Quốc Chiết Mạnh.

- Hảo hữu, chú thấy đó, chuyện của nữ nhân, có phải giải quyết một cái liền thỏa mãn sao? Không có gì phải căng thẳng cả nhé!

Tích Lăng híp mắt nhìn Đường Giản Ân đưa tay chạm đến môi, cười ả ý với anh. Sau khoe môi lại gần nở nhưng là thái độ không thay đổi. Sao có thể gây rối, sau nói một câu liền không có chuyện gì xảy ra được.

- Tôi không cần biết nữ nhân sự hay không? Chú chắc hẳn phải học cách...quản lại hậu thuẫn mình rồi, liếc mắt đưa tình thế này, có trả giá trên trời thì một đêm cũng thỏa mãn.

Quốc Chiết Minh xanh mặt nhìn lại Đường Giản Ân đề tiện còn chưa thu lại ánh mắt "ghê tởm" nhìn đến Tích Lăng dung mạo, là cô ta đang dần hạ thấp tôn nghiêm của anh, tay nắm chặt nắm đầm, rõ ràng khi ở bên ngoài, đã dặn dò không được làm loạn. Cảm thấy như không còn dũng khí đứng nơi này mà đối gẫu chuyện nữa, ả đường nhân nhỏ cầm chặt lấy tay cô, khiến cô nhủ mảy. Anh thì thâm gì đó, khiến cô nhanh chóng thay đổi mà ôm sau lưng mình, về mặt hoàn toàn như vừa được cho anh, ngoan ngoãn nằm yên mà cưng chiều.

Vì tay Tích Lăng ôm lấy đỉnh đầu Lục Nan Hy, nên cô không thể nào nhìn xem sắc mặt mỗi người nhưng là nghe qua, thôi...cô đợi cũng được, không cần biết.

- Vậy đi! Chúc chú buổi tối...ngon lành hahaaa....

Đường Giản Ân nhất định không buông qua cơ hội với Tích Lăng, cô muốn một đêm với nam nhân này. Sao có thể tuyệt phẩm như vậy lại bỏ qua được. Tên Quốc Chiết Mạnh này dù sao, cũng quá ư nhảm chán, lại còn thích áp bức đủ thứ, cô đâu phải nô lệ. Cô nhìn thấy hấn ôn nhu nhìn Lục Nan Hy, mà Lục Nan Hy chẳng khác gì cô muốn được nuôi dưỡng, cho nên tội gì không thể lại thỏa thuận đâu.

- Cô đúng là đi đến đâu, gây chuyện đến đó.

- Là cô ta mà...cô ta gây chuyện....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ích kỷ, để nữ nhân của mình khổ sở

- HYHY, CẬU CÓ PHẢI SỞ HỮU NẤU HAY KHÔNGGGG?

Chi đồng hồ điểm đúng 6 giờ, Tuệ Mẫn Mẫn đã la mắng long trời lở đất. Lục Nan Hy còn tương, sắp động đất rồi, phải đi thu dọn đồ đạc rồi cứu sinh linh tinh.

- H-h-him? C...ho....tớ ngủ thêm một chút nữa.....ksjxjđikdkdkjsjsueqoso

- CẬU MAU TỈNH DẬY MÀ XEM CHO RÕ, ĐÂY LÀ CÁI SỰ QUÁI QUỶ GÌ?

Tuệ Mẫn Mề nhất quyết không để yên, nhìn màn hình điện thoại càng sáng, càng tức giận. Sao lại có một nữ nhân cứng đầu cứng cổ thế này, nhưng lời nói đêm trước, đều như nước đổ lá khoai, hiện tại, Lục Nan Hy phải sống thế nào trong mắt bàn dân thiên hạ? Cô đang lo lắng, nhìn lại Lục Nan Hy vẫn ngủ say như chết, không định phản ứng, liền càng tức khí hơn, tay trực tiếp cầm vai cô, đánh thức ngay.

- Đauuuu....được rồi...tỉnh rồi...tỉnh rồi,odkdđđđđ....không cần kéo nữa, không cần mà...

Giọng điệu ngáy ngủ đặc trưng, ngáy ngô chưa biết chuyện, nhìn xung quanh sau trở mắt như đang hốt hoảng, bản thân đang ở nơi nào, lục trong ký ức là không có!

- NHÌN....

- CẬU CÓ THỂ HẠ GIỌNG KHÔNG? TỚ MUỐN ĐIỀC RỒI NÀY AAAAAA.....cái...cái...

Trần tình, nhìn lại màn hình đơng đưa trước mặt, Lục Nan Hy ngày càng suy sụp, đưa tay che miệng kim nén bản thân, chỉ có cô không thể che dấu, mắt cô ngày càng đỏ ngầu đến đáng sợ. Đây là gì? Lãng gia báo án cô lừa đảo họ 100 vạn. Sao có thể xảy ra chuyện này? Dung nhan mỹ mạo trắng bệch, đến tay ngón tay đang lướt điện thoại cũng dần cứng đờ, mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay day dụa.

"Không ngờ lại có nữ nhân dễ tiện đến mức này, nhất định phải còng đầu cô ta, dạy dỗ cho một bài học, như làm gương cho người khác."

"Cho cô ta ngồi tù, cạn ngôn..."

"Có thể lừa đảo Lãng gia, thì cô ta thuộc dạng trùm chúa, cao tay rồi, mọi người nên ghi nhớ gương mặt ghê tởm của cô ta, cảnh giác mọi lúc mọi nơi, chân thành nhắc nhở."

"Tận 100 vạn, có thể lừa đảo số tiền lớn như vậy, tôi thực không tin tưởng, có thể báo chí dạo này năng suất hơi cạn kiệt nhỉ? Tạo tin nhảm không chừng."

"Đây là link bài báo cô ta cùng Tích tổng Tích thị xuất hiện ở buổi tiệc hoàng kim đêm qua, mọi người có thời gian thì xem thêm cái này cho ưc chế hơn nhè. Nữ nhân 2.0, đáng khâm phục, chẳng hạn như cô ta, là phần tử đáng loại trừ khỏi xã hội, cáo từ."

Lục Nan Hy thực sự sợ hãi, từng giọt nước mắt ngày hoạt động càng mạnh, từng giọt nước mắt tràn khỏi khoé mắt đỏ ửng đáng thương. Tất cả mọi thứ đã rơi vào ngõ cụt. Thử hỏi, cô sao dám vác mặt ra đường đây? Mọi người nhìn cô bằng ánh mắt thâm độc, lời bàn tán gay gắt, sao có thể bình tĩnh? Có thể bị hạ thấp nhân phẩm đến không còn góc đầu nổi nữa.

- Mề Mề, không sao đúng không? Cậu nói gì đi... Mề Mề....sẽ không sao....không... không...KHÔNG ĐẤU....

Tuệ Mẫn Mề quăng điện thoại sang một bên, gấp gáp ôm chặt Lục Nan Hy đang mất bình tĩnh mà như điên loạn, là bộ dáng chưa từng thấy cô, lần này, cô thực sự bị tổn thương, hoàn toàn mất kiểm soát, đau đớn đỉnh điểm. Quả thực, bàn dân thiên hạ luôn là trọng điểm, bằng những lời cay nghiệt với số lượng đông đảo, chèn ép đến chết thì thôi. Đây là xã hội hiện tại sao? Thực mọi rợ.

- Hy Hy, không sao mà, tớ ở đây, sẽ không ai có thể tổn hại cậu.

Tuệ Mẫn Mề cũng sợ hãi, nước mắt cũng rơi đầy má rồi, nhìn Lục Nan Hy vẫn còn chưa hết căng thẳng, đầu tóc rối tung rối mù, cứ dựa vào ngực cô mà khóc đến kiệt sức.

- Mề Mề...kết....thức rồi....mọi thứ.....đ...đều kết thúc....

- Hức...không được....tớ không cho phép, không phải tớ nói rồi sao? Chúng ta còn rất trẻ, mỗi ngày đều là một ngày mới. Lãng gia ngậm máu phun người, chúng ta biết rõ chuyện đó không phải thật lý, nếu muốn, tớ sống chết đòi công bằng cho cậu.

- Tớ sợ lắm...tớ sợ lắm Mề Mề...

- Không sao...tớ ở đây, cậu không một mình, cậu phải nhớ rõ điều đó.

Lục Nan Hy nước mắt chảy ròng ròng, nhắm chặt mắt, không dám nhìn đến ánh sáng ngoài cửa sổ kia, đó là ác quỷ, nó khiến cô phải trả cái giá rất đắt.

- Xem cậu kia, khóc khan hết cả tiếng...

- C...cậu cũng khóc....

Hai người nhìn nhau, cười khẽ một tiếng, ai cũng lấm lem nước mắt, nhưng mà sao nó lại không thể ngừng chảy được, từ sâu trong tâm khảm, bắt lực cùng tuyệt vọng khiến khoé môi cô chỉ có miễn cưỡng cười gượng. Sau này cô phải sống như thế nào, vất vơ vất vưởng tha thương nơi nào mới yên ổn? Nếu có thể, đoàn tụ cùng bà cô thì tuyệt vời biết mấy, chốn không khổ đau không dị nghị, không lo đến tiền bạc, hay chỉ là một cái hít thở cũng một mối.

Tần Tang nhìn thấy Lãng Thanh 24/24 lợ mọ ở văn phòng không rời khỏi, liền suốt ngày cô cũng ủ rũ theo. Vô tình nhìn thấy bài báo trang đầu nổi bật. Liền không nhận được mà xông vào cửa, hận không thể đá bật tung cửa này hòng đi.

- Thanh.

Tần Tang nhìn Lãng Thanh đầu tóc như ỏ quạ, từng ngón tay xoa xoa ấn đường, bọng mắt đen lại như gấu trúc, tiều tụy đến thương xót, chịu nhìn kỹ một chút, anh chỉ còn da bọc xương mà thôi, cả thân thể mỏng hơn mảnh giấy, làm cô sóng mũi không nhận được cay xè, là biết anh quá bận bịu công việc nhưng nếu anh không giải quyết chuyện này giúp, nhất định Lục Nan Hy sẽ rất khổ sở.

Không ngoài dự đoán, Lãng Thanh một bước đá tung cửa đóng trước mặt, gấp rút rời đi, chỉ giây sau liền không còn thấy bóng dáng. "Đáng vẻ kia, mãi mãi cũng sẽ không vì mình mà gấp như vậy."

Chưa qua bao lâu, Lãng Mạc từ thang máy ra đến, cầm sắp văn kiện, cao hứng đi đến, nhưng trước mắt lại thấy Tần Tang nước mắt đầy mặt, không khí khó thở đến mức anh nhanh chóng thoát hai cúc áo, đột nhiên đứng hình, nhúu mày hơi lớn, cô cũng không giấu giếm, mau chóng kể lại mọi thứ ngắn gọn nhất, sau - chính Lãng Mạc cũng nhanh chóng rời đi, không có lằng phí giây nào.

- Là vì cô ta mà mọi chuyện đến mức này, con còn bình vực?

Ông Lăng chính miệng mình nói ra điều này, khiến Lăng Thanh không tin vào mắt mình. Từ trước đến nay, mẹ anh nói gì ông cũng không nghe qua lọt tai, nhưng hiện tại, lại nghe theo không một chút do dự.

Lăng Khẩu Thiên cầm trên tay túi to túi nhỏ, khoai chí mua sắm ăn mừng. Nhưng còn chưa bước vào tới đại sảnh đã thấy nhiều hầu nhân trốn ở hoa viên, cô tò mò, nhú mày nghe tiếng cãi vã tranh chấp không ngừng vang lên, là giọng Lăng Thanh. Chợt thờ dài một hơi, nhuếch môi buồn chán "*Không biết hôm nay anh ấy lại nổi điên cái gì nữa đây?*". Cô cũng không ngăn ngại, vừa lướt chân sáo còn hát ngêu ngao.

- Thanh, con bình tĩnh lại, gia chúng ta hoàn toàn không có biết cỡ sự.

Bà Lăng liếc mắt dòm về phía cửa, nhìn thấy Lăng Khẩu Thiên thì càng run rẩy, nói dụ đi Lăng Thanh để thăm nhắc nhở Lăng Khẩu Thiên giữ ý tứ, nghĩ đến, con gái bà là ngọc cành vàng, cho ăn uống sơn hào hải vị, nhưng chỉ là đầu mình ráp nhau, hoàn toàn không có óc sáng láng thích hợp nghĩ ngợi.

- MẸ CÒN MUỐN GIẢI VỜ? Không phải con nói chuyện này con tự có cách giải quyết sao? Nếu đã như vậy, không làm.

Một bước đi thẳng cuồng lực không sự định quay đầu, quãng dưới chân áo khoác một cái "phịch", trực tiếp đình công. Vốn dĩ Lục Nan Hy không có liên quan gì đến chuyện này, anh lại từ từ lợi dụng cô, không phải đã quá hối hận rồi sao? Hiện tại xảy ra chuyện này, mặt mũi nào còn vác mặt đến thăm hỏi? Là anh đang lo lắng cô hiện tại như thế nào, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến uể oải cùng mình.

Từ ông Lăng đến bà Lăng đều há hốc mồm hoảng hốt, bà quay mặt tức giận nhìn Lăng Khẩu Thiên cùng Lăng Mạc cũng đứng ở phía sau, từ từ tiến vào trong.

- Cái con bé này, giờ nào rồi mà còn có tâm tư mua sắm?

- Đây đâu phải lỗi của con, sao con lại là người bị phát tiết chứ?

- Im lặng đi.

- Hy Hy, tớ mua một chút bánh bao kim sa, hôm qua cậu bảo thêm thuốc...Hy Hy cậu ở đâu?

Tuệ Mẫn Mễ người lắm lem mò hỏi, còn chưa có thờ được trầm tĩnh, bước vào cửa liền cảm giác trống không bốn bức tường. Bỗng hầu kết như nghẹn đứng, mặt mày tái xanh tái mét, cơ mặt đập lại khó coi, chạy đi lục lọi khắp nơi, nghĩ đến có phải Lục Nan Hy nản chí mà tự tử hay không? Nếu mà nhất định như vậy, cô nhất quyết sẽ không nhìn đến bài vị, không thấp một nén nhang nào, xem như đoạn tuyệt từ đây, bởi Lục Nan Hy vốn không có tin tưởng mình.

Tiếng chuông cửa vang lên liên tiếp, Tuệ Mẫn Mễ không thềm để ý, chỉ lo lắng tốt cùng, đâm đầu đi tìm mọi ngõ ngách có thể chui vào, nước mắt nước mũi xỏ nhau ngấn dài.

- Cậu đừng đùa nữa được không? Mau ra đây đi.

Như người nhún chuông không nhún nạy, ngày càng tiếng chuông càng nhanh, có khi Tuệ Mẫn Mễ còn không để ý thì có thể sẽ nghe được tiếng găt gờng luôn rồi.

Tích Lăng nhìn nữ nhân trước mặt khóc bù lu bù loa, trong lòng như đánh một tiếng, nhú mày, đưa mắt dò xét bên trong, không nhìn được Tuệ Mẫn Mễ phản ứng, một bước đẩy cô mà ngang nhiên đi vào, gấp gấp thần trí.

- Lục Nan Hy...mau ra đây...

- Tích Lăng, tôi tìm kiếm, nhưng thực không có ở đây, chỉ mới ban nãy mà thôi, tôi không biết Hy Hy đã đi đâu...tôi xin anh...hãy tìm Hy Hy đi mà...cậu ấy chỉ còn thân một mình....

Chỉ giây sau, cửa liền bị đẩy ra một lần nữa, là Quân Quyết Hiêm cùng Cẩm Như, chạy xồng xộc đến, nhưng nhìn thấy Tuệ Mẫn Mễ khóc lóc thì càng vội, cũng nhìn xung quanh tìm kiếm, nhưng ánh mắt dừng ở Tích Lăng. Cẩm Như mê muội không thoát được ánh mắt, nam nhân tuấn lãng như vậy, vận một thân tây trang nhã nhặn lịch thiệp, tỷ lệ cơ thể cân xứng, từ hơi thở đến từng cái nhấc tay, đều là thoát ra cao quý ngất trời, là sự kết hợp hữu thiên hữu địa, hoàn hảo khó chấp nhận được, đến mức cảm giác không chân thật, chỉ có thể chạm vào mới xác định, nhưng chỉ mới vừa có ý định, còn chưa tính thực thì thì bị ánh mắt lãnh băng quét qua, liền rụt lại tay không do dự. Còn có Phong Đường Minh ngoài cửa tiến tới, còi bỏ khẩu trang, nhưng vô tình nhìn thấy hân thì thảm kinh ngạc.

- Tích thiếu?

Phong Đường Minh không ngờ bản thân bị bỏ qua nhục nhã như vậy, ai nấy đều không ngăn được cảm thấy bị hạ thấp bởi hân không đối ai một lời nào, trực tiếp rời khỏi. Đến chủ nhà Tuệ Mẫn Mễ còn đang chưa kịp sửng sốt, không ngờ hân bên ngoài lại khó ơ đến mức này.

- Hủy bỏ lịch trình hôm nay, giải quyết bài báo ngay lập tức, quay trở về Tích gia, lấy thêm xe, đi dò xét Lục Nan Hy tin. Còn nữa, đánh báo Giang Giang không cần chuẩn bị gì cả.

- Vâng chủ nhân.

Mộ Phi đều nghe rõ mọi thứ, nhưng nghe đến cái tên Giang Giang liền bị trề mấy nhịp đập. Còn nghĩ đến như thế nào ăn mặc làm ẩn tượng cô thay vì đối nhau qua điện thoại. Có phải hay không, thêm điểm nhân tạp hoa làm cô vui vẻ? Hình như hơi bày biện phức tạp. Ngay thời khắc này, nếu không ngại chủ nhân phía sau, nhất định sẽ vô đầu tóc bản thân rồi bởi, anh chưa bao giờ cảm thấy lúng túng như thế này.

Ở một khoan xe riêng biệt, tay lái danh cứng, hoàn toàn là chính mình, Tích Lăng về mặt vô cùng khó coi, đập mạnh ga, không thềm để ý bao nhiêu cái đèn đỏ, từng lần vượt qua bao xe ngăn đường, những người này hoàn toàn bị dọa sợ xanh mặt, tự hỏi có phải là say rồi không?

Camera được gắn đầy các tuyến đường, đến các cảnh sát viên cũng mơ hồ quan sát, nhưng là không nhìn thấy gì hơn ngoài một cái lướt nhanh như chớp. Chỉ có Doãn Di Vương bên cạnh tái mét gương mặt, thềm run rẩy, cũng tiện thể tiện tay ấn nút xoá đi "*Cậu ta hoá điên rồi à?*".

Đến trời chập tối, cũng phát hiện bản thân phát tiết chạy vòng vòng thành phố. Còn chưa nghe ngóng tin từ Mộ Phi khiến Tích Lăng không thể nào ngừng lo lắng. Một cái phanh gấp gấp, gần như vệt lửa ở mặt đường, vệt lét bánh đen nhám nổi đầy cộm đáng sợ.

Gần như ảo giác, nhắm chặt mắt, thờ dốc từng đợt một môi, từng ngum rượu đổ vào khoan miệng, vuốt ve bề mặt nổi phượng kim loại nặng, trước mắt Lục Nan Hy ngồi đối diện hân, bàn tay cô non mềm quen thuộc vuốt ve râu sớm đã lồm chồm cảm hân cùng ấn đường đau nhức. Dung nhan mỹ mạo chân thực, nước mắt chảy dài hai bên gò má ngấn dài, hân cũng có thể lau đi. Bản thân không nhìn được nhưng nhớ mà buộc miệng nói lớn.

- Hy Hy, em đang ở đâu?

Bộ dáng xộc xệch như thằng ngốc không hơn không kém. Sao hắn lại xuất hiện cảm giác này một lần nữa, bất lực cùng vô vọng.

Hắn càng đưa tay lau đi, nhìn thấy cô nước mắt chảy càng nhiều, khiến hắn khó xử, chính trong tiềm thức, hắn vẫn nhủ mảy, trong ngoài đồng nhất.

- Em làm sao vậy? Sao lại không có đối lời nào? Đừng khóc, em trách tôi bỏ bê em đúng không?

Bất chợt, môi cô cong lên rạng rỡ, nhưng nước mắt lại không có giảm, giặt khỏi lòng bàn tay hắn, ngược lại, áp vào ngực hắn, dù là cách lớp áo somi nhưng hắn vẫn cảm thấy cái chạm này, với cùng ảnh hưởng, bởi hắn tìm đập mạnh không thể nào che giấu.

"Em ở đây...được không?" Cô nói giọng điệu khẳng định, nhưng sau đó, ánh mắt dần đượm buồn, tay hắn thấm đẫm nước mắt cô, chuyển sang do dự, chiếu thẳng nhìn hắn mà nghi vấn, chẳng lẽ việc dư thừa như vậy, còn khiến cô do dự? Hắn sợ hãi mà nắm chặt tay cô, như sợ cái ngày cô rời bỏ hắn, ấn mạnh vào ngực mình, như muốn cảm nhận thêm một chút chân thật hơn nữa.

- Nó là của em, Hy Hy, em ở nơi này, chỉ một mình em, duy chỉ em chiếm ngự...

Tay Tích Lăng chơi vơi ở khoảng không vô định, chồm đến hôn lấy đuôi mắt cô không ngừng khóc, những giọt nước mắt kia như trực tiếp truyền đến lòng hắn, khiến nó bầm đi đau nhói, lực phủ ngũ tạng đều đau nhói khó tả, rốt cuộc mọi thứ chỉ là hư ảo, hắn sợ hãi, có khi nào, một ngày cô trước mặt hắn cũng chỉ là hư ảo? Thực độc ác, hắn thà chết chìm trong ảo mộng, cũng không muốn thực tại tinh táo như thời khắc này, quá mức tàn nhẫn. "Sự thật" - luôn làm người ta đau lòng.

Hắn tự hỏi bản thân, chẳng lẽ, việc thừa nhận yêu một nữ nhân khó đến mức này? Là chính hắn, khiến cô phải do dự...thực không thể trách. Hắn ích kỷ, để nữ nhân của mình khổ sở.

Lắng tay nghe tiếng ồn ào náo nhiệt bên ngoài, giao thông chen chúc không ngừng qua lại. Tích Lăng mím môi chặt, nhìn vào gương chiếu hậu, muốn nhìn xem bộ dáng đáng cười thế nào rồi. Chờ đến cuộc điện thoại thông báo của Mộ Phi gần như một thế kỷ, ở tâm khảm như lửa đốt, mắt lim dim khó chịu, đầu óc đau buốt nặng nề, nhưng bản thân lại không chịu chớp mắt đi, tay vẫn mò lấy rượu, hắn nhất định phải tinh táo ngay lập tức, nhất định phải bình tĩnh, có thể Lục Nan Hy đang cần hắn, hắn không thể lơ nghĩ cho bản thân được. Yết hầu khô cần nuốt vào rượu thì càng khó chịu, đến hắn sặc ho khan giọng cũng trầm đi, khoan mũi cũng toàn là men cay. Hoàn toàn không phân biệt đau đớn, chỉ thấy tê dại.

Rượu càng uống càng tỉnh, hắn đã sai. Nó chỉ là hình thức luôn giầy vò hắn.

"Em có đừng khi ôm chăm lấy anh dù anh không cho phép, anh còn có thể nói em vì mục đích mà cầu tiến cuộc hôn nhân này?"

Câu này luôn luôn trần trụi thần trí, Tích Lăng khó khăn đưa tay day day ấn đường vì ngày càng khó kiểm soát mình, cảm thấy ngày càng nặng nề, như vác lên mình ngàn tạ. Liệu những câu trước đó Lục Nan Hy buộc miệng nói ra, có phải đều thật lòng? Hay, chỉ là đóng cho tròn vai Lăng Khấu Thiên. Nếu là như vậy, hắn chúc mừng cô, cô đã thành công.

Chỉ vì một câu nói mà lưu luyến, hắn thừa nhận bị người ta cười nhạo. Bởi lời này mãi mãi cũng không bao giờ vô nghĩa, dù có nói nhiều hơn hay bớt lại.

Tiếng điện thoại dồn dập vang lên, bị kích động thật sự, hắn buông thông lộ kim loại, chất lỏng hơi men tự do tràn ra ngoài, đồ dài xuống khoan xe.

- Tích tổng, tôi đã gửi địa chỉ qua, là xác định Lục tiểu thư nơi ở...đó....đó.....đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Cô ta là giả mạo

Tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài, Lục Nan Hy từ từ ngẩng đầu, nước mắt từ khe mắt ngày càng nhiều trực trào, như bị ứ đọng khiến con ngươi hơi nhức. Yết hầu đông cứng, một tiếng phản ứng cũng không thoát ra được. Bị nhịp đập bên ngoài ảnh hưởng.

"Két" Cánh cửa mộc sòn màu vừa đẩy khỏi, một bóng đen quen thuộc ập đến cô, cô không kịp phản ứng mà bị ngã nhào xuống nền nhà lạnh lẽo.

Đưa tay lau đi mắt bản thân, đồng thời mím môi cảm nhận cơ thể uest oải đau đớn lạnh toát, trợn mắt nhìn lại gáy nam nhân đang ôm chăm mình, quá nặng đi, tay còn liên tục siết chặt cô không buông. Chính cô cũng không hiểu bản thân, ôm chặt lại, cũng không cần nhận ra nữa, bởi cô có làm sao đi nữa, cũng nhất định xác định là ai. Nhưng chính vì biết được, nước mắt lại kích động không thể ngừng.

- Tích Lăng...anh say rồi ư?

- Đừng khóc.....

Từng ngón tay lạnh lẽo vuốt ve da thịt mình, Lục Nan Hy mới tin trước mắt mình, là thật sự rồi. Giấy trước cô còn chưa dám tin. Đưa mắt không chút chần chừ nhìn thẳng người đàn ông mặt mày trước mặt.

- Tóc của em...HY HY....EM....

- Anh...hức hức....anh tại sao còn đến đây làm gì? Đừng tự hạ mình mà đến gần tôi nữa, tôi...không...xứng...xứng để anh tốn thời gian...

- Những lời tôi nói trước đó em quên rồi? Tôi lời nói đều không có nói suông.

Bất chấp Lục Nan Hy cố gắng kháng cự, Tích Lăng mạnh mẽ lần nữa ôm chặt cô, trước mắt ngày càng tối sầm, sau, không thể cầm cự nổi nữa mà gục ngay trên vai cô nhỏ bé. Dần dần ý thức được mà ngừng lại tay, cảm nhận đỉnh đầu hắn trên vai cô nặng trĩu, được một lần thốt tim, sợ hãi mà lần mò hắn gương mặt, ôm chặt vào lòng, nhưng sau nghe hương men nồng nặc cùng nhịp thở chậm rãi, mới biết được, là hắn say, thực dọa chết cô rồi.

Mặt trời lên cao, lần đầu tiên hắn cảm giác bản thân không thể ngồi dậy, quá mức nặng nề, nhưng đầu mũi lại ngửi được mùi của bếp núc, có phải ai đó đang nấu gì không? Bất chợt, đưa mắt tìm Lục Nan Hy, nhưng trước nhất, đầu giường là ly nước, hắn nhìn xung quanh, không có thấy ai nên nhanh cạo sạch, quả thực, mỹ vị ngon nhất trần gian lúc này là nước lọc.

Nước chỉ vừa nuốt vào yết hầu, yết hầu khô cần, tưởng chừng đã lâu không có nghe vị nước, giây sau, phát giác được bước chân đang tiến gần từ gian bên cạnh, Lục Nan Hy cảm

khay bước vào, lúc này mới kịp nhìn cho rõ, dung nhân mỹ mạo hần sâu hai mắt mắt ngủ, nhợt nhạt khí sắc, trên má còn có vết nước mắt đã khô đi. Tích Lăng nhìn sơ qua, con người hổ phách đỏ ngầu, sáng quắc như muốn tuyên chiến.

- Đây là canh giải rượu, tôi..

Còn chưa có nói hết, Lục Nan Hy đã bị ôm chặt đến nghẹt thở, có chút kinh ngạc, không nghĩ đến được, muốn nhắm mắt cảm nhận nỗi trống trải hiu quạnh được lấp đầy nhưng mà bản thân lại không cho phép cô làm điều đó, cô càng cứng đầu, mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn.

- Hy Hy, em đã quá vất vả...tôi không cho phép...

Nghe đến, đáy mắt lại trỗi trào nước mắt, hần chỉ giời làm cô khóc, nhưng tay lại nắm chặt, già vờ như cái ôm này chưa hề xảy ra, kim bản thân gần như muốn cắn răng cảm cập, mở to mắt, hàn quang sáng lấp lánh, đôi đồng tử như hai hòn ngọc minh châu xuyên đỏ, vô tình mà buông ra lời nói kiên cường nhất có thể, nuốt nước mắt vào trở lại khó khăn, như tảng đá đè trùng xuống đáy lòng tê tái.

- Bát canh này mau cạn hết, sau ăn vào một chút cơm rồi rời khỏi đây ngay, tôi không muốn chấp chứa người lạ.

- Người lạ? Vậy Lăng Thanh mới là quen tai quen mắt? Tôi không đi đâu cả.

- Anh không đi thì tôi sẽ rời khỏi.

Tức khó trỗi trào sục sôi ở yết hầu, nắm chặt cổ tay Lục Nan Hy như nghiền chặt mà ra sức diễn tiết, cô vậy mà lại không tiết ra lời nào, càng nhìn thấy cô mím môi ngó lơ bao nhiêu thì càng máu dâng trào tức khí bấy nhiêu. Cô sao có thể bán đứng hần mà cơ hội, bảo vệ Lăng Thanh.

- Nó là tình nhân của cô, cho nên cô bắt chấp lợi ích bản thân, ngây ngô để người lợi dụng. Đừng tưởng tôi không biết, cô lấy cấp đi văn kiện kế hoạch Tích thị cũng chỉ vì một lời của thằng nhóc đó.

Tích Lăng nhất thời như mất hết thần trí, trước mắt gần như hoá bão tố, ngực phập phồng dồn dập hơi thở khí tức sát khí đằng đằng dâng trào nhìn nữ nhân trước mắt tro ra yên lặng không chút nào biểu cảm hối lỗi. Tay cứ liên tục đưa lên, sau lại buông thõng xuống vô lực, không cách nào làm chủ bản thân, bị phản yếu điều khiển. Hần thực lòng không thể cách nào nhắm mắt động thủ với Lục Nan Hy. gương mặt nữ nhân như hoa, hương thơm từ cô làm hần thoải mái, luôn muốn xích lại gần hơn.

Chính bởi không thể nào diễn lãnh băng, không thể để cô nhìn hần mềm lòng được, là cô đã chà đạp đi hần trước đó muốn hoà giải.

- Cô....muốn rời khỏi đúng không?....Cút khỏi mắt tôi lập tức...cút...

Lục Nan Hy ý định muốn chạy khỏi đây ngay như ban đầu nhưng mà chân như bị dính keo chặt, không thể di chuyển, sao lại cảm thấy lời hần này thực khó thực thi, cô thấy bản thân không có lỗi, đâm sau lưng hần, là cô không có lỗi. Đây chẳng là gì với đứa con của cô mất đi, là cuộc đời cô liên quan đến hần cho nên hiện tại mới đến bước đường cùng thế này, còn không phải địa ngục vô gián trần gian đang dần giày vò cô?

Ánh mắt hần dần đỏ ngầu, không chừng chỉ một cái nhú mày liền mềm lòng ôm lấy cô vào lòng, bởi mái tóc kia, sao lại ngắn đến đáng thương thế này, hần không thể trách, những chuyện đã xảy ra, đôi cô là một thảm họa, nên chính nó đã thể hiện cô từ một thân mềm bao bọc bởi một lớp gai tro trọi, dần chỉ còn gai góc chống nổi, thân mềm xước đến mức không còn tồn tại. Hôi ức đang dần hồi niệm trong thần trí chẳng thể nào buông bỏ, chỉ có thể buông bỏ mọi thứ vật chất giúp hần quên đi cô nhưng là trong lòng hần đã thăm mở cửa, chào đón hình bóng nữ nhân kia.

- Anh tức giận không? Diễn tiết? Đối tôi, anh như vậy vẫn chưa đủ tôi tha mãi...tránh xa tôi ra...ghê tởm...

"Bang..." một cái chớp làm hần bừng tỉnh, nghe lời cay độc nhưng giọng điệu lại không phải, Lục Nan Hy đang kìm nén, nước mắt không ngừng rơi xuống nhưng đó không là chủ ý, là nước mắt chẳng thể cảm được, phần nộ tích tụ mà bất chế độ tự động, tầm mắt trước mắt mờ nhạt, hình ảnh hần ngập tràn trong nước mắt, dần môi cô mếu lại, sắc mặt tẻ không che giấu nổi, gục ngã tại chỗ, lồm cồm đến nơi hần đứng, nắm tay thật chặt, cứ việc đưa nắm tay mạnh đâm vào mũi giấy hần, cứ mạnh dần rồi mạnh dần, cùng tiếng khóc ai oán khiến cho ai cũng xót xa.

Hần không chịu nổi nữa, nhìn trước mắt nhú mày, một bước khom người chào thua, nhanh cảm lấy tay cô, ôm chặt cô vào lòng, siết chặt, không muốn buông, hần đã sai, hần không phải con người lãnh cảm, máu lạnh như hần diễn đạt thường ngày che mất thể nhân.

- Tôi hận anh... thực hận...

Tiếng khóc tràn đầy kìm nén, trong hần khó chịu, không thể làm gì khác ngoài ôm cô, tuy cô đâm đánh tùy ý, miễn cô dễ chịu tâm tư.

- Lục Nan Hy, chỉ cần em đến, không từ thủ đoạn, tôi cũng sẽ nhắm mắt không biết. Chúng ta, bắt đầu lại từ đầu được không?

Lời hần phát ra, một nửa van xin, một nửa bắt lức. Hần sẽ không trách đứa bé, không trách văn kiện quan trọng đánh mất, chỉ cần cô một tiếng chấp thuận, hần liền hoá ngu ngốc nam nhân, bất cứ cái gì đúng đắn lý lẽ đều không có biết.

- Anh còn có thể mở miệng như vậy ư? Cả đời dùng lời không có đạo lý làm trọng? Tôi từ thủ đoạn, chẳng bằng anh giết chết con tôi...

Trước ngực cách lớp áo sơ mi ướt đầm nước mắt nữ nhân, đau nhói không thể tả. Nhưng vừa nghe đến cô thét lên trách cứ hần đứa bé, hần liền ngây người, con người hổ phách đen xen hốt hoảng như sấm sét ngang trời, lời nói cũng như không lành mạch nữa, uy nghiêm trong lời nói cũng không còn, thay vào đó là điếng người.

- Cô...cô vừa nói gì? Nhắc lại xem.

- LÀ ANH NHÃN TÂM BỎ ĐI ĐỨA BÉ, GIẾT CON CHÚNG TA, CON CỦA TÔI...anh muốn tôi nhắc bao nhiêu lần đây?

Lục Nan Hy tức khí hét lớn vào mặt hần, hần không trách cứ, chỉ ngày ôm cô càng chặt, thẳm phát tiết bản thân, không thể nào bóp chết cô - nữ nhân ngang ngược.

- Cô....Hào, hận tôi lắm đúng không? Tôi sẽ cho cô nếm trải, thế nào là cảm giác hận đến xương tủy.

Được, hần sẽ nhận lỗi tất cả, chỉ để muốn có thứ gì đó ràng buộc giữa cô và hần, không có khả năng chấm dứt. Nhưng liệu hần có nghĩ đến, cách hần chịu đựng kiểu này, chỉ có đầy hai người thực lòng ra xa hơn.

- Đồ cầm thú, rời khỏi nhà tôi ngay lập tức.

Ngược lại, Tích Lăng không đợi Lục Nan Hy hai lời, liền trực tiếp rời khỏi, chỉ duy nhất bỏ quên chiếc vest lại, nhưng lại cảm lấy chiếc vest trước cô mua tặng cho hần, xem như cô

cũng đã tặng xong, thăm thờ phào nhẹ nhõm. Tất cả mọi chuyện xảy ra, làm hân diện tiết cũng đã làm qua, vậy có thấy hoan hỷ?

Cô đã tự hỏi bản thân bao nhiêu lần câu hỏi này rồi.

Com canh đã nguội lạnh, nhìn đến còn mường tượng lại bộ dáng lúc nãy bản thân cao hứng thể nào khi nghĩ đến nấu cho hân ăn. Tất cả, rốt cuộc cũng trở lại vị trí của nó. Điều hiểu, hoang tàn cảnh vật, ngôi nhà này, chỉ còn một mình cô ngầy ngốc nhìn lại. Chính cô đã phá hỏng tất cả.

Lục Nan Hy gục ngã xuống, úp mặt vào hai đầu gối chụm lại, nấc từng đợt, chỉ muốn khóc cho đã một trận, cô còn phải đối mặt với nhiều thứ khác nữa.

Mắt vô tình nhìn ra khỏi cửa, cứ thế ngẩn người đến hết ngày.

- Lão gia, khi này đại thiếu gia vừa mới trở lại, nhưng không có sự định đến đây thỉnh an, ngay lập tức bỏ lên phòng, nhìn vẻ mặt đang rất mệt mỏi.

- Đùng làm phiền nó, chuẩn bị cho ta tuần trà mới.

Tích Hiếu Vi chậm chậm xoay người khỏi giường mộc, nhận ra khi trở gó, bản thân cũng ngày già đi mặc yếu dần, gây ngày càng dồn trọng lực nhiều. Nhưng nghĩ đến thằng cháu đích tôn thì càng không nhịn được thờ dài, trong suy nghĩ lại nghĩ đến, chắc hẳn lại ầu ả sơ xuất rồi trốn đến ông thôi, cho nên không cần gấp gáp, đợi một chút chuẩn bị bữa trưa, gọi xuống luôn một thể, là muốn cho hân thời gian một chút yên tĩnh, nhìn nhận lại mọi chuyện.

- Lão gia, tôi gõ cửa nhưng đại thiếu gia lại không có phản ứng.

Ông đành rời bàn lớn mà nhấc gậy lần mò dò đường đi, chính bản thân leo lên từng nấc thang dài, cháu ông đang buồn, ông sao có thể ngon miệng ăn uống?

- Tiểu nghịch tử, ta gọi cửa, còn không mau mở!

Tích Lăng thật sự bị ảnh hưởng, mau chóng mà chạy đến mở cửa. Cả người hân đều đã nhiệt độ nóng đến khiếp người.

- Mặt đỏ thế này, bệnh rồi đúng không?

Dừng một chút, ông đến gần hơn, mũi men nồng nặc thì càng giận dữ, nổi trận lôi đình quơ gậy lên không trung định giáng xuống đứa cháu ngỗ nghịch này thì hân lại ngã xuống bất tỉnh.

- Người đâu? Hầu nhân..

Một phen sợ hãi, chính ông cũng muốn ngắt theo, nhưng lại mau chóng định thần mà hô hoảng hầu nhân tập trung đến chăm sóc hân. Bản thân lại lần mò trở lại xuống đại sảnh, nhắc điện thoại liên tục tiếp đánh đến Cẩm Viên, nhưng lạ lắm một tràng dài không có ai nghe máy, hoàn toàn là tự động thiết bị để lại tin nhắn. Sau không gọi đến Tích gia mà gọi đến Lăng gia.

- Gọi Lăng Khẩu Thiên đến đây cho ta.

Giọng điệu uy nghiêm này đối diện hầu nhân lại không có dám hỏi lại, ngay lập tức đoán được là nhân vật thể nào rồi mà yêu cầu như vậy.

Lăng Khẩu Thiên bị mắng hôm qua đến nay còn chưa hết tức giận, định bụng làm vạ nhin ăn cả ngày, đến hiện tại còn chưa có nhận được lời an ủi hay năn nỉ thì càng điên người.

- Sao?

Tích Hiếu Vi như nhất thời quên đi lời phản ứng bên trong điện thoại, ngay lập tức vào thẳng vấn đề.

- Cháu dâu, ta đã gửi xe đến đón con, ta không biết giữa con và Tích Lăng như thế nào không thuận nhau, nhưng mà hiện tại nó đang bệnh nặng, nó chăm sóc cần con.

Sao? Cháu dâu a?

- Vâng ông nội, con nhất định sẽ di chuyển sớm nhất đến.

Lăng Khẩu Thiên nhuếch mép cúp đi ngay điện thoại, vô cùng hài lòng, là ông già này còn chưa biết chuyện, nghĩ đến cô sẽ lợi dụng hân tình cảnh yếu ớt bệnh tật, tạo có sự ràng buộc hân, không thể bỏ cô dễ dàng được.

Thực sự người của ông làm việc rất nhanh chóng, xa như vậy quãng đường, lại rất nhanh vào đến trung tâm thành phố. Lăng Khẩu Thiên chỉ vừa thay xong quần áo đã nghe thấy tiếng còi báo hiệu. Cô một bước lên xe, không che dấu được cao hứng, chỉ nghĩ đến, thời cơ bản thân đã đến rồi, sao lại không đáp lấy được, như vậy là phụ lòng ông nội rồi a?

Đến nơi, Lăng Khẩu Thiên gấp gấp xuống xe, không đợi hầu nhân mở cửa, một bước hất cầm bỏ qua cả chào hỏi thân thiện, cũng như điệu bộ khó gần cao quý làm ai nấy đều nghi hoặc. Lăng Hiếu Vi thấy hầu nhân mau chóng tập trung ra ngoài thì cũng đưa mắt nhìn, có phải hay không thị lực ông giảm, rõ ràng nhìn qua liền không có giống khí chất nữ nhân trước kia đến đây. Nhưng nghĩ lại, có lẽ ông nghĩ nhiều rồi.

- Ông nội.

Lăng Khẩu Thiên như người nhà gặp nhau, không một chút kiêng dè ôm lấy ông khiến ông nhũn mảy, ho khan một tiếng, truyền đến hầu nhân đưa cô lên phòng Tích Lăng, còn bản thân thì ra ngoài hoa viên tuần trà, sắp xếp bàn cờ vây, trong lòng vẫn chưa thoát khỏi bản khoản.

- Chuẩn bị một chút nước ấm cùng cháo mang lên cho thiếu gia.

- Vâng lão gia.

Hầu nhân là bên trong bếp, nghe đến thiếu phu nhân đến thì hào hứng, nhanh nhẹn muốn gấp gờ. Còn muốn hỏi cô công thức làm bánh quy.

Lăng Khẩu Thiên không cần gõ cửa, cửa đã tự động để hở một đường lớn, cũng từ ánh sáng chói bên ngoài mà nhìn ra bên trong hoàn toàn tối om như mực, cô có chút chùn bước, cảm giác lạ lắm vậy chặt, tại sao bản thân lại lo ngại? Quay đầu hiện tại đã không kịp rồi.

Trần an bản thân bình tĩnh, đưa tay bật nhẹ đèn ngủ ở đầu giường. ánh sáng đủ loe loét không quá làm phiền Tích Lăng giấc ngủ, đập vào mắt là hân nằm run rẩy, mền bông dày đắp quần kín cả người vẫn chưa đủ ấm, mồ hôi dày đặc đọng ở trán, chỉ có khuôn mặt tuấn lãng cứ mãi chấp chôn làm đồn tìm nữ nhân yếu lòng... Ngược lại Lăng Khẩu Thiên không một chút thương xót, cô hoàn toàn thoải mái mà hành động theo đúng ý mình. Bò lên giường hân, trụ môi hân như dự định, nhất định phải có một đêm ngủ với hân, chí cuối, cái gì cũng nên sự.

Tích Lăng trầm mặc bên tai nghe tiếng động bước chân nhẹ nhàng hời hợt như kiêu trộm cấp lấp lấp ló ló, sinh ra hoài nghi, hai cánh môi bạc run rẩy không ngừng, hàn khí xâm nhập ở người gần như là quá nhiều, lại bụng trống rỗng, cảm giác ê ẩm nhức nhối khó tả. Cả khoan miệng đều tê cứng, nước bọt cũng muốn đông đặc khó mà nuốt trôi. Trong thần trí thầm nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, chỉ có xát muối lại một lần nữa vết thương mới giúp hắn mặc định lại. Bỗng một đôi môi mềm mại mát lạnh phủ lấy môi hắn, tàn nhiệt thoai mái, nhưng mắt vừa kịp lim dim mở khỏi, thì gần như lơ mơ không thể nhìn rõ được dung mạo nữa, chỉ có thể cảm nhận đối phương từ từ nông rồi vào sâu hơn, ngày càng mãnh liệt, như muốn nuốt trôi đi hết do dự của hắn, không cho hắn cơ hội tự mình tiếp nhận.

Tay Lăng Khẩu Thiên ngày càng mất kiểm soát, giật lấy khoảng cách che đi giữa cô và hắn, chiếc mềm bông gần như được cô bức khỏi rất khó khăn, hắn thực sự thân nhiệt còn hơn lửa đốt, máu trong người cô sục sôi không ngừng, người đàn ông tuần tú trước mắt, ham muốn hắn là điều cô thêm thường từ rất lâu. Đến môi quần môi cũng muốn tan chảy.

- Ừm...Hy Hy....

Không ngờ tới, nam nhân cũng có tiếng rên ừ ừ thế này. Nhưng hắn gọi tên, khiến cô nhũn mảy. Càng không cho hắn phát ra tiếng gì nữa, ngày càng nhanh quần lấy lười hắn nóng bỏng mà để mê hương men đậm cùng hương thuốc lá đan xen. Hơi thở thơm tho đến nhường nào, tay cô lần xuống cởi bỏ đi áo choàng.

Bỗng, ngoài cửa lại bị tiếng gõ mà hắn nhất thời nhớ rõ lại bản thân như thế nào. Một tay đẩy Lăng Khẩu Thiên mạnh bạo trên người mình, cô nữ nhân yếu ớt, dưới lực đạo đó không kim được văng khỏi giường, đau đớn không thể xem xét kịp, nửa thế kỷ sau mới vuốt ve eo mà chòm người dậy khỏi nền nhà lạnh lẽo. Liếc ánh nhìn đến bóng lưng hắn cao lớn mở đi cửa mà tiếp nhận khay thức ăn từ hầu nhân ở trên bàn, định vị ở ghế mộc, thăm thò dốc vì mệt mỏi, cảm thấu chỉ cần một cái chuyển động khiến hắn muốn ngã sấp khỏi, quét ánh nhìn đến cô như trào phúng, nếu hắn mà không như hiện tại, liền trực tiếp không kiêng nể nữ nhân mà đá ra khỏi đây ngay lập tức, một cách thô thiển nhất có thể đối với loại nữ nhân không biết tốt xấu này, thậm chí cô ta còn là người phá hoại đi thanh danh của Lục Nan Hy, hắn sẽ không cho phép điều đó. Hôm nay lần mò đến đây, là sai lầm lớn nhất mà cô quyết định.

- Cô ở nơi này làm gì?

Lăng Khẩu Thiên không ngại mộng đau, tức khí vì mắt mặt trước hầu nhân đứng bên ngoài, hùng hùng hổ hổ như mọi khi khí thế không chịu khiêm nhường, tiểu thư quyền quý mà chỉ tay thẳng vào Tích Lăng, hung tợn không che giấu.

- Là ông già kia bảo tôi đến, nghĩ xem, tôi cần gì nhìn đến nam nhân dơ bẩn như anh, anh tưởng ai cũng cần anh sao? Còn các người, cái đám bản mặt, còn không mau trở lại công việc, có muốn hay không bản tiểu thư tôi sẽ dạy dỗ các người biết nơi của mình ở đâu?

"Cô ta không phải thiếu phu nhân của chúng ta."

"Cô ta điên rồi đó, nhìn điệu bộ kia xem." Hầu nhân không ngừng bàn tán, không có rời khỏi hắn, mà chỉ là tán ra qua hai góc khuất cửa mộc phượng, chính Tích Hiếu Vi cũng bị tiếng ồn ở trên chú ý.

- Đồ ti tiện, câm miệng lại cho tôi.

Đối hắn - nữ nhân hắn yêu thương phải đau khổ thì nữ nhân này trước mắt không có ý kiến.

- Anh dọa tôi sao? Con người hèn hạ như anh tôi không chấp nhất, anh đang bệnh đúng không? Còn nói nữa, bắt đất kỳ từ tôi càng hỷ sự, lập tức chúc mừng hậu hĩnh.

Một cái tát mạnh bạo làm Lăng Khẩu Thiên như trấn tĩnh, ngã ngay xuống nền nhà lạnh toát đến thấu da thịt, không còn rõ cảm giác một bên mặt như thế nào nữa, từ từ có kim nén, không ngừng run rẩy, mãi vẫn không có sức quật người trở lại. Cả thân thể chấn động, đưa tay chạm đến dung mạo bản thân, không hề để ý bộ dạng của mình khó coi thế nào, còn đang nằm sấp án thân bất động. Khoé môi gần như có chất lỏng tanh tanh trực trào khỏi, cả một bên má nóng rát gợn máu, sẫm màu vết thương chói mắt trên da thịt trắng nõn. Đau cũng không thấy, cả một cái vuốt ve ngón tay bản thân trên mặt cũng không có cảm thụ. Đầu tóc rối bời, đồng tử như muốn nổ tung, đáng ghét nhìn chiếc bóng cao to in dài trên tường trước mắt, trong một phút nhất thời, cô đã muốn giết hắn rồi.

- TÊN KHÔN KIẾP, ANH NGHĨ ANH LÀ AI MÀ DÁM ĐÁNH TÔI HÁAAAA?

Tiếng thét phát lên khiến hầu nhân gấp gáp chạy đến, Lăng Khẩu Thiên gần như mất lý trí, bỏ nhàu đến, muốn ăn tươi nuốt sống Tích Lăng. Hắn không ngăn ngại tay chân, không ngại mình ngày càng mệt mỏi, thờ dốc một hơi, đồng tử hồ phách trầm đi, híp dài mắt, đón lấy cô, một tay trụ thân nữ nhân, một tay quật khỏi tay ra sau, giây tiếp, tiếng rên vang lên không phục, hầu nhân trở mặt hoảng sợ, đều vào đến ngăn cản. Tích Hiếu Vi cũng đang từ từ lên đến, có phải ý tốt của ông đã trở thành thảm họa?

- Đại thiếu gia, thiếu phu nhân không chịu nổi đâu. Xin người tha cho cô ấy...

Mặc dù hầu nhân không có vừa mắt cũng không có hiểu gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng Lăng Khẩu Thiên thì không ngăn ngại nhỏ nhẹ lên tiếng cầu xin.

- Có chuyện gì xảy ra ở nơi này?

Ông một mặt tức giận, sao lại đến mức này bạo hành nhau, có phải hay không, không xem ông ra gì cả?

Lăng Khẩu Thiên mất mặt hoàn toàn, nhưng đã không có thời gian nghĩ đến chuyện đó nữa vì quá đau, cộng dồn trọng lực, muốn nặng chết luôn rồi. Thực thô lỗ, một nam nhân sao có thể đối nữ nhân kiêu này cơ chứ? Không xứng đáng một đại hảo hán.

- CÔ TA GIẢ MẠO, ĐUỔI ĐI!

Rất khó khăn, Tích Lăng mới có thể thoát ra những lời này, giọng điệu gắt gỏng thậm chí làm anh càng kiệt sức. Buồng mắt nặng nề, chỉ tay về Lăng Khẩu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

- ANH...ANH NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ GIÁ...BUÔNG TÔI RAA CÁI LŨ THỐI THA RÁC RUỒI....

Lăng Khẩu Thiên cảm thấy nực cười vô cùng, cô hiện tại còn chưa biết bản thân là thực hay giả mạo. Đến thời điểm bị hầu nhân nắm lấy kéo đi, giọng điệu gần như muốn phá hòng hét tắt cả mọi thứ bởi tận âm, hết toáng lên vang vọng khắp dinh thự uy nghiêm tránh lẽ, nhanh gọn hầu nhân nắm lấy không một chút nương từ, lôi kéo sềnh sệch như con rối không có cảm nhận, cả bắp tay đều đỏ chói đủ năm ngón tay, đặc biệt là các bà thím làm bếp ban nãy bị cô mắng, hoàn toàn oan có đầu nợ có chủ.

Chưa đi khỏi bao lâu, hắn sắc mặt ngày càng tệ, tay nắm chặt thành giường hồng đỡ bản thân, tay còn lại phe phẩy phía sau như sự bảo không cần lo lắng, cơ thể to lớn run rẩy mạnh, hơi lạnh ngày càng khoan miệng khô khốc, chỉ một cái xoay lưng liền ngã xuống, bất tỉnh nhân sự, một cái "bịch..." ngã xuống trước mắt làm Tích Hiếu Vi một phen đau tim. Ông cũng không đứng nổi nữa, gây buống thông vang vọng ảm đạm ở nền nhà, tựa vào hầu nhân mặt mày xanh mét thờ hồi lên.

- ĐẠI THIẾU GIA....

- TÍCH LĂNG....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Một bụng âm mưu thoã mãn

Mơ về em, ánh mắt đầu tiên ngày thuận chạm đến em, tôi chỉ muốn giết chết thời gian hiện tại, sao lại tàn nhẫn đến mức này.

Mơ về em, nữ nhân không có gì ngoài vô hại, vô hại đến mức chẳng biết gì cả ngoài nhắm mắt làm ngơ mọi thứ.

Mơ về em, lúc chúng ta ở bên nhau, tình tình nồng nồng, dù biết không phải, nhưng tôi vẫn không ngăn được nhớ đến.

Mơ về em, nụ cười chỉ dành cho tôi thường thức, như nụ tâm xuân mới mẻ nhưng cũng không kém buống bình.

Mơ về em, không ngăn ngại em tính toán, đúng hay sai, đều có thể không chấp nhất.

Mơ về em, dung nhan mỹ mạo cũng không bằng một bút tích xa.

Mơ về em, thời khắc chạm da thịt bóng rât, từng đợt thờ dốc ngọt ngào kia, từng khiến tôi như hồn phách hỗn loạn.

Mơ về em, dẫn vật bởi những lời nói tức giận mà khiến em buồn phiền.

Mơ về em, ôm lấy tôi khóc cạn nước mắt, từng giọt nước mắt này, như thầm tuyên bố với tôi rằng, tôi là tên khốn nhất quả đất.

Mơ về em, từng chiếc bánh quy bột nhạt, dù hình thức lẫn hương vị đều không có thể hoàn hảo, nhưng mà lại tuyệt vời nhất mọi thứ mà tôi đã nếm qua.

Mơ về em, trách tôi ích kỷ, trách tôi trốn tránh khiến em khổ sở.

Mơ về em, tôi sợ hãi một ngày, khẳng định với chính mình, em không cần tôi nữa. Tôi và em chẳng còn gì để liên can đến.

Mơ về em, em nắm lấy tay tôi, trôi lạc trên vệt đường đông đúc, nhưng tôi lại cảm tưởng rằng, xung quanh mình chỉ toàn trắng toát, không vật, không nhân cùng không âm, chỉ còn một hình bóng nữ nhân mỏng manh như sợi tơ tằm trắng muốt trong suốt như vô như không.

Mơ về em, là nơi an cư, tôi có thể an nhiên trở về, không màng thế sự cùng trách nhiệm gánh trên vai.

Mơ về em, là nữ nhân tôi hoàn toàn chấp thuận đánh đổi bằng mọi thứ, cả danh tiếng lẫn tiền tài, chỉ để có thể một ngày có thể chính thức nghe được một tiếng lão công xứng đáng.

Mơ về em, cũng chưa chắc chắn bao dung hết nỗi nhớ thương.

Mơ về em, Hy Hy...mãi mãi cũng chỉ mơ về em

Nhưng em có thể...đừng là giấc mơ.

.....

Bài báo công bố ra ngoài ít nhất cũng đã 1 ngày, toàn dân thiên hạ đều đã đọc qua, muốn nói cái gì cũng đều bình luận lên hết, cho nên muốn thấu tóm, hoàn toàn gỡ bỏ là một điều không phải muốn là có khả năng.

Còn chưa nguội lạnh, ngay vài giờ sau, xuất hiện ngay một tin nữa, chấn động không kém, lại biên soạn báo một lần nhọc công. Là một đoạn clip ngắn Lục Nan Hy ra vào Tích thị. Có một số dư luận cho là cô nhân viên thường trực, lượng nhiều ngược luận cho rằng cô được Tích Lăng bao nuôi.

"Nói ra có ta đúng là hảo dung mạo, mê hoặc lưu tinh nam nhân là không thể không thừa nhận. Nhưng thử hỏi xem, không dao kéo là thực a? Còn nhìn từ điệu bộ cùng cách ăn vận, xác định là thành phần chuyên đào mỏ đại hân nhân, mà xuất thân thì từ kém cỏi giáo huấn."

"Nữ nhân chỉ có trình tiết cùng nhân phẩm là thiết yếu, hiện tại, tôi lại phát hiện có ta chẳng có gì cả ha ha...."

"Ách... mê nữ...tôi cũng muốn bao nuôi em, cho tôi một cái giá đi nào! Mặc dù tôi không phải tài phiệt, nhưng mà tôi có thể lo cho em an tâm mỗi ngày 3 bữa ăn cùng tiền shopping ở chợ đen."

"Ôiii...đừng quy chụp toàn bộ nữ nhân, chỉ có cô ta xấu tính thôi nhaaa~"

- Mẹ, con nghĩ không chỉ có chúng ta ghét cô ta đâu...aaaa....đau conn...mẹ có thể nhẹ tay một chút không?

- Lăng Khấu Thiên...ta có phải đặt tên nhầm hay không? Sao suốt ngày mọi sự đều dùng ngu xuẩn mà đối lý?

Bà Lăng than vãn, mắt trừng lớn đồng thời tay xoa trứng gà càng mạnh làm Lăng Khấu Thiên đau đớn mà ngất vào khí lạnh. Bà chỉ là không chấp nhận được cô chỉ ra ngoài có vài giờ rồi trở về mang đầy thương tích thế này. Nếu còn không nói mọi sự là xuất phát từ ngu xuẩn thì bà còn lấy gì để trách móc nữa đây. Đối với mẹ, con nào cũng đứt ruột mang nặng đẻ đau, ai đối chuyện này cũng đau lòng, nhưng đối bà, đau lòng nhất là đối cô không còn thuốc chữa nữa.

Đang đối đáp gay gắt, ngang sườn cửa bị đập mạnh, gần như đánh vào a tường một tiếng vang lớn, gần như Lăng Khấu Thiên run lên, hoảng mà lấy tay che thính giác.

- Có phải mẹ cho người theo dõi cô ấy, tạo ra chuyện này nữa hay không?

Lăng Thanh tức giận gấp đôi hôm trước, thường phục trên người đủ tuyên bố, anh thực đỉnh công rồi, không có nói qua tuồng. Di điện thoại sát gần mắt bà Lăng khiến bà khó chịu mà xua tay đi, mặt mặt tức giận.

- CẢM MIỆNG CHO TA, TA THỰC CHUYỆN NÀY KHÔNG HỀ BIẾT. ĐỪNG SUỐT NGÀY TRA KHẢO, ĐỪNG QUÊN TA LÀ MẪU THÂN CỦA CON, ÍT NHẤT THÁI ĐỘ NÀY KHÔNG PHÙ HỢP.

Bà Lăng cũng không nhận được, lần này là oan thật sự. Sao có thể chuyện gì cũng quy vào bà nhúng tay sắp xếp, có phải là bị Lục Nan Hy ám bùa? Bệnh vực không điều kiện như vậy thực không hiểu nổi. Liên nhất thời quảng trướng xuống nền nhà, không thêm đề ý Lăng Khẩu Thiên lần trốn, là bị bộ dáng Lăng Thanh dọa sợ rồi. Cô có thể khẳng định, anh từ trước đến nay ôn nhu hoà nhã, lịch thiệp tài hoa, là mẫu người hoàn hảo mà cô mơ ước, nhưng hiện tại lại lắc đầu khẳng định không phải. Cô cần môi, cũng nghĩ đến, anh sao lại phản ứng dữ dội như vậy?

Lăng Thanh không cần nghe gì cả, chĩa mắt đặng đặng sát khí nhìn về Lăng Khẩu Thiên lấy gối lớn che đi bản thân, chỉ còn lại đôi mắt to tròn nhìn lom lom anh như quái vật hiện hình. Trong lòng cảm giác đau khổ cùng cực, một nữ nhân đáng yêu như vậy, không một chút nào mất yếu, sao lại bị ganh ghét thế này? Từng người đều muốn chà đạp Lục Nan Hy, bên ngoài xã hội, có thể anh chấp nhất không nổi, nhưng là người bên cạnh mình, người kề cận nhất, lại như vậy làm hại đến nữ nhân mình yêu thích, điều này thực không thể làm ngơ.

- *Xin mẹ, hãy để cô ấy yên tĩnh.*

Ngất lờ, ánh mắt buồn bã xen lẫn đắn đo, nhúu mày nhìn vào lòng bàn tay bản thân, sau ngược mắt trực tiếp bà Lăng đang quan sát mình, gần như đã cố gắng uốn lưỡi gần 10 lần, càng nhìn càng không đứng.

- *Cô ấy đã mệt mỏi lắm rồi.*

Giọng điệu nghe qua như giọng hơi, bởi nhẹ như khí, lời thờ dài của Lăng Thanh khiến ai nghe đến cũng có thể buông xuôi. Là một đại nam nhân, việc cầu xin, hiếm hoi còn hơn cả nhật thực.

Lăng Khẩu Thiên đẩy đẩy tay bà Lăng đang đứng hình, gương mặt xanh mét khó coi, sẽ sắp xảy ra đại họa đúng không? Bà không thể để chuyện này xảy ra, sao có thể dần dần mọi người đều đứng về phía Lục Nan Hy, đến con trai trưởng của bà cũng không thể quản được nữa, càng nói đến nguy cơ gia nghiệp đều chuẩn bị tiêu tan, hiện tại, còn khó hơn đứng trên giàn lửa đốt dưới chân bông rât. Thời tiết nóng này, mồ hôi tiết nhiều, nhưng bà lại run rẩy, sóng lưng lạnh như băng, trời chết lắc đầu, đẩy tay Lăng Thanh đang chấp về phía trước cầu xin một cách mạnh bạo.

- *Đừng nói ta giọng điệu đó, cái gì ta cũng không muốn nghe về cô ta. Nên nhớ, cô ta là rắc rối.*

- *Mộ Phi, 1 giờ chiều nay, sắp xếp cuộc họp báo.*

Mộ Phi rời mắt khỏi văn kiện trong tay, bấm viết trở lại, còn đang xem xét dãy số liệu, miệng lầm nhảm nhưng mắt lại đề ý hấn.

- *Chủ nhân, người còn chưa có khỏe hẳn, hay là để tôi xoay chuyển thêm....*

- *Không cần.*

Lời Tích Lăng quát, Mộ Phi cứng người nhìn hấn sau ho khan, ngay lập tức gạt đầu, mau cầm ly nước lọc bên cạnh đưa tới, nghĩ đến sức khỏe hấn còn chưa có hẳn, anh còn định chính mình sống chết đi thỏa hiệp với đám phóng viên. Nháy mắt liền rời khỏi cửa, bởi anh không còn cách nào khác phản đối, chỉ có xuôi tay thuận theo hấn lời nói.

Tích Lăng không có đón nước đến, nhìn Mộ Phi rời khỏi, bản thân thờ dốc mệt mỏi, nắm lấy chiếc khăn mềm mà lau qua mồ hôi đọng trên trán, đưa mắt chán ghét nhìn chiếc điều hoà còn không có hoạt động tốt trong thời tiết khắc nghiệt này, còn không phải cảm giác ở lò bát quái? Xoay người sự định tắm rửa một chút, nhìn đồng hồ cũng sắp quá giờ ăn trưa, sau dùng bữa thì chắc hẳn đã kịp thời gian họp báo, chợt ánh mắt dừng ở chiếc áo khoác vắt gọn ở đầu giường, rõ ràng đây không phải áo của hấn, là hấn lưu cái này từ nơi nào về, sao lại trong thần trí không có một chút ấn tượng

Dòng nước lạnh buốt thấu đến xương cốt, như gột rửa đi mọi thứ kìm hãm hấn, cả cơ thể như dần cảm thụ mà run rẩy, bàn tay cầm chặt đặt ở tường lạnh lẽo dần dùng sức, tức khi càng nặng, là ai đứng phía sau chuyện này ngoại trừ Lăng gia? Có phải đang thách thức hấn kiên nhẫn? Bờ môi bạc cong lên chế giễu, lồng ngực phập phồng không đổi.

Bà Tích nhìn thấy Tích Lăng bước xuống đại sảnh, tóc còn ẩm ướt thì liền nhúu mày, đặt quyền tạp chí vội vã xuống, ngay lập tức chạy đến nơi hấn đứng nhìn đến.

- *Sao con lại để tóc ướt thế này, còn chưa có khỏi bệnh đâu, càng nói không thể rời giường, mẹ đã gọi hầu nhân chuẩn bị hồng sâm cho con dùng, đợi chốc lát...*

- *Không có thời gian.*

Không cần đề ý bà Tích định đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán mình, hấn một bước liền biến mất khỏi đại sảnh làm bà một phen muốn não loạn, ba chân bốn cẳng gọi đến ông Tích ở hoa viên còn đang bận nước cờ với lão hàng xóm bên cạnh. Bà một mặt tức giận, sao có thể có chuyện gấp mà nhìn ông điệu bộ như chẳng có gì, ngồi thành thoi như thế. Còn có lão hàng xóm kia, không biết là hảo hữu thế nào nhưng nhìn cử chỉ cùng nét mặt kia, thực không phải là nơi chọn nhan gửi vàng rồi.

- *TÍCH THIẾT KHÁM!!! Ông còn ngồi đó được a? Dẹp hết đi, Tích Lăng nó sắp rời đi rồi kia kia.*

Ông Tích nhúu mày, không đề ý đến bà muốn loạn, nhìn đến hàng xóm ngồi đối diện còn đang trầm ngâm nhìn tới lui thì không nhận được tê cứng cả người. Đây là chuyện thể diện của mình, ông không thể để thể nhân nghĩ mình là yếu bóng vía vợ được.

- *IM MIỆNG CHO TÔI.*

- *Ayy yaaa, ông dám quát vào tôi sao? Được, xin mời, nhưng đừng để tôi nói cho ông biết, tôi cùng ông dần trận, liền biết ai thắng thua.*

Ông hàng xóm co người, chỉ kịp chú ý đến đuôi mày bà Tích nhúch cao, khiến ông cảm thấy bản thân như cũng gián tiếp bị dè bẹp, càng trước kia không nghĩ đến chuyện này cho nên liền bị dọa sợ mà gượng gạo lên tiếng.

- *Anh Tích, có lẽ cũng sắp đến giờ ăn trưa, chắc tôi phải trở về.*

- *Không, tôi biết mà, ông không cần phải trở về, cứ đứng nơi này...*

- *Được...tôi không sợ.*

Ông bà Tích cứ xấn xấn đến nhau, ông hàng xóm tiến thoái lưỡng nan, khóc không ra nước mắt. Chỉ muốn hét một câu "*Tôi muốn về nhàaaaaa.....*"

- *Tích tổng, sắc mặt của anh không tốt, anh vẫn chưa khoẻ nên...*

- *Câm miệng, tôi trả hầu tạp đều đều, không phải cho các người dùng vào nhiều lời.*

Giang Giang xoay người thâm căn môi chửi rửa ừy khuất, mới vừa vào giờ chính đã bị mắng. Nhìn lại đúng thực là màu đỏ đô đôi cao gót dưới chân không hề mang lại may mắn chút

nào, là cô uống công tâm tu.

Tích Lăng cảm nhận từng đợt lạnh thấu xương, lên lớp Giang Giang xong, anh cũng không còn sức lực nữa, mỗi móng mím chặt, tay nắm chặt đặt ở trong túi quần, cô có thể chỉ có không nhìn đến, còn nếu nhìn thì nhất định sẽ bị mê hoặc bóng lưng cao ngạo kia, liền nữ nhân muốn dựa dẫm. Hắn dời mắt khỏi xa xa vô định, chính bản thân cũng chẳng hiểu tâm tư mình hiện tại thế nào, vô tình nhìn xuống dòng phóng viên nối tiếp nhau đông đảo, đau nhức thần trí mà liên tục nhíu mày, tay càng lúc càng nắm chặt, như hai cổ lưu lửa nóng cùng băng tuyết đang dần nghiền ở hân, khó chịu khó mà mường tượng được. Đôi chân chống đỡ cơ thể ề ảm cùng dần không còn cảm giác, chỉ cần một chút tà lòng thì liền ngã không thương tiếc.

- *Chủ nhân, phòng họp báo đã chuẩn bị xong.*

Nghe đến lời Mộ Phi, hắn có chút ngưng trệ, không có phản ứng nào, ánh mắt vẫn si dại đặt ra ngoài cánh xa, choáng váng thần trí làm tâm nhìn dần chuyển điên đảo.

- *Mang đến đây nước...*

Tích Lăng cũng không ngờ hắn lại bệnh tình nặng như thế, người hùng hực lửa đốt không dỗi, không kiểm soát được mà ngời phịch xuống ngay người ra. Trước mắt lom đóm mờ ảo, không còn rõ ràng, cảm giác không chân thật, như bản thân đang ở trung gian bóng bễnh không có định thế cảnh, đến ngử cảnh xung quanh cũng không còn rõ ràng. Thở dốc nặng nề, mũi hít thở ngày càng yếu ớt không nắm được nhịp đều, đỉnh đầu dựa vào rèm xám xịt mà nhắm chặt mắt. Mộ Phi mặt mày tái mét, là lần đầu tiên nhìn thấy hân tình cảnh thế này, ngỡ ngành cùng sợ hãi ập đến khiến anh ngày thường bình tĩnh, trầm ổn cũng chuyển đổi tay chân quỳnh quáng, không còn biết chính xác nên thế nào rồi.

Cả Giang Giang từ bên ngoài mang nước vào cũng bị dọa sợ, quên mất bị mắng mà bực tức, liền một tay rơi vỡ cả ly nước ảm, đổ hết lên cả người nhưng cũng không còn thời gian để ý, nhanh chóng nhận ra hân chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thì vội dọn dẹp gọn và đi thay nước mới, cấp tốc quay trở lại, áo somi ôm sát người hiện tại bị ướt liền như xuyên thấu, làm ảm ảm hiện diện cả áo lót hồng phấn điểm nơ đỏ ở rãnh mà cô đang vận khiến Mộ Phi một phen thót tim, như ảm vào quả cấm, liên tục dấn dứ đưa mắt chia vào nơi đó khiến tự bản thân đỏ mặt vì nghĩ sao bản thân lại liêm sỉ đến mức này, nhưng sau, anh cũng không còn thời gian để ý nữa.

Tích Lăng nạp vào ngum nước, hít một hơi sâu, cũng có thể đứng thẳng người mà bước tiến ra khỏi phòng khiến Giang Giang Mộ Phi ôm lấy nhau mừng mừng tủi tủi. Sau nhìn lại, hai người, tự nhận họ chạy mất, Mộ Phi vuốt vuốt râu lúng phún ở cằm ngai ngừng, cười mím một cái ngụ ý, mắt vẫn dừng ở cửa cô rời khỏi, một giây sau mới tỉnh ngộ mà nhanh chân rời theo sau hân, niềm vui hôm nay là đầy đủ.

- *Tích tổng, TÍCH TỔNG, TÍCH TỔNG TÔI MUỐN HỎI.....*

Như bánh mì kẹp thịt, khiến hân không còn chỗ đặt chân để bước lên chính diện, cho nên đành chậm một chút chờ đợi Mộ Phi đang ôm chầm Giang Giang không xấu hổ với ánh mắt viên đạn nguy hiểm

- *Tích tổng, sắc mặt anh tệ như vậy có phải hay không là tin tức hiện nay đưa lên trang đầu của trang Thời Bắc có liên quan đến anh?*

- *Tích tổng, anh thực sự có khẩu vị mà loại người lừa đảo nữ nhân như cô ta?*

- *Mục đích hôm nay là gì vậy? Tôi có thể được mùi kỳ lạ...*

- *Tích tổng, sao anh còn chưa trả lời?*

Mộ Phi nhận được ánh mắt mệt mỏi Tích Lăng lướt qua, liền xoay người bấm nút điều khiển di chuyển từ xa, hiện lên bức phản trắng phía sau, chiếu rõ hợp đồng giao ký kết giữa Lục Nan Hy và Lăng Thanh. Điều kiện, tiền giao thuận sau khi hoàn thành, ngày thành đều rõ ràng, không đi dòi một dấu vết nào.

Cả thể phòng náo loạn bỗng im bất đến lạ thường, gần như không thể tin vào mắt mình mà ngày càng nhiều ánh đèn flash chụp lại. Lúc này, hân mới từ tốn nói, không nhanh không chậm, vẫn như ngày thường bình thái nhưng là dưới đáy mắt lại đậm màu không chấp nhận được, điều này không quá khó hiểu, mệt mỏi chất chứa lâu dài, được một lần phản kháng một lượt hết thảy, đầu tóc rối loạn nhưng đều vào ống kính thì đều xinh đẹp như nhau, khiến nam nhân khác ganh tỵ nghiến răng không kịp, hoàn hảo nhân độ này, thượng đế là quên mất định luật bù trừ rồi? Một tay đẩy đi liền không thể thu hồi lại được nữa.

- *Lục Nan Hy trực thuộc nhân viên của Tích thị, tôi có quyền bảo vệ nhân viên của mình thoát khỏi quấy nhiễu mà người bên ngoài đang âm mưu hãm hại, đó là lẽ thường đối với một chủ nhân. Cho nên việc tôi xuất hiện ở tiệc với cô ấy mà không phải Ôn Diệu Đoái, điều đó có lẽ đã được ổn thỏa? Còn trên màn hình, là thỏa thuận ngay thẳng, chữ ký nội dung từng nét đều Lăng gia soạn biên. Còn về Lục Nan Hy... tôi sẽ hoàn toàn đứng ra đại diện cùng chịu trách nhiệm về quyền lợi.*

Tích Lăng không ngại người ta nghi ngờ, lời nói cùng biểu cảm ngay thẳng đến mức không còn chỗ nào có thể bắt bẻ được câu nào, càng không bắt được nhíp để mà gài hời.

Càng có nhiều người nghi vấn hơn, quay trực tiếp kết nối đến đầu mạng trang

"*Tích Lăng a~~~ anh có thể nào ban bố cho bàn dân một ánh nhìn vào máy và cười nhẹ liềm hạ được không?"*

"*Ngàn vạn lượt chờ đợi, sao anh còn chưa nhìn đến em? Lần này em tuyên bố trực tiếp, chỉ có em mới có thể làm vợ anh a."*

"*Anh có thể có tất cả, nhưng trái tim em, anh không thể thấu tóm được đâu nha...ha ha"*.

"*Tích Lăng, I love you, em yêu anh, yêu anh, yêu anh...."*

Ông phóng viên trực tiếp cảm máy, ngáp ngắn ngáp dài ghi ghi chép chép, nhìn vào bình luận chỉ có muốn ngắt ngay một cái cho đã tức khí, có phải các người nhầm lẫn tiêu đề rồi đúng không?

- *Có nhiều người muốn biết, Tích tổng vẫn hay đối xử nhân viên tốt bụng đến thế a? Quả là Tích đại thiếu gia có khác.*

Hắn khoé môi cười nhạo, là đang châm chọc hân? Là ai mà dám phán xét hân hành động

Còn chưa kịp phản ứng thì qua chớp mắt, cửa đẩy mạnh khỏi, Lăng Thanh một tay làm ánh nhìn đều thay đổi xoay người dần dần làm rộn hơn cả lúc ban đầu.

- *TÔI...TÔI SẼ CHỊU TRÁCH NHIỆM*

Thờ hồng học Lăng Thanh căng thẳng, cả áo khoác còn không có nguyên vẹn vắt lên nửa vai, tay nắm chặt tay áo khoác dài, somi lưng ướt sũng, đưa tay đẩy cửa, mồ hôi nhễ nhại trên trán là thể hiện rõ anh là chạy cấp tốc đến nơi này, Tích Lăng hip mắt nghỉ ngơi, khoé môi cong lên như có như không, một âm bụng âm mưu thỏa mãn, cuối cùng cũng đợi được đến, không nhìn được cò xát đầu ngón tay vào nhau hưng phấn, chéo chân ngồng diễn biến tiếp theo, cũng không ngăn được mình thần trí cũng có chút choáng váng, mau cảm lấy nước ảm Mộ Phi đưa đến, không ngại sẽ xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn mà cạn hết nửa ly lớn.

Mộ Phi thoáng đắc ý lên nhìn hân, hân một nơi ngồi yên tĩnh, khó mà dò được trong đầu hân còn có ý gì khác.

Lăng Thanh quyết định đặt chân đến đây, quả thực...là một sai lầm...trầm trọng, khó mà làm dịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Rút dây động rừng

Hình ảnh cả gia phải bán đi tất cả tài sản giá trị, phút chốc, chỉ một cái phẩy tay, tường thành lộng lẫy đều sụp đổ, ly tán bất cứ nơi nào vô định, khiến bà Lăng như muốn khóc thét, lên voi xuống chó vốn dĩ không thể liên chấp nhận được.

Mắt môi run rẩy như nhau nhìn Lăng Thanh qua màn hình nhỏ.

Lăng Thanh đường hoàng dần tiến đến nơi Tích Lăng cao cao tại thượng nhuech mép nhìn anh không bằng một mét gạch dẫm đạp dưới chân, anh không cần quan tâm, chỉ có trong lòng đang thầm nội chiến, rốt cuộc cũng không thể làm xấu nhân tính nam nhân, trước đó anh như thế nào, hiện tại vay rồi trả, đối với đối diện là anh mắc tròng, nhưng đối bản thân, hoàn toàn không có gì không thể mở mắt nhìn người.

Tích Lăng trong lòng thầm cười nhạo nhưng giây sau liền cứng người, ánh mắt này của Lăng Thanh, có thể là không phải. Việc hắn đang làm, có thể Lục Nan Hy không thể hiểu ở hán diện, mà nhìn rõ nhất là Lăng Thanh diện. Không sao, phản diện nhiều khi cũng không có đáng ghét, hiện tại phương diện hán, cảm giác đáng yêu vô cùng.

- *Lăng đại thiếu gia, không biết là vụ việc Lục tiểu thư lừa tạp tiền 100 vạn là có thật hay không? Đó là số tiền không thể xem là nhẹ nhàng sự.*

Lăng Thanh mỉm môi, tay nắm chặt vào nhau, nhú ần đường một đường, thần thờ rất lâu mới mở lời.

- *Không có.*

Một lời nói cùng giọng điệu rất nhẹ nhàng của Lăng Thanh làm phóng viên lại càng sôi nổi, chen lấn muốn ghi âm.

- *Toàn bộ rắc rối này Lăng gia gây ra, tôi sẽ chịu trách nhiệm...*

Không muốn nghe thêm, chỉ bao nhiêu đó, một chút ghi hình, Tích Lăng đã đủ thỏa mãn, lần lượt Mộ Phi cùng bảo vệ dàn người khỏi cánh phóng viên đang ngăn người, chỉ có Lăng Thanh liên tục thờ dốc, cũng chẳng nói gì nhiều.

- *TÍCH TỔNG!! XIN HÃY ĐỢI MỘT CHÚT...KHÔNG PHẢI LĂNG THIẾU GIA Ở NƠI NÀY LÀ Ở PHƯƠNG DIỆN KHÁCH A? ANH BỎ ĐI NHƯ VẬY THÌ...*

- *Không tiếp.*

Lăng Thanh mặt mày ngày càng xanh mét, nhục nhả hết sức nhưng gồng người ngồi yên lặng đó, mắt không nhìn vào đâu, duy chỉ chiếc bàn viên mã nhũ sang trọng trước mặt, nhưng nếu cho anh nghĩ lại, anh vẫn làm như vậy, chỉ có anh mới có thể lên tiếng giúp Lục Nan Hy, chỉ có lời của anh, thành viên Lăng gia mới có thể xoay chuyển được hoàn toàn.

Như hòa tốc, lần lượt tốc độ lớn đều lần lượt chạy lên xuống. Tích Lăng không thể nào kiên nhẫn hơn, một cái đập ga liền vút gió lao về phía trước không do dự. Tay cầm vô lăng chưa hề run rẩy hay đan cứng, ánh mắt hồ phách sáng quắc. Có thể xe cao tốc đến đâu, hắn đều tận dụng đến đấy. Chỉ sợ cảnh sát viên muốn ghi nhận cũng chẳng kịp.

Xe thẳng lét bánh kéo một đám khói dài từ xa khiến ai cũng hoảng sợ.

- *Thừa Thừa...*

Một phụ nữ trung niên mau chóng ôm lấy tiểu nữ nhi của mình đang đứng cách đó không xa đang thăm kinh hoàng cùng trầm trồ, là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy, liền ngưỡng mộ muốn chạy lại xem như thế nào thì liền bị bà ngăn cản.

- *Mẹ...con muốn xem là ai điều khiển hắc mã?*

- *Không được, xế hộp đó rất nguy hiểm, con không được đến gần.*

- *A...chú ấy xuống xe rồi, đi vào nhà kia kia.*

Đứa bé không nhìn được, liền chộp ngay lúc bà không để ý, liền một bước nhảy khỏi mà chạy đi. Khiến bà khóc không ra nước mắt mà chạy theo, quả thực độ tuổi tăng động này bà đã trải qua nên có trách cũng trách không được.

- *Thúc.....aa là mỹ thúc a~~ chú oi!!!*

Tích Lăng nhủ này nhìn tám biển đỏ chéo dài cùng khoen khoá ngang chắc nịch phai màu vân tron, chưa kịp nghĩ nhiều, chợt nghe thấy tiếng chân nhỏ lạch bạch truyền đến, bàn tay bé nắm lấy ống quần ống của mình mà phát ra tiếng nói ni non, vốn không muốn để ý cũng rất khó.

Hắn chậm chạp nhìn xuống. Tay cũng không quên vỗ vỗ cửa như ban đầu.

- *Chú là tìm Hy Hy tỷ tỷ đúng không? Chị ấy ban sáng đã đi rồi đó.*

- *Đi đâu?*

Tiểu nữ nhi mau chóng nuốt một ngụm nước bọt, hăng hái nhiệt tình vừa chỉ tay vừa miêu tả bộ dáng của Lục Nan Hy.

- *Thế này... chị ấy khênh ra ngoài một kiện đồ lớn rồi lên bạch mã đạp đi.*

Bạch mã? Nghe đến đây hắn liền muốn điên tiết nhưng thay vào đó khoé môi gật gật không nhìn được mà cơ miệng gằn nờ.

- *Bạch mã đưa đi cùng khênh nặng như vậy sao?*

Lúc này, hần nói dài hơn một chút, cô bé lại được nghe nhiều hơn âm giọng, ánh mắt lại càng sáng ngời. Như hiểu nghiệm được ánh sáng chân lý mà nụ cười ngây ngô nhìn chăm chăm hần khiến hần không còn củ nào nghĩ đến được để phản ứng.

- *Đúng đó a.*

- *Thừa Thừa mau lại đây, không được làm phiền người khác đâu. Có nghe không?*

- *Hừ...Thừa Thừa không có làm phiền, là Thừa Thừa đang giúp chú ấy đó, mẹ không tin a? Hỏi thử xem.*

Đôi môi nhỏ bụm lại đáng yêu thấp phần, gò má đỏ ửng, mắt to hiện rõ uy khuất nhìn về phía người phụ nữ trung niên mà khoác tay ra đáng bà cụ non.

Đến gần, với ánh nhìn xoáy thẳng của Tích Lăng, bà chỉ muốn quay đi, xấu hổ vô cùng, một thân Tây trang sang trọng như vậy cùng xé hộp ngoài kia, không biết bao nhiêu là tiền rồi, cho nên ở gần chỉ sợ lỡ làm hư hỏng thì có mà cả nhà tha tội ra đường cũng chẳng có tiền mà đền.

- *Không được, con đến đây với mẹ nào!*

Cường ép ôm lấy, tiểu nữ nhi không chịu được mà cự quậy phản kháng, tay chân gần như đánh đá với nhau, hét toáng lớn, nghe ra nài nỉ nhiều hơn là lên giọng, chân thật từng centimet, không thể tin nếu quy lỗi này từ cô bé 4 tuổi nói ra.

- *Nhắm mắt, đến mở mắt cũng chỉ thấy mẹ cùng ba, nay con gặp được ý trung nhân, định mệnh cả đời, mẹ còn bắt ép con rồi bỏ được aaaa? Buông con ra đi mà...con còn chưa có nói chuyện đủ đâu, còn chưa biết danh, tuổi tác, cung hoàng đạo...huhu...mẹ oiii!!!!*

Bị vác đi, tiểu nữ nhi vẫn không quên vẫy tay chào hần, hần nhất thời cứng đờ, không có vẫy lại hay biểu cảm sắc thái nhiều, chỉ là ngăn người ở đó, không biết đang nghĩ đến cái gì, lúc sau tay có chút phản ứng nâng lên nhưng tầm mắt đã biến mất người. Xa xa khu phố nhỏ lụp xụp mái thiết xéc cũ cở kính, như thoát khỏi thế giới xa hoa phía xa, gió mạnh như rít u buồn trầm lắng.

Đã xong hết thầy, Lục Nan Hy đã rời đi, hần đã trả lại trong sạch cho cô, cũng không còn luyến giữ cô áp bức. Cô có thể đi, đến nơi cô muốn, chỉ có, nơi đó không có hiện diện hần. Ý nghĩ này thực không dễ chấp nhận tí nào.

Cảm giác này, lại bắt buộc hần chấp nhận một lần nữa, buông xuôi nhìn. Đau như ngàn vạn dây rọi đánh mạnh vào da thịt trần lạnh. Đây là cái định nghĩa quái gì chứ? Có hàng vạn người nhưng duy chỉ một người lại không có. Nếu không có người mình muốn, thì bao nhiêu nữ nhân mỹ mạo khác cũng có nghĩa lý gì?

Hần một thân dựa vào a tường lớn lạnh lẽo, nghiêng rằng ken kết tức giận, phần tóc huốt gò má, che gần nửa mặt, hần từ từ thu liễm đôi mắt ướt đầm khó coi, hai hốc mắt đỏ lên đáng sợ, hơi thở ngày càng lạnh dần, tay không kim được mà liên tục nhip mạnh vào cửa đóng chặt, mỗi lúc một mạnh làm ổ khoá đập thình thình đình tai nhức óc, gần như muốn đập đổ ngay lập tức.

Giây sau khi Tích Lăng rời khỏi hộp báo, Mậu Hoạch Ma cũng nói chân theo vào, còn chưa kịp nhìn thấy hần đã bỏ đi, sau tiếp là Ngô Kỳ Phong cùng trợ lý và đại diện cùng biên tập chính thống truyền thông Thời Bắc.

Kéo thêm vài giờ sau, mới có thể xong xuôi mọi thứ, Ngô Kỳ Phong cố gắng liên lạc với Tích Lăng nhưng là bất tâm, gọi đến Mộ Phi, anh cũng không biết, là đang đi xử lý các nhánh mới của Tích thị mà bận rộn.

- *Hoạch Ma, bản thiếu gia đôi quá!!!*

Ngô Kỳ Phong không quen ngồi một nơi nghiêm túc hồi lâu, cứ một lúc lại nắm tay áo Mậu Hoạch Ma mà giật giật khiến anh khó chịu, anh điểm yếu chính là ông tay áo của mình, rất khó chịu khi ai đó nắm lấy, trả lời Ngô Kỳ Phong giọng điệu không hề vui vẻ.

- *Còn không mau nghiêm túc, phân chìm rài đình đầu, ta không giúp ngươi đâu.*

- *Chẳng lẽ bản thiếu gia đôi liền chịu đựng bụng rỗng khó chịu?*

Vì đôi mà hoá tức khí. Chính là đôi thực sự, tựa như có thể yên ắng một chút ồn ào cùng tiếng máy ảnh vận hành thì sẽ nghe được tiếng bụng của Ngô Kỳ Phong tố cáo rình rang rồi, quả thực anh trước khi đến, chỉ có nuốt qua sữa lót dạ.

- *Hôm nay Ôn Diêu Đoài đặc biệt chưa có mặt, không biết là hiện tại hiện diện của Ngô Kỳ Phong kẻ nơi này, chức vụ có ấy có lung lay? Có nhìn qua hai người lúc trước quan hệ không tệ.*

Ngô Kỳ Phong nhíu mày, đã không còn sức lực còn bắt buộc hoạt động, ta đây đều cái gì cũng không có dính dáng, bỏ của chạy lấy người.

- *Không có biết, Ôn Diêu Đoài nữ nhân phương nào, bản thiếu gia không biết.*

Càng khẳng khái phủ định, phóng viên càng muốn tra hỏi cho ra nhẽ.

- *Việc Ôn Diêu Đoài có dấu hiệu tư tình riêng Tích Lăng để có vị trí này thay vì làm việc chung với Ngô tổng đây, chẳng nhẽ cũng không có biết?*

- *Các người, trình độ tiếp thu đến đâu rồi? Hỏi một câu ngục như vậy cũng có thể thoát ra khỏi miệng? Ôn Diêu Đoài là ai? Khi không đi ngoài đường, tùy hứng thuận mắt liền nhặt về làm đại diện? Sử dụng đầu mà suy nghĩ, óc đến mức này, khiến người khác biếng trả lời, cut...ai muốn hỏi tiếp thì dồn lên, phí thời gian.*

Nữ phóng viên vừa rời tay cầm ghi âm run rẩy, đối Ngô Kỳ Phong thấp đầu tạ lỗi nhưng đã không kịp rồi, ngay lập tức bị chỉ trích, các đồng nghiệp khác cũng không muốn đứng gần họa lây, xem như không liên can, vô biết vô thấy.

- *Các cổ đông, hôm nay tôi tập hợp mọi người đến đây là một phần nhũ ý, nhưng tôi có chuyện quan trọng cần giải quyết trước cổ đông, là lợi ích của một tập đoàn, nếu chuyện này vỡ lẽ, còn nguy hại đến cả danh tiếng chúng ta cùng nhau gây dựng nên.*

Dừng một chút, Tích Phán Hạng trong đầu ngẫm nghĩ, nuốt xuống một ngụm nước bọt, chờ hiệu ứng của các lão ngồi bên dưới, thoải mái tâm tính. Nếu Tích Lăng nhất định không coi trọng ông, ông nhất định sẽ hạ thấp hần, để xem còn uy phong đến mức nào.

- *Đã là tính chất công việc, chúng ta nên tôn trọng tính bảo mật và công bằng phân minh rõ rệt. Giám đốc điều hành là điều hành cả một tập đoàn, tôi đứng ở vị trí khách quan, nhận thấy Tích tổng không công minh giữa đời tư và công việc, bề bối ảnh hưởng đến công ty. Gần đây nhất, kế hoạch triển khai mới của Tích thị đã bị đánh mất*

bản chính. Giang Giang thư ký đã che dấu đi, lập tức tiến hành bổ sung, báo chí đưa tin tình nhân rùm beng cả tuần nay, có lẽ ai cũng rõ, những điều nhỏ này nếu càng người ngoài không giải quyết, sau này sẽ đến chuyện gì? Tôi mong mọi người cho ý kiến, đề nghị, thay đổi vị trí này.

"Ông ta không phải điên rồi chứ? Âm mưu cái gì không rõ nữa..."

"Thay đổi CEO, chuyện này không phải nhỏ, tôi nghĩ vẫn là không nên đổi, Tích tổng là quá hoàn hảo, nếu lật đổ xuống, xảy ra bất trắc gì, đừng nói tôi không có nói trước, các ông theo sao thì làm."

Ai nấy cũng lắc đầu, mặc dù những việc làm này là vô cùng phức tạp làm dính dáng đến Tích thị nhưng suy cho cùng không ai có thể kham nổi vị trí này nữa.

Hành động này của Tích Phán Hạng không phải rút dây động rừng sao? Chỉ cần đến tai Tích Lăng, đều không dễ dàng mà chối bỏ. Nhưng với ngày hôm nay, cũng khiến mọi người càng có lý do mà căm ghét đề mắt đến hắn hơn. Mong muốn một ngày, vị trí sẽ vào tay ông, chỉ cần nghĩ đến đã khiến ông tự mất hết.

- Tôi không đồng ý, chuyện này cần phải thông qua chủ tịch hội đồng quản trị trước.

- Tôi cũng không đồng ý, tuy tiện quyết định, không phải trong phạm vi chúng tôi.

Kết quả vừa đúng và không đúng ông mong muốn, quả thực phải thông qua Tích Thiết Khâm, mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn, nhưng hôm nay, ai cũng nghĩ đến lợi ích vị trí mình mà hẳn hoàn toàn xứng đáng vị trí này nhưng ông biết với tính khí của hắn thẳng thắn cao ngạo, nhất định sẽ không trụ được lâu hơn, đừng nói là tài năng, địa vị cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nhật dĩ kế dạ

Vất va vất vướng, không muốn nhìn nhận thời gian cùng thời điểm, Tích Lăng tựa nửa người vào thành giường cứng cáp không chút cảm nhận, hờ hững nhìn ra khỏi cửa sổ lớn, cứ nhật dĩ rồi lại kế dạ*, hoàn toàn hờ hững, dính thụ Cẩm Viên điều điều lạnh toát ở mọi ngõ ngách, không một bóng người, ai bên ngoài chỉ có dám đứng nhìn, một bước cũng không dám vào đến.

*ban ngày rồi lại đến ban đêm.

- Tôi còn chưa có trách cứ em, em lấy gì trách cứ ngược lại tôi? Hừm?

Cái gắng gượng ở cuối cùng gần như là hoàn toàn sức lực. Bao nhiêu bất lực, bao nhiêu phần nộ đều bộc lộ.

Mộ Phi gấp gáp bước chân, quả thực biết được Tích Lăng vị trí thì liền như bắt được vàng, rần rần đầu một ngày là không thể tránh khỏi bối rối, hẳn đưa tai nghe lấy bước chân dậm ở hành lang nhịp nhàng dần tiến gần nhưng không có buồn động dậy.

- Chủ nhân, hạng mục gần như đã được đề bạt tiến hành, theo tiến trình ngày hôm qua đã triển khai đầu thầu phát triển, tôi đã sắp xếp xong hết thảy, sắp văn kiện mang đến đây hoàn toàn quan trọng, chủ nhân xem xét lại có vấn đề hay không? Là Giang Giang đã xem qua, cần chữ ký xác nhận. Còn có một chuyện...

Mộ Phi chưa có dám mở lời, dò ánh nhìn qua Tích Lăng, thấy hắn nhắm chặt mắt không có phản ứng thì anh thầm thở phào nhưng mà thực sự rất khó nói. Nếu hắn nghe qua thì sẽ như thế nào nói giận đây?

- Nói.

- Còn có...Phán Hạng hôm qua đã tự ý mở cuộc họp hội đồng quản trị (các cổ đông), nội dung chính là...muốn chủ nhiệm người thay thế chức vụ CEO từ tay chủ nhân.

- Không sao, đối với chú lớn đề tâm đến như vậy, không phải phúc thì cũng là phúc rồi.

Hắn cười nhếch mép, lễ nghĩa trước mặt Mộ Phi nhưng anh toàn thu vào tai nhạo báng ý "không phải phúc cũng không phải phúc rồi."

- Gọi người đến dọn đi hoa viên, không cần nữa, chặt chội.

Mộ Phi gật đầu răm rắp, không có nửa điểm tỏ mờ, nhanh chân rời khỏi. Hắn lúc này mới định đi thay phục trên người, đến động tác bản thân cũng dần chậm chạp, chính bản thân hắn cũng thấy khó chấp nhận.

Yến Liên Hoa bước từ bên ngoài cửa Tích thị vào đến, bởi bước xuống khỏi xe sang trọng, khí chất bùng bùng thì nhiều người chú ý, chính bà cũng nở mày nở mặt, nơi mũi gần như phình to hét cỡ rồi. Đi đến đâu, có nhân viên chào hỏi đến đâu. Duy chỉ hình tượng đồ võ, dùng dùng nổi giận, bà vô tình nhìn thấy thư ký riêng của Tích Phán Hạng tay vừa rời khỏi vật áo ông, mắt đưa tình chuyển ý, môi xinh đẹp cười ẩn ý ẩn nhiệt.

- TÍCH PHÁN HẠNG, ÔNG MUỐN CHẾT ĐÚNG KHÔNG?

Tích Phán Hạng nghe giọng điệu can dờ Yến Liên Hoa bên ngoài thì mau chóng giật mình, xanh mặt cả lên, không biết làm gì trước ánh mắt bao nhân viên bất ngờ chú ý, nhanh đi đến bên bà mà thì thảo cầu xin.

Đương nhiên kịch vui, không thể không có Khai Tâm Giao, mặc bận tay cái gì chẳng nữa, bỏ hết thảy vì sự nghiệp tám chuyện của mình. Nói chung, gần nửa cái công ty tụ tập đến xem rình rang, Yến Liên Hoa cũng không ngại dám đóng, Tích Phán Hạng mà dám qua mặt bà, kết cục sẽ không được tốt đâu, cho nên hạ nhục tâm này có gì đáng kể.

- Bà...bà nghe này...chuyện riêng về nhà giải quyết sau đi, ở nơi này công ty, đừng làm rùm beng...

- Tôi không thích thì làm sao? Cô...hình như tôi nhớ không lầm, cô chỉ mới trụ chân nơi này 1 tháng mấy ngày thì phải?

Yến Liên Hoa không dừng ở việc chỉ tay mắng chửi, tiến xa hơn nữa dần trợn muốn tiến đánh. Nữ nhân "mặt rần" mau chóng nhìn ra mình đối kháng lại không có khả năng, cho nên mau chóng khoác tay Tích Phán Hạng mà trốn sau lưng ông tránh đạn.

- Anh...Không phải anh nói sẽ ly dị với bà ta sao? Hiện tại em bị làm nhục trước mọi người như vậy, anh nói lời không giữ lời, sao em có thể đối mặt với người ngoài tiếp đây?

Giọng điệu mặt ngọt rớt vào tai Tích Phán Hạn đều động lại đường ngọt hết thầy, nghe đầu thắm đỏ, cả người đều nóng rần rần khi bắp tay ông đang dí chặt vào bờ ngực lớn kia. Mắt không tự chủ mà chớp liên tục.

- Bà dừng lại ngay cho tôi, nếu không ly dị đi.

- LY DỊ SAO? ĐƯỢC LẮM, HÔM NAY VÌ TIỂU TAM MÀ ÔNG ĐÒI LY DỊ TÔI, SONG, 20% CỔ PHẦN TÍCH THỊ CÙNG TÀI SẢN RIÊNG ĐỀU TÔI BỎ RA MÀ CÓ, ÔNG KHÔNG LẤY ĐƯỢC MỘT CẮT NÀO, TÔI NÓI TRƯỚC CHO MÀ RÕ RÀNG, TRÁNH KHÓ XỬ. MANG CÁI MÌNH KHÔNG, THỪ HỒI NỮ NHÂN NÀO CHỊU ĐEO BẮM ÔNG?

Nữ nhân kia mặt dày già vờ chưa nghe gì cả, ngày càng dính chặt Tích Phán Hạn, trong đầu đã có suy tính, như bà nói thì chỉ là hù dọa tạm thời, đương nhiên ly dị, tài sản vợ chồng sẽ chia đôi. Nhưng không ngờ, ngược lại ông lại do dự tính toán một chút, trở mặt như bánh trắng ngay lập tức, còn sợ Yến Liên Hoa bỏ đi cũng như mang toàn bộ hào quang vứt bỏ mà liên rủ tay khỏi nữ nhân khoác tay khiến cô không ngừng trợn mắt, trắng bệch dung nhan khó coi.

Quả thực, Yến Liên Hoa biết rõ câu nói này sẽ kéo được Tích Phán Hạn, bởi bao năm nay, bà giữ được ông yên phận không cần quấy cũng chỉ có những thứ tiền của vô nghĩa này. Ông mang danh Tích gia, nhưng lại không một chút của cải dính vào người, điều trùng tiểu kỷ*, quan hệ với Tích gia lạc lõng, chỉ có trước kia mưu tính nên nài nỉ Yến Liên Hoa cho mình đập vào Tích thị cô phản cho nên mới mang danh đứng nơi này, bằng không thì xỏ xỉnh nào rồi cũng không ai để ý nữa. Nhưng từ những thứ này, thắc mắc tại sao bà lại giữ ông ta trông khi biết rằng vô dụng?

*tài cán nhỏ mọn.

Thứ Yến Liên Hoa cần là cái danh Tích gia, thứ Tích Phán Hạn cần là tiền bạc.

- Ông...tôi không ngờ ông lại bám váy vợ, hèn hạ đến mức này.

Ôn Diêu Đoái từ bên trong thang máy ra tới, nhìn thấy đám đông mà tò mò dâng cao, đưa mắt nhìn lên bảng chỉ dẫn, là phòng ban điều hành thì nhú mảy, tương chừng như sẽ có Tích Lăng xuất hiện cho nên bước chân cũng nhanh hơn một chút.

- Tỳ...là em bị ông ta lừa gạt...đã từ chối qua nhiều lần nhưng mà không có hiệu quả, em thực rất sợ, cùng nữ nhân với nhau, chị phải làm chủ cho em. Hu hu hu...

Bà nhướn môi, như đang xem hài kịch, tưởng bà là đồ ngốc? Không biết đường đi nước bước mà tiểu tam hướng tới? Đã bà cho cơ hội rồi đi, lại không có nắm bắt, ngược lại còn muốn làm xáo trộn nội bộ thêm. Được, bà sẽ không làm uổng phí công nữ nhân toan tính.

- Vậy ư? Vậy thì oan ức lắm đó nha.

Một cái hướng đến nhanh mà bên má nữ nhân đỏ hần lên một bàn tay rõ rệt không che vào đầu, mặc bên ngoài ồn ào, độ nhắm đến không sai lệch một ly. Ôn Diêu Đoái đang tiến gần, nghe tiếng động thu vào tai thì rùng mình, tiếng da thịt phản ứng kêu lên, thắm đến từng tế bào mà thức tỉnh. Quả là nữ nhân khi ghen, đã man tàn bạo không thể kiểm soát.

Mã Thời La đứng ở phía sau cùng Khai Tâm Giao, người quay phim người phụ họa khiêu khích cổ vũ. Sốt nóng vô cùng. Nhiệt độ này giờ chưa hề giảm.

Ôn Diêu Đoái ngay mắt nhìn thấy, chẳng ai xa lạ đâu, là Nạp Tiêu Kỳ. Nữ nhân cách đây không bao lâu lên mặt hào phóng, chê cười cô cuộc sống còn chưa đến vương giả nổi đầu, là cô ta sống như hươu ở thiên lạc, tiền bạc không nao núng, muốn gì có nấy trong tay. Không ngờ là được Tích Phán Hạn ông bao nuôi, và cũng không ngờ tới hôm nay lại bề mặt đến mức này đâu. Chính cô muốn cười nhưng găng mãi cũng không sao cười nổi.

Tích Phán Hạn mặc dù hoàn toàn quy phục nhưng nhìn Nạp Tiêu Kỳ bị đánh đến độ này, không có nữ, mau chóng chạy đến ôm ngang Yến Liên Hoa.

Chỉ một chốc, vệ viên an ninh đã chạy cấp tốc đến nhưng không làm sao dẹp loạn nổi. Ôn Diêu Đoái tiến đến sau lưng Yến Liên Hoa, nhướn mày đẹp, tay vừa định giờ lên cao, vừa vịn Nạp Tiêu Kỳ một cái tát. Ngay lập tức, bàn tay liền cứng đờ, có một lực muốn bóp nát cổ tay cô khiến cô không ngừng hít ngum khí lạnh, cảm nhận rõ ràng hơi thở mạnh mẽ khoan khoái thơm mát nê hoặc trên đỉnh đầu mà bất giác tim đập nhanh, lưỡng lự xoay người.

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, các người làm loạn nơi này, định thế nào xử lý?

Yến Liên Hoa tay nắm lấy tóc Nạp Tiêu Kỳ đang kêu gào khóc thét, Tích Phán Hạn bầu chặt tay bà, cả ba không hện mà cùng quay ra nhìn. Bà nhanh chóng nắm bắt tình hình mà chạy đến phía sau Tích Lăng mở giọng uất ức, nhìn ra được hần vốn không ưa mắt ông, vậy có gì bà không mượn tay hần trừng phạt ông, đỡ bà phải mang tiếng cùng chẳng liên can đến.

- Con xem đó, ông ta lại dám qua mặt dì mà qua lại lưu giữ tiểu tam.

Yến Liên Hoa trong mắt Tích Lăng không một chút giá trị. Nay thấy bà lại gần, ghé tòm càng dâng cao. Vốn nhìn qua lớp mắt kẻ đầy viền đen già nua kia, hần đã nhìn thấu tận 80% bà ta đang ý nghĩ cái gì.

- Chú lớn, tôi cũng ghi nhắc được một câu nói, tác phong làm việc nhất định phải là công tư phân minh. Hôm qua càng được chú lớn nhắc nhở, đối thế là một hậu bối nổi tiếp, thực đáng học hỏi. Chuyện hôm nay, trước bao nhiêu nhân viên Tích thị, vốn nói câu qua là chuyện không thể, cho nên vẫn là xử lý một chút...

Hần còn chưa có nói hết, kiểu ngạo xoay người hướng thang máy mà biến mất nhưng vốn đã âm mưu, trước khi đi còn chừa cho Yến Liên Hoa một chút mặt mũi, bởi nếu muốn nắm lấy Tích Phán Hạn thì nhất định hần phải thấu tóm bà, cũng chính bản thân ông hiểu rằng, nếu không tiến vào vào văn phòng riêng hần thì ông sẽ được xử lý ngay trước ban nhân sự, chuyện hôm nay xảy ra vô cùng không nhỏ. Kỷ luật Tích thị vô cùng nghiêm ngặt, một chút to tiếng cũng chưa bao giờ xuất hiện được, càng nói ông cũng là có quyền hành ở Tích thị, sợ suât chuyện này xảy ra, lại chính Tích Lăng là người xử trí, xem như ông xui xẻo đi, chạy trời không khỏi.

- Tích tổng, khuya lắm rồi, có phải cậu nên về đi hay không?

Vệ viên già nua, đứng nép sau cửa phượng mộc lớn, khom lưng, cời bỏ mũi cầm đậy khấp nép ở ngực, đôi tay chai sần cọ vào nhau. Giọng điệu nhỏ nhẹ hết mức có thể, mắt cũng không dám nhìn chính diện.

Tích Lăng bởi vì hàng giờ đối với ánh đèn từ đèn lớn mà nhức mắt chịu không nổi, nghe đến vệ viên bên ngoài gọi đến, tay mới từ từ đưa khỏi thái dương mà lim dim mở mắt. Châm chậm gật đầu, ngay lập tức rồi đi không nán lại. Nhưng chưa dòi mấy bước, điện thoại trong túi cứ vang lên dồn dập, hần cố tình không muốn nghe, nhưng lại không thể. Mở màn hình một dãy số lạ, càng khiến không muốn nghe càng cao nhưng tay bản thân lại bấm đồng ý, không có cách nào khác.

- Ayy daa, người bên kia là ai đó hả? Trả lời tôi xem..

Giọng điệu bên trong vừa ồm ồm kiểu kêu gọi hàng kẻ hàng chợ, vừa quát mắng làm hần nhú mảy, môi mím chặt, chậm chậm mà phản ứng.

- Này!!! Tôi không cần biết là ai đi, nhưng cô ta là người cần, mau đến đây, hiện tại cô ta say xin, tôi còn có gia đình trang trải cuộc sống, may là tôi tìm cách gọi người nhà, nếu không tôi vút đại ra đường thì đừng trách.

- Khoan đã.

Giọng nói hần vang lên làm bà chủ hiệu phải nhìn lại điện thoại trong giây lát, có nghe nhầm hay không? Nhìn điệu bộ Lục Nan Hy ngồi ở kia không khác rách rưới, nhưng nghe qua giọng điệu bên tai, bà đoán ra không phải vương giả thì cũng là chủ nhân. Nên bà càng nhất quyết phải gọi cho được đến, để rút được một chút tiền mới được.

- Tiểu thư này hiện tại ngồi ở nơi này say xin, gọi mãi cũng không nhúc nhích, tôi lục trong vali đồ, cũng chỉ có số này là liên lạc được thôi.

- Nhấn địa chỉ đến.

Bà chủ bừa bãi, cái tên kiều ngạo này, nói chuyện không một chút phải phép, nhưng vì mùi hương tiền mà niềm nở không biết xấu hổ.

Tích Lăng ngược lại nhanh chóng lấy xe mà chạy ngay địa chỉ vừa gửi, không rõ là nói ai nhưng mà thúc đẩy hần không ngừng muốn gặp gỡ. Chính hần cũng không biết cái số xính nào, phải mò đi mò lại nhiều lần mới có thể phân biệt. Khó khăn lắm mới tìm ra nhưng vấn đề nan giải là xe hơi không thể vào được, nên đành phải chờ dài một hơi mà đổ tạm bãi đất trống đối diện con đường nhỏ. Chính bản thân đi bộ đến.

Miệng lẩm nhẩm từng con số, dò lăm bằm ở trụ điện, đường ngày càng tối mà tạp quán mọc ngày càng nhiều, đa số là những đàn ông đứng tuổi bặm trợn, mặt mày lem luot, mở miệng thô tục. Hần thăm trong miệng, nơi này là cái quái gì vậy chứ?

Một bước chân đi thẳng, đập vào mắt Lục Nan Hy đưa tay ôm lấy vali của bản thân mà ngồi thui thủi ở góc tường dơ bẩn, mơ mơ màng màng nhắm chặt mắt, bị mọi người xung quanh cười nhạo, không ngừng những tên xấu xa đề tiện trò ánh mắt không sạch sẽ đến. Hần tức khí mà thờ phỉ phò, mím chặt môi, đôi mắt hổ phách như muốn ánh lửa thiêu rụi mọi thứ, lồng ngực rắn chắc phập phồng, tay nắm chặt thanh kiếm.

Bước chân càng nhanh hơn mà tiến vào, bên tai càng nghe rõ lời nhục mạ mà bà chủ phát ra từ bên trong.

- Cô nhìn bộ dạng cũng được đấy. Tiêu qua một đêm, thu biết bao nhiêu tiền. Nhưng may mắn là cô có kim chủ đây nhé, nếu không thì còn lâu mới có thể rời khỏi đây. Đồ rác rưởi!

- Tôi cũng tiếc, mụ vợ ở nhà chán quá rồi, nhìn kia, đẹp đẽ, trắng muốt từ đầu đến chân, làm ấm giường thì chỉ có không mở rồi đâu.

Cứ lời này tiếp rồi lời kia tiếp. Hần không nhìn được bình tĩnh, cầm lấy điện thoại trên tay mà quăng tới, mụ chủ chưa tránh kịp mà ăn trọn một cú đau điếng. Với một lực mạnh này, mụ chủ gần như xuyết bèn đến chảy máu. Xoay người điên tiết mà ôm mặt nhìn đến là người nào.

Hần cũng không có nhìn đến kia nữa, nhìn đến cô bộ dáng mỏng manh, vai mỏng tênh ôm sát thân gầy gò, tim hần như nhát dao đâm xuyên thấu không thương tiếc, rồi cuộc cô cũng chỉ muốn hần đau mới thỏa mãn. Mau chóng cởi đi vest mà choàng lên người cô đang không ngừng run rẩy.

- Tên khốn này, mày có biết mày làm gì không?

- Bao nhiêu?

Đúng như dự đoán, quả thực người đối diện bà nhìn từ trên xuống liền biết chủ cả, sang trọng quyền quý thoát ra từ hơi thở cùng xương tủy, không thể chối bỏ vào đâu được. Với ánh mắt đó xét lăm bà nuốt ngụm nước bọt không thông, quên bẵng đi việc vừa rồi.

- 1000, có không thì mạnh miệng?

Hần không cần biết bao nhiêu, không cần xem đến những tên khác nhìn anh thế nào, kiều ngạo một đường cầm lấy một sấp đồ chẳng biết bao nhiêu tờ đi nữa, quăng thẳng vào mặt bà nhưng bà không có để ý, mặt sáng quắc mà kêu gọi đầy tớ thu lượm tiếp.

Lục Nan Hy một thân nhấc bổng, hần thuận tay kéo vali một bước rồi đi. Còn sợ tổn thương cô mà nhẹ nhàng hết sức, chỉ dòn cô dựa vào người mình cao lớn, một chút cũng không dám dòn lực vào tay. Trong đầu ngồn ngộn nhiều câu hỏi, nỗi đau đang gặm nhấm hần ngày càng thắm. Sao cô lại nguy hiểm mà giao du với thế loại những người vừa rồi? Rõ ràng chạm đến một sợi tóc nhỏ của cô cũng không xứng.

Xe dần dần de vào sân Cẩm Viên. Tích Lăng lại lăm nữa không dám thở mạnh, ngỡ Lục Nan Hy như con gió mà bay đi ngay lập tức, còn chưa có cảm giác chân thật, cẩn thận bế Lục Nan Hy lên phòng. Loay hoay tìm chậu rửa cả ngày trời cũng không thấy, cuối cùng phải nhiều lần ra vào thay khăn cùng giặt ấm trở lại. Đến khi bản thân mệt mỏi mà gục xuống ngủ bên dưới cũng không hay biết. Có phải hần đã kiệt sức rồi không?

- May quá, tôi lại tìm được em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chúng ta rời giường trễ một chút

Ồiii!!! Đầu mình....có phải muốn nổ tung hay không?

Lục Nan Hy nheo mí mắt, đưa tay vỗ vào đỉnh đầu bản thân để dịu cơn đau nhức, nhưng không ngờ hành động này lại làm nó càng buốt, đặc biệt cảm thấy quen thuộc đến độ từng sợi không khí đều quen biết, liên tục nhích mũi vào chiếc gối bản thân đang nằm. Vươn tai định ngồi dậy nhưng chợt nhìn lại mình, hình như đây không phải là đồ cô vận hôm qua, với nhìn chung quanh, cảm tưởng mình còn chưa có tỉnh ngủ mà trọn tròn mắt đang dựng không nổi. Là ai đã thay đổi đồ đạc? Tay tự động chần chéo từ ngực lên vai, mắt nguy hiểm lại liếc chung quanh một lượt nữa để chắc chắn rằng không ai ngoài cô khác.

- CHỦ NHÂN, KHÔNG ĐƯỢC RỒI...TRÁNH RA....CHÁY....

Lục Nan Hy đầu mũi còn nghe chấy, dựng tóc gáy mà hốt hoảng và cũng kịp nhanh ra bản thân ở nơi nào, dù cô ở nơi này chưa đến 1 tháng nhưng mà khó mà quên. Lập tức xuống giường, theo thói quen mò đường mà nhanh chóng xuống ngay đại sảnh, nhìn tới lui cũng không thấy bóng dáng hầu nhân như mọi khi và cũng không có thời gian thần thò, nhìn vào bếp

hai nam nhân đang loay hoay cầm nước chữa cháy mà muốn phì cười nhưng đến khi đứng dừng ngay tại chỗ thì tựa như mất thăng bằng, hoa mắt mà ngã xuống dưới chân, cô đưa tay xoa thái dương, từ từ trụ người đứng thẳng mà lần mò vào trong. Tựa như đang hiện hữu trong cơ thể người khác vậy, cô đau nhức thần trí một cách khó chịu, không ngờ rượu lại như vậy độc hại, có thể cô ớn tới già, cho đến khi chết, cam đoan đây là lần cuối cô chạm đến một giọt rượu.

Tích Lăng hốt hoảng, thoáng xoay người, chẳng biết phản ứng thế nào, hành động xoẹt qua thần trí trong đầu chỉ có mau chóng cầm tạp dề mà che chắn trước cô, tiến ra ngoài, nhất định không được nơi này nguy hiểm. Tay còn lại ôm chặt ngang hông cô nhỏ nhắn, tay lại không muốn rời hũu hồng, đây là việc công nhưng là đồng thời tương tư riêng, biểu cảm lại hoàn toàn khác làm cô không nhận ra suy nghĩ hẳn có cảm tưởng biến chất.

Lục Nan Hy nhìn chiếc tạp dề trước mắt mà ngây người, máu tuần hoàn từng mạch đều như ngưng trệ, nhiệt càng tăng, một chốc không biết nói gì, là cô đã chọn mua nó và hiện tại, cái gì cũng rồi đi, chỉ còn có là nguyên vẹn như cũ. Vô tình ngược mắt, trên đỉnh đầu là khuôn mặt tuần lăng mà bản thân hằng nhung nhớ, mùi hương bạc hà từ có thể hẳn như cũ mị lực làm cô mê mẩn. Viên mắt hiện tại, chỉ là một chút lu mờ bởi đáy mắt đậm lệ, tay nắm góc áo hẳn ngày càng chặt.

- Chiếc áo này trên người em...ừm không tệ. Tôi sẽ không giặt nó nữa, đem cất giữ.

Biết hẳn thói quen nói lời trêu hoa ghẹo nguyệt không biết ngược nhưng cô không ngăn được đỏ mặt như gấc, đưa tay thụi vào người hẳn, sao có thể nói lời này lớn như vậy.

Mọi thứ vẫn không thay đổi, ngoại trừ thời điểm và tình cảnh đã thay đổi. Chúng ta trước đó cùng chúng ta hiện tại không có khác, nhưng phương thức gặp nhau lại hoàn toàn khác biệt.

- Anh...phương biến thái vô lại.

Mộ Phi từ bên trong đi ra, ho khan một tiếng như để thăm đánh thức "đôi chim uyên ương" và cũng thăm đánh thức lòng mặc nhiên bản thân. Thực sự từ lâu không đến gần nữ nhân, lại có nằm lòng để ý, nay nhìn thấy cảnh này trước mắt, thực yết hẳn có chút lên xuống khó chịu.

Ngược lại, Tích Lăng hoàn toàn không có thêm để ý, mắt vẫn như cũ nhìn vào rãnh ngực kia của Lục Nan Hy mà tán thưởng.

- Hình như nó có một chút phát triển?

Không phải chỉ có Mộ Phi ho khan, cô cũng vậy...khóc không ra nước mắt, không có nào ngăn tay của hẳn hũu hồng tìm tòi bên ngoài somi mong nhưng là cách lộp áo, vẫn cảm giác tay hẳn ảm áp vô cùng rõ rệt. Môi mím chặt, cảm nhận từng đợt khoái cảm mà gần như không còn sức lực chống đỡ đôi chân nữa, hoàn toàn dựa vào hẳn làm cho khoảng cách hai người không còn nữa, thân nhiệt như hoà làm một khiến người đối diện đỏ mặt.

- Anh...chỉ giỏi lưu manh, làm nhảm.

Nam nhân này, vẫn như vậy kiêu ngạo, cao cao tại thượng, chỉ cần một lời nói, phí chút mị lực liền nắm được ruột gần nữ nhân mà si đại. Hoa đại bên đường còn muốn tươi tốt, đừng nói chậu vì không tươi tỉnh.

Tích Lăng nắm lấy bàn tay Lục Nan Hy mà nắm chặt không buông, tay mon trón vuốt ve da thịt cô tươi mát ngày mới, cự vật lại như nổi nóng, không ngừng cọ xát muốn thoát khỏi đũng quần, hẳn biết chừng được khả năng ham muốn bản thân nhưng đối diện trước nữ nhân này e ngại liên hồi cơ thể dung nhan đều tuyệt mỹ thì hẳn tuyệt không có ý kiến.

Cô sao lại không biết bản thân đang đùa với lửa nhưng là muốn xem lửa liệu đã đủ nóng?

- Tích Lăng...chúng ta rời giường trễ một chút...

- Mộ Phi, hôm nay tôi tự có thể thu xếp công việc.

Mộ Phi cuối cùng cũng được ban cho sống sót, liền không do dự phóng chạy ra ngoài, như hải âu hát mừng tự do.

Tích Lăng thể hiện rõ bản thân không còn kiên nhẫn, nhúu mày chặt, hơi thở gấp gấp một bước bé Lục Nan Hy ngang người, nhanh chóng hướng sảnh lớn mà lên lầu thượng. Cô nhanh chóng ôm chặt lấy cổ hẳn ở tay, bản thân cũng không ngừng vuốt ve hẳn khuôn mặt, quả thực vẫn như trong lòng ghi nhớ, rất đẹp để.

Sao hẳn lại không có biết, đáy lòng cô, một quận chua xót, dần ăn mòn đi cơ hy vọng, một cổ nghẹn đắng chắn ngang hầu kết. Đưa mắt chăm chú hẳn trước mắt không muốn rời một giây nào, hãy để cô nhớ, nhớ đến hẳn như một thói quen.

Cô bị quăng lên giường không thương tiếc, cửa mộc phượng vừa khuất, cô đã chủ động dùng chân bản thân xiết chặt ngang hông hẳn, môi dưới gặm chặt, ánh mắt hết sức thuyết phục, tay vuốt ve ở đùi hẳn, không khỏi khiến hẳn thở dốc, tay vô thức vuốt ve bờ môi bạc kia xinh đẹp, ngắm nhìn cơ thể hoàn toàn tuyệt mĩ trước mắt, bánh mật cường tráng làn da, một chút ánh sáng bên ngoài kính lớn xuyên ra màn chắn lại càng làm hẳn xinh đẹp, tựa như bước ra khỏi hũu ảo, vừa lấp lánh, không một chút chân thật khiến cô muốn dụi mắt hay càng ôm chặt hẳn, như là phất chốc chớp mắt, sự thực thông báo cô rằng, đó là ảo ảnh. Hẳn khom người tiến gần đến hôn ở hồm cô cô, cảm nhận đáy mắt cô dần tối dần, cô cảm nhận từng đợt uớt át mà rừng mình, tay ôm lấy người hẳn, chặt dính bên người, nhắm mắt thụ hưởng điều tình túy nhất, dục vọng và yêu thương, cô hoàn toàn muốn trao hẳn tất.

- Lăng...ừm...những ngày qua, em rất nhớ anh.

Hẳn nghe cô gọi như vậy, thú tính càng muốn trỗi dậy, từ ánh mắt kia ôn nhu từ chân bản thân trở lên bắt gặp ánh mắt cô, hẳn trì trệ vài giây, là hẳn không có nghe nhầm, cô nhớ hẳn. Môi đã dần ngậm lấy đôi gò bồng kia hồng hào mời gọi. Cô ưỡn người lên một nấc, tay đã đặt ở hai gò má hẳn mà vô tình bạc ra khỏi miệng tiếng rên rỉ dụ hoặc.

Cô không thể chịu nổi nữa, thực sự nỗi nhớ hẳn như muốn nổ tung, thập tử nhất sinh. Vốn một giây trước cô đã thất vọng muốn chết rồi nhưng giây sau chính hẳn lại kéo cô trở lại. Người đàn ông này, sao lại khiến cô hết thuốc chữa như vậy? Muốn hận cũng không thể, cô không thêm hận nữa, không thêm luyến quá khứ nữa.

Khi mọi thứ đều vượt đi giới hạn, giới hạn đó vượt qua cả dục vọng, đến dục vọng cũng không thể thỏa mãn nữa, chỉ có thể là yêu đến quá mức bản thân chưa từng mơ tưởng.

- Aaaa...ừm ừm...

Trên ngực cô vết răng đỏ chói nổi bật giữa nền tuyết trắng, là cô đau đớn mà nhuếch môi nhúu mày, đưa mắt thái độ nhìn hẳn.

- Lần sau không tập trung, sẽ không nhẹ nhàng như lần này, phạt... em... đến... không...rời giường đâu.

Môi dần dần tiến xuống đến thất lưng cô, cô càng nhòm người, sự nhột nhạt làm cô không ngừng run rẩy, có thể cầu xin hẳn dừng lại sự tra tấn đó không? Hẳn môi vừa dừng hôn ở đầu hoa huy*t, nhanh chóng vươn thẳng người, tay cầm lấy cự vật thăm tìm đắm thẳng vào hoa huy*t không nhiều lời. Cô tròn mắt, sẽ biết đau đớn, muốn phản ứng nhanh chóng lại vẫn không kịp.

Là do rất lâu không có chạm đến, dần không quen. Hẳn cự vật thăm dò lỗ huyết nhỏ, cô đau đớn nắm chặt vai hẳn mà phát tiết, gần như muốn hét lớn, nước mắt từ hai khoé mắt ồ ạt chảy khỏi. Thực đau đớn như rách da rách thịt, như buổi ban đầu hẳn cướp lấy cô quý giá nữ phẩm.

- Ngoan, sẽ không đau nhiều.

Hắn đưa tay vuốt ve tóc cô, môi hôn lấy đôi mắt kia ướt đầm, cảm nhận từng đợt nắm chặt ở vai mà càng cảm thấy xót xa. Chắc hẳn rất đau đi nhưng hắn không thể dừng lại. Cụ vật bị hoa huy*t nhỏ không co giãn hút chặt, cả hắn cũng muốn làm cho nghẹt thở rồi. Hắn cố gắng chuyển động nhẹ nhàng nhất có thể, lực đạo nhỏ nhất gần như giống nhau lực ở đầu ngón tay, tay xoa đầu hoa huy*t bên dưới, nhìn thấy cô ngày càng thả lỏng hẳn môi thở phào một tiếng.

- Ừm...aa...aa...đau...Lăng...um.kh.ông...được.c..

Lục Nan Hy gần như hơi tiếng không còn nữa, mồ hôi trên trán dày đặc, nóng bao phủ cả người, đến thần trí cũng bị "hấp" đến không còn nhận thức nổi nữa. Nhận thấy Tích Lăng ý định vào sâu hơn, cô liên tục rung mình, gần như tỉnh táo mà hét lớn. Cô cả người run chuyển, hẳn lại như vậy mãnh thú sức khỏe không có biết khổ cạn tinh khí hay mệt mỏi, ánh mắt hồ phách bùng sáng khiến đối diện cũng bị ảnh hưởng. Cứ như vậy bùng bùng khí thế, chỉ có cô một muốn chết, nhưng tay hắn không ngừng xoa hoa huy*t làm cô an ủi không thôi, khuôn miệng hoa anh đào tự động nở nụ cười tươi mà bản thân thực chất không có cảm nhận được. Hoàn toàn ngập tràn trong sắc khí màu hồng.

Hắn đưa tay dịch gối đến dưới đỉnh đầu cô, tay cầm ở mông cô mà nghịch ngợm, môi ở môi cô không đổi, chỉ là sợ cô sẽ vì tư thế lâu mà mệt mỏi.

- Ân...áaaa....

Hắn dòng tinh nóng hồi bắn thẳng vào hoa huy*t, cảm nhận cảm giác đầy đặn kích thích thần trí hưng phấn, cô ngậm lấy ngón tay bản thân không nhin được rên rỉ. Dòng tinh lưu chuyển trong thân người, cô hoàn toàn có thể phát giác chính xác nó ở nơi nào. Mắt nghiền nhắm chặt, gần như cơ thể cảm giác nhẹ hẫng, sau cô ngủ thiếp đi lúc nào cũng chẳng hay biết bởi mệt mỏi nuốt trọn cô.

Hắn cũng thấm mệt nhưng là sáng khoái là chiếm trọn, mắt thương hương tiếc ngọc cầm lấy tay cô không buông, cảm nhận được rõ ràng độ mềm yếu nữ nhân trước mắt, cô nhất định thời gian qua đã rất khó khăn. Bên tai vang lên lời nói của cô đêm qua khiến hắn đau lòng.

"Các người mau đánh tôi chết đi! Tiền tôi cũng đã trả, không còn nợ nữa rồi. Không nợ Lăng gia điều gì nữa, bên cạnh cũng chẳng còn một ai. Tôi đáng cười nhạo lắm đúng không? Ngược lại, tôi càng muốn chết hơn là sống."

- Hy Hy, chuyện vừa qua đối tôi chẳng có tí để ý. Sau này, đừng tự ý bỏ đi nữa, được không?

Tích Lăng đặt lưng xuống bên cạnh, đặt Lục Nan Hy bên trong chăn ấm che phủ người, chú ý ánh nhìn gương mặt cô hồi lâu, dường như đã ngủ rất say rồi, có thể hẳn lời nói đều không có nghe thấy, gần như thời gian đứng một chỗ không dời dịch, chung quy, cô không có vấn đề là tốt rồi. Sau quay lưng rồi đi.

"Không sao, em không nhất thiết có tiền, tôi có là được rồi."

Mùi hương hoan ái cũng thoả mãn hoa huy*t làm cô ngủ càng sâu, bên môi còn luyến nụ cười tiếc chẳng dứt.

Nạp Tiêu Kỳ cầm hộp giấy lớn phủ đầy giấy tờ cùng đồ đạc cá nhân ở văn phòng cô mà lui thủ ra ngoài trước bao nhiêu cặp mắt dò xét đến xấu hổ, chẳng thể ngưỡng cao nổi. Còn nói đến Ôn Diệu Đoái cao hừng, ngày nào cũng đợi ngày cô dọn khỏi mà nuốc mép, chỉ cần nhìn bóng dáng liền máu họng không thông. Cô tay cầm cặp kính lớn che nửa mặt, chỉ còn lại khuôn môi xinh đẹp đang mím chặt, đứng trước sảnh lớn bất xe. Bỗng, một chiếc xe đồ ngay trước mặt cô phanh gấp, bóng loáng đến tay cầm bạc, BMW sáng giá làm cô sáng mắt, cửa mạnh mẽ mở, trước hết để ý đến giày bóng loáng không một chỗ nhám đập vào bản mặt trước tiên, tiếp đến thân ảnh nam nhân tuấn lãng câu dẫn cô đến nơi nào rồi, khiến cô mặt dài muốn nằm lê ra đường lớn, hồn phách phiêu diêu.

Tích Lăng một tay đỡ lấy bên dưới thùng, thăm ngón tay như vô tình nhưng lại cố ý vuốt ve ngón tay nhỏ thon của Nạp Tiêu Kỳ khiến cô bần rần tay chân, liên tục gật đầu chào hắn. Chỉ có hắn vẫn đường hoàng như không nhưng hành động lại vô cùng phúc hắc, liêm sỉ tâm này thì~~

- Rời khỏi?

- Vâng, Tích phu nhân sa thải tôi, bảo tôi phải rời đi phạm vi ngày hôm nay. Tích tổng, tôi...thực muốn làm việc với anh.

Chỉ là dạo đầu, lúc sau Nạp Tiêu Kỳ như về là hiểu rõ hắn, nam nhân chỉ có cùng một mục đích với nữ nhân, đuôi mắt kẻ đậm xinh đẹp miêu chớp chớp loé loé, tay bên dưới chủ động chặn lại ngón tay Tích Lăng không ngừng vuốt ve kích thích. Cộng dồn với nụ cười mê người kia, hoàn hảo không tránh đâu được. Hắn nhìn lại, ý cười lại càng nhiều, đưa mắt xung quanh, gắng gượng, không nhanh không chậm đuôi máy kiểm nuốc cao, tỏ ý thương lượng, tỏ vẻ cho Nạp Tiêu Kỳ thấy hắn đang làm khó cô.

- Làm việc sao? Việc gì mới có thể...xứng với mỹ nhân trước mặt tôi?

Mộ Phi không nhìn được nhìn ra ngoài, muốn nghiền rằng, mỗi lần hắn thấu tóm nữ nhân, anh lại cảm thấy bản thân tội lỗi không chịu được nên nhanh chóng chạy đi đồ xe sau khi Nạp Tiêu Kỳ đã chủ động khoác vai Tích Lăng. Hắn không ngại trước sảnh lớn khua tay múa mép, chỉ là Nạp Tiêu Kỳ rời khỏi lúc này, thực không phải thời điểm.

- Như này đi, không cần rời khỏi, là tôi cử em đến thư ký riêng Tích Phán Hận, sẽ không ai có thể làm khó.

- Em...gần bó với lão già đó thực sự phiền toái, cụ già kia mà biết được, sẽ không nương tay đâu..

- Người tôi gọi đến, có thể ra tay?

Nạp Tiêu Kỳ thấy không cách nào khác, nhưng được bá chủ ở Tích thị cũng là điểm lành rồi nên mau chóng cười tươi trở lại, ngày càng áp sát người vào Tích Lăng. Ôn Diệu Đoái từ ban nãy đến giờ đứng ngồi không yên chỉ muốn xé rách bộ dạng giả nhân nghĩa kia của cô.

- Chủ nhân..

- Hạng mục này chắc hẳn đang rất vất vả thực hiện, tôi hào khí trưa này mời mọi người ở công trình một phần cơm

- Vâng. Còn có buổi chiều có lịch hẹn với Virginia, một chuyến bay dài, đáp sân bay cũng đã lâu. Lần này cô ấy không muốn lại trao đổi với trung gian nữa. Đến cả Giang Giang đến gõ cửa cũng đã tiến về.

- Được rồi.

Tích Lăng lướt một vòng đến văn phòng bản thân, cầm lấy một phần văn kiện cần thiết, ngay lập tức rời khỏi Tích thị khiến nhiều người tò mò. Hắn lại có chuyện đến công ty rồi rời khỏi ngay ư? Khai Tâm Giao, vẫn là Khai Tâm Giao đặt điều đủ thứ, chừng một buổi còn chưa có tám chuyện mời một.

Quyên Quyên đưa mắt chừng ra đến cửa lớn, ngay lúc bắt gặp ánh mắt của Thực Cảnh, anh bị cô bắt gặp thì liền cuống quýt mà làm rơi bút cầm trên tay, đưa tay xoa đầu, đỏ mặt mau

chóng viện có bát trà nóng rồi rồi đi mãi không thấy quay trở lại. Chính cô trong lòng cũng e thẹn không hề nhẹ...

Chỉ một ánh mắt cũng có thể khả năng kết nối điện đồ.

Thời điểm Tích Lăng quay lưng trên tay cầm lấy gói giấy to nhỏ, thức ăn nóng hơi bốc hơi ồ ạt. Quay lên phòng, cô vẫn chưa có tỉnh giấc. Nhưng nghĩ đến cô ban sáng còn chưa có ăn uống lại...như thế vận động, chắc hẳn dạ dày đang rất khó chịu. Nghĩ đến như vậy, hẳn đã mím môi, còn đang do dự có nên đánh thức cô hay không đây? Sau vẫn quyết gọi.

Lục Nan Hy còn đang ngáy ngủ, mặc dù đã dạ dày kêu réo khó chịu đòi hỏi ăn uống nhưng là không kim được mí mắt nặng trĩu không thể nào úp mở nổi nữa rồi. Nghe thấy giọng điệu hân hân ồn ồn truyền đến, như xa như gần cô ngấm lên một tiếng như ý hỏi rằng, có chuyện gì?

- Dạ dày trống rỗng, không tốt.

Lục Nan Hy trực tiếp hẳn kéo dậy, cô lại kéo người trở lại nhưng theo thế phía trước, cô lại không có cảm giác hành động nên hoàn toàn cả người dính chặt thân người hẳn. Cô cảm đặt ở vai hẳn, cả người không còn chút sức lực, ốm ờ cho qua đi hẳn gọi, thực chất cô muốn hét lớn, hãy để cô ngủ một chút. Bướng bỉnh tăng cao, không muốn nghe hẳn nữa.

Hắn nhoen miệng cười, khối mềm lười biếng dính chặt hẳn...chẳng đáng yêu tí nào. Môi trực tiếp đặt xuống gò má hồng hào kia mà hôn.

Nhìn đến đuôi mày lá liễu dung nhan mỹ mạo nữ nhân trong lòng còn nhũn nhũn, hẳn không nhịn được đưa tay vuốt ve má hồng tròn trịa của cô mà giọng điệu giảm nhẹ đi mấy phần lực tựa gió thoảng giống nhau.

Trong lúc cô còn chưa có tỉnh giấc, hẳn tranh thủ thời gian, đặt cô trở lại giường, nhanh chóng vào nhà tắm, tắm rửa thực nhanh rồi thay đổi đồ, một bước ra xe rồi đi, còn không quên gọi lại người làm theo ca mà nhớ chăm sóc cô, chắc hẳn cô sẽ thức lúc hẳn rồi khỏi cho nên mang thức ăn đến là được.

- Lăng, đến đây.

Trước mắt nữ nhân suối tóc vàng dọn sóng xanh đẹp che đến nửa một bên mặt thanh tú, đôi đồng tử khiết xanh quyền rũ nổi bật, đôi môi gợi cảm điểm một chút đỏ tươi son màu. Trắng muốt thân thể, vận chiếc váy da ôm sát người kéo dài chỉ đến bắp đùi, cắt xẻ táo bạo. Tích Lăng cũng không mấy chú ý, bên tai nghe vào lời nói bập bẹ không trôi chảy tiếng Trung của Virginia, tay thuận thoát đi hai cúc áo thoải mái, ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn cô chuốc ra ly rượu cho mình.

- Giny, hạng mục đã khai triển đầu thầu từ hôm trước, chẳng phải một cuộc điện thoại liên giải quyết xong? Nghe báo qua, Giang Giang em không tiếp?

- Em là muốn ký hợp đồng với anh. Giang Giang là người nào? Em không tiếp!

Virginia quàng tay ôm lấy cổ Tích Lăng. Nụ cười mê người, dừng ở gò má hẳn hôn đến, nhưng tay hẳn vẫn giữ nguyên một chỗ, ánh mắt không lẫn tạp chất nhìn vô không phía trước, chỉ có khoé môi dần nhuếch cao.

- William không biết em ở nơi này hư hỏng ư? Khi nào mới trở về?

- Sáng ngày kia. Em còn có cuộc họp, nếu trễ rồi thì William sẽ không vui đâu...cho nên đừng lãng phí thời gian đi...

Giọng điệu nũng nịu, kẻ sát vào vành tai Tích Lăng, hẳn một chút cũng không chú ý.

- Ký.

Tích Lăng đẩy Virginia, cầm lấy văn kiện chặn đến tay cô, cô liếc mắt không vui. Bưu môi cầm bút ký không do dự, mắt vẫn đặt ở khuôn mặt hẳn không đổi, nhìn thấy khoé môi bạc hẳn vừa định mở lời, cô đã nhanh chóng đưa ngón tay thon dài đến chặn đi.

- Không cần đọc. Làm việc nhau bao lâu, còn có thể mất thời gian xem xét văn kiện lại? Với lại, đây cũng là tiền của William.

Virginia tỉnh ngịch lẽ lười, sau buông bút, thuận tay cầm lấy chun mà hất tóc buộc cao. Tóc mai bay tự nhiên quyền rũ, ánh mắt kia xanh dương nổi bật, chỉ cần nhìn đến thôi cũng đủ mê hoặc nam nhân quên đường đi lối về.

- Ở lại ăn tối không? Em có đặt một chút pizza...

Hắn đổi mắt Virginia hai giây, cô đã chịu không nổi rồi, sao lại có nam nhân quyền rũ đến mức này, xinh đẹp độ không chạm không thể. Là tuyệt đối quá cảm. Chỉ vừa kịp chạm môi đến vành môi bạc kia, tay còn chưa kịp chạm đến cơ bụng đẹp để dưới lớp áo mỏng thì hẳn đã biến mất.

- Ngày mai tôi đến đón em ra ngoài ăn cơm.

Cứ như vậy rồi đi, một lời nói để lại, đủ mất mát biết nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chu Kết Am cư lại

Chu Kết Am vừa sải bước chân đến ngưỡng sảnh lớn, Lục Nan Hy đã từ bếp nhìn ra ngoài hốt hoảng như vừa gặp ma, trên môi còn gặm bánh mì, vụn bánh đều tán trên vành môi vô cùng vụng về. Tóc tai rối bù, hình như cô chẳng chú tâm đến gì cả, vụn gọn khỏi vành tai, hình như tóc cô đã dài một chút ngang cằm.

- Lục...tiểu thư, cô cắt tóc ngắn rồi ư?

Lục Nan Hy buông khỏi bánh mì, mau chóng chỉnh sửa lại bản thân cho dễ nhìn một chút, đổi câu hỏi của Chu Kết Am cô đương nhiên không có nửa điểm muốn để ý.

- Chào chị.

Chu Kết Am nhìn chính diện Lục Nan Hy, trong lòng thầm chua xót, vốn nữ nhân này, tóc đã dài gần đến thắt lưng. Nhưng không có thể hiện bên ngoài, chớp mắt liền mỉm cười trở lại.

mọi thứ như chưa có nghĩ đến.

- Ừm...Tích Lăng phò thác tới đến nơi này xem cô có cần gì hay không? Còn có, tôi có thiết kế mới, không biết cô thấy thế nào?

Chu Kết Am nhìn vào mắt Lục Nan Hy sáng bừng hứng khởi thì vô cùng hài lòng, với tay bên cạnh bàn lớn một chiếc áo dạ dài mỏng cùng bàn họa nhỏ gắn liền ở cổ áo bởi kẹp ghim, là thiết kế lấy cảm hứng từ thiên nhiên, chỉ được kết từng thớ vải duy nhất bằng cánh cúc trắng, thoát nhìn chả ra cái gì cả nhưng mà càng nhìn càng thấy thanh tao, sang trọng, đường nét ra rõ ràng, cực kỳ tỉ mỉ.

Nhưng mà, sao lại kỳ lạ như vậy? Cô thực có một chút cao hứng. Chu Kết Am, là Chu Kết Am đó, hiện tại hỏi cô ý kiến một chút về thiết kế mới? Càng nói đến, trước kia gặp mặt, Chu Kết Am thực rất ít nói cô lời nào.

Mặc kệ đi, chuyện người ta hỏi cô, cô trả lời trước đã.

- Đẹp thật đó....

- Trước tiên, lau bánh vụn trên môi đã rồi tính tiếp.

Lục Nan Hy còn chưa có dừng lời nói, Chu Kết Am liền thở dài dứt khoát quay ra sofa mà đi đến ngồi xuống để lại cô chớp chớp mắt ngạc nhiên cùng xấu hổ. Thực sự, cô hiện tại có chút khó nhìn. Đồ đạc đã hai ngày còn chưa có thay, nhất định sau khi Chu Kết Am rời khỏi, cô phải tắm gội mới được, cũng có chút khó chịu bởi cả ngày bết dính.

Thương Hiền Tiến áo thun đơn giản quần dài, nếu hiện tại nhìn ra điều hành khứ Thiên thị thì thực sự thế nhân chẳng tin tưởng được đâu. Cầm râu lún phún cũng chẳng thèm để ý, nét mặt buồn rầu, căng thẳng đứng đợi bên ngoài cổng lớn dinh thự đợi Hi Yêu bước ra khỏi, nhất định phải đợi cho bằng được. Anh không biết làm gì khác ngoài ôm cây đợi thỏ. Từ khi nghe tin Hi Yêu đang tiếp xúc Tích Lăng, anh liền xanh mặt run rẩy, ngồi yên không cam.

Mắt nhìn thấy xe chạy ra tới, tiếng động cơ xe thờ mạnh gần như có thể phanh qua Thương Hiền Tiến, anh không sợ hãi, đã đợi mấy ngày trời thì hiện tại cơ hội đến, không bắt lấy thì đợi đến khi nào.

Hi Yêu trước đầu xe, cửa bật mở vừa khuất khỏi, liền trước mắt Thương Hiền Tiến đứng người nhảy ra giữa. Cô cắn răng, định bụng va vào anh không do dự. Nhưng lòng ngực bản thân sao lại lên xuống thế này, nhìn bộ dạng anh lộn xộn, bừa bộn đau lòng muốn chết luôn đi. Từ một nam nhân trau chuốt bản thân như sinh mệnh của bản thân nhưng hiện tại, đã bao lâu anh chưa nhìn lại bản thân từ gương rồi? Chỉ bao nhiêu đó suy nghĩ, ngôn ngữ thần trí, cô đã muốn khóc đến nơi. Vẫn là thắng xe gấp, trước khi chạm đến anh, cô đã đạp thắng mạnh, dẫn đến trán bản thân va mạnh vào vô lăng không thương tiếc.

- Anh muốn chết sao? Nếu tôi không nhìn thấy thì sao đây?

Hi Yêu lớn giọng, bước ra khỏi xe, hùng hổ đi đến, nước mắt đã từ bên trong xe nuốt ngược vào trong. Nhất định phải gai góc nhất trước mặt Thương Hiền Tiến.

- Anh biết, em sẽ không va vào anh.

Giọng điệu Thương Hiền Tiến nhẹ nhàng như gió rít bên tai, như nắm bắt cho bản thân nhưng là Hi Yêu thu vào tai hết thảy. Cô vờ như không để ý, định quay đi, vừa định xua đuổi anh khỏi thì tay đã nhanh chóng bị anh nắm lại, cô không có ý định giãy khỏi, bởi trong một giây mong đứng yên này, cô thực nhớ nhung Thương Hiền Tiến rất nhiều.

- Hi Yêu, em nhất định phải giao thiệp với Tích Lăng ư? Hắn ta mưu mô hiểm độc, em đừng nên mạo hiểm đến gần, cũng đừng đánh cược điều gì.

Giọng cười như có như không Hi Yêu làm Thương Hiền Tiến chột dạ, trước mắt biến hoá.

- Anh lo lắng sinh hoạt bản thân còn chưa đủ? Việc của tôi, anh còn quản làm gì cho chuốt một môi?

Chính Thương Hiền Tiến là người không muốn cùng Hi Yêu tiến xa. Cô cũng không trách anh, chỉ trách bản thân ở bên anh không phải thời điểm.

Thương Hiền Tiến nghe lời này thì càng siết chặt tay Hi Yêu hơn. Cố gắng nắm bắt lấy ánh mắt cô, anh muốn biết thần trí cô đang nghĩ gì. Cô ngược lại giằng co muốn rời tay khỏi, thực sự anh đang làm cô đau, rất đau, mảnh nhon đang dần chỉ chiết tim cô rỉ máu. Thực những lời nói vô tâm trách cứ thốt ra, cô không hề vui vẻ, một chút thoải mái cũng không.

- Tiến, đừng làm điều này nữa, anh đang khiến cuộc sống tôi rất khó thở. Điều gì quá khứ, anh hãy quên sạch đi, xem như một giấc mộng, hết thảy đều chưa có gì xảy ra. Đừng xuất hiện trước mắt tôi lần nào nữa.

- Em...th...thực sự muốn như vậy? Không sao, em chỉ cần nói một lời, anh sẽ không xuất hiện khiến em khó chịu nữa.

Khoé mắt Thương Hiền Tiến đỏ ngầu, cúi thấp mặt đến mức Hi Yêu chẳng rõ anh thế nào nữa rồi, đến cả cô cũng không tìm được mà nước mắt là chả không xấu hổ.

- A-a-nh sao lại như vậy? Tên khốn này, không phải tôi nói anh khiến tôi khó thở sao? Mau tránh xa đi được không?

- Hi Yêu, anh yêu em nhiều lắm

Thương Hiền Tiến hít một hơi sâu, đưa tay lau đi nước mắt Hi Yêu rơi đến tay bản thân. Đau lòng ôm chặt cô vào lòng.

- Anh rốt cuộc là thực tâm hay giả dối tôi đều không liên can nữa. Anh nhất định phải đeo bám thế này? Cả anh và tôi đều không vui vẻ.

Trong ý niệm Hi Yêu chỉ duy nhất suy nghĩ, khi Thương Hiền Tiến có tất cả như lúc trước, anh chưa từng nhìn đến cô, đến khi anh không còn gì, anh lại như vậy đeo bám, cô chắc hẳn một phen khó xử. Là anh đang lợi dụng cô?

Trời cũng dần chiều tà, Tích Lăng từ bên ngoài toàn thân nặng nề, mặt mày nhăn nhó căng thẳng nhưng vẫn không ngăn được đẹp để thoát khỏi, nam nhân không một góc chết, có thể sao? Trên tay tùy tiện nắm lấy vest, dón thân về phía trước mà đi đến cửa lớn. Mắt tự động quét khắp nơi, nhưng là vừa đưa mắt liền nhận ra hai bóng dáng ở sofa, một nằm một ngồi.

Lục Nan Hy ngáp ngắn ngáp dài cầm lấy bút chì với mẫu giấy nguyệt xích ngoạc, cứ vậy tay liên tục vuốt lên xuống ra đường nét nhưng sau lại cảm mẫu gom bôi đi bôi lại, ngăn người rồi lại hoạt động. Chu Kết Am ngược lại ngồi nghiêm người, tập trung tuyệt đối, mắt híp dài, cầm bút chì phát thảo bản mới. Tích Lăng chỉ muốn phì cười, hắn còn đang sợ cô chán muốn chết, hiện tại đến hắn trở về, cô còn không có đề ý.

Bỗng tỉnh ngịch nổi lên, hần nhủ mảy, ho khan một tiếng, đốt tay hoàn hảo dần thoát đi hai cúc somi, xương quai xanh lấp ló chiếu thẳng đến ánh mắt hai nữ nhân chú ý, khiến ai cũng mê đắm khó thoát khỏi. Hắn lúc này mới thoải mái cười nhạt.

- Đang làm gì?

Tích Lăng tiêu sái đi đến sofa, vest quăng cho Chu Kết Am bên cạnh. Tựa đỉnh đầu vào đệm nhưng êm ái, mắt nhắm chặt, hơi thở bạc hà quanh quần đầu mũi khiến Lục Nan Hy yêu thích mà đến gần một chút, hần tay nắm chặt tay cô, cô có chút nghiêng người xấu hổ nhìn đến Chu Kết Am nhưng cô đã cầm vest đi đến phòng giặt ủi thì thắm thờ phào, giọng điệu ồm ồm lười biếng vang lên trong không gian tĩnh mịch lại càng nề hoặc.

Chu Kết Am cố gắng hít thở mạnh, cả người nóng ran như đang ốm, tìm cô hiện tại đập nhanh đến nỗi muốn thoát ra ngoài, chạy vòng vòng Cẩm Viên. Không ngờ, bản thân cố gắng xây dựng mình cứng gắt dứt khoát nhưng đối hần, cô lòng lại ngoại lệ, điều này không thể áp dụng với hần. Đã biết hần, không phải muốn yêu thích là yêu thích nhưng cô lại thắm mọi cố gắng để đến gần hần. Chỉ cần vô tình chỉnh sửa âu phục cho hần, chạm đến một chút da thịt, cô cũng đã vui cả ngày trời không thèm đến ăn uống.

- Em giúp Kết Am chỉnh sửa một chút bản phác thảo.

- Nan Hy, không ngờ mới ngồi có một chút mà đã không còn sớm, tôi phải trở về rồi.

Tích Lăng đưa tay xoa thái dương, nhìn đến Lục Nan Hy một chút buồn rầu thoáng hiện ở dung nhan mỹ mạo. Hần biết, trong dinh thự trống rỗng này nếu không có ai ngoài hần, có thể là sợ ma luôn đi, cô rất cô đơn, một mình Mộ Phi ít nói, chắc chắn sẽ nhạt muốn chết, với lại, cô trên trán liền khắc rõ ràng rất muốn Chu Kết Am ở lại nhưng lại ngại hần nên không dám mở lời.

- Hay cô tạm thời chuyển đến nơi này đi, phòng khách còn rất nhiều, chọn tạm một phòng.

Chu Kết Am nghe lời này, thực sự rất vui mừng nhưng mà không dám thể hiện ở mặt ngoài. Nhất định Tích Lăng nếu mà biết được cô tâm tình khác biệt, sẽ rất khó ở.

- Trở về dọn đồ.

Chu Kết Am nhanh chân khuất khỏi cửa lớn, tiếng xe de ra ngoài rõ ràng, lúc này Lục Nan Hy mới hiểu ra, là hần vì cô cho nên mới chấp nhận cho Chu Kết Am cư lại. Người đàn ông này thực khô khan, nhưng đôi lúc nếu hiểu được, chắc chắn sẽ ngọt ngào đến chết. Tay cô lúc này mới phản ứng nắm chặt tay hần. Còn chủ động hỏi han hần sức khoẻ, nhưng hần không chút nhúc nhích người, vẫn như vậy nhắm mắt chặt.

- Em lấy nước đến.

Lục Nan Hy tiện tay vén giúp hần một chút tóc ở phía mắt, càng ngắm nhìn càng tuấn tú độ không muốn dời mắt, y như từ tranh vẽ, tạc đến độ hoàn hảo 100%. Nhất định khi cô mang bảo bối, sẽ lui đến hỏi han ông bà Tích thế nào lại khéo như vậy? Nhưng nghĩ đến bảo bối, ánh mắt cô đầy hỗn tạp, đáy mắt một chút nặng nề hơi nước mờ mờ, nhưng sau cô nhanh chóng lấy lại tâm trạng một chút. Có sự gì cũng đã qua, đừng để ảnh hưởng đến hiện tại tốt đẹp.

Cô vừa định rời đi, lại bị hần kéo trở lại, tay nắm chặt không buông, hoàn toàn cả thân người rơi trên người hần. Cô cảm nhận không khí bất thường thế nào, mím chặt môi, không còn nói lời nào nữa, xung quanh ánh đèn như chỉ tập trung đến hần ánh mắt, sáng như bầu trời sao, như nhìn thấu cả tâm can cô đang nghĩ cái gì khiến cô một chút chột dạ. Ánh mắt này liệu thấu đến mức nào? Chỉ như vậy, hần cũng đã có thể điều khiển cô thần trí, ưu nhã môi bạc gần như mím chặt.

Bất chợt không nói lời nào mà ôm chặt cô vào lòng, cô đối ngồi ở trên người hần có chút ám áp, ngạc nhiên đưa mắt nhìn lại. Cô cũng chẳng hiểu vì sao, tay bản thân lại tự động vuốt ve hần lưng run rẩy, khoẻ mắt bản thân đã đồ ừng lên hết rồi, chỉ cần một chút gió lạnh, nước mắt sẽ tuôn xuống.

Tích Lăng cảm lấy hai vai nhỏ bé Lục Nan Hy, nhìn thẳng vào con người cô đang dần mở rộng, hốc mắt đồ ừng, đầu mũi cũng đã đồ. Hần tay tùy tiện vuốt ve mái tóc cô, từ đỉnh đầu đến chân tóc, nâng niu đến mức lực đạo vô cùng nhẹ, như nhẹ nhàng gió khẽ.

- Rất xinh đẹp....tóc ngắn...vẫn rất tốt.

Lục Nan Hy sao lại không hiểu ý hần? Chính vì hiểu cho nên mới không ngăn được khoẻ môi gần nở hết mức, đầu ngón tay nhỏ bé hướng đến bờ môi bạc kia vuốt ve một chút, sau chồm đến hôn lấy. Thần trí cô hoàn toàn như những nước, lúc sau mềm nhũn ra, chỉ còn dựa vào hần mà hần môi quần lấy nóng bỏng, khối mềm trước mắt hần lại không muốn dừng lại hành hạ, lướt hần dò lấy lười có mà không ngừng quần quýt, trêu đùa.

Lúc lâu, cô không thèm ngồi thẳng người nữa, hoàn toàn dựa vào hần ngực đối ngực không chút xấu hổ, như thư giãn, dựa trán vào vai hần, mắt nhắm chặt nghỉ ngơi. Bỗng, cảm nhận được một chút lạnh lạnh ở cổ tay, hình như là tiếng va chạm của kim cương nhưng rất nhỏ. Cô từ từ mờ hồ mất, lênh đênh cả người, như thể hồn phách đã lên đủ chín tầng mây rồi.

Cổ tay cô xuất hiện một vòng dây sáng quắc đến độ chói mắt. Tinh xảo đến yêu thích, hoàn toàn vây quanh là kim cương, mỏng manh đến sợ hư hỏng ngay lập tức.

- Lăng, thứ này...

- Hmm...nhìn sơ lược qua, nghĩ đến chắc hần rất hợp với em...ừm rất đẹp.

Hần ngược lại cầm tay cô lật đi lật lại một chút, tay quăng chiếc hộp nhỏ lên bàn kêu một tiếng vang. Chỉ cần nhìn là biết rất đắt, nghe ra giọng điệu này, chắc hần hần còn chưa có nhìn đến chiếc vòng này giá bao nhiêu rồi, cao hứng liền thu mua.

- Anh...tặng quà nhưng lại không có một chút thành ý.

- Tôi muốn tắm.

Hần lời nói như vậy kèm hành động, nhưng là sao lại bé cô theo. Cô quàng tay ở cổ hần vì sợ ngã, mắt trợn trừng nhìn hần. Hần là muốn tắm, cô lại cứ như vậy bị hần bế vào phòng tắm? Là ý gì đây?

Chưa cần nghĩ đến, cô nhìn lại một chút hần từ trên xuống cùng cô, thoát nhìn đó mặt thập phần đến độ muốn chảy cả máu mũi, biến thái đáng lên tột độ, tìm đập thỉnh thoảng khó che giấu, ngực lên xuống khiến hần khó mà không để ý đến. Một chút cười nhạo vang lên bên tai.

- Em còn căng thẳng cái gì? Cái gì tôi cũng nhìn qua.

- Anh...

Chu Kết Am rời khỏi xe, đồ đạc đều ở trên tay cầm đến nặng nề. Cô vốn định mang một vài thứ đơn giản cần thiết nhưng là soạn xong, cũng là hơn hai vali lớn. Đành nhắm mắt thờ dài mà dùng hết sức lực khênh đi.

Thời điểm cô chọn lấy một phòng cũng là nhìn thấy Tích Lăng đi ra khỏi phòng lớn, trên người chỉ có che đây chiếc khăn ngang thắt lưng, đầu tóc ẩm ướt đều rơi xuống trên gò má cùng trên người, thân hình bánh mặt cường tráng đều như thể dưới ánh đèn sang trọng càng thêm đẹp để dụ hoặc, Chu Kết Am nhanh chóng run rẩy mà xoay người, nhắm mắt xem như chưa có nhìn thấy gì dù trong lòng đang tức hủi hủi muốn chết luôn đi. Hần cũng không để ý nhiều, cứ như vậy mà đi lướt qua cô kiêu ngạo tiêu sái như là vô hình trước mắt. Cô lúc này mới

dám nghiêng người nhìn đến bóng lưng kia, dò mắt hết cả nhưng là tò mò thôi thúc không thôi, hẳn làm sao lại hào khí như vậy? Chỉ cần nhìn đến cô liền biết hẳn thể nào cảm thấy, tìm đập thỉnh thoảng không yên, khoẻ mỗi một chút mỉm cười, nhưng là nhanh chóng thu lại khi lại nghe đến tiếng mở cửa sau lưng.

Lục Nan Hy cũng đầu tóc ẩm ướt...

Là hai người...

Chu Kết Am chớp mắt ghen đặng, giả vờ mỉm cười một chút, trút giận lên chiếc vali mà đẩy mạnh vào trong, nhìn đến Lục Nan Hy đang tiến gần, trên tay còn khăn lau tóc.

- Chốc nữa, tôi là muốn nấu ăn, chỉ có yêu thích món nào hay không? Mặc dù không quá tốt nhưng là có thể miễn cưỡng ăn vào.

Lục Nan Hy cười hi hi, Chu Kết Am cũng không nghĩ quá nhiều, hẹn đến cô thay đồ sau sẽ xuống phụ giúp một tay. Có phải cô việc Chu Kết Am ở lại là cô đã làm khó cô ấy không?

- Chỗ rau này...có phải cắt ra ba phần?

- Không...dùng dùng kéo cắt, sẽ không ngon đâu, phải dùng tay ngắt thành từng phần.

Tích Lăng đứng chống tay bên cạnh cũng nhủu mày, dùng tay ngắt thì so ra mất thời gian hơn là dùng kéo cắt chứ? Sao lại như vậy không ngon, có khác nhau ư?

Nấu ăn đương nhiên phù hợp với nữ nhân!

- Hy Hy, tôi đói.

Lục Nan Hy còn chẳng thèm để ý đến hẳn rên rỉ, chỉ một cái trừng mắt sau trở lại bận rộn hai tay xào xào nấu nấu. Rốt cuộc, cũng có một bàn ăn đầy đủ.

Chu Kết Am dù thấy không quá ngon nhưng vẫn tiết chế, ăn đủ một suất bình thường cho thấy bản thân rất tôn trọng món ăn mà người khác nấu cho mình. Còn Tích Lăng, ăn rất tích cực, như thể dạ dày không đầy, khuôn mặt tuần tú rất thân nhiên, hết đĩa ở món này rồi lại món khác, cứ nhiên trên bàn ăn một lời không nói, chưa bao giờ nhìn thấy qua hẳn lại có khẩu vị như vậy. Cả Mộ Phi cũng không tin vào mắt mình, đến cả hẳn là người cuối cùng dùng đĩa.

- Anh không có nặng bụng đó chứ?

Lục Nan Hy hào khí nhưng song song đó thấp phần lo lắng, hẳn chưa bao giờ ăn nhiều như vậy, có phải sẽ đau bụng ngay hay không?

- Rất vừa miệng.

Sau khi rửa bát xong, ai trở về phòng nấy, chỉ có Lục Nan Hy cùng Tích Lăng quyết không muốn buông, đánh răng xong cũng là đã khuya, cô trực tiếp lên giường bởi mất cô đã muốn mờ không nói. Nhưng hẳn lại còn đang bận xem văn kiện vừa gửi đến ban nấy ở máy tính riêng.

Lúc lâu, bên cạnh một thân ảnh lớn tiến đến, cô rơi vào lòng ngực ấm áp, lờ mờ trong ngáy ngủ, cô hừ một tiếng, hẳn ôm chặt cô vào lòng, hôn lên trán cô trước khi nhắm chặt mắt.

- Tích Lăng...

Hắn còn chưa có vội mở mắt, nhẹ nhàng tay vuốt ve lưng cô nóng ẩm, cứ như thể ghi chặt chiếc ôm. Lên tiếng một chút giọng mũi tò ý, hẳn đang nghe cô nói đây.

- Em yêu anh.

Môi cô ngay lập tức bị chặn lại, cô khoẻ mắt nước mắt tràn khỏi, kịch liệt đáp trả cái hôn của hẳn một cách thêm khát cùng cực.

Hắn bên tai nghe đến, trong thần trí liền nhớ đến hình ảnh hẳn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô cũng đã có nói với hẳn một lần như vậy nhưng là lúc ấy, cô đang khóc. Hiện tại, thì ra cô cũng khóc.

Môi dần rời môi cô mà hôn lấy đôi mắt phượng xinh đẹp ướt đầm, trong lòng nhói đau khó miêu tả nỗi, chỉ cần hẳn một chút thờ ơ, cô cũng biết hẳn đang tức khí.

- Việc yêu tôi, khiến em đau lòng thế này?

Cô ánh mắt hoàn toàn nhiễm phiền, si dại. Tầm lưng bên dưới hoàn toàn như đang thiêu đốt dưới ngọn lửa bùng cháy.

Cô lắc đầu, không đợi hẳn hỏi thêm, liền nhướn người hôn lấy môi hẳn. Quán quýt bờ môi bạc lạnh kia không buông. Hẳn thực, không cần câu trả lời nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Hãy ôm chặt em

- Chủ nhân, chẳng hiểu vì sao, sáng hôm nay, Lăng thị tuyên lên kế hoạch tháng mới lại y sao như chúng ta kế hoạch vừa định công bố, có phải hay không nhầm lẫn?

Tích Lăng từ ghế dựa nhắm chặt mắt, hẳn thực sự đang rất đau đầu chuyện này, chẳng lẽ có gì đáng nói, bị đánh cắp thì làm lại bản mới nhưng mà mấy bộ lão già đáng ghét kia, chắc chắn được mùa nói ra nói vào. Hẳn sẽ bị quy vào đại tội, làm mất đi danh dự cùng độc quyền Tích thị.

- Là Lăng Thanh?

Đề hẳn mặt mũi, thăm căn cứ để tuyệt nhiên bắt đi bắt dịch đợi thời đợi vận đến. Có thể ngay hiện tại, Lăng Thanh đang rất cao hứng, nhưng nếu nhìn vào tình thế, thì thời điểm này, chưa phải là điểm nóng tuyên báo chí chú tâm, hẳn còn không có nóng vội.

Con kiến nhỏ bé đang nóng này, nhất định phải tìm cách băng qua sông lớn? Không có khả năng.

Mộ Phi ngồi đối diện, không nhanh không chậm xem qua văn kiện hần vừa đặt bút xuống ký, chân cũng hoạt động ra khỏi phượng mộc cửa lớn.

- Là Lăng Mạc.

Điện thoại trước mặt reo lớn, hần có chút thu đi ánh mắt hỗn tạp, mím môi bạc nhìn đến màn hình liên tục nháy đèn, sau nhìn ra khỏi cao ốc chiếu thẳng thành phố Bắc Kinh xa hoa nằng chối chang mà nhũ ản đường. Lăng Thanh chính là nam nhân hần đều muốn nói ghét đáng nhưng là không thể.

Còn chưa có kịp bắt máy, cửa liền bị đẩy khỏi mạnh một cách ngao ngễ, chưa có lia mắt thì liền biết là ai rồi? Còn tên nào mà ở ngay hần nơi ở mà phách lối đến thế? Ngô Kỳ Phong miệng cười hề hề, ăn mặc quái dị phùng phình chạy đến bên cạnh Tích Lăng mà nháy mắt một cái, phía sau còn có Lư Phồn Hưng uể oải đi vào, hình như chưa bao giờ hần gặp qua anh trạng thái tinh táo đường hoàng thì phải?

- Tên tiểu tử nguoi, vừa gặp liền thấy cả một ngày ám khí rất nặng.

- Hỏi cậu ta, tôi thực rất bận rộn.

- Nói không phải nói, là lão tam bận rộn ôm ấp tiểu bạch thỏ mới mẽ. Còn không quên cả ngày bám sát tổng nghệ thì vẫn gì đó...

- Nguoi...

Lư Phồn Hưng dường như tỉnh hẳn, trong men say còn có biết trợn mắt trừng người. Vốn trong thần trí uý khuất thấp phần, ý những tên này chủ đích muốn nói y học hành chả bao nhiêu nhưng là có tính giải trí tổng nghệ cao? Là đang mĩa mai hay dè chừng?

Gian phòng cả ngày trời yên ắng, có khi là "luôn luôn" nhưng nay chỉ xuất hiện hai nhân vật này thì liền ráo động như thượng tập buồn hội đến.

Giang Giang tay cầm khay nước gỗ cửa kháng khái bước vào, phong thái chuyên nghiệp đúng đắn nhưng chính Ngô Kỳ Phong lại không để cho cô được hoàn thành công việc bản thân, cứ liên tục nhìn đến váy cô, bắp đùi trắng nõn như ản hiện sáng muốt làm cô liên tục đỏ mặt, cả người như gãy ngửa đúng chỗ mà đứng ngồi không yên. Còn vô si đến mức phê bình đường may không chắc, hình như là quá ngắn so với mức quy định đồng phục nhân viên 0,05cm...blah blah...

Tích Lăng phiền toái mà thờ vào, nhận lấy tách cà phê từ tay Giang Giang, nhanh chóng uống một ngụm, còn chưa có lên tiếng, lại tiếp tục phải nuốt xuống, rõ ràng tò mò tại sao hai tên này lại khi không xuất hiện nhưng sau lại rõ là phiền toái hơn hai tên này, chỉ cần một Mậu Hoạch Ma hay một Ngô Kỳ Phong, ngăn cấm rồi nhau một giờ, hần nhất định sẽ phát điên.

- Lăng. Ôn Diêu Đoái hôm nay có đến công ty không vậy? Vài tuần này lăng vắng qua lại đều không có gặp, máu lưu thông cũng muốn không tốt nha...

Tích Lăng chớp mắt muốn nổi da gà cả lên, là cách nói chuyện gì đây. Hần...phải tẩu thoát ngay thôi!!!

Ngô Kỳ Phong một hơi già điệu phong nhã, đường hoàng hết mức bộ mặt, y như rằng bản thân am hiểu uyên thâm, sự đời đứng đắn, chèo một chân dựa cả người vào a tường, tay còn lại đặt lên vai Mậu Hoạch Ma mà thông xuống. Nhưng điệu bộ uyên bác giả bộ đến đâu, ai nhìn cũng thấy được, tri thức không phải khác lên trán liền biến tri thức.

- Nguoi không phải là muốn làm nữ nhân nhà người ta bỏ trốn đó chứ? Phong lưu...thực không tốt...quá mức không tốt...

Mậu Hoạch Ma nhườn mày nhìn đến Tích Lăng nửa miệng nhuếch cao mĩa mai, lời muốn nói ra đến miệng nhưng là còn dợi nhìn đến thế nào Lư Phồn Hưng phản ứng bởi...không phải đang có bản sao Lư Phồn Hưng trước mắt a?

- Cậu...sao lại muốn giành lấy hình ảnh độc quyền của Lão tam? Đây cũng thật không tốt nga...

Một tràng cười như thể hiếm hoi mới nghe thấy được phát ra từ nơi cấm địa không phép nhiều người lui tới, khiến bên ngoài đều hốt hoảng mà tò mò.

- Tối nay ra ngoài mặc chược một ván.

Tích Lăng nhũ mày, hiện tại việc ra ngoài, hần nhất định cần thời gian suy nghĩ, không thể một lúc liền thuận ý, Mậu Hoạch Ma trong khoan áo lấy ra một bình kim loại nhỏ mà tu rượu vào miệng, cười to nhìn hần.

- Vì chuyện gì mà ậm ừ đây? Đừng nói là cậu giấu mỹ nhân ở Cẩm Viên...

Tích Lăng thực bị bắt trúng tim đen, bình thường hần sẽ không thể hiện ra ngoài quá nhiều nhưng là hiện tại, trước hần là bạn hữu thân thiết của hần, là hần đuổi được điều khiển cần thận, giấu đầu cũng lộ đuôi.

- Được, đêm nay chúng ta thăm Cẩm Viên một chuyến!

Tích Lăng lời còn chưa nói ra miệng, chớp mắt trong phòng đã không còn một bóng dáng nào, là sợ hần mở miệng đổi ý đi. Mỗi người đi lo một thứ, ba chân bốn cẳng như bay chạy đi. Quả thực, mấy tên này xấu xa đều có đồng bọn tẩu hải tiếp sức.

Thời điểm hần trở về Cẩm Viên, Chu Kết Am đang ngồi xem TV cùng Mộ Phi, hần tự thức quét mắt xung quanh tìm bóng dáng nhỏ bé kia kinh hồng thoáng nhìn. Trong lòng hần còn chưa có thấy, đã thấy khó chịu. Một tay quăng đi vest xuống nền nhà sáng bóng, nhũ mày đi lên phòng. Tay đồng thời cũng thoát đi cúc áo somi.

Mở cửa đến, cô một thân nội liếm co ro, hai chân gập lại ở thân người nhỏ bé gầy guộc, góc ngồi chéo đi hần vị trí đứng, dung nhan mỹ mạo một nửa bên trước mắt thoát tục đẹp đẽ, đôi mi dài che khuất đi đôi mắt u uất buồn bã. Tích Lăng trong lòng buồn phiền, có phải tin tức như vậy đã nhanh chóng đến cô tai rồi không?

Là cô lo lắng cho hần, một chuyện còn con như vậy lại một chút buồn lòng.

Quả thực, Lục Nan Hy trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, thời điểm cô vẫn chưa có trưởng thành đâu. Mọi việc làm ra đến đâu không có cân nhắc kỹ càng. Hiện tại, cô có buồn bã thế nào đi nữa hối hận cũng không còn nữa. Vốn biết Tích Lăng sẽ không đề ý nhưng cô biết làm thế nào đối hần?

Như bình thường không có chuyện gì ư? Căn bản mặt dày như vậy, cô không thể làm được.

Lục Nan Hy nghe đến hơi thở trầm tĩnh từ xa tiến gần sau cô trực giác thông báo đến, dừng lại chứ không có định tiến gần tiếp. Cảm nhận được ánh mắt bất lực chiếu thẳng đến mình như thâm thiêu đốt cô tẩm lưng, nhìn thấu hết thấy mọi thứ với chỉ nhờ vào một ánh mắt. Cô không cần quay người, còn không biết là ai nữa ư...

- Lăng..

Hần tuần mỹ khuôn mặt thâm dò xét cô chủ ý trên gương mặt kia hài hoà hồng hào, ánh mắt gọi lên bóng nước như có như không, hần thầm thờ phào, từ từ tiến gần mà ôm cô vào lòng

thực chặt.

- Nữ nhân ngọc, em ngồi rầu rĩ nơi này có phải thăm chê tôi không đủ bản lĩnh? Nếu em muốn, tôi giúp em trừ khử...

Lục Nan Hy hốt hoảng đưa ngón tay chặn ngang miệng Tích Lăng, tìm đập nhanh hơn bao giờ hết, cô đã nhìn thấy qua hân thù đoạn với Thương Hiên Tiến, nhất định lời hân sắp nói cũng đương nhiên trở thành xác xuất cao biến thành sự thật. Người đàn ông này, cô không nỡ nhìn hân tay đều bị biếm tội ác, đều bản tính không cần nói lý, với lại miếng com manh áo, đương nhiên ai cũng quý trọng, giấu lại Lăng Thanh đối cô là tốt nhất trong tất cả mọi người ở Lăng gia, lần cuối cùng nhìn thấy anh chặt vật như vậy, nửa điểm cũng không muốn chạm đến vết thương người khác.

Rốt cuộc, giấu lại, cô vạn nhất đều không thể trở thành người xấu. Cha mẹ cô đều nuôi dưỡng cô đầy đủ trí thức, cô nhất định cũng không thể làm điều trái với lương tâm mình.

Tích Lăng nhủ mảy, ánh mắt dần lạnh đi, không khí có chút trì trệ. Có phải hay không, cô vẫn còn lưu luyến cái tên khốn kia bộ dạng một thể ôn nhu đồng nhất?

- Hy Hy, em là nữ nhân của tôi, tôi không cho phép em tâm phiến ý loạn nam nhân khác, chột nghĩ cũng không.

Lục Nan Hy quên mất, hân còn có tính điều khiển người khác, nhưng mà đôi môi bạc kia liên tục mím chặt không hài lòng, ánh mắt gần như một đường ngang nguy hiểm, mảy cau chặt chưa bao giờ giãn nở là hân tức giận thật rồi ư? Đến hơi thở cũng gấp gáp. Cô cũng chẳng biết mình làm thế nào cho phải, tay cô từ lâu đã bị hân nắm chặt dòi đi, cũng không có buông ra, cả người đều hân trong lòng ôm chặt, không có nửa điểm rời rạc, cư nhiên tránh mắt đến nơi khác đều không có khả năng.

Đã ái, đến hơi thở cuối cùng vẫn ái.

Tên này sao có thể nghĩ ngờ cô trắng đen không phân rõ?

- Bộ dạng em hiện tại, còn có người dòm ngó ư? Anh phiền lòng để tâm quá rồi.

- Em hạ thấp bản thân đến vậy sao? Tôi bỏ em ra đường chạy loạn, nhất định sẽ có người nhặt về.

Kinh dị thật đó? Hân định như vậy thật? Lời hân nói cô đều không có khả năng phân biệt là thật giả, chỉ có thể lờ mờ nhìn sắc mặt hân mà đoán ý, nhưng đã từ lâu, cô chán ghét phải sống như vậy nhìn người ta tâm tình cho nên cô liền như câm như điếc, điếc không sợ súng làm theo ý mình. Bình hoa đương nhiên có giá trị của bình hoa.

Tích Lăng nhìn thấy cô thất thần, một mặt tái nhợt, không phải cô tin thật đó chứ?

- Đồ ngọc, tôi nhất định không buông tay em.

Ngữ khí vô cùng bình thản, nhẹ nhàng như nước như mây nhưng rót vào lòng Lục Nan Hy là bao nhiêu chấp niệm, ước hẹn. Một lòng yếu ớt cô đều tin tưởng đến đáng cả con tim yếu hân vào nắn. Hân nhất định tôn trọng cô, cô cũng không hối hận điều gì, chỉ có việc yêu thương hân, cô chưa từng hối hận.

Người ta nói, có yêu thương nhau, mới thấy đối phương vô cùng xa xôi, có gần bao nhiêu cũng không đủ.

Nếu cứ dây dưa như vậy không dứt, vậy dây dưa cả đời đi.

- Tích Lăng, hãy ôm chặt em, mùi hương mật thiết quấn chặt chúng ta trần trụi, thấu đến tận tâm can mù mịt, như gần như xa, chỉ cần hai giây, đủ để một chiếc ôm trọn vẹn. Em nhất định sẽ không ý kiến.

Những lời này vừa thốt ra khỏi cửa miệng, Lục Nan Hy dung nhan mỹ mạo phiếm hồng không hề nhẹ, cô là chỉ nghĩ đến bản thân tự đa tình nhưng không ngờ bản thân lại phản chủ, nghĩ gì liền nói ấy, thần trí như ảnh hưởng sức nóng điều nhiệt mà gần như si dại.

Lời nói thâm tình này là Lục Nan Hy thực tình đối hân mà nói ra ư? Hân nhất định không cho phép bản thân bạc đãi cô lần nào nữa. Chỉ là từ lâu liền trao trọn yêu thương lên nữ nhân này mà hân một mực không muốn chấp nhận mà thôi. Hiện tại, hân còn muốn giữ quan điểm bản thân, rèn sắt đến nơi, liền như hân tự bức từ bản thân mình.

Cả khuôn mặt tuấn lãng phi phạm kia cũng lờ mờ phiếm hồng, cả người hân như trôi dạt mây trời nhẹ hững như bông. Chỉ hận không thể đem nữ nhân trước mắt này sùng đến tận vân thiên.

- Hy Hy...

Trên môi Lục Nan Hy còn vương nét cười xinh đẹp, liền chiếm hân nam nhân trước mắt, hân gần như một phen thất thần, một tay vén tóc cô bay loạn sau gáy, gương mặt hồng hào sáng ngời, đôi môi căng mọng anh đào liền muốn cắn một cái, dục niệm dâng lên muốn đến hầu kết.

Lục Nan Hy một phen tìm muốn nhảy ra ngoài, nhảy mất cứng đờ trạng thái, không phải hân muốn kia đó chứ? Là cô hoa huy*t còn chưa hết ê ẩm sung tấy, hân đều nhiệt huyết mỗi lần làm cô khó mà thở ra nhẹ nhõm. Đương nhiên cô định bụng rồi đi, nhưng còn chưa kịp chuyển mình, Tích Lăng đã chồm đến hôn lấy cô cổ trắng nõn mịn màng thơm tho da thịt. Trên người cô luôn luôn thơm tho như vậy, những lần ân ái hân đều có thể nghe thấy.

- Lăng, em...hoa huy*t...còn chưa hết sung đâu.

Lục Nan Hy vốn bản tính đều đo mặt khi phát hiện đối phương ý nghĩ đen tối hay tán tỉnh cô. Một điệu bộ nữ nhân mỹ mạo êm nhu như nước, tươi mát như làn gió mùa thu vừa mát mẻ vừa khoan khoái. Cô là nói thật lòng nhưng là hân lại trong suy nghĩ cô là nũng nịu hân?

- Không sao, tôi giúp em an ủi.

An ủi? Lục Nan Hy còn chưa định thần được hân lời nói, đầu óc nặng trĩu. Còn chưa quá nửa khác, cô thân thể bị hân trụ ở trên. Hân quả thật không có nói đùa, liền một đường môi bạc kéo dài từ ngực đến đùi quần cô, đặc biệt nắn lâu, tay còn xoa xoa xung quanh. Cô cả người run rẩy, ngăn không kịp, cứ như thể cả người nóng ran, hương lấy an ủi từ hân, chỉ có tay không ngừng lo lắng siết chặt hân gấu áo không buông. Mặc dù cách lớp quần áo khá dày nhưng cô là cảm nhận được cả người hân đều cứng nhắc chuyển động, nhất định cô không thể không thỏa mãn!

Cảm nhận cự vật bầm tím đang dần tiến vào, hoa huy*t như đang phản nản mà khiến cô không ngừng đau đớn. Không nhịn được từ kẽ răng cố gắng kim hãm, phát ra tiếng rên khe khẽ, như sợi tơ vũ trong lòng hân canh cánh. Một đường môi ẩm ướt dừng ở trên gò má cô lạnh mát, cô tâm tình một chút nói lòng.

- Sẽ không đau nhiều, bảo bối.

- Ừm...aaaa...Tích Lăng, anh nhanh lên một chút!

Tích Lăng nhất thời hưng phấn. Cô hôm nay còn biết ý kiến hần? Thực sự nữ nhân này liền không thể khiến hần rời tay nửa bước, nếu không lưu luyến đến chết mất. Nhưng qua đó hần một lần nhìn ngắm cô cơ thể đầy rẫy vết đỏ ân ái, liền một cơ thể đầy đặn xinh đẹp, cân đối hoàn hảo chỉ là cô quá gầy, gầy đến khiến người ta đau lòng, như thể mạnh tay một chút cô liền như khí mà thoát ra từng kẽ tay như chưa từng tồn tại. Ánh mắt kia si dại nhìn hần, xen lẫn trách cứ có, cũng yêu thương không nói nên lời, chỉ cần một ánh nhìn, chúng ta tự hiểu.

Lục Nan Hy một môi đến mức nhắm mắt liền sẽ ngủ ngay, cả người đau đớn như chỉ chít mũi kim, không có chỗ hở nào cả. Nhưng cô môi lại nụ cười thoả mãn chưa bao giờ tắt, tay vẫn nắm lấy góc áo Tích Lăng, mặc kệ hần di chuyển cô ôm vào lòng thế nào, cô vẫn không ngừng được cơn buồn ngủ ập đến, như thủy triều kéo đến, người ta có muốn trở tay cũng không thể.

Trong giấc mộng ám ảnh cô từng đêm đó, vẫn là một hình hài nhỏ bé chưa rõ hình dạng, chấp chôn trong tiềm thức, cô một bộ dạng đau khổ chật vật, liên tục đưa tay ra ôm lấy mà vuốt ve, chân thật đến từng xhì tiết, những mảnh vụn ghép gọn lại vô cùng hoàn hảo, vì sợ hãi mà tay cô không ngừng run rẩy, nhưng thứ đó vẫn không ngừng động cho đến khi một rạch ngang trời, sấm sét thịnh nộ, liền vỡ ra, máu chảy lênh láng, cô điên cuồng xé áo bản thân nhằm cầm máu nhưng là vô dụng, cô cũng không ngờ rằng khoé mắt bản thân ướt đầm nước mắt, cô không ngừng hét lớn, giết mình tình dậy bàng hoàng, hơi thở không ổn định dồn dập càng làm cô mệt mỏi. Tâm tình tồi tệ như nhấn chìm cô, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Tích Lăng mãi ngắm nhìn cô, sau phát hiện cô bất thường, không ngừng lo lắng mà ôm chặt cô, cô khóc lóc, hần đều đau như cứa.

- Đừng sợ, có tôi ở đây.

Một hơi ấm truyền đến, đầu mũi mùi hương nam tính mạnh mẽ quen thuộc như chế trụ cô lo lắng cùng mùi hương hoan ái như kéo cô về hiện thực, một chút trầm tĩnh, tỉnh táo lại. Thì ra mọi thứ chỉ là một giấc mộng, ác mộng. Nhưng sao lại chân thật như vậy?

- Lăng, con chúng ta...không...không được....

Tiếng hét của Lục Nan Hy, làm động đến Mộ Phi cùng Chu Kết Am nghe đến, ai cũng không ngừng lo lắng mà chạy lên đến nhưng là cách một lớp cửa, cũng không dám xông vào.

Tích Lăng ôm chặt lấy cô run rẩy, thì ra cô vẫn chưa dứt bỏ được việc đó. Trong thần trí hần như bưng bình, việc cô tự bản thân vận động uống thuốc phá hủy thai hoàn toàn hần không tin tưởng nhưng hiện tại hần có thể khẳng định, cô nhất định sẽ không làm việc đó.

Chỉ là, sau mọi chuyện, người thiệt thòi nhất vẫn là cô.

Nữ nhân này chỉ giỏi ở chỗ, nhận thiệt thòi về bản thân. Hần càng nghĩ càng tức giận, ngây thơ như cô, xã hội ác độc đào thải vận chuyển này thực chất không cần.

Bỗng xung quanh im bất đi, cô không muốn nói, hần cũng không nói một lời nào. Cứ rơi vào trầm mặc, cô nước mắt cũng đã dừng hẳn, chỉ là dựa vào vai hần, toàn sức lực cơ thể đều đặt ở hần, mắt nhìn ra ngoài màn đêm Bắc Kinh sang trọng lộng lẫy chỉ muốn không thể mà buộc miệng cảm thán nhưng hiện tại đối cô việc đó, không có tâm trạng.

Chỉ là một quá, cần nghỉ ngơi một chút, hơi thở cũng đã dần ổn định như cũ.

Nhất định phải đối xử cô như vậy? Lục Nan Hy từ lúc chấp chững bước vào đời đều chưa có làm qua việc gì ác ý, sao ông trời lại để cô thương tâm chết đi sống lại. Cự nhiên, mọi thứ đã định sẵn, chỉ có trách mọi thứ xảy ra đều đã có nguyên do, chỉ là cô khó mà hiểu nổi.

- Chủ nhân, họ đã đến hết cả rồi.

Mộ Phi nhất định lơ mơ đoán được là chuyện không hảo nhưng là bắt đắc dĩ phải lên tiếng thông báo. Kể cả Chu Kết Am cũng không nhìn được mà chạy xuống dưới trước để kéo dài thời gian.

- Là ai vậy?

Lục Nan Hy cô vẫn không có thay đổi, đưa mắt nhìn khoảng không vô định, giọng điệu có chút trầm xuống, một chút khàn, cô hòng như muốn đốt cháy, chắc hẳn là dư âm của việc cô hét lớn như vậy ban nãy. Hần tay không ngừng vuốt ve tóc cô, tay còn lại ôm chặt cơ thể cô không một mảnh vải sát vào người, bởi sợ cô lạnh nên khoác hờ tấm chăn bao bọc cô.

- Tôi quên mất, là những tên đó nhất quyết không cho tôi lựa chọn. Em cứ ở lại nghỉ ngơi là được rồi, không cần xuống dưới cũng có thể.

Lục Nan Hy cảm nhận hần ấm áp mà không ngừng cọ xát người càng chặt hần. Hần yêu thương hôn lên gò má cô từng đợt nụ hôn bóng bóng, môi lưu luyến rời. Hần vừa dịch đi, cô liền đưa tay nhanh chóng ôm chặt, tham lam chiếm lấy sự ấm áp đang muốn rời xa. Cô trong ngoài đều lạnh thấu xương, nhìn thẳng vào đôi mắt ưu tư Tích Lăng đang nhìn chằm chằm mình không che giấu.

- Em không muốn ở trong phòng một mình..

Tích Lăng không đợi Lục Nan Hy nói tiếp, một tay ôm lấy cô mà đi vào nhà tắm, tiếng nước róc rách như bản nhạc giao hưởng làm người ta thoải mái.

Một tay hần cọ rửa cơ thể cô. Cô vẫn như vậy im lặng không nói nhiều nhưng là cũng chính tay cô cọ rửa thân thể hần. Phải nói là tuyệt sắc cảnh đẹp. Làn da bánh mật bóng bẩy, các mũi cơ bắp lộ rõ rết không khỏi khiến người ta mê mẩn, mỹ hoặc không thể nào rời mắt khỏi. Cô cứ như vậy thất thần khiến Tích Lăng một phen cười sáng khoái. Có phải rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy hần cười?

Rất đẹp.

Đoàn người tiến vào, đương nhiên Ngô Kỳ Phong dẫn đầu tiên, một thân thường phục nhưng là toả sáng xinh đẹp lạ thường, tuần tú gương mặt lại đôi chút hài hước càng làm mùa đông như như mùa xuân. Nhưng thứ làm Lục Nan Hy chú ý nhất là Mậu Hoạch Ma ôm chặt lấy Ôn Diệu Đoái phía sau. Cô vẫn còn nhớ rất rõ là Ôn Diệu Đoái gây ấn tượng mạnh cho giới truyền thông bởi phát ngôn độc nhất vô nhị, rốt cuộc chỉ có cô ta mới làm điều đó, tuyên bố rằng là Tích thị là vinh hạnh mới có thể hợp tác Ôn Diệu Đoái hình tượng.

Ôn Diệu Đoái cả thân thể đều tràn ngập kiêu hãnh cùng tự tin, cô không tin Tích thị lại như vậy bỏ qua cô.

Tích Lăng nhíu mày nhìn đến Lục Nan Hy trước tiên, là đến gần ôm lấy eo nhỏ cô mà trấn giữ không cho cô rời khỏi hần vòng tay chặt chẽ. Cô có chút tim đập mạnh, nhíu mày ngược nhìn hần, dưới ánh đèn lưu ly lớn ở phía trên, sườn mặt hần càng như toả sáng xinh đẹp vô cùng, câu hồn đoạt phách cô đến nơi nào rồi, ánh mắt kia sắc bén như mũi tên chiếu thẳng đến phía trước, thân ảnh cao lớn siêu phàm, chẳng cần nói lời nào nhưng là tự đối diện cảm thấy bại xích, tự động quy phục vô điều kiện. Nhưng so với thường thức, cô không phải.

Lục Nan Hy hết thất thần rồi lại tự cảm khái Tích Lăng, đương nhiên cuộc sống bình phàm ngoài kia, có kì tích nhưng không ngờ người nhận lấy kì tích ấy lại gồm có cả cô.

- Đến phòng ăn.

Lục Nan Hy còn chưa có kịp phản ứng, chỉ kịp thu vào tai lời nói liền bị một lực đạo mạnh ôm đi nhưng là cô không có đau bởi Tích Lăng tiết chế lực đạo rất nhiều.

Lư Phồn Hưng một tay ôm lấy rượu, một bên Mộ Phi vắt và mang thức ăn vào. Chu Kết Am cũng chẳng ngồi yên, mau chóng chạy vào nhà bếp trước mà cùng Lục Nan Hy bày biện

một chút.

Ôn Diệu Đoái đến bên cạnh Chu Kết Am quỳnh tay bận rộn mà cố ý tỏ ra thân thiện, một đường ý muốn giúp đỡ nhưng hình như Chu Kết Am không để ý nhiều đến cô ấy.

- Rõ ràng không sai, Cẩm Viên là chứa mỵ nhân nha.

- Tiểu bạch thỏ, em vẫn gầy.

Ngô Kỳ Phong ngồi bên cạnh Doãn Dĩ Vương khua môi múa mép nhưng là chẳng có ý gì khác, vô tình Doãn Dĩ Vương nghe đến cũng đưa mắt đến cô, thật sự mà nói nữ nhân này quá gây, gây đến mức con người người nhìn đau nhức, trên người chỉ duy nhất chiếc váy đơn giản dài đến mắt cá chân, tóc tuy tiện ngang cằm nhỏ xinh đẹp vô độ, cứ lâu lâu lại bay theo nguồn gió một chút tóc mai, càng nhìn càng thoát tục mỹ mạo nhưng mà là ừ ừ ưu uất, bờ môi anh đào đầy đặn như có như không mím chặt, tạo người ta cảm giác muốn nâng niu an ủi, đặc biệt chú ý đến cổ tay cô trắng nõn gần như trong suốt lấp lánh chiếc vòng tay giá trị, mắt anh liền sáng rỡ, thật sự Tích Lăng đã bỏ qua số tiền lớn để giành được nó, ngay lập tức nhận thấy bản thân thất thần thì nhanh giả vờ bản thân chỉ hồ hững lướt qua, khắc sau liền dời đi. Không khí xung quanh không phải là rất bất thường sao, không một chút tự nhiên.

Mậu Hoạch Ma tích cực tấu theo, Lục Nan Hy hình như nghĩ đến cô đã lo lắng nhiều rồi, thực chất bọn họ chẳng cần quan tâm cô là ai, chỉ xem nữ nhân là thứ tiêu khiển cho bớt nhạt nhòa, dù biết vậy nhưng cô vẫn không ngừng dò mắt, một cử động nhẹ cũng chẳng dám, sao có thể từng người một luôn khiến cô khó xử. Cô cảm nhận một ánh mắt đàng đàng sát khí chiếu thẳng đến lưng cô không rời, mang cho cô cảm giác an toàn.

Sau một lúc ăn uống, họ cũng chưa có ý định rời đi, màn đêm ngày càng dày đặc, bắt đầu vài ván mạc chược, sau lại kéo dài như không dừng. Lục Nan Hy dường như cũng cảm nhận bản thân đã thấm mệt, ở một góc phòng khách, cô tựa đầu vào a tường lạnh, không ngờ như vậy lại chợp mắt lúc nào không hay. Là Chu Kết Am đã đắp chăn giúp cô.

Ở một phòng riêng biệt, 5 người ngồi ở một góc ở bàn lớn, ánh đèn hiu hắt ở bên ngoài chiếu vào càng thêm mờ ảo, từng nam nhân là từng xuất chúng tuấn mỹ gương mặt, kim cương thể danh.

- Cậu lần này nghiêm túc chứ?

- Thua bao nhiêu? Tôi trả.

Ngô Kỳ Phong nhíu mày, là Tích Lăng hần hiểu nhưng là cố ý không biết? Lư Phồn Hưng luôn luôn là người ngoài cuộc, đối với cuộc trò chuyện đang chiều hướng gây khúc kết cục thì chẳng mấy quan tâm. Chỉ có Mậu Hoạch Ma là tích cực hết thảy, quả thật Mậu Hoạch Ma cùng Ngô Kỳ Phong thân thiết với nhau, hai tên này đúng là đúng đắn nhất sự.

- Vô lo vô ưu như trước chẳng phải trạng thái rất tốt?

- Phải, chúng ta của trước kia đương nhiên rất tốt.

Giọng điệu Mậu Hoạch Ma đột nhiên trầm xuống, ngay cả Lư Phồn Hưng cùng Doãn Dĩ Vương ngông nghênh cũng đưa mắt đến.

Tích Lăng chỉ thờ dài một hơi nào nề, đầu óc cũng nặng trĩu, một bước cầm lấy ly rượu trước mắt mà cạn sạch như thể trút giận lên sự bất lực trong thần trí bản thân.

Trước kia cùng hiện tại thì sao, đều không có thời điểm thoải mái nhất.

- Các người không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cô không phải tò mò quá nhiều thứ?

- Em uống trước ly sữa, chúng ta nói chuyện tiếp.

Lục Nan Hy xanh mặt nhìn ly sữa đến gần mình trong gang tấc. Đã muốn nôn, nguyên lai cô hiện tại không muốn uống sữa chút nào, lúc đầu còn miễn cưỡng nếm qua một chút nhưng vừa nuốt xuống hầu kết liền như sữa không có lưu thông xuống mà muốn nghẹn lại đường cũ, cô còn chưa nôn mửa là tốt rồi.

- Không thích.

Tránh một chút dương quang, Tích Lăng không nhanh không chậm vươn tay đẩy lại tấm màn y như cũ nhưng là mặt mày tuần lảng lại nghiêm nghị không thềm mở miệng nửa lời. Cô dự tính trốn một bước vào nhà vệ sinh nhưng là đã bị hần sớm bắt bài, cũng không còn cách nào khác, cô vô một chút như đã bị thuyết phục, lăm lăm cầm lấy ly sữa, hần còn chưa chớp mắt qua, cô liền như bay chạy ra khỏi phòng, sữa đặt ở bàn, bởi một chút nhanh, theo quán tính sữa liền đổ hơn nửa ly ra ngoài.

- ĐÚNG LẠI CHO TÔI.

Lục Nan Hy nhanh chân chạy xuống dưới. Tiếng gầm Tích Lăng gần như là đánh thức tất cả mọi người. Cánh cửa đều mở ra, đương nhiên kéo theo tiếng phản nân.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Ngô Kỳ Phong không ngần ngại bản thân chỉ có chiếc quần ngắn, gối đầu tư lự, mắt còn chưa có mở hết được tỉnh táo, liền như thể chạy theo sau Tích Lăng hóng chuyện. Tên này mới sáng sớm sao lại tăng động như vậy? Rất lâu rồi cũng không có thấy được một Tích Lăng tỉnh nghịch, hà cố gì lại có thể bỏ qua, không chừng quay lại khoảnh khắc này là một sáng kiến. Nghĩ thế liền quay vào trong cầm theo điện thoại bên tay.

Chu Kết Am đã thức từ lâu, cô từ bên ngoài đi vào, bệ trên tay là túi giấy này đến túi nọ, hình như cô là mới từ cửa hàng tiện lợi về đến. Không may thì Lục Nan Hy gần như mắt đặt dò ở đằng sau, liền không chút may, va vào Chu Kết Am.

Đau điếng cả người! Nhưng là lo sợ Tích Lăng đến tới nơi, liền cứ như vậy không lời nào tiếp tục ngồi dậy phui mờng mà chạy tiếp. Chu Kết Am dù sao bĩu môi cũng không có sai.

- Em tưởng tôi không thể bắt được em sao? Tiểu linh hoạt.

- *Lăng, em thật sự rất muốn nôn.*

- *Tôi giúp cô.*

Ngô Kỳ Phong nhìn đến Chu Kết Am mím môi nhất lấy những thứ vụn vặt linh tinh vào túi giấy thì không ngần ngại ngồi xuống giúp nhưng là vấn đề nằm ở Chu Kết Am, cô vừa định mở miệng cảm ơn thì ngay lập tức đó mặt rần rần, thậm chí một cái gật đầu cũng không có, là Ngô Kỳ Phong trước mắt chỉ duy nhất chiếc quần ngắn, sao có thể để như vậy mà đi linh tinh?

- *Tôi có thể tự mình làm...ừm...anh tốt nhất là đi thay đồ trước đi...*

Không khí hoàn toàn tràn ngập ngại ngùng, Ngô Kỳ Phong lúc này mới phát giác bản thân, hết nhìn mình rồi lại nhìn Chu Kết Am cúi thấp mặt hết mức có thể, đến anh muốn đoán cô như thế nào biểu cảm còn không có thể, thấp đến mức muốn chạm nền nhà, ngay lập tức anh liền một bước chạy về phòng mình nhanh chóng không đợi Chu Kết Am nhắc nhở lần thứ hai, thật sự Ngô Kỳ Phong anh chưa bao giờ nhục nhã như hiện tại, mặc nhiên lúc nào bên ngoài, đều vác lên mình sự tự kiêu, hiện tại có phải là nên dành chút tâm tư dùng tiền bịt miệng Chu Kết Am không? Anh hoàn toàn quên mất việc Tích Lăng...

- *Em chạy như vậy vấp ngã thì làm sao đây? Tôi nhất định rất lo lắng, em nhất quyết không muốn uống, tôi sẽ không ép buộc, chỉ là em quá gầy.*

Tích Lăng ôm lấy Lục Nan Hy còn có ý định chạy thoát khỏi hẳn. Giọng điệu như trách mắng nhưng hành động lại ngược hoàn toàn, một tay ôm cô chặt không buông. Cô một mặt cười hi hi, cô cùng hắn nhịp thở đều không ổn định, chỉ là bộ dáng cô quá mức chật vật thể thảm, quả thực cô một muốn chết luôn rồi! Dạ dày cũng kêu gào muốn ăn. Ngay lập tức liền nhớ Chu Kết Am, hình như cô nghe mùi thơm xào xào nấu nấu thì phải?

- *Anh mau buông em ra...*

Đang dần tiến gần, Doãn Di Vương cả người ướt sũng, khoác hồ hững chiếc khăn tắm bản to hết nửa thân người, chắc hẳn là vừa mới từ hồ bơi lên, cả người mang theo một mùi khoáng nhẹ nhẹ, mái tóc dài ngang đến cạnh mắt cứ như thể ẩm ướt, từng giọt nước chảy dài từ đỉnh đầu xuống đến cơ bụng săn chắc, hoàn toàn đẹp đến ngây người, nhưng đối Lục Nan Hy cô như miễn nhiễm, hoàn toàn không có để mắt, để tranh thời gian giữa giữa vòng tay chắc nịch Tích Lăng đang kim hãm cô.

- *Em không chạy nữa, em đói bụng rồi, Kết Am nhất định đang chuẩn bị thức ăn đồ...buông em ra...*

Lục Nan Hy không ngờ cô đang hướng phía trước, Tích Lăng lại nhẹ nhàng như không, hết sức bình thản mà buông cô khỏi không một lời thông báo, cô cứ thế chân tay vương vãi mà muốn ngã sấp về phía trước, không ngờ tay hắn ôm cô như cũ, lần này cô không mạnh miệng nữa, mà thờ phào sau thẳm mắt.

- *Em thậm chí còn không thể tự mình đứng vững.*

- *Hai người mới sáng sớm đã tình chàng ý thiếp rồi.*

Ngồi ở bàn ăn, Lục Nan Hy gần như mờ chế độ im lặng, cô không để tâm đến điều gì ngoài thức ăn trước mắt, là bánh bao nhân thịt cùng canh gà hầm táo đỏ. Nhưng còn phần Tích Lăng lại là bánh củ cải nghiền đậu cùng canh sườn hầm đậu. Cô lại thích phần của hắn hơn, cho nên cô vừa ăn phần mình, lại liên tục để mắt đến hắn bên cạnh. Hắn sao lại không nhận ra, chỉ là hắn vốn đã chạm đĩa rất ít, cứ như vậy đẩy phần canh trong ly giữ nhiệt cho cô.

Chu Kết Am ngẩn người, đa phần thu hết vào mắt, nuốt xuống thức ăn khó khăn. Liền kín đáo trao đổi qua ánh mắt Tích Lăng, muốn đẩy phần canh bản thân qua cho hắn thì ngay lập tức hắn từ chối. Hắn thật sự là không có thói quen dùng bữa sáng, dùng xong một viên bánh củ cải liền ngừng đĩa, khoanh tay trước ngực ngồi lại như cũ.

Tích Lăng nhìn quanh một lượt bàn ăn, tu một hơi nước.

- *Lão tam đầu?*

- *Cậu ta rồi đi đêm qua.*

À, nói qua cô cũng không có thấy Ôn Diệu Đoái, mới quay sang hỏi Chu Kết Am, cô liền thuận miệng nói Ôn Diệu Đoái cũng đã đêm qua gọi người đến đón.

Mậu Hoạch Ma đầu tóc một đường không chỉnh tề rối loạn. Đang gặm miếng thịt ngon lành, cứ như vậy thuận miệng thốt ra, ánh mắt đều dồn về bát thịt nướng trước mặt, đôi môi bóng loáng không nhận được khiến người ta muốn cắn một miếng, không biết hương vị có như miếng thịt nướng kia không?

Trong đó, Doãn Di Vương cũng không có ăn. Anh chỉ một tay cầm lấy tách cà phê, ngồi ở sofa lẳng lặng dò điện thoại bản thân.

Lục Nan Hy đưa tay đến bát thịt nướng, hình như là miếng cuối cùng rồi. Bón mắt và chạm nhau, hoàn toàn kích ý không ai chịu nhường ai, cô đương nhiên muốn ăn miếng đó, liền không do dự muốn mở miệng thương lượng bởi khuôn mặt Mậu Hoạch Ma hoàn toàn không có ý khiêm nhường, mày nhú chặt.

- *Nữ nhân đương nhiên được ưu tiên.*

- *Không, chúng ta đều bình đẳng, nữ nhân không cách nào lại được ưu tiên cả.*

Cái tên này vô si không nói lý chứ gì, nhất định giành cho bằng được sao?

- *Vậy oản tù xì đi, nhất định công tâm nhất, thắng sẽ được lấy miếng thịt này.*

Mậu Hoạch Ma cũng thấy hợp lý, thịt nướng che mắt mà không nhìn cho rõ Lục Nan Hy đang thầm cười trong lòng rất ngạo nghễ. Ngô Kỳ Phong, Tích Lăng cùng Chu Kết Am cười muốn ra nước mắt. Hai cái người này vì miếng thịt mà nhìn nhau chẳng khác kẻ thù là mấy.

- *Nhất trí, một- hai...khoan...cô....chết tiệt...*

Lục Nan Hy nghe tiếng đếm Mậu Hoạch Ma liền nhanh chóng trở mặt, cầm lấy miếng thịt đang kim hãm đĩa của anh mà cho ngay vào miệng, ngay lập tức trốn sau lưng Tích Lăng khi nghe anh gầm lên tức giận. Vốn suy nghĩ xoẹt qua thần trí Tích Lăng cô sẽ như vậy hành động nhưng là không ngờ...cô lại làm như vậy thật.

Mậu Hoạch Ma tức giận, dường như cứng miệng, nhìn đến Lục Nan Hy sau lưng Tích Lăng đang chăm chú nhìn mình thì không nhận được thậm chí một tiếng. Ngô Kỳ Phong không biết từ đâu, một đĩa liền nhét mớ rau vào miệng Mậu Hoạch Ma, ngay lập tức Mậu Hoạch Ma xanh mặt mà nhả ra hết thảy, tay không ngừng rút giấy mà kì cọ ở miệng, tức điên người.

- *Người...tên khốn này bẩn quá đi, không phải đâm rau chết tiệt đó người vừa nhả ra rồi sao? Ọc...*

Ngô Kỳ Phong khuôn mặt như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Chớp chớp mắt ngây thơ nhìn đến Mậu Hoạch Ma đang tức giận cái gì. Mớ rau đó chỉ là cần tàu, anh lại không thích rau

cần tàu, mà món ăn này lại nằm nhiều thế chứ, cho nên cứ nhai trúng cần tàu, anh liền nhả ra để sang một bên.

Bản không chịu được. Chu Kết Am cũng muốn nôn, mấy tên này không ngờ chơi bản không biết ngượng như vậy.

Mậu Hoạch Ma một bước chạy đến nhà vệ sinh, nửa ngày sau cũng không có ra, nôn thốc nôn tháo, đến tiếng gầm gừ truyền bên ngoài rõ ràng vô cùng.

- *Chỉ có một chút vậy mà...*

Ngô Kỳ Phong bắt lực thần nhiên, nhấn mày thầm nói. Lục Nan Hy nhìn thấy Mậu Hoạch Ma như vậy càng thấy càng thảm. Chỉ có một chút à? Hình như không phải một chút đau nha nhưng mà cô cũng không kim được mà cười đau cả bụng, nhất định cô là người hà dạ nhất rồi, vừa thắng lợi vừa nhìn thấy đối thủ đại bại, thảm hại.

Tích Lăng đen mặt, nhất định hai tên này một giây cũng không muốn để người ta yên tĩnh, cứ gây chuyện rồi lại chèo ghẹo nhau, nhưng mà trò đùa này có hơi quá thì phải. Mậu Hoạch Ma ói rồi lại súc miệng, xanh cả mặt, đi luôn cả một bữa sáng rồi còn đâu.

Rốt cuộc, cũng có thể thu lại thanh vắng không gian như cũ. Ánh dương chiều tà càng dịu đi, càng làm trong lòng người ta hân hoan.

Lục Nan Hy ngồi ở sofa đặt nệm ở TV Chu Kết Am đang chăm chú ở show thời trang, cô chưa bao giờ thấy qua Chu Kết Am như vậy không dòm mắt, nếu như bình thường cô sẽ chỉ nhìn một chút rồi phớt lờ đi, ôm ấp thiết kế bản thân còn hơn vàng bạc.

- *Kết Am, chị có vẻ rất thích show này nhỉ? Hình như một năm chỉ có một lần trình diễn thì phải.*

- *Đúng đó, show trình diễn này...um là trình diễn bộ sưu tập thiết kế của tôi.*

Lục Nan Hy tay cầm lấy miếng bánh, gặm hơn phân nửa, gật gù tỏ ý đã hiểu rõ rồi. Thì ra là như vậy. Đến đoạn cuối mới thực sự làm cô ngạc nhiên, là Chu Kết Am cùng Ngô Kỳ Phong cả hai người như toả sáng giữa thêm cao thêm đồ cao nhã, thần thái đến tuyệt đỉnh điêu luyện, hoàn toàn không bỏ thứ gì vào mắt, một bộ đường hoàng nghiêm mật đi đến phía trước mà phở dàng nhưng đó chỉ là Chu Kết Am, còn Ngô Kỳ Phong lại là đẳng khác, anh ta đương nhiên có rèn luyện suốt thập kỷ thu cũng không thể trang bị bản thân bộ dáng đường hoàng được, trong suốt quá trình bước đi, không ngừng nháy mắt với nữ nhân khả ái xung quanh và khách mời bên dưới, thực sự nếu nói bộ dáng này là đang trình diễn thì có chút nói quá.

Lục Nan Hy không nhịn được bật cười một cái, sặc luôn cả bánh chưa kịp nuốt xuống, dù ho sặc sụa, nước mắt tràn khỏi khoé mắt đến nơi vẫn không muốn dừng cười. Nam nhân này đúng thật là viên thuốc tinh thần trung quý, cần được bảo tồn a!

Chu Kết Am hiện tại xem lại vẫn một bộ dạng bất lực, rõ ràng cô đã thông báo rõ ràng, show này chỉ có thể dùng từ trang nhã để mà nhắc đến nhưng không ngờ Ngô Kỳ Phong vẫn là Ngô Kỳ Phong, hoàn toàn như cái gì cũng chưa nghe qua. Nhưng may mắn thay, tác phong của anh hoàn toàn ai cũng rõ cho nên cũng không ảnh hưởng nhiều. Chỉ là như hầu kết chặn lại thứ gì đó khó chịu, không nhịn được than, không phải từ đầu đến cuối rất hoàn hảo ư?

Người có tiền, đương nhiên có quyền, cho nên có thể bộ dáng Ngô Kỳ Phong diễn khủng nhưng là thu vào mắt người ta là hài hước, diễn đảo thiên hạ, cũng chẳng thể trách được.

Rốt cuộc cũng cảm điều khiển tắt TV. Lục Nan Hy chẳng hiểu sao lại tò mò chuyện quá khứ của Tích Lăng, chẳng phải Chu Kết Am nói cô cùng hắn là đồng học? Nếu đã như vậy, cô sẽ không ngần ngại khai thác tài nguyên.

- *Kết Am, chị nói xem có phải thời còn đi học, chị cùng Tích Lăng có phải thân thiết lắm không?*

Chu Kết Am nghe qua lời này cũng không có biểu cảm nhiều, nữ nhân này sao lại lạnh lùng như vậy chứ? Chẳng biết đã có tình nhân hay chưa...à thôi bỏ qua đi!!!

Chẳng hiểu sao Chu Kết Am cô cũng rất muốn hỏi ngược lại.

- *Không thân thiết, cũng chưa từng tiếp chuyện qua, chỉ là sắp xếp tình cờ chúng tôi cùng một lớp.*

- *Chắc hẳn về ngoài tuần mỹ như vậy, cơ thể săn chắc, nhất định làm điên đảo toàn bộ nữ sinh.*

Lục Nan Hy lại một lần nữa cảm khái nam nhân bản thân, nhưng mắt cô cũng không có dời khỏi Chu Kết Am, về mặt Chu Kết Am ngày càng nghịch ra như kẻ thờ thần không khác.

- *Có thể như vậy, chỉ là cậu ấy sinh hoạt rất kín đáo, lại xa cách khó gần đối với mọi người, cả một buổi học cũng chỉ nói qua hai tiếng với chủ nhiệm, càng nói những hoạt động của trường đều không có tham gia qua, đúng nghĩa chỉ học mà thôi. Và...vốn... Tổng Tư Tình cùng Tích Lăng hai bên thân tộc đính ước cùng nhau, thanh mai trúc mã đẹp để mỹ mãn.*

Người đàn ông cổ quái này có phải không phải ít nói mà là không biết phải nói gì hay không?

Lục Nan Hy có chút ngạc nhiên, quả thực lúc đi học, trường sao lại có nhiều sự kiện như vậy chứ? Mà là học sinh, không thể nào vắng mặt, nếu như vậy chủ nhiệm sẽ trừ hết điểm cá nhân, mà cô lại thủ nhất là chuyện đó. Mà hẳn sao không cần tham gia, có thể mượn trọng được Tích gia như thế nào ảnh hưởng. Cô như thế nào thu vào tai về sau, Tổng Tư Tình, khoan miệng không kiềm được ghen đáng, nữ nhân đó cô đã nhìn qua, xinh đẹp đến hít thở không thông, nhưng không may rằng..

Mau thay đổi chủ đề đi. Next!!!

- *Cũng chưa tiếp chuyện bao giờ, sao có thể hiện tại chị lại có thể bên cạnh Tích Lăng làm việc?*

Thực ra đó chỉ là một mặt. Mặt khác, nửa điểm Chu Kết Am cũng không có thua kém, cô thật sự rất rất rất nổi danh ở lĩnh vực thời trang cả trong lẫn ngoài nước. Gần như bay ra nước ngoài để tham gia đánh giá thời trang như cơm bữa, chỉ là sao lại một mực phải làm việc cho Tích Lăng, là hắn ép buộc có? Lục Nan Hy biết rõ hẳn biết dụng người tài, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội thầu tóm người tài về mình.

Chỉ mới vừa suy đoán lung tung trong thần trí, Lục Nan Hy đã không chậm mà xác định, đoán già đoán non rằng thì ra Chu Kết Am trước mặt Tích Lăng liền một đường nghiêm túc hết mức, không một chút nào thân thiện. Thì ra là có ẩn trắc trong lòng, cô lại một lần nữa chơi trò thám tử.

- *Cô không phải tò mò quá nhiều thứ?*

Chu Kết Am một mặt không chút thoái mái làm Lục Nan Hy càng khẳng định ý nghĩ bản thân xác suất chính xác rất cao.

Chu Kết Am chỉ nhìn thấy trước mắt một nữ nhân đầy đủ triển vọng cùng danh vọng, một bước tiến đều thành công nhưng mà lại một mực tìm kiếm Tích Lăng, nhất định phải gặp mặt hắn. Đến khi gặp lại rồi, hẳn vẫn như cũ, lạnh nhạt vô cảm khiến người ta sợ hãi đối diện ánh mắt chìm ung sắc bên kia phun toả hàn ý, cô trước mắt bao nhiêu danh tiếng, nổi danh đến mức nào, trước mắt hắn cũng đều không là gì, chỉ là một hạt cát vô danh tiểu tốt.

"*Một mực mong muốn vậy cô khả năng làm những gì?*"

Tích Lăng không buồn để ý đến nữ nhân này là ai, một tay văn kiện che đi hết nửa mặt, cảm nhận được nữ nhân trước mặt đang rất căng thẳng. Quả thực, Chu Kết Am đến, một ít giấy tờ về chuyên ngành cũng không có, chỉ có một tờ điện thông tin bản thân cần thiết vốn vẹn nửa trang giấy.

"*Tôi có thể thiết kế quần áo.*"

Con người kiên định Chu Kết Am nhìn thẳng vào con người hồ phách sâu thẳm của Tích Lăng, dù rất cảm giác bài xích gấp bội nhưng là rốt cuộc, cũng phun ra đượ từng chữ này vô cùng dứt khoát.

Chuyện này nghe qua vô cùng hoang đường nhưng mà Tích Lăng thực sự gạt đầu duyệt. Hẳn vốn là biết Chu Kết Am thế nào tiếng tăm và cũng là đồng học cao trung bản thân nhưng là hẳn cần phải để ý sao? Cho dù cô có là người nổi tiếng hay không, hẳn đều xuy xét về thái độ cùng câu trả lời của cô mà đối trị.

- *Chú hôm nay chỉ đến đây một mình?*

Quốc Chiết Mạnh nửa miệng cười nhạo nhưng là tuyệt đối cũng không có quá mức kiêu ngạo, đương nhiên sự tiết chế trước Tích Lăng là luôn luôn cần thiết và có giá trị lớn. Một người càng thể hiện, hẳn càng để ý sẽ càng thâm, bài học sương gió! (ừm... là sương máu đó anh ơi! Nghe mùi Lư Phồn Hưng đầu đây...)

Tích Lăng cũng chẳng buồn để ý đến Quốc Chiết Mạnh, Ôn Diêu Đoái đã từ đằng sau cầm ly rượu đầy đã cạn một nửa thật sự càng nhìn càng quyền rũ mị hoặc, một chiếc váy đen tuyến dài ngang gối xéo xuống đến chân, táo bạo tay lệch xuống vai, rãnh ngực sâu hút ản ản hiện hiện càng làm nam nhân điên đảo. Quả thực mới bước vào, nam tiếp rượu đã bị cô dọa sợ bởi một lần cầm lấy ly rượu mà rót đầy, cô cũng không thêm giải thích làm gì, chỉ là thích như vậy thôi, thì làm sao?

Quốc Chiết Mạnh nét cười như đông cứng, Đường Giản Ân cũng không nhanh không chậm ôm lấy cánh tay anh mà cười cho có lệ, lướt qua Ôn Diêu Đoái mà thăm trầm trở, cảm thán sâu đậm đến Tích Lăng, người đàn ông này lần nào xuất hiện cũng đều tuân mỹ một bộ dạng quyền lực uy nghiêm, thực khiến cô yêu thích gì đâu a.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Xuất ngôn, xuất nhân tâm

- *Tích tổng, anh cũng uống một ly đi.*

Đường Giản Ân chia tay đến một ly rượu chất lỏng vàng cam trong suốt lấp lánh, hình như là Champagne, hôm nay tiệc cũng chỉ có một loại, nhìn thân ly đường bầu lại tinh tế nhưng không tạo cảm giác có diện tích lớn, chỉ là bầu thẳng đứng một chút làm người ta cảm giác không quá thẳng cũng không quá cong, chắc hẳn là khai vị, thực ra Tích Lăng hẳn cũng chẳng phải là một chuyên gia về rượu hay là bình về rượu nhưng mà hẳn là có biết sơ qua, chẳng hạn như quy tắc cơ bản nhất là ly nào sẽ dùng rượu nào và vào thời điểm nào.

Nhìn đến bàn tay Đường Giản Ân đến gần mình một chút, Tích Lăng vẫn chưa vội nhận lấy, liền rượu trên tay cô giữa không trung như có như không như chưa hề tồn tại, mang theo Quốc Chiết Mạnh một chút tức giận. Rõ ràng Đường Giản Ân lúc nào cũng muốn làm anh không còn mặt mũi, như thăm nhắn như anh rằng, ở đây ai mới là trên cơ ai.

Quốc Chiết Mạnh dù sao thương trường ngang đầu, sẽ chẳng chịu thua một ai.

- *Đường Giản Ân.*

Một giọng điệu đề nén hết mức bên tai Đường Giản Ân khiến cô không nhịn rét được mà run rẩy, một bàn tay lớn thô ráp bóp lấy eo nhỏ cô khiến cô đau điếng, hơi thở ngày càng bất ổn định, hít khí lạnh, nhưng vẫn một mặt như chưa biết điều gì, như cũ không thay đổi tay vẫn còn đợi Tích Lăng cầm lấy ly rượu chính mình phục vụ cho hẳn, mỗi cười đầy khó khăn. Hẳn càng nhìn, hình như càng thích nhìn thấy cô đau đớn, sẽ đẹp hơn rất nhiều.

- *Cảm ơn. Đường tiểu thư, không cần khách khí.*

Tích Lăng rốt cuộc cũng nhận lấy, ngậm một ngụm vào miệng, cảm nhận vị chất đánh thức thần trí tỉnh táo đến lạ thường, vừa định trêu đùa với Đường Giản Ân một chút, bởi hẳn biết cô là loại phụ nữ yêu thích nam nhân biết cách trêu hoa ghẹo nguyệt, tuy tiện nữ nhân nhưng mà nhìn cách Quốc Chiết Mạnh tức giận, hẳn cũng không muốn làm khó cô thêm, liền một mạch hờ hững tay ới eo Ôn Diêu Đoái mà tiêu sái kiêu ngạo rời đi.

- *Tôi thật không thể kham nổi cô hành động nữa. Ngày càng phóng túng.*

- *Anh yêu, không phải anh thật sự tin em cùng Tích Lăng là yêu thích hơn anh a? Anh ta nằm mơ, em cũng không muốn dính dáng.*

Đường Giản Ân một đường ôn nhu như nước, không ngại xung quanh nhiều người, dung nhan mỹ mạo chòm đến đánh dấu trên môi Quốc Chiết Mạnh một nụ hôn, cả bầu ngực như có như không đều dựa vào ngực anh đè ép nặng nề, xem như anh bỏ qua vậy.

Đôi khi nam nhân muốn thuần phục một nữ nhân, cũng chỉ có phóng khoáng.

- *Tốt nhất là như vậy.*

Nói cho đúng thì bên cạnh Quốc Chiết Mạnh không thiếu nữ nhân ảm giường nhưng mà bao nhiêu người thì Đường Giản Ân là nữ nhân anh vừa mất nhất, với Đường gia anh cũng có biết qua, thượng lưu thì chưa tới nhưng mà hon trung lưu là cái chắc cho nên không lo lắng cô đào mỏ trả hình. Nếu Đường Giản Ân mà biết anh suy nghĩ như vậy, nhất định cô sẽ được một phen cười nhạo. Dù sao, Đường gia cũng không bằng một góc li ti Quốc gia, cô ở bên cạnh anh là vì sao? Nam nhân này có không có yêu thích, ngược lại một chút tham vọng thì cô có thừa.

- *Cô đã ăn uống no hết chưa? Đêm nay hầu nhân không được phép nấu nướng.*

Đường Giản Ân cũng không còn cách nào khác ngoài gạt đầu nâng vai, tên này dù sao cũng quá mức kì lạ, không thích khỏi bếp cũng tính là một lý do?

Đường Giản Ân cũng không muốn so đo nhiều. Chịu đựng một chút, đổi lại một chút cổ phần góp thêm của Quốc Chiết Manh vào Đường thị, quả thật rất xứng, anh ta muốn bao nhiêu sự chịu đựng ở cô, cô liền đáp ứng một cách nhiệt thành cho mà xem.

- *Hôm nay rất may mắn mới có chú góp mặt, một chốc nữa bỏ phiếu tài trợ dự án mới, không biết Tích tổng có nhã hứng không?*

Quốc Chiết Manh nhìn ngang qua Tích Lăng đang hướng mắt ở sân khấu lớn, hần gần như trầm mặc, sau mới xoay người hướng đến Quốc Chiết Manh đang nói chuyện cùng mình, chỉ là nửa câu sau Quốc Chiết Minh liền đổi giọng, làm hần càng đề ý.

Dự án mới này là Yết Kiều thị tự thân vận động, chi phí cũng là dạng mờ, ai cũng biết rõ, mục đích hôm nay là kêu gọi tài trợ, nhưng hần nhìn ra được cái trò mèo gì đang xảy ra ở đây, cũng chẳng phải là to lớn nhưng muốn thông báo rành rang, vốn mà ai đang nghĩ đến cơ hội lẫn sân hưởng lợi hoàn toàn không có, bút toán vô cùng chuẩn xác và khôn ngoan, đánh mạnh trước mắt hợp đồng đều là khoản lợi về nhà đầu tư. Nhưng nếu đề hần để nhìn ra như vậy, không phải Quốc Chiết Manh quá nói lòng mất cảnh giác? Hình như là không đơn giản như vậy hệ thống, nhưng cũng phải nói Yết Kiều thị gần đây là nằm trong danh sách tăng trưởng nóng, chắc hần là chi phí sẽ thật hạn hẹp, xem ra hần cũng phải xem lại dụng tâm thật sự là nằm ở đâu?

- *Đương nhiên, mời Quốc tổng một ly chúc mừng vậy, nhất phạm phong thuận.*

Dù sao Tích Lăng hần cũng không muốn liên quan. Ai cũng có thể diễn kịch, hần sẽ là người xem, nếu có người cùng phụ họa, thì sẽ càng thích hơn.

Ôn Điều Đoái bên cạnh nhìn chăm chăm vào Tích Lăng nửa ngày cũng chưa dời mắt, xung quanh ồn ào náo nhiệt nhưng là chỉ nghe thấy hần rõ nhất lời nói, bởi cô cũng chỉ có đề ý nhiều đó thôi.

- *Nhìn các người kia, hoàn toàn là dịch ý trong ánh mắt nhưng là thái độ thì là người nâng 9 thì tôi nâng 10, thật buồn nôn.*

Tích Lăng vô cảm nhìn nụ cười Ôn Điều Đoái chói chang đến mức nhức hết cả mắt, từ đầu đã đoán được tâm tư nữ nhân này, hoàn toàn trống rỗng khách khí, luôn luôn nghĩ sao nói vậy. Để mà cô lên được cái vị trí hiện tại, xem ra hần cần một chút đề ý sau lưng cô xem chừng có nệm êm vững chắc!

Trên xe trở về Cẩm Viên, trong đầu hần hoàn toàn rỗng tuếch cũng như lòng hần, đều rỗng tuếch.

Lục Nan Hy đã ngủ lúc nào rồi, không ngờ lại yên tĩnh nữ nhân, hần từng chút một tiến gần, mắt chăm chú nhìn đến dung nhan mỹ mạo trước mắt, đôi mắt kia che đầy bởi lớp lông mi mỹ lệ, đôi môi anh đào bóng loáng hồng hào gần như hoàn hảo. Tay chính là muốn vuốt ve cô gò má nhưng lại dừng ở không trung lơ lửng vô định. Hần đang nghĩ cái gì?

Hần đã một thời gian gần đây không dùng thuốc hút nữa nhưng hôm nay lại muốn sử dụng. Một thân ngồi ở ban công lạnh lẽo nhưng hần một chút cũng không thấy lạnh, chỉ là trong lòng đã lạnh lán át cả bên ngoài. Đôi mắt cô định nhìn vào màn đêm dày đặc, khói thuốc cứ thế làm hần cay mắt, thất thần đến mức thuốc cầm trên tay cháy đến phần đệm mà vào tay cũng chẳng hay biết.

Không biết đã bao lâu, run rẩy của điện thoại làm hần thức tỉnh.

- *Anh Lăng, em là Tổng Thiên Tinh, anh có nghe rõ không?*

Tổng Thiên Tinh?

Là em gái của Tổng Tư Tinh, chỉ vừa tròn 13 tuổi, là Tích Lăng có gặp qua vài lần, lúc ấy Tổng Thiên Tinh chỉ có 6 tuổi, là tiểu thư đài cát Tổng gia lúc đó, gần như hằng ngày đều váy hồng lấp lánh không nề hà một thứ gì, ngậm muông vàng từ bé nhưng sau đó khi lên 10 tuổi, Tổng gia gần như phá sản, cầu cạnh Tích gia thân tộc đôi bên lâu dài nhưng vì vấn đề quá mức nghiêm trọng, chẳng thể kéo dài hơn vì bị chèn ép, cho nên tường thành sụp đổ chóng vánh. Tổng Tư Tinh cùng Tổng Thiên Tinh phải đấu tranh với cuộc sống mưu sinh và thức ăn tiền bạc hàng ngày. Ông bà Tổng quá hoảng mà tự vẫn, hần nhớ Tổng Tư Tinh điều đúng nói rằng, đến chết cô vẫn hận cha mẹ của mình, sao có thể không nghĩ đến con cái mà tự vẫn như vậy? Nhưng cô lại không trách đã để lại số nợ khổng lồ lên vai cô, nữ nhân chưa bao giờ đối mặt với sự đòi hỏi hiểm độc, nhưng là tiền cha mẹ cô nợ, cô đương nhiên sẽ là người đứng ra thanh toán, quả là rất bản lĩnh. Theo như anh biết, Tổng gia còn nhận nuôi một nam nhân danh Triết Thủy, nhưng mà tưởng sẽ nuôi dạy xiêm xuôi, ai ngờ lại là một nam nhân trong lòng luôn canh cánh sẽ lấy tiền Tổng gia mà đi du ngoạn nam châu, hưởng lạc bán thân, rốt cuộc sau này cũng không thấy nữa, liên lạc cũng không còn.

Tích Lăng vẫn còn nhớ rõ lúc trước bán thân một tay cầm cặp sách, một tay bảo mật hầu nhân thức ăn hộp giữ nhiệt để cho Tổng Tư Tinh một phần, đôi khi lại gờ tay cô xấu hổ nhất quyết không cầm lấy mà nhét xấp tiền đồ đầy cộm không rõ bao nhiêu nữa, hần thực lòng muốn giúp cô, lại lúc đó cô lại là hôn ước cùng hần, suy nghĩ của hần lúc đó, dù sao hoàn cảnh thế nào, hần vẫn muốn bao dung, cưới cô đến cửa Tích gia, nhưng mọi chuyện lại không diễn ra theo hướng đó, cho đến khi chính miệng cô bảo rằng cô lại đổi ý yêu thương Tân Hi Ca hơn là ở bên hần. Hần vạn lần đều không muốn hiểu, Tổng Tư Tinh nghĩ cho hần hay không? Mặc kệ cô.

- *Có.*

- *Hơn hai tuần qua không nghe đến anh, lễ tang chị ấy, anh không có đến. Chị ấy chắc hần rất buồn.*

Tích Lăng nghe trong điện thoại giọng điệu non nớt gần như nức nở muốn khóc, lại thấy bản thân như chẳng hề liên can, cũng chẳng định trả lời câu hỏi vớ vẩn này, một tay định tắt máy thì lại nghe tiếp Tổng Thiên Tinh giọng nói ngăn cản.

- *Đừng cúp máy. Em chỉ là muốn chị ấy không cô đơn khi nằm ở nhà tang lễ, như vậy chị ấy ở thiên đường sẽ rất vui khi anh đến.*

Tổng Thiên Tinh không có đối phương bên kia nói gì, trong lòng nặng nề lại càng hoảng.

Tích Lăng một nét tuần phạm khuôn mặt, dưới ánh trắng mờ nhạt, sườn mặt hần gần như xinh đẹp không góc chết, môi bạc cười khẩy một tiếng, ánh mắt lạnh dần, đến gió lưu qua cũng muốn đông cứng. Tổng Tư Tinh sao có thể ở thiên đường đâu?

Hần dù là ác độc đến diệt người diệt lòng nữ nhân si tâm vọng nguyệt, nhưng mà chính nữ nhân lại không muốn buông, như loài phụ du - thiêu thân vẫn biết mình sẽ thiêu rụi đến chết nhưng vẫn muốn hoà tan vào đèn đốt nóng không đo dự, dù vô tình lụy diệt, nhưng vẫn không ngừng toả sáng, mỹ hoặc khó cưỡng.

- *Sau này đừng gọi cho tôi nữa, tôi thật chẳng biết; các người là ai vậy?*

Trong điện thoại truyền đến tiếng khóc thê lương thảm thiết nhường nào, hần thực tâm tình cũng giảm xuống trầm trọng ngay lập tức tắt máy, là có nghĩ đến Tổng Thiên Tinh như vậy chỉ còn thân một mình, sẽ nương thân chỗ nào đây? Nhưng dường như hần đã quên, còn có một Tân Hi Ca. Nếu hần nề hà, đương nhiên hần sẽ tự tay mình bóp chết nam nhân chết tiết hỗn xược này.

Được - cứ khóc hết nước mắt đi, rốt cuộc cũng đều không liên quan hần.

Lục Nan Hy sao có thể ngủ yên, hần nhìn chăm chăm cô lâu như vậy, một chút ý định nằm xuống nghỉ ngơi cũng không. Hần đang thấy khó chịu? Chỉ có thấy hần quay đi sau đó lưu ở ngoài rất lâu.

Tích Lăng nặng nề trở về phòng, Lục Nan Hy cảm nhận bên cạnh một trọng lượng lớn đang đè nặng từng đợt hơi ấm cùng mùi hương rượu cùng thuốc lá nhẹ nhàng làm cô cũng muốn say theo.

- *Anh đã về rồi?*

Tích Lăng không có trả lời, tay ôm cô dần chặt dần.

Hình như có gì đó sai sai?

- *Lăng, đừng làm em sợ, anh nói gì đó đi.*

Nhìn hần mệt mỏi, trong lòng cô đau như cắt, ác mộng lại lần nữa đeo bám cô, hần bóng lưng lạnh lẽo cứ như thể rời bỏ cô cái đêm đó ở Ngự Nam, chấp niệm mãi cô không thể buông, đến chớp mắt cũng chẳng dám yên ổn, nếu con cô vẫn ra đời thì sao?

Nhìn đến Tích Lăng, cũng chỉ khiến nỗi đau cô càng không thể nguôi ngoai.

Nước mắt không nhịn được lần lần rơi xuống hai gò má hồng đào xinh đẹp, cô vẫn không thể cảm lòng với chuyện này, lại là hần, nam nhân ra lệnh hầu nhân phục cô sau mỗi lần chuyện kia xong thì liền uống vào thuốc hủy thai, quả thật rất tàn độc, nếu hần căn bản không muốn, cô nhất định vỗ vai đẩy chân thành bảo rằng cô làm trâu làm ngựa đều có thể tự nuôi con của mình, đặc biệt là con của hần...sao có thể buộc cô phải chấp nhận cái sự này. Hần đương nhiên không muốn dính liếu liên không dính liếu, ra đường lướt qua nhau như người xa lạ, hứa hẹn không quay nhìn lại một lần nào. Nhưng là làm gì có nếu... và cũng làm gì mà cô có thể sẽ vô tình lướt qua mà không quay đầu nhìn trộm bóng lưng hần đang dần xa, khuất khỏi đám người xa lạ?

Đôi khi những việc trong dự kiến bản thân nghĩ rằng sẽ không thể vô tình như vậy nhưng mà...con người là như vậy, chính là rất vô tình, nghiệt ngã.

Tay mau chóng lau đi nước mắt trên má, nhẹ nhàng hết sức, nhìn sâu vào đôi mắt hip dài bởi rồi hần. Tay kia của cô bị hần nắm chặt, cô muốn dứt khỏi cũng không thể.

Tích Lăng nhất quyết không nói lời, làm hần càng thanh tĩnh, xung quanh như chợt dừng lại cái thời gian, chỉ có không gian là hiện hữu, ánh đèn nhẹ như không vàng cam ôm lấy gian phòng rộng lớn, đủ để nhìn thấy Lục Nan Hy đang khóc rất khổ tâm.

Xuất ngôn, xuất nhân tâm.

Lục Nan Hy cùng Tích Lăng, là đang dùng cái thái độ mọi thứ đều không biết, nhắm mắt cho qua mà ở cạnh nhau. Cô lại không muốn kéo dài như vậy nữa, càng chưa sáng tỏ mọi chuyện, cô càng trong lòng khó chịu.

Vẫn là...rất khó để mở lời.

- *E-E-em... Anh...là sau những lần làm "cái kia", anh đều bảo hầu nhân...mang... mang thuốc đến cho em uống?*

Lòng hần chợt trầm xuống, lục phủ ngũ tạng đều lạnh thấu xương.

Thì ra, việc này hoàn toàn hần đã có thể đoán trước được chỉ là không ngờ lại đúng như vậy không sai một ly.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Smith!!!

- *Bối Bối, tiến phòng 0009.*

Tích Lăng ngồi bất chéo chân ở dãy sofa dài đen tuyền, gương mặt tuấn mỹ như có như không càng mỹ, mỹ đến mức ảo, ánh mắt lạnh nhạt, phóng đến người ta bao trùm uy phục uy quyền, trên người đơn giản sơ mi thoát hai cúc, bên cạnh chiếc vest khoác như có như không, là không cần thiết nữa rồi, xung quanh tối om như mực, Ngô Kỳ Phong bên cạnh cũng đưa mắt nhìn Hứa Vy Bối đằng xa bạo dạn tiến gần, đưa ngón tay thon dài chạm đến gò má Ngô Kỳ Phong như treu đùa, đến lúc anh định cầm lấy tay cô thì cô đã lướt qua đi đến Tích Lăng, mang theo một chút nước hoa âm dư, cả một gian phòng hoàn toàn nước hoa cùng hơi thở nữ nhân duy nhất chiếm lấy.

- *Lăng, anh tâm trạng không tốt?*

- *Cút.*

Hứa Vy Bối không cam tâm nhưng cũng không dám đến gần nữa, nhất thời bị xua đuổi như vậy có chút ngẩn người, cũng không nghĩ bản thân xui xẻo như vậy đâu, cô vô tình nghe ngóng được những người khác bảo rằng nếu may mắn hầu được Tích tổng rượu thì là nhận được tiền thưởng mà bao gồm tiền lương cùng tiền thưởng thêm cũng không có cửa bằng một nửa. Thực sự nhiều đến mức đó ư? Chỉ cần nghĩ thôi cũng muốn ngồi không yên.

Nhưng tình cảnh hiện tại thì, thật khó không ra nước mắt, có thể nào nghĩ lại cho cô cơ hội khác không? Sẽ không phí một lần thử đâu.

- *Em chỉ hầu rượu, sẽ không làm phiền anh được không?*

Hứa Vy Bối gần như nói bằng cả tấm lòng của mình. Thật sự rất muốn. Cô sẽ không ngại mặt dày nếu hần bảo cô làm động tác hình thể con voi mua vui cho hần. Bích Vũ này đương nhiên chỉ toàn nhân vật khủng thế không nên chạm - chỉ những người ở khoang phục vụ riêng, nhưng các người như Lưu Quyển hoàn toàn ăn được tiền rất thấp từ các khoang tập thể - bar hỗn tạp nhiều người. Cho nên, cô nghe được đó hầu bao ở đâu thì liền như bay đến đuổi lấy đó hầu bao, cũng muốn chuyển sang phục vụ khoang riêng cho rồi, kiếm tiền nhanh nhất có thể.

Ngô Kỳ Phong mắt chăm chú nhìn qua Hứa Vy Bối, thật không tồi, nữ nhân một lòng luôn bỏ qua anh mà hầu hạ Tích Lăng cũng không phải chuyện lạ nữa. Nếu Tích Lăng không có hứng thú thì thực anh sẽ có má, xem ra hôm nay hần tâm trạng không vui, bình thường hần sẽ rất rộng rãi nếu nữ nhân bên cạnh, còn là rất hứng thú với nữ nhân quyền rũ đến trên cơ thể chỉ đủ hai mảnh vai che đậy hai nơi chú trọng.

- Thêm rượu, cô có thể ở lại.

Sao có thể Ngô Kỳ Phong nhìn không ra Hứa Vy Bối là không muốn đi, nhưng là chưa có tìm được cơ gì để nói ra cho nên nhìn lướt một lượt, là rượu trên bàn đã cạn sạch vào Tích Lăng rồi.

- Lăng, thật không cần ư? Nghe đâu cô ta tên Hứa Vy Bối, du học sinh mới trở về nước, cũng chẳng hiểu sao lại làm cái việc này?

Thực là nồng nặc mùi nước ngoài.

Tích Lăng khuôn mặt tuấn tú hần rõ một mối, liên tục nuốt xuống rượu như nước là khiến người ta không khỏi kinh sợ, toàn bộ rượu ở bàn đều hần cạn sạch, từ lúc bước vào Ngô Kỳ Phong cũng chỉ nhắm mỗi hai ngụm. Toàn bộ gian phòng đều ám khí nặng nề.

Hứa Vy Bối chưa có rời quá ba bước khỏi cửa, Doãn Di Vương đã tiến vào trong, vừa nhìn thấy bóng lưng quen quen từ xa, anh đã đông cứng người, nét cười cũng tắt ngấm đi lúc nào mà chính bản thân cũng không hay. Nữ nhân đó thật sự quay trở lại rồi ư? Ha, có lẽ là bóng ma của cô ta vẫn còn ở trong lòng anh, đã rất lâu không còn nhớ nữa nhưng mà lòng mặc niệm sẽ không ngừng hoạt động đúng chứ? Có nhân sẽ có khi nào tò ra không quen biết ở trong thần trí đâu? Lừa dối người.

- Cậu vừa gặp ma a? Ngũ quan đều trắng bệch, để tôi làm cậu tỉnh một chút.

- Không cần.

Ngô Kỳ Phong định bụng sẽ trêu đùa hành hạ một chút Doãn Di Vương nhưng mà Doãn Di Vương thật nghiêm túc, một bộ dáng ngồi cứng nhắc, hơi thở gấp gấp, mắt đặt ở cửa, không biết là nghĩ cái gì.

Ngô Kỳ Phong trác lười, sao có thể cùng một ngày lại có hai tên ngu ngay vậy chứ? Một tên thì im lặng, cái gì cũng chưa nói nhưng là đáng sợ muốn chết, một tên thì cũng im lặng nhưng mặt cắt không còn một giọt máu, càng đáng sợ hơn. "Mày chính là tội nghiệp và cô đơn nhất ở đây" Ngô Kỳ Phong thâm nhủ trong lòng, còn không phải nữa ư?

Hứa Vy Bối không nhanh không chậm, cẩn thận hết sức thể hiện mình năng lực, thực buồn cười vì hai chữ năng lực...

Một mực cúi đầu không dám nhìn qua nơi Tích Lăng đang ngồi, quả thật đã bị ánh mắt cùng khẩu khí đe dọa ban nãy của hần hù sợ. Còn không có phát hiện Doãn Di Vương cũng đã thay đổi ánh mắt, từ vô cảm, đến hoảng hốt đến tức giận đến căm phẫn cực độ, hần không thể liên một tay cầm lấy rượu thủy tinh trước mắt mà quăng vào tường lớn. Sao có thể 4 năm mất biệt như vậy? Không lời nào rời đi, sau quay trở lại cũng không một lời. Mà phần nhất ở chỗ, cô lại làm cái nghề này, hạ tiện đến mức không muốn nhìn, mặc dù chửi mắng như vậy nhưng trong lòng Doãn Di Vương đang thầm nhìn Hứa Vy Bối từ trên xuống mà lòng rỉ máu đau thương. Nói hết nhớ là dối, nói hết yêu thương là gạt nhưng mà loại tình cảm đó đã phai mờ, hiện tại cũng chỉ còn một mảnh ký ức nhỏ được gói gọn hờ hững ở tức khi.

- Trở lại rồi? Tôi tưởng cô sẽ đi luôn chứ nhỉ? Không ngờ trở về, hừm...thành một con đĩ không hơn không kém.

Hứa Vy Bối không vội ngược nhìn, bên tai vang lên lời nói quen thuộc đến mức nằm lòng này, chợt nước mắt cũng muốn túa ra nhưng nửa đoạn sau, nằng chừ ý không che giấu, không biết lấy dũng khí từ đâu mà nuốt vào nước mắt toàn bộ, cố gắng cầm cự mà đưa mắt vô cảm nhìn đến Doãn Di Vương hoàn toàn giận dữ khuôn mặt đẹp đẽ, thì ra...Doãn Di Vương vẫn đẹp đẽ như vậy, nam nhân này trong trí nhớ của cô vẫn y hệt tuần phạm đến hít thở không thông chỉ là lời nói quá mức cô tổn thương, cô cũng không ngờ tình cảnh cả hai gặp lại, lại như hiện tại đây. Vốn đã nghĩ đến nhưng mà rốt cuộc cũng nghĩ không có ra.

Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện ở môi Hứa Vy Bối, cô không sợ hãi cũng không muốn chạy trốn, dù sao cũng đã trốn 4 năm, giày vò quá đủ, chả có một ai muốn chạy khỏi người mình yêu thương muốn chết mà đi đến một nơi bản thân chưa từng bước chân đến, sao có thể. Và nụ cười này, rốt cuộc cũng đã gặp lại anh, Doãn Di Vương.

"Vốn cái gì em cũng muốn nói nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu mới phải."

Cũng không thể đoán được, Doãn Di Vương vậy mà đi đến ôm Hứa Vy Bối thật chặt, chặt đến mức cô cũng khó thở nhưng mà bản thân cũng quá hoan hỉ mà quên đi bản thân hiện trạng. Đến Tích Lăng tăng bằng đông cứng từ nãy giờ nhủ mấy một cái, nhìn đến cả hai trước mắt, thì ra không có nhìn ra cô đã trở lại, chỉ có Ngô Kỳ Phong là không hiểu chuyện gì diễn ra, bởi anh cũng chỉ có thân thiết Doãn Di Vương gần đây.

Lục Nan Hy nhìn đèn xe Tích Lăng dần xa, đau khổ mà quy gối tại ngạch cửa phượng thượng sảnh, hần luôn như vậy chạy khỏi, không để lại cho cô một lời nào, ít nhất cũng phải biết hần rời đi đâu? Cả hai đang nói chuyện, hần không hài lòng cũng có thể nói ra, hần như vậy hành động cũng chỉ gây vò cò thêm.

Có phải là lui đến Bích Vũ? Chỉ có hai trường hợp, một là tìm đến Tích gia nhưng với thời điểm hiện tại, cũng chỉ có Bích Vũ là thích hợp nhất. Tức giận đến mức nắm tay nhỏ cũng đã do hần. Cô cũng không nhìn đến bản thân cũng chỉ có mặc quần áo ngủ lụa mỏng tênh ồm lấy da thịt mềm mịn trắng nõn, gần như là ôm sát. Không nghĩ nhiều mà chạy vào trong lấy ví tiền, nhanh chóng ra khỏi cửa bắt xe. Xe thì có thừa nhưng cô lại không có biết lái, Cẩm Viên là ở chính tâm Bắc Kinh, sẽ không khó bắt xe.

Tiếng xe lăn bánh dần trên đường ròn rã, bên ngoài hiện tại nhiệt độ rất thấp, người đi đường cũng chỉ có rải rác một vài, màn đêm dày đặc càng khiến cô ảo não, nhất định phải gặp được Tích Lăng, lần này hần không thể chạy khỏi cô nữa, nếu thế, hần thật quá hèn nam nhân. Mặc thế, trong lòng cô không chút thoải mái. Ngợ ngẩn đến trước cửa Bích Vũ cô cũng không hay biết, chỉ có tiếng còi xe làm cô thức tỉnh.

Tài xế này thật không chút chuyên nghiệp, ngược lại còn rất khiến cô bất nhả, sao có thể mất lịch sự đến mức đánh tình cô bằng tiếng còi xe. Muốn gây sự a? Trong lòng cô đã không hảo lại gặp chuyện bực mình chỉ là nhủ mấy cũng chẳng thể làm gì? Đánh nhau thì là cô bất lợi, nhìn đi nam nhân luôn luôn mạnh hơn nữ nhân đôi phần.

Cô cũng không có thời gian đòi co, quăng ra tiền sau tiền thừa cũng chẳng lấy, một mạch tiến thẳng vào Bích Vũ, chỉ là ở trước cửa cô khó khăn một chút là phải vượt qua được bảo vệ sáu mũi sắt chắc của Bích Vũ.

- Tiểu thư, cô ăn mặc như thế này không thích hợp để vào trong đâu.

"Ôi trời, phải làm gì đây?" Lục Nan Hy cắn môi, cô thật sự bí đường, chẳng lẽ đã đến nơi này rồi lại phải quay về thì quá uổng công với lại uổng tiền trả xe nữa chứ, cô có giàu có thế nào thì tính kì bo vẫn như cũ. Với việc của cô còn chưa có xử lý xong đâu. Vốn rất muốn giải đầu nhưng là trước hai người này, cô nhất định phải thể hiện thanh cao một chút, sẽ dùng trò mèo để vào trong.

A!!!! Ra rồi.

- Các người nhất định không cho vào ư? Lão công của tôi đang ở trong, là Tích Lăng đó.

- Tiểu thư, chúng tôi trong lúc còn dùng thái độ tôn trọng cô tốt nhất nên rời khỏi, đã có rất nhiều nữ nhân sử dụng câu này.

Sao? Rất nhiều? Lại thêm một câu cửa miệng của nữ nhân.

Được lắm, hôm nay còn tìm ra được thì ra mức độ phóng túng của hắn hoàn toàn không có ảo. Dù sao, chuyện Tích Viên cô cũng biết, cô còn ngạc nhiên gì nữa. Chỉ là một chút ghen tuông nhẹ như máu sôi từ cổ họng tràn đến không thể nuốt xuống nổi thôi.

Mắt nhanh chóng nhìn thấy cửa thang máy vừa mở khỏi, nhân viên bồi rượu cũng vừa đẩy xe vào, Lục Nan Hy lém lỉnh nhìn đến giữa hai nam nhân lực lưỡng này bản thân đương nhiên nhỏ hơn, như kiến đối người khổng lồ vạm vỡ, cô căn bản có thể trượt lọt qua khỏi, liền cứ thế suy nghĩ mà nhanh như nháy mắt cả hai ra khỏi mà chạy vào thang máy phía trước, rất may mắn là vừa lúc đóng lại, chỉ có ý thức vừa cho cô biết, tiếng hét lớn cùng tiếng điều động người. Bản thân nhanh chóng thở gấp, cô biết rõ nguy hiểm Bích Vũ thế nào qua lời Tiểu A nhưng nếu cô tìm được Tích Lăng trước thì chẳng có việc gì nữa rồi à. Cho nên gan lì một chút, dù tim đập mạnh như muốn rơi ra ngoài nhưng vẫn không quên chính sự, cô xoay mặt nhìn đến nhân viên trở mặt nhìn cô như gặp ma, sợ hãi có hốt hoảng có, nhưng cô không quan tâm nữa.

- Tôi không phải dân chuyên gây sự đâu, tôi có việc kiếm người thật mà, đừng gọi người, tuyệt đối đừng gọi.

Thương lượng một hồi, nhân viên kia rốt cuộc cũng chọn tin cô, tay đặt ở điện thoại truyền đến sảnh lớn cũng dừng tay, nhân viên này cũng là vừa y đưa rượu lên trên, là tầng phòng của Tích Lăng - 0009.

Lên trên tầng đó rồi cô mới biết rằng, số thứ tự là lẫn lộn với lại mỗi rề ngà gần như mê cung, cung quanh ánh sáng lại rất yếu ớt, cô không thể cứ thế tìm kiếm từng hóc ngách được cho nên vẫn là chờ đợi nhưng mà quản lý về trật tự Bích Vũ lại không cho cô thời gian chờ đợi cho nên cô chỉ còn cách nhấn nhà một chút đợi người đến nhận rượu, là một nữ nhân rất xinh đẹp, thoát nhìn cũng sẽ chẳng quá nổi bật nhưng càng chú ý thì sẽ sinh ra chăm chú, thấy nữ nhân đó cầm rượu rồi sau bước chân cứ thế mà theo nhưng là quản lý trật tự thang máy lên đến, cô không thể nữa mà nhìn theo hướng phòng Hứa Bối Vy tiến vào, ghi nhớ rồi trốn vào nhà vệ sinh nữ đối diện.

Sẽ không có vào nhà vệ sinh nữ đâu chứ?

Không có thật. Nhưng cô vừa bước chân ra khỏi, thì ra họ ngồi đợi ở ngoài cửa nhà vệ sinh đợi cô tự mình ra khỏi, toàn là nam nhân, chính là không muốn đánh mất tôn nghiêm cùng mặt mũi mà tiến vào trong, tình cảnh này...trở trêu đến mức chỉ muốn chửi bậy một tiếng. Dù sao cô cũng đâu phải khủng bố, không cần khủng hoảng xông vào kẹp tay trời bắt người.

Lục Nan Hy cũng đã tính toán, cô một chỗ hít hơi thật sâu, nhìn qua gương quan sát "bọn cậu" kia, là đang lo cảnh giác chứ gì. Một lần nữa lại bất ngờ xong ra, là chạy phía Hứa Bối Vy ban này mà tiến đến, nhìn thấy bảng mục hướng phía cô 0009, mừng muốn rơi nước mắt, là lần đầu tiên cô vui đến mức như nhìn thấy thiên đường ở chốn địa ngục đáng sợ đến muốn hét lớn. Mối mềm bên dưới bản thân cắn chặt đau nhức. Đá mạnh cửa không cần cầm nắm cửa mở.

Tích Lăng bị tiếng kích động mà dời mắt khỏi Doãn Dĩ Vương cùng Hứa Bối Vy, ánh mắt chán ghét nhìn đến cửa, lại là nữ nhân nào muốn gây ấn tượng với hắn nữa ư? Nếu thật là vậy thì quên đi, tâm tư hắn cũng không rảnh chấp thêm nữ nhân thứ hai. Thật không thể có được yên tĩnh nhưng nhìn cho kỹ, là Lục Nan Hy đó. Cô chạy nhanh đến bên Tích Lăng mà ôm chặt hắn, ngồi ở trong lòng hắn, thờ phỉ phò nặng nề, nuốt xuống nước bọt cũng khó khăn. Cả người thân nhiệt dính lấy Tích Lăng như thảm khăn định, lời cô nói trước đó là sự thật nha. Giận hắn thì vẫn giận nhưng chuyện trước mắt giải quyết trước đã.

Đã gặp Tích Lăng ở trong này, Lục Nan Hy cũng có thể tiếp tục giận nhưng là mặt mũi, cô lại vì chuyện giữa hai người mà thậm chí khẳng định rằng cô như các nữ nhân khác sử dụng cửa miệng kia mà lên vào?

Tích Lăng vô cùng ngạc nhiên, ôm lấy eo nhỏ Lục Nan Hy mà điều chỉnh tư thế để chịu một chút, dù sao cô cũng phải để hắn thoải mái rồi mới giúp cô được chứ? Hắn nhìn qua liền đã biết chuyện, mọi biểu cảm nhất thời đều thu vào trong ánh mắt lạnh nhạt kia, đợi quản lý trật tự nhìn nhau, là có thật sự xong vào ư? Thậm chí quan sát biểu cảm, hoàn toàn một thể lãnh đạm từ trong ra ngoài, nhất định lần này mất việc là tỷ lệ khả quan 1000%.

- Lăng, anh mau nói một tiếng đuổi bọn người kia đi đi...hừm...h...họ nhất định...không cho em gặp anh.

Tích Lăng nhủ mảy, nữ nhân của hắn lại dễ dãi người ta khi dễ, nghĩ đến thật muốn nổi nóng. Một tay vuốt ve Lục Nan Hy sau lưng, còn để cô hơi thở bình ổn đã.

- Tích tổng, chúng tôi thật xin lỗi, đây là sự cố ngoài ý muốn, chúng tôi sẽ xử lý thật nhanh.

Tích Lăng mắt nhìn đến bọn cậu đang tiến gần muốn nắm lấy tay cô mà kéo đi, nhưng rất nhanh ánh mắt hàn ý của anh đã nói lên thay cho khẩu ngữ.

- Sự cố ngoài ý muốn? Chạm vào cô ấy, chính là các người đang tìm lấy sự cố ngoài ý muốn.

Giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng tà ác, dọa người ta xanh mặt. Ánh mắt híp dài, tạo đối diện cảm giá bài xích khó mà thở nổi. Mau chóng bọn cậu muốn giải tán nhưng cô là không thể cho qua, hại cô chạy như vậy, một muốn chết.

- Đứng lại. Còn vết đỏ này thì tính sao đây? Các người như vậy rồi đi, không phải lời tôi nói không có gạt các người? Tích Lăng, những người đó làm em bị thương.

Thật ra họ cũng chẳng làm gì cô, còn chưa có chạm vào cô, là lúc đẩy cả hai ở cửa lớn, cô tự mình cánh tay có chút đỏ. Đứng là vừa ăn cướp vừa la làng.

Ngô Kỳ Phong vốn nhìn thấy quản lý trật tự Bích Vũ thì nhìn Lục Nan Hy với ánh mắt ngạc nhiên vô cùng nhưng sau nhìn ra cô ý định chơi bọn này thì không nhịn được thậm chí cười, thì ra nữ nhân đã làm Mậu Hoạch Ma nói diên thật sự này cũng quá mức bản lĩnh.

Lục Nan Hy ra sức ôm lấy Tích Lăng, cũng cảm nhận rõ hắn tay đang ở eo cô mà cũng ôm chặt, làm giữa hai người khoảng cách không một chút không gian thừa. Ngô Kỳ Phong bên cạnh cười ngoác ngoéo khiến hắn rất khó khăn miễn nhiệm. Doãn Dĩ Vương nhìn đến Tích Lăng kiềm chế, Hứa Vy Bối chiều mắt đến hắn gần như là ngạc nhiên, trong lòng có chút dư vị khó tả, hình như nam nhân trước mắt cô cùng nam nhân hiện tại khác xa nhau, rõ ràng đã rất hung dữ khi cô có ý định hầu rượu tiến gần. Chỉ có bọn cậu kia là khuôn mặt bao trùm trầm trọng.

- Tiểu thư, chúng tôi thật lòng mong cô thứ lỗi bởi sơ suất này không chuyên nghiệp nghiệp vụ.

Nữ phản diện cũng đã đóng xong, cuối cùng cũng chỉ còn lương thiện nữ vai chính, cô cũng sẽ làm cho xong luôn.

- Tôi thực cũng không có tính so đo, sẽ rộng lượng thứ lỗi cho các người.

- Tiểu thư thật tốt tính, chúng tôi rất chân trọng điều đó, cảm ơn.

Cửa vừa đóng lại, tiếng cười của Ngô Kỳ Phong lại vang lên khắp gian phòng. Doãn Dĩ Vương cũng cùng cười xoàng với anh. Tích Lăng gượng cười một chút, không biết điều này là tốt hay xấu. Chỉ có Lục Nan Hy của hắn mới như vậy trả thù người ta phương thức có tức giận cũng không thể.

Trong ngoài thật chẳng biết Lục Nan Hy cùng Tích Lăng đối nhau trong lòng thật hay giả ý nhưng là người ngoài đều thấy Tích Lăng là cung chiều sùng nịnh cô đến tận trời mây.

Lục Nan Hy ngay lập tức không ngồi ở nơi Tích Lăng nữa, rất nhanh thay đổi bộ mặt lạnh nhạt đối người đàn ông trước mặt mình, cô có rất nhiều thứ muốn nói.

Nhưng mắt vừa xoay qua nhìn xung quanh, dừng ở Hứa Bối Vy, cô khoé môi không nhịn được vui mừng xen lẫn ngạc nhiên.

- *Smith!!!*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Lại có thuyết phản ngược

- Cậu trở về khi nào vậy?

Tích Lăng quả thật khó chịu, bản thân như nằm trên bàn nung lửa, muốn nói gì đó với Lục Nan Hy nhưng môi mấp máy mấy lần vẫn không ra một lời nào. Nếu đã không nghĩ ra được vậy thì đừng nói, bằng không nói bừa cô lại tiếp tục giận mà thôi. Nhưng vẫn là tò mò, cô quen biết Hứa Vy Bối?

Lục Nan Hy rất nhanh quét mắt đến tay Doãn Di Vương nắm chặt tay Hứa Vy Bối, ngạc nhiên vô cùng, khoẻ mỗi cứng đờ đối ánh mắt Doãn Di Vương là chấp nhất. Thì ra, chuyện này diễn ra mà cô chưa từng nghĩ đến, trái đất này thật nhỏ bé quá đi, chân nơi nào cũng gặp người quen.

- Tớ về đã được 1 tuần.

Hai cánh môi đầy đặn Hứa Vy Bối cười như không cười, cảm nhận rõ tay Doãn Di Vương vẫn nắm chặt tay mình, hoàn toàn biểu cảm là gương cười, vương mắt nhìn đến ánh mắt anh đang chìm đắm nhìn cô như cũ, hình như đây thật sự không phải thời gian để hai cô trò chuyện, dù sao Hứa Vy Bối cũng đã trở về, thế nào cũng sẽ thôi.

- Về.

Ngô Kỳ Phong này giờ vẫn là cảm nhận bản thân đáng thương, bóng đèn lớn nhất thế giới, ngồi yên ở trong góc không nhúc nhích thăm quan sát "hội bàn đào" trước mắt. Chợt nhận thấy ánh mắt Lục Nan Hy liếc về phía mình, Tích Lăng đã ngay lập tức đứng dậy theo sau cô, không cần cô nhiều lời, âm thầm lấy lòng cô, không phải hẳn rất biết nghe lời sao? Cả Ngô Kỳ Phong cũng hiểu ý mà nổi bước theo sau rồi khỏi một thế.

Tích Lăng thăm quan sát Lục Nan Hy, cô đang ăn mặc cái quái gì vậy? Phong phanh vậy mà ra khỏi nhà, cả áo trong cô cũng không mặc nốt, lúc ôm cô hẳn cũng đã nhận ra, hoàn toàn áo rãnh ngực đều lộ lộ ra đó mong lùa ôm sát người cô đường cong xinh đẹp mê người. Càng nghĩ càng tức giận, một tay ôm lấy eo cô mà kéo dính sát lấy người anh mặc cô giãy giụa, biết rằng: cô đang dối.

- Hy Hy, tôi...

Lục Nan Hy không có quay đầu. Vẫn bước đi đều như vậy chỉ có tay hấn ở eo cô như đốt thân nhiệt nóng bỏng, tim bản thân đập nhanh như cũ. Giận dữ trước đó đều tan thành mây khói khi nào rồi. Hẳn là lo lắng nam nhân xung quanh đang chú ý bảo bối của hắn, liên hận không thể một bước bé cô chạy ra khỏi nơi này ngay lập tức.

- Mộ Phi, chuẩn bị xe.

Mộ Phi đã ở sẵn sau bao giờ, nghe thấy lệnh Tích Lăng thì một sải chân nhanh đến bãi đỗ xe. Chỉ giây sau, xe đã dừng trước hai người. Như con kị mã đen kiêu ngạo, tiếng khởi động xe vô cùng êm tai, không khiến người ta ghen tỵ.

- Hy Hy.

Hiện tại trong mắt hắn hoàn toàn hối lỗi cùng ôn nhu. Gọi cô bao nhiêu cô cũng không thèm ngược lại nhìn hắn một lần, cô mím chặt môi, đứng dựa hắn ôn nhu nhất thời hắn càng không xem trọng cô.

Lục Nan Hy cũng đã rất may mắn bởi bản thân xử sự như vậy, nếu cô trực tiếp đối ánh mắt hắn, căn bản cô cũng không thể giận dữ nữa, hắn kiêu ngạo ương ngạnh, đến lúc hắn cố gắng ôn nhu một chút, không mềm lòng mới là lạ.

- Hy Hy, vốn tưởng cô thức khuya quá cho nên buổi sáng không thể dậy nổi, cho nên...thôi, lại đến ăn sáng đi, chuẩn bị rất tốt 3 phần.

3 phần?

Lục Nan Hy cùng Chu Kết Am thì còn ai nữa? Liên theo ánh mắt Chu Kết Am nhìn, Tích Lăng ở phía sau cách cô không xa, ngay lập tức cô liền rũ mắt không để ý đến hắn như thể chưa hề tồn tại. Là Chu Kết Am cũng có thấy.

- Hắn ta bệnh sạch sẽ thành tính, sẽ không ăn những thứ này mua bên ngoài đâu a.

Thật kinh khủng! Tới qua Lục Nan Hy cũng không cho hắn ôm cô ngủ, hại đến cả đêm đều trần trọc nhìn cô bên cạnh như thỏ phải cai cả rớt. Sáng đến lại làm mặt lạnh không tiếp chuyện, chính vì không thể chợp mắt, hân khuôn mặt tuấn lãng có chút mệt mỏi, hốc mắt càng hõm sâu, Chu Kết Am có chút đau lòng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô thực không tiện nói, nhưng con người kia dù mệt mỏi hay không cũng đều rất sắc bén, khí phách ưu nhã.

- Cô...

- Tôi biết rồi.

Chu Kết Am hiểu Tích Lăng muốn nói gì khi nhìn hắn cả buổi trời cũng chưa nói ra ý của mình, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy, Tích Lăng đôi khi cũng sẽ có lúng túng. Vốn trước đây, cô nhìn hắn đều hoảng sợ, cái gì cũng không màng, suốt ngày một mặt lạnh nhạt, đứng gần như muốn ép tim không thở nổi, muốn thoát lên: hắn có phải người hay không? Nhưng hiện tại, cô có thể "phải" một tiếng rồi.

Khụ...khụ Tích Lăng nhìn qua Chu Kết Am phía trước một chút, Lục Nan Hy quay lưng về phía hắn. Nghe như vậy cũng không có xoay người.

- Tiểu Hy, hình như anh ấy vừa ho khan thì phải, có bệnh hay không? Cô đến xem một chút đi.

Lục Nan Hy vẫn không có quay lại, tưởng cô ngốc a? Hai cái người này đang cấu kết nhau chơi đùa cô?

- Ho cũng không có chết được.

Một bầu trời tâm tư của hắn, một câu nói của cô mà trời gần như kéo mây đen sầm chớp ngang trời. Đau khổ xoay người rời đi.

Thật hết cách rồi! Chu Kết Am cũng chỉ gượng cười nhìn chăm chăm Lục Nan Hy có chút bất lực. Không ngờ, sống ở nơi này cô mới thấy được Tích Lăng quá mức đáng yêu như vậy. Dù hắn không nói nhiều cũng không quá mức biểu cảm, nhưng mà hắn lại vô cùng dành tâm tư để lấy lòng Lục Nan Hy. Chu Kết Am nghĩ qua một lượt, thần thờ hồi lâu, sau có chút buồn cười, cô cũng không có thiếu thốn tình cảm đến mức mơ tưởng thế này.

- Một ví dụ, nếu Giang Giang giận cậu thì cậu sẽ làm gì?

- Chủ nhân người đừng nhầm lẫn như vậy chứ, tôi cùng Giang Giang không một chút quan hệ mật thiết.

Mộ Phi liếc mắt lúng túng, khuôn mặt nhuộm đỏ, nghe đến Giang Giang liền tay lái muốn không vững. Thì ra Tích Lăng vẫn luôn nhìn anh cùng cô là một đôi. Cũng không phải là anh không muốn nhưng mà...

Đẹp đi!!! Không chút chuyên nghiệp...haizzz

Tích Lăng đưa tay sửa lại một chút cổ áo, khoả hai cúc áo đang thả, liền nhanh chóng thay đổi bộ dáng lo lắng thành một đường thẳng hoàng cao cao tại thượng, trực nhân trước Tích thị mau chóng nhìn thấy xe hắn từ xa thì mau chóng chạy đến trước mở cửa cung kính.

- Buổi họp sắp bắt đầu rồi, mọi người cũng đã tiến vào.

Vốn hắn chán chừ là còn muốn hỏi ý kiến Giang Giang về việc nữ nhân thích gì nhất nhưng là nghĩ đến mặt mũi cho nên là thôi đi, đối hắn việc này còn khó hơn lên trời.

Sau buổi họp, tất cả mọi người chưa bao giờ nhìn thấy Tích tổng lại trở về như Tích tổng lúc trước, hà khắc cực lực làm việc, hình như là tâm trạng không tốt, làm phải bị kẹt ở "địa ngục trần gian" thêm 1h sau, phổ biến đầy đủ chỉ tiết hạng mục đến cận kề sau mới rời khỏi.

Nói thật thì cô vui cũng có buồn rầu. Hoan hỷ vì gần đây Tích thị có một chút bê bối làm ảnh hưởng trên dưới không đồng nhất mà đây xuất phát từ Tích Lăng, hiện tại Tích tổng đã trở lại rồi, còn buồn rầu là chắc hẳn thời kỳ khó sống lại trở lại, tính tình sớm nắng chiều mưa, sở thích hành hạ nhân viên...thật là trở trêu. Mặc kệ đi...vì đại cuộc cơ mà.

Mộ Phi lúc này mới thấy nhân nhả con người bởi mọi chuyện đáng lẽ ra anh phải chạy đi dàn xếp thì nay đã trở lại với Tích Lăng như cũ, và phải thay đổi ánh mắt nhìn chủ nhân hơn một chút, đặc biệt không phải người, thần tiên đại thánh - cường pháp vô biên, làm việc với tâm thế không biết mệt mỏi. Woaaa...

Một Tích Lăng như vậy, không lập được nghiệp lớn thì thật là uổng phí tâm tư, lại là nghịch cảnh mới đúng. Người đàn ông tàn khốc đến đáng sợ này, chỉ ánh mắt cũng mọi người quy theo vô điều kiện không dám trễ nãi một thứ gì.

- Văn kiện tôi chưa xem qua liền mang lên hết đi, gọi Giang Giang đến mang theo thời gian biểu hôm nay.

Không quá năm phút sau, rất nhanh cửa đã được đẩy khỏi. Tiếng gậy cao gót nện xuống mặt nền trắng bóng giá trị vang lên tiếng kêu thâm thúy. Trên tay Giang Giang một ipad mini, liền tục ngón tay linh hoạt lật đi lật lại, nói luôn miệng không ngừng nghỉ, có lẽ đi ra khỏi cái phòng này thì chắc hẳn cũng mệt nhừ rồi. Lúc ở sảnh lớn, đi vòng vòng đã va phải rất nhiều người, Tích thị hôm nay cứ như là đã đi lại vào nhịp cũ không trật một ly nào, có khi còn hơn cả trước, nhân viên ai cũng tay chân bận rộn, chạy đi chạy lại giấy tờ bay đầy trời.

- À, Lâm thị đánh cuộc gọi đến muốn thảo luận một chút vấn đề với Tích tổng, không biết anh có nhã hứng không?

Giang Giang đương nhiên biết Tích Lăng luôn luôn không có thời gian trống cho nên chỉ có hắn nhả hứng mới được sắp xếp lên lịch thôi.

Lâm thị? Chẳng phải chuyện Lâm gia định nói không là về Lâm Quân Thi đó chứ? Mấy cái người này, ba cái chuyện hẹn ăn cơm, vòng đi vòng lại cũng chỉ có bao nhiêu đó, không chán? Hắn lại rất chán, cũng không thể diễn kịch phụ họa theo được. Hay Lâm Quân Thi đã muốn gần gũi nam nhân nóng lòng chịu không được? Kịch bản dự đoán rất cuộc cũng có lúc không muốn diễn nữa.

Lần trước gặp ở văn phòng, mắng nhiếc Lục Nan Hy thậm tệ, đã từ lúc đó không còn diễn kịch bản cũ nữa thay thành chiến lược gắt gao hơn, quả thật cũng một phen tổn tâm tư rồi. Cứ như vậy từ chối mãi, chỉ hại bức cô ta chết.

- Lục lại văn kiện Lâm thị chuyển đến. Lịch hẹn thì cứ vô tình xếp đi, lúc nào cũng được.

Hàng ngày đều có hàng trăm văn kiện mới, để mà tìm được văn kiện mà Lâm thị mang làm "tín vật" đó, cũng không biết ở nơi nào rồi? Nhưng với Tích thị, hạt bụi nhỏ cũng không sót, đương nhiên văn kiện thì sẽ càng có trật tự, quản lý vô cùng cẩn mật.

- Văn kiện Lâm thị chuyển đến, ông Lee cũng đã chủ động gọi đến, anh xem có đồng ý lịch hẹn không? Có lẽ hơi khó...

- Đều sắp vào đi...

Giang Giang há hốc miệng, Tích Lăng hẳn thực sự không còn lịch trống cho cả tuần này và tuần sau, cả tháng cũng đã có lên kế hoạch, hiện tại biết nhét chỗ vào đây? Với cách hắn làm việc, đương nhiên chuyện hiện tại không thích dời về các tháng sau.

Bên ngoài Á Liên Á vào tới, trên tay cũng là một ipad mini, tay còn lại sắp văn kiện, bộ dáng vô cùng chật vật, Giang Giang cùng Á Liên Á đều là thư ký riêng của Tích Lăng nhưng lại làm việc đơn phương, vốn không ưa thích nhau từ đầu, nhưng mà hiện tại, hai người nhìn nhau, mặt mày vô cùng đồng cảm. Mấy khi được thành thói như dạo gần đây, hiện tại đành lấy công nhọc mà liên tưởng đến an nhân!!

"Sao hôm nay lại chán thế nhỉ?" Cẩm Viên cũng chỉ có còn Lục Nan Hy cô đơn buồn chán muốn chết luôn. Ngoài TV ra cũng chẳng còn thứ gì tiêu khiển khác. Chu Kết Am có công việc đột xuất rồi đi sau khi Tích Lăng rời đi gần như sau 20ph.

Có cơ hội, Lục Nan Hy liền trở về với biệt danh "nữ hoàng thần thờ", cô cứ ngồi ngó ra như vậy, bản thân nghĩ trên trời dưới đất gì cũng không biết chỉ là nhắc đến chuyện này thì lại nhớ đến Hứa Vy Bối. Nhưng là liên lạc cách nào đây?

Cái này tình cảnh...Lục Nan Hy chưa từng nghĩ đến. Cô đứng là đại ngọc, sớm muộn cũng là đại đại ngọc. Hứa Vy Bối đáng về có lẽ hơi thân thiết với Doãn Dĩ Vương, nhưng nếu muốn liên lạc với anh ta thì cô không có cách khác ngoài thông qua Tích Lăng, mà hiện tại lại không thể sử dụng cách này, vậy thì cô đành đợi Chu Kết Am trở lại, sau đó nhờ cách liên lạc với Ngô Kỳ Phong, lúc ấy cô có thể liên lạc với Doãn Dĩ Vương rồi, nhưng mà chưa chắc gì Hứa Vy Bối cùng Doãn Dĩ Vương một chỗ???

Một đồng búi nhúi không hề nhẹ. Cô cũng chưa bao giờ nghe qua Hứa Vy Bối nhắc đến Doãn Dĩ Vương bao giờ? Càng không biết hai người mối quan hệ thế nào, cô cũng không muốn đoán. Ai quy định rằng nắm tay thì là ở cùng một chỗ đâu?

Bích Vũ nữ nhân đã làm việc thì phải làm qua 1 hết một tháng, đương nhiên hôm sau Hứa Vy Bối sẽ trở lại làm việc tiếp. Lại nhắc đến, lại tò mò, đáng sợ đến mức đó ư? Tiểu A đã kể cô nghe "truyền thuyết" rất nhiều nhưng mà vẫn không thể hình dung nổi.

Haizzz...nhức đầu. Tội đó đi rồi tính tiếp.

Lục Nan Hy vô tình lại nhớ Tuệ Mẫn Mễ, thân hữu đồng cam cộng khổ, nhất định lúc cô biến mất, Tuệ Mẫn Mễ đã rất lo lắng, chỉ sợ rằng, gặp lại cô thì nhất định Tuệ Mẫn Mễ sẽ không nhìn một cái, bởi tính Tuệ Mẫn Mễ rất cục, thẳng tiến ngoảnh đi hướng khác, dù sao cô còn nhớ rõ là tốt rồi. Nếu gặp lại một lần nữa, cô nghe lời Tuệ Mẫn Mễ không mơ tưởng cũng không luyến tiếc, có phải hiện tại cuộc sống cô đã thay đổi theo hướng tích cực hơn?

Lúc cô khó khăn, cũng chỉ có Tuệ Mẫn Mễ dung chứa cô. Lúc cô khóc lóc đau buồn, cũng chỉ có ấy an ủi tâm sự. Trong thần trí cô vẫn còn lưu lại dãy số điện thoại Tuệ Mẫn Mễ chưa bao giờ quên.

Lục Nan Hy suy nghĩ lại rồi sao? Cô quả thật không phải là con người kiên định. Một chút bản lĩnh cũng không có. Ở bên người đàn ông mà có mơ tưởng cô cũng không chạm đến một gót chân của hắn thì đây là quyết định sai lầm?

- Cô thần thờ ở đây làm gì?

Lục Nan Hy mà nhốt mình trong cái Tích Viên vắng lặng như tờ này không có một bóng người lui tới, chắc hẳn cô sẽ phát điên mất, chỉ có ngồi lại một chút mà đã nghĩ lung tung từng pheo đủ thứ chuyện. Nhiều khi, còn đáng sợ đến nỗi, cô lại không thể điều khiển nổi thần trí mình nghĩ gì và muốn gì? Chẳng lẽ cô bị bệnh rồi à? Mà là bệnh quái!

Chu Kết Am vốn không có để ý, từ trong tay quăng trên bàn một túi giữ nhiệt chân gà rút xương hầm cay Tứ Xuyên. Lục Nan Hy định mở miệng xin ăn một miếng thì không ngờ Chu Kết Am lại ý tứ mang về cho cô.

- Càng ngày càng thấy yêu chị hơn đó nha! Cảm tạ, vô cùng cảm tạ.

- Đây là Tích tông mua.

Chu Kết Am muốn trêu chọc Lục Nan Hy một chút, có phải giận người cũng không còn tâm tư ăn uống không? Cô liền ngược nhìn Chu Kết Am, trên mặt cô ấy chỉ có "một bầu trời nghiêm túc".

- Không sao, cũng không có ghét thức ăn. Lương thực là thiên phúc đó nha.

Muốn ngủ tại chỗ... Chu Kết Am gượng nhin cười, một bước lên lầu không có quay lại, nguyên lai là định mua cho cô cùng Lục Nan Hy ăn nhưng Lục Nan Hy thích như vậy, cô cũng không muốn giành phần.

Lát sau, nghe tiếng cửa khởi động mở, Ngô Kỳ Phong chạy vô tới, trên tay cầm một mảnh vải nhưng dây cột đến, nhìn từ xa ánh kim ánh đỏ rực rỡ vô cùng xinh đẹp trang nhã, lớn tiếng gọi Chu Kết Am, dáng vẻ vô cùng gấp gáp không nhìn được phải là ngay tức khắc. Lục Nan Hy trên tay còn cầm chân gà, mỗi đều là dấu vết sa tế, dáng vẻ vô cùng khó coi, mau chóng dùng khăn giấy bên cạnh lau đi vết bẩn, muốn chạy đến hỏi xem việc Hứa Vy Bối cùng Doãn Di Vương thì lại chậm một bước.

- Cô thất lại cho tôi chiếc nơ xem, tôi không có cách.

Có chiếc nơ cũng chạy gần gặt lại đây. Xem ra Chu Kết Am làm việc cùng Ngô Kỳ Phong vô cùng vất vả, nhưng tên này nhìn ra cũng không phải thuộc dạng khó bảo mà là khó ỡ, sự nghiêm khắc khéo che giấu sau bộ dáng xinh đẹp đường hoàng cùng hài hước.

Trong lúc chăm chú Chu Kết Am thất nơ tí mĩ, có chút phức tạp cầu kỳ nhưng mà lại thích mắt, Lục Nan Hy nhân cơ hội hỏi chuyện, chỉ là chưa có nói xong chủ ngữ vị ngữ thì liền bị Ngô Kỳ Phong đẩy dạt ra khỏi, sao cô lại dám làm anh phân tâm? Vốn đã gọi Chu Kết Am làm cái nơ này tận 10 rồi. Dù sao chỉ một mảnh vải, cô lại thiết kế ra cái nơ quái này, làm đi làm lại Ngô Kỳ Phong cũng chưa thể.

- Không biết không biết.

- Các người thân thiết với nhau, nói ra câu không biết, không phải vô lý lắm sao?

Lục Nan Hy là tức giận thật sự, quyết môi, không phải người tức giận nên là cô sao? Cái tên chết bầm này, người ta cũng chỉ hỏi qua hai câu? Đơn giản như ăn cháo, lại còn già vờ như mất thiên hạ. Qua thái độ này, Ngô Kỳ Phong nói không biết đương nhiên liền bị cô xét vào nói dối, hoàn toàn không giống người không biết chuyện thật sự. Anh một nhóm thân thiết, anh không biết thì còn ai biết?

Ngô Kỳ Phong có cần kêu oan không?

- Thân cũng phải là thân ở mức nào. Chưa nghe qua mức độ?

Tên này, cô tự nhủ với đầu gối mình như bệnh tâm thần còn có cảm giác yomost hơn. Đáng ghét! Không muốn trả lời thì cũng không cần nhiều lời làm cô càng thêm bức mình. Chu Kết Am nhìn thấy cô không vui thì cũng nhanh tay đề xuất Ngô Kỳ Phong ra khỏi nhà.

Vừa gần vừa gần chân gà! Sao lại hết cảm giác ngon miệng rồi ấy nhỉ? Xem ra, cô tự mình tìm đến Bích Vũ là cách tốt nhất.

- Anh đến đây làm gì? Chẳng phải lần đó đã nói rõ rồi sao?

Dương Kha Hạn nhìn đến Lăng Khẩu Thiên trước mắt, sau thờ phào nhẹ nhõm, vốn tưởng cô đã tình trạng nguy kịch rồi, xe đường cao tốc như vậy không chết thì cũng là tàn phế hay tổn thương tinh thần. Nhưng lùm xùm báo chí những ngày này về Lăng gia, đương nhiên chỉ có thể cô tính cách coi trời bằng vung gây chuyện.

- Lần đó? Anh còn chưa nói hết ý tứ thì em đã bỏ chạy khỏi.

Chạy khỏi? Lần cuối cùng nói chuyện với Dương Kha Hạn là Lăng Khẩu Thiên nghĩ lại bản thân có bỏ chạy sao? Chỉ là cãi cọ, cái gì cũng đã rành mạch nói ra rồi cắt liên lạc. Thử hỏi, đang yên đang lành, nam nhân trên trời rơi xuống buộc tội mình bỏ chạy, mà ký ức đó hoàn toàn không phải của mình.

Khoan đã!

Nhắc tới những chuyện rắc rối gần đây, chết tiệt thật. Có lẽ là Lục Nan Hy rồi, trong miệng thâm mắng chủ nữ nhân điên loạn, ánh mắt lại có như không cười tươi vô cùng quái dị nhưng mà lại một lần nữa quyến rũ Dương Kha Hạn.

Dương Kha Hạn nhìn gương mặt xinh đẹp khí phách trước mặt không nhìn được cười thầm. Là nữ nhân thay đổi vô cùng dịu dàng thuần khiết ánh mắt, tuy nhiên hiện tại trước mắt gặp lại cảm giác chân thực lại khác hoàn toàn, đã thay đổi thành một nữ nhân suy ngắm vu vơ.

Chẳng lẽ việc khả năng tồn tại Lăng Khẩu Thiên thứ hai y đúc là có thật? Xem ra, mò kim đáy bể, cũng đáng giá 100 vạn mà. Nhưng Lăng gia này cũng chẳng biết ý định gì lại không biết tốt xa chơi trò vừa ăn cướp vừa là làng không biết mắc cở. Người ngoài không hiểu, người trong cuộc chỉ có muốn buồn nôn một cái.

- Lần gần nhất chúng ta gặp nhau là ở đâu ấy nhỉ?

Dương Kha Hạn đem cả mối "thù hận" của những năm trước cô đùa cợt với tình cảm của anh, từ từ tiến gần Lăng Khẩu Thiên không ngừng chìm vào thế giới của mình mà ngăn người ra, không có biết nghĩ cái gì hay là đang suy tính không chừng, nữ nhân độc ác này đầu óc cũng chỉ bao gồm nhiều thứ thôi. Đáng lẽ cô không nên có biểu cảm này, càng khiến người ta hoài nghi. Không ngờ một chuyện bệnh hoạn như vậy lại xảy ra đó chứ.

Khép kín Dương thiếu gia này là Lăng Khẩu Thiên nhìn nhầm sao? Lúc trước cũng chỉ có nhìn thấy Dương Kha Hạn trầm tư, ít nói.

- Cậu ở đây làm gì vậy? Hầu nhân đâu, tiền khách.

Bà Lăng từ bên ngoài đi vào, ăn mặc rất chỉ kín đáo, mặt mũi gần như không nghe chất giọng thì liền không thể đoán được, đương nhiên là không hề giống tác phong thường lệ, thì ra là còn trang bị mặt kính đại bản che gần hết nửa gương mặt, chỉ còn lại đôi môi dù ở trạng thái bình thường không gian không vui nhưng khó khiến người ta không tự cảm thấy trào phúng tia chế giễu. Đương nhiên trong tình thế là bà, cũng muốn đuổi khách, vốn tiền sự Lăng Khẩu Thiên cùng Dương Kha Hạn cũng chẳng tốt đẹp gì mà nhắc đến.

Chưa có chào hỏi qua mấy câu, liền có ý thô lỗ muốn đuổi khách, đây là hữu khí đối khách của Lăng gia ư?

- Cũng không cần hao phí tâm đưa tiễn, tôi tự mình có thể rời khỏi. Chỉ là có hứng, rủ cô ấy đi đua ngựa ấy mà. Tạm biệt.

Ý định cũng chỉ có muốn rủ đi đua ngựa?

Dương Kha Hạn quả là tên bệnh hoạn. Bà Lăng chữa ánh mắt vô cùng không hài lòng về phía Lăng Khẩu Thiên ngoài bộ dáng như gặp ma thì hình như vẫn chưa có thay đổi. Tức khí mà thở hồng hộc, lồng ngực lên xuống. Gần như muốn thổi bay cô đi rồi.

- Mẹ nhìn con như vậy làm gì chứ?

Tiếng điện thoại làm Lăng Khẩu Thiên dần bình tĩnh một chút. Màn hình sáng đèn là Mao Tĩnh Ly. Cũng không có gì lạ, lúc cô trở lại, người cô thân thiết cũng chỉ có Mao Tĩnh Ly cùng Tử Lâu Mạng.

Thật đáng thương! Lăng Khẩu Thiên lại kết giao với những người đối hình nghĩa nhân, thực sự con dao hai lưỡi đang tìm kiếm thời cơ rạch người ta bị thương.

Lại không biết - làm hại người ta, bản thân không phải là không ảnh hưởng? Hay cho cậu, gieo nhân nào gặp quả đó. Người khác không biết cư nhiên trời đất chứng giám, nhân tình còn có thể tha thứ nhưng trời đất hiện hữu sẽ dung thứ? Lại có thuyết phản ngược nga.

- Thiếu gia, đại thiếu gia đã trở lại rồi.

A, Dương Chân mới đây đã chu du xong chuyến du lịch tự phát của mình rồi? Dương Kha Hạn nhất thời cảm thấy trở về thời điểm này thì cũng coi như là không quá trễ cũng không quá sớm. Nhớ lại cái buổi tiệc ăn mừng Lăng thị hơn một tháng trước, ông Dương khách sáo hỏi gã vào nhà Lăng Khẩu Thiên, hại Dương Chân cũng không muốn ở nhà để thành món đồ gà bán của ông...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Mặt mũi anh để chó cạp đi

Lục Nan Hy dư âm tức khí do cái tên Ngô Kỳ Phong kia để lại còn chưa có tiêu tan, không ngờ, anh ta im luôn đó chứ, thật sự là không biết? Có phải bình thường cô cũng chỉ trưng bộ mặt hiền lành thì liền không ai xem cô ra cái định gì không? Chính là Tích Lăng dạy cô, để đối phương không đoán ra được tâm tư thì mới là đáng sợ, cũng không phải hấn dạy, là cô thấy hấn thể này đối cô, cô cũng rất sợ nên liền quy thành một bài học.

Tích Lăng, nhắc lại đến hấn lại càng muốn tức mà học máu chết. Cứ tưởng gần hấn thì hấn sẽ nói đỡ dành vài câu, ai ngờ cái tên phúc hắc quái dị này lại giận ngược lại mới chết chứ! Cũng chẳng hiểu sao, rõ ràng biết người có lỗi là hấn nhưng trong lòng cô lại dâng trào một cỗ tội lỗi không đáng có như vậy.

Dù biết hấn ít nói lãnh đạm nhưng không phải trong đầu hấn cũng phải có ý định giải thích cùng ấy nấy sao?

Lục Nan Hy cũng quyết không nhượng bộ, Tích Lăng dù cái tội lớn thế nào, cũng phải cho cô một lời mới được.

Ý CHỈ RẤT KIÊN CUỒNG MẠNH MỀ!

Đã khuya như vậy Tích Lăng còn chưa có về. Hấn vác xác đi đâu? Có phải những ngày nay tâm tình không tốt liền sinh hứng mang nữ nhân đến Tích Viên? Không cần biết thực hư, thoáng qua ý nghĩ thôi giảm chưa cũng muốn xông lên nào giết chết cô.

Hình như Lục Nan Hy nhớ không lầm thì, có nghe qua cái tên kiều ngạo đó nói hấn biểu hiện tốt là được rồi. Vậy biểu hiện đó có tính hết mọi thứ không? Vẫn không ngăn được nóng lòng, chuyện dân cầu mỹ nữ đến Tích Viên hoàn toàn có khả năng xảy ra. Chẳng phải đêm qua hấn chạy đến Bích Vũ đó thôi.

Mình oan một chút, từ lúc đón cô về, phải nói là từ lúc hấn xác định hấn cần cô, thì hấn một chút cũng chưa từng bước đến Tích Viên, Tích Viên chẳng khác nào gia hoang trống không, chỉ khác Cẩm Viên là chất đầy hầu nhân, đêm không muốn xêu, cứ coi như là nhà tập thể cho hầu nhân tạm ở đi.

Kết quả trắng đêm Tích Lăng không có trở lại. Hại Lục Nan Hy cũng không thể ngủ, lăn lộn lăn lộn, không đến mức sập giường nhưng mà suy sụp mới đúng.

Buổi sáng cũng không thèm ăn, Chu Kết Am tròn trĩnh mắt, nữ nhân này thực sự giận mà bỏ ăn? So với người yêu thích thức ăn như vậy, đúng là không thể tin dễ dàng được, lại là có bệnh sử đau dạ dày, nhớ lại những lúc cô bỏ bữa, liền lăn ra đất đau đớn, ghê người. Quá chiều, cũng chẳng thấy bóng dáng, hấn dường như lúc cô trở lại cư Cẩm Viên, chưa bao giờ

như vậy, nếu buổi trưa không trở về thì là chiều, đến tối cũng sẽ về, có khi không muốn rời Cẩm Viên ấy chứ.

- Kết Am, chị mau gọi cho Tích Lăng, nói tôi ngã bệnh rồi, cực kỳ nóng người và cực kỳ cực kỳ không muốn sống.

Chu Kết Am nhúu mày, khoe môi xinh đẹp có chút nuếch cao một chút, Lục Nan Hy tưởng Tích Lăng hấn góc? Lại vì một lời vụng về như vậy mà chạy về? Dù sao nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng tay thì vẫn gọi, lịch sự mà nói, việc người ta nhờ, cô cũng không thể không làm.

Gọi một cuộc, không nhắc máy.

Gọi hai cuộc, không nhắc máy.

Quá tam ba bận, thử xem sao. Đợi đến hồi âm cuối cùng, lâu muốn chết, rốt cuộc hấn cũng bắt máy.

Chu Kết Am nhìn bộ dạng Lục Nan Hy giận dỗi thì vậy nhưng thấy cuộc gọi được nhận thì không ngừng chồm đến bên cô mà nghe ngóng hấn giọng, hai ngày không nghe đến, thực sự nhớ muốn chết luôn nên cô bật loa lớn cho rồi luôn đi.

Nghĩ lại, có phải Lục Nan Hy có phải quá ích kỷ không? Nhìn hấn về mặt, hấn cũng rất đau lòng, vậy mà cô lại nghi ngờ hấn. Tay nắm chặt hồi hận. Không cần hình tượng nữa, nhất định phải thuyết phục hấn trở về.

"Tích tổng, hình như Tiểu Hy bị bệnh thật rồi, cả người đều nóng ran doạ người."

"Lăng, gần đây tôi có rất nhiều dự án phim sắp khai máy, chỉ sợ không có thời gian, vẫn nhờ Giang Giang báo trước một chút lúc cần... - Bệnh?"

Tiếng nữ nhân quyến rũ mê người trong điện thoại truyền đến Lục Nan Hy rõ mồn một, mặc dù nói rất nhiều thứ nhưng thu vào tai cô cũng chỉ có một từ "Lăng", về mặt cô lại trào phúng đến mức bản thân cũng không nhận ra, đôi mắt dần lạnh đi khiến Chu Kết Am còn không tin được, cô cũng có bộ mặt này?

Không biết là bận rộn hay lo lắng, điện thoại dần im lặng sau không nhanh không chậm tắt máy. Ôn Diệu Đoái nhúu mày, không vui nhìn Tích Lăng nhanh chân nhanh tay như kiến cắn mông mà rời đi, chuyện gì mà khiến người đàn ông lãnh đạm khó dây vào đó lại gấp như vậy? Thực khiến người ta tò mò, vốn nhìn thấy hấn như vậy cũng rất khó, như đi mò vàng ở nơi có cả trăm người cùng đào. Khiến cô có chút hoài nghi, những lời này giờ cô nói, hấn có thu vào tai không vậy? Chuyện này cũng rất quan trọng mà, cô lịch quay dây đặc, chỉ sợ sắp xếp sẽ có chút bất tiện cho nên vẫn là ưu tiên sắp Tích thị lên trước nhất. Á Liên Á một tay sắp văn kiện bên cạnh, Ôn Diệu Đoái chỉ đành đi ra ngoài ngay sau đó...

Chu Kết Am có chút giật mình, định bụng uống nước thì liền phun ngay lập tức, hại cô ho sặc sụa, Tích Lăng trở về thật. Chẳng lẽ không nhận ra, lúc nói chuyện dù cô giọng điệu rất bình tĩnh nhưng lại hấn không nhận ra nó buồn cười thế nào a?

Cửa vừa đẩy ra, Tích Lăng chưa kịp phản ứng qua hai giây, chỉ kịp thấy chiếc giường trống không, cảm nhận một lực đá mông hấn vào trong, hấn cực kỳ cực kỳ đen mặt. Tiếng động khoá cửa vang lên rất rõ ràng, dù rất nhỏ nhưng lại rất bất tai.

Một thân ảnh cực nhỏ nhẩn thom tho òm chặt lấy hấn, đẩy hấn dựa vào a tường lạnh. Khoé môi giật giật khó sở, không tiện bật lớn, miễn cô không bệnh là được rồi. Nếu cô buồn, hấn bị lừa một chút cũng không sao. Chỉ là kịp phát hiện ra, hai hôm nay hấn điên cuồng cái gì? Cắt ngang suy nghĩ hấn, là vòng tay ở thắt lưng ngày càng chặt.

- Anh, quá đáng, hai ngày một đêm không trở về thì thôi đi. Là anh có lỗi mà lại diễn màn giận ngược. Không đáng mặt nam nhân, không chút phong độ nào. Có phải không nhượng bộ gọi đến thì anh trốn luôn rồi không cái tên hỗn đản này. Có giỏi thì nghĩ cách tránh luôn đi..

Lục Nan Hy mắng xối xả, điệu bộ như muốn khóc đến nơi, giận nhưng cũng không có buông tay. Chỉ là Tích Lăng tay, có nên đặt ở eo cô cho hợp tình hợp lý không? Tay hấn vẫn ở khoảng không vô định, là vô cùng ngạc nhiên cô hành động cho nên tiếp theo thế nào cũng không có biết?

Vấn đề nằm ở chỗ, hấn ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, bờ môi bạc kia vô cùng vô tình lãnh đạm, cô không nhìn ra được song song đó tia ôn nhu cũng không thiếu, cô hình như đã trở lại Lục Nan Hy tình nghịch như trước, không còn ưu uất trầm lắng nữa, cô thực sự đã thoát khỏi sự khủng hoảng của mình, bộ dạng cảm động này của hấn không khiến người ta thuyết phục chút nào? Ngay ra khúc gỗ vậy, thiện ý chỗ nào?

- Tôi.. giận.

Lạc mồm buộc chặt, đương nhiên không thể áp dụng với Tích Lăng rồi. Phun ra lời nói ngắn gọn như vậy, là hấn giận thật a? Vậy vô si đến vô pháp thì sao?

Lục Nan Hy tức giận nhúu mày, hơi thở gấp gấp, đôi mắt hấn rõ lên ý vị không vừa ý.

- Em..

Đánh liều kiêu chân lên, tay ở sau cổ hấn ghì chặt đến mình. Liên tục ấn mạnh nụ hôn đến môi hấn. Đừng nói, hành động này lại không có tác dụng, tim cô đập loạn xạ, cảm giác giận hấn cũng tiêu tan ít nhiều, chỉ mong chờ hấn phản ứng, có đủ bản lĩnh thấu tỏ hấn hay không?

- Em.. hôn anh.

Lời này cũng trả Tích Lăng, hấn có cảm giác thế nào? Hấn chỉ nhoen miệng cười, Lục Nan Hy lại một phen thần người, vốn đã nhìn rất nhiều lần nhưng mỗi lần không nhận được lại gần ra vô cùng mất mặt. gương mặt xinh đẹp kia lại đỏ ửng, thói quen này lại khiến hấn máu nóng trong người vô cùng kích thích, bản năng đàn ông trời dạy, một thân nhấc bổng cô lên, ôm đến bên giường, cô từ trên cao mạnh bạo thả xuống, còn chưa hết hoảng hốt, thân người đã bị áp trụ mà không có cách chống cự, môi anh đào căng mềm cũng bị ngậm lấy như quả cherry mọng.

Tích Lăng môi bạc không có tiết tấu, lưỡi cạy hàm răng cô đang ngậm chặt, mút lấy lưỡi cô tùy ý, hấn mùi hương lan toả trong khoang miệng dần ý thức cô cũng tan biến đi, cả người nhún ra mặc hấn muốn làm thì cũng đều có thể.

Đến bộ đồ ngủ kia Lục Nan Hy, Tích Lăng đương nhiên nhớ vô số ánh mắt chú ý ở cô qua bộ đồ chết tiệt này, đã như vậy không nên lưu lại, nó chính là tội đồ. Liền một tay xé đi, rách tươm. Cô cũng không biết điều gì làm hấn tức giận, tay cầm lấy hấn ở vai, ngực mình hấn cũng ngậm lấy, cô gắng nhìn những vẫn không chịu được mà rên lên một tiếng, sóng lưng đều lạnh toát, kích thích này vô cùng khó chịu, trong lồng ngực như thủy triều lên xuống. Làm hạ thân cũng nóng rát, môi anh đào cắn chặt, môi dưới tuy cô cắn nát, mắt nhắm nghiền lại cảm nhận đường môi hấn ướt át, tay hấn cũng đưa vào dò xét hạ thân cô đang ẩm ướt, hiện tại, cô trên người không còn mảnh vải, lại thái độ vô cùng ngoan ngoãn, hấn híp mắt nhìn đều rất hài lòng.

Xem ra, Lục Nan Hy chỉ có ở dưới thân Tích Lăng, hấn mới có cảm giác quân được cô bên mình.

- Ngón tay này xem chừng cũng không thể thỏa mãn, thử qua thứ lớn hơn?

Tích Lăng đặt một nụ hôn nóng rực ở hai gò má cô đỏ ửng, do kích thích mà cô không thể ngừng mím môi kiềm chế bản thân bộ dạng không quá mức hèn hạ. Thực sự cô đang rất khó chịu, hẳn cũng không nhận ra hẳn cũng đang thờ dốt. Hạ thân bên dưới ngày càng trương lên. Lại một nụ hôn ở hóm cổ cô đặt xuống, mùi hương ngọt ngào ở cô càng khiến hầu kết hẳn lên xuống vô cùng khó khăn, cô tay đặt ở tay hẳn thâm gât đầu, ở môi cũng dần buông ra rên rỉ rõ ràng hơn, ní non bên tai càng kích thích dục vọng lên đỉnh cao.

- Biểu hiện rất tốt, chỉ cần hưởng thụ, việc còn lại để tôi.

Tích Lăng sắp thành công ăn cô rồi? Có ai đến giúp hay không?

- Ừm...aa không..không phải anh đang giận sao?

Ý Lục Nan Hy là trách cứ nhưng là Tích Lăng kích thích, tiếng ní non hoà vào giọng nói, nghe ra cô là đang ní non hờn dỗi, càng đáng yêu thập phần, khối mềm này hẳn rất nóng lòng muốn nuốt vào miệng.

- Nên nhớ, em chỉ có thể khiến tôi lên.

Lục Nan Hy cắn chặt răng, hẳn liên tục buông ra lời nói không đứng đắn như vậy, nhìn người đàn ông ở trên tuần tú diện mạo ngút trời đang cười ranh mãnh lại khiến cô đỏ mặt, muốn tìm cái hồ chui xuống, liền úp mặt vào ngực hẳn, không muốn nhìn nữa, ngón tay hẳn đang chà đạp hạ thân cô.

- Aaaaa...

Tích Lăng hự một tiếng mạnh mẽ, như con mãnh thú tàn khốc ngủ say hiện tại thức tỉnh, ánh mắt hổ phách kia bùng sáng, cô liếm môi bản thân, nhìn vào mắt hẳn, hạ thân cô đang rất đau, thậm chí còn không dám nhúc nhích, bởi cảm nhận hạ thân vào trong hạ thân quá rõ ràng, cô run lên từng đợt, tay nắm chặt lấy chân ở bên dưới người đến đỏ tay. Hơi thở vô cùng đứt đoạn ngắt quãng lại gấp gáp. Cô còn có chút ỷ khuất, nghĩ đến hẳn ban nãy văn phòng chứa nữ nhân giọng điệu ỷ mị như vậy, rõ ràng sẽ không có tâm tư dành cho cô, xem chừng những lời vừa rồi cũng không dành cho cô. Cô cắn chặt môi dưới nhất định từng đợt ra vào mạnh mẽ kia không thoát ra một tiếng rên rỉ nào, mắt đặt ở ngoài kính lớn kia, chỉ có gương mặt yếu kiều có chút mệt mỏi.

- Hy Hy, em dưới thân tôi lại tâm tư nơi khác? Tôi còn mặt mũi gì nữa?

Lục Nan Hy tóc mai bay loạn, hẳn đưa tay gạt ra khỏi, ánh mắt si dại nhìn cô. Cô lại tức giận tròn mắt nhìn hẳn, tay nắm lấy cánh tay hẳn mà phát tiết nắm chặt.

- Mặt mũi..ừm...aa của anh để chó cạp đi...ban nãy trong điện thoại... là giọng nữ nhân nào?

Tích Lăng mỉm cười, Lục Nan Hy đang ghen à? Hẳn không định hỏi bởi cô cũng chói, chỉ cần hẳn biết cô có để tâm ở hẳn là được rồi, giải thích là gì, cô không tin hẳn lời nói cũng không có một gam nào tác dụng. Nhưng hành động này hẳn tin tưởng ở cô, lại cô không hiểu nổi.

Kết thúc 3 hiệp dài đằng đẵng rốt cuộc cũng kết thúc, ngoài trời kia rốt cuộc cũng bao trùm bóng đen dài đặc, rèm còn chưa đóng như cũ, bên ngoài Bắc Kinh xinh đẹp lên đèn như thể chưa bao giờ ngủ say, cô mệt như, đầu ngón tay cũng chẳng nhấc nổi. Cô thật hận, sao cô bộ dạng chật vật cạn kiệt sức lực, hẳn lại không một chút mệt mỏi. Cô đưa chân quần lấy người hẳn như bạch tuộc không buông, nằm trong lòng hẳn vô cùng ấm, chỉ có cần răng chịu đựng hạ thân đau nhức.

- Khó chịu?

Tích Lăng con người vô cùng mềm mại ánh nhìn, một bộ ôn nhu thâm tình lại có chút tình nghịch xen lẫn, hẳn hôn lên gò má cô, cô lại không ngừng đỏ mặt; lời nói hẳn phun ra từ bờ môi bạc kia, hơi thở ấm nóng, đôi chút mùi hương bạc hà cùng nước hoa thoảng thoảng ở đầu mũi, chỉ có mùi hương hoan ái vô cùng rõ ràng.

- Tôi thoa thuốc hạ sưng cho em

Tích Lăng chưa kịp ngồi dậy, Lục Nan Hy đã vội ôm ngang thắt lưng hẳn, dựa vào lồng ngực rắn chắc bánh mật kia, cũng cảm nhận hẳn tim đập rất mạnh, vô cùng hài lòng. Bờ môi anh đào như có như không mỉm cười mị hoặc.

- Cái đó...ngứa lắm, không muốn.

Thuốc hạ sưng vừa trơn lạnh vừa ngứa, cô có lẩn qua lẩn lại, cũng đau thêm mà thôi, không thấy tác dụng ở chỗ nào? Tích Lăng đôi khi hẳn nói vài lời, đôi khi rất im lặng nhưng thầm nghe cô nói, để ý tay cô đang làm những động tác của bản thân, cô nhìn thấy cảnh này tự nhiên có chút đau lòng. Nhớ đến lần đầu tiên gặp hẳn, cô lại không mặt mũi hất mũi vào vest của hẳn. Không biết hẳn có còn nhớ không?

- Em yêu anh.

Lục Nan Hy cũng chỉ là thuận miệng vậy thôi, đối cô lời nói cũng chẳng có hiệu lực là mấy nhưng lời này là thật. Cô tin hẳn, chỉ mong hẳn đừng khiến cô thất vọng lần nào nữa. Tích Lăng nghe thấy lời này, bất giác ánh mắt cô nhìn hẳn vô cùng nóng bỏng, lại cố tình không hiểu chuyện, nghiêm mặt hỏi cô nhưng lời nói lại không chút đứng đắn, khiến cô há hốc mồm.

- Muốn tiếp tục hiệp 4?

Rất nhanh tên dã sói kia đã đặt cô ở dưới người, cô thật sự không còn sức lực nữa, hẳn trấn cô xuống người, cô cảm thấy vô cùng đau đớn mà nhịu này, cả người như đứt ra từng mảnh ê ẩm.

- Khụ..khụ...đau quá...Lăng.

Lục Nan Hy nhớ lại cái chiêu sách hẳn làm hôm qua, cố tình ho khan vài tiếng vô cùng nặng nhọc, giả vờ nhắm hờ mắt, tay cũng buông lỏng. Rất có hiệu quả, hẳn thực sự buông ra, tay chân mặc quần áo vào đường hoàng, gấp gáp bước chân rời khỏi phòng, đi gọi Ông Trương đến. Cô xanh mặt, tên này không phải tin thật đó chứ. Cô là đau thật nhưng mà là kiệt sức đúng hơn. Cô đâu có bệnh, ông mà đến thật chỉ có cô chín mật, lấy bệnh đầu cho chữa đây, xem ra gây ông đập lưng ông rồi~~

Lục Nan Hy định chạy theo nhưng cô không còn chút hơi sức nào nữa, gọi hẳn lớn tiếng nhưng phát ra cũng chỉ có tiếng thì thảo. Lạnh toát cả người từ trên xuống run rẩy, cô mau chóng lấy chân quần người lại rồi nằm nhừ ra ở giường lớn như cũ, ít nhất cũng còn chút tỉnh táo mà nhận ra mùi hương hoan ái quá nặng, mau chóng cầm lấy chai khử mùi từ phòng mà dùng qua, nghĩ đến bác sĩ Trương lại, cô phải thế nào đây? Đùa một chút cũng không xong, Lục Nan Hy này còn làm được gì đây?

Rất nhanh, khoảng chừng 5ph sau, Ông Trương đã chạy xe vào Cẩm Viên sân, Chu Kết Am cũng lo lắng mà nhìn theo, đưa Tích Lăng một bát cháo vừa nấu xong, hẳn cùng ông Trương tức tốc tiến vào phòng, cô nhìn hẳn cũng chỉ cảm nín, thực sự bất lực với cái diễn biến không dự định này. Chỉ là ho một chút cũng không chết được, nhớ đến hẳn quan tâm cô đến mức này, hôm qua cô lại nói với hẳn lời đó, hiện tại có chút hối hận rồi, có chút xúc động cụp mắt sau nhìn hẳn cắn môi dưới bối rối. Cô thực sự không bệnh thì bác sĩ biết khám thế nào, cũng đâu phải thần tiên hoá phép hoá bệnh? Nói không ra, hẳn chỉ muốn nổi điên với ông càng không được, chính là trực tiếp làm khó người ta.

- Thiếu phu nhân, nghe Tích thiếu gia bảo cô trong người không khoẻ, đau đớn với lại ho khan?

Ông càng hỏi hần càng nóng lòng.

- Đến khám trực tiếp.

Lời nhắc nhở không vui lại gấp gáp ở phía sau khiến ông có chút run rẩy, lương y cũng không cần nhiều lời, mở ra hộp thuốc cùng dụng cụ y tế, càng đến gần mặt cô càng biến xanh biến trắng. Nhìn hần căng thẳng như vậy, sao cô có thể mở miệng là mình không sao chứ? Tình cảnh này thật buồn cười.

Ông nhìn qua Lục Nan Hy trên người quần chân duy nhất, trán lại động lớp mồ hôi dày, cả gương mặt thanh tú mệt mỏi kiệt lực, môi đỏ mím chặt thăm suy xét sau đưa tay để ở trán Lục Nan Hy, đo thân nhiệt cẩn thận, nghe nhịp tim, mừng rỡ mạch đập, cũng chẳng thấy cô có vấn đề gì chỉ là có chút nhanh, thăm nhủu mảy, quay lại nhìn qua Tích Lăng, hần không nhìn được lại hỏi hã gấp ông, ông thật sự chưa nhìn thấy qua hần bộ dạng không thể kiềm chế này, lúc nào gặp Tích Lăng, hần cũng trung bộ mặt khó gần lạnh nhạt lại như trời quang sấm chớp huỷ cảnh đền nơi cũng không dừng toát lạnh thoát khỏi môi bạc cao quý kia lời nào. Ông lại thấy cô nằm nhũn ra đó, cả ông bảo đưa tay đo huyết áp cô cũng không đưa nổi, hỏi một số câu, cô cũng trả lời không có, chính ông cũng rất lúng túng.

- Thiếu gia, thiếu phu nhân cũng chỉ một chút kiệt sức, ngoài ra cũng không vấn đề gì, đây là thuốc bổ cho cơ thể, dặn dò cô ấy uống sau bữa ăn sẽ tốt hơn nhiều lần.

Tiếng cửa phía sau đóng lại, Lục Nan Hy thở phào một cái, gương mặt muốn chết luôn, hần chạy lại lo lắng ôm cô vào lòng, hỏi cô đủ thứ trên đời, thôi cô im luôn cho rồi, không buồn giải thích nữa, tay cầm chặt chần trong tay, lẳng lặng ăn cháo hần đưa đến. Đối Tích Lăng trêu đùa, nhất định phải xem xét thật kỹ nga...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Nhìn tôi, thích không?

- *Cô không phải hôm qua bày trò bệnh sao? Không ngờ bệnh thật nha, Tích tổng đáng vẻ vô cùng gấp gáp.*

Lục Nan Hy đang uống vào nước, gương mặt xuống một cái, cảm giác vô cùng khó khăn, chẳng lẽ lại nói ra là cô đùa một chút hần lại tưởng thật, thật mất mặt lắm cho nên cứ nhận đi, cũng không có ảnh hưởng gì nhiều, lại cũng chẳng buồn giải thích.

- *Cảm ơn bát cháo đêm qua.*

- *Ăn mì không? Tôi nấu. Dù sao, ngoài đồ ra thức ăn mang bên ngoài về thì tôi còn biết nấu mì cùng chiên trứng, à còn có nấu cháo hành nữa.*

Chu Kết Am sáng này cũng không thấy thoải mái trong người cho nên không ra ngoài tập thể dục, do vậy cũng không mua đồ ăn sáng. Vấn đề này không ai bắt buộc cô làm cả nhưng mà như sáng nay, nếu cô không mua thì liền Lục Nan Hy cũng không có nghĩ đến phải ăn sáng, cả Tích Lăng cũng vậy cho nên cũng xem đó như trách nhiệm của mình từ lâu rồi. Lục Nan Hy nghe đến thức ăn, vô điều kiện là món gì cũng đều mắt sáng rỡ, thật sự hiện tại cô rất đói, không phải Chu Kết Am nhắc nhở chắc cô bỏ bụng đói luôn.

Chu Kết Am thấy ánh mắt Lục Nan Hy nhìn mình như nhìn thấy tiên nhân mà ngưỡng mộ, hai tay cầm lấy đưa lên ngực đầy chân thành, bộ dạng vô cùng buồn cười.

- *Tôi nói thì tôi nấu, cô nịnh nọt làm gì.*

Cái bà cô già này, trong nóng ngoài lạnh, Lục Nan Hy cũng xem như lời này như kiến gãi ngứa đi. Bỗng bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, còn có tiếng xe vào, Lục Nan Hy thăm nghĩ, Tích Lăng thì mới vừa rời đi, Mộ Phi cũng đã đi rồi, vậy thì là ai?

- *Tiểu Hy...*

Giọng này là giọng của nam nhân. Chắc không phải là Ngô Kỳ Phong đó chứ? Lục Nan Hy nhủu mảy nhớ lại hôm qua anh ta hắc hủi cô, cô liền như không nghe thấy. Lại bộ dạng vô cùng sang trọng của nữ nhân từ xe bước ra đi vào tới, gỡ bỏ mắt kính mát trên mắt, hình như cô đã gặp qua một lần rồi thì phải. Trên người vận một chiếc đầm vest dài tôn dáng cao, làn da trắng mịn màng, tóc dài đến nửa lưng tùy tiện buộc gọn, tư chất ưu nhã, vô cùng xinh đẹp. Bờ môi mông cong lên ngọt ngào, đôi mắt to tròn sáng sủa, chiếc mũi nhỏ lại cứ cao xéch lên, đáng yêu như các búp bê nhân vật hoạt hình tiểu thuyết. A hiện tại mới nhớ ra, Lỗi Tuy Đồng chính là diễn viên đóng ảnh chính với Đàm Phiên trong "Khuyên Thiên" đang làm mưa làm gió màn ảnh hoa ngữ các hoa đán trong thời gian gần đây. Còn phải kể đến Ôn Diệu Đoái tân ảnh hậu.

- *Đây là Lỗi Tuy Đồng, à còn có thể gọi là Trác Tiêu Đồng.*

- *Vốn đã gặp mặt nhưng chưa chào nhau một câu từ tế.*

Lỗi Tuy Đồng vô cùng khách khí, đá vào chân Ngô Kỳ Phong một cái, cái tên này chính là trong nhóm lại đặt biệt danh hạ thấp cô, từ Trác này không phải là theo nghĩa cao siêu xuất chúng mà chính là cái bần - mặt bần, ý bảo cô có ăn kiêng cách mấy cũng không đạt được ý nguyện đâu, gương mặt kia của cô lớn đến mức có thể đựng một vừa một cái bát to, khoe môi kìm nén cười một cái phải phép, hoặc còn có nghĩa là cô mọc xum xuê, chỉ một lần bắt gặp cô mua dao cạo râu, cũng chưa hỏi để làm gì thì liền muốn đùa cợt cô, không muốn để ý nữa, định đưa tay chào hỏi thì anh lại ngăn cản tiếp, ý chính cũng chỉ muốn trêu ghẹo Lục Nan Hy.

- *Tiểu Hy cũng không phải dạng người từ tế như vậy, cô không cần cũng phải già bộ từ tế.*

Lục Nan Hy liếc mắt; thật sự muốn xé tên này ra làm hai nhúng lẩu ăn cho đã tức giận. Đúng là không biết phải quấy. Cả Lỗi Tuy Đồng cũng tức giận muốn chết luôn, liền muốn tấn cho cái tên này một cái cho hả dạ.

- *Tôi cũng rất hâm mộ chị đó nha. Nhớ đến cảnh Khiết Dạ nương nương dạy dỗ một chút Noãn Châu quận chúa kia kiêu ngạo không xem ai vào mắt thì liền rất hả giận.*

Khiết Dạ nương nương kia trong lời nói của Lục Nan Hy chính là Lỗi Tuy Đồng, còn Noãn Châu quận chúa kia thì chính là Đàm Phiên trong vai phản diện nhưng mà nghe nói trên các diễn đàn rằng "Khuyên Thiên" thực ra Đàm Phiên là chính nhất, đến cuối cùng, ác cách mấy cũng sẽ lợi ngược vòng thiên vị gây nhớ thương nhiều nhất. Cũng không biết cái Đàm Phiên này lại lên nhiệt thế nào mới được thượng vị như vậy? Dù sao, đã phản diện ngay từ đầu liền không thích rồi, nhưng mà kịch bản cũng sâu sắc quá đi, trên hần tuyệt vời, khai thác từng biểu cảm đến cảm nghĩ của nhân vật, có thể nói đang yêu thích Lý Dạ nương nương nhưng xem qua tập khác thì lại phải nhìn lại một chút.

- *Các người đến rất đúng lúc, có ăn mì không?*

Lục Nan Hy nghe Chu Kết Am rủ thêm người, thật sự càng đông càng vui nhưng nhớ lại Mậu Hoạch Ma bị Ngô Kỳ Phong làm cho một đoàn như vậy, thật sự cô cũng có chút ám ảnh.

Dù sao việc gì cũng có thể gượng ép nhưng việc này thì không.

- *Thôi thôi, cái tên này ăn uống không được sạch.*

- *Tiểu Hy, nói như vậy thật khiến cho người ta đau lòng đó nha~~*

Nam nhân mà cũng có thể trưng ra bộ mặt này à? Lục Nan Hy có chút sợ hãi hơn là thấy buồn cười. Nhớ lại Tích Lăng cũng đang phải chịu đựng thế này, lúc này mới thấy đồng cảm, vậy mà nhớ lại lần trước ở một nhà hàng Tứ Xuyên, hắn bị trêu chọc đến tức giận vậy mà cô lại ngồi cười rất khoái chí. Xem ra, hắn cũng uy khuất rồi. Chu Kết Am cũng nhớ lại, quả thật cũng rất ghê sợ, tên này thật sự rất bẩn. Cái trò đùa cũng quá mức biến thái.

Mì cũng đã nấu xong, Chu Kết Am nấu vô cùng đơn giản, lại hoàn toàn trái ngược với bản tính cẩn thận từng chi tiết của một nhà thiết kế nổi danh, thật ra chỉ có chuyện thiết kế là cô làm tốt nhất. Cũng không nói được.

- *Tuy Đồng, chị không ăn mì à?*

Rõ ràng Lỗi Tuy Đồng rất muốn ăn mì, Lục Nan Hy cũng biết mì là món ăn vô cùng bình thường nhưng lại là món ăn quốc dân đó, rất có mị lực, chỉ cần ngửi mùi một cái, nghe tiếng xột xột thì đã dẫn trực tiếp đến vị giác gây thèm thuồng. Nhìn Lỗi Tuy Đồng ánh mắt vô cùng đáng thương, nhìn bọn cô ăn vô cùng tích nhưng vẫn lắc đầu, còn cười một tiếng bất kham.

- *Aiyo, cái đứa trẻ này rất cứng đầu nhưng lại vì một tương lai sáng lạn, nhất quyết sẽ không ăn những thứ đồ không chút tích cực này đâu, Tiểu Hy có biết vòng eo con kiến không? Chính là nó!*

Cái tên Ngô Kỳ Phong này còn giả dạng như những bà mẹ đang hài tội nữ nhi của bản thân. Khiến Lỗi Tuy Đồng có chút bất lực cũng muốn phì cười. Quả thật cô rất sợ béo, nhưng nếu được ngoại trừ một ngày ăn uống thoải thích thì cô sẽ ăn một cái pizza thịt xông khói size khủng. Chỉ mới vừa nhắc đến cô đã không nhịn được chiếc bụng kêu to lên một tiếng. Trong bụng cô cũng chỉ chứa một miếng thịt gà xào tỏi cùng một ly nước loãng pha một chút chanh. Thật sự kéo dài thì cũng đã thấy quen, chỉ có tâm tư đừng nghĩ nhiều cao lương mỹ vị là được.

Lục Nan Hy cũng phải công nhận, Lỗi Tuy Đồng cơ thể ngọc ngà kia vô cùng chuẩn, chính xác là vòng eo con kiến luôn. Rất rất mỏng. Tự dung cô lại rùng mình một cái, cũng chẳng hiểu vì sao? Thôi, đổi thì cứ ăn vào đi là được rồi, đừng nghĩ nhiều, dù sao cô cũng không cần phải ép mình làm gì.

- *Mỗi tuần một tập, thật không chút rộng lượng, chị có thể phóng khoáng tiết lộ một chút tập tuần tới được không?*

Lỗi Tuy Đồng bất lực cười một cái, từ nãy đến giờ cũng chỉ có một biểu hiện này, là cô không thoải mái à?

- *Mọi kịch bản, diễn viên được chọn khai máy cũng chỉ có biết sơ lược rồi casting lựa chọn, cũng không biết được chi tiết. Khai máy tập nào thì phát kịch bản tập đó, cho nên chính tôi cũng không biết, tâm trạng y như khán giả vậy.*

Chu Kết Am vừa húp nước mì, lại đánh mắt qua Ngô Kỳ Phong tỏ ra như bản thân không có chuyện gì liền muốn mặc kệ. Nữ nhân khuynh nước khuynh thành mức này, tỏ mò có một chút như vậy, một nam nhân như anh lại chẳng thể nói một chút sao? Cũng không nên nhỏ mọn, tính không tốt tý nào.

- *Có ngồi trước mặt nhà sản xuất, cũng nên nể mặt hơi hẵn một tiếng.*

- *Woa...nhà sản xuất à? Mời Phong đại nhân cho dân đến ta một chút gạo dẫn đi!!*

Tăng bốc như vậy cũng đã vượt quá giới hạn với Ngô Kỳ Phong rồi. Hắn lại một bộ dáng quyết môi, tiếp tục ăn mì như chưa nghe thấy gì, nhìn điệu bộ hắn giống với cái đề ý những tình tiết nữ nhân đến chảy nước dãi à?

- *Tiểu Hy à, tôi cũng không phải đạo diễn, nhà sản xuất cũng chỉ là lo về kinh phí là chính sau ra quyết định khai máy. Tôi cũng chỉ đọc lướt qua kịch bản như Trác Đồng.*

Lỗi Tuy Đồng ho khan một tiếng, Lục Nan Hy liền xụ mặt, rõ là biết cái tên này không muốn nói rồi. Cái ý này cũng chỉ có cái tên Ngô Kỳ Phong ra, đáng lẽ diễn viên thì phải được phát trước kịch bản để chuẩn bị tâm lý nhưng lại ngược lại. Rất ranh mãnh! Có lẽ chính đạo diễn cũng biết chưa được rõ ràng đâu, chính là tiền Ngô Kỳ Phong rất có uy quyền.

- *Hình như cô rất thân thiết với Phong Đường Minh?*

Lỗi Tuy Đồng hằng ngày rất thường xuyên xem báo chí, lại nói tạp chí cập nhật lúc trước tin tức vô cùng nóng bỏng được bức ảnh Phong Đường Minh đi cùng nữ nhân khác mà không phải Lưu Biển Hàn Doãn.

- *Tiểu Hy, cô cũng không có mắt vấn đề gì, đừng nên kết thân với cái tên đó chứ, phong lưu thành tính không phải cái dạng tốt mà nữ nhân mơ tưởng như trên màn ảnh.*

Quả thật, như Lục Nan Hy nghĩ, màn ảnh chính là một đoàn ánh trắng lừa dối thôi. Cô suy đi ngẫm lại cũng chưa từng động lòng một chút với Phong Đường Minh, chỉ có ác cảm anh đeo bám quá dai dẳng.

- *Còn nghe nói dấy dưng với Lưu Biển Hàn Doãn không dứt, scandal qua đêm còn chưa hạ nhiệt nổi. Báo chí dạo này rất chỉ là hao tốn giấy mực.*

Chu Kết Am lúc này mới như nhìn thấy chủ đề muốn nói cùng, từ nãy đến giờ mới mở miệng thì ra là thấy chủ đề trước cũng không có hứng thú. Lỗi Tuy Đồng khoanh tay lên ngực mà quyết môi, hình như không có cái thiện ý với nữ nhân này, ánh mắt như nổi lửa, lấy ly nước uống vào một hơi cạn sạch.

- *Có ta cũng chẳng tốt lành gì, một đôi bài trùng xấu xí. A Tiểu Hy, sắp tới buổi ra mắt phim thần tượng Phong Đường Minh cùng tôi khai máy, có có muốn tham dự không? Tôi có dư một thiệp mời.*

- *Cô không định một phiếu kia cho trợ lý sao? Trác Đồng mình tình bỏ rơi trợ lý theo mình nhiều năm, lại đi với Tiểu Hy chỉ quen biết một giây trước.*

Ngô Kỳ Phong tỏ tay gõ lên bàn theo nhịp, đưa mắt hồ hững nhìn sang Lỗi Tuy Đồng hình như đã đi vào quỹ đạo của chung, bắt đầu cũng thân thiết với Lục Nan Hy, cảm giác xung quanh mấy cái nữ nhân bản đạo này thì mình lại bị bỏ rơi. Đi chung với Tích Lăng, họ nói chuyện cũng lại bỏ rơi anh, thật không thể nhận được uy khuất.

Dù sao, Ngô Kỳ Phong lắm bả cũng chỉ có một mình, chẳng ai thêm đề ý. Chu Kết Am cũng có một phiếu mời, vốn đã định nhường cho Lục Nan Hy, thật ra đến lúc dự án phim hợp báo cô đều kiểm có mà trao thiệp mời lại cho người khác, luôn luôn là vậy, vào bên trong cũng chẳng biết nói gì, nhàm chán muốn chết. Căn bản người không ở trong quỹ đạo chuyên môn thì liền không có chủ đề cùng tiếng nói. Như lục vô thể giới người ngoài hành tinh, như vịt nghe sấm.

- *Từ trước đến nay cũng chưa có ai bắt buộc trợ lý cũng phải cần về tiễn cửa.*

- *Không cần đâu, cô lấy thiệp của tôi là được rồi.*

Ngô Kỳ Phong như nắm được điểm yếu mà phản công lại Chu Kết Am, dám khinh thường anh trước đó với lại muốn trốn nữa sao? Có buồn chán thì cũng phải đi, nhất định anh phải tra tấn cô một trận. Cố ý đập mạnh tay lên bàn gây chú ý, mấy người này khinh thường anh như vậy là cùng. Khuôn mặt tuấn tú cười ngụ ý quý quyết.

- Không, Tiểu Hy tôi cho cô thiệp mời, tôi thiếu gì, không cần phải xô đẩy, thực sự không cần. Tiểu Kết cũng rất muốn tham gia cho nên đừng lấy thiệp của cô ấy.

Ngô Kỳ Phong rốt cuộc cũng thành công nhảy vào vòng xoáy thiên thu. Chu Kết Am liếc mắt giận dữ, là lần đầu tiên Lục Nan Hy thấy Chu Kết Am tỏ biểu cảm ra bên ngoài đám ra có chút khó xử, là nghĩ cô làm mọi người khó xử à? Dù sao cô cũng không muốn đi. Đông đúc người như vậy, đặc biệt môi trường cô không mấy thích thú lắm. Có thể là đường như sau cái chuyện dính rắc rối báo chí đó, đối cô như đại kỵ, quyết tránh xa ngàn dặm cũng đuổi không kịp. Với tiếng ồn ba người này thì nhau hét cũng làm cô muốn bỏ đi cái mảng nhĩ rồi.

- Thôi thôi đừng cãi nhau nữa, tôi cũng không muốn đi.

Woaaaa, dù sao Lục Nan Hy cũng cảm giác bản thân được coi trọng như vậy, họ cãi nhau vì cô đó. Ngô Kỳ Phong im lặng trước, nguyên lai lý lẽ nam nhân cũng cạnh hơn nữ nhân, đặc biệt là cái nữ nhân thích trò chuyện bát quái. Nhưng lại không chịu thừa nhận bản thân đuối lý, tôn nghiêm Ngô tông quyền lực anh lại dễ dàng để mấy nữ nhân dưới trướng này chơi đùa như đồ hàng được.

- Nữ nhân nông cạn, đại trượng nghĩa này cũng không muốn để bụng.

- Nên nhớ, cậu đi xe cùng với tôi, coi chừng tôi thả giữa đường đi bộ, cái bộ mặt Ngô tông này Ngô Hào thị cũng thật thây ra đường.

- Cô!!!

Ha ha, cũng thật bộ dáng đuối lý rồi.

Lục Nan Hy chính là xung phong dẹp các bát mì trên bàn trước rồi chạy đi mất tiêu, đây là hành động vô cùng khôn ngoan, chính tránh hố bom trước nhất nguy cơ bùng nổ cao.

- Tôi gọi điện lão Tam.

- Cái tên hỗn đân này, chúng ta hai người nói lý, cũng không cần chơi bản, đây là khí phách nam nhân anh nói à?

Chu Kết Am như nhận ra ánh mắt Ngô Kỳ Phong có chút hứng thú quái dị nhìn mình, sau như hiểu được mà nhìn lại Lỗ Tuy Đồng không ngừng đỏ mặt hết lớn, thì ra không ngờ cô lại khẩu vị nặng như vậy, yêu thích một cái Lư Phồn Hưng như tình ôn hoà lại rất cộc tính.

- Cô thì ra một lòng mến mộ lão Tam, khẩu vị cô chắc cũng thích bộ dạng nam nhân ái mộng như thực, ngâm thơ cổ nhân đi, đúng là nữ nhân lãng mạn mà!!!

- NGÓÓO KỲY PHONGG, TÔI MÀ KHÔNG GIẾT ANH THÌ TUYỆT, NHẤT KHÔNG PHẢI LỖI TUY ĐÓNGGG...

Lâm Quân Thi ngồi bên cạnh Lâm Thiết Hàn, ánh mắt đặt ở Tích Lăng cũng chưa bao giờ rời khỏi, si mê đến ngơ ngẩn ra. Xem chừng nói nói một đoạn, quay sang hỏi cô họ đang bàn cái gì, cô cũng không biết nói đầu.

- Hy Hy, cô dù sao có đi hay không cũng đừng nhận thiệp của Tiểu Kết. Nhớ lời tôi, cô muốn gì cứ nói...

Họ ngồi ở một khoan riêng hầu trà dành cho thương lượng chính sự ở trung tâm Hoàng Gia. Chính là một khoan như vậy vô cùng đặc biệt lại riêng biệt, như một mật thất cách âm đúng nghĩa, hoàn toàn thiết bị hiện đại, đèn rót trà hay phục vụ đều sử dụng máy móc tự động. Gạch nam vàng tứ phía, đèn nền gạch họ dầm dưới chân cũng là nhập khẩu từ Đức về, được các nhà kiến trúc nổi tiếng về lên bản mẫu. Tích thị cũng là người nắm cổ phần nhiều nhất trong liên hợp kinh doanh hàng loạt chuỗi khách sạn trung tâm thương mại hoặc nhiều dạng thương mại khác của Hoàng gia. Từ lúc bước vào, đã chuẩn bị sẵn thảm lót chân trên hành lang, hai bên tường bên ngoài hành lang chạm khắc tinh xảo phủ một lớp bột cao cùng kim tuyến hoàng kim sáng, một lớp thủy tinh bảo vệ vô cùng sang trọng, ánh đèn lưu ly từ những hạt thủy tinh được đưa, các khoan thoáng gió được đặt ở vuông góc với tường thủy tinh cùng nền gạch, mỗi góc gác đều có, đèn mỗi cái viên cũng được chăm chút kỹ càng bằng vàng sáng.

Chỉ có một cảm giác rõ ràng, ánh sáng chói đến mức muốn đê bẹp người khác. Thang máy hoàn toàn bốn phía thủy tinh khoan lớn, được đặt bên cạnh toà cao ốc, tốc độ lên xuống nhanh vô cùng, đến toà thị chính Bắc Kinh thang máy tốc độ cũng không bằng được, lại có thể nhìn thấy được toàn bộ Bắc Kinh ở trên cao. Vị trí vô cùng đắc địa.

- Cha ở nhà vẫn khoẻ? Ta dạo này vẫn rất bận cho nên không thể cùng đánh một ván cờ thưởng trà.

Tích Lăng ánh mắt không dời, tay đan vào nhau điệu bộ rất thoải mái dựa vào ghế êm nhưng sau lưng mà gật đầu một cái. Vẫn còn nhớ rõ cái ngày hắn bệnh lại ở Tích gia, ông hàng xóm lâu năm cùng cha hắn là đánh cờ với thưởng trà như Lâm Thiết Hàn nói, mắng chửi nhau một trận, thực sự nghĩ lại, cũng không cần đầu.

- Ông Lee kia chính là muốn cơ hội làm việc chung với con từ lâu, nay bác đưa lại văn kiện trao đổi cho con cũng xem như vô cùng thuận tiện, lại mối quan hệ Lâm gia cùng Tích gia chúng ta càng gần khít, người nhà nhau cả, làm việc với ai cũng vậy thôi. Với lại, biết rõ con không có thời gian, bác đã sắp xếp trước ông Lee giúp con ổn thoả.

Khoẻ môi Tích Lăng thu vào hết hai chữ "người nhà" có chút gật gật, trong lòng thầm cười lớn một tiếng. Chuyện cười này cũng thật quá mức tao nhã. Lâm Quân Thi nhìn cha mình cười tít mắt, nãy giờ ngồi lại bàn bạc chính sự cũng chưa có nói qua vấn đề của cô, nhìn hắn nụ cười không dối nhưng mà tay đã thăm đây tay Lâm Thiết Hàn. Lâm ông có chút không vui nhịu mày, nữ nhân này ngày càng không có chút phép tắc, hiện tại ông ngồi đây chịu dầm ăn sồi cũng vì đứa con gái này của mình.

- Hiếm khi con có thời gian trống, vậy không bằng chúng ta gọi người mang thức ăn đến, ăn cùng Thi Thị một bữa cơm đi.

- Lâm gia có vẻ rất thích ăn cơm?

Tích Lăng giọng điệu khàn khàn nam tính quyền uy lại như có chút mỉa mai, Lâm Thiết Hàn có chút gượng cười. Hắn thật ra lờ nào nói, ông cũng phản biện không được. Tiến thoái lưỡng nan, không cũng không được nhưng bảo có cũng là không được, im lặng thì càng khiến không khí xung quanh càng kì quái. Nếu hắn tùy ý nói ra như vậy không có nghĩ ngợi gì thì ông cũng không nên bận tâm, bởi vốn nếu hắn mà thật lòng thì cũng đã ông không thể ngồi đây mà nghe hắn đầu.

Lâm Quân Thi cũng không muốn lưu lại Lâm Thiết Hàn, ông có muốn lưu lại tiếp hắn một chút nhưng vì yêu thương nữ tử của mình mà rời đi. Nhân viên phục vụ đẩy xe thức ăn vào tới, trước tiên là di qua vách ngăn khử trùng cửa quét từng phòng, thức ăn được đưa lên bằng truyền đến từ gian ngoài, đĩa, bát cùng dụng cụ ăn uống cũng được máy khử trùng cẩn thận, nhưng Lâm Quân Thi vẫn lấy khăn lau lại một lần, nhẹ nhàng như to đặt trước mặt Tích Lăng, hắn thật sự rất muốn rời đi ngay lập tức, nhiều khi có nhiều việc thân bất do kỷ.

Hình như thời gian như đứng lại, Tích Lăng tay nhìn đồng hồ trên tay đợi 15ph nhưng mà từ này giờ 5ph cũng chưa có qua. Có phải đang muốn bức hắn?

- Anh muốn ăn tôm không?

- Không cần.

Lâm Quân Thi nhú mày, hần vẫn chưa từng động đũa, một lời nói ra cũng không muốn lãng phí.

- Em có thể bóc vỏ ra giúp anh.

- Không cần.

Bữa cơm này sắp xếp cũng vừa vặn quá đi, nuốt thế nào cũng không trôi. Lâm Quân Thi bỏ xuống đũa, cũng chỉ gượng gạo uống qua nước, hết nhìn thức ăn đầy bàn rồi lại nhìn hần thân nhiên như không nhìn cô nghiêng ngả.

- Nhìn tôi, thích không?

Lâm Quân Thi ngượng ngùng dời mắt khỏi, cúi đầu xuống thấp hết mức, sao hần có thể hỏi cô như vậy chứ? Cũng phải nghĩ đến cô nữ nhân ngượng ngùng, lời nói thì nghe ra vô cùng tình cảm, giọng điệu trầm trầm khí phách phong nhã nữ nhân trầm mê nhưng mà đối cô địa ngục, rất lâu sau, chậm chạp ngược nhìn hần, chính là đánh vào mắt nhúc nhối hần không chút biểu cảm, khoe môi còn vương chút chế giễu, tự động khoe mắt như đồ ửng, hàn quang khiến nhìn hần hình ảnh tuần lảng đến ngay người cũng nhoè đi. Lâm Nhược Dụ cùng Lâm Quân Thi cùng một họ nhưng lại không cùng quen biết, cùng một tương tư cư nhiên giống nhau bởi tự con đường thế lương..

Đôi khi có nhiều người ánh mắt chẳng thể hiện gì nhiều, cũng chẳng biết điều khiển thế nào cho tốt, nhưng hần lại hoàn hảo đến vậy, ánh mắt kia nhìn Lâm Quân Thi thế nào đi chăng nữa cũng chỉ có khinh thường cười cợt, lại khiến đối phương nhìn và hiểu rõ đến mức tim cũng đau nhói. Tuyệt tình không phải không có cách mà là cô thực sự không có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tin tức tiểu tam!!!

"Nghe nói chuyện lừa đảo còn chưa có nguội lạnh, lại nổi lên tin tức tiểu tam!!! Thật sự Lục Nan Hy cô ta là người như vậy ư?"

TIỂU TAM!!!

"Không phải đã sớm đoán trước rồi sao? Hầu bao bản thiếu gia vẫn đợi nàng ấy cơ mà."

"Quả thật cô ta hoàn toàn là đồ bỏ đi, mọi người còn không giữ chồng, bị dẫn dụ lấy thì có nước kêu khóc cũng mới chẳng làm gì được đâu à nha."

"Cô ta chính là nguyên nhân gây tan nhà nát cửa gia đình người ta hạnh phúc êm ấm, nữ nhân này rắn độc không kém. Còn nghe qua, là dẫn dụ trèo cao Tích thiếu gia cùng Lăng tiểu thư hôn nhân."

"Người không có văn hoá, quả thực rất đáng sợ".

"A~~~~ thật mệt mỏi quá...con giáp thứ ba quá lợi hại, xin được thỉnh giáo một chút[[@"\]](mailto:emailprotected)"

"Trên mặt báo chí, Tích tổng quang minh chính đại nói rằng bản thân không dính dáng một chút quan hệ hôn nhân với Lăng gia, nhưng xem ra, ảnh tiệc cưới này, chắc phải cho mọi người xem một lúc."

Chỉ trong vòng 30 phút. Cả Bắc Kinh này như kiến vỡ tổ, hoàn toàn mặt báo cũng chỉ có một mặt tin tức: Tích gia hôn ước cùng tiểu tam dự hoặc. Báo chí cũng đều đã được in ra khỏi còn nóng hổi, xem ra dụng tâm tư rất nhiều đi. Dư luận đồng loạt cũng chỉ có một câu nói, Lục Nan Hy là tiểu tam để hèn thấp kém, không xứng một xu, chỉ trích cô không cần biết thật hư, chủ là như rơi vào vấn đề đồng cảm hiện nay mà những lời chỉ trích ngày càng dày đặc, đặc biệt là có liên quan đến Tích gia, đương nhiên sẽ càng lớn chuyện, những màn hình mô phỏng quảng cáo lớn trên đường cũng đều chỉ chiếu duy nhất chuyện này.

Tích Lăng khuôn mặt tuần tú không chút biểu cảm, mắt híp dài nhìn đến màn hình sáng đang chiếu vào mắt hần.

- Dừng tài khoản ảo ngăn luồng tin trước.

Tích Lăng bản thân ra lệnh cho Mộ Phi bận rộn bên cạnh, một thân đi qua khỏi Giang Giang không có quay đầu lại.

Thật sự chuyện này đối hần cũng chả có gì cả nhưng là Lăng gia là muốn kiểm chuyện ư? Khó ớ? Đã muốn nhắc đến cái này cũng ầu là ý trời, rốt cuộc hần cũng có thể dứt ra khỏi cái mối câu cưa ngu ngốc với Lăng gia.

Vốn chuyện gì cũng chẳng thể làm hần bận tâm. Vụ việc Lục Nan Hy lần trước, hần dư thừa sức làm đảo ngược lại mọi chuyện, nắm mọi diễn biến ở trong bàn tay, nhưng là, hần lại muốn trả thù Lăng Thanh hơn. Nếu không nói, nhất định sẽ không biết hần tâm địa đang suy tính cái quái. Cái này không nằm ở nghĩa trọng nam nhân hay không? Mà là giữa đàn ông với nhau, không thể hai người ngang bằng nhau, mà đối với một nữ nhân thì càng là chuyện khác. Niết rằng cô không nữ, nhưng hần cũng không thể khoan nhượng kẻ xỏ mũi vào chuyện mình mãi được.

- Cô, lập tức rút hết hạng mục hợp tác với Lăng thị, toàn bộ.

Á Liên Á chạy đi như trời chết, nhìn hần kia đáng sợ muốn chết, có lẽ đã chọc giận hần thật sự rồi, chuyện trước hần cũng không để bụng cơ mà.

"Lần họp báo trước, Tích tổng đã nói rõ việc hợp đồng hai bên, chỉ rõ Lăng gia giờ trò dơ bẩn, mọi người không thấy à? Trong chốn mới biết chốn có rận, mọi người nên suy xét trước mới đúng! Trong việc này, chả ai là tiểu tam hay tra nam, chỉ có một kẻ tự biên tự diễn, tự cho mình đúng đắn, phao tin nhảm."

- Giang Giang, cô...

Mộ Phi trợn mắt nhìn tin Giang Giang đang chằm chỉ gõ trên bàn phím, là do cả hai đều ngồi góc nhìn vào màn hình cho nên khi anh đưa mắt qua thì cũng chỉ có thấy nửa mặt cô, hoàn toàn là phần nộ, vẻ mặt đương nhiên khác bình thường, đáng sợ thật phần, tốt nhất là đừng chọc giận nữ nhân. Vốn là đang đợi phân tích rõ lại, bởi đây không phải có thể nói tùy tiện được, dù sao truyền thông đúng là một cường thép lực lượng. Tay anh nắm lấy hai tay cô đang liên tục tích cực chiến đấu trên bàn phím, càng ngày càng nhiều bình luận hơn, ngược lại

là bình luận tích cực hơn rất nhiều.

- Tôi nói có gì không đúng, với lại Tích tổng là nhờ anh, anh chả biết nói gì thì lại nhờ đến tôi, là tôi hiện tại quản việc này. Nhưng...haizz Tích tổng sao lại dính vào đồng búi nhúi này chứ, rõ ràng dính dáng đến nữ nhân kia, anh ấy sẽ chẳng thể nào yên ổn được, chẳng nhẽ...anh hiểu ý Tích tổng là gì?

- Đừng ngồi nói nhảm nữa, đến tai người khác thì nghe ra cái không hay đâu.

Thật ra Mộ Phi bối rối ánh mắt, xua tay cho Giang Giang mặc nhiên giải quyết, Tích Lăng báo ngăn luồng tin nhưng mà nói cái gì đây, anh không biết nổi. Có lẽ là nhà đài một chút cũng cần thăm qua rồi. Anh lại ngạc nhiên rằng, lần báo này, Tích Lăng lại không chơi trò gian cá chém thớt nữa, như mọi khi xử lý mau gọn.

- Bà cùng với mẹ có nhớ Tiểu Hy không? Riêng con lại rất nhớ hai người, dạo trước nếu con không trở về lại Trung Quốc, ở bên kia mà lo chu toàn công việc này nọ, có lẽ sẽ giúp ích hơn là trở về như bây giờ. Mà Lăng gia lo chu toàn hai người nơi yên nghỉ ổn thoả, đã quá đủ...100 vạn kia con cũng không cần. Lại nói, con cũng thật lòng thật dạ yêu Tích Lăng, hiện tại, anh ấy là cuộc sống của con...cũng không còn cách nào khác được.

Lục Nan Hy thở dài, không ngại Mộ Phi đứng cách đó không xa, tay đặt hoa tựa lên thành bìa, miệng nhỏ liên tục lẩm bẩm, như rằng bà và mẹ cô, họ đang ngồi trước mặt mình, như lúc xưa cùng ngồi bên nhau trò chuyện, cùng ăn cơm thân mật. Chẳng mấy chốc, một canh giờ đã trôi qua, cô vẫn như cũ thần thờ ngồi ở trước hai bìa mộ, ôm chân bản thân mà ngồi lẩm bẩm đủ thứ trên trời, ánh nắng mặt trời chiếu gắt vào cô, sườn mặt thanh tú như phát sáng lạ thường lại vô cùng xinh đẹp, lại phi cảm, như một đoá hoa hướng dương mong mỏi. Cô không có khóc lóc, chỉ là một chút cười thoải mái, cứ thế mà tiếp chuyện.

- Anh ăn táo không?

Mộ Phi cùng Lục Nan Hy đi bộ ra khỏi khuôn viên rộng nghĩa trang, dưới những tán cổ thụ lớn mát mẻ, tiếng chim hót dày đặc, một bản nhạc giao hưởng hoàn hảo. Cô đưa tay vào gốc, là trái cây cô đã ghé qua chợ mua, còn dư lại rất nhiều táo. Liên đưa anh một trái. Anh có vẻ hơi lưỡng lự, ánh mắt tâm tư tâm trạng vô cùng phức tạp, chỉ là không thể từ chối, dừng lại bước chân một chút, cầm lấy trái táo từ tay cô mà cắn một cái. Nữ nhân này, thật mạnh mẽ.

Những việc khó nhằn xảy ra ở trên đường đời chỉ là một thách thức nhất thời. Lục Nan Hy dường như có vẻ cô không có Tích Lăng cô vẫn sống tốt và lạc quan như hiện tại nhưng cô lại không có sức sống, đôi khi với một người, sống được chỉ vì cái tâm trạng hân hoan.

Xe mạnh mẽ bánh lái rồi đi, Mộ Phi tập trung tay lái, đưa mắt nhìn nhanh qua chiếc gương nhỏ trên đỉnh đầu, chính anh tâm trạng cũng có chút phức tạp, Lục Nan Hy ngăn người nhìn ra phong cảnh đường phố bên ngoài, lại vì tiếng của anh mà trở lại thần trí.

- Trở về Cẩm Viên?

Ngập ngừng, Lục Nan Hy vẫn chưa chắc chắn được bản thân mong muốn, Chu Kết Am hiện tại cũng không có ở nhà, chỉ lưu lại một mình cô. Liên lắc đầu một cái. Mộ Phi cũng bối rối, anh cũng thật là, nếu không trở về Cẩm Viên thì cô còn có thể đi đâu? Anh hỏi có như vậy, chính anh cũng không biết bản thân mong ngóng từ cô điều gì?

Tay tự động đánh lái rẽ qua đường hướng về Tích thị. Có lẽ, chỉ có Tích Lăng mới là thứ Lục Nan Hy muốn bên cạnh ngay lúc này!/? Đến khi cô kịp nhận ra xe đang đi đâu thì xe đã de vào Tích thị bãi ngầm đỗ xe. Nhìn toà cao ốc khổng lồ đồ sộ đông đảo người xa xa, phòng viên đông nghẹt, cô có chút sợ hãi.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì? Tôi cũng đâu có nói muốn đến đây.

- Cứ việc đi theo tôi.

Lục Nan Hy nhíu mày liễu chặt, nuốt một ngụm nước bọt tiêu hoá hết những hàng động kì quặc của Mộ Phi, cô phải anh biết cách tàng hình không? Nhưng lại khiến cô có cảm giác khác, anh có chuyện gì giấu cô sao? Cả buổi cũng không mở miệng lời nào dư thừa, cũng đâu cần đến mức này.

- Anh biết cách tàng hình?

Không nhận được nói ra miệng, Mộ Phi lại không nói gì thêm, chỉ thẳm gật đầu một cái, gần như là vậy, chỉ cần Tích Lăng nhíu mày, cô cho dù không tàng hình, dám ai bảo cô ở đây. Cô lại không nhận được thẳm mắng, giải thích một hai câu cũng đâu có sao? Cô cũng đâu phải lúc nào cũng lăm lăm anh mất thời gian mà ngại nói với cô chứ? Cũng là do tâm trạng cô không tốt, bỏ qua vậy. Cứ xem như không biết đi, người ta đối cô cũng không chút để ý mà.

Hai người đi thẳng đến bên hông toà nhà, Lục Nan Hy nhìn xung quanh bảo vệ rất nhiều canh trực an ninh, thẳm Wao một tiếng, Mộ Phi dùng thẻ mã hoá tiến cửa, vào đến là một bậc thang có chút cao bố trí có thể nhìn từ trên xuống một hành lang ầm ầm, nhưng không phải như nghĩa đen là ầm hoàn toàn mà là ầm một cách quang minh chính đại, nghĩa là hành lang này lắp kính hoàn toàn, vừa đi vừa có thể quan sát từng khoan phòng xung quanh cùng hướng thẳng đến cửa lớn đại sảnh Tích thị, chỉ có bên ngoài nhìn vào lại không có thấy, trực tiếp dẫn đến thang máy lên đến Tích Lăng văn phòng. Lục Nan Hy nhíu mày, cái Tích thị thượng nhánh này, lúc trước hẳn cũng dẫn cô đi hành lang ầm nhưng lại là hành lang khác cái này, vậy là có bao nhiêu hành lang ầm riêng dành riêng cho hẳn?

Chớp mắt một cái đã đến nơi, Mộ Phi mời Lục Nan Hy vào trước, bản thân lại đi thẳng đến bàn lớn Giang Giang mà nói gì đó, cô cũng không quan tâm, chạy đến đẩy cửa một phòng. Tích Lăng nghe tiếng đây cửa lại không có nghe tiếng hỏi tiền vào như thường lệ thì thẳm nhíu mày kiểm, mắt lại không có rời màn hình lớn chạm vô số trình duyệt cùng chữ số con chữ dày đặc. Hình như là đang lập trình dự án 3D linh động chớp chớp gì đó, hẳn nhìn qua vô cùng nghiêm túc, áo cũng thoát đi hai cúc thoải mái, trên bàn thủy tinh chứa hai cốc cà phê, một ly đã khô cạn, một ly vẫn còn hơn phân nửa, nhìn qua hãy còn nóng, hẳn chỉ nhắm mắt qua. Bên cạnh cùng bên dưới nền nhà lót thảm dày đặc văn kiện. Cô cũng nhíu mày liễu một phen, trong đây quả thực ngột thở muốn chết.

Tích Lăng nhìn vào bảng thống kê số liệu, đợi mãi vẫn chưa thấy cái người tiến cửa nói gì, thật kỳ lạ, không phải hẳn báo Á Liên Á mang vào bảng số liệu quy chuẩn khác sao? Đành phải bỏ ra một phút nhìn đến, hẳn có chút kinh ngạc, lại thấy Lục Nan Hy, nhớ đến từ sáng sớm Mộ Phi đã đưa cô đến đi viếng mộ, hẳn lại vì buổi họp đột xuất nên không thể đi cùng, có phải cô giận mà chạy đến đây hải tội? Tay bấm bàn phím cũng thôi không hoạt động nữa. Lục Nan Hy chính là bắt gặp ánh mắt hẳn, không đợi hẳn lại cô, cô đi lại hẳn. Thương xót hẳn công việc mệt mỏi, lại trong lòng nặng nhọc khổ mà có tâm tư tiếp chuyện. Đến ngồi ở trong lòng hẳn mà ôm chặt.

Tích Lăng đưa tay vén qua tóc mai bay loạn của Lục Nan Hy. Tay đặt ở eo cô nhỏ nhắn cứng chiều, hôn lên mái tóc kia thơm tho.

- Ngồi xe một?

Lục Nan Hy dựa vào lồng ngực Tích Lăng ầm ầm, nhẹ lắc đầu một cái, nhắm mắt lại một chút định thần. Tay siết chặt vòng tay ôm hẳn.

- Tích tổng, tôi có thể vào trong?

Lục Nan Hy nhanh chóng rời khỏi người Tích Lăng, mím môi chả nói gì, hẳn cũng không buồn sửa sang quần áo chỉnh tề, lên tiếng, Á Liên Á tay cầm một văn kiện bìa đen, vô cùng khi chất, cô có nhìn thấy qua một lần lúc mà Tích thị gửi thư gọi cô trở lại, đương cái cọ với Giang Giang, nhìn qua phía sau chính là gian phòng khác của Á Liên Á.

- Đây là văn kiện thông tin, còn có...phòng viên đã, bên dưới.

Tích Lăng gật đầu một cái, không khí lâm vào trầm mặc, Á Liên Á ra đến cửa, nhân viên thường trực khác chuẩn bị ở bên ngoài một khay nước, nhìn sơ qua một nữ nhân rất trẻ lại một mặt đầy cung kính. Đó chính là cái thường lệ thôi, mới vào công ty, đôi khi cũng phải nể mặt cấp trên một chút, chuyện sai vật cũng không lạ mấy. Á Liên Á thấy mới cả phê trên bàn hần đã sớm nguội, mỉm cười một cách trang nhã, tác phong khí khái đối Lục Nan Hy, đưa cô một ly trà hoa. Nhắc đến trà hoa, lại nhớ đến ông nội của Tích Lăng, hôm nay đúng là ngày của trăm niệm. Nhìn lại ly cà phê kia, cô thăm nhủu mảy nhưng rất nhanh tươi cười cảm khái với Á Liên Á.

- Từ sáng đến nay, Tích tổng đã dùng qua bao nhiêu ly cà phê?

Tích Lăng rời khỏi máy tính, tiện tay bấm tắt nguồn khởi, dù sao Lục Nan Hy trước mặt, hần cũng không có tâm trạng tiếp tục, sao có thể mừng tượng nổi, chỉ nửa canh giờ sau, luồng tin đã nhẹ hững không còn giá trị nào, chỉ có phóng viên nhất định không muốn khuất phục, chỉ là vì một chút tiền cơm, sao có thể bỏ qua cho được? Đoàn báo chí lớn bị thao túng, đoàn báo chí nhỏ lẽ tề cũng không muốn để ý làm gì, cứ một đường tiến thôi.

- Đây là ly thứ...tư.

Á Liên Á chớp mắt bối rối, Lục Nan Hy dù sao cũng ăn mặc vô cùng bình thường, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp không thể phủ nhận nhưng trong mắt cô lại quá tầm thường không mấy nổi bật, chỉ là cái ánh mắt kia lúc nhìn cô mà hơi ý, lại vô cùng có trọng lực khiến người ta có chút nghĩ ngợi, lại có cảm giác rằng đang quản lí cái nam nhân chính mình.

Không ngờ, một mối lam dụng cả phê thức tỉnh nhưng là có thể gây nghiện. Lục Nan Hy dù sao cũng đã nghe qua nhiều lần nhưng không tin, lúc còn đi học, những lúc ôn chính luận sự, cũng dùng qua cả phê nhưng lại thấy rất khó uống, đắng nghét ở đầu lưỡi, không chút nào mang lại tinh tảo. Tự hỏi, nam nhân đúng là quá mức trâu, sao có thể nghiện cái loại thức uống này. Cái Cameron kia, cứ day dăng đeo bám cô, còn nói yêu thích gì đó, thời điểm ấy trong đầu cô đâu thể quan tâm thứ gì ngoài học hành là nhất chỉ đâu, chắc hẳn là do văn hoá hai nước khác nhau dẫn đến quan điểm sở thích cũng khác, cô trong mắt cái gì nhìn vào Cameron anh cũng không vừa mắt, bộ dạng cũng không tề lại có ý tứ cho nên tạm lưu lại bạn hữu đi, tâm ý của anh cô cũng vô như không biết, nhận hay không đều như nhau thôi! Cameron cũng là cái dạng nghiện lấy cả phê, cô đều buộc anh đến chết nhất định phải cai, liên tục tra tấn Cameron, chẳng lẽ hiện tại cô cũng tra tấn cả Tích Lăng?

Có thể gây nghiện liền chắc chắn không tốt.

- Không được thay nữa, cũng mang cái ly này ra ngoài đi.

Lục Nan Hy tức giận nghĩ đến mấy cái người này quy theo hần mà không biết tốt xấu đối hần, bức bối phát tay một cái chỉ vào cái ly kia chính là Á Liên Á cũng giật mình một cái, lùi lại một bước, ánh mắt bối rối nhìn qua Tích Lăng đang chăm chú nhìn ngắm Lục Nan Hy. Có lẽ là, cô bảo sao thì làm như vậy đi, tự trực giác cảm nhận rõ ràng không mờ hồ rằng lời Lục Nan Hy nói chẳng khác lời Tích Lăng, bởi cư nhiên chính hần cũng tự nhiên quy theo.

Á Liên Á vừa ra khỏi cửa, thờ phào một tiếng, cửa phượng mộc vừa đóng khời, Tích Lăng đã rời khỏi vị trí mà tiến gần Lục Nan Hy, cô có chút ngạc nhiên, nhớ đến Cameron phản ứng gắt gao có phải hần cũng vậy đúng không? Chỉ là khuôn mặt tuấn mỹ vô cảm kia hoàn toàn là ý cười, xinh đẹp đến mức vô cùng ảo trước mắt.

- Anh cũng không cần tức giận đâu nga, chính là như vậy bắt đầu cai anh lại thấy không quen, chỉ cần mỗi ngày giảm bớt đi một chút liền có thể dần quen...

Tích Lăng tính toán một chút, nhìn Lục Nan Hy con người lo lắng nhìn hần, tay vuốt ve ở gò má hần như là đang an ủi, hần cũng chưa chính miệng bảo rằng khó chịu cô đã không nhận được khó chịu thay hần. Mỗi bực có chút nhuệch cao. Nghe đến cô muốn đi thăm Tích Hiểu Vi, hần cũng không ngại liền gật đầu đồng ý. Chỉ là không dùng hành lang riêng nữa mà là đi hành lang chính, đường hoàng ra đến thượng sảnh trước bao nhiêu người dòm ngó. Mộ Phi phía sau tiến theo, bảo vệ nhân xếp thành hàng dài cản lại các phóng viên nảy sinh ý định quá phép. Lục Nan Hy nhứu mảy liễu đẹp, tay bị hần nắm chặt không có khả năng cự quẫy, hần sao lại hành xử như vậy? Rất tò mò nhưng mà cô biết hần sẽ tự có ý của mình cho nên cũng không có dám hỏi.

Ánh đèn chụp hình ngày càng dày đặc, đúng như kiến nghĩ, phóng viên vừa nhìn thấy hần liền xông xao trở lại, cố gắng chen nhau hết mức để có thể chụp liền mấy tấm ảnh. Lại hần tay trong tay Lục Nan Hy càng làm người ta phấn khích, bút chép ngày càng tích cực liên tay. Bước chân cô có chút chậm chạp, chỉ là đứng bên cạnh hần lúc này, trước bao nhiêu người chứng kiến...thật thích.

- Tích tổng, chúng tôi muốn phỏng vấn về mối quan hệ anh với Lăng gia, không phải chính anh bảo rằng chưa hề có cái hoan hỷ sự nào sao?

- Đây chẳng phải là nhân viên Tích thị sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đây là vợ tôi

Tích Lăng ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua một lượt khiến ai cũng lùi một bước, khuôn mặt tuấn lãng hoàn toàn vô cảm, phóng viên như rằng trong lòng đa phần đều cảm thấy bài xích. Vòng tay ôm Lục Nan Hy ngày càng chặt, cảm nhận được cơ thể cô đang căng thẳng run rẩy, trong lòng hần không thể nào thoải mái.

- Đây là vợ tôi.

Đám phóng viên nhỏ chưa có tiếng tăm này, tụ họp nhiều thì thành đông. Còn phải tò mò sao Tích Lăng không xử lý luôn đi? Chính là hần chỉ thấu tóm những nhà báo lớn quan trọng, hần thậm chí còn không buồn để mắt đến. Chỉ là đứng nơi này tuyên bố, không phải muốn họ nghe, quan trọng là nói cho Lục Nan Hy nghe, hần biết cô luôn để ý nhưng lại không có nói.

Lời nói vô cùng vững chắc dứt khoát, ngắt mạch đều hoàn hảo, chỉ là quá mức khiến người ta thiếu điều gắp quỹ xanh mặt, Lục Nan Hy nhìn rõ, đây chính là cô cũng từng bị hần nhìn như vậy. Cô đối với mọi chuyện, cái gì cũng không hiểu không biết, phóng viên xông xao cô càng khó hiểu. Chẳng lẽ lại có tin gì liên quan đến mình? Lòng bàn tay cô không nhận được ướt đầm mồ hôi. Lăng gia quá đáng, nhưng cũng là có lý...vốn đi đeo bám Tích Lăng, so với hợp đồng, cô sai rồi. Nghe lời hần cô là vợ, chính là cũng ngạc nhiên ngược nhìn hần, mím môi chặt, cô cũng không thêm hỏi, hần chính là lại bảo rằng cô là người cùng hần bước lên lễ đường thì chính là vợ của hần, sao có thể không nói lý lẽ vậy chứ?

- Đúng rồi, người trong hình là cô ấy thì đúng hơn...

Phóng viên lúc này mới như rằng hiểu được mọi chuyện, thì ra rốt cuộc cũng hiểu cái việc hợp đồng mà Tích Lăng họp báo trước nói. Chính Lăng gia ngay từ đầu giờ trò nãm lần bày lượt, Lục Nan Hy chính là lương thiện lại kết thân với lưu manh, trả lại Lăng gia 100 vạn không thêm suy xét trong khi chính là công lao công việc bỏ ra hoàn toàn xứng là tiền của cô. Và lại, hiểu chính là hiểu một ý, mười ý cũng chưa thể nào mà hiểu ngay được. Tiếng ồn ào vẫn chưa dừng hẳn, để có thể muốn nói gì đó với Tích Lăng ít nhất Lục Nan Hy cũng phải hét cho nên cô càng biếng mà nói, chỉ thăm nắm tay hần, cúi xuống nhìn đôi giày thể thao bàn thân mang vào, hình như nó đã hơi cũ.

- Tích tông, anh quả thật không có ý định kiện Lãng gia sao?

- Đối Lãng thị hợp tác như vậy, anh có lẽ sẽ không bỏ qua?

Tích Lãng lạnh lùng đạp bước tiêu sái đi xuyên qua đám đông, dường như còn có thắc mắc, cũng chẳng ai dám chạy theo, chỉ cần nhìn cái ánh mắt muốn đóng băng người khác đã khiến sóng lưng lạnh toát rồi. Lục Nan Hy hình như còn chưa có tiếp thu kịp mọi thứ, đã vào xe ngồi mà cô còn chưa có tỉnh được. Cô như củ khoai ngồi ở trong lòng hân, mảy liễu thâm nhũ chặt.

- Lãng, có chuyện gì vậy? Các người đó, chẳng lẽ muốn làm khó anh nữa sao?

Tích Lãng nhìn sâu vào đôi mắt phượng to lông lánh Lục Nan Hy, bờ môi căng mọng kia lại khiến hân không kìm được mà cầm lấy cầm cô, ngón tay thon dài vuốt ve cánh môi như cánh đào xinh đẹp. Cô lo lắng cho hân ư? Nếu bảo cô rằng chuyện này hoàn toàn là lại liên quan cô, có lẽ lại buồn rầu một phen, cả khuôn mặt anh tuấn dựa vào hóm cô cô thơm tho. Cô tay cũng quàng lấy ở cổ hân, có chút nhìn lại Mộ Phi phía trước không có ý dòm ngó cho nên mới tự nhiên thả lỏng người.

- Sao tự dưng lại muốn thăm ông?

Tích Lãng nghĩ lại một lúc, lúc hân bệnh thảm hại, chính là Tích Hiếu Vi một phen suy tim tổn hại, ngất lên ngất xuống, sao có thể bình tĩnh cho được trước mắt cháu đích tôn duy nhất ngất đi còn chưa rõ yếu ổn ra sao? Lục Nan Hy không có nhìn thấy hân, mắt đặt ở ngoài quang cảnh lướt qua cửa kính bên ngoài.

- Ông không phải cũng muốn gặp anh sao? Em biết anh rất bận, xin lỗi...

- Không sao.

Xe dần tiến vào dinh thự Đông Lập Viên. Hình như đã cận xuân, cây cối đâm chồi nảy lộc xinh đẹp, qua một đường dài ngồi xe, Lục Nan Hy cả người mệt mỏi cũng nhắc nhận thấy Tích Lãng dựa vào cô mà nghỉ ngơi, biết hân kiệt sức nên cô cũng không dám ý kiến, cần rằng chịu đựng mình cơ thể dần ê ẩm. Lại cũng một phần vì đói, dù sao từ sáng đến nay cũng đâu có gì vào bụng. Chu Kết Am khi sáng cô cùng, còn chưa có gặp mặt qua. Xe cũng dừng hẳn, hầu nhân từ bên trong chạy ra ngoài tiếp đón, ai cũng đang bận rộn sửa soạn trong ngoài. Chính là đứng ở Đông Lập viên hầu nhân tất bật tạo nên một xuân cảnh đẹp đẽ, không khí dần ấm áp cọ sát vào da thịt mềm mại, mùi hương hạt dẻ như có như không ở không khí tươi mát thanh ở ngoại ô.

Lục Nan Hy mắt nhìn thấy Tích Hiếu Vi vui vẻ lại hình như có chút gấp gáp đi đến ra bên ngoài, gây di chuyển ngày càng nhanh, cô nhanh chóng đánh thức Tích Lãng, để ông nhìn thấy cái cảnh này thật là ngại ngùng. Mộ Phi chính là lo cô da mặt mỏng mà nửa ngày nếu cô không phản ứng thì anh cũng sẽ không đâu, chính anh da mặt cũng rất mỏng, Giang Giang so với anh còn dày hơn nhiều chỉ là chưa kích hoạt nó được, cái đó còn phải dựa vào bản lĩnh nam nhân Mộ Phi anh.

- Đến nơi rồi.

Tích Lãng nhanh chóng mở mắt khỏi, Lục Nan Hy có chút kinh ngạc, ánh mắt kia hoàn toàn tỉnh táo không chút lơ đãng như thể hân ngủ một lúc, thanh tĩnh như chưa từng, nhũ mảy nhìn ra bên ngoài, tay vẫn còn đặt ở cổ eo nhỏ, gập đầu một cái, người đàn ông này đôi khi ít nói nhưng mỗi hành động đều muốn chú ý đến cô đầu tiên nhất. Sau khi rời khỏi xe, cô như cũ tâm trạng đi vào trước, chạy đến trước cửa lớn mà chào Tích Hiếu Vi, ngược lại ông lại đưa gậy chỉ vào mặt cô, một mặt tức giận đến run rẩy.

- Nhà họ Lãng cô...còn có mặt mũi đến đây sao? Tích Lãng nó cũng quên mau đi nhưng ông đây thì không, lúc nó bệnh cô còn muốn làm loạn, nó ngất xỉu sau khi cô chửi mắng rồi đi, còn chưa vừa lòng sao? Còn muốn gây chuyện? Khốn kiếp...mau rút khỏi đây, hầu nhân đâu...tiền khách.

Lục Nan Hy kinh ngạc nhũ mảy, khí phách kia Tích Hiếu Vi có chút làm cô sợ hãi mà lùi một bước. Chẳng lẽ cái ngày Tích Lãng đến tìm cô, hân say xong rồi bệnh luôn? Còn nhớ hân chưa kịp dùng bữa cô đã đuổi hân đi. Hay là hiện tại hân đang bệnh? Như mở bong bóng rồi rầm ở trong lòng ngón ngang phức tạp tâm trạng. Còn chưa kịp quay người nhìn lại Tích Lãng đang gấp gáp đi đến, gậy kia đã đánh đến tay cô liên tục hai gậy, đau đớn truyền đến theo phản xạ tự nhiên cô nên tránh đi lùi lại mấy bước nhưng là Tích Hiếu Vi đang dùng lực chồm đến phía trước, cô mà rời đi, ông ngã thì làm sao? Cũng không có phản lại câu nào, chính là ông đương tức giận cô cũng không nên phản biện ngay. Trên cánh tay cùng bàn tay hân lên vết dài đỏ rõ rệt, lực này thiếu điều chỉ muốn đánh chết cô đi nhưng ông hình như đã quá yếu để làm cái chuyện đó. Cô nhìn ông ngày càng buồn, chỉ buồn...không có tâm trạng khác.

Tích Lãng chồm đến cầm lấy tay Tích Hiếu Vi, hầu nhân hai bên xếp hàng dài hình như đang rất thoải mái, chính Lãng Khẩu Thiên lần trước mắng chửi họ thậm tệ như vậy, hiện tại bị thế này vẫn là còn rất chăm chú đi, một ngang bướng hỗn xược tính tình không thể một màn đánh này mà thay đổi biết đường lui được. Việc bị ánh mắt hân nhìn đến, họ có chút miễn cưỡng mà đi đến dẫn Lục Nan Hy vào trong trước.

Tích Hiếu Vi như một mồi dựa vào Tích Lãng, cái thằng bé này sao có thể chăm chú cho cái nữ nhân rần rết như vậy chứ? Cái màn diễn lần đầu gặp mặt kia ông lỡ lời khen ngợi, cũng như diễn hay quá đi! Không thể trông mặt mà bắt hình dong.

- Dừng lại, sao ông đánh có ấy, Tiểu Hy không phải Lãng Khẩu Thiên.

Tích Hiếu Vi dù sao cũng nhanh chóng trầm ổn, quả nhiên lão nhân đương là thông hiểu sự xem xét rất mau lại kỹ càng cẩn thận, nhũ mảy nhìn lại Tích Lãng như diễn như loạn lo lắng lâu lâu lại nhìn vào bên trong hầu nhân đang giúp Lục Nan Hy thoa thuốc ở tay, trong lòng hân vô cùng khó chịu. Lần thứ hai nhìn thấy hân mất bình tĩnh, chẳng lẽ cái nữ nhân hỗn xược kia quan trọng đến mức này sao?

- Tiểu Hy? Là ai? Không phải Lãng Khẩu Thiên sao? Cô ta...mau nói cho ta nghe, con cháu ta cái sự gì?

Tích Lãng mím môi bạc, đối Tích Hiếu Vi đương nhiên vô cùng thoải mái, như thể rằng hân vẫn là một đứa trẻ bị bỏ chạy theo ông xin kẹo, hiện tại trưởng thành như thế này cũng tính là xuất chúng nhưng, thần trí vô cùng khó hiểu nhưng lại xuy xét chuyện riêng tư lại bất sở, nghe qua hết mọi lời mọi chuyện, khiến ông đau đầu muốn chết. Nhìn theo ánh mắt hân vào bên trong, tay chống gậy dần cùng đi vào, không ngờ cái chuyện như thế trong tiểu thuyết ngôn ngữ câu huyết lại xảy ra cho được.

- Ta nhất định không để yên cho Lãng gia, dám đùa với ta sao? Vuốt mặt cũng phải để mũi.

- Chủ nhân, Tích lão gia cùng Tích phu nhân đang trên đường đến đây.

Tích Lãng gập đầu một cái, theo sau Tích Hiếu Vi nhanh chóng đi vào trong. Lục Nan Hy sau khi xoa thuốc, hầu nhân cũng chưa nhìn qua cô, lại có những người kia xa xa thâm nhũ nhau có vẻ như đang thăm mắng, cô ngồi yên một chút, nhìn ra ngoài Tích Lãng gập đầu một cái, tò ý cô không sao. Hân biết cô vì sao lại không tránh, Tích Hiếu Vi cũng rõ cho nên trong lòng càng khó chấp nhận nổi. Nhìn thấy ông tiến gần, cô mau chóng ngồi dậy, định đến gần đỡ lấy ông nhưng sợ ông vẫn còn giận dữ cho nên không dám nữa.

- Cháu dâu của ta, ta lại không có nhìn ra, có thể tha thứ cho ta không? Chỉ là nhất thời một khác hồ đồ.

Lục Nan Hy cũng không ngờ như vậy, ngạc nhiên đi đến đỡ lấy tay ông yếu ớt gậy thẳng, lắc đầu một cái, nụ cười yếu ớt nở ở trên môi anh đào, ánh mắt phượng như biết cười, sóng nước lấp lánh.

- Không cần, cháu không để ý đâu ạ. Ông dạy dỗ cháu một chút, không tính là gì.

Tích Hiếu Vi hài lòng, hầu nhân nhìn thấy cô như vậy hình như có chút quen, quen chung với nhau còn đang thăm mắng, không hẹn mà gặp, nhìn nhau hoang mang cực độ. Tích Lăng mau chóng cầm lấy cánh tay cô mà xem xét, ánh mắt ôn nhu đến tan chảy tìm cô thỉnh thoảng không ngừng, lại sợ ông nhìn ra gương mặt thanh tú dần phôi hổng cho nên cúi đầu rất thấp. Mái tóc buộc cao, tóc mai bay loạn do gió lồng từ phía cảng thêm mỹ. Khoé mắt như thoáng đỏ lên.

- Dẫn Tiểu Hy lên phòng trước đi, hầu nhân chuẩn bị buổi trưa, ta sẽ gọi sau.

Tích Hiếu Vi chính là nói rất trẻ, là cứu lấy ông xấu hổ, chưa từng phải nếm qua cái sự này nên có chút không thể nào cũng tiếp thu nổi, Tích Lăng không đợi ông nói gì, nắm lấy vai Lục Nan Hy mà đi trước, cô ngạc nhiên nhìn lại phía sau, ông đã quay lưng đi khỏi, ông vừa gọi cô là Tiểu Hy à? Ông đã biết rồi sao?

- Còn đau không?

- Ông biết em là ai rồi ư?

Lục Nan Hy chớp chớp mắt nhìn Tích Lăng lo lắng nhìn tay cô nơi đã thoa thuốc kỹ càng. Nhớ lại ban nãy hấn trước mọi người tuyên bố trịnh trọng cô chính là hôn thê hấn, không phải là hỷ sự sao?

Lục Nan Hy đưa tay ôm lồng ngực mạnh mẽ Tích Lăng, hấn dường như đã thú đối tiểu bạch thỏ thêm khát, chiếm lấy môi cô gần như chiếm hữu, tay đặt ở sau thắt lưng cô mà đẩy gần đến hấn trong lòng. Như thể viên kẹo đường mật rót đến tận tâm can, một lần thử chạm vào liền không nhịn được.

- Tôi...hôn em

Chính lời này làm Lục Nan Hy như thức tỉnh lại từ u mê dụ hoặc, Tích Lăng đang muốn trả thù cô trước nghịch ngợm? Hấn dù sao cũng nhìn ra rồi thì nam tử hấn so đo nữ nhân yếu ớt làm gì cơ chứ? Thật nhỏ mọn nha. Chợt tiếng gõ cửa truyền đến từ bên ngoài, nghe như vỗ cùng chậm rãi thật trọng, cô giật mình tránh đi hấn môi xâm chiếm, hấn lại như không muốn dừng lại, tiếp tục ấn lấy môi cô khối mềm thorn tho. Cô lấy sức trụ lại hấn bên dưới, không ngờ lại dễ dàng như vậy, hầu nhân bên ngoài không có nghe thấy lời đáp sinh ra lo lắng, một bước tiến cửa, lại thu vào mắt một cảnh này, hấn bên dưới cô trụ ở trên người, tay cô còn đang đề ra hai tay hấn ở bên trên.

Đã không thể trả thù được, chưa thể quảng cho hấn cục đá nào lại tự mình bỏ đá chìm xuống. Cô là ai mà lại dám suy tính với hấn cơ chứ?

- Không phải như vậy...

- Thiếu phu nhân, tôi không có nhìn thấy gì, hai người cứ tiếp tục...tôi ừm...xin lỗi ạ..

Hầu nhân che mặt chính mình đồ ửng đỏ chạy ra ngoài, Lục Nan Hy liếc nhìn Tích Lăng nhuếch mép nhìn cô bối rối, thoáng càng giận dữ, cố tình tính toán làm cô xấu mặt mà.

- Anh...

- Tôi sao có thể làm gì em, nên nhớ, em ở thượng thế.

Đôi mắt chim ưng kia hấn rõ hai chữ oan ức, đôi môi bạc cong lên xinh đẹp tuấn tú, mày kiếm giãn nở thoải mái, thân người một chút dựa vào cô ôm lấy, Lục Nan Hy lại như chiếc bong bóng đã đầy hơi lại không thể vỡ, cứ thế tiếp tục dòn bực tức lại không thể lời nào phản kháng nổi, khó chịu vô cùng, mặt mày mà kim nén cũng đồ ửng lên.

- Em vẫn còn muốn giữ nguyên thế này? Tôi cũng không ngại nhưng ông đang đợi dùng bữa.

Lục Nan Hy nhanh chóng rời khỏi Tích Lăng thân, đồ mặt không chút tôn nghiêm nào nữa, đưa tay cầm lấy ở gò má nóng và tránh mặt đi. Cái tên này, vốn cô không phải mặt dày mà chịu đựng nổi trêu chọc. Hấn tiêu sái rời khỏi không màng đến cô, cô cũng nhanh chân theo phía sau hấn.

Như cũ theo đường tiến xuống nhà bếp, hầu nhân có chút ép nép nhìn Lục Nan Hy bước vào, cô nhìn qua một lượt, căng thẳng, tìm đập nhanh đến mức muốn chạy vòng vòng hoa viên xinh đẹp ngoài kia, ban nãy cô nghe qua ông bà Tích đến. Sau nhiều chuyện như vậy, đối họ xem cô thế nào đây? Nữ nhân trào trờ bám lấy Tích Lăng, vị khách không mời mặt dày ghê tởm, nhớ lại Tích Thiên Khâm khi trước đối cô tốt như vậy, hiện tại chắc hấn chán ghét cô lắm, kể ra có chút buồn, dù chưa từng nói chuyện nhau thân mật riêng tư nhưng cô lại xem ông như cha của mình vậy. Lại ánh mắt kia như muốn xé xát cô ra trăm mảnh bốn cho cá thực. Căm ghét đến mức này, thật khiến người ta không rét mà run, thu cũng như đông mà lạnh buốt.

Tích Lăng cũng chưa từng đặt mắt qua bà Tích đang thờ hỉ lên, tay dùng nĩa cũng hơi nhiều lực tạo nên tiếng vang nổi bật giữa không khí ngưng trệ nặng nề yên lặng muốn nhát ma Lục Nan Hy rồi, đưa mắt bảo hầu nhân mang cô đến bên cạnh hấn mà ngồi xuống. Chính là Tích Hiếu Vi còn chưa mở lời, cũng chưa ai dám tiến nói. Trời đánh tránh bữa ăn, bà Tích cũng không thể nào mắng chửi cô thậm tệ được? Đừng không?

- Khoan hãy mang thức ăn lên, cháu muốn ăn thịt bò chấy rượu nghiền khoai tây kèm hay là cá thu sốt cà tươi quế vị kèm mần thầu?

Lục Nan Hy tay đồ đầy mồ hôi, Tích Lăng bên dưới vuốt ve đùi cô mềm mại, cũng không thể khiến cô biến mất bóng ma bà Tích được, với lại thăm mắng, cô căng thẳng như vậy, hấn đừng khiến cô nhìn cười mà. Lăng nghe một lượt, điều đầu tiên cô đề ý chính là trước mặt Tích Hiếu Vi dùng là thịt bò, ông còn rằng đề nhai thịt bò sao? Rất nhanh như muốn mắng bản thân ngu ngốc, còn không biết đến răng già? Cô cũng chẳng biết lựa chọn thế nào, hai món này cô đều chưa từng thử qua, gia cảnh nghèo nàn, đi du học cô cũng không làm gì có tiền hơn khảm khảm cho nên mỗi ngày không dùng bữa ở nhà ăn thì cũng nuốt vào mì ăn liền ở các tiện lợi hàng của người Châu Á.

Nén một nụ cười gượng gạo.

- Ông chủ ý giúp cháu...món nào cháu cũng ăn được.

Nhìn Lục Nan Hy chân chất thật là lời nói, còn cái nét cười cười mỉm môi chân thành, thiếu điều bà Tích nhìn xuống muốn đồ mặt mới không không thốt lên, đồ quê mùa. Mắt nhìn đến cổ tay cô phát sáng vòng tay, trong ánh mắt càng càng căm ghét bởi chính bà cũng rất rõ giá trị.

Mang lên cho Lục Nan Hy một đĩa tái 7 phần thịt bò ướp rượu vang đỏ, bên ngoài lớp qua có chút chín quá mức nhưng bên trong từng sợi đỏ đẹp mắt mọng nước, phía bên cạnh mà một bát nhỏ khoai tây nghiền bơ hấp dẫn thật. Cô không nhìn được cũng quên đi bà Tích từ lúc nào rồi, nhìn thấy Tích Hiếu Vi cầm nĩa, cô cũng mau cầm nĩa theo, ánh mắt nhìn theo học hỏi nhìn thoát qua vô cùng đáng yêu vô hại, nuốt nước bọt vô cùng lớn khiến Tích Thiên Khâm không nhìn được mỉm cười trộm một cái. Nhìn qua Tích Lăng, hấn tao nhả dùng cá thu, hình như theo cô biết bắt cứ món gì sốt qua cà cũng phải nêm cay để tăng khẩu vị tránh nhàm.

- Khoan đã, anh chẳng phải không thể ăn cay?

Bà Tích nhìn qua Tích Thiên Khâm vẫn như cũ ăn liền nhủu mỳ, dùng nĩa một chút, không muốn đề ý cũng không được, cũng không phải chỉ một Lục Nan Hy biết cái đó. Cô dùng ừ

tay Tích Lăng đương định dùng vào miệng, mảy liễu nhủ chặt. Hầu nhân bên cạnh cũng bối rối, mau chóng đưa tay lên xua đi giải thích.

- Thiếu phu nhân, món cá thu này nhà bếp chuẩn bị không cay đâu ạ, cô không cần lo lắng.

Tích Lăng thấy Lục Nan Hy vẫn không yên tâm, vô cùng nghe lời mà đưa miếng cá thu gỡ xương cẩn thận lại gần cho cô xem xét, đầu mũi người xong bảo đảm với cô không tanh chút nào, bòn vào miệng cô thử qua, chăm chú nhìn qua cô phản ứng. Bà Tích vừa nghe lời hầu nhân xong, nổi trận đùng đùng đứng dậy, nghiêng răng ken két, từng cơ mặt già nua đều hiện lên không thiếu một chút nếp nhăn nào, chỉ tay vào cô không ngại Tích Hiểu Vi đang nhìn hai người cô hạnh phúc, hần không phải bệnh sạch sẽ mà quy đại kỳ người khác chạm vào hần đồ vật? Hiện tại dùng chung với cô, chứng tỏ là gì đây?

- Thiếu phu nhân? Ai cho phép các người gọi cô ta là thiếu phu nhân hả?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Chưa từng thực sự cảm thấy hân hoan

- Bà đừng làm loạn, con dâu của tôi lại không thể gọi là thiếu phu nhân thì là gì?

Tích Thiên Khâm đối Trứ Vân Kiều (bà Tích) lạnh cái ánh mắt, bà cũng không vừa, hí hoáy nhìn ông tròn trừng mắt, tay bên dưới thầm đánh mạnh vào bắp đùi ông đau điếng, cái gì gọi là con dâu? Cái định nghĩa này hình như hơi lạ, chưa có ai nói bà nghe cũng như chưa từng nghe qua từ ai.

- Con dâu? Ai là con dâu? Ông đừng có mà nói nhảm. Tôi nhất định sẽ đi kiện Lăng gia cho mà xem, dám nhặt ở đâu một tiện nhân đầu đường xó chợ mà gài vào Tích gia chúng ta, không ăn cướp thì cũng là truyền thông tin...

Đầu đường xó chợ? Không phải nói Lục Nan Hy lang thang ở ngoài đường nhặt về sao? Nếu so ra thì đúng thật là cô đi trên đường mới gặp Tiểu A, nhưng so về gia đình, cô không phải vất vưởng đầu đường xó chợ. Đây không chỉ khinh thường một cô mà còn khinh thường gia thế gia đình cô. Bà hiệu Lăng Khẩu Thiên nhưng còn cô bà hiệu ư? Lục Nan Hy càng nghe càng mím môi, sắc mặt càng tệ.

- Có im lặng đi không?

Lục Nan Hy sắc mặt trắng bệch, tay cầm nĩa cũng run rẩy nhưng cô không có cách phải thể hiện yếu ớt ra ngoài, không giúp ích gì, mau chóng uống vào ngụm nước dần lại trong lòng khó chịu, bà tròn trừng nhìn cô một mặt bình tĩnh như nước, sao lại có thể mặt dầy như vậy? Không biết là cho Tích Lăng bùa mê hoặc gì rồi, bởi cô có tích đức đến đâu với thân phận hiện tại một đồng cũng không đáng, không có cách tiến Tích gia cửa đâu, sao có thể dễ dàng hưởng lấy tài sản? Trên trời rơi xuống? Đối Lăng Khẩu Thiên bà đã không vừa ý, Lục Nan Hy lại càng nổi máu sung thiên. Lăng gia chính là gián tiếp bôi nhọ Tích gia.

Tích Hiểu Vi tay nhăn nheo mềm mại nắm lấy tay Lục Nan Hy, ông thương cảm nhận ra, cái đứa bé này căn bản rất sợ nhưng lại không dám thể hiện ra ngoài, tay còn thầm run ở bên dưới cách lớp mặt bàn xoay, môi anh đào mím chặt xinh đẹp chưa bao giờ hết căng thẳng nhưng ánh mắt lại như trấn thủy an. Tích Lăng còn chưa hề để ý đến cục bộ xung quanh, tay quảng nĩa khỏi như gây chú ý, mắt ai cũng vô thức hướng hướng nĩa rơi tiếng vang thâm thúy thu vào tai đều có cảm giác hần đã tức giận thật sự rồi, hầu nhân một mặt sợ hãi mau chóng chạy đi nhặt lấy, ôm trong người khur khur như vàng bạc sau lui xa về sau như cũ. Hần cầm lấy tay cô mà kéo đi ra ngoài chỉ bỏ lại một câu khiến ai cũng ngẩn người, chỉ có Trứ Vân Kiều không nhịn được đuổi theo, điệu bộ vô cùng đoạ người, nếu không ai chào đón cũng không cần lưu lại.

- Cô...đồ dê tiện, dám giờ trò trước mặt tôi sao? To gan lớn mật thật. Cái phường nữ nhân đề tiện làm cái sở thích vớ lấy nam nhân để phát tài, cha...cũng lời đó, Tích Lăng con tôi cũng chỉ là một trong số đàn hào phú mà cô nhắm đến đúng không?

A... Tích Lăng tay mở cửa xe, không ngờ Trứ Vân Kiều lại hành xử như vậy, chạy đến gần nắm lấy vai Lục Nan Hy, cô còn chưa có kịp định hình mọi thứ, một cái tát như trời giáng sắp rơi xuống. Nghĩ đến to gan cô cũng không dám chạy, chỉ còn cách hững hờ.

- Nữ nhân của tôi, đừng chạm

Chỉ là mắt nhìn thấy đó, Tích Lăng đã cảm lại tay Trứ Vân Kiều, hình như lực đạo bà bỏ ra rất mạnh, hần thì đứng vững như bàn thạch, chỉ có bà là chặt vật, nếu hần không kéo bà lại phía mình, chắc chắn gãy tay là nhẹ. Lục Nan Hy kinh ngạc không nhịn được khép miệng.

Chợt xung quanh cũng như dần yên ắng đến lạ thường, hầu nhân làm vườn ngăn cả người, hốt hoảng đến kéo cầm trên tay cũng bộp chộp rơi xuống không dự định. Lờ mắng chửi cũng như vẫn còn vương ở màng nhĩ rõ rệt vô cùng, không thứ gì có thể tạp pha trộn nổi những lời day nghiêng cảm độc kia. Chỉ có hận ai mà cả ba đời họ cũng không muốn giữ mạng mới có giọng điệu day nghiêng đó thôi.

Tích Lăng bình tĩnh đến lạ thường chỉ có con người hỏ phách kia một chút hàn quang phát sáng nguy hiểm lãnh đạm, trầm mặc vô cùng. Mặc cô cảm thấy thế nào, hần không chấp nhận một ai chạm đến nữ nhân của hần. Kể cả bà cũng vậy, mọi thứ bà tưởng bà che trời nhưng là chạy trời không khỏi... bà đã không muốn yên lặng làm thinh, hần cũng không muốn, chắc chắn hần do dự đã khiến cô ỷ khuất thời gian dài rồi. Chỉ là biết làm sao để trả cho cô nỗi những ân tình đó? Mây kiếm nhủ chặt, hần từ trước đến nay vẫn như cũ rất bị gò bó, nhất là đối với chuyện riêng của mình, hần rất kiêng kỵ. Bà tưởng cái tài sản đồ sông lấp đầy kia ai cũng thêm sao? Nếu có người không cần thì sao? Hần không có cách buông tay được.

- Nếu chuyện này còn tiếp diễn một lần nữa, nhất tuyệt nhất ngôn, không cần nhắc đến mẫu tử nữa. Còn có...

Tích Lăng liếc mắt Lục Nan Hy nằm ở trong xe, nhìn bà Tích đứt quãng cười lớn một tiếng tràn đầy bi thương, nhét vào tay bà một dây thuốc, mùi vị vô cùng ghê tởm, đương nhiên cái này vừa xuất hiện trong tâm mắt, bà đã tích cực hốt hoảng, sao có thể không biết dây thuốc này là gì đâu?

Trong ánh mắt chìm ung híp dài kia, toàn bộ chỉ có lãnh đạm cùng một chút tia bi thương bất sở, lại như mang lại cảm giác cho người ta bất lực, chung quy cũng chỉ lấp đầy lãnh đạm như muốn đóng băng người khác, hầu nhân hình như cũng đã tán đi làm việc của mình rồi, không dám quản chuyện chủ tử, Tích Hiểu Vi cùng Tích Thiên Khâm đứng ở trước cửa lớn không dám tiến gần. Hần khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, môi bạc nhúch cao, người trước mặt đây là người hần được dưỡng lớn, sao có thể đối hần như vậy? Dường như là một thứ chất lỏng gì đó phát sáng đến kì lạ rồi khỏi khoé mắt hoàn mỹ kia nhưng nhìn lại như chỉ là hoa mắt, cái hoa mắt đứt lòng đứt dạ nhất. Bà có nhìn nhầm không? Trong lòng như có hàng ngàn con dao đâm chỉ chút không dừng, bà ánh mắt cũng đỏ ửng. Hai cánh tay hần như hoàn toàn buông thõng.

Tích Hiểu Vi không nhịn được kéo Tích Thiên Khâm đến gần, đủ khoảng cách để nghe cho được cái câu nói như sấm chớp giật, đứt gan đứt dạ.

- Bà...đã giết chết... con của tôi.

Tích Lăng biểu cảm không đổi, mắt không đặt ở bà nữa, cũng không phải có nghĩa là tránh đi hoàn toàn, ở đây là chỉ nhìn sâu vào mắt bà. Liệu bà lo lắng cho hắn đến mức này, cũng sẽ thấu hiểu cho nỗi? Hắn vạn lần cũng không muốn hiểu. Một mặt hắn xoay lưng, bóng lưng biết bao nhiêu ưu tịch, lên xe một bộ lái rời khỏi. Tiếng động cơ êm tai lại như tiếng gió rít u buồn. Bà vốn không chút động nào với lời này đâu, bởi cũng đã chuẩn bị tinh thần dự tính trước mọi chuyện khi trước suy tính, nhưng là đáng sợ nhất, đối hắn đau thương, bà lại không thể nói lời nào. Tay cầm dây thắt nắn chặt, lại như không thể gì ngoài giận dữ, khoé mắt nóng vô cùng, hiện tại bà trong lòng vừa đau vừa nhói vô cùng phức tạp.

- Lăng, em không sao.

Lục Nan Hy đưa tay lên dụi đi mắt đỏ, lo rằng Tích Lăng sẽ để trong lòng chuyện này mà rối loạn chuyện gia đình, cô chỉ là một vị khách không mời, hắn không cần bận tâm, tự cô có thể nghiền ngẫm mọi thứ chỉ cần được lưu lại bên cạnh hắn.

Tích Lăng không có trả lời, Lục Nan Hy cũng không làm loạn, ngồi lẳng lẳng nhìn hắn, rất nghiêm túc lái xe, lại như hắn trầm suy tư, rồi ở trong cái thế giới riêng hắn, tiếng xe cộ thành phố ừng ừng đông đúc, đối cô như không, trong mắt chỉ hoàn toàn sùoi mặt đẹp để tuần mỹ kia đương rất buồn, rốt cuộc bà cùng hắn đã nói cái gì với nhau?

- Tiểu Hy, cô sao vậy?

- A...hôm nay chị không đến công ty sao?

Chu Kết Am mau chóng chạy đi lấy hộp y tế, Tích Lăng một mạch bỏ lên phòng không nói gì, Lục Nan Hy nhìn theo bóng lưng hắn dần khuất khỏi ngã rẽ dài, thờ dài một hơi đưa chạm chạm lên da thịt nóng rất ở cánh tay vệt đỏ dài, trong lòng tâm trạng ngổn ngằn vô cùng phức tạp, bộ dạng cô giống Chu Kết Am sơ cứu mình vết thương vô cùng gấp.

- Chuẩn bị cho buổi họp báo ra mắt phim, tôi cũng không muốn lưu lại lâu cho nên mang công việc về nhà, vẫn là thích ở nhà hơn. Nhưng cô có thể thành ra thế này là...

- Không sao, không cần dán băng gạc đâu, chỉ là bầm một chút mà. Tôi chính không cần thận đi đứng ngã nghiêng.

- Cô đầu óc chỉ đề ý đến đậu hũ à?

Chu Kết Am từ đầu đến cuối dò xét Lục Nan Hy gương mặt xinh đẹp tươi cười như hoa, không chút sơ hở, vết thương cũng không phải quá nặng nhưng lại là nhất định không phải ngã, chẳng lẽ Tích Lăng lại động tay với cô sao? Chắc chắn là không rồi nhưng cũng không phải không có căn cứ, hắn ban nãy vô hồn song song tức giận vậy mà. Cô cũng nhận ra gò má nóng rực cũng đã hết đỏ, Chu Kết Am may mắn là nhìn không ra. Xong hết thấy, cô chạy đi lấy một ly nước lọc một bước lên phòng.

Lục Nan Hy vừa bước vào cửa lớn khó khăn, hít vào một ngụm hơi lạnh bởi cô vô ý va phải vào tay cửa, vết thương ở tay do khur trùng có chút màu ố vàng nhức nhối, trong lòng thầm run một cái. Tích Lăng vừa tắm ra khỏi, mùi hương bạc hà thơm tho vẫn vương ở đầu mũi, mũi cô cũng quệt lại, tay nắm chặt ly nước nhìn đến làn da bánh mặt lóng lánh, trên người chỉ vận duy nhất chiếc quần nhỏ che chắn đi nơi hạ thân lớn, cô thậm nuốt một ngụm nước bọt, lúng túng đi vào trong, đóng cửa ở phía sau, xung quanh yên ắng đến mức tiếng khoá vào nếp khoá vô cùng thu tai rõ ràng, tay dùng khăn lớn che chắn ở trên tóc ướt, khuôn mặt tuần mỹ đẹp để xiêu vẹo lòng nữ nhân tương tự.

- Anh uống đi.

Lục Nan Hy nhìn thấy Tích Lăng ngồi xuống giường, như vô như hữu hoàn mỹ bước ra từ bức hoạ, tay ngoắc cô tiến gần, cô cũng hiểu ý mím môi nhích lại gần một chút, làn da cô nóng rất như cũ, tim đập thình thịch làm cô càng hồi hộp. Một tay cô đưa ở cằm hắn, một tay nước đưa đến môi bạc hắn có chút khô. Hắn từng ngậm uống vào nước, mắt chung tình ở cô, yên tĩnh sống không chút gợn, đồng tử như mờ to một chút thất thần, ẩm ướt ở đáy mắt, tay cũng thuận tiện ôm lấy eo nhỏ. Uống nước xong, tay giặt lấy ly nước để lại ở bàn bên cạnh, tay vẫn không buông khỏi mềm tay còn lại, dúi vào tay cô chiếc khăn bông mềm ấm trên đỉnh đầu mình.

- Tôi từ nhỏ đến lớn...đều chưa từng thật sự cảm thấy mình hạnh phúc.

Lục Nan Hy viên mắt đỏ ửng, cảm nhận tay Tích Lăng dần siết chặt áo cô, tựa đầu vào cổ ôm chặt, hình như bờ vai hắn run rẩy, hắn khóc? Người đàn ông này tung hoành ngang dọc ai cũng đều nể sợ, phúc hắc ngoan độc mưu mô, vậy mà lại chưa ai hiểu rằng, hắn sống có tốt không? Chính cái mặt nạ đó, chính cái hình ảnh này cũng làm cô không nhận được lục phủ ngũ tạng đều đau đớn. Hắn ít nói, lời nói không nhiều nhưng lại dễ dàng khiến người ta cõi lòng tan nát như vậy...

Giọng điệu khàn khàn kia nhả ra từng chữ khắc rất đậm... Tay cô không ngừng giúp hắn lau tóc, nước mắt cũng rơi không ngừng. Chính cô cũng chưa từng nghĩ qua cái bóng lưng cô tịch đó chứa đựng điều gì, chưa từng cố gắng hiểu hắn. Biết bao nhiêu hiểu lầm lúc trước đâm ra hận thù, đều là cô cho mình đúng, đổ lên người hắn cảm hận, đáng sao? Chính người ta bảo cô ngốc cô giận, chính ngốc mới hiện tại hiểu ra nỗi. Để người ta lợi dụng cô mà hại hắn đã đời, cũng không hay. Hắn lời nói trước đều không sai.

- Lăng...

Như một phút trầm lắng, cảm thấy vô cùng xúc động.

- Tôi không phải muốn em thương hại, biết em đang nghĩ cái gì, tuyệt không phải vậy.

Chiếc khăn đã rất nhanh Lục Nan Hy quăng trên giường, ngồi ở trong lòng hắn mà xúc động ôm lấy Tích Lăng có chút cứng người lại đối cô cái ôm, hắn có chút bối rối tránh mất đi, sườn mặt ướt đầm kia không cần cô nhìn thấy, hắn luôn như vậy, chưa từng khiến cô cảm thấy mình có ý nghĩa đối hắn thế nào. Cả thương cảm quyền hắn cũng không cho phép, người ta đâu ai là hoàn toàn hoàn hảo, hắn cũng không phải. Khoa học nhân loại đã chứng minh, tôn nghiêm cũng không phải là thứ có khả năng ăn được.

- Đừng tránh em mãi, mọi chuyện của anh, em đều muốn liên can thì sao? Chẳng phải nói em là vợ anh? Chúng ta cùng thề rằng, bên nhau dù khó khăn hay bệnh tật...

Lời này cũng tỉnh? Tích Lăng chưa từng xem trọng cũng như chưa từng nghĩ đến. Hắn nguyên lai chưa bao giờ tin tưởng một điều gì. Tin tưởng sẽ mang lại lợi ích món hời nào sao? Hắn nắm địa thương trường kinh doanh, một Tích tổng cao cao tại thượng, hắn chưa từng tin tưởng một ai một điều gì ngoài bản thân. Đối với Lục Nan Hy, chính là một loại tin nhiệm đặc biệt. Hắn không thấy bản thân mình vô cảm mức nào sao? Rốt cuộc, vẫn không thuyết phục mình nổi...

Lục Nan Hy ở trong lòng hắn ghen ngào mặc hắn có trả lời hay không, quyết cho bằng được lời này ra khỏi thần trí. Nếu đã như vậy, hắn còn than thở với cô làm gì? Rốt cuộc hắn cũng đẩy cô khỏi rắc rối hắn. Tay đánh vào lòng ngực hắn tức giận, môi mím chặt, nước mắt vẫn không ngừng rơi ở trên gò má xinh đẹp, đưa mắt bất lực nhìn hắn khuôn mặt tuần mỹ hốc hác, ánh mắt gần đỏ đáng sợ. Tên hắn ở trong âm giọng cô ghen ngào dứt quãng cũng dần yếu đi rất nhiều. Chưa bao giờ cô lại thương xót người đàn ông này đến vậy, thật là đáng thương... hắn lạnh lùng chính là muốn quay lưng với thế giới, quay lưng với cái nơi gửi gắm nhân sinh tạm bợ này, chưa từng khiến hắn yên ổn.

Ngộ rằng, giữa sương mù tịch mịch, cư nhiên Lục Nan Hy lại là một điểm chấm, dù xa cách mấy Tích Lăng cũng không muốn nhắm mắt bỏ lỡ.

Cho nên đối Tích Lăng rằng, Lục Nan Hy không hơn một loại tin nhiệm ư? Là người dối lòng.

- Đừng khóc, tôi chỉ là đùa một chút, em lại tin thật?

Lục Nan Hy càng bất lực hơn khi thu vào tai cái điều đình tai nhức óc này, bật cười thê lương một tiếng, đầu mũi cay xè không đổi. Là đùa ư? Mặc dù hai chúng ta đều tưởng tượng nhưng vẫn chưa từng nói rõ với nhau điều gì, chỉ là nếu hắn muốn như vậy cô cũng sẽ tôn trọng hắn, chỉ có cô nhất quyết quẩn chặt ở hắn, rắc rối ở hắn sẽ trừ cô ra, đi? Cô bạo gan hôn lấy

môi hân, tay đặt ở cảm hân ở thế chủ động, gần như không mọi khi, cô mạnh bạo "chiếm" hân thế ngự phong, tiện nghi của hân lại phụ thuộc rồi. Chi mong rằng, cái hôn này sẽ hôn lấy đi hết những dối trá, cái tên Tích Lăng này quả thực rất dối trá, lỳ lợm. Có bâm hân ra thành trăm mảnh cũng không thể khiến hân nói theo ý mình.

Chết sao nói mấy cha~~

"Cô Lăng, chúng tôi là cảnh vệ của dinh thự Ngự Tây, hiện tại có tầm một tốp phụ nữ trung niên đang làm loạn bảo rằng muốn gặp cô để đòi nợ, cô xem xét nên đến đây ngay lập tức, chúng tôi sợ không thể giữ chân họ yên phận bên ngoài công lớn nữa rồi."

Lăng Khấu Thiên tức giận trong tay báo chí hoàn toàn là hình ảnh Tích Lăng ôm lấy Lục Nan Hy vô cùng hạnh phúc, lại trích dẫn lời hân nói, tuyên bố Lục Nan Hy là vợ hân, sao có thể? Chuyện này từ đầu đến cuối đều là cớ thiết hại. Lại nghe bên tai lời cảnh vệ Ngự Tây thông báo như muốn nổ não, cái quái gì xảy đến nữa đây? Gần đây không phải đã đủ khó thở rồi sao? Trong thần trí chỉ có một ý nghĩ nhanh nhất và hữu ích nhất thế giới, nhanh chóng ôm lấy điện thoại mà chạy đi tìm bà Lăng, chỉ là có chút dè dặt, sợ rằng bà sẽ mắng cô ngu ngốc chuyện gì cũng kiếm lấy bà. Người lớn thì toàn là giận cá chém thớt thôi.

"Cầm máy chờ một chút." Nhanh tay nhấc chân, Bà Lăng đang nói chuyện cùng với ông Lăng và Lăng Mạc, Lăng Thanh vốn đã đi đến Lăng thị từ sớm chuẩn bị giấy tờ văn kiện, Tích thị rút lại toàn bộ đầu tư, đối anh cũng không cần nương nhờ nữa, tự anh có thể làm được, chỉ là tổn thất một con số không lồ số 0 gần như muốn nhiễm loạn thị giác, nếu không ngồi dậy bắt đầu, có lẽ đỡ không nổi. Chỉ có ba người bọn họ; Lăng Mạc, ông bà Tích không muốn như vậy, nhất định phải nói chuyện qua với Tích Lăng về quyết định này, không thể nhỏ nhệch sự mà để bọn họ phải bơi bơi khổ sở được.

- Mẹ, người ta đang tụ tập ở Ngự Tây đòi nợ, mẹ nghe điện thoại đi!?

Bà Lăng nhú mày, cầm lấy điện thoại không nhìn được đứng dậy, tiến gần cửa sổ lớn. Nói chuyện một hồi lâu, bà xoay người về mặt vô cùng căng thẳng.

- Ông cùng với Thiên Thiên nói chuyện qua với Thanh đi, gần đây hạng mục lớn đều thăng bé nắm giữ sau gọi chú lớn của tui nó cũng không muộn, tui cùng với Mạc sẽ đến Ngự Tây một chuyến.

Thượng viên Ngự Tây.

- Các người còn không mau thông báo đến cái đại tiểu thư kia ra đây, chúng tôi muốn thanh toán tiền bạc mà mẹ cô ta đã nợ. Mau lên, mau lên!

- Đúng đó, phát tài rồi thì phải tính đến trả nợ đi chứ, chúng tôi còn gia đình con cái đủ thứ...ayy daa chứ có phải thân một mình đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Anh đùa tôi chắc?

- *Đúng đó, phát tài rồi thì cũng phải tính đến trả nợ đi chứ, chúng tôi còn có gia đình rồi còn cái đủ thứ...*

Xe bà Lăng vừa dừng, dường như rất gây chú ý, một đám người kia không loạn nữa, hít thở một hơi, có người còn hùng hổ cầm lấy cây dù bên tay mà lỗ mãng chọc thẳng vào xe sang trước mặt không do dự khiến bà có chút tức giận, nợ kia không biết là bao nhiêu nhưng nhìn đến xe trắng xuróc thì đã không thể không nắm tay thành quyền thăm mắng rồi, không nhìn được còn chưa ra khỏi xe đã bật cửa kính xe trượt xuống, chửi dài một hơi. Chính do cái cao sang lấn áp khí phách người khác mà người ta còn cảm giác yên tâm một chút. Vốn nghe tin Trầm Phương Lan gia đình không mấy khá giả tự dưng chuyển vào dinh thự nguy nga lộng lẫy đã là khó mà tiếp thu nổi, trong lúc đánh bạc, bà mở miệng muốn mượn tiền, ai cũng không ngừng nịnh bợ đại cát cho nên hiện tại mới ăn không ngon ngủ không yên.

Hay tin Trầm Phương Lan qua đời, vậy tiền họ ai trả đây? Chính cái tin Lục Nan Hy lên báo hôm qua, ai cũng thăm đoán già đoán non, có chồng mặt lớn như vậy, Tích gia đâu phải nói chơi liền nói được, từ trước đến nay vô cùng kín tiếng, sao có thể mấy đồng bạc lẻ mà không trả nổi được.

Lăng Mạc từ trên xe đi xuống, đi thẳng vào trong hoa viên mà ngồi xuống, nhìn khái quát qua Ngự Tây, nơi này đã lâu anh không đặt chân đến, cả ngay trước khi chuyển nhượng lại cho Trầm Phương Lan, anh cũng ít ghé qua, là do đây là nơi Lăng Khấu Thiên hay tổ chức tiệc tùng qua đêm, anh lại phải là người giữ trọng trách đón cô về, ngoài anh thì Lăng Thanh có trời sắp mới đi làm cái chuyện này cho nên đặc biệt sinh ra cái cảm giác tránh né. Bà Lăng chậm chạp tiến gần Lăng Mạc, hình như bà đã nghĩ ra gì đó ở trong đầu. Cái chuyện này tự dưng ở đâu trên trời rơi xuống, không phải là ông trời thăm đống về phía bà sao? Có phải nhúng tay lần này sẽ không mấy may phát hiện nữa, vốn con kiến bám vào góc cùi khô sắp phải rơi xuống nước mà tan biến, nó cũng không phải sợ chết nữa, sớm muộn cũng chết thôi, chỉ là lo vận dài hay ngắn.

Đã không xoa dịu được thì chỉ còn cách khế nhẹ. Nhất định phá đến khi nào Lục Nan Hy kia không thể nào sống yên ổn giây phút nào thì bà mới hà giận dù biết mấy cái hành động trả đũa trẻ con này chẳng thể nào làm hại được Tích thị một chút nào, nhưng điểm yếu nằm ở đâu, muốn chọc điên hân thì trước tiên phải kể qua là Lục Nan Hy cô mới đúng.

- *Các người nói xem, nợ tổng là bao nhiêu?*

Nhìn bà Lăng một thân áo choàng lông sang trọng từ đầu đến chân, làn da trắng hồng thể hiện vương giả không đụng móng tay nặng nhọc. Ai cũng đòi lần đến trước để báo cáo, như thể rằng, bà kia bà chậm chạp phản ứng thì tui lên trước, bà là người thiệt..

- *Tôi là 2 vạn.*

- *Tôi là 10 vạn.*

Bà Lăng nghe mấy cái người này hét giá toàn là trên trời, dù tức giận nhưng một chút bên ngoài cũng không có gì, thanh mi không có biểu hiện nhú lại, như thể vô cùng thư thái lại không hề hứng rất quan tâm. Dù sao dùng để đánh bạc, số tiền này cũng không có quá đáng lắm. Bà đã quyết mất tiền thì cũng không thể mất tâm tư được. Lăng Mạc nhấc tay cầm lấy tách cà phê mà hầu nhân vừa pha hãy còn nóng lên môi hóp một ngum, từ từ nghe bà nói qua cái ý định. Trong lòng hoàn toàn là ý tán thành.

Dương Kha Hạn cầm trên tay tập báo, tiến gần ông Dương đang ở ghế sofa mà hóp trà xem TV thư thái. Anh biết ông trong lúc nghỉ ngơi vẫn không thích ai quấy rầy không gian riêng tư với lại cái chuyện ai đang định nói lại là chọn thời cơ hồ vô lý hưu mà chọn lấy tôm.

- *Cha xem chúng ta có nên xem xét đầu tư vào Lăng thị không? Lăng Thanh cũng đã in phiếu giới thiệu gửi qua.*

- *Không nên.*

Dương Chân nghe náo nhiệt thì cũng muốn đi lướt qua nhưng rất nhanh đã lọt vào tầm mắt Dương Kha Hạn cho nên anh khó mà thoát nổi nên đành ngồi lại nghe một chút chuyện, với lại chuyện Dương Chân tự phát chuyển du lịch dài hạn mới trở lại, cũng không thể như vậy nguội lạnh được.

- *Lăng thị mặc dù không khỏi phải sợ, đó là tâm lý chung. Cha quên mất rằng, dòng họ Lăng gia đa số đều đã xuất ngoại sao? So về gia thế trịnh trọng, không xa chúng ta là mấy, không phải nhân cơ hội Tích thị bỏ qua, chúng ta thể chỗ!? Với lại chẳng phải hơn một tháng trước cha còn muốn cưới Lăng Khẩu Thiên vào cửa cho anh hai rồi sao?*

Dương Chân nhủ mảy, hình như từ sáng đến nay anh cũng không giam được Dương Kha Hạn mà. Còn tốt bụng trong lúc dùng cơm, anh đưa tay tâm tư chuyển đĩa cá mật trên bàn cho đến gần tầm với hơn với Dương Kha Hạn nữa.

- *Sao có thể đơn giản như vậy? Con chưa nhìn thấu đâu. Cái đầu tư với Lăng thị, Tích thị so ra cũng chỉ là do giúp đỡ bên nhà vợ mà thôi, hiện tại nội bộ sào sáo, chúng ta không nên chia mũi vào bên vực ai cả, là hành động nguy hiểm nhất dẫn đến hậu quả kém nhất là đối đầu với Tích thị, so ra không gánh nổi đâu, cũng giống như Thương Chính hôm đó, rao bán cổ phiếu công khai như tôm tươi, biết rằng sẽ hốt bạc nhưng có ai dám đưa tay nói rằng tôi thu mua? Bất con tép như tôm tươi luôn là bút toán hoàn hảo, cả thu lại cần cầu cũng một đường hoàn mỹ.*

Ông Dương nghe Dương Kha Hạn nói đến đâu ông nể da gà đến đó. Dương Chân vẫn thân nhiên nhìn TV xem phim như chưa từng nghe gì, ông nói nhiều cặn kẽ ra sau thì thích thú cũng chỉ có mình Dương Kha Hạn. Anh công ty việc cũng chưa từng nắm giữ ngày nào, chỉ thích thú với cửa hàng chụp ảnh rửa hình, cùng bar rượu mini của mình. Mặc dù anh không được theo đuổi đam mê, học qua lớp bartenda ngày nào nhưng mà học lõm thì cũng có thể ném ly qua lại hai tay rồi chế biến trang trí đẹp mắt các kiểu. Ông Dương ép anh học về quản trị kinh doanh thì sao? Ra trường anh vẫn rẽ đường khác như thường thôi, có chộc giận bà Dương đến đó mặt thiếu điều học mấu cũng can ngăn không nổi. Một cái nghề mà chỉ cầm bút đối vận kiện giám mình gian phòng bốn góc dù có xa hoa đó nhưng mà nhàm chán khô khan muốn chết, với lại phải có đầu óc kinh doanh thương thảo... anh đã cầm hạn muốn chết rồi thì một chút cầm hứng cũng không có, sao làm nổi đây trời?

Có kêu trời xuống đánh, Dương Chân cũng quyết giấy này hai bước mới chịu ngã xuống nhắm mắt. Vốn từ nhỏ anh cùng Lăng Khẩu Thiên và Dương Kha Hạn lớn lên cùng nhau chỉ có anh lớn hơn hai người họ 2 tuổi rưỡi. Chuyện cưới cô vào cửa Dương gia đương nhiên anh không chấp nhận nổi rồi, vốn chỉ xem cô không hơn không kém một muội muội, ở trên giường đối chuyện phu thê, chẳng lẽ chỉ đồ nhau ngủ?

- *Hiện tại, ai cũng muốn rút, chúng ta trích ra một chút cổ phiếu không đáng là nhiều đưa vào xem, nếu không ổn cũng có thể ngay lập tức rút ra, lại có thể thân thiết hơn một chút với hai bên gia đình.*

Ông Dương ngẫm nghĩ lại một chút, sau vẫn là lắc đầu xua tay, không thêm đề ý đến Dương Kha Hạn một mặt đam mê bùng cháy nữa. Tốt nhất Dương thị đang làm ăn phát đạt, tiền triển đều rất tốt hướng tích cực tăng cao, đừng khiến ông bức mình.

- *Vậy đợi đến ngày Tích thị mở buổi đấu giá cổ phần xem sao.*

- *Tiểu Hy, chiều ngày mai tôi sẽ đem xe đón cô cùng Kết Am, buổi họp báo phim đã lên lịch rồi.*

Lục Nan Hy tay gấp đồ vào túi ngăn nắp, vốn dĩ từ khi ở bên Tích Lăng, hẳn không thích bữa bận, tự cô cũng thay đổi không dám bữa bãi. Nhìn đến Ngô Kỳ Phong bên cạnh cũng giúp cô là đồ. Chuyện hôm qua lên mặt báo như vậy, tức giận muốn chết, làm phiền đến Tích Lăng biết bao nhiêu, từ trước đến nay hẳn là người luôn rất cẩn trọng cùng kín tiếng chuyện đời tư của mình, hiện tại vì cô đều trên trang hạng nhất hết rồi, sao có thể cô không thấy áy náy cho được?

- *Tôi sẽ không đi, Lăng mà biết chắc chắn sẽ giận dữ, tôi không tùy tiện ra ngoài được.*

- *Sao mà tùy tiện? Cô đi cùng với bốn thiếu gia đây mà lại gọi là tùy tiện? Nếu nổi sợ cô là cánh phóng viên, đó chính là thừa thải. Cái làm loạn cô gặp kia chính là mấy cái tờ báo nhỏ, không cần lo ngại. Lão đại sẽ lo lắng cho cô.*

Ngô Kỳ Phong có chút mất mặt, tôn nghiêm của anh xem như xong, lần đầu tiên có nữ nhân dám "phang" thẳng vào mặt anh, miễn cưỡng đi cùng anh chính là tùy tiện sự. Không biết cái Lục Nan Hy này coi trời bằng vung hay là không biết anh thật chính là ai? Đã có Tích Lăng mà cô còn lo lắng, chính là hành động thừa thải nhất trên đời, ai mà nghe được sẽ không nhin được rớt hàm đến tận đất...nhưng nếu Lục Nan Hy không có đề ý, tâm tư Tích Lăng xem như tổn thương chết luôn!!

- *Tôi hỏi cô, cô có phải là chị em rơi rớt, cùng cha khác mẹ, cùng mẹ khác cha, hay khác ông nội ông ngoại gì với Lăng Khẩu Thiên không? Hai người thật giống nhau như đúc cùng một khuôn giống vậy.*

Lục Nan Hy nhủ mảy, tay có chút khựng lại, cái tên Ngô Kỳ Phong này là đang định trêu chọc cô hay là mĩa mai thì đúng hơn. Cô nên đối cái này cười hay là vô biểu cảm đây? Vô biểu cảm thì mất lịch sự quá, dù có không hài lòng thì cũng nên khách sao một tiếng, nhưng khách sao tình huống hiện tại cũng không có cách. Dù sao cái Ngô Kỳ Phong này như thể chuyện không đề trong lòng, cô có nói khó nghe một chút cũng thoải mái đi.

- *Anh đùa với tôi chắc? Im miệng và chăm chú là đồ đi, đó là áo lão đại của anh, nếu mà cháy thì anh tự biết hậu quả đi.*

Ngô Kỳ Phong tức giận mà nói không nên lời, thật sự là khinh thường anh ra mặt mà, không phải thấy anh đáng yêu hiền lành đẹp trai rồi làm tới. Xem anh là người giúp việc là đồ chắc? Chỉ là tình cờ giúp đỡ thôi mà. Mặc dù vậy, vẫn ngồi làm, chỉ là không còn cam tâm tình nguyện như lúc đầu nữa, hành động nào cũng đều là mạnh tay như để dẫn mặt Lục Nan Hy, cô chỉ có thầm cười trộm, cái tên này quả thật có năng khiếu tấu hài cực mạnh, đáng được bảo tồn.

- *Anh hồn nhiên như người điên... à nhầm, như trẻ con thế này thì một chút tế nhị...anh đã lên giường với phụ nữ nào chưa?*

Lục Nan Hy cười mờ ám bờ môi căng hồng, tiến gần đến khuôn mặt tuấn tú Ngô Kỳ Phong mà định ý trêu đùa, mắt phượng xinh đẹp nháy mắt linh động không khỏi khiến anh thất thần vài giây, chẳng lẽ cô quên mất cái lần đầu tiên Tích Lăng mời cô đến quán Tứ Xuyên, là bên cạnh anh có mang theo mỹ nữ? Chẳng lẽ chỉ ăn uống như vậy vài giờ rồi chia tay nhau ai về nhà nấy? Cái tên này phong lưu cũng không kém Tích Lăng cùng Mậu Hoạch Ma đâu.

- *Cô đứng là hơi khinh thường tôi rồi, để ta cho cô lĩnh giáo một chút, thế nào là hồn nhiên được không?*

Ngô Kỳ Phong không dừng lại ở cái đùa của Lục Nan Hy, chủ động không đợi cô phản ứng mà chồm đến ép cô ở dưới thân người, cô hoảng hốt nhận ra thì hai tay đã bị chặn ở phía trên đầu cứng chắc cũng không thể nào nhúc nhích nữa, cái dáng này hiện tại, vô cùng mờ ám, lỗ mà bị ai bắt gặp thì có thanh minh thanh nga thế nào cũng không thể rửa sạch được cái oan ức.

Một loại cảm giác khó chịu xông lên yết hầu, tim có đập thình thịch, như thỏ con đã trút khỏi lớp sư tử, thuần túy rụt người, về mặt hoàn toàn vô hại đáng yêu thập phần, vài sợi tóc mai loạn ở trên gò má càng thêm phong tình nhuận hải, đầu mũi cao ngất tôn quý, hương thơm từ cơ thể cô ngọt ngào không nhịn được anh trong lòng đã sớm có ý vị khác, cả người hoocmon nam nhân đều đã trời dậy mà kêu gào. Chỉ là, cái mùi hương xen lẫn không kém nổi bật khiến hai người nhủ mảy, khối đen lại bốc lên không kiêng dè...

- **CHÁY!!! ÁO!!! RỒI!!! CÁI TÊN NGÔ KỶ PHONG ĐÁNG CHẾT NÀY...**

Mấy cái người này sao lại ồn ào thế không biết, Chu Kết Am nhăn mày, đưa tay đỡ trán, nhìn đến cái bản thiết kế còn đang vẽ dở, cô quên mất cô phải nghĩ đến cái gì rồi!? Lại quên

mất mấy tuần còn chưa trở về nhà lau chùi quét dọn, dù cô ở một mình nhưng lại là sàn nhà cũng rất phải lau qua, chung cư cũng không khỏi mặt kiếng dơ bẩn.

- *Tích tổng, chúng ta hợp tác đều hợp đồng thời hạn rõ ràng, khoản nào khoản nấy rõ ràng, sao có thể nói rút liên rút? Sẽ không nhắc đến khoản bồi thường chứ?*

Á Liên Á đã ngồi nũa tiếng bàn bạc qua với Lăng Thanh, Tích Lăng lại như chưa hề nhìn đến văn kiện sắp ở trên bàn, một mực nhìn xuống màn hình điện thoại đi động sáng đèn, thanh âm đều tắt nhưng không khỏi hình ảnh khiến người ta chú ý, hẳn đang call video với Lục Nan Hy. Cái tên Ngô Kỳ Phong này to gan lại dám làm cháy áo anh chứ, nhìn cô than khổ sở, ánh mắt hẳn hoàn toàn ôn nhu dịu dàng, Á Liên Á vô tình đến đoạn phải hỏi ý kiến hẳn, nhìn lướt qua, chỉ thấy sợ một chút cô hàm roi xuống không kịp nhặt, sợ là cô nhìn lầm rồi. Hẳn khi nào lại trở nên ôn nhu vậy? Tuấn tử trầm mặc đến mức không nhận được tim cô đập thình thịch rung động.

- *Tích tổng, chỗ khoản này...*

Á Liên Á đưa văn kiện đến gần một chút, Tích Lăng rất nhanh đã tập trung, trở lại lãnh đạm cái ánh mắt, mặt vô biểu cảm, khí chất vương giả siêu phàm đè ép người đối diện như cánh báo tuyết không thể đến gần. Hẳn mà liếc một cái rồi lại nhìn xuống điện thoại thì cô tự động biết không có gì thay đổi, còn nếu hẳn nhử mảy nhìn lâu quá hai giây thì chính là cô phải lật lại văn kiện chuẩn bị sẵn trình qua hẳn một lần nữa, xong cầm bút đánh dấu lại nội bất.

Đến cuối cùng, chỗ khoản quyết định có ký kết ở lại hay không? Tích Lăng không có trả lời, cũng không liếc qua Á Liên Á, Lăng Thanh tay đã sớm đỏ mỏ hôi, làm lại văn kiện mới, đều lợi khoản đồ về Tích thị, chấp nhận hoàn toàn hèn hạ 2:10 mà hẳn vẫn yêu cầu, thậm chí ngay cả nhà đầu tư hay hạng mục thuộc về Lăng thị chẳng nữa cũng đều phân rẽ qua Tích thị cùng hợp tác, nếu hẳn mà còn không đồng ý chính là quá mức xem thường bọn anh rồi, quan trọng ở đây không phải lời nữa mà là Lăng thị có khoản đầu tư thuộc Tích thị, trong ngoài cũng ổn định hơn. Ít nhất lời Lăng gia ở trong Lăng thị cũng trọng lượng hiệu quả ở thương trường cũng vậy, chỉ e rằng qua một đợt báo mới nữa, anh phải nhanh tay hơn mới được.

Mộ Phi mắt nhìn thấy Tích Lăng không muốn nán lại nữa đã sớm một bước ra ngoài chuẩn bị xe, Tích Lăng mới cười nhếch mép tuấn mỹ, nồng đậm khinh thường đối địch. Đã hẳn chủ ý rút hết toàn bộ hạng mục, Lăng thị còn đến đây mất thời gian đây đưa làm gì? Một bước tiêu sái kiêu ngạo rời khỏi, Lăng Thanh hoàn toàn như rơi vào sương mù, vốn muốn gọi lại, anh phải lấy cho được lời đáp thỏa đáng nhưng tự tôn không cho phép, trước mặt vô cùng đau nhức, nghe tiếng giày da nện xuống đất ngày càng xa dần, tay không nhìn được nắm chặt, lồng ngực lại đau đốn, ngồi xuống lại ở ghế mà hơi thở dồn dập hơn rất nhiều, chẳng lẽ cơ thể anh dạo gần đây không khoẻ sao? Trái tim cảm giác như bị bóp nát, không thể thở nổi, có lẽ là do stress quá nhiều, đưa tay cầm lấy nước mà uống một ngụm. Á Liên Á còn chưa có vội rời đi, thu gọn văn kiện cầm ở trong tay, những văn kiện thuộc về Lăng thị cũng như hợp tác trước đó đều trả lại, lúc đầu vào cầm rất nhiều bên tay, hiện tại lúc ra về thì tay đã trống không.

- *Tích thị rất trọng khi đã hợp tác với Lăng thị, mong rằng chúng ta vẫn hoà hảo như cũ. Cảm ơn thời gian vàng bạc Lăng tổng, rất vui được gặp anh.*

Lịch sự bất tay Lăng Thanh cười niềm nở sau mới rời khỏi. Hoà hảo sao? Sao còn có thể hoà hảo? Cái tên Tích Lăng kiêu ngạo kia, anh nhất định sẽ không bỏ qua. Chỉ là bên ngoài một mặt bình tĩnh, lịch sự khí khái đưa Á Liên Á ra đến cửa khoan nhà hàng riêng. Một lúc sau, thức ăn được đẩy vào, nhân viên phục vụ nhìn đến gian phòng đã trống không thì hốt hoảng xen lẫn kinh ngạc, ai lại nhiều tiền đến mức không để ý như vậy? Khoan phòng riêng này đã nói đặt lịch đã mất bao nhiêu tiền rồi, vậy mà thức ăn còn chưa dọn đến đã rời đi thanh toán hết thảy, có phải thức ăn thừa này cô có thể mang về không? Nếu để rác thải xử lý thì quá tiếc nuối, không khỏi khiến người ta tặc lưỡi bởi ăn mấy cái này là đang ăn vàng bạc đó, thế nào cũng tiếc nuối nuốt không trôi. Còn nghe nói là Tích tổng ghé qua, còn chưa có cơ hội nhìn qua, thật là lãng phí một đời...

- LỤC NAN HY, CÔ CÓ RA ĐÂY KHÔNG? MẸ CÔ THIẾU THIỀN CÔ CŨNG PHẢI TÍNH ĐƯỜNG TRẢ ĐI CHÚ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chăm sóc mèo Tommy

- LỤC NAN HY, CÔ CÓ RA ĐÂY KHÔNG? MẸ CÔ THIẾU THIỀN CÔ CŨNG PHẢI TÍNH ĐƯỜNG TRẢ ĐI CHÚ?

- Này, chúng ta đã nhận tiền còn dư là đáng khác, chẳng lẽ bà tính làm loạn thật sao? Với lại bà Lăng cũng chẳng biết chúng ta là ai đâu, hay là quay về đi.

Đứng trước cái dinh thự Cẩm viên xám xịt này thăm bản lại với nhau xù xì nhỏ nhỏ, chỉ sợ diễn run rẩy là tan xương, chưa cần nhìn đến chủ nhân đã muốn bỏ về rồi với lại xung quanh vô cùng yên ắng, sống lưng cứ muốn nổi gai ốc, như rằng có đôi đồng tử tối sầm lạnh buốt đang thử họ đứng cảm. Phận sự bản thân đã ổn, còn muốn gây chuyện thì chính là họ tự chuốc phiền phức. Tự động nhìn thấy cảnh vệ đi từ bên trong ra, đều vẫy tay cười niềm nở mà tàn đi. Còn có người thấy thật kỳ cục, giả vờ chỉ nhau tán thưởng nguy nga Cẩm Viên sau mới miễn cưỡng mà rời khỏi.

- Các người muốn làm phản?

Đi bộ chưa tới một dặm, xe bà Lăng đã chặn ở trước mặt. Như tiến thoái lưỡng nan, nhưng mà tiền ở trong túi, sao có thể ỏi lại?

Ngô Kỳ Phong nghe náo nhiệt cũng đã nhanh chóng ra đến gần hơn nửa thượng sân, Lục Nan Hy đứng ở trên phòng nhìn xuống, rèm cửa che khuất, cô trong lòng nghi ngờ, nghe cảnh vệ thông báo rằng có người muốn đòi tiền, được cho là mẹ cô nợ họ. Cô tay đỡ cằm, len lén nhìn xuống công lớn, một tốp phụ nữ trung niên mặt mày bặm trợn thì nhau hét, thật sự mẹ cô nợ ư? Chỉ có trời mới biết họ cốt muốn làm loạn hay đau đốn vì mất tiền nữa đây. Trong lòng tâm tư hỗn tạp, mắt mắt không nói nên lời, ghét cô đến mức như vậy? Cô chưa từng làm hại ai cơ mà...

- Chúng tôi đến đòi nợ, bà Trầm Phương Lan chính là mẹ của Lục Nan Hy kia.

Họ quyết định quay lại, tay đập đập cổng, tay còn chưa chạm, cửa đã tự động mở ra, cảnh vệ hùng hống hồ hồ đi đến dàn ra một hàng dài, Ngô Kỳ Phong đã ra đến, nhử mảy nhìn như một ác quỷ chiếu xuống, khí thế áp bức.

- Đòi nợ? Mấy bà cô đây muốn đòi nợ? Muốn Tích tổng trả hay là bọn thiếu gia trả?

Ngô Kỳ Phong đã tỉnh mắt nhìn ra chiếc Roll Royce phía xa dừng có chút ý vị.

- Mấy bà cô đây làm loạn ở nơi này, hình như là theo luật công mà nói thì sẽ phải bồi thường một khoản tiền cùng tạm giam 1 tháng. Cộng dồn cả luật công của khu vực này, xem ra...một bọn tiền đó. Chưa kể ảnh hưởng Tích tổng cùng Tích phu nhân danh tiếng...

- Đầu có, chúng ta đã nhận tiền rồi, chỉ muốn đến thông báo một chút, đại nhân đây đừng nóng... đừng nóng...xin thông báo lại với Tích phu nhân giúp chúng tôi, cảm ơn phu nhân rất nhiều.

Lại một lần quay lại, Ngô Kỳ Phong nhìn cho kỹ hướng mấy bà cô kéo nhau đi, anh một tay đưa vào túi quần phóng khoáng, nhếch mép cười sảng khoái một cái thanh điệu hoàn toàn

là cười khẩy, đó chiếc Roll Royce đó dám lấn bánh đi đó!!! Cảnh vệ cùng nhìn anh đầy khó hiểu vạch đen trên trán. Người ta đến đòi nợ không biết thực hư thế nào, đại thiếu gia đây lại cao hứng? Không biết có nên báo lại với Tích Lăng hay không? Người ta kéo đến gây loạn chính là chuyện lớn rồi.

- Các cậu không cần thông báo lại, những người kia sẽ không bao giờ quay lại nữa.

- Vâng, Ngô thiếu gia.

- Phu nhân đây, chúng tôi không dám làm mất lòng đâu, chỉ là nếu được tôi trả lại tiền dư bà cho chúng tôi, cho nên đừng khiến chúng tôi khó xử.

Bà Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, mấy cái con thỏ để miệng hùm ban nãy đâu rồi? Hiện tại đã hoàn toàn hoàn lột thỏ gan sứa, mới chỉ một câu như vậy đã quay đầu bỏ trốn. Để bà chờ đợi nửa tiếng đồng hồ không công, thử hỏi có muốn đem mấy con thỏ này dâng cho chết không cao xanh ơi?

- Họ đã rời khỏi rồi..

Chu Kết Am bên ngoài gõ cửa, rất lâu không có nghe phản ứng gì bên trong, chỉ là còn chưa tiến vào, cửa mở hờ nhìn vào, chỉ là Lục Nan Hy như rơi vào trầm mặc, cũng không có nghe đến Chu Kết Am nói gì cả, cô cũng không muốn làm phiền mà khép cửa lại như cũ, còn ngăn cả Ngô Kỳ Phong đang bên dưới tiến đến. Nghĩ đến cũng như cô thôi, lúc buồn rầu thì đương nhiên muốn không gian riêng tư, không bị ai quấy rầy.

- Lăng gia không biết tốt xấu, tôi nghĩ lần này hơi "vã"...

Chu Kết Am trầm mặc một lúc, cảm ly nước hóp một ngụm cũng gạt đầu đồng ý. Lăng gia có lẽ không thể trốn nổi con thịnh nộ của Tích Lăng, nghĩ đến phải trái, chắc chắn Tích Lăng không phải không có căn cứ mà tức giận, hẳn làm việc luôn công tư phân minh, dù kiểu ngạo tàn khốc nhưng đã chiều xuống lời nào, cũng không có đường bắt bẻ hay không công tâm.

- "Vã" thật.

- À, nhắc nhở nhẹ, ngày mai họp báo phim, thôi tôi đi trước.

Cạn lời~~ Chu Kết Am tức giận không nói nên lời, có phải nghĩ đến nên thay đổi công tác? Cái Ngô Kỳ Phong này ngày càng ép người quá đáng, không phải cấp trên thì muốn làm gì làm đâu.

Hôm nay Tích Lăng về sớm trước cơm tối, từ lúc trở về vẫn ở trong thư phòng xuyên suốt xử lý văn kiện, Lục Nan Hy ở bên cạnh sofa nghịch ipad, cô vậy mà lại thích chơi cái trò chăm sóc mèo Tommy, hẳn trong lúc nghĩ mất một chút, tay xoa xoa thái dương, liếc mắt qua cô vẫn luôn chăm chú, trong phòng yên lặng cách âm đến mức tiếng hít thở nhau cũng nghe rõ mồn một, chỉ có lâu lâu nghe tiếng "meo" nhỏ, có lẽ là do cảm giác có chút lớn nên cô bật loa ngày càng nhỏ đến khi không nghe nữa. Lúc nhìn đến, cô đang tắm rửa cho Tommy, xong rồi mua thức ăn, bón ăn.

Quên mất rằng có việc cần làm, Lục Nan Hy ngồi ngay ngắn ở trên sofa da xếp chân chéo nhau, ánh đèn vàng sáng ở thư phòng chiếu đến cùng ánh sáng màn hình phản lên dung nhan phù hoa xinh đẹp kia gần như không chút tí vết trắng nõn mịn màng. Tích Lăng có chút thất thần, tay cầm ở đầu bút cũng nện xuống mặt giấy cũng không có để ý. Trong lòng, lục phủ ngũ tạng đều âm ập, như có một cỗ ấm mạch nước ngầm len lỏi từng tế bào, trên người cô chỉ duy nhất một chiếc váy ngủ trắng che khuất qua nửa bắp đùi nhỏ, tay rũ bông bênh, gió lưu từ bên ngoài cửa sổ có thể lớn gần như khiến cổ áo cô chuyển qua lại, đường rãnh ngực sâu hút ẩn hiện ở trong ánh mắt khiến con người hồ phách như phát sáng, tay nắm ở bút càng chặt, mực nhàn ở đầu bút ngày càng ra nhiều ướt đầm đến đầu ngón tay hẳn.

Đôi môi căng mọng kia lâu lâu lại nhuếch lên, lâu lâu lại mím chặt, vô cùng dụ dỗ, hẳn thân nhiệt ngày càng cao. Nhìn cô hăng say thế kia vui vẻ, cái trò chơi mèo Tommy đó thú vị đến vậy a?

- Tôi muốn cà phê.

- Anh sẽ uống nước lọc.

Lục Nan Hy nghe giọng điệu ồm ồm truyền đến, cô còn bận bón Tommy ăn mà không có nhìn qua hẳn một cái, thản nhiên như xuân thủy chạy đi lấy nước lọc, hẳn còn hơn là mèo nhún nước... Tích Lăng thấy cửa vừa đóng lại, lững thững đi đến sofa, cầm lấy ipad mà nhiu mảy, tay vuốt vuốt mấy cái thức ăn trên bàn chuyển, không thể chấp nhận ở chỗ, mới vừa rồi cô còn bón nó ăn ngon lành vậy mà hẳn vừa nuốt thức ăn đến, nó liền tránh mặt qua lại mấy lần không muốn ăn vào, khiến hẳn đen mặt~~ có thể là nó ăn ngán món này đi, hẳn đòi món mì xào bên cạnh nhìn ngon mắt, vậy mà nó cũng tránh như cũ, hẳn khó chịu để lại sofa ipad.

- Nhặt nhèo.

Trở lại chỗ ngồi, cũng vừa lúc Lục Nan Hy tiến cửa, trên tay ly nước lọc, hẳn đã không còn để ý nữa, hẳn để ý còn lại chỉ có cái Tommy đáng ghét kia.

Nhìn Lục Nan Hy mau chóng đặt ly nước cạnh Tích Lăng, mau chóng trở lại cầm lấy ipad, hẳn thấy cô lại đưa thức ăn đến, món mì ban nãy, nó lại ăn vào sau thể hiện vô cùng hạnh phúc bằng những trái tim bay lượn xung quanh còn có động tác hôn vào màn hình tỏ vẻ đáng yêu đôi mắt long lanh, hẳn thật hận, hỏi xem có đáng giận không?

- Tôi không rảnh tay uống nước.

Lục Nan Hy nhiu mảy nhìn Tích Lăng một tay cầm văn kiện, một tay cầm bút, hình như trên giấy hơi loang nhiều mực đổ ra ngoài, sao hẳn lại bất cẩn vậy chứ? Cô miễn cưỡng đi đến cầm lấy ly nước, tay còn lại đặt ở cầm hẳn mà đưa nước đến gần, đợi uống xong cầm lấy khăn giấy mà lau ngón tay hẳn xanh lét xanh lét. Sau cầm lấy ipad định đến sofa nhưng hẳn đã nhanh chóng ôm lấy cô ngồi ở trong lòng hẳn, may là cô bắt ngờ không rơi ipad là tốt rồi.

Da thịt non mềm như tau hũ ôm vào thật thích, Tích Lăng ngày không chịu nổi mà ôm Lục Nan Hy càng chặt, tựa vào hõm cổ cô thơm tho mà hôn một cái.

- Lăng, em muốn nuôi mèo...

- Không được.

Không đợi Lục Nan Hy nói hết Tích Lăng đã nhanh chóng chặn lời, chỉ là trong trò chơi cô đã không để ý đến hẳn, nếu mà bên ngoài thật sự mèo, cô có lẽ mặt mũi anh cũng không thấy đâu. Nhất định nhất định vạn lần cự tuyệt, bất tán thành.

- Em còn chưa nói hết...

- Không được.

- Kỳ Phong mời em đi cùng Tiểu Kết đến họp báo dự án phim mới của Lỗi Đồng chiều ngày mai, em có thể đi?

Lục Nan Hy tắt ipad vô cùng chán thành nhìn Tích Lăng ở vai cô tựa không chút phản ứng, thật sự nghe Ngô Kỳ Phong báo đảm bảo chí không thêm để ý mọi việc ngoài thông tin về phim thôi, cho nên cô cũng muốn đi chơi. Cô liếc qua môi anh đào có chút khô, tay thuận tiện cầm lấy ly nước trên bàn mà uống một nửa. Hắn thật sự rất im lặng, mắt chìm ung nhắm tịt, mấy kiểm tinh anh xinh đẹp khuôn mặt, tìm cô có chút đập mạnh, tưởng rằng hắn sẽ không buồn trả lời, ý định đưa tay vuốt gò má hắn, hắn lại trả lời cô.

- Ngày mai tôi dùng bữa trưa, sẽ không trở lại công ty.

Lục Nan Hy gật đầu một cái. Rốt cuộc ý Tích Lăng là đồng ý hay cự tuyệt đây? Hắn nhìn cô một đường không hiểu ý, cô cố ý không hiểu?

- Phim tựa?

Chột nháy mắt một cái muốn đứng dậy nhưng là Lục Nan Hy bị Tích Lăng giam chặt cho nên thầm xuýt xoa, cô quên mất rằng hợp báo phim, phim thần tượng nhưng mà là tựa gì mới đúng?

- Phim thần tượng đó.

- Đó là thể loại, tôi hỏi tựa đề.

Lục Nan Hy tiếp tục uống sạch nước, hắn khó dễ với cô làm gì? Cứ nói đại rằng không được cho rồi, nhưng mà Ngô Kỳ Phong chắc như đinh đóng cột rằng sẽ đón cô, vậy có phải anh có cách thuyết phục hắn thủ tục ra cửa? Cô chỉ đành lắc đầu ừ ừ.

Mộ Phi gấp gấp tiến gần thư phòng, gõ cửa nhịp bình ổn. Lục Nan Hy nhìn Tích Lăng vẫn không phản ứng, cô chủ động muốn rời đi khỏi hắn, tay cầm ly nước, không quên ôm ipad trong người, nhưng vừa định ngồi dậy, lực đạo trụ lên người cô hần như cũ, cô khóc không ra nước mắt, hắn làm sao thể này.

- Đi đâu?

- Chắc là Mộ Phi tiến cửa đó, em xuống giúp Tiểu Kết chuẩn bị com tói.

Lục Nan Hy bắt buộc phải khoác thêm áo rồi mới được rời đi, sau tám chừng 10ph sau cửa mới mở, Mộ Phi tiến vào rất nhanh, thẳng chủ đề ngay lập tức, tay mang trên bàn tạp hình cùng một cái CD nhỏ.

- Ôn Diệu Đoái quả thật là người của Chương Ân Tấn. Mỗi cuối tuần sẽ gặp nhau một lần. Hi Yêu cùng Thương Hiền Tiến vẫn chưa có tiến triển nổi bật.

Ngẫm lại một chút những lời nói của Ôn Diệu Đoái, chỉ là cảnh hữu tình người cũng thuận hữu tình, cũng không phải mối họa cần chú ý ngay lập tức, hắn đều hiểu cả thôi, Tích Lăng đôi mắt chìm ung híp dài, khó mà đoán ra được hắn đang nghĩ gì, chỉ thầm đoán biểu cảm ở bên ngoài mà làm trọng quy theo.

- Với lại chuyện hồi chiều...

Không nói không rằng, cất hình cùng CD vào ngăn tủ chưa vội nhìn qua, cùng đi xuống chính sảnh.

Chu Kết Am đã gọi thức ăn giao đến, bày biện ra bàn cũng rất cẩn tâm tư, chén bát kỹ càng lau từng chỉ tiết một. Lục Nan Hy cũng không có cơ hội chạm vào, Chu Kết Am quả thực rất có để ý. Chỉ là, sao thế này, trong lòng cô có chút mất mát cũng không rõ là gì, chỉ có thể nín thở nhìn chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chu Kết Am rời đi

- *Tích tổng, đã thu mua thành công. Còn có thông qua Doãn thiếu gia...*

Mộ Phi sau khi thông báo, Tích Lăng không nhanh không chậm vịn về ly nước lọc trong tay. Uống một hơi cạn sạch trong ánh mắt tia ngoan độc thấy rõ, đứng dưng nghe không chút nào rung động tâm tư. Dám đến Cẩm Viên làm loạn sao? Cho dù có tự nguyện hay bị sai khiến cũng đều không được thoát. Hắn ngoan độc cái con người hồ phách, nếu còn không thu mua được các thị, hắn sẽ tàn phá cổ phiếu vực hay tác động mạnh vào diễn biến thương trường, cũng ít nhất tàn gia bại sản hay bị liệt vào danh sách các thị phong trừ, tự động các thị khác sẽ khôn khéo mà lách theo tình hình thay đổi mà tách biệt khỏi không dám rõ đến một chút quan hệ liên can, thị trường sẽ đều đóng băng đối với các thị này một cách nghiêm ngặt tàn nhẫn. Đã tay hắn nắm chặt lại, bóp chặt con đường sống còn. Duy Lăng gia, hắn sẽ đối như con mèo bị buộc dây ở cổ, dẫn đi chơi vòng vòng tiêu khiển cũng không tệ.

- *Chị trang điểm đậm một chút nha.*

Chu Kết Am tay đang lựa lấy đồ ở tủ riêng. Lục Nan Hy đại khái nhìn qua gian phòng của cô, không ngờ lại sinh động như vậy, gác hình khắp nơi, thảm nổi bật màu hồng ở dưới trảm mềm mại, gra giường cũng màu hồng, chỉ tiết trái tim lung linh. Thì ra Chu Kết Am lại có tâm tình như các thiếu nữ mới lớn vậy, trong nóng ngoài lạnh.

- *Cô vận chiếc váy liền này đi, dễ di chuyển lại mềm mại nên nữ, nhưng mà đi vệ sinh sẽ khó khăn, hay cô đi vệ sinh trước đi.*

Lục Nan Hy đen mặt muốn ngã tại chỗ, chuyện đi vệ sinh hay không là do cái bụng cô muốn chứ cô nào có thể điều khiển được, giải quyết nỗi buồn cũng phải phụ thuộc vào nỗi buồn mới đi được. Nhưng nếu đã khó khăn vậy thì Chu Kết Am chọn nó làm gì quy cho cô mặc khi biết cô chả phải là người cẩn thận gì.

- *Không cần, tôi sẽ không đi vệ sinh đâu. Với lại chị mang chiếc vòng kia vào tay giúp tôi đi.*

Chiếc vòng Tích Lăng tặng đối Lục Nan Hy như vật bất ly thân, cô không thể không mang, chỉ phải tắm mới bỏ ra, cô luyến thế nào.

- *Váy mặc vào đi, xong đến tôi trang điểm cho.*

Khoảng chừng năm phút sau, trang điểm thay đồ cũng đều xong, chỉ có phần dây kéo phía sau khiến Lục Nan Hy có chút chột dạ, phải nhờ đến Chu Kết Am giúp đỡ mới có thể dễ dàng vận vào, bên dưới Ngô Kỳ Phong cũng vừa vận đến, Tích Lăng trong tay cầm văn kiện từ phòng ra đến thư phòng nhưng mà phát hiện ra Ngô Kỳ Phong đến cho nên chuyển hướng đi xuống thượng sảnh ghế ngồi. Cả hai ngồi tán dóc một hồi, Lục Nan Hy đi từ trên xuống thang lầu dài, hầu nhân theo giờ có lẽ đã thay đổi thăm lốt cho nên lúc này hắn mới dễ mất đến, chiếc váy kia dù cũng là màu trắng nhưng lại nổi rõ lên không bị hoà màu, tay bông bênh rừ xuống như cánh hoa, váy với tay giống như không liên quan gì đến nhau nhưng lại hài hoà đến kỳ lạ, váy ôm ngang ngực dài đến chân, lộ lộ ra hõm cổ trắng nõn xinh đẹp, thân váy được xuyên các hạt thủy tinh hình giọt nước lấp lánh nổi bật, gương mặt phù hoa trang

điểm có chút đậm tóc buộc cao đuôi ngựa dài đến hõm cổ, hình như tóc cô đã khá dài trở lại rồi, đôi khi tóc mai bay bay loạn ở hai gò má hồng hào khiến hai người đàn ông này vô tình thần thờ.

Ngô Kỳ Phong thức tỉnh mà đi ra xe trước cùng Chu Kết Am, Lục Nan Hy lựa lấy đôi giày đế bằng, vốn trước kia Tích Lăng đã chuẩn bị cho cô cả một tủ nhưng cô chưa từng nhìn đến. Cô đã từng nói ăn cho mình, mặc cho mình.

Chưa kịp chồm xuống mang vào, Tích Lăng đã nhanh một bước ngồi ở thềm mà giúp Lục Nan Hy mang.

- Đến nơi gọi cho tôi.

Lục Nan Hy cầm trong tay điện thoại Tích Lăng đưa đến, lật qua lật lại, màn hình cảm ứng nhạy vô cùng, chớp chớp mắt yêu thích. Đưa tay chọc chọc vào, say mê như tiểu nữ tử từ nhìn thấy đồ chơi giống nhau, mỗi anh đào đỏ chói, cách trang điểm đậm này dù chẳng hợp với cô nhưng mà vẫn mỹ như thường.

- Phu nhân, đã đến giờ xuất phát.

Lục Nan Hy "A!!" một tiếng khi nghe tiếng tài xế nhắc nhở, quên mất rằng có việc phải đi. Quay người rồi đi nhanh chóng không dám chậm trễ, tay ôm khư khư điện thoại trong tay, quả thực bây giờ mới phát hiện bản thân không khác người tối cổ, trước kia nếu cần dùng điện thoại thì cô luôn mượn lấy người bên cạnh thân thiết hoặc là bắt điện thoại công cộng, chưa từng cầm điện thoại riêng, lúc cầm lấy điện thoại của Lăng Khẩu Thiên cô cũng chưa từng tìm hiểu, lúc Tích Lăng đưa cô ipad cô cũng đã mò mò tới lui, hiện tại điện thoại trong tay, mắt không ngừng sáng, nhưng cô biết bật chỗ nghe nhạc là khá lắm rồi.

- Cô làm gì mà lâu vậy? Trễ 15 phút rồi.

Có chút bối rối, sau khi đã an vị trong xe, Lục Nan Hy giơ điện thoại trong tay lên. Nhưng suy xét cho kỹ, lúc Ngô Kỳ Phong đến thì đã trễ rồi, tận 15 phút, không thể đổ lỗi cho cô được nga. Quyết môi, trở lại quẹt mở hoá điện thoại tìm hiểu tiếp. Chẳng hiểu sao cô vào mục đề "Cài đặt" bỗng hiện lên ở chính tâm bảng nhấp nháy đỏ dấu chấm than, bảo cô cài đặt phiên bản mới. Phiên bản mới? Nếu mà quay sang hỏi Chu Kết Am thì chứng tỏ cô không biết, sao có thể tôn nghiêm cô đề ở đâu? Nữ nhân với nhau, thân thiết mức nào cũng phải suy xét thôi, cần mỗi lần đo, chọt tay trượt trượt băng đồng ý. Điện thoại bỗng màn hình tắt tối thui, sau nổi lên quả táo mất một miếng cùng một bình nhỏ chạy thời gian ở dưới, lắc đi lắc lại cũng không thấy phản ứng gì.

- Chị xem nó làm sao giúp tôi với, đừng cứng ngắc luôn rồi...

- Cô chọn nâng cấp phiên bản mới, không sao, gần 1h sau sẽ mở lại.

Chu Kết Am nhủ mảy, nhìn Lục Nan Hy lo lắng quỳnh cả lên, trắc lười một cái, sau nhìn ra ngoài như cũ, lúc này cô mới hết lo lắng, nhưng mà đã đến nơi rồi. Nơi họp báo này cách Cẩm Viên chỉ một con phố, xe tiến chưa đến 5 phút. Vậy làm sao gọi báo hẳn? Nhưng cô đi bên cạnh Ngô Kỳ Phong cơ mà, sẽ có chuyện gì xảy ra? Chắc không sao.

Sau khi xe mà Lục Nan Hy vừa rời khỏi, xe của Lư Phồn Hưng cũng vừa tiến đến. Chu Kết Am không muốn gây nổi bật báo chí liền đi thẳng vào trong khoan ngồi, Lục Nan Hy xoay qua xoay lại nhìn ai cũng lộng lẫy một đường, nhiều diễn viên nổi danh đến mức không dám ra đường họp lại một chỗ, cô trong lòng cũng thật tình hạnh phúc, tay ôm điện thoại vẫn còn chạy chương trình trong tay, tay còn lại gác nhẹ vào gò má bản thân một cái, là thật sự đó nha. Những người nhận thiệp vào cửa đây đều không phải thường nhân mà có thể cho nên cô không tiện chạy lại xin chữ ký đâu, chính là tự làm mình xấu hổ, vẫn phải nghĩ đến Tích Lăng nữa, tốt nhất là dùng mắt nhìn đi.

Thần thờ hồi lâu, Chu Kết Am đã bỏ xa vào trong, Lục Nan Hy cũng mau chóng chạy theo, đến cửa thông qua luôn, Chu Kết Am đã sẵn tiện thông thư mời.

- Woaaa, poster đẹp quá a!! Lỗi Đồng có ấy lung linh lung linh.

Khoan ngồi ánh đèn vàng tối màu, chỉ duy nhất chiếu đèn ánh sáng ở màn hình lớn ở trước, nổi bật "Mỗi tình thiên niên kỷ", sân khấu hai ánh đèn chiếu ở Lỗi Tiêu Đồng cùng Phong Đường Minh, nhưng là tại sao? Định quay sang hỏi Chu Kết Am nhưng mà ở trên tay cầm của mỗi ghế ngồi có đặt cuốn sách nhỏ giới thiệu khái quát về phim và dự án.

- Kết Am, tôi...muốn giải quyết nỗi buồn.

Chu Kết Am trắc lười nhủ mảy phiên phức, cầm một bên tai phone xuống, Lục Nan Hy mau chóng xoa tay.

- Tôi không làm phiền chị đâu, tự tôi có thể xoay sở mà. Chỉ tôi phòng vệ sinh đi, giữ giúp tôi điện thoại, chương trình còn chưa chạy xong, vương lắm.

Chu Kết Am nhìn đặc biệt tâm trạng vô cùng tệ, Lục Nan Hy cũng không dám quấy rầy. Nhìn theo tay Chu Kết Am chỉ đến ngã rẽ ở bên cạnh, mới trao lại điện thoại trong tay, nhẹ nhàng từng nhắc chân bởi sợ sẽ làm phiền người ngồi bên cạnh, lại phải đề ý đến chân ở dưới, tránh giẫm phải người ta phiền hà.

- Có đi đâu vậy?

- Tôi muốn đi vệ sinh. Mau lên, chỉ chỗ cho tôi mau đi.

Ngô Kỳ Phong nhủ mảy, chợt nghĩ ra điều gì đó mà nhếch mép tinh ranh, đưa mặt gần đến dung nhan mỹ mạo Lục Nan Hy vốn đã sớm xanh mét, chân không nhận được run rẩy, qua rồi lại.

- Đi đâu? Tôi không nghe, nhắc lại lần nữa...

Lư Phồn Hưng dựa vào vách tường nhưng bên cạnh, khoe môi không nhận được cũng run rẩy. Cái tên Ngô Kỳ Phong này muốn chết chắc? Nhìn điệu bộ kia, xem chừng chậm một chút sẽ ra "quần" thôi.

- Rẽ qua cái này, đi thẳng một chút sẽ có bảng dẫn.

Lục Nan Hy đưa tay dùng sức đẩy mạnh Ngô Kỳ Phong ra xa một chút, chính cái này đẩy khiến cô càng muốn "đi" mãnh liệt, hình như nó sắp ra rồi, không chịu nổi nữa, cần môi dưới mà lấy hơi lên chạy đi. Vào đến nhà vệ sinh thì còn phải lo đến làm sao cởi váy khỏi. Tay cũng ảnh hưởng loạn loạn, miệng nhỏ thầm lạy trời Phật phù hộ, mồ hôi ở trán đã dày đặc rồi, thiếu điều cô mới muốn nổi điên. Tay khó khăn đưa ra ngoài sau kéo dây kéo, chân liên tục run rẩy, không xong rồi, không xong rồi...

"Trời a!!! 21 cái năm sinh lớn, sắp trải qua thêm một năm mới, lại có thể tè dầm???" Mây là đồ bỏ đi HYYYYYYYYYYYYY AAAAAAA. " Mọi người có thu vào tai tiếng gì không?

Tiếng lòng Lục Nan Hy đổ vỡ... Quay cuồng gào thét trong lòng như sóng đại dương có thể nuốt chửng một con du thuyền lớn chứa 1000 nhân - nhân bánh bao chỉ đó?

Chẳng thú vị chút nào...a!!

- *Không sao, chúng ta về nhà.*

Lục Nan Hy gật đầu, vẫn không dám nhìn Tích Lăng, cúi thấp đầu rầu rĩ, sau khi cô kịp phát hiện mình qua gương thăm hại, rửa mặt xong hết thấy, hần choàng cho cô ác khoác vẫn cầm ở tay, ra đến sảnh lớn. Ở trên xe không khí căng thẳng, cô trong tay túi giấy ôm chặt không rời giấy nào. Giải thích cho hần chuyện điện thoại không hoạt động, còn chuyện kia vệ sinh, quyết định ém nhẹm luôn. Hần có cạy miệng cô cũng không nói.

Vào đến thượng sảnh Cẩm Viên, chưa hỏi qua Ngô Kỳ Phong lời nào, muốn nói cũng không kịp.

- *Tôi nhớ, tôi ỷ thác cậu để mắt đến cô ấy.*

Lục Nan Hy vừa muốn mớ lời bảo vệ Ngô Kỳ Phong, còn chưa mở miệng đã bị tay Tích Lăng nắm chặt, trừng mắt nhìn cô khiến cô rụt người trở lại. Khí phách áp bức người khác, nó muốn thanh minh thanh nga cũng không có gan hùm mặt báo lên lời, dường như lời nào cũng sẽ bị hần nhìn thấu.

- *Tích tổng, tôi...*

- *Cút...*

Chu Kết Am vẫn một mực bình tĩnh, cô mím môi yên lặng như một chú nhím cuộn người bảo vệ tự mình, buồn bã hay nặng trĩu một nhòai cô cũng bên ngoài như vậy tĩnh lặng. Bước chân không nhanh không chậm, chợt nhanh nhìn lại Tích Lăng ánh mắt ngờ hoặc, cút là cút đi đâu? Bảo cô đi về phòng hay là đi dọn đồ? Nhìn hần đi, tức giận ngút trời, không nào cứu chữa nổi, cô cũng đánh ánh mắt sang Lục Nan Hy khó hiểu, sau khi rời khỏi nhà vệ sinh cũng chưa từng nói qua nguyên nhân. Đây chính là cảm giác cô ghét nhất, không gì là chắc chắn khi ở nhà người ta, trừ hay dọn đi đều phù thuộc ngày một ngày hai. Chắc ý hần là về sau rồi.

Dần Chu Kết Am hướng cửa quay lại hướng trên lầu, bộ tiến dần cường độ nhanh hơn. Ngô Kỳ Phong trợn mắt nhìn theo cô sau nhìn qua Lục Nan Hy, không lẽ cô để Chu Kết Am cứ vậy rời đi? Một lần dọn nơi ở đâu phải dễ, với Tích Lăng sớm nắng chiều mưa, thử hỏi Chu Kết Am dưới lệnh hần không dám không làm, dọn ra dọn vào bao nhiêu lần.

Rất nhanh, Chu Kết Am đã mang xuống hơn hai vali lớn, chặt vật chính mình khênh xuống thang lầu dài, do trải thảm lông cho nên bước chân càng cẩn thận, có dọn vào hay rời đi cũng đều rất tác phong nhanh gọn.

- *Cái đó...*

Chu Kết Am định đưa tay cầm lấy túi giấy trong tay Lục Nan Hy, cô đã nhanh chóng nắm chặt lại hốt hoảng, do cô phát giác quá mức nghiêm trọng khiến ai cũng tò mò nhìn đến chiếc túi giấy như tội đồ nhân loại, muốn chiếm ngưỡng.

- *Tôi tự mình giặt, sẽ đưa chị sau a.*

Ngô Kỳ Phong mau cùng Chu Kết Am giúp đỡ rời khỏi, Lục Nan Hy đưa mắt trừng Ngô Kỳ Phong còn ngoáy lại thăm mắng cô. Lư Phồn Hưng vẫn còn nằm ở ghế uest oai không đổi, mắt nhắm nghiền xinh đẹp, nhưng cái người đàn ông này nhìn như thể anh ở rất xa, tâm tư không biết ở đâu, vạn lần gặp lại đều chỉ như cũ một hình ảnh, uest oai một môi, tựa như một cái nhấc tay cũng là vận hết sức lực ở trong người.

- *Cô còn luyến tiếc cái gì? Chuyển về nhà mình không phải tiện nghi thoải mái cái không gian hơn sao?*

Chu Kết Am trống rỗng lại có chút mất mát trong lòng, khó chịu không nói nên lời, khoan miệng xuống đến tận yết hầu đều khô khốc đắng nghét khó chịu. Đưa tay nhanh chóng lau đi khoé mắt đỏ ửng, vô biểu cảm gương mặt nghiêm nghị trở lại vô cùng nhanh. Đứng rồi, cô còn buồn cái gì, chẳng phải về nhà mình ở là tiện nghi nhất sao?

- *Tôi luyến khi nào? Mắt nào của anh thấy tôi luyến tiếc?*

- *Đúng, cô nên như vậy. Trở lại thu xếp công việc ở nước ngoài đi, cô hoàn lại khiến chúng ta tổn thất rất nhiều.*

Còn sợ thiếu tiền sao? Hay tiền sài không hết sinh khó ở?

Chu Kết Am không thêm đoái hoài đến Ngô Kỳ Phong nữa, công việc của cô ngày thì bay đến nước này, đêm lại chuyển đến nước khác. Nhưng mà chuyện ngoài ý muốn chính là Tích Lăng yêu cầu cô chuyển đến Cẩm Viên, dù biết rõ nguyên nhân nhưng vẫn không nhận được hoan hỷ trong lòng mấy ngày không dứt khỏi. Công việc cũng đều hoàn, tiền bạc nhiều cách mấy thu về cũng không màng, chỉ nhận đi lại trong nước, càng gọn gàng thì càng được cô phê duyệt. Nhưng đôi lại, cô như được đi nghỉ mát, làm việc bán mạng cũng phải cần có thời gian điều tiết lại, cho nên cô không hỏi.

Lục Nan Hy ở trong phòng vệ sinh, tiếng nước chảy truyền đến mãi, mãi Tích Lăng cũng chưa thấy cô bước ra. Cô ngăn người cả buổi trời ngâm mình trong bồn xà phòng chính tay mình hoà, nghĩ đến Chu Kết Am có lẽ tức giận cô lắm, chỉ vì cái chuyện không liên can gì mấy hợp lý mà liên lụy không đáng, bỗng chốc sức lực như bị rút cạn, ảo não sụp lờ ra đó mặt bỗng bênh trong nước, cảm thấy bản thân đặc biệt nặng nề đến nghiêng rã, nhưng hần tức giận như vậy cô không dám có cách tiếp lời. Chính cô còn tự mình mình hậu đậu, quá mức phiền phức, hại đến cả Chu Kết Am vô tội.

Lục Nan Hy nghĩ đến rất nhiều thứ, có phải cô im lặng không nói gì về việc Chu Kết Am rời đi chính là cô ghen? Nhưng thậm chí khẳng định chính là không phải, cô chưa hề có nghi ngờ nào với Chu Kết Am, cô theo tư tưởng nào ngăn cho nên chỉ có nghĩ nhiều, hiểu vừa đủ bản thân ngờ nổi.

Cả cái bê đầu này, cư nhiên sẽ nhất không hết... giống như sự đời, cư nhiên sẽ không dành Lục Nan Hy đãi ngộ nào :-; xui xẻo đến mức chính mình còn tự khinh mình, cô đúng là nên dùng tôi khừ chính cô mới đúng.

- *Lăng, điện thoại anh đưa em... của em luôn hả?*

Tích Lăng đưa tay cất vãn kiện lên, lững thững đi đến bên giường mà nằm xuống, tay ôm lấy Lục Nan Hy gần mình, gật đầu một cái. Ánh đèn sáng phản chiếu vào mắt hần khiến hần khó chịu nhìn xuống, cô trong tay ipad lại là chăm sóc mèo Tommy... cái con mèo quái này, thật phiền.

- *Chuyện ban nãy, em làm sao vậy? Có thể nói tôi nghe?*

- *Đừng hỏi chuyện đó, em không muốn nói đâu.*

Tích Lăng dừng lại một chút, như chưa từng hỏi hay nói bất cứ thứ gì, khẩu khí không đổi. Chính Lục Nan Hy chủ ý không muốn nói nhưng vẫn không nhận được kinh ngạc mờ to mắt nhìn hần tự nhiên như không, sao có thể?

- *Được, vậy chuyện bên hãng Zegna vừa gọi điện đến bên Kỳ Phong, tâm hình của em để lại, bên Kỳ Phong họ muốn nói chuyện qua.*

Lục Nan Hy nhủ mày hồi lâu, nghĩ đi nghĩ lại Zegna là cái gì? Cô không nhớ rõ. Zegna là đồ thức ăn sao? Cô còn để lại tấm ảnh, trí nhớ cô dạo quá kém. Muốn đánh vào đầu một cái cho tỉnh táo, hình như cái chuyện tè dầm đã đóng băng não cô rồi~~ xấu hổ chết đi được.

- Zegna? Giao thức ăn?

- Là hãng tây trang, không phải thức ăn.

Áo vest? A!! Nhớ ra rồi. Chính là cái vest mắc như quý đó nga. Lúc đó họ yêu cầu cô chụp lại một tấm hình sẽ giảm cô 10% giá cho chiếc áo mới nhất phát hành. Cô cứ tưởng đó là các hãng lớn chăm sóc khách hàng dịch vụ, như thể chụp lại khách hàng chọn sản phẩm để lấy ý kiến. Tích Lăng ôm cô càng chặt, thể hiện rõ hân hạnh tức giận, có thể chuyện trước hân không để ý nhưng chuyện này không thể không để mắt, cô mua vest cho ai? Lăng Thanh sao?

- Có, em có mua ở đó một lần. Họ bảo em cho phép chụp một tấm hình bên áo vest kia, sẽ giảm 10% so với giá gốc, em vẫn thấy còn mắc muốn chết luôn, em...aa đau...

Tích Lăng không kìm được ong ong đầu óc, cắn mạnh một cái vào hõm cổ Lục Nan Hy trắng nõn như tuyết một vết bầm không hề muốn nương tay. Cô theo phản xạ chạm đến vết thương, quyết môi anh đào đáng thương phòng bị muốn cách xa khoảng cách một chút nhưng là vô phương có thể nhích khỏi.

- Chồng cự?

Thầm nghĩ trong lòng, cắn môi nhìn Tích Lăng, chính cái biểu hiện này của Lục Nan Hy, trên trán hân hân rõ "giấu đầu lòi đuôi".

- Em mua cho anh thật mà, anh cũng đã mặc vào rồi, còn cắn người ta...hử... anh thậm chí còn tự mình khoác lấy, em còn chưa kịp chỉnh tay mình tặng. Tâm tư là người tặng quà, không hào tí nào đâu nga.

- Vậy còn chuyện ban nãy...

Lục Nan Hy hiểu và không hiểu chuyện rất đúng lúc.

- Em đã nói là không được đề cập đến nữa mà, không muốn nói... KHÔNG MUỐN NÓI...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Đùng loạn, bà xã đại nhân - Anh mới đùng loạn...

- Lục tiểu thư, chủ nhân nói đã đăng ký lớp học võ phòng thân cho cô. Hiện tại, cô mau thay đổi đồ ra ngoài.

Lục Nan Hy đang tắm cho Tommy, tay liên tục vuốt vuốt ở màn hình ipad, ngược mắt ngây thơ chớp chớp nhìn Mộ Phi một cái, quần áo ngủ còn chưa thay nhìn cô xộc xệch đầu tóc rối mù. Cô phải đem qua hân tưởng cô bị ức hiếp, đồ đặc bị làm bẩn cho nên trốn phòng vệ sinh quyết không ra, không hé miệng nửa lời? Nghĩ đến lại quê cứng người không chịu được aaa~~ Cẩn môi vô thức ngậm kỹ lại, trong hoạ có phúc nga, dù sao hiểu lầm như vậy cũng không phải không tốt, cứ chiều hướng này tiến đi cho yên lành, hân cũng không cần tìm hiểu tới lui...

- Lớp võ phòng thân? Tại sao? À, tôi đi thay đồ ngay.

Mộ Phi thật tỉnh tắc đầu. Tích Lăng không có thói quen ra lệnh rồi giải thích cho anh nghe, cũng không bỏ sung nhần nhủ gì cả. Lục Nan Hy cũng ngán ngẫm bỏ đi luôn, đã biết Mộ Phi sẽ không hờ nhiều lời với cô, vậy mà mỗi lần như vậy cô đều tốn hơi hỏi han anh, tức không? Chỉ là cô cũng có điều thắc mắc.

Đội Lục Nan Hy đi xuống chính sảnh, Mộ Phi lấy từ trong túi chiếc thẻ hội viên màu đen viền vàng sáng chói. Kèm theo một chiếc thẻ ngân hàng cũng là màu đen. Cô đưa tay cầm lấy, nhét vào trong túi đeo bên người, cũng không quên mang theo điện thoại, từ hóm qua đến nay tìm hiểu, cô còn biết đến nơi kết nối mạng rồi lên mạng này nọ.

Dừng trước cửa khu thể thao Hoàng Gia, Lục Nan Hy được cảnh vệ viên mở cửa, bước vào sảnh lớn đưa mắt nhìn xung quanh sang trọng, phía sau Mộ Phi đã rời khỏi, cô cũng tự hiểu rằng, tự cô vào thôi. Bỗng có một nam nhân tích cực đi đến, bên môi như thường lệ nụ cười "tiếp khách" vô cùng "thương mại". Thuận mắt nhìn xuống bảng nhân viên bên trên túi trái. Hai chữ quản lý tap nổi bật.

- Chào đón quý khách!!! Tiểu thư muốn đăng ký thẻ hội viên hay mua vé ngày?

Nam nhân quản lý nhìn Lục Nan Hy ngờ ngẩn đánh giá anh từ trên xuống, lại đánh giá xung quanh một vòng, chắc chắn là lần đầu tiên đến đây. Nghe quản lý nói, cô liền nhớ đến Mộ Phi nhắc nhở, liền đưa tay vào túi cầm ra hai chiếc thẻ, hai chiếc đều màu đen như nhau, vậy thẻ nào mới đúng. Cô đưa tay ra hai chiếc thẻ cho quản lý nhìn qua. Quản lý môi cười càng tươi, cứ chỉ càng cẩn thận quý trọng, mắt chú ý đến chiếc thẻ ngân hàng màu đen Black Card mà muốn run rẩy. Mau chóng khom lưng đưa tay cầm lấy chiếc thẻ đen viền vàng sáng bằng hai tay, cẩn thận trả cô chiếc còn lại tận tay, thiếu điều không bỏ vào túi giúp cô luôn đi. Chỉ là hầu nhân Cẩm Viên trước kia cô còn có thể ý kiến họ không cần đối như thần linh không khác, còn hiện tại đối quản lý phong cách làm việc mười người như một cho nên không tiện lắm.

- Tiểu thư mời theo tôi.

Trên đường đi đến lớp võ của Lục Nan Hy, quản lý vui vẻ một mặt nhiệt tình giới thiệu cho cô đôi chút những phòng khác. Phía sau còn có hai nhân viên theo sau trên tay cầm chai nước lạnh cầm khăn bông, chính là nữ nhân thuộc bên chăm sóc khách hàng, quả thực thẻ hội viên VIP có hiệu lực vô cùng. Đi thang máy qua một tầng nghe nói là lớp múa tập thể, tầng hướng đang tiến đến là tầng lớp võ. Cô nhìn qua một lớp trước mắt, lớn có nhỏ có tập võ, mỗi lần đến động tác kết, đầm về phía trước dồn hết lực đạo miệng ngân một tiếng hét vừa đủ nhưng lại vô cùng hùng hồn. Võ sư mạo phạm thử đứng mảnh.

- Chỗ này à?

- Thưa tiểu thư, không phải đâu ạ. Tiểu thư có thấy khác nước không?

Lục Nan Hy nghe hai nữ nhân đằng sau nói, chợt nói da gà, không phải vấn đề thừa gỏi, không phải xấu xí không nhìn nổi, mà là cách nói chuyện đưa đẩy mềm mại như ngọc lầy lòng như lầy lòng nam nhân, cô khóc không ra nước mắt, quen chút nào chết liền a.

Cửa kính mở khỏi, hơi lạnh phà tới khiến Lục Nan Hy có chút run rẩy, nữ nhân phía sau đưa vào tay cô chai nước đã sớm tụ nước ở thành ngoài lóng lánh khiến cô tay có chút ướt lại

tay cô có tật đồ mồ hôi cho nên rích rích không chịu nổi, liền tục mà sát tay vào quần bản thân. Nhìn sơ qua, lớp này toàn là nữ nhân, vòn vẹn cũng chỉ có ba người, có thêm cô là tư. Cái nam nhân được cho là võ sư, chiếc đai đen chính là thể hiện rõ ràng phân cấp một cái đẳng cấp. Mặt mũi khí chất đàn ông khoẻ khoắn, nhìn bộ dạng có vẻ trẻ tuổi, làn da nâu đậm sức sống nổi lên bởi vai rộng rãi vững chắc có thể gánh nổi cả Trường Sơn, nhìn qua có chút dã man nhưng cũng không quá khó nhìn, chắc chắn nữ nhân có thể yêu thích được, dù sao mặt mũi không tệ. Võ sư đến gần, gật đầu như thể chào cô, tay chống lên thắt lưng nhìn chăm chăm cô từ trên xuống khiến cô có chút không quen, dưới cái nhìn kia như thể nhìn cô xuyên quần áo vậy. Làm gì có ai thoải mái khi bản thân trường như nhộng dưới ánh mắt dò xét kín lữa như bụng của người khác. Nhưng mà đừng kinh thường, cái võ sư kia với một ánh nhìn hao tổn tâm tư vậy cũng tiêu hao vài phần calo đó nha.

- *Lý võ sư, đây là Lục tiểu thư, mong võ sư chiếu cố.*

Lý Thống sáng mắt, Lục Nan Hy nếu có ý thành học viên, thanh thanh tú tú trắng trắng, sao có thể không chiếu cố. Đó chính là tính hiếu thắng tự nhiên của nam nhân chưa lập gia đình.

- *Tiểu thư, tôi giúp cô thay võ phục.*

What? Bận đồ cho bản thân Lục Nan Hy có thể tự mình khả năng. Mặc dù là nữ nhân với nhau nhưng cô nhìn hai cái người kia tin tưởng nổi?

- *Không cần đâu, cô giúp tôi cầm chai nước này, tự tôi thay được.*

Lục Nan Hy thay đồ xong, không biết là cô cơ thể mỏng manh hay là quần áo quá lớn, xộc xệch từ trên xuống chỉ có quần là có thể nói một chút vừa vặn, áo gần như muốn tuột khỏi cô, cổ áo rộng thênh thang. Cô gượng cười dù cả gương mặt phù hoa cứng nhắc khó mà thấy tia hài lòng được, đồ này là ai chuẩn bị? Cái tên Lý võ sư này không có mắt nhìn? Có ý liếc qua ba cái nhân đẳng kia, quả thực đồ họ mặc cũng kích cỡ như cô vậy. Lý Thống bỏ chai nước trên tay xuống bên cạnh, hai nữ nhân kia cùng quần lí đã rời khỏi, đi đến giúp cô thắt đai. Các nữ nhân kia đưa mắt nhìn ở cô không đổi, đương nhiên người mới đến luôn gây tò mò, cô cũng không lấy làm lạ, chỉ là nhìn quá lâu mới là chuyện lạ, định nhìn đến hết buổi học?

Lý võ sư đứng rất gần Lục Nan Hy, cô cứ lùi một bước, anh ta liền tiến một bước, còn biện minh rằng đó là giúp cô thắt đai dễ dàng hơn, còn yêu cầu cô phải đứng yên bất cứ bất động mới hoàn thành được. Cô chỉ có hốt hoảng lại mà đưa tay cầm lấy cổ áo muốn "bán" chủ nó thôi.

- *Học viên đây, tên gì vậy?*

Mùi hương nam nhân xa lạ ở đầu mũi khiến Lục Nan Hy khó chịu, cố gắng tránh mặt đi chịu đựng, chỉ là thắt đai sao chậm chạp quá, võ sư mà phải cần tiêu hao gần mấy phút để thắt đai mà hằng ngày đều lặp đi lặp lại công việc. Nghe lời anh ta hỏi, cô lịch sự mím môi trả lời, nhìn qua cô vô cùng thận trọng. Tốc độ cao tuy ý phỏng tự nhiên hoàn hảo, tốc mai bay loạn, nhìn qua thanh tú gương mặt phù hoa khiến Lý Thống có chút thất thần.

- *Học viên Lục Nan Hy.*

Gật gật đầu tích cực như đã hiểu, tay thắt ngày càng chậm. Thấy tự mình có chút không hợp lý cho nên thể hiện bản thân phải loay hoay một vài khớp đai. Ngược lại Lục Nan Hy lại thấy vô cùng không đúng, cô còn cố tình thể hiện bản thân không kiên nhẫn, chân liên tục lác lư, đã không muốn thắt thì có thể ngừng lại.

- *Lục tiểu thư, sống ở gần đây?*

Thắt đai cũng xong, lần nhân câu hỏi này Lục Nan Hy dấy đưa làm gì? Tránh ánh mắt Lý Thống như thèm khát đến nơi, cô vô như không có nghe thấy trong lòng vô cùng hoảng loạn, cái tên này thật đáng sợ quá đi, mau chóng hoà vào mấy cái nữ nhân kia đang tự tập, nhìn mà tập theo vài quyền...không khác gì mèo cào là mấy, tay chân cô đã ngán, hiện tại thấy thật vương vãi. Thì ra mục đích Tích Lăng muốn cô học võ chính là phòng mấy cái nam nhân như Lý Thống kia, chưa học thành tài mà cô đã nhìn thấy rõ lý do, không biết nên cao hứng hay gượng cười bởi quá mức thực tiễn. Thăm nghĩ ngợi, trước kia hay hiện tại, quả thực việc học võ như này chưa từng ý nghĩ qua thân trí cô lần nào, Trầm Phương Lan ưa nói rằng, nữ nhân không được học theo cái cách dã man hung hãn vô đạo như nam nhân, rất rất không tốt cho một nhân phẩm nữ nhân trong mắt tiền nhân.

- *Tôi là Quốc Chi Vũ, chào cô.*

- *Tôi là Lục Nan Hy...*

Lục Nan Hy khó chịu, lời cô còn chưa nói xong, Lý Thống đã đến gần không chút lịch sự mà cắt ngang lời cô.

- *Lục học viên, em là người mới, phải tập luyện giãn cơ trước. Hay em ra góc đẳng kia đi.*

Giãn cơ...giãn giãn cái đầu anh ta thì có!!!

Cũng không còn cách nào, Lục Nan Hy cười yếu ớt với Quốc Chi Vũ như chào hỏi. Cô đi đến chỗ Lý võ sư chỉ, trong lòng ngàn vạn lần lặp đi lặp lại, chính là chửi cái dòng họ "Lý" nhà anh ta, xưng hô nghe thật buồn nôn, dù sao ban nãy từ "cô" nghe thật xa lạ nhưng khiến cô thấy thoải mái hơn rất nhiều. Không ngờ anh ta luôn đứng bên cạnh cô quan sát. Hai chân cô từ từ dang ra, hai tay chống ở giữa, nhưng phải phòng cái Lý võ sư kia dòm ngó mà cô có chút ưỡn người về sau, bộ dáng cô nhìn mà không buồn cười chính là đại thánh đồ, chật vật đến thánh chật vật chạy theo không kịp. Cả biểu cảm của cô cũng đều là chật vật tiếp.

Cắn răng cách mấy cũng không xuống đất nổi. Vì Lục Nan Hy bài xích cho nên Lý Thống cách mấy cũng không thể chạm vào cô, đưa chân đặt ở dưới gót chân cô mà dùng lực kéo ra, cô đau đớn cắn răng rít ra khỏi kẽ răng tiếng đau. Lý võ sư nhanh chóng dừng lại, ra đằng sau cô, tay đặt ở vòng eo mảnh mai cô mà đỡ cô dậy. Từ trên xuống, cổ áo rộng thênh thang, tiện lợi nhìn thấy rãnh ngực sâu, hóm cổ xinh đẹp, bộ ngực "kiêm tốn" của cô trắng nõn như tuyết kim hãm trong áo ngực màu trắng ren tinh khôi, chạm tay vào có cơ thể thơm tho mềm mại như đậu hũ non mà không nở rộ.

Lục Nan Hy như bị điện giật, cảm giác ghê tởm muốn buồn nôn lên tận yết hầu cô buộc nuốt xuống, ngay lập tức như con vịt mắc cạn mà vùng vẫy đưa tay nắm cổ áo tránh khỏi, trừng mắt không che giấu nhìn Lý Thống gương mặt thanh tú phiếm hồng, mà hân ta khuôn mặt tràn đầy thoải mái, cắn răng hận không thể móc mắt hân ta ra, tưởng cô là ai mà ức hiếp? Nhất định bộ phục này cô phải mang về sửa lại vừa vặn mới được.

- *Anh nhìn cái gì?*

- *Không nhìn gì cả.*

Hay cho câu "không nhìn gì cả".

Rốt cuộc cũng trải qua 1 canh giờ đầy "gian nan", Lục Nan Hy cả người đều chân thật đau nhức, mỗi bước đi đều như đi trên ván gai. Tất cả hợp lại một chỗ, cùng chào võ sư ra về. Quốc Chi Vũ đến gần nắm lấy cánh tay cô thân mật, cô khó hiểu nhìn lại, Quốc Chi Vũ này nhìn ra không tệ vừa mắt, nhưng mà nổi bật với các nữ nhân khác, chắc hẳn cũng là đại tiểu thư gia thế giàu có hiển hách nhưng mà hai người kia chắc chắn cũng không giàu thua bởi chiếc thẻ hội viên cô cầm trong tay mới dẫn cô đến cái phòng này cơ mà. Với cô cũng không quên, hình như cô cùng Quốc Chi Vũ nói nhau chưa quá 3 câu, chưa đầy một phút. Hiện tại, tốt nhất nhìn ai cũng phải sâu hơn một chút, nhìn càng lâu càng tốt, nhìn cho "lòi" cái đã tâm cô hay không thì thôi.

- Khoan đừng đồ của cô ở đâu vậy? Chúng ta cùng đi đi.

Lục Nan Hy nhìn qua Quốc Chi Vũ vô cùng đơn thuần là mờ lờ muốn đi cùng cho nên mới gật đầu đồng ý. Cô đi đến khoan đừng đồ để Tích Lăng, đưa thẻ quẹt một cái, lấy bên trong túi cùng quần áo, sau mới đi vào khoan thay quần áo thay ra.

- Tích phu nhân, cô sao lại ở đây?

- Anh hai...

Lục Nan Hy nhìn qua Quốc Chi Vũ thân mật chạy ủa đến bên cạnh ôm lấy cánh tay Quốc Chiết Mạnh. Cô có chút ngạc nhiên nhưng cũng không muốn dính dáng liền một mạch đi ra cửa lớn, chính cô còn chưa có quên cái tên không biết điều kia vuốt ve cẩn thận Tích Lăng khi biết Đường Giản Ân treu đùa cô, chẳng khác nào vừa đánh vừa xoa cô cả. Quốc Chi Vũ cũng ngạc nhiên "Tích phu nhân sao?"

Lục Nan Hy ra đại sảnh nhận lại thẻ, quản lý khom lưng đưa cô đến tận sân ngoài mới chịu rời vào. Nhìn trời đã chuyển chiều, nhớ ban nãy lúc cô mới đến, bên ngoài vẫn còn nắng gắt, không biết lúc đây mấy giờ nữa. Cô cầm trong tay điện thoại dò đến số lưu Mộ Phi mà gọi đón. Lý Thông cũng đã thay đồ ra, nhìn qua cùng một người nhưng lại có cái nhìn khác hoàn toàn.

- Lục tiểu thư đang đợi người đến đón? Tôi có cơ hội mời cô một ly nước?

- Không cần đâu, Lý võ sư không cần khách khí, nếu mà mời thì là tôi mời mới phải phép.

Lục Nan Hy nói ra xong mới muốn đánh vào miệng mình một cái, là lỡ lời đó. Cũng chỉ là từ phép lịch sự mà ra thôi nhưng cô nhiều lời làm gì, bây giờ còn dính thêm một sự là mời hân ta nước, không phải chứ? Tự đánh mình chạy vào rọ, mặt địch chẳng làm cái gì liên quan sức với trí.

Xe Mộ Phi đứng lúc Lục Nan Hy nỏi điên đã đến, cô không nhận được liền phi lên xe không mở lời chào tạm biệt nào.

- Lục tiểu thư, hân ta làm phiền cô?

Nhìn qua cửa kính xe, Lý võ sư vẫn chưa rời mắt khỏi nơi đuôi xe Lục Nan Hy rời khỏi, cô chậm chạp phân biệt rõ ràng mới lắc đầu. Mộ Phi nhíu mày nhìn, sau cũng đánh xe nhanh hơn tốc độ chạy đi.

Trên đường về Cẩm Viên chưa qua năm phút, chỉ bên cạnh đây thôi mà một con phố. Ở gần trung tâm thành phố, quả thực hữu ích. Lục Nan Hy dốc nước uống xuống, nhớ đến mời nước cái tên võ sư hân dân không biết xấu hổ kia liền tức giận muốn thở không nổi.

- Ở lớp học có gì mới không?

Lục Nan Hy đưa mắt đến Tích Lăng bận rộn ở kia nhưng vẫn không quên cô hôm nay ra ngoài học, hành động không lớn nhưng lại khiến người ta cảm động không thôi, cô không muốn làm hân lo lắng, thực sự cô rất muốn bốc hỏa nhưng mà nếu nói ra, chỉ một việc nhỏ như vậy, chỉ cô trong lòng nghi ngờ, cô cũng chưa nắm chắc trong lòng cái tên võ sư kia mà quý gì suy nghĩ, cho nên chưa rõ chưa thể nói loạn. Lại nhớ đến người bạn mới quen biết, phải nói là người bạn đầu tiên không phải là cố hữu gặp gỡ.

- Em có làm quen được một người bạn, Quốc Chi Vũ.

Tích Lăng thăm nhíu mày nhưng chỉ xảy qua rất nhanh hồi phục lãnh đạm như cũ, mắt chưa từng rời từng câu từng chữ ở văn kiện. Có những chuyện không phải đợi Lục Nan Hy nói thì hân mới được biết. Lại người không ưu tiên bạo lực, thích đáng, hân sẽ xử lý bằng giấy và bút so với bạo lực càng tàn nhẫn hơn. E rằng...khó mà thoát nổi.

- Em gái Quốc Chiết Mạnh?

- Đúng vậy, em còn thấy anh ta đến đón em gái mình nữa.

Lục Nan Hy chỉ là thuận miệng nói, nhưng dừng hồi lâu nghĩ lại, có phải Tích Lăng đang nghĩ cô đang thăm trách hân không đón cô? Nhưng mà, hân phải biết thừa rằng cô ý không phải và cũng chưa từng để ý, dù vậy, trong lòng vẫn không yên.

- Ý em là...àim một người bạn mới.

Nói ra giải thích, lại càng thấy không thoải mái, quả đường đột lời nói, càng khiến Tích Lăng hiểu nhầm hơn. Lục Nan Hy buông ipad trong tay, cẩn mỗi nhìn qua Tích Lăng không chút biểu cảm, chỉ là đã dừng bút nhìn cô.

- Đến đây.

Lục Nan Hy nghi hoặc tắt đi ipad, để lên ở bàn, chậm chạp đến gần Tích Lăng, hân rất nhanh động tác nắm lấy tay cô; cô thuận tiện ngồi ở trong lòng hân, cô không những bối rối mà còn nhìn chăm chăm hân, sao hân lại tức giận? Cô nói ý cô không phải vậy rồi cơ mà.

- Quần áo tập không thoải mái?

Chợt trong lòng Lục Nan Hy như có bóng ma, hoảng hốt. Đối hân trước mắt, cô chắc chắn cô không phải vì già mà chết, chính là vì đau tim mà chết.

- Có hơi rộng.

- Còn chuyện Kỳ Phong làm sao rồi? Em chưa nghe gì hết, nếu vậy tùy anh định đi. Nói chuyện với em, cũng có gì để nói đâu.

Còn chưa có nghĩ đến, về mặt Ngô Kỳ Phong lúc Chu Kết Am rời đi Lục Nan Hy lại cảm như hén, chắc chắn đã giận cô rồi, dù sao họ cũng là cộng sự, bạn hữu thân thiết, sao lại có thể cố gắng hiểu cho một nữ nhân tiếp xúc chưa tới 1 tháng mà còn có thể đếm trên đầu ngón tay.

- Hầu nhân đã được bố trí như cũ, chỉ là thay mới hoàn toàn.

Lục Nan Hy không biết Tích Lăng có nghe cô nói không song song vẫn gật đầu, nghĩ đến tự dung hân trở lại thuê hầu nhân thường trực, trước hay hiện tại đều không khác cho nên cô không có ý kiến gì. Hân đôi mắt chìm ung híp dài tay ôm lấy cô càng chặt. Nam nhân khác đối cô ham muốn, không phải đang tự mình tìm đường chết? Chỉ là theo công bằng mà nói, nam nhân kia chưa làm gì quá đáng, ít ra cũng còn phải biết đường xấu mà tránh, cho nên một đường lui hân cũng chưa nót, còn dám mắng hân không rộng lượng? Đó chỉ là cảnh cáo nhẹ.

- Với lại, em đừng thất vọng, tôi thật sự...không thể cho em nuôi thú cưng.

Thật sự là nỗi khổ niềng đó. Tích Lăng lời nói qua vô cùng nặng nề, tay đặt ở cằm Lục Nan Hy mà dịu dàng nâng gần đến, nhìn vào đôi đồng tử đen tuyền trước mắt, mắt phượng thanh mục chớp chớp. Có thể thấy hơi thở cô bắt đầu dồn dập, bờ môi đỏ mọng căng bóng, liếm môi qua, tạo thêm một đường bóng thu hút khó cưỡng. Chỉ cần nghĩ đến, một ngón tay nam nhân chạm qua cô, hân cũng đã đủ tức giận cả ngày trời không tiêu tan.

Kể cũng phải kể, chỉ mới vài ngày trước Tích Lăng khẳng cô vị trí ở Tích gia, là người không có đạo lý, cô đương nhiên còn muốn khẳng định một lần nữa, cũng là vì muốn nghe lần nữa.

- *Tích Lăng...anh nhớ đó, anh là chồng em, đừng có mà nuốt lời.*

Tích Lăng nghe lời này thoát đầu có chút cứng nhắc sau dần hài lòng, khoe môi bạc dần nhuếch cao. Không ngờ Lục Nan Hy lại nói lời này, tay còn chủ động đặt ở sau cổ hân kéo lại gần, môi một đường hôn lấy hân, cô hôn dồn dập tiết tấu, bao nhiêu ngọn lửa trong hân đều bùng phát. Đưa tay gạt đi vãn kiện cùng đèn ở trên bàn tứ tung thắm lòng ở đất tạo một tiếng vang đến, hầu nhân bên ngoài có tò mò đến đâu cũng không dám nhúc nhích gần, tâm tâm dục dục việc trong tay.

Tích Lăng một tay bế Lục Nan Hy lên, đặt ở mặt bàn lạnh buốt khiến cô có chút vận vẹo người, chân quẩn lấy hân thất lực không rời. Một bước đồ trên người cô đều không còn một thứ, nhẵn nhụi da thịt sạch sẽ.

Biết rằng dục vọng chiếm lấy thần trí, nhưng mà Tích Lăng ngăn bản thân không được lỗ mãng, đối cô như tên hung thần đối ý dịu dàng ôn nhu. Đưa môi hôn lấy bầu ngực đầy đặn, tiếng rên ư ự mị kia như chiếm giữ tâm hồn hân. Tay đã lần xuống hạ thân cô, hạ thân hân không thông báo vào tới, khiến cô không nhận được qua kẽ răng hít một ngụm khí lạnh. Cả người như hoa thiếu nóng rực, từng lỗ chân lông đều rõ ràng nhạy cảm. Hân lại một lần nữa ôm cô đặt xuống sofa nhẹ nhàng cẩn thận, bắt đầu di chuyển chậm rãi dần dần nhanh hơn một chút.

Lục Nan Hy tay đặt ở vai Tích Lăng nắm chặt, cả người như đao giáng đều tác thịt đau nhức nhưng một cảm giác khoan khoái khác chiếm lục phủ ngũ tạng, hai thứ này như xung khắc nhau đầu đá, khoan khoái lại đương nhiên thắng.

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng bước chân hầu nhân từ từ xa tiến gần, Tích Lăng vẫn như cũ tích cực "chiến đấu", Lục Nan Hy tiếng rên cũng dần tiết chế, tim đập thành thịch như sắp muốn rớt ra ngoài, không phải lo lắng hầu nhân mà là một môi thì đúng hơn. Mà sao, hân vẫn hùng hực lửa như vậy? Thật là trâu...

- *Chủ nhân, cơm tối đã hoàn tất.*

Lục Nan Hy nhìn qua Tích Lăng không vui, ánh mắt hân đồng tử tối sầm nhìn cô không chớp. Như thăm hiểu ra gì đó, chợt cô lắc đầu kịch liệt, tay ôm lấy hân cánh tay, thể hiện thành ý đến mức hôn một cái.

- *Ngoan.*

Tích Lăng đưa vuốt ve tóc Lục Nan Hy bay loạn ở gò má cô ẩm ướt, nếu nhìn bề ngoài hoàn toàn không đoán được hân thân trạng, chỉ có giọng nói kia, khàn đặc khó nghe ra rõ ràng, hiện tại mới có thể nhìn rõ tóc cô sinh trưởng quá nhanh, đã dài qua hõm cổ một chút, mọi chuyện đều đã qua nhưng hân không nhận được ở lồng ngực cuộn lên mãnh liệt một tia đau nhói, ở trong ánh mắt hoàn toàn si mê ôn hoà thâm tình một đường. Cười một cái tuần tú, khiến cô có chút thất thần, tim chưa từng dừng thỉnh thịch, nhắm chặt mắt định thần hoà hơi thở nếu không cô sẽ chết mất. Đặt một nụ hôn hờ hững cô thơm tho, hân gần như lưu luyến không buông, môi từng đường ẩm ướt dài đến bầu ngực khiêm tốn. Cô run rẩy theo từng đường môi, không giấu giếm thờ khó khăn. Mùi hương hoan ái ngập tràn thư phòng không chút khó chịu, thậm chí cơ thể cô nhóp nhép muốn chết, nếu như là bình thường cô khó mà chấp nhận nổi, nhưng thời khắc hiện tại, chỉ có trên môi hạnh phúc ngập tràn, hai gò má phỉm hồng càng thêm phong tình nhuận ngọc.

- *Chờ tôi.*

Tích Lăng ý định rời khỏi Lục Nan Hy thân thể, cô nhanh chóng dùng tay chân quẩn hân lại gần như cũ như bạch tuộc dính chặt, chỉ cần hân xa một chút, cô liền lạnh đến mức run rẩy không chịu được, không ngờ bản thân lại phóng túng đến mức này, chỉ là hiện tại cô không muốn xấu hổ, đã quá mệt mỏi rồi, không còn hơi xấu hổ nữa.

- *Lạnh.*

Nhưng cũng không phải nói không còn hơi làm nữa

- *Đừng loạn, tôi sẽ trở lại rất mau.*

Lục Nan Hy chậm chạp làm như không hiểu ý, rất lâu mới buông tay, Tích Lăng phá lệ lạ thường kiên nhẫn không gấp gáp, hôn lên gò má cô cung chiều sủng nịch đến nỗi tận xương tận mạng cũng muốn nâng niu. Cô quyết môi đẩy đẩy hân lồng ngực, giọng điệu lười cực hạn, một ngón tay cũng khó dịch, hoa huy*t đau rất vẫn đang nhức, ảnh hưởng không nhỏ đến tính khí.

- *Anh mới đừng loạn.*

Kéo theo Lục Nan Hy trần cười thoả mãn, lộ ra sau đôi môi anh đào hàm trắng nhỏ nhắn trắng muốt, cô đưa tay cầm lấy tấm chăn mềm không xa phủ kín người bướng bỉnh, đoán được Tích Lăng không ít lần gọi lại thư phòng cho nên thư phòng này cũng không khác phòng riêng, chăn gối đầy đủ tiện nghi, chỉ có là không chứa giường thôi.

Đúng như Tích Lăng nói, hân ăn vận đầy đủ, rất nhanh đã trở lại, trên tay cầm theo khay thức ăn gấp gáp. Điều bộ cao hứng vui vẻ này là phục vụ cho ai? Còn ai ra ngoài Lục Nan Hy bà xã đại nhân.

Chỉ có hầu nhân bên dưới còn chưa có được nhìn qua, thật tiếc muốn chết, từ khi tuyển đến Cẩm Viên chưa đến một canh giờ duyệt, nhìn qua Tích Lăng được hai lần, lần dọn vào với lần lấy cơm này đây, hân chưa từng cười cũng chưa từng nói, chỉ liếc mắt một cái rồi rời đi, khiến người ta không rét mà run, lãnh đạm như băng tránh người ta lại gần, có cho vạn bạc cũng tuyệt không dám hành động tùy ý đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Có gì mà căng?

Lục Nan Hy nằm dài ở trên giường cho đến khi hầu nhân đánh thức, sau khi đánh răng súc miệng thay đồ xong, cả người như sức lực trút sạch, đi xuống dưới nhà uể oải, không ngăn được trong người vẫn có chút uể oải, giữa hai chân vô cùng nhức nhối, bước chân đình trệ chậm chạp, thăm nghĩ đến nếu cô vẫn còn muốn có sức để sống đương nhiên sẽ tiết chế cùng

Tích Lăng cái kia, nội chi tập gần cơ khiến cơ đùi cô nhức không chịu được xuyt xoa, đưa tay vịn vào thắt lưng gần người qua lại, chợt phát hiện bàn ăn còn có thêm một người nữa, chính là Chu Kết Am.

Tích Lăng vừa nhìn thấy Lục Nan Hy, tay gấp lại tờ báo đưa cho hầu nhân bên cạnh. Cô đi đến bên cạnh ngồi xuống, cho đến khi hầu nhân mang thức ăn lên, hẳn thủy chung không nhắc đến, khiến cô nhũn mày nhìn qua Chu Kết Am, cô ấy cũng không dám ăn.

- Hai người không ăn?

- Đã dùng.

Tích Lăng chỉ tay bảo hầu nhân tiếp tục mang thức ăn lên từ bếp đồ khói thơm phức. Hầu nhân bên cạnh nhũn mày nhìn nhau hầu nhân khác bận rộn tay chân. Vốn dĩ thiếu gia đợi thiếu phu nhân xuống cùng ăn, đem cái gì ra cũng bảo đẹp xuống đắng hãm nóng, còn phải đợi thiếu phu nhân thức giấc, chỉ duy nhất ly nước lọc trước mắt từ khi Chu Kết Am đến, cũng chưa từng dịch xuống chút nào, hiện tại lại nói là đã dùng xong. Thật sự rất khó hiểu, khiến hầu nhân cứ chỉ hành động cũng có chút lúng túng dưới ánh nhìn chăm chăm của Lục Nan Hy. "*Ách... bọn tôi cũng không biết đâu nga.*"

- Dùng đồ, tôi cũng đã ăn trước khi đến. Cô cứ dùng đi, tôi đợi.

Chu Kết Am nở nụ cười gương gạo, Tích Lăng không dùng cơm thì cô cũng không thể dùng. Lục Nan Hy cũng nhớ rất rõ Chu Kết Am là một người rất quy củ, sống rất thuận theo tự nhiên, sáng sớm tỉnh giấc, tối trời đi ngủ đều tuân theo bản thân quy định rất đúng giờ, cho nên việc dùng bữa sáng này đương nhiên Lục Nan Hy cũng đã từng được Chu Kết Am nấu biết bao nhiêu cơm sáng rồi cho nên lý nào lại không tin.

Cho đến khi miễn cưỡng dùng bữa xong, nhìn Chu Kết Am cùng Tích Lăng mỗi người một tiêu khiển khác, mọi thứ xung quanh lâm vào trầm mặc, Lục Nan Hy thật sự không nuốt nổi, đôi qua chủ đề khác, thắc mắc Chu Kết Am định đợi có làm gì? Không phải định tiếp chuyện đó chứ? Dù sao Chu Kết Am thông minh tài trí hơn cô gấp mấy lần cũng đã tự đầu được cô là không muốn đề cập đến.

Chu Kết Am cùng Lục Nan Hy lên phòng, chỉ có cô cẩn thận chạy theo Chu Kết Am, ngày càng thấy đau nhức, nhìn xung quanh gian phòng lớn một lượt, hình như hầu nhân đã thay gra giường đi rồi, làm việc công suất cũng nhanh quá đi, soạn soạn chưa đến 10ph đã hoàn tất, đôi chú ý sang tay Chu Kết Am cầm theo một hộp nhỏ, nhìn chòng chọc vào mới phát hiện là kim chỉ dụng cụ may vá. Cô cũng không buồn hỏi, mau chóng đến chạy đến gian phòng thay đồ bên cạnh ngay ngắn chiếc váy liền hóm kia trả lại Chu Kết Am đã giặt giũ sạch sẽ. Thậm chí Lục Nan Hy còn vớ từ trước xịt nước hoa từ cô áo đến chân váy.

- Cô xịt thứ gì trên này vậy? Mùi nồng quá.

Chu Kết Am nhũn mày đẹp, chìa tay nhận váy nhưng mau chóng cho vào túi đồ bên cạnh, đặc biệt tránh túi giấy kia ra xa một chút, ngăn mình trước khi hắt xì lớn. Tay cũng mở nắp hộp dụng cụ may vá, xò chỉ vào nhanh chóng thuận thực, tuy tiện lợi ra đến miệng chính là tờ mờ Lục Nan Hy đã làm loạn gì với chiếc váy này vậy không biết. Muốn đầu độc cô ta bằng thánh giác? Không thể ngủi ra được nồng là nồng cái mùi gì. Vừa cảm giác quen thuộc lại vừa có cảm giác rất...muốn nôn cùng hắt hơi.

- Nước hoa đó.

Lục Nan Hy như bị người ta bắt gặp đang làm chuyện mờ ám mà cơ mặt đã cứng nhắc trông thấy, mắt phượng chớp chớp ngây thơ, tay thả lỏng đặt ở trên đầu gối. Cô ngày thường đầu có đề ý đến nước hoa, Tích Lăng có thu mua cô cũng không sử dụng, đề mãi ở đó chương mắt cũng bảo hầu nhân xử lý đi và điều này đương nhiên Chu Kết Am biết, cho nên việc cô sử dụng nước hoa Tích Lăng cũng không khó đoán. Hiện tại cần dùng, chỉ có nước hoa của Tích Lăng chứa đầy ở phòng thay đồ, tay bắt dính vào lọ nào, cô cũng đều dùng một ít, cho đến khi đầu mũi nhạy cảm quá mức với mùi hương pha trộn mà hắt xì một hơi hai tiếng cô mới cảm thấy hài lòng, đương nhiên thường nhân nói câu có tạt giặt mình cũng đâu có sai!?

- Vỡ phục của cô, chỗ nào không thoải mái, tiến tôi sửa chữa.

Lục Nan Hy chạy đi lấy quần áo đã được giặt ủi ngay ngắn ở phòng thay đồ, như là lúc mới cô nhận lấy, chỉ có chói mắt cái cổ áo quá mức phong phanh, vận như không. Khiến cô không khỏi thắc mắc cùng ngạc nhiên reo lên trong lòng, nhà thiết kế Chu Kết Am khi nào lại có thể trở thành người sửa quần áo lĩnh tỉnh? Tích Lăng xem ra trọng dụng Chu Kết Am đến mức nhỏ lớn sự đều phải tự qua tay cô ta, thời gian thành thạo càng không có.

- Cổ áo? Lưng quần nhỏ lại một chút?

Gật gật đầu, mắt sáng nhìn Chu Kết Am sơ lược qua đã biết Lục Nan Hy lo ngại cái gì. Như rằng số đo cơ thể của cô đều Chu Kết Am nắm rõ, chính là lý do đó mà đồ Chu Kết Am đưa cô vận vào đều rất rất chỉ là vừa vặn. Từ đó của cô, lâu lâu lại thấy có đồ mới treo vào. Thiết nghĩ rằng, miễn là liên quan đến quần áo, Chu Kết Am cái gì cũng có thể làm được.

- Chị sao lại đến sớm vậy? Lớp học đó đến chiều mới mở mà.

Chu Kết Am rất nhanh đã xử lý xong cổ áo, đề gần cổ Lục Nan Hy ngắm nghía qua một chút lại tiếp tục lọ mọ kim chỉ. Lục Nan Hy cứ ngỡ rằng Chu Kết Am sẽ không trả lời, chăm chú nhìn tay Chu Kết Am từng mũi kim đâm xuống vui mắt, nữ nhân thành thạo may vá, lại tài năng xinh đẹp, vậy mà...haizz khó tính không phải lúc nào cũng tốt đâu, chợt nghe cô đáp lại, giọng điệu vô cùng bình thản xen lẫn lạnh nhạt hờ hững, như thể là chuyện của ai chứ không phải chuyện của cô.

- Hai canh giờ nữa, có chuyện bày.

Cũng như là Mộ Phi, rõ ràng tính kiêu lời là không tốt chút nào, khiến đối phương rất khó chịu, nhưng những người phụ tá bên cạnh Tích Lăng đều một đường ai nấy cũng kiêu lời đến Lục Nan Hy nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng mau chóng kim hãm tức khí xuống tận đáy lòng, việc Chu Kết Am phải dọn đi, cô còn chưa có dũng khí là mở lời với cô ấy, cho nên cô không có quyền giận đối, ngược lại trong lòng bội phần ngưng ngừng.

- Đã vừa vặn rồi.

Nhìn hết các mối đáp chỉ đều được Chu Kết Am gỡ sạch, sau cô ngồi khâu lại từng đường theo ý mình, nói thì phải nói, cảm thấy dễ chịu hơn ban đầu rất nhiều, không còn các đường may dây đâm vào da thịt nữa. Bộ đồ này qua tay nhà thiết kế nổi danh, thật không khác không lấy tiền nga.

Đến chiều, Mộ Phi đã chuẩn bị xong, kinh ngạc một chỗ, Tích Lăng cũng ngồi trong xe, Lục Nan Hy chậm chạp còn chưa ngồi vào. Mắt phượng mở to ngạc nhiên, tay chỉ chỉ về phía hân thân nhiên như không, chẳng lẽ đem qua cô giấu hân chuyện, hân ghen không đáp lại từ sáng đến nay hân khí lạnh lẽo, hiện tại còn muốn oan có đầu nợ có chứ?

- Sao anh...

- Mau vào đi.

Lục Nan Hy mím môi ngồi vào trong, vẫn như cũ, nơi cô ngồi xuống không phải là ghế đệm mà là ngồi ở trong lòng Tích Lăng, tìm đập thỉnh thỉnh thỉnh.

- Điện thoại?

- CMN, quên rồi.

Lục Nan Hy nhìn vào trong túi, chỉ có hai chiếc thẻ, quên mất mang điện thoại, cũng không nhớ để ở đâu trong phòng, thốt lên một tiếng mới biết mình lơ lờ nói tục.

- Ra đường nhất định phải mang điện thoại bên người.

Không dám đáp lời nữa, Lục Nan Hy chỉ đơn giản gật đầu một cái. Nhìn Tích Lăng tâm trạng không phải chiều hướng tốt cho nên vô cùng ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn không cựa quậy. Rất nhanh đã đến nơi, cảnh vệ ra đến mở cửa, hắn nhường cho cô ra trước, người ta nhìn vào tư thế hai người ám muội trong xe, vừa ngưỡng mộ vừa ý vị, không khỏi cô hai gò má phồng hồng xấu hổ, chỉ muốn tìm cái hố mà chui xuống cho xong. Như cũ hai nữ nhân theo sau cầm nước đi theo đến khoan dừng đỗ. Quản lý chỉ là hiện tại đã trở thành cái đuôi đi theo cô cùng Tích Lăng bất cứ đâu. Còn nhớ lần trước quản lý giới thiệu, tầng thứ ba là tầng thể thao, cho nên Tích Lăng chỉ cách Lục Nan Hy một tầng.

Hình như hôm nay có sự xuất hiện đường đột của Tích Lăng, cả cái khu này nháo nhào cả lên, nhân viên cũng không nhìn được gấp gấp chạy đến chỉ muốn nhìn qua hắn một lần cùng nãn nguyệt. Cô không phải ích kỷ nhưng mà không ngăn được trong lòng có chút khó chịu, nhiều người như vậy để ý, đầu biết trong lòng họ có suy nghĩ gì? Không chừng còn có suy nghĩ không đúng đắn nữa. Nhưng mà hắn thay đồ xong, ra đến bên ngoài, mọi người đã tản ra không còn xôn xao, đến khi hắn đi qua mới nhìn theo, ít ra vẫn còn có chừng mực, điều này làm cô rất hài lòng, có thể ngay lập tức đánh giá 5 sao...

- Nên nhớ, tôi không bắt buộc em; như là em đi chơi một chuyến ra ngoài, một môi cứ nói vô sự nghỉ ngơi còn nếu nhàm chán có thể kết thúc ngay lập tức, nhớ chưa?

Lục Nan Hy ngại ngùng phía sau quản lý đã quay mặt chỗ khác, tay cầm chặt chai nước trong tay ướt lạnh, Tích Lăng giúp đỡ cô sửa sang quần áo, đai cùng là hắn thất lý, cô nhìn qua cũng đã biết sơ sơ thao tác thăm mắng lại cái tên Lý vô sự tiếp, đến Tích Lăng còn biết thất, lại chưa đầy quá một giây, vậy mà cái tên kia lại nhún nhả đến 5ph còn chưa xong, rõ ràng là có ý gian, cửa thang máy vừa mở, nhìn qua không một ai ngoài sảnh, quản lý thủy chung không dám chú ý ở hai người sợ nhất là cô thấy không thoải mái, rất nhanh cô chồm đến hôn lên gò má hắn, ngại ngùng chạy đi nhanh như tên bắn, còn không ngại xoay người nháy mắt phượng xinh đẹp trêu chọc hắn khoe môi đã nuếch cao tuần mỵ.

- Em đã nhớ tôi ở tầng nào chưa?

Lục Nan Hy xoay người đưa tay hình ok chắc chắn. Nhưng nghĩ đến, cô không muốn mình mang một đặc ân nhất định cho nên chắc chắn sẽ không báo vô sự nghỉ ngơi hoặc ra về trước. Nhưng nghe lời Tích Lăng quan tâm ôn nhu nhắc nhở bên tai như vậy, cô ngại không phản đối.

Vào đến phòng tập, nhớ đến cái Lý Thống, Lục Nan Hy không nhìn được căng thẳng, anh ta nhìn thấy cô chợt không dám nhìn thẳng nữa, vô cùng sợ sệt khom lưng, không lẽ đây là ảnh hưởng của Tích Lăng sao? Cô không chút may mắn nghỉ hoặc điều gì. Các học viên khác nhìn cô cũng không dám nhìn thẳng, chỉ có Quốc Chi Vũ là chạy đến ôm tay cô vô cùng thân thiết. Quốc Chiết Mạnh cũng đã dạn dỏ phải thân gần một chút, tốt hay xấu không cần quan tâm nhiều.

Lục Nan Hy không phải là loại người nói lời liền quên mất. Nếu cô đã lỡ lời, nhất thiết cô phải làm, đợi đến khi mọi người đã vui đùa luyện tập chăm chỉ, cô cầm lấy chai nước mới đến đưa cho Lý Thống. Hôm nay anh ta không phải chủ ý đến quá mức cô nữa cho nên không khiến cô bối. Nhưng hình như thất thần đến nửa ngày anh ta cũng không dám nhận, mắt cũng chưa từng nhìn đến cô, là lần tránh đúng hơn. Anh ta không nhận cô cũng không ép, xem như cô đã thực hiện xong, nhẹ nhõm thở phào, xoay người uống vào chai nước kia vô cùng hài lòng mát lạnh. Nhưng sao cô lại không chú ý đến chứ, không phải mọi người con mắt đáng sợ mà đáng sợ nhất chính là camera quan sát.

Hình ảnh Lục Nan Hy trong camera, nhìn qua chỉ có thấy duy nhất là cô làm phiền Lý Thống mới đúng, anh ta như thể khó chịu mà tránh mắt đi, tay cũng không nhận, người cũng không dám đối diện hướng. Nhưng Tích Lăng không tức giận, hắn đã biết rõ vì sao, chỉ có Mộ Phi đứng một bên không nhìn được tức giận thay hắn, sao hắn có thể bình tĩnh như vậy? Nhưng một hồi lâu ngẫm nghĩ, nếu hắn đã bình thân như thế thì chắc chắn giữa họ không có mờ ám.

Tích Lăng tay dấm vào bao cát, biết rằng Lục Nan Hy không phải ý như vậy nhìn vào camera nhưng không nhìn được vẫn tức giận, cô không cần phải vì giữ lời mà đối nam nhân khác tốt ý. Hắn đương nhiên ghen tỵ đến phát điên, ở yết hầu như có thứ gì đó chặn đứng lại, liên tục lên xuống, càng kích thích tức khí mà lực dấm càng mạnh, như muốn phá hủy luôn bao cát trước mặt, cả lớp vải dây quấn ở trên tay cũng đã ngày càng lỏng lẻo, các khớp tay thon dài cũng đã dần nổi đỏ nổi bật đánh vào mắt người ta kinh khiếp, hình như là máu đỏ.

- Chủ nhân, hay là người nghỉ ngơi và uống nước một chút đi.

- Đúng đó, Tích tổng ngài cũng nên mang vào găng tay bảo hộ...

Quản lý kia thấm lau mồ hôi dày đặc trên trán, cái kia mà hướng anh ta mục tiêu chắc chắn còn bèo nhèo hơn bao cát. Đáng sợ muốn chết.

- Cảm ơn.

Tích Lăng đằng đằng sát khí tiếp tục dấm bao cát, quản lý cùng Mộ Phi một phen sợ hãi, đôi đồng tử cuồng bạo gần đỏ như có hai bọ dao găm sắc bén, lúc nào cũng có thể phóng đến đằng đằng sát khí dấm vào yết hầu họ chết tươi. Mỗi bạc mím chặt, hơi thở đều đặn lạnh đậm đến muốn đóng băng khiến người ta càng thêm căng thẳng không dám nhìn, có muốn can thiệp tuyệt lên trời cũng không dám. Tích tổng đại nhân, dừng vội tức giận~~

1 canh giờ trôi qua, Tích Lăng chẳng còn biết thời gian nữa, nghe Mộ Phi thông báo lớp võ Lục Nan Hy đã tan, hắn mau chóng quay lưng rời xuống, mặc dù giận dữ nhưng không phải hắn hành động không suy nghĩ, không đợi quản lý phản ứng, vắt chân lên cổ tức tốc chạy theo, cũng tranh thủ lau mồ hôi trên trán, dù máy lạnh vẫn chạy hết năng suất của nó chỉ khiến người ta run rẩy nhưng ngược lại anh ta đổ mồ hôi lạnh dày đặc. Chắc chỉ là do áo vest quá dày đó, không phải lý do khác đâu nhỉ?

Vừa thay đồ ra tới, Tích Lăng đã trang phục hoàn chỉnh, hắn chặn ở ngay cửa lớn, những người khác cũng muốn vào lấy đồ nhưng Mộ Phi đã trước hết xử lý, họ cũng chẳng dám nửa lời kêu ca, còn rất vui lòng ngồi chờ đợi.

- Cho tôi hỏi bao lâu Tích tổng mới xong vậy? Tôi có việc gấp phải đi rồi.

- Khi hết bận.

Cái nữ nhân này trên người vẫn còn bộ đồ thể thao ôm sát người nóng bỏng, bờ ngực lớn gần như muốn tràn khỏi áo chỉ che đến hết ngực, lộ ra một vùng lớn ở rốn mảnh mai, tay cầm lấy hộp phấn chăm chút nhìn qua nhìn lại, son môi đỏ chót quyến rũ đầy, khoé mắt còn vẽ mascara đen tuyền, tiện tay chắm dưới khoé mắt một nốt ruồi hình trái tim nhỏ đáng yêu. Giọng điệu lười lười đến Mộ Phi trước mặt gần như muốn chảy nước, chỉ có những nam nhân khác mới để ý, Mộ Phi chưa từng đặt mắt ở nữ nhân kia, thuận miệng lí nhí vài chữ xem như đã đáp lời xong, nhìn đi đàn ông cứng nhắc trước mặt này, không đáng yêu chút nào, đối với nữ nhân cứ chỉ hành động phải dụi dằm một chút.

- Có chuyện gì vậy?

- Thưa tiểu thư, Tích tổng đang ở bên trong, chúng ta không được ra vào. Tiểu thư mời chờ chút lát.

Vệ sĩ đi bên cạnh Quốc Chi Vũ tiến gần mang tai cô mà thì thầm. Mộ Phi nhìn đến cô cũng đã nhận ra là ai, đến khi Quốc Chiết Mạnh vào đến, bên cạnh còn có Đường Giản Ân ôm ấp áp. Quản lý ánh mắt dò trũng "tân số" phú quý Quốc Chiết Mạnh, liền chạy đến không cần do dự.

Tích Lăng tay đặt ở eo nhỏ Lục Nan Hy mà ra ngoài, cô một mực cúi đầu, hần mắt chìm ung nguy hiểm chiếu xung quanh như có tia đỏ điện giật rải khắp qua người mà ai cũng không dám nhúc nhích, một hồi lâu mới có người vào lấy đồ, mặc dù không dám xuất ra miệng lời nào nhưng không khỏi thái độ trên mặt có chút khó chịu.

- *Thì ra Tiểu Vũ đồng học lớp võ với Tích phụ nhân.*

Đường Giản Ân mười lần gặp đều mười lần váy dài ôm cơ thể mảnh khảnh xinh đẹp, tóc được quấn lộn bồng bềnh như dòng suối chảy xiết, gương mặt sang trọng trang điểm tinh tế tinh xảo. Đôi mắt trắng đen nhánh rõ rệt như phát sáng nhìn thể bị điểm sáng thu hút không rời mắt ở Tích Lăng. Thì ra hần thường xuyên đi tập gym a, chỉ cần liếc mắt xuống sau lớp somi kia lồng ngực vạm vỡ sáu múi đầy đặn. Đường Giản Ân đã không nhìn được lên lên nuốt nước bọt, cả người như đổ lửa, tay thậm chí vuốt ve bả vai Quốc Chiết Manh, cái nữ nhân này sao có thể tùy tiện đến mức này không biết.

- *Tôi xin lỗi...xin lỗi...thật bất cần quá..*

Cái nữ nhân kiều căng ban này từ đầu bên ngoài chạy xồng xộc đến, nhìn ra ai cũng rõ, là có ý đồ. Chỉ là cô ta ngã xuống, không phải gọi là nhẹ. Hộp phấn cầm trên tay cùng cây son rơi trên đất, là phiên bản giới hạn gây sốt gần đây khắc rõ hai chữ vàng JJ, ở đầu nắp son ẩn họa nét cánh phụng nở rộ lung linh, nhìn như có hồn họa xinh đẹp. Bên trong thời son đỏ cam khiến người ta không nhìn được muốn dùng thử một lần, phết lên môi chắc chắn như phết "kim cương tiền vàng" mới. Lục Nan Hy cũng sớm nhận ra, nữ nhân này cũng khá là chịu chỉ, đó còn không phải bộ sưu tập vừa đăng bán trang nhất của Chu Kết Am? Mặc dù cô rất bận rộn đầu tắt mặt tối nhưng mà vẫn luôn dành tâm tư rảnh rỗi mà yêu thương chăm chút cái thương hiệu tiểu JJ của mình.

Lục Nan Hy thấy cô ta làm rơi đồ như vậy, làm ngã nặng nề, đương nhiên từ sâu tận trong lòng nữ nhân muốn giúp nữ nhân với nhau, son mà làm rơi thể kia đối nữ nhân ai mà không đau lòng, chỉ là đối Lục Nan Hy có ý vị lại khác hoàn toàn, cô đang tiếc tiền giúp cho người ta, rơi xuống như thế thì bản phần cùng son có còn nguyên vẹn thể nguyên hay không? Cô không ngại khom người nhặt giúp, còn đưa tay đỡ nữ nhân kia lên. Tích Lăng không nhìn được khuôn mặt tuần tú ngày càng đen và đánh lại, đồng tử co rút, rõ ràng cái nữ nhân kia đang cố tình làm đáng gây chú ý với hần, bị ngã nửa ngày còn chưa tự mình nhận thức ngồi dậy, cô đây lại đi đỡ lấy cô ta, còn không phải gián tiếp muốn "bán" hần?

- *Cút.*

Quốc Chi Vũ lấy đồ xong, nhìn cái nữ nhân kiều căng đứng cách xa cửa không quá sợ hãi, lại còn rất tao nhã phui mông, huếch người rời đi, nhui mày kỳ lạ, không phải ban này cô ta còn làm loạn muốn vào trong lấy đồ? Hiện tại đã vào được thì lại bỏ đi, bất gặp ngay Lục Nan Hy nét mặt tái mét, cô muốn đi đến chào hỏi nhưng nhìn đến Tích Lăng bên cạnh, hình như hiện tại không tiện.

- *Chị dâu.*

Tích Lăng nghe hai từ "chị dâu" này từ miệng Quốc Chi Vũ truyền đến, không phải chứ? Quốc Chiết Manh mà lấy cái nữ nhân này như người se duyên kết tóc trăm năm, không phải là đang gián tiếp gây tan nhà nát cửa họa thủy? Nếu không phải nội bộ thì Tích Lăng cũng sẽ mưu tính đường trở thành ngoại bộ cánh tác động ảnh hưởng. Cái tên Quốc Chiết Manh này tính tình hào sảng tùy tiện, hần đương nhiên không vừa mắt. Cả cái thái độ như quen biết thân ái bắt quàng làm họ, còn không phải hần dự ứng nhất thể loại?

- *Hay chúng ta cùng dùng cơm đi?*

Đường Giản Ân nhìn Tích Lăng hồi lâu, chưa từng nhìn qua Lục Nan Hy, cô cũng nhận ra điều đó, chỉ là nhớ lại hần ban này tức giận cho nên cô chỉ đành đứng im dựa cột mà nghe ngóng. Sau Đường Giản Ân ôm lấy Quốc Chiết Manh cười mỉa hoặc, nam tử hán như anh ta sao có thể từ chối mỹ nhân khuyển thành nước mức này?

Nhưng mà đối Tích Lăng, hai từ "dùng cơm" này hần chán ghét đến tận xương tủy.

- *Không rảnh.*

Lục Nan Hy một đường bị Tích Lăng kéo mạnh đi, cô còn chưa kịp tỉnh táo, hần nhất định không muốn cho cô thời gian, bước chân cô nặng nề chạy theo hần bước chân, một sai chân đi bằng ba bước chạy của cô, cô hần kéo không ngã là phước ba đời.

- *Cái tên Lý vô sư đồ sa thải, hôm sau sẽ thay người khác.*

Lục Nan Hy khó khăn nuốt nước bọt, tay nắm chặt túi đã sớm lạnh, tay còn lại Tích Lăng tích cực kéo về trước, tâm trạng hoàn toàn nặng nề cũng như cơ thể toàn nơi nào cũng nhức mỏi, còn không phải là do bài tập căng cơ gì đó sao? Căn bản những lời hần nói đều không có nghe, muốn hỏi lại cũng chẳng dám đâu cho nên chỉ đành âm ừ cho qua, giọng điệu hần thanh bằng ngang như vậy, chắc là nói gì đó tùy hứng rồi thôi, cô không rõ không biết cũng chẳng sao đâu, cô gần đây luôn rất vô tư.

Vừa lên được xe, Mộ Phi cố tình chạy vòng vòng tăng nhiều thời gian trở về, nhưng cũng không cần đâu, chỉ cần xe đông đúc nối đuôi nhau chờ đợi cũng là đủ rồi. Hần lại tức giận không thèm nhìn Lục Nan Hy, cô cũng biết thế nào, ngồi ở trong lòng hần vô cùng khó chịu, tay tiêu khiển đẩy đẩy bầu áo hần muốn thu chú ý.

- *Tôi muốn uống nước.*

Mộ Phi len lén nhanh nhìn qua gương chiếu hậu dù cố nhìn nhưng vẫn không thể nào cho qua nổi, Tích Lăng khi nào lại biến trở thành bộ dạng như vậy? Còn không phải trong lòng ghen tuông sục sôi, giấm chua muốn nấu thành đường cháy, cái nam nhân kia được đưa nước, hần đương nhiên phải hơn một bậc Lục Nan Hy bốn nước cho hần.

A, uống nước!! Lục Nan Hy rất muốn lấy lòng Tích Lăng, rất nhanh đưa tay cầm lấy chai nước của mình mà bật nắp khỏi, đưa gần môi bạc mà giúp hần uống lấy nước. Yết hầu kia mạnh mẽ nuốt xuống, lúc này cô mới để ý, tay hần các khớp xương băng bó lại kỹ càng, nếu nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy sáu lớp bên trong còn có mờ mờ vết ố vàng đục của thuốc khử trùng, mùi hương khử trùng xộc lên đến tận mũi. Thì ra tay hần bị thương rồi, mà là cả hai tay, chẳng lẽ là trong lúc tập thể thao có vấn đề?

- *Anh làm sao? Có đau lắm không?*

Nhìn Lục Nan Hy đi, điệu bộ đau lòng gấp gấp sắp khóc đến nơi rồi. Tích Lăng không phải hỏi vì hần làm mình bị thương mà là hỏi vì làm cô đau lòng thay hần...trong lòng như quặn thắt, mon tron trên làn da trắng nõn thanh tú không tí vết mất lạnh. Đây chẳng phải là biểu cảm hần muốn sao?

- *Không đau.*

- *Nói dối. Anh mới là cái đồ ngốc.*

Lục Nan Hy đưa lại gần, thổi phù phù~~ vào vết thương kia, theo cô biết nơi thương tích sẽ rất nóng và bị ngứa, sao có thể không đau cho được? Lời cô nói không sai, Tích Lăng hần chính là cái đồ ngốc, tức giận đến mức ngốc thành đầu heo. Còn chuyện vì sao hần lại tức giận cô cũng không thêm đề ý, quẳng lên chín tầng mây luôn rồi.

- *Sao các người sa thải tôi? Không được.*

Lý Thống đập bàn hét lớn, biết rằng hung hãn tình thế này sẽ không có lợi nhưng không ngăn được trong lòng tức giận đến hai lỗ mũi đều phồng lên. Trước đó được quản lý cấp cao Hoàng Gia kiểm điểm, anh đã thấy không chắc chắn công việc, giữ được bao lâu? Đã bị người ta cấp trên chú ý, hầu như tỷ lệ ở lại lâu luôn dễ bị gây đổ, đã biết chuẩn bị trước mà đi

tìm kiếm nơi khác làm việc nhưng chẳng ai chịu nhận nữa, có người nhìn vào hồ sơ, liếc thấy lại ngay lập tức, đuổi đi như đuổi tà đuổi ma đuổi quỷ. Có thể nghĩ không làm nghề này thì làm nghề khác, con người mà, đâu phải ý thức của lợn mà hài lòng với những thứ mình hiện có. Nhưng những cửa hàng lớn nhỏ có giấy phép kinh doanh hình thức công ty đều không nhận. Vậy có phải là ép người quá đáng?

Với lại, công việc ở nơi này trả lương hậu hĩnh, lại chẳng nhàn nhọc gì mấy, những năm trở lại đây không cần lo lắng về tiền phương tiện đi chuyển và ăn uống nữa, kể cả những ngày phải đi một chuyến nhà hàng cao cấp cũng chẳng cần ngại. Bấy giờ nghe bên tai sa thải, không nhận được gay gắt phản ứng, miệng phồng tia tai.

- *Anh không ký, tôi có cách khiến anh ký. Đừng khiến tôi trở nên là người không tôn trọng người ta ý kiến.*

Lý Thống như một đã thú tức giận, cơ thể săn chắc co lại, khuôn mặt hung dữ trừng mắt nhìn quản lý cấp cao trẻ tuổi trước mặt không chút phản ứng nào, ngồi bất chéo chân hình chữ ngũ, tay chống cằm nhìn anh như đang xem một cái thú vui nào đó trước mắt, trên môi lại nở một nụ cười khiến người ta rợn người, song song đó Lý Thống trong mắt hoàn toàn chỉ là một đường biến thái.

- *Tôi muốn gặp quản lý phòng thể thao.*

- *Hai hảo hữu các người chúng tôi có thể sa thải luôn một thể. Gặp cũng không có ích, anh ta chẳng làm được gì ngoài có quyền phụ trách ban chăm sóc khách hàng cùng nhân viên cảnh vệ phòng thể thao. Như vậy đã khiến anh yên tâm chưa, Lý Thống?*

Lý Thống nhìn quản lý cấp cao không yếu thế, ưỡng ngực nghỉ ngơi một chút, đêm qua cùng nhau ra ngoài uống một ly, tên quản lý kia khóc lóc nói rằng tiền lương làm ra đều gửi về cho vợ con và thân mẫu già ở quê nhà, mới vừa trả góp được một căn hộ kiên cố nhưng còn phải chết lên chết xuống. Đối anh ta công việc này mà không giữ được chỉ có thể đi ăn mày. Hảo hữu đương nhiên không thể liên lụy, nhưng mà lo lắng cho chính mình còn chưa đủ?

Giữa những người đàn ông với nhau, chữ "hữu" đương nhiên rất có ý nghĩa.

- *Nên nhớ, còn có nhi viện kia, chúng tôi cũng bóc đi nốt, chúng tôi không phải chủ ý muốn gây khó dễ. Anh nên quyết định nhanh một chút, nếu không phải Bắc Kinh thì sẽ là nơi khác, có gì khó đâu mà suy nghĩ cho lâu vậy không biết?*

Quản lý cấp cao vô cùng kiên nhẫn, lệnh từ trên đưa xuống, nhất định phải lấy được cái chữ ký, bởi Hoàng Gia không muốn trả lại tiền bồi thường hợp đồng, cả tiền tháng lương này cũng không muốn xuất, phải dùng lực ký chi phiếu, cũng xuất phát từ làm biếng động quá. Có ai làm biếng mà khôn như vậy chưa?

Không biết chuỗi kinh doanh Hoàng Gia lớn đến đâu, trải hết cái Trung Quốc này không chừng không có chỗ đặt chân, do tiêu xài không chút suy nghĩ, trên người Lý Thống hiện tại chỉ có tiền mua vé tàu điện đi bất cứ đâu cộng với tiền ngủ khách sạn một đêm chắc là đủ...Bộ tha phương đi nơi khác để nghe như cái tên trẻ người non dạ này nói sao?

- *Tao nói cho mày biết, mày tốt nhất là đừng nên có sơ suất, bởi nếu không, mày cũng sẽ như tao hiện tại thôi. Cái cấp trên hỗn đản kia sẽ không cần nữa.*

- *Cứ nhẹ nhàng thôi, đừng kích động hết lớn.*

Lý Thống đưa tay ký xuống nặng nề, miệng mồm thì chữ mắng nhưng trong lòng đã sớm sôi sục lực cạn kiệt. Đàn ông thì không có quyền yếu ớt đau lòng sao? Tay một bước quảng bút mực văng tung toé trên đất, rồi khỏi không một lời chào hỏi. Nhưng rất nhanh cảnh vệ viên bên ngoài đã cầm giam anh lại, có chống cự cách mấy cũng ba người lực lưỡng cao lớn chấn lại ôm kim cạp, vô sự nào so đo nổi?

- *Khoan đã, vợ và làm gì? Chúng tôi có làm gì đâu, tôi hỏi anh, chúng tôi có ép buộc anh không?*

Lý Thống cắn răng, từng câu từng chữ như dùng hết sức lực mà nặn ra, mặt mũi đều đỏ bừng bừng.

- *Không...có...*

Tán thưởng, biểu hiện rất tốt.

- *Anh có hài lòng không?*

Không phải quá đáng lắm rồi sao? Mấy người này nghĩ mình là ai vậy chứ? Nhưng Lý Thống giận dữ cỡ nào thì cũng phải biết rằng một điều, nếu không hợp tác theo, nhất định không thể rời khỏi. Mà mấy người này làm cái hành động gì nữa, anh cũng không phản kháng nổi, cho nên không có ích. Đương nhiên tránh một bước để tiến một bước mới.

Chỉ là một chút cam lòng cũng không có, cứ luôn bị cảm giác rằng như con chó bị người ta kim hãm, đến lời nói cũng không thể làm chủ.

- *Vô... cùng... hài... lòng...*

- *Có thể rời đi rồi, tạm biệt quý khách.*

Quản lý cấp cao trẻ tuổi, quyết môi, vẫn nụ cười như cũ, như vậy có phải nhanh hơn không? Hoà nhã thân thiện, có gì mà căng? Cầm USB ghi âm nhỏ đóng tập văn kiện chuyển đi nhân viên phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Còn gì để mong mỗi nữa...

Lục Nan Hy tay cầm một ly nước, cùng trưng với hai mẫu bánh mì. Đây xem như bữa sáng của Tích Lăng đi, cô biết hẳn không quen dùng bữa sáng cho nên phải ép buộc cho được. Đã vào tay cô chăm sóc thì đương nhiên phải cô làm chủ. Cô muốn tự mình nấu ăn cho hẳn không nhờ đến hầu nhân, mà họ không có việc càng thêm sáng khoái buổi sáng.

- *Anh ăn sáng đi, sau em thay bằng gạo mới.*

- *Tay đau, không nhắc nổi.*

Tích Lăng môi bạc mím chặt, đôi đồng tử màu hồ phách như sáng ngời thanh khiết, tuần mạo có chút ỷ khuất, hơi cúi người, vận thường phục ngồi nửa người nằm tựa vào đầu giường.

Lục Nan Hy chớp mắt có chút kinh ngạc, hần cũng có vẻ mặt này sao? Làm nũng đáng yêu chưa kìa~~ nhưng thử cô treu chọc hần xem? Cô không muốn bị nhìn đến đóng băng đầu, với lại tâm trạng hần đang rất tốt, đừng làm cụt hứng, không phải cô luôn luôn là người làm cái hành động đó sao?

- Hai ngày qua học được những gì?

Lục Nan Hy thở phào một hơi, mặc dù học không nhiều nhưng không nhịn được cơ thể đau nhức hết. Rất lâu cô không tay chân hoạt động nhiều cho nên sinh ra làm biếng "cháy thầy". Tay phết qua một miếng trứng đưa đến môi hần, bụng cô cũng kêu lên đáng thương. Là do ngại quá mà dung nhan mỹ mạo cũng phiếm hồng.

- Chỉ có vận động giãn cơ cùng mấy đường quyền tay.

Tay bón Tích Lăng uống nước, đồng thời cũng phết bánh mì tự mình ăn, hần ăn rất ít đại đa số đều vào bụng Lục Nan Hy làm nhảm rồi lại ăn một miếng, mắt trông thấy vậy mà đã sạch sẽ đĩa trứng, bánh mì vẫn còn nửa mẩu. Cô cười không nói, len lén nhìn hần, nuốt xuống thức ăn đang nghiền nhỏ trong miệng. Thật là khó xử quá! Cô tốt nhất đừng nên dính vào mấy cái công việc chăm chút người bệnh.

- Hay là đừng ăn nữa đi, chúng ta thay bằng gạo..

Như thẹn hoá ngor, Lục Nan Hy cười yếu ớt, mau chóng thu dọn, tay tùy tiện quẹt qua môi một đường mờ lru bóng loáng, uống một ngụm nước rồi đẩy khay ra ngoài cho hầu nhân dọn lấy. Còn mình đi vào phòng vệ sinh mà rửa tay sạch sẽ, không quên rửa qua một lớp nước diệt khuẩn.

- Tôi nghĩ em nên gọi hầu nhân.

Như không nghe thấy. Tiếp tục cầm lấy hộp sơ cứu dỡ ra. Sao Tích Lăng lại muốn bảo hầu nhân làm, cô cũng có thể mà, chưa mạo phạm đã bị làm cụt hứng, hần không nên đối cô vậy chứ? Biết vậy ban nãy cô cũng đối hần làm cho cụt hứng.

Tay Lục Nan Hy không cho phép mình đau lòng run rẩy, nhẹ nhàng gỡ bỏ các mấu gạc băng, cầm lấy chai cồn mà đã lên trực tiếp, nhìn các khớp xương máu đang từ từ đông lại, nếu nhìn gần lại còn có thể thấy hiện tượng sùi bọt nhẹ. Len lén liếc mắt nhìn Tích Lăng phản ứng, hần chả có phản ứng gì nổi bật, lãnh đạm trầm mặc nhìn cô rồi lại nhìn ra ngoài cửa lớn.

- Anh đau thì phải hét lên nếu không em càng mạnh tay.

Tích Lăng lướt mắt qua ôn nhu một đường nhìn lấy Lục Nan Hy mắt không đặt ở hần nữa, tâm trạng vô cùng phức tạp. Hần còn không biết cô lại là cái người giãn hờn giữ trong lòng lâu như vậy? Cái đêm đó, hần biết cô khóc thương tâm nhưng đối cô gặp mặt hần không có dừng khí. Thời khắc đó, hần nhận ra bao nhiêu nhún nhường đều không thể xoa dịu cô hận thù, cho nên hần sợ rằng tôn nghiêm hần cũng sẽ không thêm dằn vặt mà thuận theo cô, cô lại không trân trọng chà đạp nó không thương tiếc. Bao nhiêu tức giận đi chẳng nữa, nhớ đến cái ngày hần "nhặt" cô từ từ thân tự mình tìm kiếm trở về, hần đều sẽ mềm lòng mà ôm lấy cô không chút đắn đo do dự.

- Đau.

- Chẳng phải lần trước anh nói không đau?

Lục Nan Hy như không tin vào tai bản thân nghe thấy, ánh mắt nghi hoặc nhìn Tích Lăng nhẩn mảy, thay đổi tư thế ngồi có chút run rẩy, mắt nhắm nghiền lại. Cô cũng không dám mạnh tay, nguyên lai từ đầu đến cuối quá trình cô chưa từng mạnh tay, đã nhẹ nhàng như sơ tơi, hiện tại lại như có lúc chạm có lúc không, vô cùng vô cùng nhẹ nhàng. Hết một tay lại đến cái tay kia, rất chi là chậm chạp.

- Ông tốt nhất đừng nên đến gần tôi.

Nạp Tiêu Kỳ ngoảnh mặt đi chỗ khác. Biết rằng là thư ký riêng không thể tránh khỏi chạm mặt thường xuyên là đáng khác nhưng cái "con trâu già" này lại không muốn hiểu cô không muốn liên can đến ông ta nữa. Tích Phán Hạng sau khi trở lại, vốn tưởng Yến Liên Hoa đã xử lý cái "vợ nhỏ" này rồi, ai ngờ vẫn như cũ vị trí. Lại còn nghe nói là chủ ý của Tích Lăng, xem ra đứa cháu này không phải muốn ông quá đau lòng.

Thật nực cười quá mà.

Sao lại không nghĩ đến làm sao bán sống bán chết ôm cho chặt cái 20% cổ phần kia đi, mà ở đó lại hưởng thụ tiểu tam sự, phiền hà đặt tai mắt đến Tích Lăng rồi tố cáo lên, vừa không có ích lại vừa thiệt. Đã tóc hai màu, có tức chết hay chờ mà chết thì ông cũng chết sớm hơn hần, tức được bao nhiêu năm hơn? Có lẽ sớm đã quên mất chín tầng mây cái 20% cổ phần kia, sợ rằng sắp đến buổi đầu giá cổ phần, Yến Liên Hoa có còn giữ?

- Mỹ nhân, em đừng giận nữa mà, anh nhất định bồi thường, nhất định đó.

Nạp Tiêu Kỳ không phải không phủ nhận, nghe lời này của Tích Phán Hạng cô phải trong lòng suy nghĩ lại, lúc trước hề ông nói lời này vượt giận cô, cô muốn thứ gì cũng đều được chấp thuận quy theo. Kể cả căn hộ nhỏ gần trung tâm thành phố là do ông mà có được, cho nên lời này không thể xem nhẹ. Mà vốn cô không muốn ông đến gần là vì muốn lấy lòng Tích Lăng tuyệt đối, nhưng mà cô nhận thấy cơ bản hần đều không đặt mắt ở cô lần nào, lại còn bài báo đưa tin đã có vợ, không biết là thật hay giả nhưng đa phần là đáng tin cậy. Trước hết phải rào cây sung đề đó trước đã, hái sung đề tính sau, không vội.

- Anh định bồi thường thế nào? Người ta đang rất giận~~

Xinh đẹp uyển chuyển đi đến bên Tích Phán Hạng ghé ngồi mà ngồi ở trong lòng ông. Tay ngọc ngà trắng nõn vuốt ve mái tóc ông đã sớm hai màu, nhìn đến khuôn mặt già nua kia sung sướng cười toe toét đến muốn quên trời đất, tay ôm chặt lấy cô, hôn liên tục trên bá vai nhẩn mẫn như thêm khát lâu ngày, chỉ có cô một cảm giác, vô cùng ghê tởm, len lén nhìn xung quanh không có ai mới dám gượng cười một cái. Camera quan sát có nhìn thấy hay không cô không quan tâm nữa.

- Không phải trước đó em nói rất muốn thăm qua Ý một lần? Chúng ta cùng đi.

Ý đồ Tích Phán Hạng, Nạp Tiêu Kỳ còn không rõ? Cô mà nhận đi cùng thì chính là cô bị điên rồi. Mặc dù đã quá trung niên nhưng tâm sinh lý ông không giảm sút chút nào. Cô đoán có lẽ vợ chồng ông không hoà thuận cho nên "cái đó" cũng không biết nên sướng sả thế nào. Mỗi lần như thế đều tìm đến cô mà trút một mối. Chợt có chút chợt dạ, toàn thân nổi da gà không thời khi tay ông đã lần mò đến ngực cô mà bóp mạnh. Rất nhanh cô đã phản ứng mà rời khỏi người ông, như giấy này.

- Uy... Không muốn đi nữa. Chỉ có cái phiên bản giới hạn này...nhìn thật thích.

Nạp Tiêu Kỳ trên môi vẫn là gượng cười, tay cầm lấy điện thoại bên cạnh, lướt lướt vài cái, hiện lên một chiếc túi giới hạn đang chạy giờ từng phút từng giây, tin nhắn chờ đợi tư vấn dày đặc lên đến hàng trăm nghìn người. Đặc biệt, ở góc trái bên dưới túi có khắc hai chữ JJ nạm vàng, cái này mới là khiến người ta muốn bỏ tiền cầm lấy. Chu Kết Am cũng quá mức tuy hứng, cho người đợi đến mọc rễ mới ra dọt hàng mới, chỉ duy một món cho người ta dài cổ tranh giành.

Tích Phán Hạng mau chóng cười lớn sáng khoái. Lâu ngày như vậy mới gặp, nếu muốn bồi thường thì cũng phải cho ông một chút cảm hứng mới phải chứ. Không cần chú ý đến cô biểu cảm, một tay nắm lấy bàn tay mềm mịn kia mà kéo vào phòng nghỉ ngơi ở gian riêng bên cạnh, biết rằng cô sẽ không phản ứng mới xử sự như vậy.

Trong công ty bố trí, các phòng lớn đều sẽ có gian nghỉ ngơi riêng biệt tiện lợi, sử dụng nút điều khiển để mở tường ngăn, cách âm vô cùng tốt.

- *Thanh, con nghỉ tay ăn một chút đi. Quan trọng là sức khoẻ và tinh thần. Ta cố gắng liên lạc thảo luận cùng chú lớn, chú ta vẫn chưa nhắc cử nhắc động nhưng cũng không phải là không có cách.*

Bà Lăng chính mình tự cảm thấy ăn, đầy đủ những món Lăng Thanh thích nhất. Tần Tang đứng bên cạnh di chuyển văn kiện không kịp thời cũng muốn mở lời nói giúp vài câu, cô cũng lo lắng cho anh sức khoẻ, từ hôm qua đến nay, trong bụng anh kia cũng chỉ có chứa cả phở, nhìn khuôn mặt anh tuần tiếu tuy, sườn mặt nhọn hoắt cả lên, nước mắt cô liền muốn rơi xuống, đau lòng mà xót muốn chết luôn nhưng lại lời nói không thể thoát ra khỏi miệng bởi anh không thích cô xen vào việc riêng tư của anh nhưng mà việc nghe anh mắng...xem ra không phải quá mức tệ, miễn anh đối cô tốt hay xấu, đối cô nói chuyện hay mắng chửi thậm tệ đều thích.

- *Thanh, hay anh nghỉ tay ăn một chút đi, trưa nay còn có cuộc họp, đêm qua anh cũng chưa chợp mắt.*

Lăng Thanh đau đầu, chẳng hiểu sao bản thân tay ngừng lại bút, đóng lại văn kiện, liếc nhìn Tần Tang hồi lâu, trong lòng anh tâm tư vô cùng phức tạp, anh mong chờ cái gì? Những ngày qua cô đơn đến mức chỉ muốn nghe người ta quan tâm mình dù chỉ một câu, hiện tại nghe thấy, không khỏi yêt hầu nghẹn đứng, một cỗ ảm áp nhỏ nhoi khiến anh cảm thấy có chút đối bụng, mím môi nhìn qua bà Lăng áy náy.

- *Mẹ mang lại đây.*

Bà Lăng liếc mắt vui mừng nhìn qua Tần Tang có vẻ cảm kích, nhưng mà trong lòng vẫn ích kỷ mong ước Lăng Thanh đừng bao giờ có tình cảm nảy sinh với Tần Tang, đơn giản chỉ vì không môn đáng hộ đối...

Đối với người lớn, trong thâm tâm đều bốn chữ môn đáng hộ đối quan trọng vậy sao? Hôn nhân không có tình yêu tình thương là đáng sống?

Đối Lăng Thanh đáp ứng mình, Tần Tang là trợ lý riêng của anh mà, anh không ăn thì cô cũng đâu có thời gian ăn, hiện tại nhìn thấy anh đáp ứng ăn, mừng quýnh lên tiếp bà Lăng mang lên thức ăn, vốn cô đã muốn chạy đến đỡ lấy khay từ lâu nhưng bà Lăng muốn tự mình. Nhìn anh ăn tới miệng, bà Lăng chăm chú chăm sóc Lăng Thanh, cô vui mừng đến phát khóc, lùi xa một chút mà âm thầm quệt một đường nước mắt sắp rơi khỏi khoé mắt ảm ướt, cô chấp nhận rằng cái gì cô cũng làm tốt, bên cạnh anh chưa từng nghe một lời phản nản nào, nhưng chỉ có một việc anh cần cô làm cô lại không thể làm được, chính là yêu anh đến mức lục phủ ngũ tạng đều khắc cốt ghi tâm anh.

Khổ nỗi, mấy cái tốt đẹp Tần Tang làm Lăng Thanh không để ý, có tâm tư đồ dòn cách mấy cũng không để ý, cô có thể sai phạm, anh duy chỉ để ý đến cái chuyện cô không thể nảy sinh tình cảm với anh...thật là trớ trêu!! Si dại một nam nhân cũng giống như cá bơi mãi không biết mệt, chim bay mãi không biết mỏi, nhưng trái tim của nữ nhân ấy thì sao? Viên ngọc sáng, đáng tiếc vỡ mãi không lành, một khoảng trống rỗng mãi không vện.

Nhưng mà mặc kệ, một đời nhìn trước chả mấy an vui này, giao phó cho một nam nhân hoàn hảo bất phạm như vậy phù trợ hết lòng hết dạ, còn gì để mong mỏi nữa...

- *Lại ăn luôn đi.*

Nữ nhân này không đối sao? Ngây ngốc ở đó cũng không no được. Đôi mắt to trệch xuống đượm buồn của Tần Tang khiến anh rất muốn hạn chế nhìn cô, sợ rằng cái ảm đạm buồn bã kia sẽ ảm ảnh anh, tự dưng trong lòng dâng lên cái cảm giác khó mà tả nổi, khiến anh càng khó chịu, ngăn bản thân không được nổi nóng với cô, dạo gần đây thứ khiến anh rối tung rối mù không thể kiểm soát được chính là bản thân mình tính khí rất dễ nổi nóng.

Nhìn Lăng Thanh, Tần Tang chưa từng thấy đối, đứng một chỗ ngây ngốc buồn bã, chợt nghe giọng điệu trầm thấp truyền đến, nhìn thức ăn trên bàn chợt con đối ập đến tránh không nổi, đầu óc cũng có chút choáng váng, tránh không nổi gục xuống một chút.

- *Đúng rồi, cô đến ăn luôn, ta mang rất nhiều.*

Bà Lăng lúc này mở lời nhưng vẫn không thể xuống giọng nổi, đưa mắt vô ôn hoà nhìn đến Tần Tang có chút tia không vui, mau chóng xoay người rời đi. Lăng Thanh nhìn qua đều hiểu cả thôi...

- *Lục tiểu thư, xe đã chuẩn bị.*

Lục Nan Hy tay dừng vuốt vuốt ở ipad, Tích Lăng nằm ở bên cạnh ôm ngang hông cô không rời mắt. Đối với việc cô cứ chăm chú chăm sóc mèo Tommy khiến anh không nhận được muốn cô phân tâm, lâu lâu lại cứ than khát nước, lâu lâu lại cứ than tê chân tê tay, không ngờ hần giả vờ cũng thật hay quá, cô tin trời chết, tay cứ luôn mềm mại ở cánh tay hần mà bóp tới bóp lui.

- *Hôm nay tôi không đi đâu cả.*

- *Tay tôi ngày mai vẫn còn đau.*

Tích Lăng tay gia tăng lực đạo ôm lấy hông Lục Nan Hy dính chặt ở hần, lười biếng dựa vào bụng cô mắt nhắm tịt lại.

- *Váy mai cũng không đi.*

Lục Nan Hy gật đầu chắc chắn, chỉ là dưới ánh mắt Mộ Phi, hai người ôm ấp có chút không tiện, gương mặt xinh đẹp phù hoa lại phiếm hồng càng thêm mỹ mạo. Mộ Phi anh hiểu ý, chưa từng chú ý đến hai người trước mắt, nghe như vậy thì mau chóng ra ngoài, tự mình hiểu ý Tích Lăng, đã hần tay chưa khỏi, cô sẽ không rời hần nửa bước, cho nên đừng trở lại hỏi nữa.

Chợt như nhớ ra gì đó, đến Đông Lập viên cũng trang trí xinh đẹp, đèn lồng giăng đầy, cây hoa đâm chồi như cận xuân, chính là ép trường thành. Sắp đến tết trung thu. Vậy cái ngày Lục Nan Hy trở về chính là đúng vào ngày thất tịch. Hèn chi, kéo vali đi trên đường, tập nập xe cộ, nam nữ nhân hôn nhau không biết xấu hổ. Chính cô mới là vô duyên trách người ta, nhưng mà hành động này không phải khiếm nhã quá? Có hướng ngoại đến cỡ nào thì cô cũng không thể lạnh mặt mà chứng kiến cái cảnh này, chỉ mới nghĩ thôi mà gương mặt bỗng chốc lại phiếm hồng.

- *Lăng, sắp đến trung thu rồi.*

Tích Lăng không chút phản ứng, tay nghịch vòng tay trên cổ tay mỏng manh trắng nõn của cô, trên môi bạc mấp máy "hmm" một tiếng. Lục Nan Hy cũng trầm mặc một hồi lâu, híp mắt phượng nhìn ra cửa lớn. Ủ nhỉ? Đến trung thu thì sao? Hần đợi một hồi lâu vẫn không nghe thấy cô tiếp lời, có phải cô lại thần thờ không? Hần cũng không phải không biết cô có biệt danh là nữ hoàng thần thờ. Mắt chìm ung mở hờ một bên tình nghịch nhìn cô. Cô lại chăm chú nhìn hần khiến hần có chút giật mình, chỉ là tất cả mọi thứ đều thu vào trong ánh mắt, thứ người ta nhìn thấy chỉ có duy nhất trầm tư tĩnh lặng, lại như tạo ra cảm giác hần luôn nghe và thấu hiểu cô.

- *Những ngày này quên mất Smith, em không biết đi tìm cô ấy ở đâu? Hỏi Di Vương giúp em đi.*

- *Ý em Hứa Vy Bối?*

Lục Nan Hy vô cùng nhiệt tình gật đầu một cái, ánh mắt phượng tròn xoe đen tuyền chăm chú nhìn Tích Lăng mong chờ như đôi mắt đáng yêu mao. Nhất định nói qua với hần, đương nhiên cô sẽ được gặp lại Smith, nhưng song song đó, cô vẫn tò mò về chuyện của Smith cùng Doãn Di Vương hon.

- *Tốt nhất em không nên làm quen với cái nữ nhân đó, hồi lâu nhị lại càng không.*

- *Họ...quan hệ không tốt huh?*

Tích Lăng không có yêu thích bất quái chuyện của người khác, bỗng hần lại nhắm mắt như cũ, như chưa nghe thấy gì, tay ôm lấy Lục Nan Hy, bắt buộc cô cũng phải nằm xuống. Ghi chặt chặt trong lòng. Hần không trả lời, cô cũng tự đoán được. Nếu hần là hảo hữu đối cô giữ bí mật kín như hũ mật, chắc chắn cô sẽ vui mừng không thôi, nhưng hiện tại cười không nổi, sự tò mò nó muốn găm nát cả một vùng trời thanh tịnh trong lòng, sóng to gió lớn.

- *Anh nhất định không nói đúng không?*

- *Tôi đâu có nói không nói, là không tiện.*

Không muốn nói với không nói có khác? Chỉ có IQ vô cực mới hiểu nổi mà so đo với Tích Lăng. Lục Nan Hy quyết không hỏi nữa? Tay cô cù lét hần, hần không có chút nào gọi là hợp tác, chớp chớp mắt nhìn cô như thể cô là ai? Sao lại quấy rối cơ thể hần? Khiến trong lòng cô bức tức không nói nên lời. Cù lét đối hần cũng không tác dụng. Hần cứ mãi như vậy không thân thiện đáng yêu, cô sẽ không chơi với hần nữa đâu~~

- *Không cho ôm, anh mau tránh chỗ khác.*

Lục Nan Hy gương mặt yêu nghiệt đáng yêu biau môi, tay non mềm trắng nõn đầy lồng ngực hần không ngừng dính chặt ở cô vờ giận dỗi. Nhưng với hần kín như bưng hiện tại, cô xem chừng là giận thật sự.

- *Nếu tôi nói, em cho tôi ôm đúng không? Được, quan hệ họ không tốt.*

Nói một câu, so với trước cũng thông tin không khác gì hết. Tích Lăng nói thì sao, cô cũng sớm đoán được rồi. Cô là tò mò chuyện sâu hơn cơ. Nhưng sao ở đây cứ nồng nặc mùi bị lừa, lưu manh thế nhì? Hần ôm chặt cô không buông, đối cô đây cũng không dịch một chút. Còn bắt cứ cô rằng, cô làm trái lời mình nói rồi. Hần chồm đến mạnh mẽ hôn cô, định chiếm lấy môi cô liền tránh khỏi, sợ tay hần bị thương mà không dám mạnh mẽ chống cự. Nhưng mà nhìn hần bộ dạng đi, ban nãy còn tỏ ra yếu ớt dịch người không nổi, hiện tại lại mạnh bạo điều khiển người, quá lưu manh • • • thông minh.

- *Chỉ cho ôm, không cho hôn.*

- *Đừng tiến gần, em là nhường nhịn anh bị thương nên mới không động tay động chân. Mặc dù em chỉ mới học đến giãn cơ nhưng mà nhìn người ta một hai quyền vẫn biết đó nga, đừng vội khinh thường!!*

Sao? Lục Nan Hy vô nghệ mèo cào Tommy còn chưa thể thành tài đã muốn cùng Tích Lăng đối để phòng thân, hần có cần suy nghĩ lại quyết định của mình không? Sau này, xem ra hần hoàn toàn bị đảo chánh trước bà xà đại nhân rồi. Chưa cần nghĩ bản thân cũng thôi thúc hần nên đổi ý.

Lục Nan Hy còn đưa tay thành nắm đấm đưa đến trước mặt Tích Lăng như hù dọa, nhưng gương mặt phù hoa này có hung dữ đến mức nào cũng không thể nào dọa người ta hoảng sợ được, thật khóc không ra nước mắt, còn tệ hơn nếu trước mặt cái tiểu hài nhí, chỉ có bị đem thành thú vui, cô đang cải trang thành gấu lai mèo vô dụng? Cảm thấy thời tiết nóng nực đến lạ thường, đưa tay đẩy tấm chăn ra xa, không cho hôn nhưng mà quyền ôm cô hần vẫn cho cho nên ôm chặt cô không rời, nhìn tư thế hai người vô cùng khiến người ta cười muốn "rụng răng".

- *Em định bụng đánh tôi thật? Chuyện đó vô cùng tiêu cực, sau này nên tiết chế nghĩ đến, có thể thì đừng nghĩ đến là tốt nhất. Nếu tôi nói, em cho tôi hôn đúng không? Được, hai người họ đã từng là tình nhân cái quan hệ.*

Mà cái gì tiêu cực? Sau này không nên nghĩ đến?

Khiến người ta nhấp nhòem rồi lại chặt đứt hi vọng một cách tàn nhẫn. Đây chính là đang gieo nhân nào gặt quả đó, mà cô còn chưa có gieo nhân. Lục Nan Hy tức giận đến máu trong người như cảm nhận được sôi trào sùng sục, nghiêng răng nghiêng lợi, hần dùng lời đó để đồ mà đối cô như tiểu nữ nhi nói chuyện.

- *Anh...một chút đạo lý cũng không có, cái phường lưu manh tránh xa tôi ra!!!!*

- *Đừng tức giận, sẽ mau già, giãn cơ em vẫn làm chưa tốt? Tôi giúp em giãn cơ.*

Tích Lăng phúc hắc khuôn mặt tuấn đạt cười tươi, cả thân thể Lục Nan Hy nhỏ bé bỗng chốc hoàn toàn bị hần giam cầm dưới thân, nhìn cái gương mặt phù hoa phong tình hai gò má phỉếm hồng nhu nhuận tình xảo không nhận được tay mon trốn, tay cô có chút vùng vẫy, mỗi lần chạm đến hần vết thương, dù hần biểu cảm không đối cũng không chứng tỏ có đau hay không nhưng chính bản thân cô mới là người thấy đau giúp hần. Mà đôi môi bạc kia phun từng lời quyến rũ dê mê muốn chết luôn phả vào đầu mũi cô mùi hương bạc hà thơm mát khiến cô có chút thất thần, đôi môi anh đào vô thức mím cười thật là ngây ngốc, mặt mũi cô còn chỗ nào để phủ nhận? Để nguy biện? Chỉ một cử chỉ thôi không cần nhiều sức cũng khiến cô tâm phiền ý loạn rồi, ánh mắt thường thức liên tục hoạt động. Chính hần như vậy, nữ nhân bên ngoài mới cảm lòng không đậu bị mê hoặc mà tự động trèo lên giường hần, mở chân tự nguyện lại còn vô cùng yêu thích~~ hừ...

Mà định bụng giúp giãn cơ? Giãn cơ thế nào? Như nghĩ đến cái gì đó mà cô lắc đầu trời chết, tay còn lại dùng sức đẩy lồng ngực hần rắn chắc, yết hầu kia trước mặt đã sớm lên xuống khô khan nhìn cô ánh mắt điên cuồng lửa tình lại xen lẫn tia si dại mê người khiến cô thầm rùng mình một cái không dám đối hần mắt cùng cái khuôn mặt câu dẫn người kia, vạn ngàn lần đều không thể thích ứng tốt được, một đường xấu hổ hai gò má hiện tại đã có thể biến thành cà chua chín chuẩn bị lên bếp, không phải chứ? Thân thể cô hiện tại, cộng bún không khác. Tim đập thình thịch không thể che dấu cô thở hơi có chút khó khăn. Nhưng những hành động này, thu vào mắt hần hoàn toàn cô quyến rũ hần càng ý đậm.

- **KHÔNG CẦN NGẠI!!!**

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Tiểu yêu tinh mau đến đây

Lục Nan Hy chạy nhanh vào phòng vệ sinh, kinh nguyệt cô đã trở lại rồi, chính cô cũng lâu không có để ý cho nên có chút khó tiếp nhận, có đúng ngày hay không. Đạo này, cái tăng suất chuyên kia không thể gọi là ít, vậy mà lại không có dấu hiệu gì, hiện tại "bà đi" cũng trở lại rồi, cư nhiên cô trách mình hiểu chuyện lúc nào không hiểu, lúc này lại hiểu rõ như vậy, tự khiến chính mình đau lòng mới chịu sao? Cô thực sự không thể mang thai nữa...

Mặc cho đứng quần ngày càng ướt đầm máu, Lục Nan Hy ôm chặt bụng dưới, từng đầu ngón tay như kim châm đâm đến vừa đau nhức vừa ê ẩm, cả người như trút hết năng lượng, ngồi xuống tại chỗ, ôm lấy chân bàn thân gấp lại mà ngáy ngốc, chẳng hiểu trong lòng mình tâm trạng nên như thế nào, dù vậy vẫn một đường đờm buồn khó nói nên lời. Ưu Tinh Tập ngày đó ậm ừ chính là chuyện này. Lúc này trong lòng cái tính kỳ quái lại nảy sinh, không khỏi có ỷ khuất, nhiều điều muốn nói cùng trách cứ. Sao không nói rõ luôn đi, cái bác sĩ kia cô cũng không mơ ước nữa, toàn là những tên khách khí che giấu bệnh nhân bệnh sử người ta. Chính là cô không muốn hiểu cho người khác nữa, đôi khi sống nhanh một chút, không cần rở lý lẽ quá nhiều.

- Em cũng không rõ nữa, chỉ là nhớ Tích thị đã từng ký kết hạng mục đó...

Lý Dân Sư một thân xinh đẹp ngồi ở trên bàn xiêu vẹo, cái cười kia muốn nhích đến mang tai luôn rồi, Lăng Mạc ánh mắt thương thức ý ôn nhu nồng đậm chìa tay ra ôm ngang ngực cô, có lẽ chính Lăng Thanh cũng không biết, Lăng Mạc lại chứa tư tình riêng, lại ngày đêm ôm ấp không rời.

- Nhất định phải trả thù cái tên khốn vô nhân tính kia cho em. Anh không biết hẳn ta đã đá em khỏi Tích thị nhục nhã thế nào đâu. Cái tin tiểu tam kia, là còn nhẹ đó.

- Anh đều sẽ làm chủ cho em, bảo bối. Không cần tức giận. Cái bản kế hoạch kia, là một cú sút không hề nhẹ, hồ muốn nổi điên nhưng còn phải xem xét tự tôn.

Tiếng cười Lý Dân Sư như che chắn mặt trời chói nắng trong lòng Lăng Mạc, lần đầu tiên anh thấy có nữ nhân khuynh thành đến nhường này, có câu chân lý chiếu qua tim - chớ có sai. Trong lòng cái gai như cũng dần mềm mại đi. Lăng Thanh sao lại không chú ý đến Lý Dân Sư? Cô chưa đủ thu hút mà quyến rũ cái con tim sắt đá anh ta? Bao nhiêu công sức Lăng Mạc đổ ra như vậy, Lăng Thanh cũng chưa từng nhìn đến, cả Tần Tang cũng chưa từng quá phận mà ngược lại quá mức cần tắc. Chỉ vậy?

Biết rõ Lăng Thanh hoà nhã chấp thuận trọng nghĩa Tần Uy Phái cố tình ràng buộc anh Tần Tang, rồi thì sao? Đường đi nước bước này...tiếc rằng sỏi thì thuận, nước lại không chịu chảy, thiên không thời nhân không thuận. Trách ai được? Chỉ là, cái đêm đó đứng bên ngoài thư phòng Lăng Thanh, cơ hồ anh đã như nhìn thấy mọi chuyện...

Xoay quanh một vòng lần quần, chưa từng có ai nghĩ ngợi ít một chút. Xã hội này vận hành đáng sợ như vậy, làm sao gạt rửa cho hết bẩn? Là máu sao? Thì ra, chỉ cần làm bén, không cần làm sạch.

- Tiểu Hy, em ở trong? Mở cửa.

Chính giọng điệu ra lệnh Tích Lăng bên ngoài cùng tiếng đập cửa dồn dập không cho người bên trong thời gian nghỉ ngơi bức mở cửa ngay lập tức, như đánh thức Lục Nan Hy vẫn còn ngáy ngốc trong thế giới riêng của riêng mình, nếu không, chỉ sợ cô sẽ bị nó nuốt chửng mất. Đôi khi thức mắc rằng, nữ nhân sống bằng cảm xúc, có phải hay không? Biết rằng sẽ không buồn nữa, nhưng vẫn không thể kiềm chế mà buồn. Đối với chuyện cũ, như vaccin không có tác dụng.

- Em ở đây.

Cửa vừa mở ra một chút tí hỉ, lại quên mất rằng Lục Nan Hy còn chưa thay băng vào a. Do ngồi có chút lâu, quên băng đi rằng đứng quần ướt đầm máu rồi, cả nơi cô vừa ngồi hẳn rõ vết máu vẫn còn ướt. Cô lúng túng bối rối, đồng tử như tối sầm, nhanh chóng đóng cửa lại nhưng vẫn không kịp với Tích Lăng, hẳn theo phản xạ nhanh như cắt không ngần ngại đưa tay bản thân bị thương vào cái khe hở "siêu hẹp" kia mà càn. Cô không phải vẫn còn giận hằn đó chứ? Sao lại phản ứng kỳ quặc như vậy? Hay là sợ hẳn nhìn thấy gì đó? Như thôi thúc trong lòng hiểu kỳ lém lỉnh, khoé môi hẳn nhếch cao vết thương ở tay đã không còn rỉ máu nhưng vết thương vẫn không nhìn được mãi chưa khô.

- Không được vào, anh mau buông tay. Anh không thương xót bản thân nhưng em thì có thương xót anh.

Lục Nan Hy bắt đầu dĩ can môi dưới, sau nhiều lần cô cũng không còn ngại nói lời tình cảm với anh nữa, anh không xấu hổ cô càng không nên mới đúng. Sẽ chẳng ai nghĩ đến đưa tay vào càn cửa sắp đóng lại cả, hẳn chính là bản thân bị thương cũng không thêm dè ý, cô tức giận đến đỏ mặt nhưng tâm tư vẫn không thể không rời xuống dưới hạ thân mình, bụng dưới cô bắt đầu âm ỉ, như có một bàn tay vô hình muốn thoát ra khỏi cho nên đang loạn ở trong đấy muốn xé rách, cả người nhẹ hững ràng buộc đau đớn, trống rỗng chịu đựng cơn đau.

Nhớ lại mà thờ phào một hơi, may mắn là phát hiện sớm, không thôi thì chỉ có muối mặt. Nhắc đến thay băng, vậy, băng đâu? Chết cha...

A!!! Rốt cuộc vẫn không thoát khỏi muối mặt.

- Phu nhân, trà gừng ạ.

Lục Nan Hy gượng cười một cái, môi anh đào quyết lại thành một đường, bắt lực hợp một ngụm trà gừng đường đỏ cay vào yết hầu, cảm giác nóng nóng ngày càng tăng khiến cơ thể đau nhức giữ âm bụng dưới có chút dễ chịu. Nhìn trên nền nhà "mặt đồng" băng vệ sinh, đồ dài ra đến cửa, hầu nhân hai người đứng sắp xếp lên kệ. Đây đủ màu sắc nhãn hàng hình thù, loại trong loại dây loại siêu mỏng loại to loại nhỏ loại siêu đại... chắc là có mở một hiệu nhỏ bán lại băng vệ sinh mới được. Cô nhìn không được há hốc mồm, đùa à sao có thể sử dụng nhiều đến mức này? Không biết thì phải hỏi, đã chuẩn bị thì chỉ cần mua vừa đủ sử dụng. Cô mặc "bà đi" cũng lâu nhất kéo dài 3 ngày là cùng. Cô chỉ biết chép miệng, không nói nên một lời nào, cười trừ là hợp lý nhất. Dù sao đau bụng tính tình cũng có chút kích động nhưng nghĩ đi nghĩ lại, còn không phải hẳn mệnh lệnh nầy người kia mới đi mua thành một đồng bóng bong này sao?

Mà mấy cái hầu nhân này hướng hồ cũng là nữ nhân, sao lại tâm hươu tâm bướm như vậy? Nói sao cũng nghe không vừa lỗ tai. Bất mãn lên tiếng.

- Các di còn không biết chỉ có tôi sử dụng sao? Mua nhiều tiêu tốn tiền quá mức, dùng lại không bao nhiêu. Chất một núi ở kia, ai không biết nhìn vào tường tôi cuồng băng vệ sinh mất, chẳng lẽ cái cửa hàng không nhìn các người khó hiểu sao? Dù gì thì bán được hàng là tốt rồi, quên mất, còn để ý cái đó làm gì.

Lục Nan Hy cười cười bắt lực, nhún vai chỉ vào cái núi băng vệ sinh đã được sắp gọn gàng trên kệ, chặt ních đến cứng, như tán thưởng lời cô nói mà có một hộp vì bị ép quá cứng mà rơi xuống. Không nhìn ra được cô đang tức giận hay không, dù sao chủ từ chỉ mới vừa tiếp nhận, cố gắng nhìn qua Tích Lăng một đường ôn nhu ánh mắt đối cô trong mắt chỉ duy tồn tại, có chút khó xử.

- Phu nhân, đây ạ...chúng tôi không phải người mua.

Lục Nan Hy đưa mắt nhìn Tích Lăng ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc, không phải hầu nhân, cũng không phải Mộ Phi vì anh ta đang ở bên cạnh Giang Giang những ngày này. Hẳn lại càng không, hẳn bị thương với chưa từng rời khỏi tầm mắt cô, trường hợp khác, không thể nào cứ như vậy tồn tại nghiêm túc xem như bảo vật lại thiếu một giờ chỉ để mua băng vệ sinh cho cô đâu. Haizzz...phiên nào muốn chết, suy cho cùng cũng là đã mua. Còn có cửa hàng nào chịu đổi trả là băng vệ sinh?

Ly trà gừng đường đỏ rốt cuộc cũng thấy đáy, dạ dày nóng bùng bùng, tác dụng có hơi quá thì phải? Tích Lăng cho hầu nhân ra ngoài, tay mon tron đã mặt căng mìn Lục Nan Hy xinh đẹp, đôi mày liễu thanh tú cô nhíu chặt.

- Còn khó chịu không?

Lục Nan Hy nhìn Tích Lăng đầy nhu tình, lắc đầu một cái, nắm lấy cánh tay hần nũng nịu. Quả thực cũng không khó chịu đến mức đi không nổi nhưng mà chính do hần lời nói âu yếm quan tâm mà cô trở thành đi không nổi nữa, mà vẫn là không nên làm hần lo lắng, chính trong lòng cô cũng phiền muốn chết, tự nhiên cũng sẽ làm biếng nói.

- Theo hằng năm, gần đến cuối hạn đóng toàn bộ văn kiện năm cũ, Tích thị sẽ tổ chức buổi đấu giá cổ phần dành cho cổ đông và các nhà đầu tư cổ phiếu. Chính là ngày mai, tôi muốn em tham gia.

Lục Nan Hy nhảy bén phát hiện ra, Tích Lăng khi nói chuyện với cô đều sẽ kiên nhẫn ngóng nhìn ánh mắt cô phản ứng, cô có suy nghĩ lâu một chút cũng không sao, cô đáp lời đều lắng nghe cô vô cùng chăm chú không khỏi an ủi cô chậm chạp quyết định. Với lại hần luôn luôn suy xét kỹ càng, ở nhà cũng buồn chán muốn chết, có gì lại không tham gia? Chẳng phải lúc trước hần điều tra cô tốt nghiệp quản trị kinh doanh Standford? Sao từ trước đến nay hần lại thờ ơ khả năng của cô thế nhỉ? Hiện tại, xem ra quan tâm cân nhắc đến cũng không muộn. Cũng là cơ hội một lần xem cô cơ trí.

Lại nhằm đoán được tiền Thương Chính rốt cuộc có kết hợp với Lăng thị hay không? Hần cũng phải tính trước đến đường này, Thương Hiền Tiến dù đầu óc không tốt thao lược nhưng mà mưu mẹo một chút thì trong ai cũng có thừa, lại nói một tay anh ta quản lý Thương Chính bấy lâu, cho nên đề mà nói không hảo thì cũng không thích hợp, phía sau còn chưa xác định được Chương Ân Tần âm mưu Hi Yêu, gài Ôn Diệu Đoái, đến nay vẫn chưa thấy đụng chạm gì nhiều ra mặt. Nghe qua như thế hần "ngán" Thương Hiền Tiến nhưng không, chính là không muốn ai qua mặt mình, với cũng không thể nào chấp nhận cho những kẻ bản thân đã đập đổ có cách ngồi đầu đây, tàn độc ngoan cường chính là lẽ ấy.

Lục Nan Hy nhìn sâu vào con người hồ phách Tích Lăng hoàn mỹ trầm tĩnh, như dòng điện kích thích trên đầu ngón tay hần vận về bàn tay non mềm của cô, chồm đến hôn một cái lên gò má hần, vừa định rồi liền trước mắt là đáp ngực hần ôm tới. Không phải cô nói muốn can thiệp đến hần sự sao? Hiện tại hần cũng mở lời, cô còn ngại từ chối?

- Tích thị? Nói vậy là tất cả các cổ đông và nhà đầu tư trên toàn thế giới chỉ nhánh sẽ đổ về Trung Quốc?

Tích Lăng xuy xét gật đầu, Lục Nan Hy nhanh chóng tiếp lời, mặt mày ủ rũ, ngược lên nhìn hần, bước bình quyết mỗi một đường đáng yêu.

- Nhưng em làm gì có tiền?

Mọi chuyện có thể đều sẽ diễn ra, đúng y như ý mình vậy, nhưng chưa thể đến quá trình nếu chưa có tiền đâu. Khoé môi Tích Lăng nhướn cao, yêu chiều hôn lên đuôi mắt phượng Lục Nan Hy, tay lại tiếp tục mon trón trên mặt cô yêu thích.

- Chồng em có.

Cái tên Tích Lăng này nếu mà so với lời nói, hần ánh mắt thâm tình nhu thuận một chút thì có lẽ Lục Nan Hy sẽ không kìm nổi mà ngắt tại chỗ rồi, thực tế rằng, hần lãnh đạm vô cùng không chút dấn dấp biểu cảm, biết hần có ý, có đề cao tâm tư nhưng mà vẫn không ngăn được cô cụt hứng, như rơi từ trên thiên đàng xuống địa đất đau nhức. Thật là tò mò, không biết nếu hần kiểm tra EQ thì sẽ là chỉ số bao nhiêu phần trăm? Chưa mà đã đoán được con số 0 tròn trĩnh rồi.

Vậy khuôn mặt Tích Lăng lúc nói chuyện với đối tác như thế nào nhỉ? Nhất định Lục Nan Hy sẽ cân nhắc để mắt hần nhiều hơn.

Biết rõ Tích Lăng EQ không tốt cho nên Lục Nan Hy cũng không muốn đề ý hần biểu cảm, hần nói được lời như vậy chính là trong lòng hần cũng mềm mại như vậy. Bằng mặt không bằng lòng, chính là không dành cho những người như hần. Biểu cảm nười như một vô cảm, người ta chỉ có thể tự đoán mò.

- Tôi muốn đi tắm trước.

Lục Nan Hy như nhớ ra rằng một thứ quan trọng nhất thiết yếu nhất chính là tắm rửa mà, nguyên ngày hôm nay cô không có đề nhắc đến Tích Lăng còn chưa có tắm rửa qua. Tay buông nửa người hần, mau chóng đưa tay nắm ở vai định đi đi, chưa đi quá hai bước, chính hần cũng rất hợp tác mà từ từ theo sau, toàn bộ lực đạo cổ tình đặt ở cô nhưng rất may nắn cô "tinh" sớm, hần bị thương ở khớp tay chứ đâu phải khó đi chuyên!?! Uy nga...cô mau chóng vùng vẫy lại thành ra hần tay siết ôm cô càng chặt, rõ ràng hần lừa cô mà. Lòng tốt của cô chẳng khác nào tiếp một gáo nước lạnh vô cùng thuận lợi.

- Không đi nữa?

Chính là Lục Nan Hy biến Tích Lăng đi không nổi mới đúng, hần trêu chọc cô đỡ không nổi. Nhìn chân mày kiếm hần xé lên tình nghịch, môi bạc nở lên nụ cười xinh đẹp ảm áp như xuân thủy, nhưng sao trong mắt cô toàn bộ đều là phức hắc, quá giảo hoạt xấu xa. Thẹn hoá giận, đoán chừng cái gương mặt phiếm hồng dưới lý này thế nào cũng bán đứng cô cho nên mau chóng bỏ qua hần mà chạy vào phòng vệ sinh mở nước, cô còn phải xem nước ấm nữa. Nhưng cô lại đâu biết, cô mà đón nước ấm cho hần chính là tự cô chuốc rắc rồi, hần hiện tại rất cần nước lạnh.

Đợi cho đến khi Tích Lăng trên người đã không còn đồ đạc, ngoan ngoãn ngồi ở trong bồn tắm cô đã pha nước cẩn thận, Lục Nan Hy định rời khỏi, chợt tay cô bị nắm chặt kim hãm, cô gắng dịch một chút nhưng là vô phương có thể. Một mặt đen thui nhìn hần còn tặc hần dặt nôi, hần muốn gì nữa đây?

"...."

- Tôi tay...không ướt.

Đại khái là Tích Lăng ý không muốn tay vết thương bị ướt. Lục Nan Hy ban đầu không cam tâm, sau liền vui vẻ nhận lời khiến hần có chút ý vị thâm dò xuy xét lại, cô còn không nghĩ đến cách trị cái nam quý biến thái không xấu hổ này. Đưa tay vén tóc mây bay loạn, cảm nhận trong phòng tắm này hơi nóng bốc hơi vô cùng thoải mái, bên ngoài tản xuất máy lạnh liên tục, cửa mở toang hai khí nóng lạnh này dung hoà cũng không quá nóng nực ở trong này.

- Tắm chung cho thuận tiện.

Lục Nan Hy nâng mắt treo lên khăn tắm, rút tay khỏi tay hần dần buông lỏng mà buộc cao tóc lên thành một búi cao, có vài sợi tóc ngắn không chịu đồng bộ rơi xuống cần cổ trắng nõn không khỏi thu hút ánh mắt Tích Lăng chú ý trượt khỏi đôi môi anh đào cười tươi mị hoặc. Tích Lăng không tin lời cô nói ra, buộc miệng gấp gáp.

- Em không phải bà đi..

Tích Lăng cả thân người rần chắc lằn da bánh mặt dưới làm hơi bốc lên càng thêm tuần dật bất phàm, chỉ có cái người kia tâm tư đầu mà ngắm hần, còn đang bần trêu chọc hần, ngăn cô ý định cởi bỏ đồ nắm tay cô như cũ. Nhìn qua cô không hề có ý trêu đùa. Còn chưa nói hết, cô đã cắt ngang lời vô cùng bình tĩnh, vốn nói cho hần biết cô rất tinh táo đó, lời cô nói cô đều ý thức được, không cần hỏi lại.

- Bà đi thì đã sao? Tắm là tắm với anh, bà đi liên can gì?

Bá đạo tuyên bố, ngắt mặt nhìn vào đôi mắt hồ phách Tích Lăng động, cơ hồ có thể nhìn thấy phản chiếu hình bóng cô ở đấy. Vô cùng sung sướng mà đỏ mặt, còn không phải có câu nói trong ánh mắt anh chỉ toàn là hình bóng em sao? Nhưng kịch này cô cũng không muốn buông, che lại tâm tư tìm bản thân đập thỉnh thịch, gạt tay lại một lần nữa, đã cởi bỏ đi áo ngoài, cô vậy mà lại không mặc áo ngực, một khoảng ngực xinh đẹp lại hướng hần mắt nhìn.

- Khoan đã...em đứng đó, đừng nghịch nữa, tôi có thể tự mình tắm.

Lục Nan Hy liếc qua Tích Lăng biểu cảm, biểu cảm đĩnh trệ hai giây nín thở, nghe kỹ càng trong cái giọng điệu kia có chút run rẩy nữa, không ngờ một Tích Lăng cao thâm ngạ quý cũng phải bỏ chạy thì cô lại dễ dàng công lược hấn vào túi, đã đến mức này thì không nhìn được nữa ôm bụng cười bò lăn bò lổc nhưng cũng không quên lấy áo che lại cảnh xuân khiến cô hai gò má đã nhiễm hồng. Cô chưa từng nhìn thấy hấn bất đắc dĩ tích cực biểu tình như vậy. Biết rõ hấn bệnh sạch sẽ nhưng mà cô đòi tắm chung trong khi "bà đi" đang bên cạnh, không phải quá đáng lắm sao? Hấn đen mặt, cô đã đùa như vậy, hấn cũng muốn nhắm mắt đùa theo cô, mỗi bực dần ôn hoà nở nụ cười như cũ, chỉ có ánh mắt vô tình lên án hấn phúc hấn không chịu được.

- Vậy cùng tắm chung đi. Bà đi của em cũng không ngại tôi mà đúng không? Tiểu yêu tinh mau đến đây, tôi đáp ứng em.

Hài lòng nhìn Lục Nan Hy đã ngưng cười, nhìn Tích Lăng hốt hoảng như gặp ma giữa ban ngày không khác. Còn chưa biết thế nào cho phải, vẫn là nhích người về sau cách hấn một khoảng hợp lý mới yên tâm nuốt một ngụm nước bọt. Đã xong nhiệm vụ, cô còn ở lại để hấn đem cô đi ngâm thành cái muối làm gì, còn chưa định chuẩn sao? Cô cười yếu ớt, ánh mắt đã rất nhanh nhen hường cửa chạy đi, cô không tin bản thân ngồi ở kế bên cạnh cửa như vậy lại không thể thoát được. Nhưng mà, đúng là không thể tin.

Lục Nan Hy cẩn trọng ngồi dậy, cả hành động vô cùng nhanh nhẹn nhưng chưa kịp xoay ngược ngang dọc thì cả thân thể cô đã bị dồn ép vào tường, cảm nhận rõ lưng một đường ê ẩm, nhũu mấy liễu xuyết xoa, hấn sao lại không nương tay như vậy? Chắc bị trêu chọc đến tức giận rồi à. Mỗi cô lại là thứ bị đem ra hành hình, hấn cúi người hung hăng cắn lấy môi cô khiến cô "um!" một tiếng không cam lòng, nhón người quẩn lấy hấn không buông, áo trên người đã rớt xuống lúc nào không hay, lồng ngực kia ẩm ướt đối cô ngực trần vô cùng chân thật cảm giác khiến cô run một cái, nhanh chóng cắn lại môi hấn, bắt buộc hấn cúi thấp người hơn một chút.

- Ngày mai có ai có nhã hứng?

- Chúng ta có nhã hứng hay không đều tiến mà, chung quy có trò vui sao vắng mặt?

Cái buổi đầu giá cổ phần này, chẳng khác nào đá bay những cổ đông nhà đầu tư không còn khả năng nữa, những nhà đầu tư mới gần đây xuất hiện rất nhiều, lại dồi dào nguồn lực mới mẻ, lực lượng mới lúc nào cũng sẽ đông đúc hơn. Còn có một khả năng khác, chính là những cổ đông ẩn sâu, lợi dụng lúc này lại đảo sâu hơn, cổ đông càng vững mạnh mà giữ cho chặt cái rễ ở Tích thị. Nhưng kẻ đứng sau tất cả bút toán mưu mô quy mô vĩ đó hướng lại đây đủ không thiếu một đồng là ai? Đầu có khác Tích thị chủ nhân!!! Mà ra mặt đứng đầu là ai, còn ai khác Tích Lăng? Tích thị một phút, liền quy ra xứng 1 vạn gấp số nhân, thời gian là vàng là bạc chứ có sai... cho nên những thành phần làm mất thời gian hằng năm quy trừ ra khỏi một số lượng rất lớn, nhân viên đầu vào Tích thị duyệt khó còn hơn là lên trời.

- Nói thì phải nói, không phải tôi cố tình để ý đâu nhưng mà ở môi cậu có chút sưng đó.

Ngô Kỳ Phong tay ôm một mỹ nữ, một tay còn lại cũng là một mỹ nữ khác. Mậu Hoạch Ma chính là cân hơn, hai tay ba mỹ nữ!!! Lư Phồn Hưng hôm nay có tiến triển, tay ở điện thoại không rời, hình như là gần đây có hứng xử lý công việc trở lại sau một thời gian "nghỉ dưỡng dài hạn". Lâu lâu lại nhìn bàn mạc chược một chút, tên này đúng là kì quặc, không phải không muốn nói là lập dị, nào bộ thần trí phân hai rõ rệt. Nghe thấy Mậu Hoạch Ma lời nói, vô thức ai cũng nhìn ở hấn môi, quả thật sưng lên rất nhiều, nửa ngày hấn cũng không có trả lời, trầm mặc ánh mắt dôi đi, khiến ba cửa cửa ngồi xung quanh có chút đau lòng, không phải chứ? Không phải là hấn thấy phiền quá với mất thời gian cho lời vô nghĩa mà làm biếng trả lời?!

- Lão nhị đâu rồi ta? Lão nhị gần đây không thích cầm quân nữa rồi, muốn kinh doanh một chút cho quen tay, chắc là ngày mai lão nhị xuất hiện a.

Mỹ nữ ngồi ở trên đùi Ngô Kỳ Phong cười tươi xinh đẹp, nhìn thấy Tích Lăng có vẻ cao hứng cho nên chuyển chỗ ngồi, chính là bên cạnh hấn, dù sao cũng không dám quá phận, được phục vụ phòng này chính là VIP khu vực chính thống, không thể chấp nhận bị đá ra khỏi cửa. Hai mỹ nữ còn lại nghe lời Ngô Kỳ Phong nói ra về tán thưởng anh lời hay ý tốt dù chẳng biết cái con mẹ gì tốt đẹp chỗ nào.

- Nội bộ tự phân minh.

- Có nhầm lẫn không vậy? Hồi lão tam mới đúng a.

Tích Lăng vốn không còn hứng thú trò chuyện nữa, tay quăng lên bàn mạc chược tiếng vang lớn, thắng hay thua đều không quan trọng, tiền cơ để ở giữa kia rồi, là mỗi ai thêm thường? Chỉ có mấy cái nữ nhân phục vụ xung quanh mới muốn nhỏ dãi. Mấy cái bọn hấn, đôi tiền chỉ đặt lấy cơ bản. Đánh rất tùy hứng, cứ tùy tay quăng quăng, sai đường đúng nước đều được, thắng hay thua, cũng làm biếng mà gom tiền, đôi lúc rồi đi quên bằng thu lại, xem như tiền tiếp thêm mà cứ vô tư quăng đi.

- Hứa Vy Bối hôm nay có tiến làm?

Chợt nhớ lại mục đích chính, Tích Lăng nhẹ giọng đòi chủ đề.

- Cái người mới a? Em thấy mấy hôm nay quản lý cũng thật tức giận, cô ta không muốn đi làm nữa, đến nhà trò chuyện nghe nói còn khó để cả họ đồng thời hạn còn xanh thời hạn, muốn nghỉ việc.

Mỹ nữ cười cợt phóng thích, dựa vào Tích Lăng tâm tình có chút tốt, lại ngẫm nghĩ suy tư, lợi dụng thời cơ mà dựa vào hấn, đem cả bộ ngực đồ xô đều tì mạnh vào cánh tay màu bánh mật săn chắc kia không chút xấu hổ, lại ý cười càng đậm mỹ mạo, hay tay thuận tiện ôm lấy cánh tay hấn. Cả ánh mắt hấn dưới ánh đèn yếu ớt càng thêm mị hoặc, khuôn mặt tuấn tú khiến người ta không thể rời mắt, càng nhìn càng lưu càng luyến. Ha ha, cái danh bạch liên hoa này cũng không ngại tiếp ứng.

Mấy cái nữ nhân khác cũng chỉ nhau bắt quái, quả thực nữ nhân mà hợp lại cũng có khả năng thành cái cộng đồng thu nhỏ. Nhờ vậy mà Tích Lăng đều nghe được Hứa Vy Bối nhà ở khu nào, hằng ngày sinh hoạt thế nào. Bích Vũ không phải quản quá nhiều? Chuyện này cũng không liên quan hấn cho hấn một đường hờ hững, không thấy kỳ lạ chỗ nào cả.

Ngô Kỳ Phong nghe thấy Tích Lăng mở lời hỏi như vậy, sừng sốt hồi lâu, như gặp trò được nước kích thích. Anh còn chưa có quên khắc Hứa Bối Vy tiến cửa, hấn lạnh nhạt ánh mắt như muốn xuyên thẳng tằm nhần mũi giáo qua người cô. Phần nộ che mắt mỹ nhon... năm lòng ai cũng rõ hấn không có ý khác nhưng sao có thể dậy mùi như vậy bỏ qua người? Tiếng trêu chọc bắt đầu dồn dập, chỉ có Mậu Hoạch Ma chưa tiếp nhận kịp, kinh ngạc.

- Cô ta trở lại rồi? Lão nhị gặp qua chưa?

••• Ngô Kỳ Phong chốc dừng miệng, thu lại nụ cười câu hồn, ánh mắt ngơ ngác, có thể thêm hiệu ứng tiếng quạc quạc của quạ cho cửa cửa này rồi. Anh không rõ mấy tên kia cùng Doãn Dĩ Vương quen biết trước hay sau, cho nên cũng không chắc chắn ai biết ai không? Hiện tại xem ra chỉ có anh là không tường không tận. Tay cầm lấy ở hai mỹ nữ bên cạnh cũng buông lỏng, đưa tay bực bội xua đuổi đi hết thảy.

Tích Lăng chân tùy tiện đặt ở trên bàn, hay tay ôm ngực trầm mặc, nữ nhân bên cạnh tùy thế thay đổi mà tay đặt ở vai hấn vuốt ve ấn mạnh, cực kỳ kêu gọi nhu tình, mùi hương nước hoa nữ đoán là đắt tiền nhưng khiến hấn quá mức khó chịu, chỉ là bên ngoài cái gì cũng vô biểu hiện vô cảm, chỉ một ánh mắt thanh lãnh xa cách trầm lại, mỹ nữ bên cạnh cũng hiểu ý mà tự mình rời đi, còn không phải lạ trời đề rồi xa một chút sao? Hấn dọa người ta chạy còn không kịp.

- Điện thoại của ai vậy? Hình như của cậu.

Mậu Hoạch Ma vẫn không nở buồng nở nở, vừa dứt môi hôn, tay tìm điện thoại, chợt nhận ra nơi phát sáng chuông điện thoại, như cũ ai cũng đồng loạt nhìn đến Tích Lăng, chỉ là môi hẳn lại khiến ba cái tên này được mùa cười trộm tùm tùm. Hẳn lại như nhận thức được gì đó, rất nhanh chóng bắt máy, mảy kiếm nhủ chặt, tay nhanh chóng cầm lấy áo khoác mà đưa tay về phía sau rồi đi.

- Anh nói mua sữa chua, sao còn chưa trở lại? Quên đường về rồi à? Em chờ anh này giờ lâu muốn chết, em còn định ra ngày hôm nay lấy anh về...

- Tôi trở về ngay, em đợi một chút, đừng đi loạn.

Lư Phồn Hưng không nhận được xếp lại bàn mặc phục, nhướn môi cười sáng khoái, dù sao Tích Lăng rời khỏi thì tại anh cũng sau đó rồi đi. Mậu Hoạch Ma tiếp tục trầm mê, môi hôn ở rãnh ngực nữ nhân bên cạnh, nữ nhân đó không kiêng dè người khác nhìn mình, như tự hào mà rên tới bên luôn, ưỡn người đẹp mắt theo nhịp Mậu Hoạch Ma đáp ứng, Ngó Kỳ Phong nhìn thấy cảnh này như được rửa mắt, chộp miệng một cái, quả táo bạo~~ uống vào rượu, nhìn sang Lư Phồn Hưng, tâm tư có chút phấn khởi.

Lục Nan Hy vừa dứt điện thoại, nhìn đến số máy Tích Lăng lưu tên hẳn, sao lại lưu nhạt nhẽo như vậy? Cô thuận tay thay đổi, hai chữ "lão công" to tướng cùng biểu tượng trái tim nhấp nháy sinh động. Càng nhìn càng thích, cô nổi hứng thay đổi luôn tên lưu sao của Mộ Phi thành "dũng sĩ giáp sắt" cùng biểu tượng thanh kiếm xuyên chéo chéo cũng không thể quên cái biểu tượng hình nhân có dấu X ở ngay khẩu miệng. Thoả mãn nhìn ngắm hồi lâu, tâm tư cũng trôi dạt mềm mại. Quên mất hẳn cũng có nhờ cô giúp chuyển toàn bộ văn kiện trên bàn cùng bên dưới đất lên kệ. Cô từ này đến giờ cũng chuyển đi không ít, tay vừa cầm lấy một văn kiện bìa xanh như thường với văn kiện khác, không có lấy cái gì nổi bật, chỉ là dòng chữ đề nổi tên cô, quả mức thu hút.

Tay run rẩy muốn lật xem, nghĩ đi nghĩ lại, sao lại liên quan đến Lục Nan Hy cô? Nhanh chóng lật khỏi, bên trong rất rộng, chỉ tồn duy nhất một mảnh giấy, còn có chữ ký hẳn rằng bay phurong mùa đường bút phóng khoáng thanh cao. Là giấy tờ hẳn chỉ trả cho tiền nhà thu mua của Tuệ Mẫn Mễ? Từ trên tay văn kiện rơi xuống đất. "Bang" một tiếng... như tiếng lòng cô đổ vỡ.

Là Tích Lăng mới đúng, chứ không phải Lăng Thanh, hiện tại, trên môi cô quyết lại hoàn toàn cảm thấy ghê tởm muốn buồn nôn. Thầm nhớ đến tiền viện phí, bác sĩ riêng, đều là hẳn? Thì ra, cô chưa bao giờ cô đơn lẻ loi một mình, hẳn luôn lưu bên cạnh dù cô thích hoặc không. Mọi bước chân của cô đều không thiếu hơi ấm của hẳn. Chỉ là cái bóng Lăng Thanh quá lớn cô không có cách chồm người khỏi nhìn trời sáng. Dẫn vật khiến cô thất thố nhìn ra bên ngoài, mắt phurong đen nhanh lạnh đến mức không thể nào lạnh hơn được nữa, cả người run rẩy như cành liễu trước đại phong nhưng mà vẫn cứng cáp chống đối lại, cứng rắn đến khiến người một mình đối đại phong, xúc động vô cùng, môi dưới cắn chặt như muốn nghiền nát nó đi, hiện tại tay nào chạm vào Lăng Thanh, ý nghĩ hay thần trí nào suy nghĩ lo lắng cho anh ta lúc trước cô đều muốn rũ bỏ sạch. Rất lâu sau, cửa đã được đẩy khỏi.

- Sữa chua của em..

Tích Lăng có chút nghẹn đứng, nhủ mảy kiếm nặng nề kinh ngạc nhìn đến Lục Nan Hy ôm chặt lấy hẳn, có phải cơn đau bụng hoành hành làm cô khó chịu? Mặc dù không nhìn thấy cô gương mặt phù hoa, trong lòng hẳn chợt đau đớn khổ sở... hình như hẳn đang thấy cô khóc.

- Đừng khóc. Tôi trở về rất mau, em gọi liền quay lại, chỉ là tìm kiếm cửa hàng tiện lợi có chút mất thời gian.

Giọng điệu khàn đặc liên tục giải thích như chạm vào lòng Lục Nan Hy yếu ớt run rẩy, khiến nước mắt cô rơi càng nhiều, khóc càng lớn tiếng.

- Tích Lăng, anh là tên ngốc, luôn luôn biết cách làm người ta mệt phen khổ sở. Anh nhất định phải chịu trách nhiệm. Hức hức... anh nhất định không được rời xa em đâu, không được rời xa em..

Lời này khiến Tích Lăng có chút thất thố, điều gì khiến cô kích động ảm ỉ nói hẳn lời này, hẳn cũng đâu có nói rời xa cô bao giờ? Túi giấy rơi xuống nền nhà, ôm lấy Lục Nan Hy không ngừng nói mãnh liệt, như muốn hoà tan vào nhau. Giọng điệu cô yếu ớt khàn thiết, làm hẳn càng nặng nề. Tóc có chút ra dài rơi khỏi xuống mắt, một chất lỏng trong suốt dần rơi xuống, ảm nóng vô cùng chân thật. Một môi không muốn phủ nhận nữa, hiện tại ôm chặt lấy cô thế này, thật hảo biết bao.

Ánh đèn vàng ảm áp bao lấy hai thân thể ôm chặt lấy nhau, hình như cũng đang nghẹn đứng... không phải vì yêu được mất mà thống khổ, thống khổ nhất chính là những chuyện hẳn làm, cô đều không biết. Hẳn vô cùng ngốc.

Không phải một tín nhiệm, nhất định không phải. Lục Nan Hy là sinh mệnh của hẳn. Nguyên một đời này kết lên cô nụ cười khoan khoái đẹp như mơ, đến khi trời chu đất diệt, hẳn hơi thở cuối cùng cũng chỉ đều vì cô mà lữ luyện lưu giữ. Nhưng bằng lời nói, hẳn không cách nào nói một tiếng thiên trường địa cửu, một người phân biệt mọi chuyện rõ ràng đến mức chuẩn xác, hẳn không muốn cô quy hẳn như những nam nhân khác hẹn ước đủ thứ, chỉ cần cô biết hẳn bên cạnh cô luôn đáp ứng điều cô muốn, sau lưng luôn tồn tại bàn tay hẳn chống đỡ là được.

Tích Lăng ân cần ôm lấy Lục Nan Hy ngồi trong lòng mình, tay gỡ lấy một hộp sữa chua quẳng vào tay cô, cô cũng rất ngoan ngoãn tiếp nhận mà uống sạch, khoẻ mắt còn chưa hết đỏ, hàng lông mi cong đường hoàn hảo còn có chút ảm, môi vừa rồi còn khóc ảm ỉ, vậy mà hiện tại đã tươi cười trở lại rồi, cũng ở cô thứ đó hẳn không muốn cô thay đổi, mọi chuyện đừng giữ trong lòng quá lâu. Chiều chuộng hôn lên đầu mũi cô, tay mon trớn hai gò má cô ửng hồng.

- Vì sao anh lại nhanh chóng nhận ra Lăng Khẩu Thiên cùng em vậy?

- Đơn giản là không phải em.

- Trên người anh...lưu nước hoa nữ nhân, cả môi cũng sưng đỏ, anh..

Tích Lăng đen mặt khó chịu, lưu nước hoa nữ nhân hẳn không có cách phản biện nhưng mà tuyệt đối hẳn sẽ không cùng nữ nhân khác hôn, cô đừng có mà vu oan rồi tự mình buồn bã. Thấy cô về mặt đã thoáng giận dỗi, ghen tuông đối hẳn cũng có chút hài lòng, mau chóng đưa tay giam cô chặt trong lòng, bên môi cô thăm mắng hẳn muốn cô chết vì thờ không thông sao, chỉ sợ không ôm cô lại bỏ ra ngoài. Lại thấy như có gì đó không ổn, tiếp vào tay cô thêm một hộp sữa chua.

- Vết hôn này là em lưu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Con dâu

Yến Liên Hoa mặt mày vui vẻ như hoa tiến đến ngồi bên cạnh Tích Thiên Khâm cùng Trử Vân Kiều ở khu vực thượng. Nhìn liễn không vừa mắt, chính là ý tại ngôn ai cũng rõ dục hoãn cầu mưu.

- Chỉ, hôm nay chị thật hào, cái váy này em càng nhìn càng thích quá chừng

Trứ Vân Kiều đổi lời khen Yến Liên Hoa không chút lay động, trên môi luôn nở nụ cười khách khí như mọi khi, trong lòng thầm tóm lăm, ai cao hứng mà cười? Một phen Tích Phán Hạn làm náo loạn ở Tích thị, nội sự đều nắm rõ, vậy mà Yến Liên Hoa còn dám cố tình như vậy sốc nổi, đừng tưởng bà không nhìn ra trong lòng bà ta chứa cái quỷ gì.

- Em không đi cùng chú nhỏ sao? Chú ấy đâu rồi?

Trứ Vân Kiều là cố tình đấy. Biết gần đây Yến Liên Hoa cùng Tích Phán Hạn hai xe riêng biệt, nhưng là cố ý nhắc nhở bà ta không được quên mình không phải hoàn toàn là người Tích gia. Ít nhiều muốn buông Tích Phán Hạn, xem như chúng ta là người xa lạ, căn bản chính là từ đầu đến cuối chấp nói không hề dính dáng.

Yến Liên Hoa gượng cười một cái, thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, cái à này thật đáng ghét. Xấu xí lại còn không biết tích đức cho con cháu. Chẳng lẽ ý bà Tích Lăng chưa đủ đức? Di son đảo hải - ứng huyền như đảo*, nếu vậy thì đức cũng không ai để ý nữa.

*đại khái là người tài giỏi.

- Chồng em chắc cũng sắp đến rồi đó. Ở nhà cứ bám riết mà trễ giờ, em không muốn trễ nãi, xem như là đến điểm danh trước cho anh ấy.

Tích Thiên Khâm chợt cảm thấy nhột nhột ở hông. Lời này Yến Liên Hoa nhũn ra chảy nước, có thể hứng đầy một thùng phuy. Đồng thời cũng thầm thở phào một tiếng, may mắn Trứ Vân Kiều không phải tương tự Yến Liên Hoa.

Xung quanh ồn ào tiếng thảo luận, trên tay ai cũng cầm một bản kê xanh. Các dãy số hàng chữ vắn tắt dày đặc, chỉ có chuyên ngành mới nhìn ra nổi. Tập hợp một số lượng khủng nhà kinh tế học, các nhà đầu tư chứng khoán, nhà phân tích tài chính - chính trị, cổ đông.....còn có các luận viên. Cả hội trường bỗng chốc dày đặc, đông đúc chỗ ngồi đến nỗi không có chỗ nhắc chân.

Một khắc trôi qua, chợt tiếng ồn như có bản tay cầm chặt tất ngừng, đến thờ cũng không dám thở mạnh. Từng tiếng gậy da đường may nổi bật nện xuống nền nhà không nhanh không chậm, tiêu sái tiến gần. Từng bước chân là từng ánh mắt nâng đỡ cùng tiếng xuyết xoa xa gần. Cả thân người ầu phục đen vừa vắn, tóc có chút rối dài rơi qua khỏi đôi mắt con người hổ phách chìm ung quyền lực. Hờ hững lười biếng quét mắt xung quanh, ngược nhìn cao một chút, đôi môi bạc khẽ nhếch cao, tạo người ta cảm giác mọi thứ đều không liên quan hần, để ý đến không kém chính là trong tay hần ôm chặt bên cạnh, chính là Lục Nan Hy.

- Lăng, anh phải để ý đến vết thương của mình..

Chợt Lục Nan Hy rùng mình một cái, theo phản xạ hai tay ôm lại với nhau.

- Trong này...quá lạnh.

Mộ Phi vừa định bỏ ra áo khoác ngoài vest đưa cho Lục Nan Hy đang ăn mặc váy dài mỏng manh nhưng vẫn trẻ hơn một bước. Trứ Vân Kiều như nhìn thấy cái gì đó chướng mắt, chỉ hận thiếu điều ỏi máu ngay lập tức, lời nói hần vang vọng bất lực bên tai bà, đôi vai kia rắn chắc trĩu nặng, trong lòng bà hiện tại đau nhói...

"Lăng Lăng hôm nay là quốc tế thiếu nhi đó, mẹ đưa con đi chơi một lúc được không?" Tích Lăng bà biết nếu không phải có dịp, cái "ông cụ non" kia sẽ không chịu rời khỏi nhà một bước, suốt ngày bà cứ tưởng hần tỏ vẻ bận rộn nhưng mà để mắt đến đều không phải, hần luôn luôn có việc để tay không nghỉ ngơi. Thân ảnh nhỏ xíu kia chỉ đến ngang ngực bà, khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm, nghiêm túc nhìn biểu đồ bài tập trước mắt, đôi bà không có trả lời. Có phải hần khác với những đứa trẻ trạc tuổi không? Và sự khác biệt kia, trong lòng hần cảm thấy thế nào?

Từ nhỏ đến lớn, những lần Tích Lăng cười thật tươi đều có thể đếm trên đầu ngón tay. Đúng là, rất lâu bà còn chưa nhìn thấy hần cười, thật sự.

Những lần Tích Lăng ngã, đến nỗi đầu gối trầy xước chảy máu, hần chỉ nhủu mảy một cái rất nhanh sau thu lại biểu cảm lãnh đạm như cũ, ánh mắt hổ phách ngưng động. Mau chóng đi rửa nước, tự mình lấy thuốc bôi lên, cũng không biết hần có xót có đau không, chỉ thấy vô cảm không đổi, như vô như thực bà lại nhìn ra hần hoàn toàn là ánh mắt khinh thường nhìn xuống chân mình...sẽ không bao giờ có chuyện bám riết theo bà khóc lóc, tự độc tự lập tự mình giải quyết mọi chuyện. Bà mở to mắt nhìn đến đứa trẻ chỉ mới tiểu học, có chút hoảng hốt, trong lòng xót xa không thôi.

- Kiều Kiều, Kiều Kiều... em sao vậy?

Tích Thiên Khâm cầm lấy tay Trứ Vân Kiều, nhìn bà lo lắng, kể từ hôm cãi nhau với Tích Lăng ở Đông Lập viên đến nay bà đều trầm mặc như vậy, cả gương mặt thanh tú trắng bệch. Cả cái quang lệ ở sâu trong đáy mắt.

- Không sao, chỉ là em thấy trong người hơi mệt một chút.

Trứ Vân Kiều thoát khỏi hoài niệm, gạt mình một cái, nắm chặt tay Tích Thiên Khâm, tựa người về sau, cầm chai nước khoáng hóp một ngụm. Đưa mắt nhìn đến Tích Lăng hiện tại đã quá lớn, bà đứng bên cạnh còn thấp hơn hai cái đầu. Chỉ là cảm giác không có đôi, từ trước đến nay đều không đổi. Dù đứa trẻ này lớn hay nhỏ cũng đều không muốn liên lụy đến ai. Tắm lòng mẫn từ, bà từng nhiều lần ao ước, như những đứa trẻ khác mẹ bảo bọc, bà có thể ôm lấy hần những lúc hần đau khổ, ôm hần những lúc hần thất bại, lúc buồn lại tìm bà tâm sự, cùng bà đi ăn kem dạo chơi phố phường, chỉ tiếc rằng sẽ không bao giờ xảy ra những chuyện như vậy.

Lục Nan Hy cảm giác như mọi chú ý dồn lên mình có chút không tự nhiên, chính là cô có ý tham gia đấu giá mới khiến người ta chú ý, Tích Lăng không tuân thủ, không được mang người nhà tham gia, cô là vợ hần vậy chẳng khác nào thu mua cô phiếu là hần cả. Xung quanh kín như bưng, máy lạnh vẩy quanh phả hơi cô như muốn công, tay nắm chặt áo Tích Lăng trên vai, trong lòng vô cùng ấm áp như hạ xuân. Cô ngồi ở vị trí đầu, không quá khó để hần để mắt đến, còn dặn dò cô đừng rời khỏi tầm mắt hần, tay còn lại nắm chặt điện thoại, có thể những lúc cô nhàm chán liền có thứ tiêu khiển.

Tay cầm lên bản kê bên cạnh, nhìn từng con số phần trăm. Thật không khỏi hứng thú với xác suất thống kê, chỉ số phát triển GDP của Tích thị chỉ dao động từ 2% đến 3%, ổn định đến dọa người. Tích thị ai cũng biết phát triển, nhưng đề mà phát triển nằm trong vùng ổn định, vừa hùng mạnh cường thịnh vừa cứng cáp, đều là đầu óc như máy móc của người lãnh đạo tính toán, một bản tay uy quyền thấu tóm hết cả không có cơ hội trượt khỏi. Tăng trưởng nhưng khôn ngoan tăng trưởng, tăng trưởng nóng đều đã được nắm bắt trước ở cuối cầu, đầu cầu chỉ có tự nhiên thư thả theo con đường vạch sẵn mà chạy thôi.

Thương trường này nhìn qua hên xuôi trong mắt nhà đầu tư, quên ăn mất ngủ ngồi chờ đợi, không phải trời đất sự, mà chính là chờ đợi cái người làm chủ thương trường điều khiển rộng lượng cho chút gao dần.

- A Hy, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Hàn Ý Nhi đi cùng Trương Quyển Hân, Liên Lâm và Lâm Nhượng Dự không nhanh không chậm phía sau. Lục Nan Hy niềm nở chào lại, nhìn đến Tích Lăng phía trên nhìn cô không đổi, như mạch nước ngầm trôi chảy cổ ấm, bình tĩnh trấn định.

Lâm Nhượng Dự liếc mắt áo trên vai Lục Nan Hy, nở một nụ cười xinh đẹp như hoa hồng gai góc, thần thờ thất thần, ánh mắt hoang dại ra.

10.000 cổ phiếu chỉ có giá trị 10% so ra cổ phần niêm yết. Trong tay Yến Liên Hoa cùng Tích Phán Hạn cầm hơn 200.000 cổ phiếu. Số tiền bỏ ra quá khủng để nắm trong tay 20% cổ phần của Tích thị.

Đây chẳng khác nào đang ở sàn cổ phiếu, đấu giá cổ phiếu giá trị dựa vào cổ phần.

- 20.000 cổ phiếu lần thứ nhất!!!

20.000 cổ phiếu 2% trong 30% chính? Lục Nan Hy mắt liên tục theo dõi bảng kê, máy tính cầm tay tính toán liên tục, chợt duy trì lại không khí im lặng như cũ, chỉ có tiếng chủ trì micro chiếm phần lớn.

Đã năm lần giao dịch, Lục Nan Hy vẫn chưa đá động đến chiếc bảng nhỏ của mình. Mỗi anh đào nhỏ quyết lại nhìn bảng kê.

- 100.000 cổ phiếu lần thứ hai!!!

Mậu Hoạch Ma cùng Doãn Di Vương bắn khoăn, tính toán riêng lẻ, ánh mắt chạm nhau cũng chỉ có đầu đá, như có tia lửa xẹt ngang qua nguy hiểm. Tích Lăng nhìn xuống, một màn cao hứng. Chỉ đi ánh nhìn một chút, sau đặt lại chú ý dồn ở Lục Nan Hy không nhận được thất thần, hẳn chưa bao giờ thấy cô trầm tư như vậy, tính toán liên tục tay giấy, mỗi anh đào đôi khi mím chặt lại, đôi mắt phượng hẹp dài, nghe từng đợt thứ tự, mây liễu sẽ nhường lên rồi hạ xuống. Dù rất xa, nhưng trong mắt hẳn nhìn cô rõ mồn một như ở bên cạnh vậy.

Ông Dương cùng Dương Chân và Dương Kha Hạn ngồi không xa Lục Nan Hy, đã để ý cô từ lâu. Không hiểu ý đồ Tích Lăng là gì, chỉ còn cách thuận theo tự nhiên mà đối. Dương Kha Hạn quyết định thuận lợi thu mua 10% trong 78%, bán ra 5% trong 30%, xem ra cũng là món hời không nhẹ. Nhưng quy ra cũng chênh lệch không bao nhiêu, so với trái phiếu xem ra không quá ổn định hơn.

Trái phiếu do chính doanh nghiệp lớn ngoài chính phủ ban hành cũng chỉ mới được tiếp nhận gần đây.

- 300.000 cổ phiếu lần thứ nhất!!!

300.000 cổ phiếu 30% trong 60%? Không khác gần 0.3% trong 78% là mấy. Không có chênh lệch, cơ hội tiềm tàng rất lớn. Nếu lúc này cô còn không đưa bảng nữa thì có lẽ những đợt sau chỉ có ngồi không cũng không thấy giao dịch nào hời như lần này nữa. Tay giữ chặt áo Tích Lăng trên vai nhìn lên hẳn cũng đang nhìn cô chăm chăm ngạc nhiên ghi rõ trên trán hẳn, tay cô còn lại giờ cao bảng.

Mọi ánh mắt nhìn quanh, một bảng khác lại giờ lên, chính là Ôn Diệu Đoái. Sao lại là Ôn Diệu Đoái? Lục Nan Hy nhớ không lầm cô ta chính là người mẫu đại diện, vì sao lại muốn thực hiện giao dịch? Dù ý tốt hay xấu cô cũng đều nhất định phải nắm được đợt giao dịch này, chính ánh mắt Tích Lăng truyền cho cô điều đó. Rốt cuộc, Ôn Diệu Đoái cũng chịu hành động rồi.

- A Hy, sao cô lại quyết định đợt này vậy? Đợt sau sẽ có giá hơn.

Hàn Ý Nhi bên cạnh thân thiết nhìn qua giấy nháp Lục Nan Hy đã đầy áp màu bút, nhún mày đối cô ta lời nói, cô vẫn không đổi đưa bảng càng cao. Theo cô nghĩ, cô đoán không sai đâu.

Dương Chân, Mậu Hoạch Ma, Quốc Chiết Mạnh, Ngô Kỳ Phong, Lăng Thanh, Dương Kha Hạn, lần ông Dương, ông Tích... Nói chung rất nhiều người ngạc nhiên, hai nữ nhân này biết bao nhiêu đợt không chọn lại chọn đợt này. Chỉ duy Doãn Di Vương ngồi tính toán lại lần nữa, nhìn bảng biểu đồ chiếu ở phía trên đường lên xuống chiều hướng trung trên kênh hời quý, hình như không sai đâu... Anh cũng rất muốn đưa bảng nhưng mà thôi để đợt khác đi, nhường "sân khấu" lại cho hai người phụ nữ kia. Một cái "túi đầy khí vận" như vậy, tiếc rằng cả cái hội trường này cũng không ai nhìn ra được. Anh đưa mắt nhìn nguyên một dàn luận viên chỉ thầm cười cợt một tiếng, ngồi cho đông vào...

- Giá niêm yết sẽ là 120 vạn.

Tích Lăng dựa về sau một chút thư giãn, đưa tay vuốt ve ở môi bạc, nở nụ cười ẩn ý đối Lục Nan Hy như an ủi lại như kích chiến cô.

- 130 vạn.

Ôn Diệu Đoái quét mắt qua Lục Nan Hy không vui lòng. Nghĩ ngợi đôi chút, hướng Chương Ân Tấn không dám nhìn. Mở miệng lớn 130 vạn, trong lòng cũng đã có suy tính.

- 200 vạn.

Hai ánh mắt nữ nhân đối nhau không hề khiêm nhượng một chút nào.

- 220 vạn.

Ôn Diệu Đoái đối số tiền này còn phải toát mồ hôi nghĩ ngợi, đâu có kiếm dễ dàng vậy. Lục Nan Hy vốn không phải người thích vung tiền nhiều nhưng Tích Lăng cũng dặn cô không được khách sáo, nhưng mà trong lòng không khỏi khó chịu, nhất định làm cái gì ra tiền, chủ nợ lớn nhất cô chính là Tích Lăng.

Đối với việc Lục Nan Hy đồng thuận sử dụng tiền của Tích Lăng, cách khẳng định rằng nữ nhân mà sử dụng tiền của một nam nhân, chính là thể hiện sự ngưỡng mộ cùng quyền uy của nam nhân đó bởi nữ nhân cũng có tôn nghiêm của mình mà.

Nhưng bây giờ, có nam nhân bao nuôi thì không khỏi phẫn khích nhỉ? Vẫn có người sống bằng cách đó đấy thôi. Cưng nhiên, nghề nào cũng là đáng quý, kiếm được tiền để tiêu, dù bản hay sạch cũng là công sức mới có được, bằng công hay bằng sức cũng như nhau tâm tư bỏ ra.

- 300 vạn.

Nháy mắt một cái, cả hội trường xuyt xoa. Lợi dụng tình hình ngồi cách Ôn Diệu Đoái không xa, Chương Ân Tấn vỗ một lực vừa vận thu vào tai Ôn Diệu Đoái vào thanh ghế một tiếng thăm ý. Mặc dù ồn ào, tiếng vỗ bàn kia cũng chẳng thấm vào đâu nhưng Tích Lăng đã kịp thu vào mắt hết thảy.

Lăng Thanh ngồi ở bên dưới rất xa, nhìn vào bóng lưng Lục Nan Hy gầy gò, tâm trạng anh chỉ có thể phức tạp rồi thôi, thiên ngôn vạn ngữ đều muốn nói, nhưng lại như con dao chặt đứt không nói nên lời.

Ôn Diệu Đoái nghe rõ Chương Ân Tấn nhắc nhở, ý ngụ rằng không cần tranh nữa, để Lục Nan Hy thỏa thuận đi nhưng mà Ôn Diệu Đoái không phải là loại người như vậy, đã khiêu chiến, có mất đầu chảy máu vẫn phải kịch. Nếu Chương Ân Tấn không lo nổi thỏa thuận, thì cô sẽ chi trả, dù sao nắm 20% này cũng quá là ngon lành. Cô cũng tính đường thoát khỏi Chương Ân Tấn thỏa thuận.

- 400 vạn.

- 1000 vạn.

1000 vạn? Woa...cả hội trường nháo nhào cả lên.

Tích Lăng đứng khỏi ghế, ẩn sau một lần khỏi xi gài trong tay, hư hư ảo ảo chỉ có cái môi bạc nhuộm mép kia cười là rõ ràng kiêu ngạo lại cung chiêu vô hạn hướng Lục Nan Hy nhìn, cô đôi mắt phượng hướng hẳn ý cười, đúng là môi mòng rất ư bạc tình. Ra đầu Liên Lâm cùng Phạm Yến đến bên cạnh cô, William ngồi bắt chéo chân bên cạnh, đưa tay chống cằm cười một đường đầy tuấn tú mê người, tay còn lại vuốt ve chủ thỏ con ở trong tay màu bạch màu quang hồng nhuận yêu chiều. Ôn Diệu Đoái nghe mức giả gương mặt xinh đẹp quyến rũ tái mét. Kiêu căng đứng thẳng tức giận, không nhìn được đầy ánh mắt trách cứ sang Tích Lăng ở xa. Tại sao lúc nào hẳn cũng phải xen vào? Cái danh bà Tích kia chẳng lẽ như vậy đã giải quyết không được để Tích Lăng ra mặt thay?

- Tôi không đồng ý. Giao dịch giữa tôi với cô Lục đây, Tích tổng sao lại lên tiếng?

Lục Nan Hy vốn cũng đang đợi Ôn Diệu Đoái nói câu này. Cô sẽ đem cái gương mặt xinh đẹp quyến rũ chẳng khác "mặt rắn" kia đi làm dưa muối, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, đám quyến rũ cái nam nhân của cô. Cui này sẽ thiếu được rất nhiều giờ cho mà xem.

- Chẳng tôi nói 1000 vạn? Vậy 1000 vạn đi.

Nhìn Lục Nan Hy nói ra 1000 vạn dễ dàng như vậy, lại như thể là "ừ 1000 vạn cũng được", mắt phượng híp lại, đưa tay suy tư chống cằm nhìn qua Tích Lăng đầy thân mật, thầm khẳng định lại ý mình một lần nữa, chia ánh mắt cười nhạt sang Ôn Diệu Đoái. Một màn như vậy khiến ai cũng muốn ngắt cho rồi, ngẫu quá đi a~~

Virginia lắc mình, sửa sang một chút váy da ôm chặt người, đôi đồng tử khiết xanh toả sáng như hai hòn hải ngọc, suối tóc dài tôn lên làn da trắng nõn, nhìn sơ qua, thứ nổi bật khiến người ta chú ý chính là đôi gò bồng bềnh người. Lộ lộ ra như thế. Đi đến ngồi trên đùi William cười một cái rặng rờ tay bế lấy thỏ con, lộ ra hàm răng đều đặn, hai răng cửa thỏ duyên dáng đáng yêu, tây không chịu được. Không ngại một ánh mắt nào đang nhìn hai người họ chăm chăm như muốn nhìn thủng luôn.

"Àu: người Tây mà cười không Tây a? Dấu chấm hỏi?"

William kia chính là cái chú lớn mà Lăng gia nhắc đến, mái tóc gọn gàng màu hạt dẻ sáng như màu cánh lá mùa thu ở ngoại quốc, đôi môi đầy đặn tuấn đạt khiến nữ nhân chỉ muốn hôn lấy, làn da trắng ngần, áo len cổ cao khoác vest đơn giản thoát hình học thức trên trán hẳn rõ uyên thâm. Chỉ cần ngồi yên, không cần động tay, im lặng cười nhạt ôn hoà khiến người ta không nhìn được trăm mê thất thần. Nhưng quan hệ Lăng gia cùng anh thân thích không tốt, từ rất lâu ai nấy cắt hoàn toàn liên lạc, không liên can nhau. Đến khó khăn muốn mở lời cũng con đường khó tháo lộn. Mặc vậy, vẫn không thể rũ bỏ quan hệ thân thích cách. Lăng Thanh từ trước đến nay luôn thanh cao trầm ổn cho nên chưa từng xem William là chỗ dựa cuối cùng, là tia hy vọng duy nhất, Lăng Thanh cảm nín một đường nhìn Virginia quần quýt bên William, thấy cô cũng đang nhìn mình, thầm rùng mình một cái, mau chóng dời mắt đi.

- Will, em đói. Anh chiếm tiện nghi xong không bón cho người ta ăn.

- Em đừng loạn, chúng ta đợi Tích Lăng một chút.

- Được, em đợi thêm một chút.

Giọng điệu Anh quốc mơ hồ từ xa của Virginia cùng cô hôn lên gò má William chùn chụt yêu thương, khiến các luận viên nữ ngồi bên cạnh có chút gương mặt phỉếm hồng, luận viên nam thì cẳng tay chân không yên, muốn mở mắt cho to mà nhìn. Không nhìn được trộm nhìn đến, nhìn thấy biểu cảm của cô mới thấy thoả mãn. Đây không phải họ cố tình nghe được mà là vô tình thu vào tai thôi.

- Tiểu Hy, đến đây.

Kết thúc phiên đấu giá, rốt cuộc Lục Nan Hy cũng có cái niềm vui khi làm được một điều gì đó, còn dần mất được cái nữ nhân kia Ôn Diệu Đoái tân ảnh hậu, còn không cao hứng sao?

Lục Nan Hy nghe tiếng Tích Lăng đến gần, mọi người cũng dần rời khỏi sau khi hẳn ra hiệu có thể rời khỏi, sẽ không một ai bước qua khỏi cửa nếu hẳn còn chưa rời. Cô cảm thấy thân mật với nhiều ánh mắt để ý như vậy không quen, dù sao cũng sắp rời khỏi, cô đưa áo khoác trên vai xuống đưa lại cho hẳn, tay thuận tiện ôm lấy cánh tay hẳn mỉm cười thân thiện, còn tình nghịch nháy mắt một cái khiến hẳn không nhìn được nhuộm mép cười, cấp này cô thích trò này thể nhỉ? Như một làn gió mới, thổi qua không khỏi gây thích thú.

- Lăng, lâu quá không gặp.

Lý Dân Sư đi bên cạnh Lăng Mạc, khoác tay thân mật. Trước tiên liếc mắt khinh thường chán ghét đến Lục Nan Hy từ trên xuống dò xét, cười nửa miệng đối Tích Lăng, thậm chí còn quá trốn đến mức tay vẫn vơ từ cổ áo hẳn trượt xuống đến ngực quyến rũ. Lục Nan Hy tức giận rất nhanh nắm cánh tay Tích Lăng phía sau mình, tay đánh mạnh vào tay Lý Dân Sư, ai cho chạm lung tung?

Bữa tiệc chúc mừng của Lăng thị, Lục Nan Hy đã nhìn thấy qua Lý Dân Sư đi xe cùng Tích Lăng, với thêm cái hình ảnh đại diện, có lẽ lúc ấy quan hệ hai người vô cùng mật thiết, chỉ như vậy ý nghĩ, máu trong người cô như sục sôi. Cô không phải đã nói bỏ qua quá khứ, cô không phải nữ nhân không hiểu lý lẽ nhưng cứ ở trước mặt thì xử lý cận kề thôi. Có Tích Lăng bên cạnh bảo kê cô rồi còn gì? Tại có nhiều người hơn, một Lý Dân Sư còn không tự mình run rẩy cô sao phải suy nghĩ nhiều? Anh mắt phượng vô cùng bình tĩnh trầm ổn, như nói nhẹ với Lý Dân Sư rằng, cô ta không làm đâu.

- Cô làm gì vậy? Tôi chỉ là chào hỏi thôi mà. Tích tổng còn chưa lên tiếng có đồng ý hay không, cô là cái thá gì mà quyết định thay anh ấy.

Có lẽ cả thế giới đều biết Lục Nan Hy là vợ của Tích Lăng nhưng mà đối với câu nói day nghiêng này của Lý Dân Sư không khỏi cô có chút ngờ ra, cô ta có ý gì?

Gây gổ thu hút rất nhiều người chú ý. William ôm Virginia chậm chạp tiến đến, lo lắng thỏ con sợ hãi cho nên không quá tiến gần, đủ để nghe mọi thứ và quan sát mọi chuyện. Cả đám Ngô Kỳ Phong cũng dần tiến đến, chỉ có cái Mậu Hoạch Ma mặt đen cháy trụi, tức tối bởi không thu được cái giao dịch nào, còn có gương mặt có chút bơ phờ, chính là ngũ quân trời quên đất. Xung quanh ồn ào xi xào, cả tiếng micro vang vọng khắp hội trường lớn còn muốn chịu không nổi vậy mà anh ta lại có thể ngủ? Đứng thật tài ba!!!

Lăng Mạc trong lòng vô cùng hài lòng nhưng ngoài mặt ngược lại tỏ ra khuyên nhủ, mắt thấy Lý Dân Sư sắp làm loạn lên, với lại nhìn thấy đám Ngô Kỳ Phong, bên đây với bên kia số lượng quá đông, mặc dù có William ở kia nhưng nhìn là biết hảo hữu Tích Lăng không đối.

- Sư Sư, em đừng như vậy, chúng ta về nói chuyện sau, anh có chuyện muốn nói.

Tích Lăng chỉ lo lắng Lý Dân Sư sẽ động thủ đánh người như chó hoang. Còn nhớ cô ta đã gào trước mặt hẳn thể nào lúc hẳn cố ý bán đứng cô ta. Nhịu mày kiểm tay ôm ngang thắt lưng Lục Nan Hy trước, trong lòng vô cùng ám áp rung động đến tận tâm can, lần đầu tiên có nữ nhân có ý thức rằng bảo vệ hẳn. Vui cũng có mức độ thôi, hẳn nhìn ra được Lăng Mạc cùng Lý Dân Sư diễn kịch kiếm lời mọn. William càng sâu não hơn, diễn quá tệ rồi. Tích Lăng còn không nhìn ra thì hẳn mới là hoá ngọc. Dù sao Lăng Mạc cũng là cháu của anh, chuyện xảy ra, là người cạy giữa, khó xử nhất cũng là anh thôi. Cho nên vẫn cách xa một chút, còn có thể bảo không biết vô cùng hợp lý không gượng gao.

- Cô...chúng ta không khác nhau đúng không? Cũng đều nghe mùi tiền ôm chân hào phú thôi.

Lục Nan Hy tay ôm ở ngực tức giận, lồng ngực phập phồng, không do dự đưa tay ngay tức khắc muốn tát cái gương mặt xinh đẹp của Lý Dân Sur tiến sát mặt cô day nghiền. Sao có thể xếp cô vào cái loại nữ nhân kia? Nhưng rất nhanh Tích Lăng đã cầm lấy, còn sợ cô đau vì vận hết lực cho nên cũng không quá chặn đứng. Cũng thầm nhắc nhở Lục Nan Hy không được quá mức phản ứng sẽ càng làm Lý Dân Sur dương dương đắc ý.

- Nơi này Tích thị, em không thể hành động tự ý.

Lục Nan Hy nghe tiếng cười của Lý Dân Sur còn sợ bản thân nghe lầm, quay lại tức giận như muốn nổi lửa đối ánh mắt hờ phách trầm tĩnh kia tố. Cả đám Ngô Kỳ Phong, có cả Virginia thâm xuất xoa đáng tiếc và Hàn Ý Nhi còn pha chút tức giận. Cô uy khuất vô cùng chợt nhìn thấy khoẻ môi hân nhuếch cao. Đúng, Tích thị chính hân quản lý, cô hành động tuy tiện chính là lại gây phản cảm trong lòng quần chúng, như hiểu ra gì đó, như mèo đang xù lông dụ lại ngọt ngào hỏi thăm.

- Vậy... em được phép không?

Lý Dân Sur mỉm cười khích ý. Không ngờ Tích Lăng còn tình cảm với cô đó, cô cũng không tin trước đó đêm nào hân cũng tìm cô, cạ tình cạ nghĩa nhanh như vậy chỉ có cóc, rất nhanh xua tay Lăng Mạc ôm lấy cô. Khắc sau, kính ngạc không kịp.

- Tuy em

"Bang" Lý Dân Sur bước chân còn chưa tiến được hai bước, tay Lục Nan Hy đã đánh rất mạnh vào bên gò má cô hồng hào in rõ năm dấu ngón tay thật sắc bén, còn có cả dấu vết cào đến trầy bật máu ra. Hân dù không thích bạo lực nhưng cô đang ghen vì lợi ích của hân cho nên sẽ không ý kiến nhiều.

- Cô...đồ khốn...con tiện nhân khốn kiếp này...

Lăng Mạc như nhìn thấy hiểm hoạ, nhìn qua nhìn lại tìm kiếm bóng dáng Lăng Thanh nhưng anh đã bỏ về từ lâu, nhân lúc Tích Lăng còn thương xót Lục Nan Hy đau tay, Lý Dân Sur quá đau và thương xót dung nhan ngọc ngà tổn biết bao nhiêu tiền chăm sóc gần đây thôi chứ đâu xa thì nhanh chóng dùng sức lực nam nhân của mình mà tác dụng lôi kéo cô ta khỏi ra ngoài, kéo cái nữ nhân này vạ lây cả anh thì chỉ có khổ sở kêu trời không thấu đất không dung, lại cái miệng cứ ong ồng này khiến anh ta nhưc đầu muốn chết, muốn quăng cô ta xuống ngay tại chỗ bỏ sán trên nền nhà cho rồi nhưng mà nghĩ lại vẫn còn tác dụng mà miễn cưỡng, những lời mắng chửi thậm tệ này đối Lục Nan Hy chửi nhưng cô đâu nghe, chỉ có Lăng Mạc nghe, như thể đang chửi mắng anh ta khiến tâm trạng càng tồi, vốn tưởng được việc ai ngờ đâu, bị mắng chửi còn thảm hơn tương nất.

Mấy cái người khác nhà đầu tư có đông đều đang đợi náo nhiệt kết thúc chạy đến cùng Tích Lăng khách khí vài ba câu, nhất là ông Lee cũng có mặt, nghe nói còn tâm tư bay nửa ngày sang Trung Quốc cho kịp thời giờ bắt đầu. Hân đương nhiên đưa tay chào hỏi vô cùng chuyên nghiệp, nói qua hai ba câu cũng xem như nề mặt, việc ký kết hợp đồng cũng xem như hôm nay bắt đầu.

Lúc này Trử Văn Kiều cũng tiến gần, một đường quý phái, hôm nay bà vận váy dài cho nên bước đi có chút từ tốn, một mảnh vải lông mềm xám bạc nổi sáng nhìn sơ qua vô cùng đắt tiền vắt từ tay này sang tay kia ở phía sau lưng càng thêm quyền quý. Chính vì một bộ dạng kia không thể tùy tiện biểu hiện kém sang cho nên đối với Lục Nan Hy liếc qua bà cũng tươi cười một đường ôn nhu chỉ có ánh mắt là khác biệt một chút. Ai nấy cũng nhanh chóng cúi người chào hỏi.

- Lăng, chúc mừng con cả...con dâu nữa, à tiện thể mời thêm các bạn hữu đây, đến Tích gia một chuyến, ta đã bảo hầu nhân nấu nướng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 99: Chiều hân đến hư

"Ách..." Nếu nhớ không lầm thì cũng phải kể đến đây là lần đầu tiên Lục Nan Hy đặt chân đến Tích gia. Theo phản xạ nhìn quanh một lúc, không ngăn có chút căng thẳng, nhưng lúc nào cô cũng hào hứng tiếp nhận cái mới, thu vào mắt Yến Liên Hoa chỉ có cười nhạo một tiếng, cô quả thực quê mùa hết sức nói!!! Ai cũng nói cô quê mùa nhưng là sống thật thoải mái với chính mình thì gọi là quê mùa?

Tích gia trang trí trang viên cũng không khác Lăng gia là mấy, hình như màu chủ đạo phổ biến là trắng trang nhã thì phải, chỉ có trước cổng Tích gia điểm thêm hai ông hồ đá ngọc lớn, nhìn kỹ khuyết xanh óng ánh quả thực thích mắt, chắc giá trị cũng không nhỏ đâu. Mặt hồ đá ngọc lớn kia xuyên hai hòn ngọc lưu ly trong suốt, vô cùng có hồn mà như nhìn ngăm kè ra người vào, chính là thể hiện gia chủ khí phách đây mà. Theo cô biết đây cũng là liên quan đến phong thủy.

Virginia y hệt như Quốc Chi Vũ, đi đến bên cạnh ôm cánh tay Lục Nan Hy, cô cũng không cảm thấy kỳ lạ nữa, tay còn lại câu tay Tích Lăng. William tay vuốt ve thỏ con sái chân đi vào trong trước. Hầu nhân cúi rạp người quý kính, phát mỗi người một chai nước cam, nhìn qua nước cam sẫm sẫm còn lẫn nho nhỏ các tép cam ngon lành, nhìn liền muốn uống một ngay. Lục Nan Hy cũng cảm thấy khát, vừa định đưa lên uống vào thì Tích Lăng đã chặn trước ý định, giắt tay khỏi cánh tay Virginia ôm lấy.

- Khoan đã.

Đôi chai hầu nhân đưa cho Lục Nan Hy thành chai của Tích Lăng. Dù sao, Trử Văn Kiều cũng không thể đầu độc hân được.

Lục Nan Hy không hiểu, chai Tích Lăng đã mở nắp sẵn cô nhanh chóng uống vào. Yết hầu chua chua ngọt ngọt thật thích, nhưng cô từ trước đến nay rất thích vị ngọt nên cũng không tệ, chỉ là chua khiến cô có chút nhăn mặt, mỗi lần uống đều đậm đậm lưỡi thật lâu. Trử Văn Kiều cất lên áo khoác đưa hầu nhân, nhìn Tích Lăng qua một cửa kính lớn, nhíu mày, nếu lỡ bà có thật sự đầu độc Lục Nan Hy thì hân sẽ chịu độc thay cô? Trong thần trí bà cũng chưa từng có ý nghĩ kia.

- Mấy cháu ăn đi, hào tự nhiên.

Yến Liên Hoa véo vào đùi Tích Phán Hận thật mạnh, sao ông có thể chỉ ăn mà chẳng nói một câu nào với Tích Lăng chứ? Hôm trước gặp chuyện hiện tại còn không lo gỡ gạc. Sau câu nói của Trử Văn Kiều bà biết nếu không giữ cho chặt ông thì bà cũng chẳng liên can gì đối với cái danh Tích gia. Tích Phán Hận đau đớn thét lên một tiếng quay sang nhìn Yến Liên Hoa đến cả đùi gà trong miệng cũng rơi ra khỏi khiến ai cũng chú ý, Yến Liên Hoa nhanh phản ứng chạy nước, vô nhìn xuống chân thì thâm cười hề hề, con gì cấn vậy không biết nữa? Sủa sang lại một chút quần áo, lưng tự nhiên ngồi thẳng, đánh mắt xung quanh ngượng cứng người.

- Tích Lăng, chúc mừng cháu. À, cả vợ cháu nữa, biểu hiện rất tốt.

Tích Lăng còn chưa có quên Tích Phán Hận dám họp hội đồng lên án hân, với cái lời khen gượng gạo này không muốn nói ra miệng thì thôi đi, dù hiểu biết ông dưới gan của Yến Liên Hoa thế nào rồi. Hân từ đầu đoán không sai, bà là người có quyền quyết định hơn.

Yến Liên Hoa lại một lần nữa nhéo vào Tích Phán Hạo, biết rõ Trứ Vân Kiều không chấp nhận Lục Nan Hy, ban nãy nói con dâu chắc chắn một hai cũng là nề mặt Tích Lăng. Nhưng nhìn thấy Trứ Vân Kiều buồn rầu cũng không để ý cho nên bà thăm thò phào một hơi.

Lục Nan Hy đang ăn không dám ngừng, len lén nhìn qua Trứ Vân Kiều, thấy bà chỉ thản nhiên ăn vào như chưa nghe gì. Sao lại như vậy? Dù rất vui mừng trong lòng nhưng chẳng phải hai hôm trước bà còn giấy nầy chửi mắng thậm tệ đối với hầu nhân gọi cô thiếu phu nhân?

- Lăng, tay con làm sao vậy? Ăn xong mẹ gọi bác Trương đến xem xét.

Lục Nan Hy buồm đưa, đúng vậy, Tích Lăng chỉ nói hân bị thương, cô tâm hươ tâm huýt nghĩ chẳng có gì to tát cho nên chỉ sơ sài rửa vết thương rồi băng lại, hiện tại nghe Trứ Vân Kiều ân cần hỏi đến, mới nhớ ra cô ít nhất cũng nên gọi bác sĩ đến xem sao. Toàn những chuyện khiến tâm trạng cô trùng xuống. Bắt đầu mọi người chú ý đến tay Tích Lăng, Lâm Nhượng Dụ cùng Liên Lâm không nhịn được tiến gần đến xem, Virginia cũng muốn tiến đến nhưng lại thấy vẫn là không nên, cô đã dùng cơm xong, thuận tiện lấy thịt xé nhỏ bón cho thỏ con.

Như nhột nhạt rằng Trứ Vân Kiều không thể hiện gay gắt nữa nhưng sẽ từ từ thể hiện rằng Lục Nan Hy cùng Tích Lăng vẫn là không nên. Vậy thì sao? Nếu ngay cả ai có nói cái gì mệnh không hợp, cô cũng sẽ đeo bám riết lấy Tích Lăng không buông, nếu chính miệng hân nói chán ghét, cô sẽ buông tay. Cô không ràng ép phía hân, mà ràng ép phía cô, cô chỉ còn có hân nhưng vẫn muốn tôn trọng hân quyết định. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi hóc mắt cô đã đỏ ửng, nỗi cô đơn xâm chiếm lục phủ tạng quá nhanh tạm thời chưa kịp thích ứng.

- Cô mắc xương cá?

Liên Lâm đứng bên cạnh hỏi thăm, Lâm Nhượng Dụ đưa tay chạm thử cũng hỏi Tích Lăng đủ thứ, nhưng câu nào hân cũng không có đáp lại. Sao lại lãnh đạm đến mức làm tan vỡ trái tim nữ nhân người ta như thế? Lâm Nhượng Dụ mỉm cười một cái quay lưng trở về chỗ ngồi, ít nhất hân đối cô chạm không có biểu hiện nào như cũ thì tốt rồi. Lục Nan Hy lắc đầu, cúi mặt tiếp tục ăn, Ngô Kỳ Phong ngồi ở bên cạnh thấy cô cứ buồn buồn cho nên tiếp cô thêm một đùi gà. Cái tên này rõ ràng biết cô không thể từ chối thức ăn cho nên muốn chăm cô thành heo rồi treu chọc đây mà, cô nhanh chóng trừng mắt như tổ cáo lần thứ nhất, rằng vẫn cứ cắn đùi gà béo bở thơm thơm~

Tích Lăng dù bị Lâm Nhượng Dụ cùng Liên Lâm chần hai bên nhưng hân vẫn có thể nghe được Ngô Kỳ Phong hỏi han Lục Nan Hy bị mắc xương, dù nhìn qua thấy cô lắc đầu nhưng mà phản ứng có chút chậm, sắc mặt không tốt cho nên tâm trạng cũng trùng xuống theo. Đuôi đi Liên Lâm, sau ngồi cặm cùi tích cực gấp cá rồi gỡ xương. Bao nhiêu cá hân gấp đến dung trùng đều vào chén cô, hân bên cạnh chỉ có một đồng xương chặt thành khối nhỏ. To có bé tí tí có, liếc mắt có chút thăm trách cứ, chà trách lại mắc xương. Nhưng cư nhiên đến việc ăn cá cô cũng để mình mắc xương, hân vẫn là quyết định cho cô từ từ tự lập bản thân một chút, lớp học võ phòng thân đúng cô rất nên tham gia.

Tự nhiên cao hứng đãi thực? Tích Lăng mơ mơ hồ hồ, thần trí một mõi đến mức không muốn nghĩ nữa. Nhìn hầu nhân dọn sơ qua một lượt, bắt đầu bày lên bàn trắng miệng khác. Lục Nan Hy vui vẻ cười nói với Ngô Kỳ Phong, nhìn đến cô chén sạch thức ăn không kiêng dè, thoải mái vuốt vuốt bụng nhỏ căng phồng, đôi mắt chim ưng kia bắt giắc như cũng muốn cười. Đây là cảm giác hạnh phúc ư? Các mạch máu như dòng máu ấm trời chảy qua, liên thông tận đến tim, lồng ngực hân phập phồng mau chóng liếc mắt sang nơi khác trấn định bên dưới hân đang âm ỉ đòi "ăn". Khuôn mặt tuần dật vạch đen đầy.

- Sao cậu đựng đùa ít vậy? Bị Trác Đồng nhập?

Doãn Dĩ Vương cười đùa vài câu, đẩy đẩy vai Tích Lăng, cũng thăm nhìn xuống tay hân, không biết anh bạn có nặng không mà băng kín bít, hân điều hơi thở khó khăn, chớp mắt nhanh chọt tức giận vô cùng, chưa từng đặt mắt ở anh ta, hiện tại sao còn tâm trạng đùa!?

- Nhảm nhí.

Tích Lăng đứng dậy cứng nhắc rồi đi. Mọi người đều kinh ngạc nhìn theo bóng lưng kia ưu uy trầm thể. Doãn Dĩ Vương quá đối ngạc nhiên quên luôn cả việc gọi lại, chỉ chăm chăm nhìn như cố đoán hân bị làm sao vậy? Không thể vì một câu hỏi kia mà giận được. Sớm nắng chiều mưa, bạn hữu lâu năm sao còn không nhận ra. Nhưng mà võ lý thì ở hân thì anh chưa từng thấy qua. Lục Nan Hy cũng nhìn như mọi người, bỏ xuống trái cây ngon ngọt trong tay, định bụng đuổi theo thì tay đã bị Ngô Kỳ Phong chặn lại.

- Cô đi đâu? Đứng theo. Ở lại chơi với tôi đi mà.

Lục Nan Hy khẳng khái đẩy tay, bước chân Tích Lăng càng nhanh sắp bước lên thang lầu, cô càng gay gắt giật tay khỏi, trừng mắt hung dữ chiếu đến Ngô Kỳ Phong, có phải cô đối với tiểu hài tử đầu mà chơi, có tin không có vội sẽ cắn lấy anh ta.

- Chơi bởi gì với anh? Buông ra.

Ngô Kỳ Phong nhìn qua Doãn Dĩ Vương không nhịn được cười cũng đang nhìn anh ta. Hai người này quả là vợ chồng, trời sinh một cặp không sai. Rủ bỏ quá nhanh, chóng mặt còn hơn trời sập chưa tin tưởng nổi. Nhưng lại có sức hút khó cưỡng, đùa với Lục Nan Hy khiến Ngô Kỳ Phong thực vui, chưa từng có ai xem anh không ra gì mà đùa cợt, có phải nên xem ngược lại không?

Lục Nan Hy nhanh chóng chạy theo Tích Lăng, hân bóng lưng rất cao bước đi như rất gấp gáp, cô biết rõ hân nắm được cô chạy theo phía sau nhưng không hề có ý định chậm hoặc dừng lại, có phải là tránh cô không? Không phải là cô thản mật với Ngô Kỳ Phong khiến hân tức giận? Cô trong lòng thắc mắc nhưng vẫn không dám nghĩ điều gì cho đến khi nghe hân trả lời cái đã. Trứ Vân Kiều tay đẩy đĩa trái cây riêng qua chỗ Tích Thiên Khâm sau cũng lo lắng mà nhanh chóng đi theo phía sau, có lẽ tay hân trở đau rồi?

- Đứng đi theo tôi.

Tích Lăng rất nhanh đứng xựng lại, Lục Nan Hy theo đà dừng không kịp, cứ phía trước mà hướng đến bất kể cái gì chắn đều "tông" cả. Cô bất ngờ va vào hân thân, lồng ngực kia rất ấm, cô mở miệng đưa tay ôm lấy, hạ thân hân càng nổi nhiệt. Hân tức điên không nhịn được đẩy cô khỏi lực đạo vừa phải, kiểm lại lỗ mũi, chỉ có giọng điệu ồm ồm không nhịn được càng khàn đặc bức người khiến cô hốt hoảng, nhìn hân bắt đầu đi xoay lưng đi chà làm gì được, tay cô vuốt ve vào nhau, không để ý đến gương mặt với người khác nữa, duy chỉ, thật khó chịu làm sao cái cảm giác không thể làm gì giúp hân khá hơn một chút..

- Sao không đuổi theo nữa? Cô ngăn ra đó làm gì?

Lục Nan Hy nhìn qua Trứ Vân Kiều tức giận với cô chỉ hướng Tích Lăng vừa rồi, là phòng của hân? Bất lực thò phào một hơi, cô lắc đầu im lặng, còn biết trả lời thế nào đây trong khi cô còn đứng đây tự đoán mò nữa là, như bà nhìn thấy đó, cô khiến hân giận rồi còn đâu, mặc dù chính cô còn chưa biết cái chuyện quái quỷ gì khiến cho cái chúa quý kia giận dữ như vậy? Hay là Lâm Nhượng Dụ cùng Liên Lâm khiến hân khó ở trời đây? Cô nhớ lúc trước hân cấm hân cô chạm vào người hân khi không được sự cho phép. Haizz...chắc chắn là vậy rồi. "Dù gì người ta cũng chỉ lơ lo lắng cho anh thôi mà, không phải chứ?"

Yến Liên Hoa nán lại lâu thêm một chút trong khi William cùng bọn Ngô Kỳ Phong đã từ từ tản về. Bà đang đợi kịch mà, sao có thể về sớm vậy chứ? Tích Thiên Khâm thấy rõ Yến Liên Hoa trên trán viết rõ rành rành ba chữ "hồng bát quái", ông là đàn ông, không thể tùy tiện phán xét nữ nhân được, hay ghét hoặc yêu thích cũng đều không tiện. Chỉ thấy rằng qua "gương phản chiếu Trứ Vân Kiều", nữ nhân thật rắc rối, chỉ bằng hiện tại cũng nên xua đuổi cái rắc rối này về cho rồi đi, có gì gia đình người ta còn có chút tư mật, cho dù không có chuyện gì cũng không nên lưu bà ta lại.

- Hạo, tôi thấy chú cũng thím ấy nên về đi. Đứng trở về trễ quá, xe lưu thông trên đường cũng không tốt.

Yến Liên Hoa không dám tiếp lời, bên tai chỉ lưu lại duy nhất một câu như thể đuổi bà về vậy, dù Tích Thiên Khâm chưa từng ăn nói hay làm gì gây bà khó dễ nhưng biết ông là trong cứng nhắc ngoài mềm mỏng cốt nhân cho nên việc này bà không thể quyết định, chỉ còn chờ vào Tích Phán Hạn nói một tiếng nán lại một chút cũng không vội. Nhưng mà, Tích Phán Hạn đã muốn rời đi lâu rồi, Tích Thiên Khâm cũng đã mở miệng ông còn lưu lại làm gì, ngay lập tức gật gật đầu ra ngoài trước tài xế đợi, bà ta cũng không còn cách tiếc nuối nhìn lại Trứ Vân Kiều vẫn còn cùng Lục Nan Hy đứng ở lầu trên, sau vầng vầng tức khí ra tới bên ngoài thượng sân.

- Hầu nhân, tiễn khách.

- Đã trễ rồi, hay đêm nay con cùng Lăng Lăng lưu lại một đêm, ngày mai hẳn trở về nhà.

Lục Nan Hy dựa vào tường lạnh lót gạch ngọc toàn bộ, xa hoa có thừa đó nhưng mà quá lạnh lẽo. Tay theo phản xạ ôm lại người, nghe đến Tích Thiên Khâm tiến gần lời, cô như thể nhìn thấy cha mình vậy. Cha cô cũng có dáng người như Tích Thiên Khâm, giọng điệu cũng gần giống như vậy nhưng mà nhìn đến gương mặt kia hiền hoà cười một đường xa lạ cô mới nhanh chóng định thần lại mọi thứ mà miễn cưỡng cười một tiếng, gật gật đầu tán thành. Dù sao cũng quá mệt mỏi, không muốn ngồi xe nữa. Mà đối việc hẳn ở lại, hai ông bà cũng cao hứng hơn. Dựa vào cô gia đình tan nát, mẹ mất cha lấy vợ khác, đã vậy lúc mẹ cô mất còn chưa rõ ra sao, ông đã cùng "cái nằng xà" kia đến gây chuyện với cô, cô còn chưa đủ đau lòng sao? Cả chuyện của Trầm Bình Minh, như vết cứa không thể cầm máu ố sâu trong lòng, hiện tại cô không muốn nhìn thấy những gia đình hạnh phúc khác sụp đổ, còn những chuyện cũ đều gói gém thật kỹ, một chút cũng không cho phép bản thân được quên. Chỉ cần thuyết phục được Tích Lăng trở về Tích gia cô cũng sẽ đều góp lời vào.

Trứ Vân Kiều thu rõ vào mắt Lục Nan Hy cái biểu hiện, hạnh phúc ngập tràn hay cái ánh mắt phượng lộ rờ tuyệt vọng sâu trùng như rơi xuống hố sâu không còn cách đứng dậy nữa. Bà như ngẫm ngẫm thấu hiểu dù cũng chẳng biết cái gì làm cô tâm trạng thay đổi như vậy nhưng trong lòng bà có dao động. Ai cũng có trái tim, tìm bà đâu phải làm bằng sắt đá mà không có cảm giác.

- Không sao đâu, con thuyết phục vài tiếng nó sẽ mở cửa.

Tích Thiên Khâm bỏ lại một lời như vậy, cầm lấy vai Trứ Vân Kiều đẩy đi. Ông đã nói đến như vậy huych toẹt mà bà còn ngơ ngẩn đứng đó làm gì, để hai đứa trẻ tự mình tâm sự, biết bà lo lắng nhưng đợi lúc khác đi thích hợp, không phải có Lục Nan Hy chăm sóc Tích Lăng rồi?

- Lăng, là em

Lục Nan Hy áp sát gương mặt vào cửa mộc lớn, lắng nghe bên trong không có một động tĩnh, yên tĩnh đến mức đôi lúc hầu nhân làm việc đi ngang qua khiến cô hụt hẫng có chút giật mình một cái. Tức khi không muốn nói, nhưng giọng điệu cô vẫn xuống giọng gắng thuyết phục không đổi. Dù sao, nhớ lại cô cũng có làm gì sai đâu? Hẳn như vậy là quá vô duyên vô cớ, bằng không khó chịu thì nói một tiếng lần sau cô không đi đường đó hẳn không thích nữa là được chứ gì, đơn giản.

- Có phải anh gấp bỏ xương cá giúp em, em lại ăn ngon lành không để ý đến anh khiến anh ưỵ khuất không? Hồi nãy ăn vào xoài cũng rất ngon, không quá mềm đâu, giòn và có hơi cứng nữa, hay em đi lấy giúp anh được không? Thật sự em cũng có để ý đến anh đó chứ không phải em thích nói chuyện với Ngô Kỳ Phong đâu, em..

Lục Nan Hy cũng không biết mình nói gì nữa, cứ làm nhảm rồi thuyết phục giọng, nói muốn gây lỗi, cạn hết cả nước bọt mà cô tai vẫn không nghe động tĩnh gì. Có phải lúc này mới tức điên là trễ rồi không? Thần trí bảo cửa đã khoá nhưng tay nhanh chóng đưa đến tay cầm mà đẩy xuống, ách... không ngờ cửa lại một tiếng mở, bên trong tối om như mực, cô trán đầy vạch đen~~ cô vốn có thử mở đầu mà bảo khoá? Chỉ là tưởng thôi mà, muốn trách hẳn cũng không được nga. Vậy mà làm gành hết cả thanh xuân mà chờ đợi...haizz phải rút kinh nghiệm đó.

- Lăng, anh đâu rồi um..

Một bóng đen lực đạo cực mạnh đập cửa đóng, ôm chầm lấy Lục Nan Hy nhanh chóng quăng lên giường mạnh bạo. Cô choáng váng còn chưa kịp phản ứng, môi đã bị kim chặt. Tim cô đập thình thịch, hơi thở lại gấp gáp khó chịu đứt quãng, cảm giác cơ thể nhẹ hững như cảm giác cô đã "đi" rồi.

- Em đã làm gì với tôi Hy Hy...tắm nước lạnh cũng không thể tốt hơn...em thật sự chiều tôi đến hư luôn rồi..

Lục Nan Hy loáng thoáng nghe thấy, ý vị gì khi thần trí cô đã như đông cứng. Tay bị Tích Lăng ôm lấy, vô phương cử động, chỉ có thể chậm chạp đáp trả cái nộ hôn kia chiếm lấy mảnh liệt mạnh mẽ, bá đạo không muốn dừng. Răng cô cũng được tách ra, hai lưỡi quấn quýt nhau, quả thực xoài rất ngọt.

Chỉ một chốc, Tích Lăng môi chưa từng dừng ở môi Lục Nan Hy bao giờ, dờ dờ ướt át xuống xương quai xanh cô mà nhấp nháp, lưu lại vết hôn dày đặc, như mỹ vị trần gian mà dùng răng cắn nhẹ sau lại vài đường lưỡi trơn trượt thương thức, tay đã rất nhanh cởi bỏ hết thấy cô đồ vụn ở trên người nhưng thần trí quay trở lại, cô giữ quần nhỏ nhất định chịu không thay ra. Hoàn toàn cơ thể trần trụi, hơi lạnh chiếm lấy run rẩy, cô lại xích về phía hẳn tìm kiếm hơi ấm mà sượt gần như dính chặt vào nhau hai cơ thể. Hẳn không vội, xuyên qua ánh trắng sáng ngoài kia, mon trón gương mặt phù hoa xinh đẹp trước mắt không cưỡng được hôn lên gò má kia phiếm hồng, cảm nhận rõ rệt mặc dù ánh sáng sẽ không đủ để hẳn thấy cô ngượng đến đỏ mặt.

- Em "bà đi" đã hết chưa?

- Anh đùa sao? Em chỉ mới có "bà đi" hôm qua.

Xung quanh một mảng tối om, Lục Nan Hy chẳng thể nào nhìn ra được Tích Lăng biểu cảm biến hoá thế nào, chính cô nghe giọng điệu hẳn thờ dài bất đắc dĩ cũng đau lòng muốn chết luôn, hẳn nhìn chắc hẳn sẽ rất khó chịu. Lòng ngực rắn chắc kia không ngừng phập phồng. Định bụng rồi đi bật đèn ngủ ở bên cạnh công tắc thì chợt cô bị lực đạo mạnh mẽ ôm lại khiến cô có chút bất ngờ, không dám động dậy nữa, chỉ là hẳn quá im lặng, không khí quái dị hù chết cô rồi.

- Anh ớn không?

Tích Lăng không có trả lời, Lục Nan Hy cắn môi lo lắng. Chuyện kia mà không xả ra được, như vậy có làm hại gì không? Thiên suy vạn nghĩ lướt qua thần trí trống rỗng cô vô cùng tác dụng, khiến cô sợ hãi đến xanh mặt, ngón tay cắn trọng đầy đầy cánh tay hẳn ôm chặt ở ngực cô mềm nhũn. Mặc dù gương mặt đã phiếm hồng nhưng mà cái suy diễn đáng sợ đang nghĩ ngợi có sức công phá hù dọa hơn nhiều. Chợt cô ảm ỉ, ôm lấy cô hẳn, buộc hẳn phải ngồi dậy, đôi cái ôm này hẳn nhủu mảy ngạc nhiên.

- Tích Lăng, anh không được đoạn tụ.

??? Hello...

- Phi, anh đang ở đâu vậy? Có thể đến đây gặp được không?

Giang Giang mệt mỏi thờ phào một hơi, dựa người nặng nề vào thân xe, xe hình như đã gặp trục trặc rồi không thể di chuyển nữa, không phải cô không thể giải quyết được, đã mở thùng máy xe xem xét cũng vẫn không có kết quả gì tốt đối cô, nhìn dưới chân đôi giày cao gót đỏ danh "mây mẩn" mà ngất nỗi lúc nào quyết định mang nó, cô cũng va vào mình rắc rối. Những ngày này bên cạnh Giang Giang, Mộ Phi đương nhiên chuẩn bị tinh thần rất tốt, rất nhanh đã đến nơi, cô chỉ có há hốc mồm khi nhìn thấy xe Mộ Phi đang de vào lề đường, Tích gia cùng đoạn đường cô đứng ít nhất cũng mất 30ph đường lái đến, chỉ mới có 10ph anh ta đã đến nơi rồi, khám phục thật.

- Làm sao vậy?

- Xe hình như trục trặc rồi, nổ máy không lên.

Giang Giang lí nhí trong miệng như đang thì thầm với chính bản thân mình, tràn đầy uỷ khuất giọng điệu. Cô thăm hỏi như vậy là vì ai chứ? Tích Lăng hai ngày nay không đến công ty, lịch trình đầy đặc của hắn đương nhiên cô hoàn toàn chịu trách nhiệm vì chính cô đã sắp xếp và điện đàm rồi. Chạy tới chạy lui đến tối mịch còn chưa xong, hiện tại phải trở lại Tích thị để mang chồng văn kiện về nhà xem xét trước, Á Liên Á cũng thăm không kém cô đâu, không biết sánh thì ai tệ hơn ai, soạn luận kiện cho buổi họp cổ đông sắp tới sau buổi đầu giá cổ phần mà quên ăn quên ngủ, nhiều khi cô ta hiện tại còn không biết cái ăn trưa gọi là như thế nào? Ít nhất Giang Giang còn được đi lại đây đó không khí thoáng đãng hơn, không phải vì kẹt trong văn phòng ngột ngạt.

Nghĩ cũng phải kể đến, Giang Giang cùng Á Liên Á đâu thân thiết gì, còn không phải muốn nói là ganh ghét nhau, nhưng hiện tại cô cũng không hiểu vì sao cô lại nghĩ cho Á Liên Á, đây chắc hẳn là dãi ngộ của Tích Lăng. Cô cảm giác hẳn chưa bao giờ vậy xiết đề mắt một cái gì đó chặt chẽ nhưng sẽ thăm thao túng điều khiển, vạn sự xoay chuyển đoán biết như một vị thần cao lãnh. Như mỗi lần Tích Lăng rất lâu mới trở lại công ty, chỉ cần một thời gian ngắn hẳn đã rút ngắn tiến trình đến tiến trình thời điểm hiện tại. Chỉ cần nghĩ vậy thôi, sóng lưng cô đã lạnh lẽo.

- Được không? Tôi nghĩ nên gọi người tức tốc đến kéo xe về trung tâm sửa chữa thôi.

Chẳng hiểu sao mỗi lần nhìn đến Giang Giang, Mộ Phi đều chỉ nhớ đến chiếc áo ngực hồng phấn rãnh nơ đỏ, chính anh ta cũng phải tự mắng mình bởi suy nghĩ này quá mức biến thái. Chỉ lơ nhìn thấy một lần, liền như chưa bao giờ thoát khỏi thần trí nổi, tim không ngừng đập, đưa lưng về phía Giang Giang mà thờ đốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ra tay sát phạt

Hi Yêu một tây trang xinh đẹp vừa vặn người, dù khô khan kiêu dáng quần áo nam nhân đường hoàng nhưng vài mềm mại hơn rất nhiều, chẳng khác nào đồ da ôm lấy đường cong mỹ miều nhu hoặc, đối diện Tần Tang một đường nhăn mày hồi hộp, chưa bao giờ cảm thấy thoải mái. Tay móng châu chuốt vẽ dài kiểu các nữ nhân Phụng Tây dài thông ra như vuốt hổ nhưng nhìn qua vô cùng quyến rũ cuốn hút đồ chơi. Chợt Hi Yêu đánh mạnh lên bàn một tiếng "bụp", nụ cười kia dụ hoặc lại rất xinh đẹp không thể cưỡng lại nhưng thu vào mắt Tần Tang chỉ có ghê tởm, chẳng lẽ nhấn tin báo cô đến đây chỉ để xem cô ta cười? Ở Hi Yêu phát ra một loại cảm giác cô không thể phủ nhận đó chính là sự lấn át chèn ép khiến tâm tình đối diện không thể bình tĩnh hơn cô ta được, như vậy sẽ rất khó tiếp chuyện nói.

- Nếu tôi nói, tên chủ mưu giết chết Tần Uy Phải anh trai cô là Lăng Thanh thì sao?

Nghe Hi Yêu điểm đúng Tần Uy Phải, như một đốm sừng đỏ ở sâu trong lòng bị ấn phải vừa thống khổ vừa đau đớn đến tim cùng các mạch máu như muốn quặn thắt lại, Tần Tang tay có chút run rẩy, trong lòng nhiễu loạn, nghiêng răng nghiêng lợi. Cô ta muốn gây hoá mù làm loạn cô sao? Nhưng Tần Tang cùng Hi Yêu liên quan gì, mục đích không rõ ràng, Hi Yêu chẳng phải vì động cơ gì mà làm chuyện đó, có lợi ích đối cô ta sao? Nhưng mà trong lời nói kia, là Lăng Thanh đó? Tần Uy Phải dặn dò phải luôn nghe lời anh, không thể nào Lăng Thanh là người giết anh cô được.

- Cô...tương tôi sẽ tin cô? Đồ ngu.

Hi Yêu đối lời Tần Tang kích động vô cùng bình tĩnh, lại như ánh mắt ôn nhuận như xuân thủy, có hơi trách Tần Tang quá mức vội vã kết luận đó nga.

- Cô lấy gì để tin tưởng không phải Lăng Thanh?

- Không gì cả, tôi tự mình suy xét, mời cô ăn cơm nhà lo chuyện nhà, đừng có chia sẻ vào chuyện thiên hạ, không phải lúc nào thiên hạ cũng sẽ cảm kích cô đâu.

Tần Tang cảm lấy văn kiện trước mặt vội vã xoay người rời đi, chỉ là trong lòng cô dần xuất hiện những chấm nhỏ mờ mờ. Trước khi cái suy nghĩ nghi ngờ hoặc đó xuất hiện, cô nhấn tâm bóp nghẹn không cho cơ hội nảy sinh. Không phải vì cô yêu anh mù quáng, là chính là mãi mãi chuyện đó sẽ không từ tay anh mà làm tới. Cô chỉ còn có sống bằng cái niềm tin hy vọng mong manh từ anh mà thôi, nếu không cô sẽ trở thành một cái lót cần cỗi.

- Được, đợi đến khi hắn ta tận mạng, chắc chắn sẽ tự mình nói cô nghe, cũng không xa nữa, nếu không tin thì ráng mà đợi, không vội. Có khi, chỉ là có khi...đến anh cô còn không biết huynh đệ thù tặc kể vai sát cánh chung rom chung chạ đã tàn nhẫn đã man ra tay sát phạt mình đó nga.

Không phải câu chung rom chung chạ là dành cho vợ chồng? Còn không biết cái Hi Yêu này có nhận ra mình nói gì nữa hay không?

Tần Tang tức giận, chỉ thẳng tay vào mặt Hi Yêu, quăng mạnh văn kiện xuống đất kêu một cái "cốp" ghê người, giấy tờ bay tá là ngổn ngang. Hiện ra nửa mặt Tần Tang lạnh lẽo như băng.

- Tôi nói cô câm miệng...đồ yêu quái.

Tần Tang tay bóp mạnh ở cổ Hi Yêu không có dấu hiệu truyền giảm lực đạo, dù biết mình sẽ bị bóp chết sớm muộn nhưng trên môi Hi Yêu vẫn nở nụ cười như cũ, nhìn lâu có chút chói mắt, như bông hoa quỳnh nở vào ban đêm, như ảo như thực, dù không chút thương cảm nhưng trong lòng vẫn đau đó xuất hiện nỗi xót xa. Cái nụ cười này có thể làm toả sáng một ngày dài, cũng có thể chộp tắt đi một đời không nuôi tiếc. Nổi gai góc, cái cười nhạt xen lẫn khinh thường, khó mà dò nổi tâm tư Hi Yêu biến hoá thế nào, chỉ có gương mặt xinh đẹp niềm nở kia đã trắng bệch, tay thả lỏng không kháng cự nhiều, dù sao Tần Tang cũng sẽ không có bản lĩnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 101: Phân...bón

- Các người mang thức ăn lên đi...khoan đã, nhớ bảo rằng lão gia lệnh.

Trử Văn Kiều không thèm nhìn qua Tích Thiên Khâm đang trộm cười nhìn bà, một mực ăn vào, không chút tự nhiên cảm lý nước cạn sạch, đối với con cái, còn tôn nghiêm làm gì, chỉ như vậy đã biết bà dối ý rồi. Ai cũng như vậy thôi, cứng đầu đến mức nào đi nữa cũng không phải là không biết lý lẽ.

- *Không sao, nói là phu nhân lệnh.*

Hầu nhân đương nhiên hiểu chuyện, còn không phải ý nói rằng nhất định phải báo là phu nhân lệnh sao? ha ha... đây là gạo dẫn. Quân gia bên cạnh cũng tỉnh ý mà biết được Lục Nan Hy rất thích dùng trái cây cho nên điều thêm một đĩa trái cây ướp lạnh đã chuẩn bị trước.

- *Thiếu gia, chào buổi sáng.*

Tiếng gõ cửa truyền đến, Tích Lăng từ bàn lớn xử lý văn kiện qua điện thoại, trong đầu cũng một khoảng mờ mịt như sương mù, chính hắn duy trì cái thần thờ này từ lúc đi ra khỏi thư phòng cùng Tích Thiên Khâm đến hiện tại, thờ dài một hồi liếc nhìn ra đến, còn chưa vội trả lời, nhìn qua Lục Nan Hy vẫn còn chưa tỉnh, ngủ say mê đến nước miếng đều ở bên miệng; tóc tai rối loạn một hỗn độn, nếu như trước kia, ai có tính cách lộn xộn như vậy đến gần hắn sẽ đập một cái văng ra xa, tắm lại một ngàn lần nhưng chẳng hiểu sao hiện tại lại không hề ghét bỏ, một tay đem chăn chỉnh lại che chắn người cô chắc chắn. Mặc dù vậy, vẫn nỡ mạo phạm thường, đương quang có chút gắt nhưng xuyên qua tấm màn lớn vẫn là lọc ít nhiều, chỉ còn tia nhỏ như hạt tiêu chiếu đến cô gỗ mả, khiến hắn mất không nổi rồi cái tiêu yếu tính dám hét hắn đoạn tụ.

- *Vào.*

Lục Nan Hy bị dời chân cô kìm chặt, lần qua lần lại nhấn mặt mày, hơi lạnh lại xâm chiếm vào "ổ ấm" không khác mèo nghịch ngợm chun mũi lại bắt đầu thái độ mày liễu nhử chặt bực bội, cô cảm nhận Tích Lăng ấm áp dần đưa tay ôm lấy hắn thất lung không do dự, thành ra cô nằm hoàn toàn trong lòng hắn, cọ cọ tóc vào hắn, chấn rơi khỏi lộ ra một mảng lưng và hông cô trắng như tuyết, càng nhìn nữ nhân càng lộ ra phong tình như bức kỳ mỹ giai nhân họa không muốn dời mắt, nhìn vào gian phòng lớn ái muội đến lạ thường, nhìn không ra căn phòng bỏ trống như mọi khi với khắc này là một nga. Hầu nhân nhìn qua một lượt ai này cũng đều đỏ mặt, niệm trong lòng chưa nhìn thấy gì đâu, lại hắn gương mặt tuấn lãng một đường lãnh đạm ánh mắt khiến người ta tránh đến gần chỉ muốn cho mau mà ra ngay.

- *Phu nhân lệnh mang thức ăn sáng đến.*

Không đợi Tích Lăng mở lời, như thói quen mà rời đi ngay tức khắc. Vốn hầu nhân làm việc lâu ở đây, còn chưa dám đặt mắt thất thần ở hắn qua hai giây. Ra ngoài cũng là một đường thẳng xuống thượng sảnh mà đi, một chút bái quái cũng không dám hé miệng với nhau. Tuyệt đối thái độ **TÔN KÍNH**.

- *Lăng, lạnh quá.*

- *Hôm qua đến nay em đều than lạnh, có phải cảm lạnh rồi không? Tôi đã dặn dò phải mang tất vào cẩn thận.*

Lục Nan Hy mơ mơ hồ hồ lắm bầm, cả người ngủ thẳng giấc cho nên vô cùng thoải mái chỉ có bụng dưới lại truyền lại đau nhức, đã vậy còn bị Tích Lăng quấn chặt như quấn thịt vậy, cô tay ôm lấy hắn càng chặt, chột chớp mắt phượng xinh đẹp ho khan một tiếng "khụ...khụ...". Cô đã bệnh đến mức này hắn còn nói lời khó nghe, uỷ khuất quá đi a~~ yêu đuối đến lạ thường, muốn khóc cũng không còn sức lực nữa. Hắn chăm chú nhìn cô sắc mặt rũ rượi một đường dựa vào lồng ngực hắn thờ gấp gáp, tay còn lại kiểm tra thân nhiệt ở trán, ở lòng bàn tay lớn truyền đến rất nóng.

- *Mùi gì vậy?*

Tích Lăng đen mặt, Lục Nan Hy ban nãy còn ngồi không nổi dựa vào hắn toàn sức lực, hiện tại "đánh hơi" được thức ăn, phản ứng còn muốn khoẻ mạnh hơn hắn nữa. Khoé môi giật gật vài cái, hắn có còn lời nào muốn nói với cô không? Nói trước nếu là phê bình thì cô không nghe đâu nga...

- *Mặt lạnh, em muốn ăn rồi, đói lắm.*

Nghe qua "mặt lạnh", Tích Lăng nhú mày kiểm, cho Lục Nan Hy tiếp xúc với Ngô Kỳ Phong, quả thực không tốt, quá mức tiêu cực. Lời nói xấu xa, dễ gây hiểu lầm đi chẳng nữa, qua tay cô lại ngẩn ngơ như không hiểu chuyện, chỉ là thuận miệng nói ra chứ không phải thật tâm một cách vô cùng chân thật, làm người ta muốn trách cũng không được, muốn cười cũng không hợp, chỉ có cách tiếp nhận lấy dù có thích hay không thích.

- *Mặc đồ vào trước.*

Lục Nan Hy cũng không muốn trần truồng khi dùng cơm, như nhớ lại cái gì đó mà gấp gáp giờ chán nhìn lại một lượt, chắc chắn không có vết đỏ nào lưu lại mới thờ phào một hồi, chạy vào vào nhà vệ sinh thay bằng mới, may mắn là cô có mang bên mình "hiệu băng" của mình, xong mặt lía xuống nền nhà bóng hời tìm kiếm đồ đặc, tiếc là Tích Lăng đã nhặt hết thấy quãng vào sọt đồ bẩn, hầu nhân cũng đã dọn đi từ sớm. Không còn cách khác cô quen thói cũ, vào đến phòng quần áo tư thông bên cạnh chọn lấy tiện vận vào áo somi hắn, khỏi phải đoán, chính là vừa vận biến thành váy. Vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên hắn đưa cô đến Cẩm Viên, cũng chính hắn áo somi trên người cô trốn ra ngoài, bắt taxi chạy đến Ngự Tây ngắt nỗi làm gì bên mình có tiền, phải nhờ đến Tiểu A chạy đến, mà anh ta lái xe nghệ cũng quá mức thượng thừa...khoan đã, đây không phải là "show hời ực" nga... với lại sau chuyện vừa rồi, cô còn dám tự tưởng chứa nam nhân hình ảnh khác sao? Vẫn là không dám, nếu cô có gan nhìn được bị bỏ đó[(#)]@ mới nghĩ thôi, đã thấy kinh khủng rồi.

- *Anh ăn trước đi.*

Lục Nan Hy nhất định Tích Lăng phải động đũa trước, nếu còn giữ nguyên tư thế chăm chăm ở cô không ăn, cô dù đối cách mấy cũng không ăn luôn, hắn có thói quen không ăn vào buổi sáng, cô biết chứ nhưng duy trì lâu từ không tốt đơn thuần sẽ thành có hại. Chỉ thăm cầu nguyện hắn liền đưa tới đích, bảo hầu nhân đẹp thức ăn đi không chừng, vẫn là ánh mắt luôn sẵn sàng trong tư thế phòng bị. Chỉ là đầu óc cô nặng trĩu, cả người rích rích cảm giác không chịu được chỉ muốn đi tắm nhưng chiếc bụng đói kêu ầm ĩ cũng quá mức tất yếu không thể bỏ qua.

Tích Lăng một đũa, Lục Nan Hy một đũa, đến khi nào thức ăn vui đi khá nhiều, hắn bảo đã no, cô mới yên tâm tin là thật mà thoải mái ăn hết cả các thức ăn thừa còn lại. Được nạp năng lượng, cơ thể đã dần hồi phục không tệ. Nhưng rút cuộc, vẫn không khá hơn là mấy, khó chịu khó mà tả nổi, cả người đều nơi nào cũng kim châm vô hình đâm lấy, miệng lưỡi đắng nghét, mặc vậy cũng không thể kìm cô ăn hết thực. Nhìn xuống bắp chân, ngày càng to, phải tiết chế rồi. Dù nhìn Lục Nan Hy như lá lúa mỏng tênh chi sự cuồng phong tiến tới mặt mũi cô đến châu đại dương nhưng chính cô tự nhận thấy bản thân mình, cái gì cũng đang dần kích thước dài rộng tăng.

Tích Lăng thuận tay đẩy xe thức ăn bên cạnh đến, cả một khay đĩa trái cây ướp lạnh mát mẻ. Lục Nan Hy vuốt vuốt bụng no căng, chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy a? Nhớ không làm hình như ban nãy hầu nhân giọng điệu rõ ràng phu nhân lệnh? Chẳng lẽ Trử Văn Kiều có nghi ngờ hầu nhân nghe lầm? Không có cách nghe lầm được, nhà chỉ có ba người, Tích Lăng đương nhiên không nói, cả Tích Thiên Khâm cũng không cần nhưng là Trử Văn Kiều, hầu nhân biết bà nghiêm khắc đối mọi chuyện, không thể tùy tiện báo lại với hắn đường đường đại thiếu gia lạnh nhạt dọa ai cũng muốn tránh, đối mặt thái độ kính kình cần cần từng lời nói từng hành động còn hơn sợ ma chúc quý. Vẫn là cô phải suy nghĩ một chút, phong thái thâm từ lại muốn trôi dấy, nhìn tình hình cô hiện tại, hắn nên bón cô thuốc nhanh lên một chút trước khi trễ có tẩu hoá.

Một lát sau, bác sĩ Trương đã đưa thuốc đến, Lục Nan Hy tùy tiện ho khan vài tiếng cho ông ta đoán bệnh. Tích Thiên Khâm tiến thăm, cô không có cách mà nằm im đưa mắt nhìn.

- *Con dâu, con thấy trong người có ổn không? Ta đã gọi hầu nhân nấu cháo. Ban sáng vì không biết cho nên mang thức ăn lên có chút khô.*

Lục Nan Hy cảm động sắp khóc luôn nhưng mà có chút cứng nhắc, khô gì chứ? Quá hợp khẩu vị luôn, hầu nhân ban này đã dọn xe thức ăn bằng không cô chỉ có muối mặt.

- *Chủ nhân, có một tiểu nữ nhi ở bên ngoài cổng liên tục bấm chuông khẩn thiết muốn gặp ngài, chúng ta thực sự không có cách tiếp.*

Tích Lăng trong ánh mắt suy xét, tay vân vê điện thoại trong tay, từ trong miệng "ừ" một tiếng nhanh chóng cúp máy. Dặn dò qua hầu nhân để mắt đến cô thường xuyên, cũng nói qua một tiếng với Lục Nan Hy hẳn có công việc sẽ trở lại ngay sau không nhanh không chậm rồi đi.

- *Chủ nhân, Thương Quý đã xuất viện.*

Thời điểm này, còn có thời điểm nào thích hợp hơn để xuất viện đâu. Tích Lăng không bắt ngờ, vẫn bình thản như nước gặt đầu một cái.

- *Anh Lăng, em không còn nơi nào để đi nữa...hức hức...nhà không có tiền trả người ta cũng đòi trả lại, em sợ lắm.*

Tổng Thiên Tinh hiểu rõ mặt mình khóc lóc tap nham nước mắt cho nên kìm lại không chạy đến ôm lấy Tích Lăng để thể hiện cho bằng hết khát ý của mình.

Tích Lăng nhìn Tổng Thiên Tinh trước mắt, chỉ duy nhất một balô đồ là đã gọi là dọn hết tài sản, đồ đạc vụn trên người không thể nói quá rách rưới nhưng mà so với một đứa trẻ 13 tuổi tự sống một mình cuộc sống, kinh khủng đến mức nào. Nhưng hẳn ngay lập tức cắt bỏ đi những suy nghĩ thương cảm, nhanh chóng đi vào chính cái vấn đề. Tần Hĩ Ca đang ở đâu? Chi yêu thương say mê một Tổng Tư Tinh, sau cô ta chết rồi lại Tổng Thiên Tinh làm vợ để tự sinh tự diệt? Nam nhân này kể ra cũng vui tính quá thể.

Tổng Thiên Tinh chớp đôi mắt to tròn như hai hòn ngọc đen nhánh xinh đẹp, trước mắt Tích Lăng như một Tổng Tư Tinh thu nhỏ, thấm thương bộ hình bộ dạng lau nước mắt, đôi môi chun nhỏ xinh đẹp mím chặt lại, nước mắt cứ ồ ạt không dừng...

Chính vì lý do này Tích Lăng mới muốn đá ra khỏi Cẩm Viên ngay lập tức ••• "bíp...bíp..."

- *Tần Hĩ Ca ở nơi nào?*

Tổng Thiên Tinh biểu tình dừng khóc, thăm dò một chút ở Tích Lăng, thấy hẳn vẫn chưa có động thái gì nổi bật, thậm chí còn rất điềm tĩnh là đằng khác, nhưng mà thường nhân có câu trước giông bão trời rất quang đãng, nghi hoặc rốt cuộc thành công ở lại hay không đây? Xoay lại không ngừng khóc lóc suốt mướt, đến gần hơn một chút với Tích Lăng, cần mỗi dưới bàn khăn, tóc rũ rượi, dù sao ngồi đến đức nhân, hẳn không thể quăng một đứa trẻ trôi gà không chặt không nhà không cửa không còn thân nhân sống sao thì sống được.

- *Anh ấy sau khi chị em mất đưa tang lễ hàng xong cũng không thấy nữa, hai ngày qua em chưa có gì trong bụng cả, em rất đói, bây giờ...hức hức quá thảm. Em nhớ ba mẹ...nhớ tỷ tỷ...hức hức... Lăng, xin anh cứu mạng, cả đời này em làm trâu làm ngựa cũng quyết.*

Đây thực sự là lời một 13 tuổi tiểu nữ nhi nói? Chợt có tiếng nói ngái ngủ vang lên phía sau Tổng Thiên Tinh khiến cô bé hoảng hốt giật mình như gặp ma, mau chóng quên việc khóc lóc thét lớn một tiếng chạy ra phía sau Tích Lăng núp bóng, hé hé ánh mắt gần như nhỏ như hạt đậu tâm nhìn cái nói vừa phát ra tiếng vừa rồi, không phải ma là tốt rồi, mà còn là một tiên sinh tuấn đạt.

- *William, cậu không nên chọc tiểu nữ nhi sợ hãi. Mà sao, các người ở đây?*

Tổng Thiên Tinh dù không hiểu chuyện nhưng vẫn lắng tai nghe, mắt nhìn qua rồi nhìn lại chòng chọc ở Tích Lăng khuôn mặt tuấn tú có chút nghiêm nghị, hình như bắt đầu không vui rồi, hẳn ánh mắt chiếu qua hầu nhân đứng đằng xa đang nhìn nhau sợ hãi, đến chuyện khách cư lại, cũng phải hẳn đích thân dặn dò là nên thông báo ư? Hình như đến cả cảnh vệ cũng không dám nhúc nhích. William cắn cắn đôi môi quyen rũ, tay vuốt ve thỏ con trong tay, tay còn lại gãi gãi đầu cười một tiếng phóng khoáng, không cần giải thích nhiều, Ngô Kỳ Phong cùng Mậu Hoạch Ma từ lâu trang phục chỉnh tề đi từ trong bếp, ở trên mép còn nguyên vụn bánh mì thể hiện tác phong ăn vô cùng gấp gáp.

- *Lăng Lăng a đừng tức giận, chúng ta đều là hảo hữu, họ chỉ lưu lại Trung Quốc hôm nay đến ngày mai là cùng, tập trung ở Cẩm Viên đương nhiên là chuyện tốt nga.*

- *Ừa, Thiên Tinh, em làm gì ở đây vậy?*

Ngô Kỳ Phong theo lời Mậu Hoạch Ma nhìn cái tiểu nữ nhi sau lưng Tích Lăng ngẩn ra xa cách, đang tò mò là ai vậy? Mậu Hoạch Ma đến bên cạnh Tổng Thiên Tinh, anh biết rõ chứng mực, biết Tích Lăng không vui liên cũng rất nhanh lướt qua chuyện khác, cái tiểu nữ nhi này lặn lội đến đây đích muốn gặp hẳn không biết là mục đích gì phát sinh nữa đây? Anh đưa tay nắm lấy Tổng Thiên Tinh sang sofa ngồi một bên, cười tươi như không nhưng trong lòng đang thăm thăm dò, chả một ai không oán giận khi chị mình chết cả. Chi riêng hẳn đen mặt không đối, cái Cẩm Viên này sao còn lại là nơi tư mật, nhà ở? Phải gọi là nơi sinh hoạt tập thể mới đúng, ai ra vào cũng không có cái gọi là giới hạn. Hẳn có thể liên sắp xếp mỗi cá nhân một gian chung cư trong khu chuỗi đô thị Hoàng Gia. Ngô Kỳ Phong này chính là có tình chọc giận hẳn.

Hàn Ý Nhi cùng Virginia nghe ồn ào cũng mau chạy ra tới, Virginia không rảnh tiếng Trung mấy cho nên chỉ còn cách chạy đến ôm lấy William nhìn đến. Tổng Thiên Tinh mắt chăm chăm nhìn vào Virginia suối tóc gọn sóng vàng nổi bật, mặt mũi sắc sảo rất khác biệt sinh ra chăm chăm trên xuống không rời mắt như một vật thể lạ tồn tại.

- *Sao ồn vậy? Anh mới sáng đã làm loạn rồi, bọn em chỉ lưu một ngày thôi, ngày mai liền đi nga, còn rất nhiều chuyện để làm mà.*

William nói nhỏ như rót mật vào tay Virginia dịch lại lời Hàn Ý Nhi vừa nói ra tới miệng, thấy hai người chỉ chửi thân mật dính nhau như sam, Tổng Thiên Tinh tự mình đỏ mặt, đưa tay che hai mắt bịt kín không kể hờ, Mậu Hoạch Ma không kiêng dè cười một tiếng, đây mới chính là điều trẻ em nên làm, xem ra Tổng Thiên Tinh là tờ giấy trắng thật, tâm tư cũng không quá nhiều phần...**bốn**. Dù sao bốn nhiều hay ít cũng là bốn. Từ trên lầu, Liên Lâm quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bời, ở trên trán vẫn còn chưa gỡ xuống mặt nạ mắt dùng khi ngủ lồi thối lếch thếch, bên cạnh Lâm Nhựt Dự cũng không hảo hơn, hình tượng cả hai y hệt nhau ngày ngủ.

Thỏ con như nghe hơi được tiểu thiếu nữ trạc như mình cho nên không ngần ngại thoát khỏi tay William, nhảy thoăn thoắt rất nhanh đến Tổng Thiên Tinh như dự hoặc bởi cả rớt ngọt ngào, ánh mắt ngọc sáng lại càng sáng, trong suốt như xuân thủy vô cùng thuần khiết. William chẳng thèm để ý đến nữa, đến bên cạnh Tích Lăng "thỏ lẹ tâm tư" dù hẳn đã quá phiền để ý đến nữa, nói chuyện với đầu gối xem ra còn thoải mái hơn đó Will~~ chỉ duy Virginia thì vô cùng để ý, cả hầu nhân thấy thỏ con nên cũng yêu thích mà nhòm theo, thực sự nhìn nó quá là đáng yêu, bộ lông kia rõ ràng suôn mượt bóng bẩy lại nhau thoăn thoắt nhanh nhẹn, hai tay dài lác lác lư xao xuyên người ta, cái đuôi cụt muốn ngoác nhưng vô biên. Chi muốn bề trên tay mà vuốt ve thoải mái nhiều.

- *Ash, đừng loạn...*

Virginia dù nói vậy nhưng không có đuổi theo, giọng điệu thanh thoát hướng thỏ con yêu chiều nói, gương mặt Hàn Ý Nhi còn thua đánh rắm một bậc, liếc mắt Phàn Yến vờ tránh đi cười hề hề, ai nghe qua không biết còn tưởng Virginia đang dặn dò yêu thương con của mình đấy, dù hầu nhân không hiểu nhưng cũng hiểu là đang nói về chú thỏ kia, hai tay cô ôm ở ngực đưa mắt theo dõi, tiểu bạch thỏ kia đã rất lâu không có thể hiện nghịch ngợm rời khỏi trực tiếp từ tay chủ nhân, luôn luôn ngoan ngoãn đối William tuy ý đi hay bất động một chỗ đều đáp ứng, hiện tại lại hướng Tổng Thiên Tinh đến với vẻ rất cao hứng, xem ra thỏ con cũng có khẩu vị quá đi, cô bé đó thật xinh xẻo.

Tổng Thiên Tinh vào năm sinh nhật 7 tuổi, vô tình bị thỏ cắn vào ngón tay cái đến nay vẫn còn lưu sẹo sâu, hai tay ôm mắt dần thả lỏng, từ xa vừa nhìn thấy thỏ đến gần liền như muốn nổi điên nhảy lên sofa trong tình trạng phòng bị sẵn lúc nguy cấp nhất có thể, Virginia cứ tưởng là Tổng Thiên Tinh cũng đang đùa với Ash cho nên vô cùng thoải mái mỉm cười rạng rỡ.

Chợt Tổng Thiên Tinh thét lớn một tiếng, tay chân cứ loạn xạ đá rồi lại dậm, đưa chân đá mạnh thỏ con đang ngự ở trên ghế sofa dưới chân mình, Mậu Hoạch Ma chợt như nhớ ra gì

đó nhưng đã không kịp nữa, chân Tống Thiên Tinh đã đá trúng thỏ con rơi xuống đất vắng xa, thỏ con như đau quá "rên" lên một tiếng thảm rồi nằm yên như đang muốn hồi phục lại sức lực, vốn những giông thỏ tí hon này động nhiều cũng không được, chỉ nên nhẹ nhàng vuốt ve cho nên William vô cùng cân nhắc chú ý mà bế ở trên tay. Hầu nhân chớp chớp mắt xuyết xoa hoảng hốt nhanh chóng che miệng mình lại cân lại tiếng thỏ thoát ra đến miệng, Virginia thu lại ý cười hết thấy, William cũng kinh cũng ngạc đứng hình, môi cười còn chưa kịp thu về, vừa rộng đủ để a ruồi chui vào thuận lợi, sao lại đối với "con cưng" của anh như vậy? Là ai? Muốn chết sao?

Virginia mau chóng chạy lấy ôm lấy thỏ con tủi thân, dưới đáy mắt bạch ngọc kia ẩn hiện như một tầng hàn quang hướng Tống Thiên Tinh căm phẫn hiện lên rõ rệt. Nhưng rất nhanh đã thu chú ý lại hướng thỏ con đang nằm yên tay chân run rẩy, cọ cọ đầu đáng thương vào tay non mềm Viginia như cọng rom cứu vớt. William cũng lo lắng không kém chạy đến xem. Lâm Nhược Du có chút kìm nén nhưng như không chịu nổi nữa mà phì cười ồm ồm. Hân Ý Nhi chưa hiểu, nhưng là muốn cười William một phen, lại thấy người khác cười cô không a dua theo thì hơi khó chịu vốn là tính vậy cho nên cũng cười theo muốn nín thở có Liên Lâm như bị dọa sợ bởi hai cái nữ nhân này như điên như loạn mà cười, người tung người hứng thì nhau cười.

- *Cậu đừng hiểu lầm, Thiên Tinh nguyên lai sợ thỏ.*

Mậu Hoạch Ma cười không nổi, khuôn mặt xinh đẹp có chút nghiêm túc trở lại, đến gần ở giữa Virginia một khoảng nhất định đưa tay đẩy đẩy thỏ con, nó như hồi sinh mà ngồi dậy, hai tay lác lác lư lư như cũ, nhìn qua William lại càng tăng động, chớp chớp đôi đồng tử màu bạch đáng yêu lấy lòng chủ tử. Cũng không chết, chỉ một con thỏ không bỏ vừa miệng anh no nê, làm lớn chuyện làm gì, nghĩ là một chuyện nhưng ra miệng câu này là một chuyện. William không chút nào nguôi giận, liên tục thở dốc, lồng ngực phập phồng, sống mũi cao ở góc nghiêng càng thêm xinh đẹp nhưng lại chan chứa lửa giận.

Cái rối tung rối mù gì đây? Tích Lăng đau đầu muốn chết, nhũ mây kiêu căng, chưa bao giờ xung quanh hắn chấp nhận tồn tại ồn ào đến mức hiện tại, tay bỏ vào túi xoay người ý định rời đi liền bị Tống Thiên Tinh chặn ở trước mặt. Hắn không còn kiên nhẫn nào, môi bạc mím chặt, ánh mắt tàn độc như muốn giết chết cái tiểu nữ nhi trước mắt không hiểu chuyện.

- *Muốn cư lại? Tích Viên tự nhiên.*

Tống Thiên Tinh cứ tưởng Tích Lăng sẽ đá mình khỏi Cẩm Viên ngay lập tức nếu như tính khí hắn không tự bản thân kìm được. Nhưng mà gửi đến Tích Viên? Tống Thiên Tinh quá rõ, sao còn không biết Tích Viên dùng để làm cái chuyện chặn gối không đường hoàng của hắn, nếu hiện tại Tống Thiên Tinh đến cư lại, hầu nhân ở đây sẽ nhìn Tống Thiên Tinh bằng ánh mắt gì? Tinh nhân đội nuôi lớn? Hay hắn thay đổi khẩu vị thích "kia" trẻ em? Kia đây là chăm sóc đề mắt a. What the hell?

Trong đầu hiện lên vô vàn suy nghĩ tự mình cho là không đứng đắn. Dù vậy, Tích viên cũng quá hoàn hảo đối với cái phòng trọ rách nát, việc ai nghĩ gì đến mình Tống Thiên Tinh sau khi cha mẹ chết, Tống gia tán gia bại sản, Tống Thiên Tinh liệu còn để ý người ta dùng ánh mắt gì nhìn mình? Chỉ là lưu lại Cẩm Viên, kế hoạch vạch ra mới có kết quả...

- *Thiếu phu nhân, người...ừm trong người thấy ổn chứ? Lão gia thấy người ở đây chắc chắn sẽ trách giận.*

Lục Nan Hy biết trong người cô không ổn nhưng nếu mà nằm mãi ở trong phòng cô mới chính là không ổn nhất. Mau chóng muốn vận động, cơ thể cô nặng nề có thể là di chứng của lười biếng hằng ngày ít vận động. Cho nên thời điểm rời phòng, tâm tư lựa chọn quần tây Tích Lăng mà thay vào, dùng dây chun buộc cho vừa vặn ở thắt lưng, nhìn cô không khác mấy tiểu nữ nhi nghịch ngợm đồ của người lớn.

- *Mọi người giúp một tay đi. Rất nhanh bánh sẽ hoàn tất thôi. Lão gia sẽ không để ý đâu, với lại...đây, tôi rất khoẻ mạnh.*

Đương nhiên Lục Nan Hy cảm thấy rất khoẻ, bởi vì cô đã no rồi~~ có thực mới vực được đạo cơ mà.

Hầu nhân nhìn khuôn trước mắt đem đi rửa sạch, tuân theo vô điều kiện lời thiếu phu nhân đây bảo, ai cũng nháo nháo muốn được tiếp tay ở bếp lớn không gây chú ý mới lạ, Tích Thiên Khâm tròn Trứ Vân Kiều gọi ông hàng xóm cùng vào tuốt sâu ở trong hoa viên mà bàn nước cờ thưởng trà, chính vì cuộc gây gổ trước đó mà ông hàng xóm này nhìn Tích Thiên Khâm ông có chút dị thường, xa lánh là đáng khác.

Lục Nan Hy tay trộn đều bột, nêm nếm đo lường. Hầu nhân chỉ việc lấy dụng cụ cô cần thiết và đổ vào khuôn. Đôi khi cô còn chỉ họ tạo hình, loay hoay cũng nướng được chừng ba khuôn lớn hình sư mao, nhìn như là một bếp trưởng thực thụ, nhưng mà bếp trưởng nào như cô chứ, chỉ có biết làm vài món làm trọng xong cho rằng mình trù nghệ ổn định. Ít nhất trong mắt người ta cô có biết trù nghệ là được rồi. Trứ Vân Kiều cũng bị thu hút, tác động khi các hầu nhân ngoài vườn cũng chạy vào gấp gáp với với người nhìn vào bếp lớn, Tích gia chưa bao giờ ồn ào đến vậy, cả hầu nhân cũng nghiêm ngặt quy định không được nháo loạn gây ồn ào. Nhưng còn chưa có bước mấy bước thì phía sau đã vang lên tiếng trẻ con non nớt của Quyên Trinh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 102: Chuẩn bị hầu án

- Di Kiều. Tiểu Trinh đến nơi rồi đây. Sắp đến trung thu, cháu cũng muốn đến Đông Lập Viên thăm ông bác.

Trứ Vân Kiều tay bỏ xuống ipad trong tay, một mặt tươi cười nhìn Trứ Thâm Trang tiến vào bên cạnh. Rất lâu rồi hai người mới gặp nhau, bình thường Trứ Thâm Trang gửi Quyên Trinh là luôn tiến Cẩm Viên, chỉ duy năm nay cận trung thu mới nhìn thấy mặt Trứ Thâm Trang đấy. Nếu nói đến thăm Trứ Vân Kiều thì quá là ngượng ngạo, dù sao đây cũng danh Tích gia, chạm mặt Tích Thiên Khâm cũng quá không tiện thể. Đa số điện thoại phương tiện phương thức liên lạc là chủ yếu. Ai cũng có gia đình riêng hết rồi.

- Sao trong bếp ồn vậy? Di có khách?

Trứ Thâm Trang vô thức nghe Quyên Trinh ánh mắt cùng nhìn theo hướng tay nhỏ con bé trở vào cái rẽ lớn hầu nhân không ngừng chen nhau nhìn vào.

- Khách không mời

Trứ Vân Kiều liếc mắt chán ghét, dẫn Trứ Thâm Trang cùng Quyên Trinh đến sofa, cố ý bật TV âm lượng lớn, trùng mắt nhìn hầu nhân rần rề mà từ từ tản đi. Dặn dò hai người đừng chú ý đến. Trứ Thâm Trang đối chị họ mình làm sao mà không nhìn ra, mặc dù là họ hàng xa nhưng mà từ nhỏ đến lớn cùng nhau đường lớn cho nên dễ mà nói, tâm tư như liên thông, chỉ một ánh mắt bà cũng biết Trứ Vân Kiều nghĩ gì muốn gì cho nên nếu pha trà cũng chỉ có bà mới pha được, cập bài trùng gây rối nhất trước kia lúc còn là hai tiểu nữ tử!!! Ghét cay ghét đắng cũng không thể cắn gà nhà chính là câu nói ấy, bà mặc dù căm ghét nhưng trong lòng có cân nhắc. Nam tử bà đã quyết định vững như bàn thạch, bà không đối ý cũng không có cách khác. Rõ ràng cái câu "khách không mời" kia khẩu khí vô cùng nhẹ nhàng như lông vũ không khác không có đay nghiến, tỏ như thể bất lực vô khả năng nhúng tay. Còn nhớ ban đầu đánh cuộc gọi đến, Trứ Vân Kiều giọng điệu đay nghiến chua ngoa nghiến rằng nghiến lợi như thể từng kể rằng của bà đều muốn nhét Lục Nan Hy mà nhai sạch sẽ không chừa một mảnh xương nào, chán ghét vô cùng khiến Trứ Thâm Trang liên tục rùng mình.

- A!! Thì ra là chị, vợ cả chú lớn.

Lục Nan Hy đang cùng hầu nhân cầm màng ủ bột chuẩn bị cắt xén chọt phía sau giọng điệu mỉa mai cười khẩy của Quyên Trinh vang lên, lại là vấn đề vợ cả vợ lẽ, mặc dù cô xác định đó là mỉa mai nhưng mà vẫn không thể hiểu được, ai trút cái tư tưởng kì quái đó vào thần trí của con bé vậy chứ? Cô không thể nhịn nổi mà thâm bĩu môi, mắng tới tấp...ở trong lòng sâu thẳm, cô vờ như không nghe thấy chăm chú như cũ chỉ là hầu nhân bên cạnh còn phải bận cúi người chào một cái mới tiếp tục quán sự bản thân. Dù một tiểu nữ nhi nhưng mà xuy xét kỹ, từng cái cử chỉ lời nói...là con nít ranh đó. Hầu nhân trước bảo cô cẩn thận cái tiểu xú nhi này quả thực không có sai. Nhưng lằng lằng đi chính là cái biện pháp hảo nhất, hầu nhân nơi này kính cẩn như vậy rõ là cái xú nha đầu này rất được coi trọng ở mọi nơi, cô đã không được lòng quần chúng, còn chọc giận đến "công chúa" còn chưa đến ngực bản thân đương nhiên sẽ tự động rước hoạ vào người không cần ai tổn tâm tư ra tay gây hại.

Khó tâm quá đi mà~~

- Làm bánh? Đây cũng gọi là bánh? Các người thấy chị ta làm khuôn làm điền còn không cần, có tin tôi đi nói lại với đi ba thay hết các người không?

Quyên Trinh đưa tay cầm lấy bánh lục đạo mạnh do vừa mới nướng cho nên lòng bàn tay cảm giác bỏng, sau sừng đỏ rồi phồng rộp lên, đau mà đáy mắt to tròn hân quang, tức giận quay phắt sang hầu nhân gần cá chém thớt, nhưng con dao cũng không chừa con cá ra. Hầu nhân nghe vậy run rẩy liên tục cúi đầu, về mặt họ vô cùng bất lực, đối cái tiểu nữ nhi sợ sệt đương nhiên không còn mặt mũi. Lục Nan Hy trong lòng đã sôi trào tức khí, xung quanh mờ mờ như mù mịt, đầu óc có chút nặng trĩu trở lại, cô cảm giác như chuyển theo mùa thế này có khi cô lại sốt không? Tay nắm thành quyền tiếp tục vờ như không nghe thấy cho đến khi Quyên Trinh cũng không chịu nổi mình đang nói chuyện với cô mà cô cứ vờ như nói ai, lần đầu tiên bị như vậy, tính khí tiểu thư phú quý vách gia quả thật khó nuốt xuống nổi. Đưa tay nắm lấy tạp dề carô sọc Lục Nan Hy đang vận mà nắm kéo xuống. Thành ra hầu nhân gương mặt ai cũng tái mét, tiến lên một bước. Ai cũng biết Lục Nan Hy không muốn gây lớn chuyện, vả vào Quyên Trinh, nhưng Quyên Trinh được nước làm tới bên, không đến bên không quay đầu không thoả mãn.

- Thiếu phu nhân!!!

- Buông tay.

Trử Vân Kiều cùng Trử Thâm Trang đang say mê bắt quái thì chợt nghe tiếng Tích Lăng gầm ra đến, không hẹn mà cùng đưa mắt chấy mò hỏi lạnh nhìn nhau. Nhìn sang ghế đối diện, Quyên Trinh đầu mắt tiêu rồi? Con bé kia lại muốn gây chuyện!!! Trử Vân Kiều lại chưa thể đi mấy bước đã nghe thấy tiếng Tống Thiên Tinh gọi đến, chỉ duy Trử Thâm Trang mới khả năng tiến gần.

Tích Lăng nghiêng mặt một đường tức giận, đôi đồng tử hồ phách tối sầm, đến Quyên Trinh tay như muốn ngay lập tức thiêu huỷ đi. Đôi mày kiếm xinh đẹp nhú chặt, thời gian như ngừng trôi, hầu nhân nuốt một ngụm nước bọt lo lắng thay cái xú tiểu nhi kia, ai cũng cúi thấp mặt không dám nhìn Tích Lăng như một ôn thần trước cửa đứng yên như cũ, đến thờ mệnh cũng không dám, chắc chắn không chết vì tận mạng mà chết vì khó thở hụt hơi. Nguy hiểm tía không khỏi căng thẳng. Dù sao Quyên Trinh cũng chỉ là một tiểu nữ nhi 8 tuổi, sợ hãi mà khóc òa lên. Tay càng nắm chặt tạp dề Lục Nan Hy kéo xuống nữa.

- Chú lớn, cô ấy làm cháu bị bỏng rồi này.

Tiếng khóc Quyên Trinh có tính phóng đại hơn mà như kinh thiên động địa, trời đất đều thu vào tai nổi, thực sự con bé đang rất đau, hành động giơ lên chứng cứ chính là bàn tay phồng rộp đều là theo phản xạ tự nhiên. Tích Lăng ngày càng đen mặt. Trử Thâm Trang vội vã đến bên cạnh dỗ ngọt vuốt ve an ủi Quyên Trinh, tay từ từ gỡ tay con bé cầm tạp dề kéo Lục Nan Hy không buông, bướng bỉnh nhất định không buông, len lén nhìn qua xem Tích Lăng dò tâm tư, chính bà cũng "ngán" chứ không phải không đau. Cái Quyên Trinh này sao lại to gan làm bà bề mặt chứ? Nhưng cái tay sừng phồng này của Quyên Trinh, cái Lục Nan Hy này không phải bà bỏ qua đâu.

- Bác gái, Thiên Tinh chào bác.

Trử Vân Kiều thương tiếc tiểu nữ nhi trước mặt, mới đây bà cũng có mặt trong buổi tang lễ Tống Tư Tinh, mới lớn thế này sao khổ thân thể không biết. Đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp như hoa Tống Thiên Tinh nhỏ nhắn, dưới đáy mắt hân quang, bà cũng là đang nhớ đến ông bà Tống, dù sao cũng là quan hệ hai gia mật thiết vô cùng, với cái đính ước hôn bỏ lỡ giữa hai bên, kể ra không phải bà không tiếc. Tích Lăng cùng Tống Tư Tinh đứng bên cạnh nhau mỹ cảnh thế nào... dù sao cái chết Tống Tư Tinh ai cũng đau lòng muốn chết luôn.

- Bác gái, bác nói một lời với anh Lăng cho cháu cư lại Cẩm Viên, cháu không còn nơi nào đi nữa, tiền nhà không có đóng người ta cũng đập cửa bảo hồi phục lại, hai ngày nay trong bụng cháu trống rỗng... chị ấy mất rồi, cháu thực sự rất khó sống. Nợ nần mấy năm nay, thực còn chưa thể khả năng lo sao có thể lo đến thanh toán nợ, người ta chắc chắn cũng sắp tìm đến tính sổ.

Tiểu nữ nhi vì khí nguy hiểm nhất là gì? Đồng hoá sự thương cảm? Tống Thiên Tinh lại tiếp tục màn khóc sụt sướt, ôm tay Trử Vân Kiều, thâm liếc mắt qua Tích Lăng vẫn còn đang bận cho nên khóc lớn hơn một chút.

- Được rồi, bác sẽ tiếp lời xem sao. Không cần khóc nữa, bác đều hiểu.

Trử Vân Kiều nghĩ đến Tống Thiên Tinh luôn quán quyết bên Tống Tư Tinh cùng Tích Lăng, hiện tại chị là nơi dựa cuối cùng cũng mất đi, sống với Tích Lăng đương nhiên là phù hợp nhất, Tống gia cùng Tích gia xem nhau như là một đại gia đình, không có gì hoài nghi, nhưng trong lòng Tống Thiên Tinh chỉ tồn tại duy nhất ý nghĩ, đáng lẽ Tống Tư Tinh còn có thể sống thêm một năm hơn nếu không buồn rầu ăn không ngon ngủ không yên biến trở bệnh càng thêm chuốc hẳn nặng, không thể cứu chữa... niu kéo bằng trị hoá xạ liệu gì đó, đại khái là đủ mọi cách, nhưng còn có nghĩa gì khi trong tâm đã dần chết đi? Con bé chỉ đồng ý lưu cữu hận, trước mắt bao nhiêu thứ đang gằng trở nên tích cực cũng chỉ biến thành cữu hận.

Hai chị em nương tựa nhau mà sống, có sống chết cũng chỉ trong lòng mỗi người duy nhất một người thân đối. Trước khi từ giã cõi đời, lại chỉ đau khổ nhớ đến Tích Lăng, miệng cũng chỉ lầm nhảm một mình hán, chưa nhắc đến Tống Thiên Tinh một lần nào, liệu có uất ức? Cảm nghĩ Tống Thiên Tinh các bạn nghĩ sẽ như thế nào?

Lục Nan Hy thấy Quyên Trinh không còn khóc lóc nữa, tay con bé cũng không còn nắm tạp dề cô, ngẩn ra nhìn đến bánh quy đã hoàn thành hình sư mao. Tích Lăng cũng bị thu hút mà tiến gần, hầu nhân mỗi người cầm một hộp nhỏ, chính cô đã phân ra chia mọi người một ít. Đây là công sức từng người bỏ ra, không phải một mình cô. Còn có hai đĩa bánh lớn để sang bên cạnh cho Trử Vân Kiều cùng Tích Thiên Khâm và cả những vị khách xa lạ đứng trước mặt cô nữa. Để lại cả "bãi chiến trường" cho hầu nhân dọn, cô trong lòng có chút cười không nổi, dần lòng lại, đây là công việc của họ nga, họ làm mới lãnh tiền được, đừng có thương cảm không đúng lúc.

- Cho anh.

Tích Lăng không để ý hầu nhân xung quanh đều phiếm hồng gương mặt nhìn mình. Nhìn vào trong hộp giấy cứng gói màu đẹp mắt, không phải bánh quy hình sư mao mà là hình nam nhân, chỉ là mặt mũi khó mà nhìn ra được, các nét vẽ gần như đã hoà vào nhau hết rồi chỉ có hai tay thò trên đầu mới rõ ràng nhất, y như cũ. Mùi hương vô cùng thơm tho, sao có thể không quen, chính hần tự mình gặm hết bánh cô làm trước. Có lúc hần ôm lấy hộp bánh mà đau buồn, hiện tại cũng không muốn nhớ nữa, chuyện không tốt.

- Tay anh khỏi rồi à?

Nói mới nhớ, từ sáng đã không còn thấy quần băng gạc nữa. Tích Lăng đôi mắt ẩn ý nhìn Lục Nan Hy, còn chưa kịp mở lời, hầu nhân vội vã tiến đến.

- Thiếu phu nhân, có cuộc gọi đánh đến báo là có việc muốn thông sự với người.

Lục Nan Hy vô thức lau tay dầu mỡ vào tạp dề, nhìn hầu nhân gấp gấp chạy vào thờ hỏn hển. Có người muốn gặp? Là Ngô Kỳ Phong sao? Nhưng không phải cô bảo Tích Lăng giải

quyết thay cô? Chợt hần như nhận ra cũng đưa mắt nhìn cô, đúng là hần cũng không có ý kiến gì. Đưa tạp dề cho hầu nhân bên cạnh đem giặt luôn, tự mình chạy theo hầu nhân kia ra ngoài chính sảnh. Nhưng còn chưa ra tới cửa, hầu nhân rồi đến cả hần cũng khoe miệng giật giật cảm lòng không đậu mà cười ra đến, cô đang mặc cái quần gì vậy chứ? Quần dì ở chỗ một cục u nổi lên ở thắt lưng dưới lớp áo soni.

Đi ngang qua Trữ Vân Kiều cùng Tống Thiên Tinh, trong lòng chợt xuất hiện nghi hoặc, nhìn cái tiểu nữ nhi này cô có chút thấy quen thuộc, cô gặp qua ở đâu rồi a?

"Tôi đây." Hầu nhân dẫn Lục Nan Hy đến nơi, đứng ở góc rất xa lấy bánh quy trong túi áo rộng mà gặm một miếng, cô nhin cười xuống mà vờ nhìn sang chỗ khác.

"Cô Lục, có một người đàn ông đã dọn vào Ngự Tây cư, còn chỉ thẳng là cậu của cô, cho nên hầu nhân chúng tôi hỏi cô có tiện đến xem một lượt không?" Lục Nan Hy nhin không được "A" một tiếng, cô sao lại quên mất dinh thự Ngự Tây cơ chứ? Từ khi mẹ cô mất, đảo buổi điều tra, hầu nhân cũng chưa từng nói chuyện qua; việc gì cũng chưa từng động tới mà nói giải quyết hết thảy. Cô đã sớm nhận ra trong lời nói có chút khản trương hầu nhân chính là cái cậu Trầm Bình Minh, đã tâm muốn ý đồ xấu xa với cô, chỉ cần nghĩ đến thôi da gà đã nổi lên rồi. Khoẻ môi mím lại chặt, cảm nhận từng đợt khí lạnh, cơ thể nặng nề như cũ, cảm giác trước mặt mơ mơ hồ hồ, nước bọt nuốt vào cũng khó khăn.

"Tôi biết rồi." Điện thoại sau khi đã cúp, Lục Nan Hy nhìn hầu nhân đến gần mình mà định dẫn đường, cô lê thân theo, có chút buồn cười, biết cô định đi đâu sao?

Trên đường trở về nhà bếp, Tích Lăng đã ra tới mà đến ôm lấy Lục Nan Hy dựa vào người hần hoàn toàn, nhìn ra cô đã không muốn đi nữa nữa. Hình như cô tình hình bệnh không phải chỉ có cảm mạo, màu quang nhãn nhó lo lắng, liên tục vỗ vào gò má cô nóng nóng đỏ ửng lên hết cả rồi. Nhìn mắt cô lim dim buồn ngủ mà thương cảm đến đau lòng.

- Đã bệnh mà còn muốn thể hiện trù nghệ.

Tích Lăng mặc dù mắng bẽ ngoài lãnh đạm nhưng mà tay ôm cô ấm áp vẫn chưa bao giờ thả lỏng. Hầu nhân đi phía trước không dám xoay lưng, luôn luôn cảm giác bức bách phía sau lưng đến đỏ mồn hôi lạnh.

- Lăng, anh lập tức đưa em đến Ngự Tây đi, có việc em cần phải xem qua.

- Không được. Em phải đi nghỉ ngơi.

Lục Nan Hy đưa tay đỡ lấy người khỏi Tích Lăng, hần nhủu mày nhìn cô muốn làm gì, tay dần thả lỏng bởi không muốn cô phải mất sức vùng vẫy khỏi hần vòng tay. Cô hiện tại còn sức giải quyết chuyện mà cô nói? Dù chuyện gì đi nữa cũng có thể đợi.

- Anh cùng em mà, đâu có đi một mình.

Cho dù ai đi chẳng nữa, miễn là Lục Nan Hy, Tích Lăng đều không thể cứng rắn cự tuyệt cô điều gì. Điều quy theo cô ý kiến mà làm, ngược lại hần cư nhiên cam tâm vô cùng.

- Nếu đã như vậy...em định cứ vận đồ như vậy mà ra ngoài?

Một chút là quên mất, Lục Nan Hy ăn mặc quần dì đương nhiên cô biết, đối với hầu nhân cười mình cô cũng vui vẻ trong lòng theo nhưng mà như vậy ra ngoài thật sự là một thử thách khó, không phải cô muốn là được đâu. Dù sao cũng không phải trần như nhộng mà là sẽ là trò cười cho thiên hạ, sau khi Tích Lăng thông báo báo chí, cô cũng chứng kiến tận mắt, hiện tại ra ngoài không thể sơ sài quá mức, thoải mái cũng kịp nhận ra là có mức độ thôi. Cho nên vẫn là thay đồ trước, đồ đem qua hầu nhân đã giặt là cẩn thận treo trong phòng thay đồ.

Mộ Phi ngồi ở trước lái xe, Lục Nan Hy ngồi ở trong lòng Tích Lăng ôm hộp bánh đã dọn đồ hầu nhân gọi lại, dù sao cô cũng muốn trở về Cẩm Viên hơn là quay lại Tích gia, dựa vào hần nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, cũng không cách quá xa, một đường dài rồi cuộc cũng đến. Ngự Tây trong mắt cô vẫn không khỏi thoát bóng ma u ám. Cảnh vệ viên nhanh nhẹn mở cổng cho xe đi vào. Trầm Bình Minh từ bên trong nghe có người đến, liếc mắt chán ghét các hầu nhân nhìn ông như thể hận không thể ngay lập tức quét ông ra khỏi nhà. Chạy ra đến bên ngoài nhìn. Từ trên BMW sang trọng bước xuống chính là đôi giày da bóng loáng màu trắng, không khỏi khiến người ta xuyết xoa thốt ra khỏi miệng, một lúc sau mới kịp nhận ra phản ứng. Cô cũng theo hần mà rời xuống xe. Ánh mắt loé qua Trầm Bình Minh, bờ môi anh đảo cô chập chòn cười như trào phúng. Ở đỉnh đầu ông ta nổi bật không quá khó để nhìn thấy vết sẹo ròi hai đường may, bằng chứng cho việc Doãn Di Vương ra tay cũng độc ác quá. Hình như không có tâm tư chăm sóc kiêng cử cho nên sưng lên như một tạp u thịt, quái dị vô cùng. Cũng như xuyên thủng cho gương mặt ông ta càng thêm dữ tợn.

Tích Lăng cũng không quên lời Doãn Di Vương bên tai thông báo lại với hần. Trước mắt lãnh băng cuồng bạo đến đáng sợ, Trầm Bình Minh nhận thấy ánh mắt hổ phách kia cùng ở hần tàn ra nguồn khí tức bạo ngược như muốn găm ông ta thành trăm mảnh chợt sợ hãi mà bước chân vô thức lùi lại mấy bước. Nhìn Lục Nan Hy, thâm trầm trong lòng, cái nha đầu này đến đây là muốn đòi nhà? May mắn thay, đêm đó ông mà "ăn" được nha đầu kia, hôm nay mọi chuyện đã khác, xem còn dám lên mặt hay không.

- Ai cho phép ông cư nơi này?

Trầm Bình Minh trước kia Lục Nan Hy nhớ rất thân thiết với Trầm Phương Lan, dù gia thế có chút khá giả hơn nhưng mà cũng như mấy người kia mặc kệ cô tự sinh tự diệt trong nghèo khó, chỉ là vớt vát ở chỗ, các ngày lễ thường gói quà mang đến. Đợt lễ nào mà cô không nhận một chú gấu bông đâu, nhận đến chán luôn, có lúc cô còn mơ ước cô tiên sẽ biến cái gấu bông trong hộp kia sắp tiến đổi lại là một búp bê lông lầy, không cần phải đắt tiền, búp bê nào cô cũng yêu thích. Nhưng hiện thực luôn rất đau lòng, lại là một teddy bear cười tươi nhìn cô, như thể cô sẽ không thoát khỏi tội đâu... quả thực khắc đó, cô sợ hãi thật, suy diễn ma quỷ đủ thứ trên đời. Quay lại vấn đề, ngày mẹ cô mất, ông ta lại có thể nghĩ đến chuyện cưỡng hiếp cô? Trong lòng cô luôn nghi hoặc, đến hiện tại vẫn còn nghi hoặc.

Chính sự nghi hoặc đó như tiếp Lục Nan Hy sức mạnh đến bức người. Giọng điệu cô rõ ràng không hề khiêm nhường, không một tia tôn trọng, cả cách xưng hô cũng không buồn bỏ vào kính ngữ, nếu ông mà nói điều gì đó trật ý thu vào tai cô không vừa vặn, có thể không còn dính dáng cái quan hệ nữa mà cư xử tới cùng. Trầm Bình Minh cũng tuổi nào rồi mà còn không biết cô đang tức giận, lời nói dù không thu vào tai nỗi nhưng mà nhìn cái nam nhân đứng trước cô vững chắc đi, ông có dám chửi mắng? Đương nhiên thuận nước mà đẩy thuyền cho lành trước đã.

- Đừng tức giận, cậu thấy quá thương tâm cho em gái mình cho nên muốn cư lại hằng ngày thấp cho em ấy nén nhang, đồng thời cũng ấm nhà ấm cửa, xem như một lời an ủi.

Tích Lăng không rõ mọi chuyện cho nên chỉ để cho Lục Nan Hy tự mình tiếp chuyện. Cái Trầm Bình Minh kia xem ra tinh táo lắm, khôn ngoan cũng không kém, xem ra muốn hỏi cái gì, cả ngày ông ta cũng đứng trả lời hết thảy cả ngày được.

- Muốn an ủi có nhiều cách, sao không phải thiết thực nhất là đi viếng mộ?

Lục Nan Hy nhất thời cũng "cạn" ý tưởng, biết làm cái gì để đối trí với con cáo già trước mặt cô đây nhưng rất nhanh Tích Lăng đã thay cô đối đãi. Đùng vậy a, muốn an ủi thương cảm cũng không phải là ít cách, dọn đến Ngự Tây thì là chả ra làm sao ý tưởng cả. Trầm Bình Minh nhủu mày, ông đã cứng miệng, không biết trả lời thế nào cho phải, chống lại ý trước ông nói, làm rõ ràng không phải ông lời nói trước là cái cớ, lại như vô hình hiện lên cái ý nghĩ thực ra ông chẳng để tâm Trầm Phương Lan vào đâu cả, đến một tên ngố nghe qua cũng kịp nhận ra mà trắng đen. Cái khí phách này còn không phải cái tên trên mặt báo xuất hiện cùng Lục Nan Hy mà ông nhìn thấy sao? Nếu là hần, ông không có cách đối đáp nổi, son dương đầu với hổ cũng coi như ép người quá đáng đi. Một lời nói ra không quá mấy tiếng cũng đủ để làm người ta thu ýet hầu. Xem như hôm nay ông xui xẻo một phen.

- Ngự Tây bỏ trống như vậy thật là tiếc, cháu không cư thì để cậu cư thì có làm sao đâu? Người trong nhà không mà, hư hại gì mà lo lắng.

Lục Nan Hy cười khẩy, ông ta còn có biết cái khái niệm người trong nhà cơ đấy. Người trong nhà mà lại cưỡng hiếp người trong nhà? Nghe có vẻ tai không mọi người? Làm ơn đi, cô

cũng không phải ở độ tuổi muốn nhận gấu teddy bear nữa.

- Đúng, cứ bỏ trống như vậy đi. Có như thế nào thì ông chính là người tôi không muốn cho cư lại nhất.

- Này, cái đồ hỗn xược kia, một vừa hai phải thôi, giấy tờ chuyển nhượng quyền đều đã được xác lập lại, ta hiện tại nắm quyền Ngự Tây quân, mày là ai mà dám lớn tiếng trong nhà của ta.

Nói gì thì nói, âm ỉ ở ngoài sân cũng không tốt. Mới nhớ ra bọn họ này giờ còn chưa vào đến thượng sảnh. Trầm Bình Minh còn sợ Lục Nan Hy không tin cho là ông dối để cho nên chạy nhanh lên tầng như quen thuộc từng góc gác rất nhanh đã trở lại trên tay cầm theo giấy tờ trắng đen bản photo, việc tinh táo là thật khỏi bàn cãi. Nhưng mà sao ngay từ lúc đầu không chặn họng Lục Nan Hy cô bằng cái bằng chứng đó đi cho nhanh, hiện tại mới nhảy dưng dưng thì không phải dối để tạm thời là gì mới phải?

- Theo tôi biết, việc chuyển nhượng hay bất cứ thứ gì liên quan đến một sở hữu quyền, đều phải có người giám hộ cùng với chủ chuyển nhượng ký tên chứng kiến mới được đóng một thông qua. Không biết là giấy tờ này ai thông qua? Có tiện xem xét một lượt?

Còn không phải rõ ràng giấy tờ Trầm Bình Minh cầm trên tay kia là giả? Nhờ mối quan hệ mà phù phép hồ biến giấy tờ, nếu mà Tích Lăng đã nói muốn xem thử chắc chắn hẳn cũng có mối quan hệ ở vấn đề này, khiến ông càng hoảng loạn ở trong lòng, từng bước hẳn tiến gần, đôi đồng tử tối sầm như thần chết hoàng phủ uy quyền từng bước chân làm tím ông thóp nghẹn lại, bảo vệ đưa giấy tờ ra đằng sau lưng, ngu ý rõ ràng không cho hắn xem chứ còn gì nữa?

Đều có căn cứ cả, không phải khi không phe chính nghĩa luôn thắng cánh tà ác. Chính vì tà ác cho nên có tật giật mình, đối cái gì ngược ý một chút liền cứng miệng không thốt lời nào nổi. Hầu nhân thâm ngưỡng mộ khí phách hiên ngang đàn ông tuấn kiệt bất phàm trước mặt, ai cũng gương mặt phiếm hồng si mê một lòng tương tư ở Tích Lăng, không phải Lục Nan Hy không nhìn thấy, không phải cô không ghen tuông mà chính là cô quá mệt mỏi để mà hành động nhiều hơn một cái nhấc tay nhấc chân nữa. Mặc hẳn đối đãi Trầm Bình Minh, cô ngoác tay hầu nhân tiến gần đỡ cô đến sofa nghỉ ngơi, còn có hầu nhân tinh ý hơn pha cho cô một ly trà nóng. Cô còn gì phải sợ ông ta tiến gần, dù sao chỉ có đối chuyện với Tích Lăng cũng đủ ông ta ú ớ rồi.

- Sốt sáng giấy tờ cũng hoàn tất rồi? Có lẽ vụ án Ngự Tây phải lật lại, âm mưu giết chết chị mình cướp tài sản quang minh chính đại?

Như áo trên người bị người khác tình mắt phát hiện ra chỗ ố nhỏ, phồng mang tròn mắng, sắc mặt trắng bệch càng thể hiện thất thế, gân cổ lên mà chửi mắng. Nhìn đi, hoàn cảnh này, là ai xấu hổ hơn?

- Tên khốn đừng có ép người quá đáng.

Tích Lăng vô cùng hài lòng Trầm Bình Minh nhìn hẳn vô cùng cảnh giác, bàn tay thon dài thô ráp hai ngón tay vuốt ve vào nhau, nụ cười tà mị thu ông ta bình tĩnh, lạnh người, cảm nhận như kiến con đứng trước ôn thân, mọi sự hay đến cả tính mạng cũng đều phó mặc.

- Quá đáng? Chuẩn bị tinh thần hầu án là vừa.

- Con không cần lo lắng, ta gọi người đưa con trở lại Cẩm Viên, cứ yên tâm ở đấy ta tự mình lời nói với Tích Lăng.

Trứ Vân Kiều đưa tay vuốt ve đỉnh đầu Tống Thiên Tinh đang ôm lấy bà. Quyên Trinh từ nhà bếp ra cùng Trứ Thảm Trang tiến đến. Quyên Trinh liếc mắt không vui về gì đến Tống Thiên Tinh, là ai mà dám vào đây tranh giành bác gái với con bé? Hôm nay quả thực đến một tiểu nữ nhi trong lòng cũng phiền muốn chết luôn.

- Lão gia đâu?

Hầu nhân nhìn nhau do dự nhưng chỉ diễn ra rất nhanh, Tích Thiên Khâm dặn dò không được báo cáo điều gì, ban này muốn phục vụ nước đến hầu nhân còn phải lấp ló cẩn trọng, hiện tại hỏi đến biết đánh đường nào mà đối địch. Thôi vậy, bán đứng lão gia cũng không phải quá lỗ, im hơi lặng tiếng đến khi tìm ra ông đang chơi cờ với ông hàng xóm thì hỏi tội đầu tiên chính là tội đồ lớn nhất hầu nhân các người, ai cũng đã nghe qua Cẩm Viên hầu nhân bị đuổi việc thế nào cho nên mặt mày ai nấy xanh mét quýnh người cả lên. Nhưng không phải lừa gạt chuyện ông qua lại với ông hàng xóm, mà là chúrog mất cái thái độ trốn tránh sợ sệt làm người ta rêu rao bà hung dữ bản tính, sống ở đời còn cái gì quan trọng bằng cái bộ mặt. Bà chính là còn chưa muốn nói, ông già vô minh hiền lành nhon hậu nhưng thực ra lúc nào cái cọ thì bà cũng là người bị ép đến không còn chỗ đứng, hỏi xem là ai bức ai mới đúng?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Chị hai, em nhớ chị lắm

- A Hy, cô trở về rồi a?

Hân Ý Nhi chạy ra đến cửa, tinh ý ánh mắt Tích Lăng mà đỡ lấy Lục Nan Hy đi đến sofa, chuyển hộp bánh ở trên bàn lớn. Cảm nhận rõ thân nhiệt cô bức người, thậm chí tự mình đi cũng quá khó khăn, hoàn toàn trọng lượng đều dồn lên cả Hân Ý Nhi cũng gây gò thân thể không kém cô, người chín người mười, bộ dạng cô ta chật vật khiến Lâm Nhược Dự không nhìn được cười ha ha sáng khoái, có lẽ thời tiết nóng quá làm cô ta hào sảng luôn rồi, Hân Ý Nhi ngược lại cười cũng cười không nổi. William cả ngày chỉ xem TV, vuốt ve thỏ con an ủi, nhìn thấy Tích Lăng tiến vào còn mừng hơn bất được vàng kim.

Chợt cửa tự động bên ngoài có tiếng thiết lập mở, xe chạy vào thượng sân lớn, nhìn qua sao còn không nhận ra là xe riêng của Tích gia, bước xuống người cũng không khó đoán được, Tống Thiên Tinh cùng quân gia đi vào, trước tiên quân gia cúi người kính cẩn chào hẳn xong gật đầu nhìn mọi người xem như chào hỏi, một mặt nghiêm nghị. William vốn đã quên việc Tống Thiên Tinh dám đá "con cưng" của mình nhưng còn Virginia thì là chuyện khác. Lâm Nhược Dự nghiêm túc lại ngay tức khắc, len lén nhìn qua Tích Lăng, hẳn lại không có biểu cảm gì như thường lệ, nhưng cô ta biết hẳn đang rất khó xử, nhiều khi thân bất do kỷ là chuyện không thể trách khỏi.

- Đại thiếu gia, tôi phụng sự phu nhân đón Tống nhị tiểu thư đến đây chuyển lời với ngài, phu nhân muốn ngài đồng ý cho phép Tống nhị tiểu thư được cư lại Cẩm Viên, Tích viên có lẽ quá lạnh lẽo để mà nhị tiểu thư có thể cùng hầu nhân sinh sống. Nếu ngài có gì không rõ thì có thể đánh cuộc gọi cho bà, tôi chẳng biết gì để thỏa mãn những thắc mắc của thiếu gia cả.

Tích Lăng phiền muộn phát tay, quân gia biết ý rồi đi trước. Tống Thiên Tinh vội sợ sệt nhìn hẳn chưa từng đặt mắt ở mình. Hôm nay mới nhận ra, thì ra hẳn cũng có bộ mặt này, từ trước đến nay hẳn đều chưa từng nhìn thấy con bé mà lạnh nhạt xa cách như hiện tại cả cho nên có chút không quen, trong lòng nhỏ bé cũng tâm tư phức tạp. Virginia đưa tay vuốt vuốt lại mái tóc bông bênh như cũ, nhẹ nhàng từng bước chậm rãi đi đến bên cạnh Tống Thiên Tinh, cúi người, gương mặt xinh đẹp quỳ rũ vờ ngã ra một chút, cho hiển lành hoàn hảo, đưa ngón tay đẩy đẩy bàn tay con bé, sau đưa tay véo vào gò má Tống Thiên Tinh, chính là dồn lực vào cái véo gò mà này khiến con bé sắp khóc đến nơi, William chú ý biểu tình Virginia, dù sao nam hào hán không bức tiểu hài nhi nhưng chẳng hiểu sao ánh mắt nuông chiều đó lên Virginia như thể em thích gì thì cứ làm đi, cô cười một cái động lòng người bờ môi đỏ rượu đầy đặn.

- Lãng, em cùng hầu nhân đưa em ấy đi chọn phòng.

Tích Lãng nhìn đến Lục Nan Hy vẫn còn mê man nằm ở sofa, chớp đôi mắt chìm ung gật đầu một cái. Tống Thiên Tinh bị Virginia cưỡng ép đẩy đi không kịp nói ra ý kiến rằng con bé không muốn, chỉ còn cách cố gắng vùng vẫy khỏi tay cô ta đang cầm ở vai mình chặt như thể muốn bóp nát nó nhỏ bé, cái mụ phù thủy độc ác này còn tính đưa đến nơi vắng ánh mắt người mà ra tay đánh trẻ em sao? Muốn hỏi hay muốn chống cự cũng đành bất lực cảm nín, cô ta đâu có hiểu nổi tiếng Trung, từ đầu đến cuối làm bầm lẫu bẫu cái tiếng hành tinh lạ khiến Tống Thiên Tinh cùng hầu nhân đau đầu muốn chết vì có hiểu cái quái gì đâu a?

- Phòng này đi.

Tống Thiên Tinh vô cùng lạnh nhạt, không cho phép Virginia chạm đến mình, khuất mặt Tích Lãng liền không kiêng nệ ai nữa. Chỉ là trong đầu óc tiểu nữ nhi đó có tính toán rất kỹ càng, không phải quá mức thoải mái được. Virginia cùng hầu nhân nhìn theo cái bàn tay nhỏ nhắn kia trở, chính là phòng đối diện với Tích Lãng, chỉ cách một ngã rẽ. Hầu nhân thêm một tốp người nữa điều động chạy lên thay mới gra gối cùng dọn dẹp, liền có thể dọn vào ngay, đồ đạc con bé cũng được mang lên, Virginia sao chỉ có cái véo mà vừa lòng? Sự tồn tại nơi này cũng chỉ có ý đồ muốn cản trở thôi, Tống Thiên Tinh vừa tính tiền cửa, Virginia liền thể hiện tác dụng của mình, vờ chân cửa qua lại đến nửa ngày Tống Thiên Tinh chỉ nhìn khó chịu không thể hét lớn quát thẳng.

"Giny..." Tích Lãng đưa bé Lục Nan Hy trong tay vẫn còn mê man, biết cô không muốn lộ ra vết hôn khắp cơ thể cho nên vẫn áo khoác trên người, thân nhiệt hình như ngày càng cao khiến hân vô cùng lo lắng, lại gọi bác Trương đến lần nữa xem xét. Thu vào mắt Virginia vẫn còn chưa chịu bỏ qua cho Tống Thiên Tinh, gằn giọng một tiếng, lãnh đạm rời đi. Virginia liếc mắt lườm Tống Thiên Tinh, nhuếch môi miễn cưỡng cũng rời khỏi.

Tống Thiên Tinh sau khi mọi người đã rời đi, hầu nhân cũng đã ra ngoài, quét mắt gian phòng xung quanh rộng lớn trống rỗng thờ dài một hồi, mọi thứ đều ngăn nắp hình dung, cửa kính ban công lớn che rèm không chứa dương quang, con bé chạy đến mở ra, ánh sáng vừa đủ mới hài lòng cong môi cười, xoắn tay áo bắt đầu mở balô, trước hết là bắt ghế cảm bài vị cha mẹ cần thận hai tay đặt ở trên kệ đơn nơi cao nhất. Xong mới quần áo xếp vào phòng thay đồ bên cạnh, cái phòng này, Tống Thiên Tinh ngủ cũng có thể, vài bộ quần áo xếp lên nhìn không hợp mắt chút nào, còn có chút kì quái cho nên vẫn là đặt vài bộ quần áo ít ỏi này ở đầu giường lớn. Tận tay đóng chặt cửa phòng thay đồ, đã không sử dụng thì không cần mở tan hoác như vậy, nhìn thể nào cũng thấy đáng sợ.

- Bác sĩ Trương rất nhanh sẽ đến, em ngủ một lát đi.

Lục Nan Hy vốn ban nãy Hàn Ý Nhi đỡ cô, đã rất buồn ngủ, mí mắt cũng mở không lên, nhưng hiện tại đối Tích Lãng lời này, cô mím môi không còn cảm giác buồn ngủ muốn chết luôn như hồi nãy. Mắt phượng rũ xuống phiền muộn, cô ban nãy cũng nghe qua quần gia Tích gia nói một lèo phiền toái. Tống nhị tiểu thư? Là em gái của Tống Tư Tinh. Cô sao không ghen? Sao lại không có lời muốn nói? Chỉ là còn đang muốn tìm biểu cảm trên khuôn mặt hân thể nào. Hân thực sự trong ánh mắt cô nhìn ra cũng không mấy thấy hảo, cho nên hân im lặng cô cũng không muốn nhắc đến.

- Bác ấy ban sáng đã đến, hiện tại lại đến không quá làm phiền chứ? Em không muốn lại phải kiểm tra nữa, chỉ cần chẩn thuốc là tốt rồi.

Mây liễu nhũ chặt khăn trương quét đưa đến hiệu băng vệ sinh ở đẳng góc kia, Lục Nan Hy không muốn cũng phải phiền nào. Nặng nề nuốt xuống một ngụm nước bọt trong miệng khó khăn đặc cứng ở khoan miệng đập dính khiến cô khó chịu. Không ngờ lại bệnh đến nông nỗi này.

Tích Lãng vuốt ve đỉnh đầu Lục Nan Hy, xích lại gần cô hơn, có lẽ Tích Thiên Khâm lời nói hoàn toàn đúng, hân cư nhiên lại quên mất việc cùng cô đi lãnh chứng hôn nhân, lúc trước lễ cưới cũng chỉ qua loa trao nhẫn rồi thôi. Cả nhẫn hân cũng quên xỏ nào rồi. Đấy mắt âm trầm lại thâm ôn nhu làm cô trái tim cứ mềm nhũn ra, càng tỉnh táo không muốn ngủ.

- Những ngày nay anh vắng mặt, Tích thị lại không cho nghỉ phép dài hạn, có phải anh cũng nhận thông báo không? Em cũng không phải ngày nào cũng 7 giờ.

Tích Lãng bị lời Lục Nan Hy cắt gậy suy tư, khoẻ môi nhuếch một đường cười hoàn mỹ, cô hiện tại còn biết trêu chọc hân nữa đấy, cô là một người trí nhớ rất dai dẳng. Tay thuận tiện cầm lấy ly nước giúp cô ngồi tu hết chừng nửa ly, bác sĩ Trương trước đó cũng có dặn cho cô uống nước nhiều xem ra còn hay hơn thuốc men uống cho nhiều.

- Không sao.

[Giang Giang cùng Á Liên Á phần nọ: Hức hức... Tích tổng a, sao anh có thể nhẹ nhàng nói hai từ "không sao" vậy háaaaaa?]

Lục Nan Hy nhìn Tích Lãng chăm chú, nghĩ đến một lúc nào đó hân giật mình hay hoảng hốt gấp gấp thì sao nhỉ? Cô chưa từng nhìn thấy qua, hân lúc nào cũng bề ngoài bình ôn trầm mặc, tí mỉ hoàn hảo phong thái thanh lãnh khó mà nhầm vào đâu được uy nghiêm cao ngạo phát ra từ cái đồng tử hổ phách kia ngời ngời mùi hương thịt tươi, các nữ nhân còn không mau chạy lại cắn một miếng a?

- Đợi em hết bệnh, chúng ta đi lãnh chứng hôn nhân.

Sao? Lãnh chứng? Lục Nan Hy không nhận được cao hứng, trong người cảm giác không còn bệnh tật nữa chỉ có cơ thể nặng nề mới kéo cô trở về hiện thực. Cô si mê hân lâu như vậy, ở bên cạnh cũng gọi là một thời gian, hân cũng đã mở miệng là vợ rồi, vậy mà hiện tại mới mở lời đi đăng ký hôn nhân, cô còn ư khuất không kịp.

- Uy không cần đợi, em rất khoẻ nha, chúng ta có thể đi ngay.

Tích Lãng hài lòng thái độ của Lục Nan Hy mà vươn tay ôm chăm lấy cô tăng động, nắm lấy tay hân đầy đặn.

- Không vội.

Lục Nan Hy nhìn gáy Tích Lãng, sao lại không vội, tay cũng ôm chăm lấy hân, nhưng thăm cân nhắc lại trong người cô bệnh không cần đề cập nữa, hân quá thân mật tiếp xúc gần cự ly có phải sẽ bị cô lây bệnh không? Có chút tránh nhưng bị hân ôm chặt như cũ, hiện tại kim chặt đến mức cô nhúc nhích một chút cũng khó khăn, cả gương mặt cô phỉếm hồng, đầu mũi vòn mùi hương bạc hà ở hân khiến cô cảm giác trước mắt như mộng như ảo, hạnh phúc nụ cười muốn đến mang tai.

- Anh sẽ bị em lây bệnh mất.

Tích Lãng ý tứ không đổi.

- Tôi bồi em cùng bệnh.

Đương nhiên lời này Lục Nan Hy ứng nào mới không xiêu vẹo, hân khi nào lại dẻo miệng như vậy? Cô lại so sánh ánh mắt cùng lời nói, càng khiến cô trái tim nhỏ bé đập kịch liệt. Nhưng mà bởi hai người cùng bệnh, không phải ý kiến tốt. Cô lắc đầu trần trối, bên miệng bắt đặc dĩ biểu tình kiểu "không được" nhưng mà Tích Lãng sẽ buông sao? Hân căn bản đến gần cô đều mọi chuyện vứt bỏ sau lưng không màng cân nhắc nữa, dù cô ngồi ở trong lòng từ thần cũng muốn bồi cô mà cư bên cạnh.

- À, có chuyện này tôi muốn hỏi em qua, cái đêm em nói chúng ta cùng nhau đã thể bệnh tật hay khó khăn bên cạnh nhau gì đó...có sao? Theo tôi nhớ không lầm thì..

Chính lời này khiến Tích Lãng băn khoăn, nhìn ánh mắt ở đôi đồng tử Lục Nan Hy không đổi, rõ ràng cô đối với chuyện này hân đem hỏi tới liền lúng túng không che giấu nổi.

- Sao lại không có? Em đã nói với anh, những gì anh nói ra rồi từ mã nan truy, đừng hòng nuốt lời.

Lục Nan Hy chính là tình huống đó bí bách, lại cô xúc động gấp gáp cho nên vớ lấy cọng rom cuối cùng ràng buộc Tích Lăng chứ giữa hần với cô làm gì có tồn tại cái lời thề hôn nhân nào, cả hôn lễ Trữ Vân Kiều cũng không thêm tham dự mà, đối với hần lúc ấy cũng không nói gì, hiện tại sao lại muốn tra khảo cô chuyện này? Nhưng mà như vết thương lòng chạm đến liền đau đớn ập đến, hôn nhân như vậy cũng gọi hôn nhân sao? Cả cái danh vợ cũng chưa tới nỗi đâu. Mà hần đã nói chắc chắn như đinh đóng cột sau khi cô khỏe mạnh sẽ cùng nhau đi lãnh chứng đăng ký hôn nhân, cô còn quan ngại gì nữa? Hần rốt cuộc cũng muốn nghiêm túc xem xét giữa hai người rồi.

Khoẻ mới Tích Lăng giật giật, nhìn biểu tình Lục Nan Hy kiểu không cam lòng, mới anh đảo quyết lại một đường bất kham đáng yêu thập phần. Hần chỉ muốn trêu cô một chút thôi, hiện tại lời đó cho dù có nói hay không thì đối hần cũng chả có một cái giá trị nào. Nguyên lai từ trước đến nay đối hần một lời nói không có tác dụng đáng kể.

- Chủ nhân, bác sĩ Trương đã tiến đến thượng sảnh.

Lục Nan Hy sốt sắng nhìn ra ngoài cửa nơi truyền hầu nhân đến. Muốn nhích người một chút nhưng cơ thể cô vẫn nặng nề như cũ, đầu óc cũng có chút choáng váng, hai gò má nhiễm hồng không phải vì xấu hổ mà là thân nhiệt cô lại tăng lên nóng đã mơn. Tích Lăng vừa định rời đi, tay cô đã nắm gấu áo hần trở lại, nhất định phải tiến vào đây sao? Cô còn đang định dụ dỗ Hân Y Nhị, Lâm Nhược Dự mới chung nữ nhân quá trời xung quanh, còn không thanh lý được cái hiệu băng vệ sinh này a?

- Lăng, anh chỉ cần nói bác ấy lấy thuốc hạ sốt, em không ho cũng không sổ mũi, không quá nghiêm trọng.

Tích Lăng như muốn nói gì đó, ban sáng ông Trương đến cô cũng không cho đến gần kiểm tra, chẳng biết cô thế nào cho phải, hiện tại gọi ngược một lần nữa cũng vẫn như cũ mờ mịt bốc thuốc, hần dù sao cũng không thể không nói lý mãi được nhưng mà, nhìn Lục Nan Hy biểu cảm kiên định ánh mắt, nếu hần còn không thuận ý, có lẽ cô nhất định cũng sẽ tránh mặt cả hần luôn ấy chứ, cho nên vẫn là xuống nước hoà hiệp.

- Thiếu gia, tôi nghĩ bệnh của thiếu phu nhân không phải là sốt thông thường bệnh, chính là dựa vào những triệu chứng hiện tại, cô ấy đang trong thời kỳ kinh nguyệt, kháng thể suy yếu lại do tác dụng phụ quá mạnh trước đó cô ấy dùng liều lượng mạnh thuốc hủy thai cho nên mới cơ thể suy nhược yếu ớt, thường xuyên bệnh mãi không bao giờ cảm thấy hảo trong người. Nếu được, tôi có thuốc bên người cho thiếu phu nhân đây, tốt hơn hết có thời gian, thiếu gia nên dành thì giờ đón cô ấy đến bệnh viện vào nước biển một chuyến, kiểm tra sức khoẻ thật sự kỹ càng, để lâu tôi e không tốt, còn khả năng mang thai hay không tôi cũng không rõ, chỉ là nếu mà mang thai thì sẽ rất nguy hiểm cho cô ấy, đứa bé cũng sẽ sinh ra bị tật nguyền đi chứng, cũng chẳng thể đoán nó có thể biến chứng thế nào nữa. Còn có...

Ông Trương âm ờ không dám nói, ông hoàn toàn thật trạng trong thần trí nghĩ gì nói đó, đều thuật lại lành mạch đầy đủ cho Tích Lăng, thời khắc này tâm trạng hần vô cùng tệ, cả biểu cảm cũng biến hoá nguy hiểm như muốn ngay lập tức đâm vỡ cái a tường lạnh băng phía sau, quanh người xuất hiện luồng khí căm đến gần. Quả thực lần nào gặp Lục Nan Hy, tình trạng cô chỉ ngày càng tệ hơn, thuốc bỏ để mà nói cũng không có tác dụng.

- Cứ nói.

Ông cẩn thận hai tay chéo nhau, ánh mắt dần trầm lại bình tĩnh, vô cùng khí khái chuyên nghiệp với nghề, liếc mắt liến chuyên tâm trở lại vấn đề đang nói.

- Còn có, tâm trạng thiếu phu nhân rất dễ bị kích động? Thường xuyên không ổn định, chẳng hạn việc gì cũng khiến cô ấy buồn rầu, thường xuyên nhớ về chuyện cũ mà đau lòng? Ngủ không yên giấc chất lượng, khi ngủ thường lại rất sâu?

- Cho nên?

Tích Lăng bình tĩnh hai mắt đối ông Trương như muốn tìm thấy niềm tin tưởng nào đó, trong giọng điệu ông ta, Lục Nan Hy sẽ không nặng nề lắm chứ? Quả thực những triệu chứng đó theo hần quan sát đều xuất hiện. Thậm chí hần cảm tưởng lúc nào cô cũng bồn chồn lo lắng, ánh mắt cô run rẩy cho hần cảm giác khó mà diễn tả nổi, chỉ có thể hình dung là thiếu an toàn. Nhớ đến cô khóc suốt suốt đứa bé hai người đã không còn đến thượng tâm, hần ở giữa lòng ngực như đá đè hơi thở khó khăn áp chế.

- Tôi cũng biết rõ gần đây thiếu phu nhân những tình huống ngoài ý muốn phát sinh, stress khiến cô ấy buồn phiền căng thẳng kéo dài một thời gian, có thể nói những triệu chứng trên, dấu hiệu của trầm cảm ở mức độ nhẹ có thể cường chế khi phát hiện kịp thời.

Tích Lăng trừng mắt lớn hốt hoảng, ngạc nhiên một tiếng hỏi vặn lại. Ông Trương hào sảng nói bậy sao? Hần không tin nhìn chăm chăm ông ta, tốt nhất đừng nên phỏng đoán bừa nếu không hần sẽ không dễ bỏ qua đâu. Những bệnh tâm lý này không phải muốn nói đùa là đùa nhưng nhìn ông một mực nghiêm túc vô cùng, lời nói bình ổn vững chắc chuyên sâu kiến thức phân tích rõ ràng, có vẻ nói bừa? Hần trong lòng như có bàn tay giầy vò siết chặt, dựa người vào ghế nhắm nghiền mắt định thần, nghĩ đến hần sẽ phải làm gì tiếp theo đối với cơ sự này. Không khí xung quanh đình trệ u ám, đến tiếng đồng hồ cổ điển khởi động qua lại cũng nghe rõ mồn một từng giây từng phút.

- Được rồi, tôi sẽ khuyên nhủ cô ấy đến bệnh viện một chuyến.

- Vâng, đại thiếu gia đến bệnh viện cứ liên lạc với tôi.

Ông Trương nhìn sâu vào Tích Lăng trầm tư đặt lên bàn thuốc ông đã phân ra sẵn, thờ dài một hơi quay lưng rời đi. Chính cửa sau khi đóng lại, một mảnh vắng lặng ảm đạm như tờ hần cũng thờ dài một hơi, mắt nhắm nghiền không thêm động cho đến khi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, màn đêm cũng dần buông rèm. Hần nhân bận rộn chuẩn bị một buổi tiệc nhỏ như thường lệ, ngày mai chính là ngày bọn Lâm Nhược Dự rời Trung Quốc rồi.

Tiếng gõ cửa truyền đến, Tích Lăng không buồn nhúc nhích, đôi mắt gần đỏ sâu thẳm như biển sâu lãnh đạm thấu xương. Hần dạo gần đây không còn hút thuốc nữa, hiện tại gác tàn lại đầy ắp đầu lọc, hơn phân nửa xi gà được mở bao. Tâm tư rồi tung rồi mù, chỉ cần mở mắt thực tại lại kéo hần trở lại, hần biết phải làm gì đây? Cô trở thành như hiện tại không phải ai khác tác động trực ngoài hần, đều liên quan hần mà cô chuốc rắc rối vào người. Muốn giữ cô lại bên mình là trước kia hần không nở buông, hiện tại nghĩ lại cô sẽ hạnh phúc?

- Lăng, em vào được không?

Giọng điệu trong trẻo đã biến đổi có chút khàn đặc Lục Nan Hy truyền đến. Tích Lăng nhanh chóng định thần lại, tay chân gấp gáp cất đi xi gà vào ngăn tủ bên dưới bàn. Giọng như từ lòng ngực truyền đến "ừ" một tiếng nhẹ hững như lông vũ như móng tay cào nhẹ vào trái tim Lục Nan Hy, cô không hiểu giọng điệu kia chất chứa cái gì, nhìn đến Tích Lăng đình trệ biểu cảm, lãnh đạm đối cô cũng không có nhìn ra. Hần nhệt nhặt đi trông thấy, ông Trương đã nói gì với hần hay có chuyện gì lại xảy ra nữa sao?

- Có chuyện gì vậy?

Lục Nan Hy tay ôm ipad, trên người đã thay ra chiếc váy xám nhạt tron xuống đơn giản đến bấp dùi nhỏ, đi chân trần đến gần trước bàn, chớp chớp mắt lắc đầu, thực sự cũng không có gì to tát, cô chỉ là muốn uống thuốc ông Trương đưa đến, nằm nghỉ một chút có lẽ sẽ khoẻ còn xuống dưới nhà ngồi chơi cùng bọn Ngô Kỳ Phong. Nhưng lời nói ra đều cái gì cũng như bay đi hết.

- Anh làm sao? Đói bụng đúng không? Em đi gọi hầu nhân chuẩn bị một chút thức ăn.

- Đến đây.

Cô không khỏi tò mò, hẳn làm sao thế nhỉ? Lời nào nói ra cũng đều rất khó khăn mà nói đến miệng. Tự động ngồi ở trong lòng hắn, hôn lên gò má kia ảm áp một nụ hôn, môi anh đào xinh đẹp nhuếch miệng cười động lòng người. Hắn cũng đã trầm tư rất lâu.

- Em từng nói muốn đi Nhật Bản? Chúng ta đi đi.

Hầu nhân đưa nước từ bên ngoài tiến đến, Lục Nan Hy cảm thuốc ở trên bàn hạ sốt uống vào một ngụm, cảm thấy yết hầu khô khốc đến phát đau cho nên tu hết cả một ly nước vào, như còn muốn uống nữa, lại đưa hầu nhân thay ly mới. Kinh ngạc Tích Lăng hỏi cô vẫn đề du ngoạn Nhật Bản, quả thực cô đã từng mơ ước đến đây từ lúc còn là tiểu nữ nhi cơ, là do cô đọc truyện anime Nhật quá nhiều mà sinh mơ tưởng, tuổi đây ai cũng như cô mà thôi, hiện tại cũng còn lưu lại mơ tưởng một chút, nếu có được có hội đó thì thật hảo nhưng mà thời khác này, hẳn giọng điệu trầm thấp, cô không phải ảo tưởng nghe ra còn có xen lẫn ngậm ngùi, như đánh vào lòng một tiếng đánh, yết hầu khô khốc lại như bị chặn lại, nghẹn lời.

- Tại sao?

Tích Lăng không có trả lời Lục Nan Hy, tiếp tục thăm thi vừa đủ cho cô nghe nhưng cũng như đang tự hỏi chính mình.

- Cư lại ở Nhật Bản thấy hảo không? Thời tiết ôn hoà phong cảnh hữu tình. Hay cùng bọn Hàn Ý Nhi ở Pháp? Thời gian tịnh dưỡng cũng không tệ. Ở Mỹ em quen thuộc cũng có thể. Cũng không phải ngay lập tức, đợi tôi sắp xếp mọi thứ.

- Anh đang nói cái gì? Cái gì mà cư đi? Anh say hà?

Rõ ràng Lục Nan Hy bên mũi không có mùi rượu, chỉ có mùi thuốc lá nồng đậm. Có phải dạo này cô kiểm hẩn không được uống cà phê thường xuyên cho nên hẩn tâm tình không tốt?

- Phu nhân, nước của người.

Lục Nan Hy chợt thấy không muốn uống nữa, ái ngại cho hầu nhân đi ra ngoài, để lại ly nước lên bàn như cũ. Ánh mắt phượng xinh đẹp có chút ửng hồng nhìn hẩn không đổi, hẩn một cái nhìn cũng chưa từng đặt ở cô. Thuốc hình như dần có tác dụng, cảm thấy dễ chịu thoải mái hơn ban này rất nhiều.

- Không có gì, ngày mai em cùng tôi đến bệnh viện xem bệnh trạng thế nào. Có lẽ bọn Hàn Ý Nhi đang đợi bên dưới.

Quét mắt đến Lục Nan Hy chân trần, Tích Lăng vô cùng nhẹ nhàng bế cả người cô lên, cô một tay ôm ipad một tay ôm lấy cổ hẩn bộ dáng chặt vật. Hẩn tiến phòng chính mà mang giúp cô tắt, khoác thêm áo khoác da cừu sau mới thuận ý cho cô đi chuyển. Đi ngang qua phòng Tống Thiên Tinh, Tích Lăng vẫn là gõ cửa gọi con bé xuống cùng, ngại ngủ ở trong phòng gì mọ cũng không phải cách, hẩn cũng không còn để ý nữa.

- Em là muội muội Tống Tư Tinh?

Tống Thiên Tinh theo phản xạ nhìn đến cái nữ nhân đích danh chị mình Tống Tư Tinh nữ danh, ánh mắt thập phần vài phần lạnh lẽ phòng quét qua, đại khái dò xét ngũ quan tinh xảo môi cười ôn nhu thuận khí xinh đẹp, mảy liễu đôi lúc lại nhíu nhẹ lại, so với cái Virginia còn muốn đẹp hơn nhiều nhiều lần, cái cười kia ngọt ngào còn hơn mạch nha, đôi mắt phượng có chút vô hồn lại thoảng như hữu đen trắng rõ rệt cong hình lưỡi liềm, tóc tuy ý buộc suốt lên đuôi ngựa nhưng lại hơi rối, tóc mai rũ rượi ở bên tai, làn da trắng nõn, gương mặt dù mỹ mạo đến khó thờ nhưng lại thất sắc rất không khoẻ, trong suốt như búp bê sứ mòng manh không khác, chiếc váy xám nhạt ôm sát cơ thể càng khiến cô thấy gầy gò. Phong thái này, làn sắc này không khác Tống Tư Tinh một điểm nào, chớp chớp mắt Tống Thiên Tinh xúc cảm trong lòng nhỏ bé từ tốn đi đến ôm lấy Lục Nan Hy không do dự, ở đây mắt hẩn quang không còn lưu lạnh nhạt nữa.

- Chị hai, em nhớ chị nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Cameron

Lục Nan Hy có chút sững sốt với cái ôm này, chẳng hiểu sao như bức ảnh ảm ảnh cô quay ngược trở lại dưới tán cổ thụ kia Tống Tư Tinh. Lại thương cảm mà đưa tay vuốt ve đỉnh đầu Tống Thiên Tinh bé nhỏ đáng thương.

- Không sao, chúng ta xuống đại sảnh thôi.

Tống Thiên Tinh rất ngoan ngoãn gật đầu cười đáp ứng với Lục Nan Hy, trước mắt như nhìn thấy Tống Tư Tinh, con bé len lén quệt đi đôi mắt đã sớm ướt đẫm đỏ ửng. Như chợt nghiệm ra mà tay cũng đã buông tay áo khoác Lục Nan Hy, lạnh nhạt như cũ, tụt lại bước đi sau cùng, dù sao có giống đi chăng nữa cũng không thay đổi được Tống Tư Tinh đã chết. Cảm động cũng không có lợi ích.

- A Hy, cô không khoẻ sao lại muốn xuống đây? Không nghỉ ngơi a?

Tích Lăng điều hầu nhân chuẩn bị thức ăn cho Tống Thiên Tinh ở nhà ăn, bản thân lấy đôi dép mang đến cho cô đi ra ngoài thượng sân. Hoa viên dọn sạch sẽ tiêu điều hiện tại lại trở nên ảm áp giăng đèn tiệc từng bàn ghế như cái buổi tiệc trước đó, không ngờ những người này lại thích trang trí đơn giản.

- Tiểu Hy khoẻ như trâu, cô đừng có khinh thường, bệnh cũng không ngăn nổi sức lực bức người kia nổi đâu.

- Này, anh làm áo Tích Lăng cháy tôi còn chưa so đo nhiều lời.

Nhớ đến Lục Nan Hy quát Ngô Kỳ Phong, có vẻ anh ta khá là tổn thương, hiện tại như mọi thứ đã quên hết, cô thầm thở phào một hơi nhưng vẫn không chịu nhượng bộ, như thói quen cô nghênh nghênh đắc ý quyết định anh ta gương mặt tự tin xuống. Sao có ai mà nói xấu người ta trước mặt người ta đâu?

- Cô không nhận nhất nhiều lời thì ai dám nhận nhì thay cô? Đúng là quân tử mười bước liền cô mơ đi mười bước.

- Nên nhớ một câu hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân.

Lư Phồn Hưng bên cạnh Mậu Hoạch Ma đối diện Ngô Kỳ Phong tiếp lời thay anh ta, như thần giao cách cảm, đối diện cũng không phải gần, muốn vỗ vai Lư Phồn Hưng cũng không có cách, cho nên một cái nhìn Mậu Hoạch Ma cũng biết mà vỗ vai tán thưởng cho Lư Phồn Hưng như ý rằng "hảo, cứ học hỏi lần này mà tiến tới nhé, đừng vờ học phú quý xa nữa."

Ngô Kỳ Phong liếc mắt qua Lâm Nhược Dự pha trò, đắc ý thập phần, nhỏ giọng bên tai Hàn Ý Nhi khiến cô cười ha hả một tiếng, nhưng cũng chẳng phải quá nhỏ để khoảng cách gần như Lục Nan Hy không nghe thấy, thế là màn đấu võ mồm bắt đầu. Sau Hàn Ý Nhi mới đá chân Ngô Kỳ Phong, kéo ghế ngay bên cạnh mình hai ghế trống gần đầu bàn vị trí thượng chủ trì cho Tích Lăng với Lục Nan Hy.

Rượu cùng thức ăn linh đình, ở giữa một hàng đầy tôm nữ hoàng cùng cua hoàng đế càng dài vuron ra khỏi đĩa lớn đánh thức cơn thèm ăn của những tín đồ hải sản thực. Vốn chủ đạo là rượu cho nên xung quanh ngoài nền chính là chén rượu, nhưng ngoài ý muốn là Liên Lâm cùng Mậu Hoạch Ma muốn dùng bia, cả William khẩu vị muốn dùng cả hai. Tiếng nói rôm rả chưa bao giờ dừng.

Bỗng tên Ngô Kỳ Phong mặt đen hết với hầu nhân bởi hắn vẫn thần vừa ăn vào có bóng dáng cần tàu, liên tục phun xối xả ra ngoài. Khiến ai cũng bị anh ta chọc cười, tên này lúc nào cũng có thể gây cười nhưng trong số đó lại ám ảnh Mậu Hoạch Ma nhớ lại trong miệng mình cần tàu đã nát bấy lại tron tron nhột nhột, kết quả là đồng thời cùng nôn thốc nôn tháo đến mặt xanh bởi chưa ăn gì đã buồn nôn.

Lục Nan Hy rất vui vẻ, trên môi cô luôn duy trì cười, ánh mắt lười liềm thích thú như tiểu nữ nhân bị kích thích cái gì đó vô cùng hào hứng đón nhận. Tích Lăng cũng đã nghĩ qua, thời điểm này chỉ là đem suy nghĩ đã cân nhắc nói ra miệng.

- Nếu không quá khẩn cấp, vậy lưu lại thêm 3 ngày nữa, thế nào? Auth chậm nhất tối ngày mai cũng đáp đến sân bay Bắc Kinh.

Ai cũng tỏ ý vui mừng, quả thực cái tính tình sớm nắng chiều mưa chính là cấp bằng công nhận không kịp tốc độ hấn thay đổi, ban sáng nhìn thấy mọi người tụ tập Cẩm Viên hẳn biểu cảm không khác bánh bao thiêu những nước, không khí càng thêm rôm rả, chợt Liên Lâm buồn rầu sờ sờ tóc bần thần, giọng điệu bất đắc dĩ lên tiếng.

- Tích tổng, có lẽ ngày mai em phải bay trở lại rồi, hạng mục đang giải quyết không thể trì hoãn thêm một ngày nào nữa. Khu đất nhượng quyền còn đang gặp vấn đề giấy tờ, vốn đòi lại tất cả công việc đóng băng hôm qua đến hôm nay đã làm khó.

- Có công việc đương nhiên cần phải giải quyết.

Lâm Nhược Dự tránh ánh mắt Liên Lâm lườm cô, chợt thờ phào một hơi, cái hạng mục Liên Lâm nói chẳng phải liên quan đến cô thư ký trưởng nhất sao? Khu đất đó chính cô cùng Liên Lâm cùng nhau thảo luận, nhưng hiện tại không nghe Tích Lăng nhắc đến mình cô mới thấm thấy nhẹ bâng, cảm kích Liên Lâm đưa đến ánh mắt đáng yêu, chính là còn ngăn bản thân kích động làm hành động trái tim chuông chuông ái ngân pháp đến~~

Bỗng cất ngang mọi người khiến ai cũng vô thức xoay người nhìn ra thượng sân có xe đang tiến vào. Bước ra chính là Lỗi Tuy Đồng cùng Chu Kết Am. Chu Kết Am vô cùng bước chân chậm chạp lại an tĩnh, Lỗi Tuy Đồng xuống xe bộ dáng thanh cao, xong lại nhanh chân chạy đến bên cạnh Lục Nan Hy ngồi xuống. Hàn Ý Nhi cũng không nói gì nhiều, đồng ý để Lỗi Tuy Đồng ngồi vào chỗ mình. Qua bên cạnh Ngô Kỳ Phong cùng Mậu Hoạch Ma đối diện, hai cái tên này còn hơn quả bom đang đợi kích nổ, là đang hại cô điếc cái màng nhĩ đây mà.

- Tổng nhị tiểu thư, chủ nhân dặn dò đưa cái này cho cô, nói rằng có thể sử dụng tiểu nhảm chán.

Tổng Thiên Tinh no bụng, tâm tư không tồi dần khá hơn, trong phòng ít nhất cả ngày nằm xem TV cũng không chán nhưng nhìn cái ipad mini trước mặt y như cái Lục Nan Hy cầm trong tay ban nãy, không khỏi vui mừng, vốn trước kia con bé đã có nhưng mà Tổng Tư Tinh cần tiền đình nợ cho nên vẫn là không nên lưu giữ đồ đắt tiền bên người để bảo toàn tính mạng khỏi đe dọa còn không bằng hai xu, đem đi cầm bán hết tất cả mọi thứ cho là sẽ được thu lại tiền, xong số tiền vụn vặt kia cũng vào túi người khác, lấp đầy cái đại dương bao la biết bao giờ cho đủ mang tên nợ lưu.

- Chủ nhân hỏi cô có muốn tiền hoa viên không? Bên ngoài rất vui nga.

Tổng Thiên Tinh tay ôm lấy ipad như báu vật, nhanh nhẹn bật lên wifi thử nhay máy như thói quen, rử mắt nhìn ra ngoài hoa viên ồn ào cười nói có vẻ rất hào không khí nhưng cũng chỉ có nhìn, con bé biết ra ngoài sẽ làm mọi người cụt hứng cho nên vẫn là lặc đầu trở lại phòng bản thân, cụt hứng Tổng Thiên Tinh nhất chính là cái ác quỷ mụ phù thủy tóc vàng nói thứ tiếng người ngoài hành tinh.

Trong thần trí nhớ lại lời Tích Lăng cùng ông Trương ở thư phòng đối chuyện, dù Tổng Thiên Tinh chưa thể hiểu hết nhưng mà trước kia đã nghe bác sĩ nói ở Tổng Tư Tinh có triệu chứng trầm cảm, nghe đến Lục Nan Hy trong lòng ông Trương cũng là trầm cảm nhẹ.

Lại một lần nữa xe đến, Phàm Yên từ khoan lái rời xuống, phía sau khoan là Doãn Dĩ Vương cùng Hứa Vy Bối? Nhưng mà Doãn Dĩ Vương rất nhanh không định chờ Hứa Vy Bối, cùng Phàm Yên sóng tay đi đến. Lục Nan Hy thời điểm ánh mắt bắt lấy thân ảnh Hứa Vy Bối tiến gần, không nhận được cao hứng vẫy tay, cũng bắt gặp ngay tay Phàm Yên cùng Doãn Dĩ Vương một chỗ, chợt kinh ngạc không thôi, vốn từ trước đến nay cô nghĩ Doãn Dĩ Vương chính là cậu độc thân nga, thì ra là bạn gái ở nước ngoài nhưng để bạn gái ở vị trí tay lái, anh ta lại ngồi một chỗ Hứa Vy Bối? Nói sao cũng không hợp lý, có ngu mới thấy hợp lý nga.

Dường như Hứa Vy Bối tiến gần, không khí chợt trầm xuống. Lỗi Tuy Đồng chính là tức giận nhất nhìn cô ấy tiến gần bằng nửa con mắt, sao có thể bỏ đi rồi quay trở lại như không vậy được? Tay Lục Nan Hy bị Lỗi Tuy Đồng kéo cô ngồi trở lại, gương mặt xinh đẹp bị xị.

- Cô làm sao vậy? Đừng có nghênh đón cái loại nữ nhân đó chứ.

Ánh đèn xe lại một lần nữa xuất hiện, Trương Quyển Hân bộ dạng ngái ngủ ra đến, ngoác tay với Virginia cùng William sau mới nhìn Lục Nan Hy đầy ảm ỷ, bí mật nhét chiếc hộp nhưng đen vào túi Tích Lăng, còn tình nghịch hếch mặt lè lưỡi một cái. Thì ra buổi đầu giả cớ phản Tích thị Trương Quyển Hân không đến cho nên Lục Nan Hy nghĩ cô chắc cũng sẽ không bay trở lại Trung Quốc. Hầu nhân bận rộn tay chân từ kho lấy ghế, đồ ăn cũng tăng lên gấp đôi.

- Smith! Đến đây ngồi cùng tớ nè.

Tích Lăng mắt nhìn thấy Hứa Vy Bối nhìn hấn ái ngại, chính là mấy ngày trước còn muốn phòng bao mơ ước hầu hạ hấn đây mà. Nghĩ lại Lục Nan Hy chắc chắn gặp lại đồng học cao hứng cho nên vẫn là nhường ghế bản thân cho Hứa Vy Bối, không đợi Hứa Vy Bối mở lời cảm ơn hấn một đường rồi đi, dời đến đối diện William ở đầu bàn bên kia, bên cạnh Doãn Dĩ Vương cho dễ tiếp chuyện. Bầu trời đêm hôm nay sao cũng nhiều, sương không nhiều lắm cho nên xung quanh đặc biệt âm áp.

- Smith, cậu nói xem một tuần qua trở về là cậu trở về luôn hay sẽ trở lại Mỹ?

Hứa Vy Bối có lẽ những ngày trước Lục Nan Hy hỏi lời này cô sẽ dứt khoát trả lời trở lại Mỹ nhưng hiện tại như rơi vào sương mù có chút ảm ừ.

- Sao cậu lại hỏi vậy? Trở về về Trung Quốc cậu nghĩ không tốt? Mà cậu thời điểm trả phòng, một tiếng cũng không chào hỏi tớ qua, hẳn tâm quá mức. Chung phòng mà như vậy đó à?

- Đầu phải ý này. Tại vì tớ nghĩ thời điểm đang đi học cậu cũng xuất có nghề ổn định cho nên hiện tại ra trường càng thêm thuận lợi. Với lại trước đó tớ cũng nhắc qua nhiều lần ý định tốt nghiệp xong sẽ trở về chỉ là cậu lúc nào cũng vô không nghe thấy thôi.

Hứa Vy Bối cụp mắt ủ rũ thờ dài một hồi, than vãn tựa vào vai Lục Nan Hy như thói quen trước kia.

- Tâm tư đơn giản như cậu thì tốt quá. Tớ trong thời điểm đi học vẫn chỉ là thử việc mà thôi, ra trường bằng cấp không mấy tốt cho nên chỉ có thể kéo dài thử việc, tớ à chỉ có quyền rủ ông chủ mới khả năng hồi tâm chuyển ý xuất thành nhân viên ổn định.

- Tự mãn, người ta mới không thèm nhìn cậu.

Lục Nan Hy đưa tay búng một cái vào trán Hứa Vy Bối, bên cạnh liên tục bị Lỗi Tuy Đồng kéo tay tích cực. Cô cũng nói nhỏ với cô ấy Hứa Vy Bối chính là hữu thân nga, không phải mới quen biết. Cảm giác giống như cô là cái miếng tôm ngồi giữa hai con mèo, cứ nhất định giành lấy cô không buông, chính vì chưa từng thử qua cảm giác này cho nên hiện tại mới cảm thấy vừa lo lắng vừa bồn chồn.

- Cậu hiện tại thế nào?

- Tớ à, cũng tạm. Mà cậu cùng với Dĩ Vương anh ta quan hệ thế nào vậy? Bây giờ mới nhận ra nga, tớ cùng cậu đều chưa từng nói qua quá khứ sự, nhà cậu thế nào tớ cũng không biết.

Hứa Vy Bối cùng Lục Nan Hy chơi thân với nhau chỉ đơn giản là bản thân Hứa Vy Bối và Lục Nan Hy, hoàn toàn không để ý mấy chuyện riêng của nhau. Hứa Vy Bối cùng cô cùng thuê một phòng, cũng học cùng một trường chỉ khác ban cho nên cùng đón xe bus đến trường là thường lệ.

Chợt Hứa Vy Bối đang vui vẻ thì gương mặt trầm xuống, mơ màng giữa hiện thực đưa bàn tay xoè thật rộng ra các khớp trắng nõn lên sánh với màn trời đen như cái chớp mắt kia, thờ dài phiền muộn. Lỗi Tuy Đồng cũng gắng căng tai mà nghe cho bằng được để xem Hứa Vy Bối này đối Lục Nan Hy nói cái trò quỷ gì?

- Là lỗi của tớ.

Cái giọng điệu kia so với gió nhẹ còn muốn nhẹ hơn nhiều, như vô thức cảm thấy quá buồn cười, Hứa Vy Bối tự mình bật cười một tiếng tràn đầy bất đắc dĩ. Đưa tay cầm lấy ly rượu trước mặt Lục Nan Hy, tình nghịch nhảy mất một cái chớp mắt uống sạch đầy tâm sự. Hình như đáng về suy tư này, cô chưa từng thấy xuất hiện ở trên người mang danh Smith...

- Nhìn cậu kia, không thể uống rượu đúng không? Sắc mặt thật tệ.

Hầu nhân kịp thời từ bên trong tiến gần đưa Lục Nan Hy một bình nước ép cam cùng cái ly nhỏ.

- Vậy cậu cùng Tích Lăng quan hệ thế nào? Là vợ chồng quan hệ thật sao?

Lục Nan Hy sờ sờ đầu mũi mình, Hứa Vy Bối này cũng chuyển đề tài quá nhanh làm cô không kịp thích ứng, môi cười gượng một tiếng nhìn Hứa Vy Bối thay đổi mất sáng nhìn mình như nhìn thấy kho vàng không khác, phiền muộn vừa rồi tan thành mây khói đời nào.

- Chuyện này dài lắm, đại khái vợ chồng quan hệ là sự thật. Tớ bị gã đi rồi.

- Cameron chắc chắn rất khổ tâm. Ngày tớ trở về Trung Quốc hai ngày, cậu ấy từ tiểu bang khác lại lặn lội đến nơi tớ ở bảo nhất định phải liên lạc được với cậu nói một hai tiếng mới chịu đi tớ đi.

Lục Nan Hy mất chữ O mồm chữ A ngạc nhiên.

- Sao? Cameron chuyển tiểu bang khác? Vậy còn mẹ cậu ấy thân một mình thì thế nào?

- Làm sao tớ biết được, New York luôn là thu hút số đông mà. Chỉ có ngày đó nói chuyện gấp gấp nội dung, cũng không tâm tư hỏi thăm cậu ta, chỉ có để lại số liên lạc cùng phương tiện truyền thông trên mạng.

Hứa Vy Bối tiếp rượu xong lại uống cạn, chỉ nhìn duy nhất Lục Nan Hy trong tầm mắt, bỏ qua dày đặc ánh mắt phía sau lưng Lục Nan Hy như rằng nếu có thể biến thành viên đạn, chắc chắn thiếu điều chỉ hận người cô đạn xuyên không còn chỗ để thùng nữa.

- Lăng, anh có nhớ em để điện thoại nơi nào không?

Tích Lăng cùng Doãn Dĩ Vương đang bàn việc với nhau, nghe giọng Lục Nan Hy yếu ớt truyền đến không hẹn mà cùng nhìn đến cô. Nghĩ lại một chút, đồ đạc của cô đâu phải hẳn quản mà biết, vốn muốn gọi hầu nhân lấy giúp nhưng cả cô và hầu đều không biết vị trí. Vừa định nhích người đi tìm thì Tích Lăng đã nhanh một bước rồi đi, để hẳn tìm là được rồi khiến ai cũng tác động thụ sung nhọc kinh về phía cô, hẳn vậy mà đi làm việc vất không chút nhủu mảy nga, há hốc mồm đến ruồi cũng có thể tiến khẩu, Hứa Vy Bối không mấy hảo cảm với cái tên mặt lạnh cảm tiếp cận này nhưng cũng không nhận được xuất xoa, còn đẩy đẩy vai Lục Nan Hy hét lớn thật lợi hại, thật khâm phục.

- Cậu võ công thật thâm hậu.

Ngô Kỳ Phong cười ranh ma ын ý đẩy đẩy vai William nhìn về phía Virginia, so với tiểu bạch thỏ trong tay thì cái tiểu bạch thỏ vuốt tóc vàng kia nhìn tuyệt hảo hơn nhiều. William cũng không biểu tình gì, nhướn môi cười tiếp tục nói chuyện với Mậu Hoạch Ma cùng Phạm Yến.

Tích Lăng rất lâu sau mới trở ra, bên tay còn cầm theo một văn kiện mới toanh, Lục Nan Hy không để ý nhiều chìa tay tiếp điện thoại từ trong tay hắn. Hắn sau khi kiểm tra cô trán không còn quá nóng mới yên tâm về lại chỗ ngồi.

- Hy Hy, cậu nói xem Tích Lăng nhà cậu ban đầu khiến tớ sợ muốn chết, hiện tại đối cậu như vậy, tớ có thể một chút biểu tình không?

Lục Nan Hy chẳng thế nào nghe hết câu ngoài cái "Tích Lăng nhà cậu". Tích Lăng nhà cô à? Trong miệng lẩm bẩm, thấy thực thích. Cách xưng hô này rất chuẩn nga, chỉ là ban đầu tiếp nhận có hơi xấu hổ, cả gương mặt đều phỉếm hồng hết cả rồi.

Hứa Vy Bối nhận điện thoại từ tay Lục Nan Hy, lưu vào số điện thoại cô sau đó mới lưu số Cameron. Tiện thể tải ứng dụng Weixin cùng truy cập Weibo cho thuận nói chuyện hơn, không phải lúc nào cũng dư tiền cho nấu cháo. Mà nữ nhân với nhau, mấy tháng không gặp chính là đối chuyện trời long đất lở mới chịu miễn cưỡng ngừng.

- Tuy Đồng có phải sắp kết thúc rồi không? Chị vừa nhận dự án mà.

- Cô chưa xem tiểu dẫn à? Còn dài mà, chỉ là diễn viên đồng thời tiếp nhận hai dự án cũng không phải hiếm.

Thật là, Lục Nan Hy còn sợ người ta không biết cô thật sự không ăn thịt heo cũng chưa từng thấy heo chạy. Thì ra dự án hai tháng tới trong miệng Phong Đường Minh chính là cái này. Nhưng chỉ vừa mới ra mắt, còn phải đợi khai máy rồi đủ thử diễn ra mới công chiếu, vẫn còn đợi dài dài. Do lúc đó cô không để ý lắm cho nên vẫn chưa có hồi sợ qua diễn biến thế nào. Lỗi Tuy Đồng quả thực cũng chưa nhận được kịch bản, diễn biến sơ qua để chọn phim thể loại thì cô đương nhiên biết, kẻ Lục Nan Hy nghe về hệ thống pha một chút huyền huyền, ngôn tình yếu tố niếp chính.

- Đây là tác phẩm chuyển thể từ truyện đó, cô cứ search Thụ Mộng Quả* tác giả bản mà đọc.

(*) là bút danh khác của tại hạ, mong các khách nhân lưu ý (ノ▽ノ) 〇

Hứa Vy Bối đợi Lỗi Tuy Đồng dứt lời mới trả về Lục Nan Hy điện thoại, hướng dẫn cô đăng ký tài khoản này nọ cũng mất gần 5ph sau mới hoàn tất. Vừa đăng nhập xong, gửi kết bạn Cameron rất nhanh liền hồi đáp, như thể anh chờ từng phút từng giây mất dính ở điện thoại phương tiện vậy.

- Thông báo hình ảnh đại diện là sao vậy? Cậu biết không?

Hứa Vy Bối bối rối nhìn phía Lục Nan Hy loay hoay không biết làm sao? Muốn hét một câu, đĩa bay cậu đậu ở đâu đó giúp cậu trở về. Kể cũng hiếm, thời đại này ra đường ai cũng cầm điện thoại, vậy mà ở đâu lại ra một cái nữ nhân tối cổ, cơ hồ là cái quái gì cũng không biết, còn đang thắc mắc Lục Nan Hy ôm ipad suốt trong tay không biết là sinh hoạt cái gì trong đó đây?

Chăm sóc mèo Tommy và nghe nhạc cũng là một loại theo kịp hiện đại mà!?

- Là chụp hình. Cậu mau chọn một tấm bỏ lên đi.

Lục Nan Hy mấy ngày nay mò mẫm đương nhiên cô biết cái chụp hình phương tiện ở góc nào nhưng mà chưa từng thử bao giờ. Vào đến kho ảnh, hiện lên cái biểu tượng trống rỗng như cái hiểu biết của cô vậy~~ đưa mắt lườm Hứa Vy Bối đang cười ngoặt ngoẹo với cô mù đường, ánh mắt hình viên đạn ý rằng "cậu cái đồ chết bầm!!!"

- Chụp hình sao? Tiểu Hy, lại đây tôi cho cô chút sùng ái.

Lỗi Tuy Đồng nghe đến chụp ảnh, máu tự sướng dâng trào không nhịn được kéo tay Lục Nan Hy cầm điện thoại đến, thành công kéo cả Hàn Ý Nhi, cả Lâm Nhược Dự cũng tiến đến đứng vào khung ảnh. Lục Nan Hy không kịp phản ứng mà há mồm to vừa bằng kích cỡ a cường. Cái gì vậy, cô còn chưa có kịp trả lời.

Một tấm thành công chụp, Hứa Vy Bối cũng dần tiến phía sau kéo tay Lục Nan Hy vào khung hình, Lỗi Tuy Đồng đã sớm phát hiện ra nhưng mà chính là không muốn mất hứng, là cái thái độ khả năng ảnh hưởng bản cô nương hứng.

Virginia nhìn theo họ động tác, dù nói không hiểu nhưng cũng có thể biết họ đang lũ lượt kéo nhau chụp ảnh cho nên tay sửa sang lại tóc cũng nhanh chóng tiến gần, chen lẫn nhau giành chỗ hảo mỹ vừa gương mặt nhất.

Ngô Kỳ Phong có chút ngà say nhưng để mà nói tinh táo thừa, vỗ đùi cười cười chỉ đến Phàm Yến cùng Liên Lâm, nữ nhân ai cũng đồ nhau chụp hình, chẳng lẽ hai cái người này không phải cùng giới? Kết cục khoan miệng anh ta nhiều lời bị nhét đầy vắn thần miễn cưỡng nuốt vào theo phản xạ không thể biểu cảm tốt, quá thảm hại. Đậu hũ đâu? Ta muốn tự tự a.

Nữ nhân chụp ảnh nam nhân nhìn ngắm. Tích Lăng nhìn thất thần ở Lục Nan Hy hoàn toàn ép buộc cười tươi bắt đắc dĩ nhìn mọi người xôn xao mắng nhau giành hết chủ đạo vị trí rồi, còn tích cực xô đẩy để giành cái nơi hiện mặt tốt, cả ánh sáng cũng là canh rất lâu mới xong một tấm, kết quả lật từ trên xuống hơn hai ba chục tấm. Tấm nào cũng Lỗi Tuy Đồng là toa sáng nhất, chính là cô ấy cầm điện thoại mà, chẳng trách...người tệ nhất chính là Lục Nan Hy vô cùng mất tự nhiên cười đến, thu vào ánh nhìn cô cứ là lạ kì quái.

Virginia cũng muốn xem hình, cảm thấy hình ảnh mình bị chen ép đến đáng thương, gương mặt cô một nửa che mất một nửa là đại đa số, liếc mắt nhìn về Hàn Ý Nhi hoàn toàn như muốn phan thấy cô ấy ra. Lỗi Tuy Đồng và Lâm Nhược Dự hải lòng trở về chỗ ngồi.

- Cô đẹp như vậy, tôi cùng cô chụp riêng.

Lục Nan Hy nghe Virginia cố gắng bập bẹ một lời tiếng Trung khó khăn, như một lịch sự giao tiếp mà gật đầu đồng ý nhìn thoáng qua Virginia rồi dời mắt vào điện thoại ứng dụng. Dù sao ngoại hình như Virginia, Lục Nan Hy khi trước mỗi ngày đều nhìn thấy qua cho nên cũng không quá để ý hay nhìn chăm chăm như khám phá thứ lạ lẫm làm Virginia đặc biệt hào cảm đối cô rất nhiều. Việc cô mất xanh tóc vàng di chuyển đến các nước người tóc đen mắt đen đều bị dòm ngó không hề kiêng dè, thực ra cô cũng có để ý đó, cũng biết mất tự nhiên mà.

- Cô cứ nói chuyện tự nhiên, tôi có thể hiểu.

Tích Lăng nghe Lục Nan Hy giọng điệu tiếng Anh truyền đến, không ngờ cô khi sử dụng ngoại ngữ lại quyền rũ mị lực như vậy, mạnh mẽ có hàm ý, nhìn đến cô không khỏi yết hầu khô khốc khó chịu lên xuống.

Chụp qua hai tấm cùng Virginia, Lục Nan Hy nhìn về Hứa Vy Bối, rốt cuộc cũng qua đại nạn rồi. Nhưng chọn hình đại diện lại nhiều người chụp như vậy nhìn thế nào cũng thấy kỳ cục. Vẫn là cô nên chụp một mình, bên cạnh Lỗi Tuy Đồng lúc nào cũng cố tình chui vào khung ảnh cô, tội cô liên tục phải quay sang mắng một tiếng.

- Chị đừng loạn nữa, tôi phải chọn làm ảnh đại diện đó, không thể làm mất mặt~

Lỗi Tuy Đồng cảm giác bản thân bị hạ thấp cực mạnh, ánh mắt nguy hiểm tối sầm đưa về phía Lục Nan Hy, cô thậm chí nuốt một ngụm nước bọt nhanh chóng sửa giọng, chính là liên quan đến lòng tự trọng với đánh vào kiêu hãnh của một nữ thần trên cao như Trắc Đồng, sợ loạn cần bậy.

- Không phải, ý tôi là chị quá mức nổi tiếng, fans rồi cuồng đủ thứ...đại khái là như vậy đó, tôi làm sao có thể để fans chị ganh tỵ tôi chụp cùng thần tượng bọn họ rồi có ý để đại diện weibo được chứ? Đảm bảo rất thu hút đó, một phần cũng lo lắng cho chị thôi.

Uy...cũng hợp lý.

- Được rồi, đưa điện thoại tôi giúp cô chụp, cô chụp này giờ tôi để ý...xấu không nói nên lời. Mau tạo kiểu đi.

Lục Nan Hy phiền phức "xui" một tiếng, nhất quyết xua tay.

- Tạo kiểu làm gì? Chị cần cười rồi chụp lại khoảnh khắc đó là ổn rồi.

- Cô nói đùa? Phải có tâm một chút, mau lên tôi mệt rồi còn phải ăn nữa.

Lỗi Tuy Đồng nghe Lục Nan Hy than vãn là biết rồi, chính là không biết nên mới không hứng thú, sinh không hứng thú mới nhiều lời.

- Cô ngồi nhìn thẳng phía trước, nhẹ nhìn về phía tôi, nhớ là nhẹ thôi, tạo cảm giác lời cuốn lại có chút hồ hững ngoạ kiều. Đồ cô mặc cũng có chút hảo đó.

Lỗi Tuy Đồng vốn cũng bị Lục Nan Hy gương mặt phù hoa lời cuốn, định vỗ vai cô hét một tiếng, sao không khai đài đóng phim luôn đi. Không chừng còn ăn đứt luôn cái ảnh hậu mới nhất Ôn Diệu Đoái. Nhưng mà cô từ trước đến nay nhận thấy bản thân là đẹp nhất, không cho người khác nhận thứ hai, hiện tại lại trầm trở cảm thán Lục Nan Hy dung nhan mỹ mạo,

riết rồi không còn thấy tiền đồ nữa. Đưa lại tâm lý giúp Lục Nan Hy, cô định chính ảo khoác Lục Nan Hy trở xuống một chút, như vậy xem chừng hợp hôn biết bao nhiêu nam nhân lướt qua, thế nào cũng nổi danh tiểu bạch liên thần tiên mỹ mỹ cho mà xem nhưng mà Tích Lăng kịp ho khan một tiếng nhắc nhở, ha ông nội cô còn không dám tùy tiện nữ[(#)]@

Bức hình ánh sáng vô cùng ôn, phía sau dây đèn giăng từ phía ẩm áp, tạo nền ảnh một màu quýt sáng, nữ nhân tóc dài buông xuống ở ngang vai rũ xuống gương mặt điểm lệ hoàn mỹ như được sắp xếp nhưng cũng như tự nhiên, chính cái nhìn nghiêng một chút này lộ ra chiếc mũi nhỏ nhắn cao điểm nhấn khiến bao nữ nhân khác ghen tỵ, đôi mắt phượng như ý cười, đôi môi anh đào hồng nhuận bắt ngay khoảnh khắc cô quyết môi lại cho nên một chút ý vị tình nghịch, chiếc cằm nhỏ không khỏi dẫn người ta xuống căn cổ trắng ngần, khoác chiếc áo lông cừu từng sợi mềm nhưng từng sợi long lanh như thắm không phục không thể im lặng mà hết giá trị của nó, sang trọng như rằng làm ra dành riêng cho cô vậy, càng nhìn càng không muốn rời mắt.

Lục Nan Hy trên trán nổi ba vạch dài đen nhìn cái nữ nhân bên cạnh cười hô hô với tài nghệ bản thân, liên tục luôn miệng khen ngợi chính mình, quá mức tự phụ rồi, cả cái ánh mắt kia cũng tràn đầy tự mãn, không nhìn được cô cũng bật cười một tiếng, nhìn tấm hình vừa rồi cũng không tệ nhưng không dám thoát ra miệng lời nào cảm thán cả nếu không, chỉ sợ Lỗi Tuy Đồng quá tự mãn sung sướng phát điên không chừng. Vô cùng nguy hiểm.

Hình đại diện đăng lên chưa quá 2ph, thông báo người thả tim cô ảnh đại diện, chính là Cameron.

- Cameron gọi đến, cậu mau nghe.

Lục Nan Hy vô thức len lén nhìn Tích Lăng, dù đây chẳng là gì mờ ám nhưng mà vẫn có chút lo lắng. Hắn say sưa trò chuyện với Doãn Di Vương cùng William, Lỗi Tuy Đồng bận rộn ăn cô mới thoải mái bấm chấp nhận cuộc gọi.

"Giờ này gọi không phiền cậu công việc chứ? Cậu hiện tại thế nào?" Thấy Cameron ý chào trong videocall, anh hiện tại đã nuôi râu nhìn điển trai trưởng thành hơn hẳn, Lục Nan Hy cũng đưa tay chào nhưng mà là rất nhanh động tác thoáng qua. Ngồi đối mặt với Lỗi Tuy Đồng, camera chỉ quay duy nhất Hứa Vy Bối cùng cô thuận lợi.

"Cậu đúng là vẫn không thay đổi, chỉ mới vừa gặp cậu đã hỏi thẳng tới tình trạng rồi, hiện tại tới chuyển sang tiểu bang khác, chụp ảnh nghề sinh sống." Lục Nan Hy ngạc nhiên nhưng cô đã nhanh chóng kìm giọng bản thân không quá lớn "Cậu đẹp trai như vậy chắc là người mẫu ảnh đúng không?" Chắc là giống mấy tiểu thư tươi đại bản nổi nhiệt gần đây thôi chứ có khác gì mấy. Cameron tuân thủ đến si mê người ta, không nổi danh chính là một tiểu thư tươi bị ượng phí thành tiểu thư thôi.

Cameron cười ngơ ngác, ánh mắt nhìn Lục Nan Hy vẫn ngây ngốc như cũ, nghe cô khen mình tuân thủ chốt không kìm được vui sướng. "Đại loại là vậy. Còn cậu thì sao?"

- Hy Hy, tớ thấy sự kiện quan trọng nhất là cậu kết hôn đó vậy cậu kể Cameron nghe luôn a?

Lục Nan Hy trừng mắt nhìn Hứa Vy Bối cười hề hề, dù sao chuyện này nói với Cameron cũng chẳng có gì chi là không tiện lắm. Thời điểm này chỉ nên nói qua loa rồi cúp đi.

"Tớ ờn, cậu nhìn thấy tớ rồi còn gì. Người mẫu ảnh xem ra cậu cũng nổi tiếng, ra ngoài phải dùng khẩu trang kính bản lớn? Woaaa, rốt cuộc anh bạn của tớ cũng kịp thời phát tài rồi." Cameron gãi đầu ngượng ngùng, hỏi thăm cô một chút rồi tắt máy, còn không quên hẹn cô thường xuyên gọi đến, anh hằng ngày có thể nói đa phần là rảnh rỗi, chỉ có những ngày cuối tuần mới chạy không kịp thở.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 105: Phụ nữ thức thời sinh ra, máu ghen là sinh trưởng trước nhất

Hàn Ý Nhi vừa nghe Lục Nan Hy kết nối weixin thì liền liên kết nối cô với nhóm chat chung của bọn cô.

Đã là tối khuya mà không khí vẫn còn ồn ào không dứt. Hầu nhân dọn dẹp ở bên ngoài, bọn họ lại kéo vào sofa ở thượng gia tiếp tục ồn náo. Lâm Nhược Dụ cao hứng bật TV liên kết qua máy tính trong tay bật lên phim kinh dị. Ngô Kỳ Phong ngồi bên cạnh Lục Nan Hy ở dưới thảm, đưa tay đẩy đẩy vai cô làm cô có chút hoảng hốt hết lớn, anh ta đặc ý cười nhạo, Hứa Vy Bối đánh vào tay cô báo im lặng một chút, hoàn toàn uy khuất quá.

Tích Lăng đen mặt nhìn một số người dưới thảm bao gồm Lục Nan Hy, chiếu ánh mắt viên đạn nhìn Lâm Nhược Dụ, Phàm Yển, Trương Quyển Hân cùng Virginia và Mậu Hoạch Ma dành lấy sofa ngồi chật ních.

Tích Lăng ngồi bên cạnh Lư Phồn Hưng ở giữa William và Chu Kết Am, hầu như ai cũng chú ý đến màn hình kia đang đến giai đoạn gay cấn, nhìn cái diễn viên tiến đến ngôi nhà bỏ hoang đồ sộ mà chăm chú, đồng tử mở to.

Một tiếng "rầm" từ màn hình TV lớn, sinh động vô cùng một bóng đen tác động đóng cửa ý chính là muốn một phen hù dọa người ta xem, Lỗi Tuy Đồng hét lớn cầm gối tựa che mặt làm ai xung quanh cũng cùng ảnh hưởng hết một tiếng. Lục Nan Hy cũng không ngoại lệ, nắm lấy vai Ngô Kỳ Phong mà trốn ở sau lưng anh ta, Tích Lăng hoàn toàn tay nắm thành quyền, rất nhanh kéo tay Lục Nan Hy ngồi ở trong lòng hắn không kiêng dè chia ánh mắt chán ghét đến Ngô Kỳ Phong ngơ ngác, chính anh ta cũng giật mình cơ mà.

- Lăng, anh không sợ sao? Đáng sợ muốn chết, hù dọa người ta bệnh tim thế nào cũng giật mình dẫn đến hậu họa đứng tim mà chết có ngày.

Lục Nan Hy mặc lời nói là như vậy thậm chí chửi nhưng mà ai bảo tớ càng đáng sợ không nên xem người ta càng muốn xem, cô nép sát vào lòng hắn, len lén ánh mắt nhìn màn hình kia đã sớm chuyển cảnh sang khu rừng rậm.

Hầu nhân cũng tò mò mà tập trung xung quanh, thành ra ai cũng ngồi vòng vòng ở thảm mà xem. Kéo dài 2 tiếng, rốt cuộc cũng kết thúc, đồng hồ cũng điểm đúng 1h sáng, còn chưa đi ngủ a?

Bởi vì đã quá khuya cho nên tất cả đều sắp xếp lưu lại Cầm Viên.

- Lăng, em ngủ không được. Anh mở đèn ngủ lên cho sáng một chút đi.

Tích Lăng như thường lệ tắt hết đèn, Lục Nan Hy trong vòng tay hắn liên tục ngọ nguậy, tay ôm lấy cánh tay hắn xiết chặt khiến hắn rất khó khăn mà bỏ mặc cô nhón nháo. Bình thường đắp chăn cô đều đá văng ra nhưng hiện tại muốn kéo lên hết đầu.

Theo cô nói, hắn đưa tay công tác bên cạnh mở đèn ngủ màu vàng cam nhân nhật ẩm áp, nhìn cái màu này kì quái xem ra còn sợ hơn.

- Lãng, em muốn đi vệ sinh.

Phòng vệ sinh không phải chỉ cách hai bước? Tích Lãng vẫn là nhẵn nhụi ngồi dậy theo tay cô kéo đi đứng ở bên ngoài đợi. Trờ lại giường, cô vẫn chưa chịu yên ổn, lăm lăm lầu bầu run rẩy.

- Còn...không...mau...ngủ.

Tích Lãng gần từng chữ đáng sợ, giọng điệu khàn đặc uy quyền kia, Lục Nan Hy giật mình một cái, len lén nuốt một ngụm nước bọt từ trong chân chui ra, mau chóng ngoan ngoãn ép mình ngủ đi, hần thê nào cũng sẽ tỉnh số với Lâm Nhược Dụ. Nhìn đến cô mím môi anh đào chặt, mắt nhắm sâu hàng mi có chút run, hần vẫn là xuống nước vuốt ve lưng cô mà dỗ dành, rất lâu tưởng chừng như bình minh ló dạng rồi thì cũng kịp nghe hơi thở kia nữ nhân đều đặn.

Ở một nơi nào đó, Lâm Nhược Dụ một mình một phòng và Lỗi Tuy Đồng cũng vậy, mắt xuyên suốt nhìn lên trần nhà rồi bất an quét mắt xung quanh tối nguyền vẫn chưa thể ngủ ~ không phải không nói, thật trớ trêu hết sức.

Mới vừa sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn, rõ ràng cái bình minh ló, Lỗi Tuy Đồng đã cùng quản lý người lên bờ người xuống ruộng tranh nhau đánh nhau...bằng nước bọt. Do cô ta không thể ngủ cho nên gần sáng, đương quang dù sao cũng xuất hiện rồi mới miễn cưỡng nhắm mắt lại định bụng nghỉ ngơi rồi mới trả lời điện thoại quản lý nhắn đến, không ngờ ngủ quên luôn. Đến lúc quản lý xuất hiện, gõ cửa nửa ngày cũng không thấy dấu hiệu Lỗi Tuy Đồng ý định trả lời hay mở cửa. Chính cái tâm tình còn hơn mèo đợi nước ướn nhẹp, quảng thâm mắt nổi dây lên một mảng gầu trúc, mang cái mệt mỏi khó chịu đầu đau như búa bổ liên không khiêm nhường nói lý chửi mắng nhau.

- Chị lấy gì quản tôi, tôi trả lương cho một người dễ sai dễ nói chứ không phải trả tiền cho giáo bản đồ dành đạo đức sinh hoạt quy định.

- Em vẫn còn chưa tỉnh rượu, ngủ không đủ giấc chị không nói nữa, dù gì em nghe cũng không lọt tai, hiện tại cũng không phải là em, mau lên chuẩn bị đi, chị có mang đồ trang điểm cùng quần áo cho em kịp thời thay, không còn thời gian nữa.

Tưởng chừng nóng giận quản lý quảng cái cuộc hẹn chụp quảng bá cho dự án mới của Lỗi Tuy Đồng lên chín tầng mây, không ngờ đã kịp nhớ lại rồi, rất nhanh trở lại trầm giọng như cũ chưa có chuyện gì thương lượng tranh cãi.

Chu Kết Am chính là phòng bên cạnh, vốn đã quen thức sớm, vừa rồi còn quên định bụng chạy xuống chuẩn bị mua thức ăn sáng về nhưng mà chỉ bước chân đến thang lầu, nhìn hầu nhân tất bật, mới nhớ ra rằng, chính bản thân cười nhạo, không cần làm việc đó nữa. Có chút thất vọng lại nhìn như bất kham, quay trở về phòng nằm không bao lâu lại lòi giấy trắng ra giấy vò về vùi không ngờ lại đúng bất gặp quản lý cùng Lỗi Tuy Đồng to tiếng. Lắng tai nghe một chút quản lý rất nhanh xuống giọng kiềm chế, ai cũng có thể hiểu, cái cãi nhau này tăng suất cũng khá thường xuyên.

- Sớm như vậy không nổi điên mới là lạ.

Chu Kết Am ngồi trên giường nhìn Lỗi Tuy Đồng không khác ma, mặt mày trắng bệch dọa người thất sắc, đây thực sự là cái nữ thần tiên tỷ tỷ nổi nhiệt trường tồn sao? Không dọa cô thất kinh là may rồi.

Lỗi Tuy Đồng cũng không còn thời gian so đo mà mai Chu Kết Am phản kích. Vốn ngồi yên một chút, tay quản lý một hộp trà nóng xem ra tỉnh táo đôi phần. Cứ xem như Chu Kết Am ngại chó chê mèo nhiều lông đi, tích một lời thiện một lời.

Sau khi Lỗi Tuy Đồng rời đi không bao lâu, Chu Kết Am cũng chẳng thèm trở lại phòng bản thân, dù sao phòng nào cũng như nhau, đã là phòng dành cho khách còn tốn tâm tư thiết kế riêng làm gì, cho nên vẫn ở trên giường Lỗi Tuy Đồng mà thiếp đi.

Hứa Vy Bối từ rất sớm đã bắt taxi rời đi, Lục Nan Hy tỉnh giấc, được hầu nhân thông báo thì nhủ mày không nói gì, còn không đợi dùng bữa sáng hẳn đi, theo phản xạ đưa tay sang bên cạnh thì một khoảng trống không lạnh lẽo, Tích Lãng đã rời giường ngồi định vị ở thượng phòng ăn.

Uể oải gáp một hơi dài, phát hiện ra cơ thể bản thân đã khoẻ hẳn, trong mình cũng không thấy hừng hực lửa nóng, kinh nguyệt đã chấm dứt, quả là ông Trương thái y siêu siêu hảo tựa hải, quét đường nước mắt, cửa sổ màn đóng chặt nhưng ánh đèn cam vẫn còn, bên cạnh còn có ly nước nhắc nhở cô phải uống, khoẻ môi anh đào cong lên vui sướng, ôm lấy gối Tích Lãng mà cười ngây ngốc. Tầm ra choàng khăn lớn, đang định tùy tiện vịn vào một chiếc váy dài đến chân chợt nhớ ra hôm nay phải cùng Tích Lãng đi bệnh viện kiểm tra cho nên cô rất cần nhắc chọn lựa.

- Cô giờ này mới xuống sao? Ngủ như trư.

Hàn Ý Nhi trêu chọc, tay cầm bánh mì ăn vào miệng, bên môi còn vương vụn, nhìn cũng chả là đáng đường hoàng tí nào. Lục Nan Hy "xuy" một tiếng, nhìn qua Tích Lãng vẫn như mọi khi cảm từ báo đọc đi đọc lại nhưng hôm nay hần vận thường phục, đã tuần tử thì mặc gì cũng thấy vừa mắt, bởi hần rất hiếm mặc thường phục cho nên cô mất cứ chăm chăm ở hần bộ dạng, trước mặt hần lại là một ly nước lọc, rất tốt đó dù sao không dùng cà phê là được.

- Đừng nói nữa, mau ăn.

- Tích tổng, em đi nha.

Liên Lâm đã dùng bữa sáng xong, tay cầm lấy vali liếc mắt qua Lâm Nhược Dụ cười khích ý, để xem cô ta có chột dạ hay không? Nhưng chỉ là một mảnh trống trơn phớt lờ. Còn nổi buồn nào đau hơn? Là kẻ toán trưởng đó nha....

Trên xe nghiêng ngả hết nửa tiếng đường rồi cuộc cũng đến. Rất quen thuộc đường đi, Lục Nan Hy hết mấy tuần ở trong này xem ra cũng đi thăm quan nhiều. Cảm giác khác lạ hẳn, dưới chân nhẹ tênh như bay. Cô mặt mũi trùm khẩu trang kín bít, đeo đại bản kính to, Tích Lãng cũng bị cô ép buộc một khẩu trang. Vào bệnh viện không khí người bệnh đương nhiên không tốt, cần thiết khẩu trang dùng còn có lý do nữa chính là không muốn nữ nhân dòm ngó tư tưởng nằm xuống giang chân tư thế đối với người đàn ông của cô, nhất là y tá. Trong đầu có cái quý, cô vạn nhất sao có thể biết, thậm chí tìm tìm, Lục Nan Hy của hần khi nào trở nên như vậy?

Lướt qua rất nhiều người xôn xao náo nhiệt, tự nhiên có một người đại bản kính, mặt mũi khẩu trang trùm kín nhưng là làn da trắng nõn nà bước ra từ xé hộp đất tiền thu hút người ta chú ý, bên cạnh nam nhân cao nhất hết thấy, dù không thể nhìn rõ dung mạo hai người nhưng mà không thể không xuyết xoa thét lên quả là tiền đồng ngọc nữ, xứng đào xứng kếp.

"Thoạt nhìn rất giống Đàm Phiên nga."

"Không phải, là ảnh hậu bản Ôn Điều Đoái, các người nhân quang không ý thức được."

"Uy, cùng chung quang nhân, tôi cũng nghi ngờ là Đàm Phiên nữ thần hồ hời." Đám đông cũng dần xôn xao ở thượng sảnh, còn có người nhìn đến khi hai người khuất sau thang máy thì thôi.

Tích Lãng bị Lục Nan Hy kéo đi rất nhanh, trong thang máy cô xem qua bản đồ cơ cấu các khu, trước mắt thang máy đã chạm đến lầu thứ 4, một tầng riêng biệt văn phòng đề trưởng ban nghiên cứu Trương Viên.

- Thiếu gia cùng thiếu phu nhân, mời ngồi.

Lục Nan Hy không ngờ rằng ông Trương lại ở bệnh viện trung tâm cấp vụ cao đến vậy. Cô lúc đầu chỉ nghĩ rằng như các bác sĩ nghiệp dư chuyên mối quan hệ với các gia lớn tin cậy mà thành bác sĩ riêng.

Trên tay nhận một tệp giấy, thông tin của Lục Nan Hy điền rất đầy đủ, còn có chi tiết từng khung để mang kiểm tra, cô biết có nhìn cô cũng không hiểu cho nên vẫn là nhắm mắt đi. Y tá dẫn trước, ra đến cửa đi vẫn không nở, cô đi một mình à? Ngoáy đầu lại mất phương hướng nhìn Tích Lăng, hần mím môi gật đầu trấn an cô, con người hồ phách kia đặc biệt dịu dàng lại như phát sáng truyền cô kiên định mạnh mẽ, như thể anh lúc nào cũng bên cạnh cô, không cần lo lắng, trước mặt nhiều người như vậy, ý đồ muốn ôm lấy hần càng phải kiềm chế rồi.

Xuống thêm một tầng thang máy, vừa vận thu vào tai hai y tá ở hành lang đẩy xe công cụ y tế đang say sưa bắt quái.

- Cô có nghe gì chưa? Chỉ mới vừa hồi sáng nay, Ưu tiên bối đã ra lệnh dọn phòng 3A ở khu 1, không biết vì lý do gì mà bỏ trống như vậy giữ không gian không cho dọn, nghe nói là sau khi nữ bệnh nhân không rõ kia xuất viện thì liền giữ như vậy, nguyên vẹn cả bó hoa lớn đến bốc mùi. trong thùng rác mini cũng còn nguyên vẹn. Nam thần của chúng ta không phải là tương tự người ta rồi chứ?

- Woaaaa, nữ nhân nào lại ghê gớm vậy? Ưu tiên bối khó tính muốn chết luôn à~ tôi mới vừa rời bệnh viện giường số 727 ấn chuông liên tục, biết rõ là bị bệnh nhân trêu đùa, tôi bắt nần tức giận mà nhất thời không thêm để ý, Ưu tiên bối phạt tôi báo cáo bệnh luận, ngày mai phải hoàn tất. Tôi chỉ sợ không qua...haizz con đường tương lai mù mịt...

3A khu 1 chẳng phải là phòng Lục Nan Hy từng ở sao? Chính vì nghe nói cảm thấy có chút quen, tò mò mà vành tai cố nghe giọng hai y tá kia dần xa và nhỏ dần. Y tá bên cạnh đẩy đẩy cô hồi hả gấp gấp cô mới kịp thu lại ánh mắt mà nối đuôi theo sau.

Ý tứ hai y tá kia nói, rốt cuộc chân tướng là thế nào? Bó hoa Tích Lăng tặng cô, cô quăng vào thùng rác cũng vẫn còn, chứng tỏ thực sự không có ai dọn dẹp cả.

Ting: Hy Hy~ cậu thế nào rồi? Kiểm tra tình hình ổn chứ?

Ting: Trư cũng có thể đến bệnh viện nhân khám à?

Ting: Xu hướng phát phì hay béo phì?

Chính là cái thông báo từ cái nhóm wechat hôm qua Hàn Ý Nhi vừa thêm Lục Nan Hy vào, đọc qua trên trán vạch đầy đen, môi gật gật bắt kham, nên cười hay nên khóc?

Lục Nan Hy: các người có còn lương tâm không vậy? Các người mới là trư 𠄎(͡° ͜ʖ ͡°)𠄎

Lục Nan Hy thầm thoả mãn cái icon bản thân vừa sáng tạo xong, còn chưa đặc ý được bao lâu thì...

Ting: hắc hắc...

Ting: Có tạt giặt mình, nghe trư liền không nhận được nêu cao lòng tôn loài giống của mình rồi~

.....

Lục Nan Hy quyết định bỏ mặc những tin nhắn dài đặc gửi đến liên tục, mấy cái người này có xem hay không cũng chỉ phiền não thêm, chẳng có cái ý nào từ tế cả, cắt lại điện thoại vào túi, nhúng vai chỉnh lại khẩu trang.

- Ai là người phụ trách bệnh án kiểm tra cho tôi vậy?

Y tá tăng suất bước chân ngày càng tăng làm Lục Nan Hy cũng sợ ảnh hưởng làm phiền mà thay đổi thành chạy theo. Ngộ rằng, theo cô thấy đại đa phần bệnh nhân càng trọng lưu ý của bệnh viện bước chân nhẹ nhàng yên tĩnh đến bao nhiêu thì bước chân các viên y tá bác sĩ càng mạnh mẽ ồn ào...không thể hiểu nổi, cả mở cửa cũng hành động hung hăng.

- Hồ sơ bệnh án của cô vẫn còn lưu, chúng tôi vẫn là sắp xếp Ưu bác sĩ phụ trách.

Lục Nan Hy "A" một tiếng ngạc nhiên, chính là vừa rồi nghe hai y tá nói mà dọa sợ, còn muốn thay đổi ý định đến bác sĩ khác phụ trách nhưng chân đã đi đến văn phòng của Ưu Tĩnh Tập. Còn không vào để người ta nhìn cô chăm chăm mới là tự mình mất tự nhiên đó.

- Cô Lục, mời ngồi.

Cửa vừa mở, mùi hương khử trùng nặng nề làm Lục Nan Hy nhẹ nhõu mảy một cái, y tá đưa cho cô một chút diệt khuẩn còn bắt buộc phải rửa tay, sofa tiếp khách, Ưu Tĩnh Tập hiện tại đang nghỉ ngơi, quãng thâm dưới mắt rõ ràng, sự mệt mỏi hẳn rõ dưới đáy mắt gần đó. Máu quang nhũ chắt nghe tiếng mở cửa theo phản xạ rất nhanh tác phong đã ngồi bật dậy như cái máy tự động làm cô sáng mắt, rất có ý thức, nhìn cái thần thái kia y như tinh táo vô cùng, như thể ban này ngủ không phải anh vậy.

- Phải lấy máu xét nghiệm, cô đã ăn uống cho nên 1 hoặc 2 canh giờ sau mới có thể tiến hành, tuyệt đối nước cũng không được dùng.

Ưu Tĩnh Tập ánh mắt lướt qua Lục Nan Hy chỉ chừng kéo dài chưa quá hai giây, lịch sự phong thái, ôn nhuận khoẻ môi nhuếch cao, như hai người xa lạ chưa từng gặp mặt cũng như nói chuyện cũng chưa. Cô trong lòng cảm thấy, có lẽ như vậy là tốt hơn nhiều, cũng chẳng thấy có gì lạ. Tay anh ta cầm lấy bút, gỡ kẹp ghim lấy ra một phần rồi viết viết nguệch ngoạc gì đó, trả lại cô phần còn lại, bảo y tá dẫn cô đi kiểm tra cái kia trước.

Vừa ra khỏi phòng, y tá cầm sắp giấy vừa rồi, bước chân có chút chậm hơn, khi mà cô đã đuổi kịp mới nhẹ giọng nói.

- Chỉ cần nhìn 1 đến 2 tiếng thôi sao, theo tôi tìm hiểu thì tận 8 đến 10 tiếng cơ mà, là do tôi hậu đậu mà quên mắt đã ăn vào.

- Kiểm tra của cô cũng không có gì nghiêm trọng cho nên chỉ cần 1 đến 2 tiếng, cơ thể cân bằng ổn trọng là được. Vừa rồi cô đừng để ý. Ưu bác sĩ bình thường không như vậy, mọi khi luôn bộ dạng đứng đắn, tác phong chuyên nghiệp, chỉ là vừa hoàn thành hai ca phẫu thuật liên tiếp xuyên đêm, sáng lại phải trực ca cho nên có chút mệt mỏi.

Lục Nan Hy gật đầu tỏ ý đã rõ. Hình như trong cái bệnh viện này, y tá đối Ưu Tĩnh Tập kia vô cùng tốt, thậm chí là ngưỡng mộ đến tôn kính, y tá phía trước cô nhắc đến anh ta thì trên môi đã nở nụ cười rạng rỡ đến muốn ngáy đại, hình như cô còn có thể nhìn thấy lẫn lộn bóng dáng của mình cũng như vậy đối với Tích Lăng thì phải. Cô cũng đâu có hỏi, cần gì phải giải thích? Chỉ là lòng tốt của người ta, cô không muốn tổn thương.

Tương tự mà, lúc nào cũng đẹp như mơ, mơ chẳng muốn mờ.

- Cô đến ngã rẽ đó thì cứ ôm theo ngã đó mà rẽ, có y tá đón cô đến phòng bác sĩ, tôi sẽ chờ cô hoàn thành mà đón trở lại.

Phức tạp thế không biết, Lục Nan Hy cắn răng cầm lại tệp giấy, đi theo cái tay nơi y tá kia vừa chỉ hướng. Đúng là vừa rẽ qua, y tá đã đứng chờ sẵn nhận lấy trên tay cô giấy, hướng ngược lại nhưng rẽ ngã khác.

Bóng lưng nam nhân vệt dài, nam nhân kia đưa lưng về phía cửa sao lại khiến cô nhớ nhớ quên quên, nhìn ra ngoài hướng đến tầm nhìn sân sinh hoạt trầm tĩnh đến mức tiếng chim hót quần quýt ngoài cửa sổ thu hút cô đưa mắt chú ý, thì ra anh ta rải hạt kê ở trên bệ cửa sổ. Thực tò mò muốn nhìn đến chủ nhân kia nhưng anh ta cũng mặt một khẩu trang y như cô vậy. Chỉ có đôi mắt kia vô cùng trong sáng lại một chút ôn thuần khiến bệnh nhân tâm lý trong lòng như cô rất dễ chịu, không bài xích.

Y tá khuất sau cửa, nam nhân này bàn tay thon dài cắt tỉa gọn gàng cầm giấy lên tay xem xét, sau mới từ tốn cởi bỏ khẩu trang, cô cũng chẳng thèm nhìn đến, theo lịch sự cô cũng thay khẩu trang ra, hai đôi mắt bắt gặp nhau, hốt hoảng có chút lùi về sau một bước. Cô còn xa lạ gì nữa, chính là Bắc Hiên Triệt. Một thời mang danh tiêu bạch tuộc dính người, cái chốt đuôi Bắc Từ Quang, cô còn không biết Bắc Hiên Triệt mới chính là quá mức không có tâm uý khuất với cái danh của mình.

Quả thực Lục Nan Hy cũng không quá mức phóng túng, cô tự tin võ ngực không then mình không tùy tiện, chỉ là mỗi lúc đuổi theo Bắc Từ Quang, bắt gặp Bắc Hiên Triệt cô cũng không ngại buông lời câu dẫn trêu đùa, hiện tại nhớ lại một thời "vàng son", hiện tại nháy xuống sông Hoàng Hà trầm mình cũng không hết nhục. Chợt nhìn xuống ngón tay áp út anh ta bên trái chiếc nhẫn chói sáng, lúc này mới yên tâm thở phào một hơi, ít nhất anh ta cũng không cầu độc thân mà khiến cô khó xử. Cái tên yêu chim yêu thiên nhiên này, kể đến lúc trước trong mắt cô Bắc Hiên Triệt cũng là một soái ca năm ba y, nữ nhân nghe danh thôi cũng muốn chảy nước miếng thành sông.

- Em ngồi đi. Chút nữa Quang Quang sẽ đến đưa cơm cho anh đó.

Vẫn như trước, Bắc Hiên Triệt chính là đồng minh tương thân tương ái sáu tốt của Lục Nan Hy đó nga. Nhưng mà, cô nhìn không phần nộ một tiếng.

- Hiên Triệt, em là người đã kết hôn.

Bắc Hiên Triệt không trả lời, nhìn Lục Nan Hy từ đầu đến cuối trong ánh mắt phượng cô bình tĩnh như nước, đến khi cô yên vị, chính là ánh mắt anh ta như muốn thấu cô, làm khó xử vô cùng, mắt cô không biết nhìn ở đâu cho hợp lý, hai gò má nhiễm hồng mắt tự nhiên, tay giấu dưới bàn, đôi đồng tử thâm lờm anh ta.

- Em bất thường ở chỗ nào nhỉ? Anh thấy em quá mức ôn trọng đó chứ. So với trước kia, em hiện tại mới là bình thường này, nếu trước kia chạy đến đây anh còn biết chẩn đoán, tâm sinh lý rối loạn nhẹ.

Lục Nan Hy không kiêng dè lờm Bắc Hiên Triệt, khiến anh ta bật cười khoái chí, lúc trước đều cô ngênh ngang, nói chuyện chuyên sâu một hồi, mới cẩn thận suy xét cầm bút lên gạch chéo một đường dài, vẫn là vài chữ ngoằn ngoèo nhìn không ra. Xấu gì mà xấu thế không biết.

- Anh... khoa tâm lý hả?

Tự nhiên kinh ngạc một tiếng, chỉ thẳng vào Bắc Hiên Triệt, Lục Nan Hy không nhìn được mắt chữ O mồm chữ A. Sao lại là khoa tâm lý? Mãi nói chuyện một hồi cô mới nhận ra anh ta đang đoán tâm lý qua cô thái độ cùng ý tứ trong câu trả lời. Chợt như nhớ ra gì đó, khoé môi giật giật, tay nắm thành quyền, không ngờ Tích Lăng lại thăm khang định cô điên khùng, mà chính cô cũng thăm tự thừa nhận mà thuận theo đi kiểm tra ngoan ngoãn.

Bắc Hiên Triệt nghỉ ngơi trong ánh mắt, tay cầm lấy tay Lục Nan Hy mà giữ cố định, cô giật mình giật lại cũng không có khả năng.

- Anh muốn làm gì?

Chính là cái trường hợp bệnh nhân tâm lý không ổn định nhưng do dè chừng bài xích bác sĩ cho nên cố gắng ra vẻ rằng bản thân vô cùng bình thường, không có gì đáng quan ngại.

- Anh cũng đang nghĩ tới khủng sao? Khủng cái họ nhà anh.

Lục Nan Hy cũng mặt phải đôi co, nghiêng răng nghiêng lợi chửi nằng một tràng thoả mãn xong mặc Bắc Hiên Triệt anh ta muốn làm gì thì làm, miễn tay cô không rời xác chủ nguyên vẹn là được. Nhận thấy cô không kích động, ánh mắt nhìn tệp giấy trước mặt càng thâm thúy, đúng là không hối hận ghi gạch chéo một đường loại bỏ. Lâu quá nên gần như quên mất, Bắc Hiên Triệt tay vẫn giữ tay cô không đổi, bắt đầu nói chuyện phiếm.

- Cô quen biết với chủ nhiệm Trương?

Chủ nhiệm Trương? Là ông Trương đúng không? Nhìn Bắc Hiên Triệt nhắc đến Trương Viên về mặt vô cùng kính trọng, nghiêm túc thì cũng không khiến cô quá mức khó hiểu.

- Ông ấy là bác sĩ riêng của Tích gia.

- Cô làm sao mà gặp gỡ được Tích tổng? Huống hồ Quang Quang còn không chấp nhận cô. Kể ra cũng thần kỳ quá mức.

Cái này có tính là mĩa mai không? Đúng là cái họ cầu nhà anh ta, luôn tranh thủ cười nhạo cô. Để xem nếu có cơ hội, cô sẽ làm anh ta bề mặt đến mức khóc không nôi cho mà xem. Hãy chờ đấy nhé, cáo đen khoa tâm lý tâm thần!!! Tôi sẽ xoi anh thật ngon miệng.

- Vậy còn anh thì sao? Một kẻ quái gở cũng có người miễn cưỡng thu về.

Bắc Hiên Triệt đang cười chợt ngưng bật, đổi lại Lục Nan Hy ở kèo trên, tay cô trong tay anh ta mà siết chặt khiến cô nhũn mày khó coi. Chợt ngoài cửa dồn dập tiếng bước chân cùng tiếng cười nói vui vẻ cả thanh âm nam nữ lẫn nhàn. Chính là phòng cách âm có chút tốt nên chỉ có thể mơ hồ lóng ngóng bên ngoài.

Tiến vào không cần gõ cửa, trực tiếp đẩy vào còn khiến Lục Nan Hy tò mò gì nữa, trực tiếp nhận định chính là Bắc Từ Quang mang cơm đến nhưng còn giọng nữ nhân ngọt ngào cười khúc khích bất quá bên ngoài là ai? Ngoài y tá thì còn ai khác đi cùng Bắc Từ Quang là vợ anh ta nữa? Quả là cô thông minh sáng suốt khai thông quang đại nhất a~

Tay Bắc Hiên Triệt vừa định buông tay cô theo xạ đứng dậy, Lục Nan Hy nháy mắt sống chết nắm chặt anh ta không buông, tay còn lạnh nắm lấy vật áo blouse thuần khiết như ngọc mà vô ở trong tay, một thân nhỏ tình nghịch leo qua bàn nhanh nhẹn trong nháy mắt mà đứng bên cạnh anh ta ôm lấy cánh tay kia đã sớm căng cứng, khuôn mặt còn hơn đánh rắm trộm tội tề. Càng tranh nhau giành, càng thấy hai người tư thế mờ ám tư vị thân mật không thể chối bỏ được. Vừa vận cửa vừa mở chính là Bắc Hiên Triệt quá mức chống cự vùng vẫy mà khiến cô tay ôm lấy thất lúng anh ta, cộng với gương mặt xinh đẹp yêu nghiệt cô dựa vào lồng ngực anh ta dính chặt, chính là cô quá thấp chứ không phải cứ dính chặt là dính, anh ta lại tay ôm chặt lấy cánh tay cô, tay còn lại cũng là vòng ôm cô eo nhỏ. Khởi chối nhè - Trán cô hần rõ tiểu tam nổi loạn, trào cao lên chính thất đây mà.

- Hai người...cô là ai?

Phụ nữ thức thời sinh ra, máu ghen chính là sinh trưởng trước nhất. Vợ Bắc Hiên Triệt kể ra cũng xinh xắn, tên này cũng có phước. Lục Nan Hy còn đang bận đánh giá vợ anh ta, anh ta lại không ngừng vùng vẫy làm cả hai càng dính chặt bởi cô cắn răng thể cô sống chết không buông, chơi được anh ta một vỏ mới thoả mãn được. Bắc Từ Quang cũng há hốc mồm không tin vào mắt mình. Chỉ có cái y tá kia, người ngoài cuộc chính là mắt sáng nhất, còn không nhìn thấy Lục Nan Hy cùng Bắc Hiên Triệt tư thế quá mức chặt vật đã man sao? Ái muội ở đâu ra chứ? Nhưng lời nào cũng chưa kịp mở, vợ anh ta từ thò con đột nhiên lột xác thành yêu quái, xồng xộc chạy đến hùng hùng hổ hổ, ra vẻ muốn đánh, Lục Nan Hy rất

nhanh buông tay, Bắc Hiên Triệt cũng đã buông cô ra từ lâu chỉ là cô quá mức dai, cho nên cô dễ dàng thoát khỏi, hướng cái đánh kia đến, liền nắm lấy vai Bắc Hiên Triệt cản đòn trước mặt mình.

Bắc Từ Quang gấp gấp để hộp com giữ nhiệt lên bàn, trước đó nó đã là cả một vùng trời tình yêu chìm đắm men say mê ảo si đại cuồng ái đam mê bốc cháy của chị dâu. Hiện tại nó trở thành cái quái?

Quang cảnh hỗn loạn, giấy tờ văn kiện bay chí chèo như trên game gần đây tập kích chiến đấu Lục Nan Hy hay chơi, cô ta tay đụng trúng cái gì liền không do dự quăng cái đấy. Mà trúng cô một cái cũng không có, đều là Bắc Hiên Triệt chắn phía trước, y tá cùng Bắc Từ Quang tích cực nắm lại vợ của Bắc Hiên Triệt ngày càng tức giận, đôi mắt còn ngập nước ứ khuất. Cô cũng có chút hối hận, cô không nghĩ đến hậu họa tan nhà nát cửa người ta sao?

Một phút ich kỷ mặc niệm nhen nhóm, Bắc Hiên Triệt tránh né nhưng không có rời khỏi Lục Nan Hy phía sau, dù sau anh ta cũng là nam nhân, trước hết ngăn vợ mình trước rồi tính tiếp. Nhưng Lục Nan Hy đã không còn né theo anh nữa, đáy mắt tràn đầy phiền muộn mà quên mất rằng, đạn vẫn còn bay đó ngaaaaa....

- CHỊ DỪNG LẠI COI!!!

- Aaa...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 106: Nhảy cảm không dờn mắt

- Aaaaa...đau...

Tức thời vẫn còn chưa muốn dừng nhưng trước mắt Bắc Từ Quang chạy đến ôm lấy Lục Nan Hy, vợ Bắc Hiên Triệt mới giật mình dừng tay. Tình huống gì đây a? Trên trán cô ướt đầm máu, chính cái văn kiện trong tay kia bằng một chính ngay trán cô rất vừa vặn. Cô theo phản xạ nhủu mày đưa tay che lại vết thương, cảm nhận rõ ướt đầm, thần trí như một mõi. Rõ là trở triệu, đùa giỡn một chút lại gây biết bao nhiêu chuyện, nhưng xem xem nào đáng đáng của cô có bị rơi ra không vậy? Không còn cảm nhận nữa rồi, đưa tay quyết mõi xoa xoa tóc ngăn ngăn.

Bắc Hiên Triệt cũng hoảng hốt quay người nhìn Lục Nan Hy, lệnh y tá đẩy xe y tế đến, mau chóng đỡ cô ngồi xuống ghế an vị mà sơ cứu vết thương nhìn qua vô cùng tệ. Vợ Bắc Hiên Triệt lại nổi nóng, rõ ràng cô ta là tiêu tam nên chán ghét mới đứng hiện tại bị cho ra rìa mới chính là cảm giác hai người họ bên trọng bên khinh mình, có ngược hiểu lầm không vậy?

- Chị là? Tôi chỉ đùa một chút thôi, tôi không có ý với anh ta đâu, lỡ như có một ngày mắt không nhìn thấy thì...anh ta có thể chấp nhận được.

Bắc Từ Quang chặn miệng Lục Nan Hy, không cho cô nói bậy, cái gì mà lỡ như một ngày mắt không còn thị lực chứ? Vẫn không thay đổi, lời nói hành động đều không thấu đáo. Bắc Hiên Triệt càng muốn cười không nổi, nhét vào miệng cô một miếng khăn giấy chứa đầy khoan miệng, có đùa cũng không nên nói nhảm.

- Cô cùng hai người nhà tôi quen biết nhau?

Lục Nan Hy cảm thấy cũng có chút thoải đáng, vết thương này xem ra cô tạ lỗi với cô ấy đi, mím môi gượng cười với cái trán dán băng cá nhân vuông lớn, không biết Tích Lăng sẽ tính số cô thế nào đây. Đưa mắt nhìn vợ Bắc Hiên Triệt chưa ngừng phóng tia nghi hoặc nhìn mình, cô đưa tay ra đáng đầu hàng, chỉ còn thiếu cái cờ trắng vậy vậy. Đúng là cái này mới chính hiệu trầm mình sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

- Kể ra cũng dài, thôi tôi có việc đi trước. Bắc tiên sinh, tôi lấy giấy tờ đi.

Hai chữ "tiên sinh" khiến ai cũng dở khóc dở cười. Lục Nan Hy quá mức xinh đẹp làm vợ Bắc Hiên Triệt mặc dù cùng là nữ nhân cũng không nhịn được liếc mắt nhìn thêm một cái trước khi rời đi. Nhìn lại hai cái nam nhân này vẫn còn chưa tỉnh mộng xuân giữa ban ngày, quả là trọng sắc khinh nghĩa. Một tên háo là lão công đầu áp tay gối, một tên sắc là ngày ngày kẻ bề bên chân một tiếng hai tiếng "đại tẩu" ngọt còn hơn đường mật.

Rõ là đáng ghét.

May là hộp com tình yêu blo bla gì đó vẫn chưa có tức khí mà quăng đi.

Y tá còn chưa hoảng hồn, Lục Nan Hy dù sao cũng vừa kịp giờ, mau chóng chạy theo cô phía sau dẫn đường.

- Hy Hy, chờ một chút.

Bắc Từ Quang vội vã chạy theo.

- Còn chưa đóng dấu, xác nhận.

Lục Nan Hy vô cùng khách khí đứng xa giữ khoảng cách, may mắn có y tá chờ đợi bên cạnh, cô cũng có lý do để không thể nán lại lâu. Tay đưa giấy ra đỡ bên dưới, Bắc Từ Quang thấy cô một đường xa cách cũng không có ý làm ra việc gì, rất nhanh đóng dấu để cô đi. Kể ra cũng tức cười, vẫn còn chưa hiểu vì sao lúc trước anh cứ một mặt từ chối cô? Có thể là danh Bắc thiếu gia quá lớn, anh không thể nào vì cô ai cũng xua đuổi chán ghét mà vào vào người được. Hiện tại nghĩ lại? Đáng sao? Cuộc sống anh từ trước đến nay chưa từng để mất một ai, vì sao đụng chuyện lại muốn biết trong mắt người khác suy nghĩ?

Lục Nan Hy mang lại khẩu trang, hiện tại khao khát muốn đội nón ngập tràn ở lồng ngực còn hơn tiếng gọi con tìm hướng về Tổ Quốc. Không ngờ 2 canh giờ ấy vậy mà đã trôi qua.

Trở lại đường cũ, y tá ban nãy thuộc quân dưới Ưu Tình Tập lại tiếp nhận Lục Nan Hy, nhưng là dẫn trực tiếp đi xét nghiệm đủ thứ, đến cô mệt rã người một chút hình dáng Ưu Tình Tập anh ta cũng không nhìn thấy, thờ phào nhẹ nhõm mà trên đường trở về phòng của ông Trương, mặc dù trong lòng cô vẫn cảm thấy không đúng. Kết quả cầm trên tay, về mặt tâm lý cô hoàn toàn bình ổn, nếu có thất thường thì chính là stress cô gặp phải quá nhiều nên sinh buồn phiền. Về mặt bệnh lý, bệnh sử đau dạ dày đã dần ổn định hơn, đúng là do trước kia cô uống thuốc hủy thai, cho nên hiện tại di chứng của tác dụng phụ quá mạnh vẫn chưa thể đào thải hết, còn với việc còn khả năng mang thai được hay không thì đối cô vẫn là một ẩn số không có lời đáp, mấy cái giấy tờ rườm rà này cô xem cũng không hiểu nổi, chữ y bác sĩ bản quả thật danh bất hư truyền, quả mức xấu, chính là nhìn nhiều nhân chứng cô mới dám khẳng định nga.

Thang máy vừa mở, Tích Lăng cùng ông Trương không biết thảo luận cái gì nhưng hẳn đã im lặng, vô cùng yên tĩnh mất trầm hướng xuống trên bàn tập văn kiện. Anh tuần bức người,

đây mới là người đàn ông cô đề mắt a, có thể dành cả đời chiêm nghiệm. Trái tim Lục Nan Hy mềm nhũn, hoàn toàn quên mất cô hẳn là nên kể tội một chút.

Nghe tiếng "ting" báo hiệu dừng cửa, ông Trương cùng Tích Lăng đồng loạt nhìn đến Lục Nan Hy miễn cưỡng bước ra, cảm giác nặng nề ập đến, ánh mắt Tích Lăng như có súng bắn khiến cô sợ hãi muốn chết, không dám thở mạnh, cười ngây ngốc hi hi cho qua chuyện.

Ông Trương vô thức nhìn vết thương hình như đã được sơ cứu cho nên ông cũng không bối rối, thu ánh mắt, đưa tay nhận lấy hồ sơ trong tay Lục Nan Hy nhìn qua một lượt, quả thực rất ngạc nhiên, những gì ông suy đoán nhìn nhận đều sai hoàn toàn. Ông bắt đầu căng thẳng nhìn về phía Tích Lăng đang ân cần thăm dò cô vết thương vì sao lại có, ân cần ánh mắt thương tiếc, mỗi mím chặt tới sầm biếu cảm, làm ông rất ngạc nhiên nhưng hình như nhìn thấy mãi đã hình thành quen, đối với nữ nhân trước mặt này, ông thực sự có thể khẳng định Tích Lăng vô cùng yêu thương. Chính ông hiện tại dùng lời lẽ thế nào cho qua chuyện mới đúng. Nhưng mà Lục Nan Hy bình thường không phải chuyện tốt sao? Hẳn còn tâm tư đâu mà trách, là ông nghĩ nhiều.

- Vết thương?

Lục Nan Hy phiền muộn thờ dài như bà cụ non, giúp Tích Lăng mang vào khẩu trang mà hẳn khó chịu tránh né, hẳn một tay ôm cô vào mình tránh chen chúc nhau đông người, một tay lại muốn thăm dò cô vết thương. Chính vì đau nhức mà chỉ một chốc cô trút giận ra hết toàn bộ.

- Anh đúng là người đàn ông quái gở kỳ cục, cái gì cũng không nói, cho em đi kiểm tra xem chỉ số tâm thần rồi nhân cách cái gì đó đó, cái gì cũng không nói, tự cho mình là đúng. Còn em a? Sao dám giận anh, anh giận ngược lại thì biết làm sao, đồ lưu manh nhà anh không nói lý.

Tích Lăng mím môi không nói gì, tay giữ ở Lục Nan Hy không đổi, chỉ nhàn nhạt "Ừ." một tiếng, nếu cô đã tức giận như vậy thì hẳn cũng không muốn tiếp lời chỉ làm cô càng giận.

Hôm nay đúng là ngày quái, đang chờ thang máy thì lại gặp gỡ vợ Bắc Hiên Triệt và Bắc Từ Quang ra về.

Lục Nan Hy liền cảm giác không tốt chút nào, tức khí trước đó dường như đã sớm tan thành mây khói, mau cầm lấy cánh tay Tích Lăng khẩn trương kéo đi dùng thang máy khác nhưng còn chưa kịp thực hiện thì vợ Bắc Hiên Triệt đã lớn giọng gọi lại.

- Lục Nan Hy.

Tích Lăng nhìn Lục Nan Hy lại theo phản xạ ngoáy đầu lại, là người quen của cô a? Nữ nhân dùng trước mặt hẳn hai ánh mắt sáng trưng đối hẳn tư cảm, ngay lập tức chán ghét, lãnh đạm thu lại ánh mắt dừng ở Bắc Từ Quang dò xét hồi lâu.

- Hy Hy, cô cho tôi lưu lại một tấm hình kỷ niệm với Tích tổng đi được không? Không phải lúc nào cũng gặp mà tôi...rất ngưỡng mộ anh ấy.

Ngưỡng mộ? Tích Lăng nhà cô đâu có phải diễn viên ca sĩ gì mà ngưỡng mộ rồi xin lưu ảnh. Len lén đưa ánh mắt về Bắc Từ Quang quân lại chị dâu anh ta thì anh ta lại giả vờ mắt điếc tai ngơ. Cô vừa định nói lời chối bỏ ra miệng thì cô ta đã trừng mắt nói nhỏ kỳ quái với cô khiến cô trừng mắt, cô ta khiến cô vết thương này còn chưa trả đủ a, do dự ngăn bước chân Tích Lăng, rõ là phiền. Dù sao cái vết thương này cô đã khẳng định hẳn trong lúc kiểm tra không cần thận chân tay bị ngã, hiện tại nếu không thuận theo, mọi thứ vỡ lẽ, cô chính là sự thật nói dối hẳn không đổi.

- Lăng, hay anh cùng chị ấy lưu một tấm hình đi.

- Quen biết?

Lục Nan Hy hai tay ma sát vào nhau bối rối, vuốt nhẹ tóc mai ngày càng nhiều lại dài không có quy củ khiến cô phiền phức lùa ra sau mang tai, cô chỉ biết là vợ Bắc Hiên Triệt, làm gì biết rõ cô ta là ai đâu?

- Chị ấy đã có chồng rồi, anh yên tâm ở em đi.

Vợ Bắc Hiên Triệt cùng Tích Lăng không hẹn mà cùng nhìn về Lục Nan Hy, cô đang nói cái gì vậy? Bọn họ nghe đều không hiểu ngữ ngôn tác phong lộn xộn, đại khái ý phương chính là cô ta người đã kết hôn.

Tích Lăng nhìn thấy Lục Nan Hy chính là sợ sệt trước cái nữ nhân đứng đối diện hẳn, như sợ người ta nắm thóp vậy, ánh mắt cứ liên tục lơ đãng liếc đến Bắc Từ Quang, hẳn thăm sâu chuỗi sự kiện lại, vết thương không biết là có cùng những người này ra không?

- Không thích.

- Nhưng mà...

Vợ Bắc Hiên Triệt lưu luyến, định bụng làm liều nắm lấy góc áo kia nhưng cái gì cũng không nắm được, hừ trong phả vào trong tay có chút nhấc cử nhắc động thấy mắt mặt, hẳn đã nhanh chóng tránh khỏi. Mang tiếng có chồng, lăng lờ si mê trước mặt nam nhân khác quả thực từ trước đến nay, đều là điều tiếng nữ nhân sợ xanh mặt nhất.

- Chồng cô sẽ cho phép, cô tùy tiện sinh tình ý với nam nhân khác?

- Cái này, tôi không có tính sinh tình ý, thật sự tôi là ngưỡng mộ...

- Vợ tôi không thoải mái.

Cô ta nhất thời lú lẫm, thuận lợi làm con khi diễn trò cho Bắc Từ Quang xem.

Thì ra, rốt cuộc vợ Bắc Hiên Triệt ngây ngốc nửa ngày trời, để thấu hiểu cái đạo lý không thể nào nuốt nổi này, chính hẳn cả thể giới say mê là do hẳn lạnh nhạt, cả ánh mắt cũng không chút thiện cảm, không muốn nói là khinh thường mọi thứ, nhưng lại hấp dẫn mê hoặc khiến tim người ta không tự chủ được mềm nhũn, như một lỗ đen băng lãnh thăm thu hút người ta không cách phản kháng, nhưng mà lại gần rồi thì lại bị cái đôi mắt chìm ưng kia thấu lòng thấu dạ đến thấu xương, muốn lại gần một chút nhưng cũng là cảm tiến gần, có cảm ghét cũng thấy khó hiểu, cho nên chỉ có say mê yêu thích mới trường tồn đọng lại. Bên ngoài thì sáu mũi tuấn dật, bên trong nhiều tiền ân cần thâm sâu...chắc chắn...

Cửa thang máy vừa mở, Tích Lăng một ánh mắt cũng chưa dừng ở vợ Bắc Hiên Triệt, rõ ràng Lục Nan Hy có nỗi khổ riêng, vừa mừng vừa tủi đáp ứng cô ta khiến cô rất khó chịu, nhưng mà khi Tích Lăng môi bạc tàn nhẫn phun hai chữ vồn vện "không thích" còn lạnh nhạt hơn cả khối băng ngàn năm, phong thái tôn quý cao ngất ngưỡng, tiểu sai ôm lấy cổ tiến vào thang máy lúc này có vài người nhưng đa số là y tá cùng y bác sĩ.

Tích Lăng thật là ngẫu a~ cô tay ôm cánh tay hẳn siết chặt, ánh mắt long lanh không chớp nhìn lão công nhà cô, nhìn vào liền cho một ý nghĩ, cô cùng với hẳn là đi chung? Nhìn cô chẳng khác mấy nữ nhân cuồng thịnh tươi, trên trán nổi bật hai chữ nhan không.

- Đừng gây chuyện.

Vấn đề nằm ở chỗ là, Tích Lăng có mang khẩu trang hay không thì hẳn vẫn là tâm điểm chú ý như thường, chỉ thăm nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng những ánh mắt như vợ Bắc Hiên. Triệt chính là muốn nằm xuống đang chân...

- Cùng họ sau này không giao tiếp.

Lục Nan Hy gật gù đầu vô điều kiện như con rối gỗ lập trình sẵn, vô cùng ngoan ngoãn thuận theo Tích Lăng căn dặn. Thái độ kiêu lời này chẳng những không bị phản cảm mà còn thu hút hơn nữa, thời gian chen chúc đứng ở trong máy khoan thang máy này đối cô quá địa ngục. Mà mấy y tá kia thăm quan sát, lại thấy hình như không phải, nhìn thì thấy cái người đàn ông tuần mỹ này khiến cái nữ nhân bên cạnh mê muội nhưng giấu kỹ lại thì chính cái nữ nhân này mới là người khiến người đàn ông tuần mỹ kia không yên lòng mà từng chút nhắc nhở vô cùng cẩn thận.

Rất nhanh đã tiến đến trước cửa bệnh viện, xe Mộ Phi cũng vừa vận chạy đến.

- Tích tổng, hôm nay có tiến Tích thị không?

Mộ Phi nhìn qua gương chiếu hậu, Tích Lăng gật đầu tỏ ý, mấy ngày qua biết rõ Giang Giang và Á Liên Á bận rộn. Cho họ lĩnh hội một chút!

- Phu nhân, cô có muốn đến lớp vô hôm nay?

Lục Nan Hy cũng gật đầu, hôm nay đã khoẻ, cô nghĩ bản thân vẫn là chăm vận động một chút, vẫn là nên học cách tự lập, sau khi trở về Trung Quốc, cô liền cảm giác bản thân ngày càng không có tiền đồ. Điện thoại lại một tràng reo lên.

Ting: Cậu xong chưa vậy? Bọn tớ sắp ăn mất buổi trưa rồi.

Ting: Kỳ Phong anh ta thực sự quá bản, quá bản~

Ting: Trư Trư!! Mau về ăn!!!!

.....

Lục Nan Hy: Cút.

Tích Lăng sau khi nhấn xong liền quảng điện thoại Lục Nan Hy qua một bên, cả cô còn chưa kịp nhìn, hẳn nhấn gì vậy, có đáng yêu không?

Ting: quá đáng..

Ting: quá đáng..

- Anh đến công ty?

Tích Lăng nhận nhặt "ừ" một tiếng, ân cần nhét vào tay Lục Nan Hy túi thuốc đã nhấn Mộ Phi chạy mua trước khi tiến đón hai người. Bên trong còn có tờ note tăng suất uống hàng ngày, không ngờ lại phát sinh thêm tuýp thuốc mỡ, cầm trong tay hẳn nhìn không được trừng mắt nhìn cô tình nghịch cười tùm tùm đồ mặt khoái chí.

Tích Lăng nhà cô đáng yêu như vậy, rất tích cực bồi dưỡng EQ, đương nhiên muốn có thưởng.

- Mộ Phi, anh nhìn mèo bay đằng kia kia.

Mèo biết bay sao? Nhìn điệu bộ Lục Nan Hy cũng không phải một người ăn nói tùy tiện.

Sau khi Mộ Phi vừa nghi hoặc nhìn ra ngoài nhưng cô chính đích thị là một người ăn nói tùy tiện đó, Lục Nan Hy rất nhanh đã chồm đến đặt lên gò má hẳn hôn đến. Không cho hẳn kịp phản ứng cô tay bắt lấy điện thoại nhảy ra khỏi xe, còn ngoảnh lại nháy mắt dặn dò hẳn phải dùng com đầy đủ. Học đáng đường hoàng bước đi tiêu sái lại lơ đãng mị hoặc của Ngô Kỳ Phong tác phong trêu hoa ghẹo nguyệt, nháy mắt đưa tay ra phía sau vẫy vẫy nhưng không ngoáy lại kiểu vẫy tay tạm biệt, bức người ta cảm giác khó cam lòng nổi.

- Tích tổng, anh ăn gì vậy?

Á Liên Á cùng Giang Giang dạo gần đây ăn uống rất đúng giờ, chính là muốn thời gian ăn không cần ảnh hưởng công việc. Ánh mắt bắt ngay Tích Lăng, cả công ty ai cũng sáng mắt nhìn, như một chấm nổi bật không ngừng phát sáng, không phải lúc nào hẳn cũng xuống phòng ăn mà ngồi, cho nên có chút không thoải mái, không khí trì trệ, bất chế độ thẳng lưng nghiêm túc chuyên nghiệp, ăn uống khép miệng.

Có một nữ nhân nhân viên vừa mới được kích hoạt hồ sơ vào công ty, hình như là trình độ không hề nhẹ, nghe danh là học tập và lưu quản lý kinh nghiệm 3 năm đều ở xuất ngoại, rất sáng giá hồ sơ nhưng là mới mẻ vẫn là mới. Đối với Tích Lăng đang đứng cùng đợi thức ăn đến thì không nhận được hỏi một tiếng, quan trọng chỉ muốn được hẳn chú ý một chút, còn có tình đứng gần một chút lấy lý do quá đông, sợ sẽ không nghe rõ hẳn nói, mà hẳn tâm tư cũng không tệ, đối nhân viên luôn luôn biết nặng nhẹ, mắt cũng không nhìn, mày kiếm có chút nhui lại khi có thể cảm nhận được cô ta đứng hẳn càng dón lại khoảng cách, hai tay ở túi quần đáng thẳng cao ngạo, sống mũi cao ngất tuần phàm phổ ái chúng sinh nhan không.

- Không biết.

Nữ nhân viên đầu mũi nghe Tích Lăng mùi hương nam tính nước hoa như ma xui quỷ khiến gương mặt ngày càng si mê mà ngày đại ra, cái dáng vẻ kia quá mức anh tuấn, mỹ phóng khoáng tôn quý, chột có chút sùng sốt nhìn vào gáy Tích Lăng xinh đẹp, sợ thất thố chăm chăm ở khuôn mặt hẳn thì quá là lộ liễu, một quy tắc rất quan trọng phải ghi nhớ, đừng khiến người ta chú ý, là một tâm điểm ở công ty sẽ rất áp lực, mỗi ngày công việc dồn ép đã đủ kiệt sức. Sao có thể nói là không biết, hẳn phải gọi món ở máy rồi mới đến đây nhận chứ. Ngoại trừ cô ta không ngừng dò hỏi, cả phòng ăn ai cũng cười trộm, hỏi câu này chỉ có dờ hơi, hẳn đáp lại lời thì chính là cũng không chấp nhất cô ta.

Tích Lăng là một người luôn bị mai phục bởi công việc, sáng tối nhìn thấy hẳn cũng chỉ có thư ký bên cạnh là đa số nhưng lại là rất lười nghĩ đến phải dùng món gì, như thể công sức tâm tư đều dành công việc, những chuyện không cần thiết thì sẽ không dùng não phải nghĩ, đối hẳn chuyện đó quá mất thời gian, lâu lâu tùy hứng bảo đầu bếp lấy ngẫu nhiên, bằng không sẽ tùy tiện chỉ người ở trước mặt bản thân chờ lấy thức ăn, bảo cứ làm theo thực đơn của người kia là tốt rồi. Có thể nói là quái gỡ? Đối hẳn không có một chút khoái niệm thích ăn hay không, trừ món ăn cay.

- Khiết Dạ nương nương, có thích khách.

Lỗi Tuy Đồng tay ôm bánh quy hộp mà gặm gặm vui miệng, mắt chăm chăm ở TV show truyền hình thực tế. Ngô Kỳ Phong đánh mạnh vào vai Mậu Hoạch Ma đang chơi đánh vai cùng Virginia, William và Lâm Nhục Dụ. Sau vô như không biết gì lay mạnh tay Lỗi Tuy Đồng làm vụn bánh đã nhiều lại càng nhiều, cô về mặt nhăn nhúm lại, liền tấn anh ta một cái đánh mạnh vào mặt, khiến cho hai gò má vừa bóng loáng bơ vừa đỏ sùng.

- Biển! Tôi muốn xem yên ổn, đừng nghịch.

Thích khách? Còn ai khác là chăm chọc Lục Nan Hy cô từ trên mặt kín bít đại kính bàn cùng khẩu trang.

Ban nãy còn nhấn tin báo Lục Nan Hy mau trở về dùng bữa trưa, hiện tại nhìn thế này là ai cũng ăn no bụng rồi sao? Hầu nhân bên cạnh cũng gượng cười, như hiểu được ánh mắt có thắc mắc cái gì mà lên tiếng thông báo rất nhỏ, chính là những ngày này, cá là vị khách quý ăn chơi bày biện khiến hầu nhân ai cũng không kịp tay lau dọn.

- Phu nhân, những vị khách này đều đã dùng cơm, ăn rất tích cực nga. Chúng tôi mau chóng chuẩn bị cơm cho phu nhân ngay.

Lục Nan Hy bắt đầu đi gạt đầu, vuốt ve vết thương nhìn như đã ổn, chỉ có động đến liền đau nín không được xuýt xia, lên phòng thay đồ cho thoải mái vẩy xuống dài đến chân dễ dàng đi chuyên, tóc chuyên búi cao, là do nó đã có chút ra dài nên tóc bên dưới gáy cũng không bị rơi nữa, lộ ra cấn cổ trắng nõn, càng nhìn càng khiêu gợi mà chính cô cũng không biết. Thuận tiện xoa tuýp mỡ lên vết thương rồi mới rửa tay nhanh chóng theo hầu nhân xuống phòng ăn.

- Tiểu Hy, cô hiện tại có ý định tìm kiếm việc làm bán thời gian? Sao lại bị thương vậy? Có làm sao không, ôi gương mặt sáng giá...

- Sao anh hỏi vậy?

Đôi Ngô Kỳ Phong bám theo Lục Nan Hy đang lau tay cho khô, cô không một chút quan tâm đáng về anh ta lo lắng, chỉ nghĩ đến công việc bán thời gian? Chưa từng nghĩ qua. Còn đang thăm nhìn chăm chăm vào ánh mắt không rõ tốt xấu của anh ta mà có vài tia dò xét, có phải lại giờ trò cười nhạo cô không có việc làm? Đối với cô hiện tại, rảnh rồi không có công lên chuyên xuống cũng không phải xấu.

- Cô thấy sao về việc chụp hình quảng cáo, cũng không phải chỉ là chụp hình, ngay cả đạo diễn Từ khó tính cũng nhìn trúng cô đó. Thấy sao?

Thấy chưa? Rõ ràng hỏi thăm vết thương Lục Nan Hy chỉ là việc trước mắt khách khí là nên làm.

Diễn viên sao? Hình mẫu chụp hình quảng cáo? Hình như cái tên Ngô Kỳ Phong này đề cập đến sai người rồi. Lục Nan Hy tâm trạng rất nhanh trùng xuống, búi môi ăn vào một ngụm cơm mềm tan trong miệng, cảm lên của xào cay tích cực gỡ lấy thịt cua. Vết thương có đã xem kỹ, chỉ bầm một chút, bắt quá chảy máu chính là ngoài ý muốn, đại nào hiện tại hoàn toàn bình ổn là tốt rồi, không quên Tích Lăng là đã quá hảo.

- Không hứng thú. Không phải tôi nhờ Lăng Lăng tiếp chuyện qua?

Hình ảnh Ngô Kỳ Phong trong mắt Lục Nan Hy chẳng khác những ông bầu đi tìm kiếm tài năng đại trà. Chỉ là ông bầu này rất hiếm khi tự mình đi tìm kiếm, tài năng tìm đến cửa cũng rất khó khăn mới thu về, đối cô là ngoại lệ. Cô chẳng những không thích mà còn không thương tiếc xưa đuổi. Đối với cái này trường hợp, Ngô tổng cao cao tại thượng cảm giác như vứt bỏ toàn bộ mặt mũi của mình đi rồi, khôn hồn thì đừng nên tiết lộ, con đường hắc hồng thật sự rất khó đi a.

- Mỹ nhân lại không thích phô trương, kể ra cô cũng đúng gu của tôi.

- Gu của anh? Cảm ơn nha... không cần, tránh xa tôi một chút, bát cua xào cay này không chừng một lát nữa không thể tự chủ mà bay về phía anh đấy.

Ngô Kỳ Phong cắn răng lườm Lục Nan Hy trước khi rời đi, cô sẽ hối hận vì không nắm bắt cái tiền đồ này. Kệ mura đảm thắm lâu, đất cứng đầu cũng phải thấm ướt, anh ta không tin cô không đồng thuận. Có nhiều nữ nhân như cô đây thanh xuân rạn rở đều ao ước mang danh dưới trướng nhân Ngô Hào thị, giao phó tiền đồ không do dự.

Khó chịu nhìn vào gương bản thân, hắt nước thẳng vào mặt, mím môi Ngô Kỳ Phong thiết nghĩ anh không quyến rũ mị hoặc sao? Nhìn qua lại một lượt cũng thấy hoàn toàn ổn, vẫn là nên đi tìm Chu Kết Am bí mật hỏi một tiếng. "Kết Am, cô thấy lão từ khó nhìn lắm sao?", "Kết Am, cô thấy lão từ đây có đẹp trai không?"...haizz vẫn là rất khó mở lời, anh rất nhanh nhìn vào gương thoả mãn khoe môi cười xinh đẹp, anh ta là khôn ngoan nhất rồi còn nghĩ ngờ vẫn hỏi ai nữa chứ ~

Lục Nan Hy sau khi dùng cơm liền ra ngoài muốn đổi tay đánh bài, là William muốn ngừng vừa vận cô thể chỗ.

- Vết thương trên trán...đáng ngại không?

- Cảm ơn anh Will tiên sinh, không đáng ngại.

Đây cũng là lần đầu tiên Lục Nan Hy tiếp chuyện với William, kể ra cũng là bước đầu tốt, rất nhanh cô nhiệt tình đáp lời, còn không quên nụ cười niềm nở, nhìn vết thương của cô xem, bằng gạc không lỗ này sẽ khiến người ta nghĩ đến cô chỉ bầm tím?

Nhìn cái nụ cười kia của Lục Nan Hy thoáng chút William có vẻ sợ hãi, đã rất lâu...phải nói là quá quá lâu, anh chưa nhìn thấy ai cười thật lòng như vậy. Nữ nhân trước mặt anh như thể cảm xúc thể nào liên lộ rõ ở trên mặt, làm người đối diện cảm giác đối người lương thiện nên thấy rất hài lòng hân hoan, chả trách...Tích Lăng vốn dĩ luôn cho mình phức tạp, nhưng cách anh ta chọn người lại trái ngược yêu thích đơn thuần.

Nhìn từ trên lầu đi xuống Mậu Hoạch Ma hai tay ôm lấy Hàn Ý Nhi cùng Phạm Yến, chẳng biết làm gì mà mặt ai cũng cao hứng, nếu không biết Phạm Yến cùng Doãn Dĩ Vương một chỗ, chắc chắn cô sẽ nhìn ba người họ tay trong tay thân mật liên sinh nghi hoặc. Nhắc đến Doãn Dĩ Vương, Hứa Vy Bối lưu liên lạc vẫn chưa nhận cô lời nào rồi đi.

Vài tiếng sau, Mộ Phi đến đón Lục Nan Hy. Cô miễn cưỡng chỉ tay vào một bọn người mắt không ngừng loé sáng chạy ra xe ngồi định vị trước. Chính là cô lỡ miệng nói ra cô đến lớp học võ phòng thân, những người này cả ngày ở trong nhà không có kế hoạch cho nên bám theo cô không dứt.

Kết quả, xe không đủ, Lục Nan Hy bảo Mộ Phi đi trước, cô ngồi xe cùng Virginia, William và Lỗi Tuy Đồng.

Ba xe tiến đến, quản lý như thường lệ đón Lục Nan Hy, trực tiếp không cần xoay sở nhiều về thẻ thành viên hay vé ngày, thay đồ xong đều dẫn lên phòng tập. Quốc Chi Vũ thấy cô trở lại liền chạy đến ôm lấy tay cô như thường lệ, chợt đưa mắt sau lưng cô, còn mừng rỡ hơn lúc đầu, đi đến ôm lấy Lâm Nhục Dụ, còn luôn miệng kêu "chị đầu trộm của em" Lâm Nhục Dụ đối Quốc Chi Vũ hoa hoa lệ lệ không chút cảm xúc, thì thầm với Hàn Ý Nhi, xem ra việc "đá" Quốc Chiết Mạnh không phải quá mức lưu luyến, hoàn toàn thoả mãn, cả em gái anh ta cô cũng không muốn dính dáng cho nên đối cái ôm này rất nhanh chóng rời khỏi, vô cùng lạnh nhạt thái độ xa cách dè bịu, thái độ quá mức không thiện ý rồi.

Ai nghe cũng hiểu, thậm chí còn có ý cười, chỉ duy một Lục Nan Hy không hiểu. Hỏi mãi ra mới biết thì ra Lâm Nhục Dụ trước kia vì tính chất công việc mà mưu tính thâm trầm Quốc Chiết Mạnh làm anh ta khó dễ, rất cuộc lại thấy anh ta quá mức bệnh hoạn, còn sợ có người bệnh hoạn hơn mình, tính ra cũng hơn hai tuần dài đằng đẳng còn hơn hai thập kỷ qua phương diện "tôi yêu anh kỷ" (ký chi phiếu).

Lục Nan Hy trước lời Tích Lăng nói cũng không để ý, hiện tại thấy đã thay đổi vô sự, là một người đứng tuổi, tóc hoa râm lại ngắn, nhìn thế nào cũng ra chồm chồm lông cứng lại ngắn, màu da sẫm đen chỉ rõ là một người có làm việc chân tay tiếp xúc ngoài trời. Nét mặt nghiêm nghị đanh cứng, giọng điệu đặc biệt có ảnh hưởng, cô không dám lại trêu đùa nữa, cảm thấy có chút áp bức không thoải mái như thể đối mặt với giáo viên thời còn đi học vậy, cả bọn Ngô Kỳ Phong cũng không nhận được nuốt một ngụm nước bọt, vô sự quá thật trưởng không hề nhẹ, làm cái gãi cơ y như ngày đầu cô phải trải qua cho nên nhìn họ có chút đồng bệnh tương liên.

Virginia vốn là sát thủ ám sát đồng thời nhiệm vụ hiện tại chính là bảo vệ cho William cho nên cũng giả vờ không biết cùng anh giãn cơ, chính là nhìn vào hai người không khác tình nhân, liếc mắt đưa tình chính là William đang thăm trao đổi với Virginia, William mặc chứng rối loạn lo âu, chỉ cần cô một ánh mắt cũng đủ làm võ sư kia phải dừng lại vài giây ngỡ ngàng. Giống như có điện kích thăm tranh đấu nhau giữa những người mãi võ, liền muốn ngay lập tức tranh phân cao thấp, chỉ là Virginia không có hứng thú, nếu còn có ngư lôi* thì ok hơn, chỉ sợ cái võ sư này khiến cô quá hưng phấn mà không giữ nổi mạng luôn ấy chứ. Dù sao cái việc phân cao thấp gì đó, đối cô không có thời gian rảnh, lúc này là thời điểm cô bồi dưỡng sức lực.

(*) đại khái là súng, mìn, các loại...

Đã qua 1 canh giờ, đúng lúc ra về rồi. Nhìn đến Ngô Kỳ Phong đã mệt mỏi còn bị mấy cái nữ nhân kia tập trung xung quanh, khuôn mặt tuần tú kia lười biếng uể oải còn hơn đánh rắm mới xong, không hề để ý đến ai hừ lạnh rồi đi, kẻ phải nói, mấy cái nam nhân phòng thể thao, phải nói là toàn bộ nhân đều đứng ở bên ngoài không che dấu quan sát mấy bọn cô.

- Nữ thần a, bọn tôi kết weibo sao cô không thêm đáp lời vậy? - Đồng thanh nhiều người.

Lục Nan Hy không còn tâm trạng gì nữa, vừa mới khỏi bệnh lại hoạt động nhiều nên thấy cả người nặng nề, hai chân có chút run rẩy, tu nước vào miệng, nước cứ thế rơi khỏi khóe miệng cô dọc xuống cằm cổ trắng nõn thoát hình mỡ hơi ướt đầm, cô hoang đã đưa tay lau lấy, thập phân quyến rũ, đám nam nhân kia còn có người liền suy nghĩ không đứng đắn mà chảy cả máu mũi, chợt đưa mắt thấy bên ngoài chĩa ánh mắt đáng thương như mèo ướt nhìn mình, là nhìn Lỗi Tuy Đồng sau lưng cô sao? Cô tốt bụng đẩy đẩy tay Lỗi Tuy Đồng giúp, hai cánh môi trong lúc tập cổ mím chặt, thò ra tuy tiện không thể điều khiển nhịp thở cho nên cũng môi như, không cảm nhận được nữa.

- Người ta là hãm mộ cậu kia, mạnh mẽ khóc ái~

Lỗi Tuy Đồng nghe người hãm mộ liền giờ trò thảo mã nê mạnh mẽ, mặc dù ra đường vẫn chưa kịp trang điểm sửa soạn gì nhiều, với cần rằng nhìn lại cái bộ quần áo mãi võ xấu xí thô kệch này, thật là muốn đim nữ thần người ta xuân thu hải lệ đến góc đầu không nổi mã. Một đường vuốt tóc uy mị uốn éo, mắt long lanh chớp chớp, đích thị là một tiểu mãnh mãnh nhưng là một giây sau, chính là dấu mặt không kịp, chạy không kịp vác về nhục nhã. Lục Nan Hy có phải dấm trên cô không? Chưa rõ chuyện gì đã nhìn thấy Lỗi Tuy Đồng xù lông tức giận.

- Sao đông quá vậy? Mấy chú hốt bạc à? Hay xem cái gì nhạy cảm không đòi mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Thứ cho các đại nhân này, tôi đây vô giá

- Sao đông quá vậy? Mấy chú hốt bạc phát tài à? Hay xem cái gì nhạy cảm không đòi mắt được, tôi cũng muốn.

(“▽”) Tiên sinh thỉnh tự trọng một chút. Có cần phải thẳng tính như vậy không? Cái gì mà nhạy cảm, muốn gây rối hiểu lầm để cánh sát viên dân sự đến bắt lấy một bọn đi ăn bánh uống trà rồi viết báo cáo sự tình gây vờ can phòng hùm hực như hoá diễm son à? Có chút góp ý điều hoà hoà nha đại bản ~

Quốc Chiết Mạnh buông tay Đường Giản Ân nhìn anh ta nghịch ngợm đổi lời nói kia cảm thấy ngứa ngáy, nhìn qua nhìn lại vừa xôn xao vừa rối loạn người, nghe tin hôm nay Lục Nan Hy trở lại học, anh ta mới bỏ thời gian đến đón Quốc Chi Vũ, bằng không, có trả tiền phí đưa đón không Quốc gia phụ thân, yêu dấu thân ái?

- Hốt bạc? Cũng gần giống như vậy. - Nam nhân không sợ chết trong bọn lên tiếng

Quốc Chiết Mạnh chính vì tích cực chen lấn, trong đầu nảy lên ý định rõ ràng, giải cứu Vũ Vũ a. Nhưng mà đã vào đến nơi rồi, chỉ ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào bọn Lục Nan Hy, Quốc Chi Vũ đứng bên cạnh rất lâu cũng anh không phát hiện được, uy khuất mà hết lớn.

Đại khái là mười phút sau, cảnh vệ viên nhiều người cùng quản lý chạy nhanh đến oai vệ lời nói vì an toàn mà dẹp loạn??? Khùng bỏ ở đây nga ~ Bọn Lục Nan Hy đều đã thay đồ ra, rất vừa vặn Quốc Chiết Mạnh đã đón ở trước cửa.

- Nhược Nhược, em vẫn xinh đẹp...muốn chết luôn, như cái ngày em quyến rũ anh vậy.

Lâm Nhược Dự vốn già ngờ không muốn để mất cái tên dờ hơi Quốc Chiết Mạnh ánh mắt ở cô vẫn bùng cháy thêm khát không đổi, ngược lại chiều hướng tăng dần khiến cô không sợ trời không sợ đất cũng phải tòm lợm anh ta, cái nhân mạnh về cuối kia liền muốn tấn anh ta một trận cho hả giận, dấm hắt vào mặt cô một ráo nước lạnh sao? Theo như thường tình, Lâm Nhược Dự chắc chắn sẽ đẩy ánh mắt đáng thương nhìn Đường Giản Ân bên cạnh anh ta, sao mà can đảm chịu đựng cái thể loại này vậy chứ nhưng mà cô lại không, không cảm thấy chỗ nào đáng thương. Nữ nhân với nữ nhân, vẫn là từng ánh mắt nhau phải phân biệt cho bằng được.

Phạm Yên cùng Hàn Ý Nhi làm mất quý, liếc mắt với Mậu Hoạch Ma cùng Ngô Kỳ Phong mà thì thảo bên tai Lâm Nhược Dự "*Anh ta chẳng được gì, chỉ được cái lời nói cũng xem như đúng.*" Lâm Nhược Dự tránh ánh mắt Quốc Chi Vũ nhìn cô, không rõ ý gì, trong lòng chỉ toàn hét lớn đó là ánh mắt sao xuyên đó, tốt nhất vẫn là lờ đi đi, bằng không cái nghịch nữ kia lại tung hứng anh trai cô mà bám theo cô luôn miệng "đại trượt tầu." hận thiếu điều cắn lưỡi.

- Tờ đôi bụng. Kiểm cái hội quán nào ăn đi, tờ muốn ăn đồ truyền thống.

Lỗi Tuy Đồng lúc nào không nói, lại ngay trước mặt Quốc Chiết Mạnh nói đến, anh ta còn không tích cực mà mặt dày mày dạn muốn đi theo, còn nói sẽ giới thiệu thật tốt hội quán. Dù sao những người ở đây, không ai biết ngoài Mậu Hoạch Ma cùng Ngô Kỳ Phong nhưng mà được mùa xem kịch, họ sẽ bỏ qua cho Lâm Nhược Dự cái bú rống bình đáng ghét sao? Cho nên bắt tay nhau đồng lòng ngờ ngác hướng Quốc Chiết Mạnh phớt thờ.

Trong một gian phòng lớn giăng đèn lồng ở phía trên dày đặc, các cổ đèn lưu trong giấy hoa nhĩ đỏ tạo nên một hiệu ứng chiếu ánh ảo đẹp mắt ở trên trần nhà gỗ đàn hương khiến người ta vô cùng dễ chịu, thoải mái tinh thần mà bụng bắt đầu thấy đói khi ngửi được mùi thức ăn. Ở trên bàn xoay đại gia đình lớn, trước mặt mọi người sẽ được phục vụ một trà một nước lọc, còn lại sẽ được gọi sau nếu có yêu cầu. Cái không khí này Lục Nan Hy tương đối yêu thích.

Điều đặc biệt mà Lục Nan Hy ngạc nhiên vừa xen lẫn có chút hài lòng mà chính bản thân mình thấy nó quá kỳ lạ. Chính là mỗi người trên tay một thực đơn, không cần phải truyền cho nhau. Quả thực quá chu đáo, cô thắc mắc nhìn về nhân viên bên ngoài dày đặc cùng nhiều gian phòng kề cạnh nhau, thực ra hội quán này có bao nhiêu cái thực đơn vậy nhỉ? Có tâm tư.

- Có có muốn ăn gì không?

Theo phản xạ sau lời hỏi han của Mậu Hoạch Ma, mọi người đều nhìn về phía Lục Nan Hy vẫn còn ngây ngốc nhìn ra ngoài, lại đôi môi có ý cười, gặp người quen sao? Rõ ràng đứng

bên ngoài chỉ có nhân viên đồng phục như nhau.

Lục Nan Hy suy nghĩ bị cắt ngang. Đưa mắt nhìn vào thực đơn, cũng chẳng biết này giờ bọn họ ghi món nào rồi, lật đi lật lại cũng thấy hình như bản thân không đói, cho nên cô tùy tiện chỉ tay ngẫu nhiên một món, cả mắt cũng chưa đặt đến, chìa tay bung ly nước hóp một ngụm chọt điện thoại cô reo lên một tiếng.

Tích Lăng: *Đang ở đâu?*

A! Nhìn màn hình là lão công cùng với trái tim nồng nhiệt bay bay khiến Lục Nan Hy không tự chủ cong môi cười xinh đẹp, tưởng tượng đến ngày càng tiến gần như những cặp đôi nồng nhiệt yêu nhau, đây là lần đầu tiên Tích Lăng dùng tin nhắn liên lạc cô nhưng mà cũng là rất kiệm lời, không sao cô hiểu ý là được. Mấy cái nam nhân ngồi xung quanh cũng không ngăn được có chút thất thần, rõ ràng ban này đối cô một chút tâm trạng cũng không tốt, trong điện thoại đó có gì hứng thú mà khiến cô cười tít mắt?

Chỉ một vài chữ nhìn ngắn đến nỗi không thể ngắn hơn, nhìn vậy thôi chứ chẳng phải một ý là hỏi ở đâu đâu nga, chẳng hiểu sao nhìn thấy chỉ một chút như vậy, khiến Lục Nan Hy mềm lòng nhìn ra, hần vẫn có thể hỏi Mộ Phi, vô thức nhìn ra Mộ Phi nghiêm người đứng ở bên ngoài nói anh ta không đói, mà hần lại muốn cùng cô nhắn tin, theo thói quen ngày thường luôn kể hần nghe cô sinh hoạt, hiện tại cứ nhắn ra y như bày lời nói.

Lục Nan Hy: *bọn Ngô Kỳ Phong hồi chiều cùng em sống chết muốn đi cùng đến lớp học võ, hôm nay võ sư khác thay thế nhưng nhìn quá nghiêm khắc khiến không dám xuất khẩu, tập tăng năng suất hơn bình thường khiến cả người đều đau nhức ~ sau đó bọn họ than đói, tình cờ cùng với bọn Quốc Chiết Mạnh giới thiệu đến Gia An hội quán, vẫn còn đợi tiếp món.*

Rất nhanh tin nhắn Lục Nan Hy vừa gửi thì đã nhận được lại đáp.

Tích Lăng: *Tránh xa một chút.*

Tích Lăng: *Còn thuốc, cứ chiều cần uống.*

Tránh xa? Trong lời Tích Lăng là Quốc Chiết Mạnh a? Cô cũng không muốn cùng anh ta giao thiệp làm gì, nghe đến Lâm Nhượng Dự rắc rối sự cô đã muốn đề phòng từ trước, nhìn thấy anh ta hoàn toàn một chút ánh mắt cũng không để ý đến cô như muốn chào hỏi mới khiến cô dễ dàng thấy thoải mái hơn một chút. Với lại thuốc ở trưa cô đã uống, hiện tại cũng không muốn uống nữa. Cái vết thương cô ấy a, vô thức vuốt ve, chỉ là cái quai.

Ting: *Em nhớ anh.*

Lục Nan Hy bất giác căng thẳng, nhắn gửi vừa rồi còn khiến cô có chút phân vân, liệu hần có trả lời không? Cô biết hần bận rộn lại giành thời gian cho cô nhắn tin cho nên cũng không có lời nào cô nói thừa cả. Nhưng mà bình thường lời nói, cô không nhìn lại được cho nên mong chờ tin nhắn đến cô còn có thể cả ngày trời nhìn ngắm.

Tích Lăng: *Hào.*

Lục Nan Hy đưa mắt sáng trưng nhìn xung quanh mọi người dường như mỗi người một chuyện bận rộn mới thắm đưa tay che miệng, hiện tại cô trong lòng ngọt ngào đến sâu răng, thắm đưa tay che miệng ngăn bản thân kích động hết lớn, cảm nhận tim mình đập thình thịch, như cái ngày đầu gặp hần cô cũng vậy, đến hiện tại cảm giác vẫn như cũ mới mẻ không đổi, chân thật vô cùng, cô rất hài lòng. Cũng giống như tình yêu cô đối hần, như một loại cổ chấp không buông được, luôn luôn tự động làm mới rồi phác hoạ hần thân ảnh càng in sâu vào tim hơn một chút. Chợt trong lòng cô xuất hiện cảm giác, tự hào!

Lục Nan Hy: *Anh có uống cà phê không đấy?*

Vui mừng nhưng cũng không quên được chuyện này.

Tích Lăng bận rộn chợt dừng tay, mắt trầm tư nhìn vào màn hình điện thoại sáng đèn chiếu vào hần mâu quang có chút nhú lại, Á Liên Á nhìn hần xem báo cáo từ này giờ, cảm thấy có chút kỳ cục nhìn chăm chăm người ta nhưng chính mình lại không thể dời mắt khỏi cái mỹ cảnh trần gian, chính là từng giây từng phút muốn chậm rãi một chút thưởng thức, trong lòng cũng rộn ràng, thấy hần rốt cuộc cũng có phản ứng ngăn đầu cho nên vội vã ánh mắt dời đi trấn định.

Tích Lăng: *Không.*

Con người hồ phách nhìn ly cà phê đã được thay mới, híp dài đưa tay ra đánh một chữ ngắn gọn, nhắn gửi lại, tiếp tục nhìn vào bản báo cáo không do dự hay trầm tư nào.

- Hy Hy, tôi lướt weibo một hồi lâu gặp một cái topic bàn luận khiến nghĩ có chút không thông, cô nói xem nam nhân miền Bắc với nam nhân miền Nam, ai tướng mạo cao hơn?

- Miền Nam nhĩ? Mùa đông của chúng ta này quá lạnh, nghĩ không ra được có ảnh hưởng chiều cao hay không.

Lục Nan Hy suy ngẫm một chút, Tích Lăng trước mắt đã vô cùng cao, nhìn một lượt đều rất cao, khả năng đều hơn 1m9, cô định miệng trả lời miền Bắc bọn cô nam nhân cao hơn nhưng cô đã nhìn thấy đồng nghiệp Lục Hạ Thư cha cô, ông ấy người Tứ Xuyên mới đến nhà nói muốn mời một bữa cỗ hương com, cao muốn gần 2m, mỗi lần đứng bên cạnh cha cô, liền như một kỵ sĩ một nắm rom chung chỗ. Cho nên vẫn là phải suy nghĩ một chút mới có thể trả lời được.

Lỗi Tuy Đồng khoẻ mới có chút muốn cười nhưng nhìn Lục Nan Hy cũng quá nghiêm túc nghĩ ngợi thay cô làm cô cái gì cũng không nói ra được càng không được cười. Lạnh cũng ảnh hưởng chiều cao ư? Còn câu nào hợp lý hơn không vậy?

- Đa số người ta bảo miền Bắc chúng ta nam nhân vẫn là thượng đỉnh chiều cao. Đúng như tớ nghĩ, nam nhân miền Bắc cao hơn nam nhân miền Nam, cậu cũng đừng nghĩ nhiều làm gì, chỉ là bài test vui thôi.

Vừa vụn com được dọn lên, tự đứng ở giữa bàn thượng chính là phao câu vệt thật đúngchius thẳng vào mắt Lục Nan Hy, mọi người nhủu mảy nhìn xung quanh tra hỏi, ai lại gọi cái món kinh khủng này vậy? Hỏi ra ai cũng lắc đầu không biết, về mặt ngây ngẩn chắc chắn có thể tin tưởng, cô cũng theo phản xạ lắc đầu nhìn qua người khác. Chẳng lẽ ban này cái ngón tay này của cô ngọc ngà đã chỉ tùy tiện gọi món phao câu vệt ư? Cô len lén đưa mắt tra tình hình, hình như ai cũng bỏ qua rồi vì bụng đói còn cào, cứ để một bên không ăn là được rồi, cô nhìn lại thực đơn một lần nữa, rõ là cái tên đẹp "*Mật áp cúc hoa*", còn gì không rõ nữa đâu. Bụng réo lên một tiếng, mảy dừng như vậy, nó không có tác dụng với vết thương đầu nga.

Ăn xong com, Quốc Chiết Mạnh cũng không còn lý do nào để ở lại nữa liền giành lấy thanh toán dù sao anh là người giới thiệu mà, sau cùng ôm Quốc Chi Vũ vẫy vẫy tay chào Lục Nan Hy cùng Đường Giản Ân rồi đi. Không khí vốn còn đình trệ nhưng sau khi bọn Quốc Chiết Mạnh rời đi liền ồn ào trở lại, nghe nói còn chưa có ý định ra về, còn muốn đi bar hay KTV gần đây gì đó. KTV Lục Nan Hy đã vào mấy lần còn bar thì chắc là mọi cái quán bar đều tương tự Bích Vũ nhưng cô chỉ có vào phòng bao riêng của Tích Lăng mà chưa bao giờ đặt chân bar tập thể cho nên sinh ra có chút tò mò mặc dù vẫn biết đó là nơi không tốt cho nhân phẩm nữ nhân trong mắt người ta đánh giá.

- Lâu lâu ra ngoài xả hơi chơi một chút, chúng ta không nói, Mộ Phi bắt buộc không được nói, chắc chắn Tích Lăng sẽ không cần lo lắng, chúng ta rất nhiều người bên cô a.

Mộ Phi đối ánh mắt Lâm Nhược Dự còn hơn nhìn thấy khắc tinh, anh chỉ một đường im lặng đưa tay ôm ở ngực bản thân nhìn xung quanh với tư thế lúc nào cũng sẵn sàng để đối phó ngoài ý muốn tình hình sự.

Lục Nan Hy đưa mắt nhìn đối diện một ông lão dọn bàn nhỏ dụng cụ đóng khung ảnh ngồi tạm ở trước mái hiên của một hiệu nội thất, cô chợt nhớ ra tấm ảnh cô cùng Tích Lăng chụp cũng không thể không bỏ vào khung, đương nhiên sẽ dễ bị rách hoặc cũ dần. Nghĩ liền muốn làm ngay, Mộ Phi đi theo phía sau cô đến làm, chừng mười phút sau thì hoàn thành, lúc này mới xuất phát xe.

Đến một bar tương đối náo nhiệt nhưng không phải Bích Vũ, nhìn hiệu Tam Sương chợt nhớ đến lúc Tiểu A giải thích cô nghe vụ Lăng Khẩu Thiên ẩu đã với Quân Tam Mịch mà hai cái cầu phụ họa nhiệt tình đẩy Lăng Khẩu Thiên vào chỗ khó xử chính là hai thân ái nhiệt nhiệt Tứ Lâu Mạng cùng Mao Tinh Ly. Kể ra mới thấy cô vẫn còn nhớ chuyện của họ rõ ràng đến vậy.

- *Mau vào đi, cô từ lúc ở Gia An đến hiện tại sao cứ như người vô hồn thế.*

Ngô Kỳ Phong đưa tay nắm vai Lục Nan Hy phía sau đẩy vào, thấy cô không kháng cự chính anh ta cũng không để ý mấy cái gì mà nam nữ bất tương thân. Đúng thật là anh ta đôi lúc quá phiền phức nhưng cô chỉ cần biết anh ta nhất, nếu không có anh, nhất định cô chán muốn chết luôn. Nhưng mà Tam Sương so với Bích Vũ khâu ra vào rất tiện lợi lại có chút nghiêng về thiên hướng thả lỏng.

- *Vào đúng thời điểm bán hồng bao luôn kìa.*

Bán hồng bao? Lục Nan Hy đưa mắt nhìn phía trước nhạc sập sinh đình tai nhức ói, lồng ngực có chút đập nhanh với nhịp đập của âm, cố gắng quan sát mà tiêu hoá lời này của Ngô Kỳ Phong, trên đài cao như mấy cái sân biểu diễn người mẫu đi đi lại lại vậy, nữ nhân mặc sức đua nhau son phấn ăn mặc hở trên thiếu dưới mời gọi đi dạo vài vòng, cái tên quản lý ăn mặc bánh bao thoát hình rất ra dáng tuấn tú, nhưng vì quá xa với lại quá tối làm tầm mắt cô không thể nhìn chi tiết hơn. Càng tiến gần cô lại càng thấy mấy nữ nhân kia đa phần là kiêu dè đối với tên quản lý này, trước mặt khách hàng như mấy tên đại hào phú bụng phê thích trêu hoa ghẹo nguyệt thì cố gắng quyến rũ mười phần, cười xinh đẹp đến muốn hoá ngàn nhưng xoay người thì lại căng thẳng nhũ mảy.

- *Thấy mấy nữ nhân kia? Hứng thú ra giá, liền cùng ngủ một đêm. Toàn là hàng cực phẩm mới mang ra, không phải tùy tiện mà có thể bán.*

Lục Nan Hy cũng là nữ nhân, nghe lời này thì nên thế nào, một tiền bỏ ra liền mua được một phụ nữ, sao nghe có vẻ tức cười quá vậy? Nghe thế còn tưởng này giờ đi nhầm vào tiệm tạp hoá muốn mua gì thì thoải mái mua đi ngà. Ngô Kỳ Phong nhanh chóng muốn giải thích nhưng nhìn vào cô một nụ cười trào phúng, cả trong ánh mắt đen sáng ngời kia cũng là ý khinh thường cho nên anh cái gì cũng như chặn ở yết hầu không nói gì nữa. Cô quá mức vô hại, lần đầu thấy cảnh này cũng không quá kỳ lạ chỗ nào, cho nên cứ để cô quen ngỡ ngàng như vậy đi, cô mà sát thì mới có quen.

- *Sau một đợt nhạc kia kết thúc liền bắt đầu rồi. Quá là đúng chúng ta vào, có thể vui mắt một chút.*

Lục Nan Hy khó hiểu ngồi vào ghế, nhìn một lượt đông đúc người, cả bọn Hàn Ý Nhi cũng không có cái ánh mắt khó nhìn nhận nhìn lên đài kia di chuyển từng người uốn éo muốn nhức mắt. Thì ra, hồng bao đối với cái sự này cũng đâu khác nhau, một khắc đêm xuân đâu khác hồng bao nhận là mấy, cái cách gọi rất có hứng ngà.

Rượu tự động được mang lên, Lục Nan Hy khó chịu ánh mắt nam nhân vài người đặt ở cô dò xét như muốn nhìn thấu da thấu thịt, quá ồn ào dễ giao tiếp với nhau cho nên cần bản ai cũng lười đối chuyện với nhau trừ khi rất cần thiết. Cô cũng không cách nào nói ra lời muốn nói, cho nên đành miễn cưỡng tiếp rượu vào tay dù biết nó chẳng tốt cho vết thương nhưng cũng không có chỗ cho cô kén muốn gọi thứ khác. Đưa môi nhấp một ngụm, so với cái lần say quên trời đất đêm đó, hiện tại cảm giác không khác mấy, cả người tràn đầy tâm sự nhưng lại thần trí trống rỗng, hai loại cảm xúc trái ngược cùng tiến đều cô khó xử, đầu lười một vị cay xè khiến mất có chút đỏ, uống thì nhiều nhưng quen lại là một chuyện, vẫn là cô không thích hợp với cái nơi bát nháo với rượu này.

Chợt Lâm Nhược Dự tách khỏi bọn Lục Nan Hy, bước chân lững thững kiên định đi từ phía sau tiến lên sân khấu đến gần tên quản lý mặt hoa ban nãy, trò chuyện rất là vui vẻ, còn không phải muốn nói là quá thân thiết, tên đó ôm lấy eo nhỏ Lâm Nhược Dự tay tùy tiện lên xuống còn hôn lên gò má cô ấy, mà cô ta một đường chỉ có cười tiếp nhận, tay cũng đặt ở cổ hân ta mà ôm, cơ hồ hai cơ thể dính chặt. Lục Nan Hy kinh hãi mà tròn mắt, hai gò má nhiễm hồng, may là xung quanh tối màu cho nên không ai thấy cô biểu cảm, nếu không họ sẽ hỏi cô có đi lạc hay không? Vào bar nhìn cảnh này lại đó nặt thì chính là một không đi làm thì hai cũng là suy nghĩ không thông bước vào, nhạc quá lớn cô không thể nào nghe được tiếng mình nữa, chợt đưa tay đánh mạnh vào tay Ngô Kỳ Phong bên cạnh một cái đau điếng, đồng thời chỉ tay hướng Lâm Nhược Dự, ý cô là Lâm Nhược Dự say rồi biến hồ đồ sao?

Chỉ thấy Ngô Kỳ Phong như thâm hiểu Lục Nan Hy lo lắng mà lắc đầu tiếp tục vui vẻ uống rượu, tay ôm một nữ nhân tiếp rượu, cô nhìn chăm chăm anh ta, chắc là không cần lo lắng đâu, nếu không - cùng bằng hữu anh ta không thể nào ngồi yên rồi.

Bên dưới bọn hào phú kia đưa mắt đến Lâm Nhược Dự trong tay quản lý quá phận hôn nhau lại cười cười đầy đặn, thực khiến muốn nóng người, thân nhiệt đang kích thích. Ai cũng sáng mắt nhìn đường cong hoàn mỹ Lâm Nhược Dự khiêu gợi, cô cũng nhảy lên đài, không phải cũng là hồng bao đợi lát mua? Trùng hợp thay, lúc này cô đang mặc váy somi, cúc áo thả rất nhiều cúc có thể nhìn thấy ẩn hiện ngực, dưới thì lộ ra đôi chân hoàn mỹ cao ráo trắng nõn không tí vết, ở mỏng như không ôm hết mà cứ lộ ra đó, cùng gương mặt này quá mức xinh đẹp cuốn hút, nốt ruồi ở đuôi mắt càng yêu kiều yêu nghiệt.

- *Mỹ nhân, có thể chưa bắt đầu hồng bao chương trình mà thương lượng với cô không? Sẽ trả thêm phí mà.* - Đồng người cùng lên tiếng.

Lâm Nhược Dự vốn gặp lại cái bạn hữu Mãn Thi Cao mà anh ta thấy cô từ xuất ngoại ít lần trở về, gặp lại hôm nay đúng là có chút không ngăn được mừng rỡ, lại chẳng giống bạn hữu bởi quan hệ hai người đã xác định là không rõ ràng, có thể tùy tiện ôm hôn nhau bất cứ lúc nào trước mặt mọi người nhưng cũng có đôi lúc bên nhau tâm sự chuyện đời như hai bạn hữu thân thiết cho nên cô cái gì cũng không để ý. Nhưng mà mấy cái tên dưới kia có tình làm cô mất hứng, đẩy mạnh ngực Mãn Thi Cao quyến luyến môi cô không rời. Chính đôi môi sưng đỏ bóng loáng càng thêm mỹ lệ thập phần, quay người cầm lấy micro trong tay Mãn Thi Cao, cười nhẹ rằng là lười tình nghịch, đập gót về trước không ngại nam nhân để ý cái gì cô bên dưới vậy, nhưng nhìn rõ ràng được cô trong mắt quá mất hứng.

- *Thứ cho các đại nhân này, tôi đây vô giá. Hôm nay vô tình ghé qua Bích Sương, lại hồng bao thời điểm, chúc phát chúc phát!!!*

Vang lên đồng loạt tiếng than thở không can tâm, lại có người xen lẫn ánh mắt cười nhạo như xem truyện cười, như nghĩ họ có tình nói cô làm giả, mề bài đặt chêm mỡ cho nên liếc mắt về Mãn Thi Cao, anh ta cũng cười cười quệt môi muối tiết gắt đầu khẳng định, còn có cho người ta cái loại, cô không phải là gái bán hoa chờ lại gần với cùng rõ ràng. Mấy nữ nhân bị làm lu mờ kia liếc về phía cô căm ghét, nhìn cô như thể làm chủ luôn cả sân khấu, mọi ánh mắt có thể lơ đãng không thú ban này hiện tại biến đổi có định, mỏng - ngực - mặt Lâm Nhược Dự.

Lâm Nhược Dự cuồng dã cười lớn một tiếng như hoa hồng gai góc sớm tối đều không buồn mà quyến rũ mỉa hoặc, quảng micro lại cho Mãn Thi Cao, phi một đoạn đẹp mắt trực tiếp nhảy xuống sân khấu cao khiến ai cũng thâm rít lạnh, cực phẩm quá có cá tính, thấu tóm trên giường chính là trong đầu ai cũng, muốn bao nhiêu sáng khoái liền có bấy nhiêu.

Chính vì cái lý do này mà bản của bọn Lục Nan Hy cô ngồi càng được chú ý hơn. Lúc này mới phát hiện, thì ra William cùng Virginia đã bỏ về trước bởi vì sợ thỏ con ồn ào nhiều người hoảng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

